

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

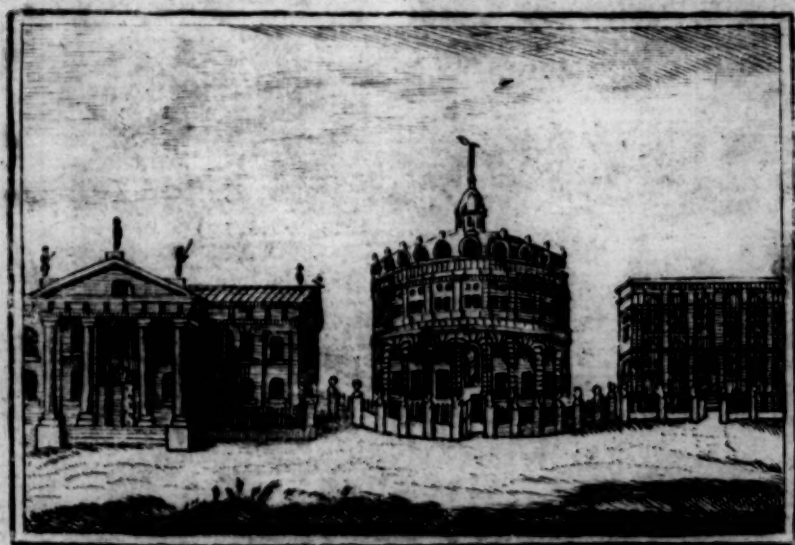
ΔΙΑΛΟΓΟΙ Ε΄.

P L A T O N I S

D I A L O G I V.

Recensuit, Notisque illustravit
NATH. FORSTER, A.M. C.C.C. Socius.

EDITIO SECUNDA.

O X O N I I,

E T Y P O G R A P H E O C L A R E N D O N I A N O,

Impensis JAC. FLETCHER Bibliopolæ,

M D C C L I I.

Gp 82.206.5

HARVARD COLLEGE LIBRARY

GIFT OF

MRS. THOMAS WENTWORTH HIGGINSON

MRS. MARGARET HIGGINSON BARNEY

OCT 9 1940

Imprimatur,

EUS. ISHAM,

Vice-Can. Oxon.

Apr. 10. 1745.

7877
L-14
18

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΕΡΑΣΤΑΙ, ἢ περὶ φιλοσοφίας, ἡθικός.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ἢ περὶ ὀπίε, ποινευστικός.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ἡθικός.

ΚΡΙΤΩΝ, ἢ περὶ θεακτεῖ, ἡθικός.

ΦΑΙΔΩΝ, ἢ περὶ ψυχῆς, ἡθικός.

ΠΑΤΩΝ

ΕΡΕΤΑΒ

ΕΥΟΤΕΡΩΝ

ΑΝΘΩΤΙΑ ΖΟΚΡΑΤΩ

ΚΙΤΩΝ

ΦΑΙΝΩΝ

LECTORI S.

EN tibi Libellum selecta quædam
Platonis Opuscula complectentem,
atque in primis præclaros illos,
quos in ipsius APOLOGIA, CRITONE, ac
PHÆDONE Socrates jam in capitis discrimen adductus, damnatus, moriensque habuisse dicitur, Sermones.

Neque me quisquam, opinor, vituperabit, quod a Dialogis hisce EUTHYPHRO-
NEM, perpetuum ipsorum in eadem *Tetralogia*¹ comitem, sejungere noluerim: quippe cum is non solum proprias in suo genere habeat veneres; sed & summa loci, temporis, ac rerum etiam, quas tractat, ipsarum, affinitate, cum APOLOGIA sequenti conjunctus sit.

Ne quid denique PHILOSOPHICÆ huic, ut ita dicam, FABULÆ deesset, brevem in-

¹ De divisione Platonis Dialogorum in *Tetralogias* five Quaterniones vide Laert. L. 3. 56, 57 &c

P R Æ F A T I O.

super Dialogum cæteris præmissi, in quo Socrates simplicem quandam, nec tamen inelegantem, Philosophiæ ipsius, tanquam in Scena, exhibens imaginem, sui hujusce Dramatis agit Prologum.

Hæc de nostro qualicunque horum Dialogorum delectu habuimus dicenda: quam vero in iis edendis viam inivimus, paucis accipe.

Græca ad finem celeberrimæ illius Editionis PARISIENSIS A. D. 1578. (cæteris tamen, quæ infra in Notarum limine enumeravimus, Exemplaribus ubique in consilium adhibitis) potissimum expressimus, ab ea nunquam, si levia quædam in interpunctione excipias, recedentes, nisi id antiquiorum quorundam Editorum aut Codicum MSS. ab ipso Stephano laudatorum suaderet auctoritas. Conjecturas tamen adnotavi non solum Stephanianas, sed & alias (ut de propriis nihil dicam) quas mecum benignissime communicavit Vir Reverendus doctissimusque ZACH. MUDGE, Ecclesiæ Cathedralis Exon. Præbendarius¹.

¹ Vide Notas literula M. iis apposita distinctas.

PRÆFATIO.

Græcis Interpretatio subjicitur FICINIANA, quamplurimis tamen in locis currente prælo non leviter immutata. Recte autem an secus, quantum ad mentem Auctoris nostri simpliciter ac dilucide satis exprimendam, (de elegantia enim & ornatu in hujusmodi Versione recoquenda ne somniavi quidem) hoc aliorum jam, etiamsi id maxime nollem, futurum est judicium.

Notas insuper Variasque Lectiones non paucas (plures fortasse quam oportuit, ac de rebus nonnunquam minutioribus) appo-
suimus, quarum partem quidem a Stephano, Dacierio, aliisque mutuati sumus, longe vero majorem ipsi contexuimus. Quid in Annotationibus hisce tentatum sit, cui-
vis eas inspicienti facile putabit. Hoc ta-
men lectorem admonitum velim, iis Græca quædam inesse in PHÆDONEM Scholia, e MS. OLYMPIODORI, Philosophi Platonici, (de quo vide Fabric. *Bibl. Græc.* v. 9. p. 354, 355.) Commentario, in Biblioth. Bod-
leiana adservato, hinc inde descripta; quem quidem integrum hic in lucem protulisse ab instituta libelli hujusce ratione nimis a-
lienum esset.

Indi-

PRÆFATIO.

Indices denique duos calci operis subjun-
ximus, in quibus Observationes quasdam
Philologicas, tam ad voces singulas, quam
ad earum constructionem spectantes, con-
gessimus, & similia passim aliunde, ac præ-
sertim e NOVI FOEDERIS stilo, exempla
apposuimus, Sacrarum nempe, etiam cum
aliud agere videamur, Literarum haud pror-
sus immemores.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ἜΡΑΣΤΑΙ,

Ἡ ΠΕΡΙ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΕΙΣ Διονυσίῳ τῷ γραμματικῷ εὐσηλθόν, καὶ εἶδον
αὐτόν· τῶν τε νέων τῆς ὀππαικείας δοκῶν(αι εἶ)
ἢ ἰδεῖν, καὶ πατέρων εὐδοκίμων, καὶ τέτων ἐρασῶν.
ἐτυχεῖν ἐν δύο τῷ μερακίῳ ἐρίζοντε· πρὸς ὅτῳ, ὃ σφό-
δρα χεῖρῳ. ἐφαινόθη μέντοι ἡ περὶ Ἀναξαγόρου, ἢ περὶ Οἰ-

PLATONIS

AMATORES,

SIVE DE

PHILOSOPHIA.

SOCRATES.

DIONYSII Grammatici *ludum* ingressus, eorum *una* amatores. Ex his-
ce itaque adolescentulis duo
juvenes ibi quosdam tunc inter se contendebant;
conspiciebam, specie, ut vide- quæ vero esset contentio, haud
bantur, maxime honesta, no- fatis exaudiebam. De Anaxa-
bilibusque ortos parentibus, & gora autem, vel Oenopide, ut

1 ANTEPΑΣΤΑΙ Diog. Laert.

A

νοπίδου εείζεν. κύκλους γούν γραφοντες εφάινεσθον, καὶ ἐγκλίσεις πινὰς ἐμιμούντο, τοῖν χερσὶν ὀπκλίνοντε, καὶ μάλα ἐσπυδακότε. καὶ γὰρ (καθήμην γὰρ πῶς τὸν ἐρατὴν ὅς ἐτέρου αὐτοῖν) κινήσας οὖν αὐτὸν πρὸ ἀγκῶνι, ἡρέμην ὅ, τι ποτε οὕτως ἐσπυδακότε πρὸ μερακίῳ ἦτην· καὶ εἶπον, Ἡ πῦ τι μέγα καὶ χαλόν ἐστι, θεὸς δὲ τοσαύτην σπυδὴν πεποιημένῳ ἐφόν. Ο δ' εἶπε, Ποῖον, ἔφη, μέγα ἔστι χαλόν; ἀδολεοχῶσιν ἔν ὅτοί γε θεὸς τῷ μετεώρων, καὶ φλυαῶσι φιλοσοφῶντες. Καὶ ἐγὼ θαυμάσας αὐτῷ τὴν ἀποκρίσιν, εἶπον, Ω νεορία, αἰσχρὸν δοκεῖ σοι εἶ) τὸ φιλοσοφεῖν; ἢ τί ἔγω χαλεπῶς λέγεις; Καὶ ὁ ἕτερος (πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύγχευεν αὐτῷ, ἀντεραςτὴς ὢν) ἀκύνσας ἐμοῖ τε ἐρμύνε, καὶ κείνῳ ἀποκρινομένῳ, Οὐ πρὸς σοὶ γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ποιεῖς, τὸ καὶ ἀνέρατῳ τῷτον, εἰ αἰσχρὸν ἡγεῖ) εἶ) φιλοσοφίαν. ἢ ἔκ οἶδα αὐτὸν, ὅτι τραχηλιζόμενος, καὶ ἐμπιπλάμενος, καὶ χαλνείων πάντα τὸ βίον διατέλλε

opinor, disceptabant. Circulos certe describere videbantur, & inclinationes quasdam *cæli* imitabantur, manibus incumbentes, intentique admodum. Tunc ego alterius illorum amatorem, cui forte assidebam, cubito tangens interrogabam, quidnam adolescentulorum animos adeo occuparet, magnum certe aliquod & pulchrum esse dicens, in quo tantum ii studium ponerent. Ad hæc ille, Quale, inquit, magnum & pulchrum *dicis*? Garriunt et-

enim isti quædam de sublimibus, & philosophantes nugantur. Hujus ego responsum admiratus, O adolescens, inquam, an turpe tibi philosophari videtur? Alioqui cur ita acerbe respondes? Alter vero (prope enim assidebat æmulus istius) cum & me interrogantem, & respondentem illum audisset, Nequaquam, inquit, Socrates, tibi convenienter agis, qui hunc vel interrogas, turpene existimet philosophiam, *necne*? An ignoras id ipsum in omni vita unice egis-

λεκεν; ὥστε τί σοι οἶε¹ αὐτὸν ἀποκρίνεσθαι ἄλλο, ἢ ὅτι αἰχρόν
 ἔστι φιλοσοφία; Ἦν δὲ οὗτος μὲν τοῖν ἔραστῶν πρὸς μουσικὴν
 διαπετριφώς· ὁ δ' ἔπειρος, ὃν ἐλοιδορεῖ, πρὸς γυμναστικὴν. καὶ
 μοι ἔδοξε χρίσθαι, τὸν μὲν ἔπειρον ἀφίεναι, τὸν² ἐρύμνον, ὅτι
 ἔσθ' αὐτὸς προσεποιεῖτο πρὸς λόγων ἔμπειρος εἶναι, ἀλλὰ περὶ
 ἔργων· τὸν δὲ σοφώτερον πρῶτον ἐρύμνον εἶναι διερωτῆσαι, ἵνα
 καὶ, εἴ τι διωαίμην, παρ' αὐτοῦ ὠφελήσῃην. εἶπον οὖν, ὅτι εἰς
 κοινὸν μὲν τὸ ἐρώτημα ἤρμην· εἰ δὲ σὺ οἶε τοῦδε κάλλιον ἂν
 ἀποκρίνεσθαι, σὲ ἐρωτῶ ὅ αὐτὸ, ὅπερ καὶ τῆστον, εἰ δοκεῖ σοι
 τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν εἶναι, ἢ οὐ; Σχεδὸν οὖν ταῦτα λεγόν-
 των ἡμῶν, ἐπακούσαντε τὸ μερῶς ἐσιγησάμενον, καὶ αὐτὸ
 παυσανδρῶς τῆς ἐκείνου, ἡμῶν ἀκροαταὶ ἐγενέσθην. καὶ ὁ,
 πὶ μὲν Α ἔραστῃ ἐπαθόν, ὅκ οἶδα· αὐτὸς δ' οὖν ἐξεπλά-

se, ut collum *in palestra* præ-
 beret obtorquendum, *cibi po-*
tusque satur esset, & dormiret?
 Quid ergo aliud arbitraris eum
 tibi responsurum, quam turpe
 quiddam esse philosophiam? Ex
 amatoribus autem hic, *qui lo-*
quebatur, in musicis erat versat-
 us; alter vero ille, quem car-
 pebat, in palæstra. Videba-
 turque mihi oportere, alterum
 quidem, robustum *scilicet*, mis-
 sum facere, quod nec ipse qui-
 dem disputandi, sed manu *po-*
tius decertandi peritiam sibi
 arrogabat; alterum vero, qui
 se sapientiozem haberi vole-

bat, interrogare, ut, si quam
 possem, utilitatem ex eo repor-
 tarem. Aiebam igitur me in
 commune quæstionem *meam*
 attulisse; quod si tu putas te
 illo melius responsurum, idem
 te, quod & illum, interro-
 go, utrum tibi videatur phi-
 losophari pulchrum esse, an
 secus? Hæc fere cum dicere-
 mus, duo isti adolescentuli,
 qui nos audierant, siluerunt,
 & sine ipsorum contentioni
 imposito, nobis deinceps au-
 res suas dederunt. Hoc quo-
 modo amatores affecerit, ne-
 scio: ipse certe percussus

1 Forſan αὐτὸν ἂν ἀποκρίνεσθαι. 2 Forſ. ἐρύμνον.

γῆν. αἰεὶ γάρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ χαλῶν ἐκπλήττο-
μαί. ἐδόκει ἰ μέν τί μοι καὶ ὁ ἕτερος ἔχῃ ἥτιον ἐμοῦ ἀγωνιῶν
ἔ μὴν ἄλλ' ἀπεκρίνατο γέ μοι καὶ μάλα φιλοτίμως. Ὀπεί-
τε γάρ τοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὃ φιλοσοφεῖν αἰχρὸν ἡγησάι-
μην εἶ), ἔδ' ἂν ἀνθρώπον νομίσαιμι ἐμαυτὸν εἶναι, οὐδ' ἄλ-
λων τὸν ἔγω ἀγακείμηνον· αἰνιττόμενος εἰς τὸν ἀνιερᾶσθην, καὶ
λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἴν' αὐτῷ χατακῶσι τὰ παιδιχά. Κα-
γὼ εἶπον, Καλὸν ἄρα δοκεῖ σοι τὸ φιλοσοφεῖν; Πάνυ μὲν
οὔν, ἔφη.

β'. Τί ὄν; ἐγὼ ἔφην, εἰ δοκᾷ σοι οἷόν τε εἶ) εἰδέναι παῖγμα
ὁπῶν, εἴτε χαλόν, εἴτε αἰχρὸν ἐστίν, ὃ μὴ εἰδέην πῶς τ' ἀρχὴν ὃ, π
ἐστίν; Οὐκ, ἔφη. Οἶδα ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ, π' ἐστὶ ὃ φιλοσο-
φεῖν; Καὶ μάλα, ἔφη. Τί ὄν ἐστιν; ἔφην ἐγώ. Τί δ' ἄλλό γε,
ἢ χεῖ τὸν Σόλωνα; Σόλων γάρ ποτ' εἶπε,

Γηγάσκει δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

fui. Semper enim juventæ flo-
re ac venustate stupeo. Vide-
batur autem *amatorum* alter non
minus quam egomet trepida-
re; verum enimvero cum sum-
mo ille laudis studio mihi re-
spondit, Si quando, Socrates,
philosophari turpe esse duce-
rem, neque me hominem pu-
tarem, neque quemvis alium
ita comparatum: *verbis hisce* ad
æmulum alludens, & magna
voce loquens, ut a pueris ada-
matis exaudiretur. Hic ego,
Pulchrum igitur tibi philoso-

phari videtur? Et maxime
quidem, inquit.

2. Quid ergo? inquam, num
videtur tibi fieri posse, ut no-
rit quis, pulchrumne sit ali-
quid, an turpe, nisi prius, quid
ipsum sit, norit? Non, inquit.
Nostin' ergo, inquam, quid
sit philosophari? Omnino, in-
quit. Quid igitur est? dixi ego.
Quid vero aliud, quam secun-
dum Solonem? dixit enim ali-
cubi Solon,

*Multa autem indies discens
senex fio.*

1. Forſan ῥητοὶ Steph,

καὶ ἐμοὶ δοκεῖ αἰεὶ ἔγωγε χρῆναι ἐν γὰρ τι μαθηάνειν τὸν μέλλοντα
 φιλοσοφῆσαι, καὶ νεώτερον ὄντα ἔσθ' ὠρεσβύτερον, ἵνα ὡς πλει-
 στα ἐν τῷ βίῳ μάθῃ. Καὶ μοι ὁ μὲν πρῶτον ἑδδξέ τι εἰπεῖν·
 εἴτα πως ἐννοήσας ἡρόμην αὐτόν, εἰ τὴν φιλοσοφίαν πολυμάθειαν
 ἡροῖτα. Καὶ κεῖνος, Πάνυ, ἔφη. Ἠγὼ δὲ χαλὸν εἶ) μόνον τὴν
 φιλοσοφίαν, ἢ καὶ ἀγαθόν; ἦν δ' ἐγώ. Καὶ ἀγαθόν, ἔφη, πά-
 νυ. Πότερον οὖν ἐν φιλοσοφίᾳ τί τῷτο ἴδιον ὄρας, ἢ καὶ ἐν
 ἄλλοις οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν; ὃν φιλογυμνασίαν οὐ μόνον χα-
 λὸν ἡγῆ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν, ἢ οὐ; Οὐ, καὶ μάλα εἰ-
 ρωνικῶς, εἶπε δύο. Πρὸς μὲν τόνδε μοι εἰρήσθαι, ὅτι ὁδόμετε-
 ρα· πρὸς μὲντοι σε, ὦ Σώκρατες, καὶ χαλὸν καὶ ἀγαθόν ὁ-
 μολογῶ εἶναι. Ἀρ' οὖν καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν πολυπο-
 νίαν φιλοδύμνασίαν ἡγῆ εἶ); Καὶ κεῖνος ἔφη, Πάνυ γε· ὥσπερ
 καὶ ἐν τῷ φιλοσοφεῖν τὴν πολυμάθειαν φιλοσοφίαν ἡγῶμαι εἶναι.

Et opinor hoc modo semper o-
 portare eum, qui philosophus
 futurus sit, in re aliqua discenda
 & juventutem & senectutem
 exercere, ut in toto vitæ spatio
 quamplurima condiscat. Hic
 ille primum quidem visus est
 mihi aliquid dicere: deinde
 postquam rem mecum reputas-
 sem, eum interrogabam, utrum
 philosophiam multarum rerum
 disciplinam esse existimaret. Et
 ille, Omnino, inquit. Putasne
 autem, inquam, pulchrum ali-
 quid solum esse philosophiam,
 an etiam bonum? Et bonum
 prorsus, inquit. Utrum ita-
 que philosophiæ id proprium

quoddam esse cernis, an etiam
 in aliis rebus ita se habere ar-
 bitraris? Exempli gratia, stu-
 dium gymnasticæ non modo
 pulchrum esse putas, sed etiam
 bonum, annon? Tunc ille, lu-
 dentis prorsus speciem induens,
 duo protulit. Huic quidem,
 inquit, a me dictum esto, neu-
 trum esse: tibi vero, Socra-
 tes, & pulchrum & bonum
 esse fateor. Ergo in gymna-
 siis etiam multum laborem exi-
 stimas esse gymnasticæ studi-
 um? Et maxime quidem, inquit
 ille; quemadmodum in phi-
 losophando multarum rerum
 disciplinam philosophiam puto,

Καὶ ἐγὼ εἶπον, Ἡγὼ δὲ δι' τοὺς φιλογυμναστουῦτας ἄλλου
 τε ὀπιθυμεῖν ἢ τὰ τε ὅ, τι ποιήσει αὐτοὺς ἔχειν εὖ τὸ σῶμα;
 Τοῦτο, ἔφη. Ἡ οὖν **α** πολλοὶ πόνοι τὸ σῶμα, ἢ δ' ἐγὼ,
 ποιῶσιν εὖ ἔχειν; Πᾶς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀπ' ὀλίγων γε πόνων
 τὸ σῶμά τις εὖ ἔχει; Καὶ μοι ἔδοξε· ἥδη ἐνταῦθα κινητέ^α
 εἶναί οἱ φιλογυμναστῆς, ἵνα μοι βοηθήσειε **α** πῶς ἐμπειρίαν
 τῆς γυμναστικῆς. καί περτα ἡρόμην αὐτόν, Σὺ ᾗ δὴ τί σιγᾶς
 ἡμῶν, ὦ λῶτε, ταῦτα τέττε λέγοντος; ἢ καὶ σοὶ δοκῶσιν οἱ ἄν-
 θρωποι εὖ τὰ σώματα ἔχειν ἔπο τ' πολλῶν πόνων, ἢ ἔπο τ'
 μετρίων; Εγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ὥμην ὅ λεγόμενον δὴ
 τῆτο καὶ νῦν γῶμαι, ὅτι οἱ μέτεμοι πόνοι εὖ ποιεῖσιν ἔχειν τὰ
 σώματα. Πόθεν δὴ; Οὐχὶ ἄνδρα ἀρτυρόν τε καὶ ἄσπτον, καὶ
 ἀσπαστὸν τ' πρᾶχνηλον ἔχοντα, καὶ λεπτόν ὑπὸ μεριμνῶν; Καὶ
 αὐτὸς παῦτα εἰπόντος, ἥδη τὰ μεράκια, καὶ ἐγέλασεν· ὁ δ' ἔτε-
 ρ^α ἠρυσείασε. καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί οὖν; σὺ ἥδη συγχωρεῖς

Ego vero, Credis, inquam, gym-
 nasticæ studiosos aliud aliquid
 appetere quam hoc, ut exinde
 ipsi, quod ad corpus attinet, be-
 ne se habeant? Id ipsum, inquit.
 Num multi ergo labores, ut
 corpus bene se habeat, efficiunt?
 Quonam pacto, inquit ille, ex
 paucis laboribus corpus aliquis
 bene constitutum habere possit?
 Hic jam mihi visus est gym-
 nasticæ studiosus ille excitan-
 dus esse, qui mihi propter peri-
 tiam gymnasticæ auxilium fer-
 ret. Illum igitur percontatus
 sum, Quid autem, vir optime,
 nobis isto talia dicente tu taces?

Tibine etiam homines recte
 valere videntur ex magnis la-
 boribus, an *potius* ex modera-
 tis? Equidem ego, Socrates,
 illud, quod dici solet, me nunc
 etiam percipere existimabam,
nempe labores moderatos bo-
 nam corpori habitudinem effi-
 cere. Undenam, *inquam*? *Tum*
ille, Nonne hominem *istum* in-
 somnem *factum*, a cibo abhor-
 rentem, cervice rigida, & maci-
 lentum præ curis *immodicis vi-*
des? Et hæc eo dicente, delectati
 adolescentuli riserunt: alter au-
 tem ille erubuit. Tunc ego *illi*,
 Quid ergo? tune jam concedis

μήτε πολλὰς, μήτε ὀλίγας πόνας εὖ ποιεῖν ἔχειν τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὰς μέτερας; ἢ διαμάχη, δυοῖν ὄντων νῶϊν, περὶ τοῦ λόβου; Καὶ κείνος, Πρὸς μὲ τῶτον, ἔφη, καὶ πᾶν ἡδέως διαγωνισαίμην· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἰσχυρὸς εἰς γιγασκόμενῃ βοηθήσομαι τῇ ὑποθέσει, ἣν ὑπέδμεν, καὶ εἰ ταύτης ἐπὶ φανλοτέρῃ ὑπέδμεν· οὐδὲν γάρ ἔστι. Ὡς μὲντοι σὲ ὁδὸν δέομαι ὡς δόξαν φιλονεικεῖν· ἀλλ' ὁμολογῶ μὴ τὰ πολλὰ, ἀλλὰ τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Τί δὲ τὰ σπία; τὰ μέτρια, ἢ τὰ πολλὰ; ἔφη ἔγω. Καὶ τὰ σπία ὁμολογεῖ. Ἐπὶ δὲ καὶ γὰρ προσιωάμενος αὐτὸν ὁμολογεῖν καὶ τὰλλα πάντα τὰ περὶ τὸ σῶμα, τὰ μέτρια μάλιστα ὠφελεῖν· ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ, μηδὲ τὰ ὀλίγα. Καί μοι ὁμολογῇ τὰ μέτρια. Τί ὅ, ἔφη, τὰ περὶ τὴν ψυχὴν; τὰ μέτρια ὠφελῇ, ἢ τὰ ἀμέτρητα τῶν προσφερομένων; Τὰ μέτρια, ἔφη. Οὐκ ἔστι ἐν τῶν προσφερομένων ψυχῇ ἐπὶ τὰ μαθήματα; ὁμολογῇ.

nec multos, nec paucos labores firmam hominibus valitudinem præstare, sed moderatos? an nobiscum duobus hac de re certamen inis? At ille, Libentissime equidem, inquit, cum isto contendere; & probe scio me sententiam, quam proposui, posse defendere, vel etiam si hac minus validam proposuisssem: iste enim nihili est. Tecum vero nihil desidero præter opinionem *meam* pertinacius disceptare: at confiteor, non multas, sed moderatas exercitationes bonum corporis habi-

tum hominibus præstare. Quid vero cibi? moderatine, inquam, an multi? Et de cibis falsus est. Præterea cogebar eum concedere reliqua omnia, quæ ad corpus pertinent, si moderata quidem sint, prodesse quamplurimum, sin multa aut pauca, nequaquam. Et ille moderata *prodesse* confessus est. At ex iis, quæ animum spectant, inquam, moderatane, cum adhibeantur, profunt, an immoderata? Moderata, inquit. Disciplinæ autem nonne ex iis sunt, quæ animo adhibentur? Consensit,

Καὶ τῶν ἄρα τὰ μέγιστα ὠφελεῖ, ἀλλ' ὃ τὰ πολλὰ; Συνέφη.
 γ'. Τίνα οὖν ἐρύμῃνοι ἀν' διχαίως ἐρύμεθα, ὅποιοι πόνοι
 μέγιστοι καὶ σιτία πλεονεξίας ὅσῳ μά' ὅτιν; Ομολογοῦμεν μὲν τρεῖς
 ὄντες, ἢ ἰατρὴν, ἢ παιδοτρίβην. Τίνα δ' ἀν' αἰσχροκελευστικῶς
 ἀπορεῖς, ὅπως μέτερον; Καὶ τούτου τὸν γεωργὸν ὁμολογοῦ-
 μεν. Τίνα δὲ αἰσχροκελευστικῶς εἰς ψυχὴν φυτεύσεως τε καὶ
 ἀπορεῖς ἐρωτῶντες, διχαίως ἀν' ἐρύμεθα, ὅποια καὶ ὅποια μέ-
 τερα; Τουτέστιν ἤδη ἀπορίας μετὰ ἡμῶν ἀποκρίνεται. καί-
 γὰρ παραπαύσας αὐτοὺς ἡρώμην, Βούλεσθε, ἔφη, ἐπειδὴ ἡ-
 μῖς ἐν ἀπορία ἐσμὲν, ἐρώμεθα ταυτὶ τὰ μειράκια; ἢ ἴσως
 αἰσχυρόμεθα. ὥσπερ ἔφη τοὺς μνηστῆρας Ὀμηρος, μὴ ἀξύν-
 τας εἶναι πῶς ἄλλον, ὅστις ἐντεῖναι τὸ τόξον. Ἐπειδὴ οὖν μοι ἐ-
 δόχεν ἀθυμεῖν πλεονεξίας καὶ λόγον, ἄλλῃ ἐπειρώμεν σκοπεῖν καὶ εἰ-
 πον, Ποῖα δὲ μέγιστα ποταύζομεν ἅπαντα ἐν τῶν μαθημάτων, ἀ

Ex hisce itaque, quæ modera-
 tæ sunt, profunt, non autem
 quæ multæ? Concessit.

3. Quemnam ergo merito
 interrogemus, quales labores
 atque cibi, quod ad corpus at-
 tinet, moderati sint? In hoc
 tres omnes convenimus, me-
 dicum *videlicet*, vel exerci-
 torem *interrogandum*. Quem
 vero de semine spargendo,
 quantum sit moderatum? Hac
 de re agricolam *consulendum*
 fatemur. At vero de semen-
 te & plantatione disciplina-
 rum in animo quemnam meri-
 to percontemur, quales quan-

tæque moderatæ sint? Hic om-
 nes in dubio hærebamus. Tum
 ego ipsis illudens interroga-
 bam, Vultisne, inquam, quan-
 doquidem nos in ambiguo su-
 mus, ab hisce adolescentulis
 isthuc quæramus? Aut forsitan
 hoc erubescimus; quemad-
 modum de procis dixit Home-
 rus, qui alium quemvis præter
 se indignum judicabant, qui
 arcum intenderet. Cum ve-
 ro ad hunc sermonem animo
 concidisse visi essent, alia dis-
 quirendi via aggressus, Qua-
 lia præsertim, inquam, ea
 esse coniectemus, quæ oportet

δεῖ τὸν φιλόσοφον μαθάνειν, ἐπεὶ οὐχὶ πάντα, ὅδε πολλά; Ὑπολαβὼν οὖν ὁ σοφώτερος εἶπεν, ὅτι κάλλιστα ταυτ' εἶη τῶν μαθημάτων, καὶ προσήκοντα, ἀφ' ὧν ἂν πλείστην δόξαν ἔχοι τις εἰς φιλοσοφίαν· πλείστην δ' ἂν ἔχοι δόξαν, εἰ δοκοῖν ᾧ τεχνῶν ἑμπειρος εἶ) πασῶν· εἰ δὲ μὴ, ὥς πλείων γε, καὶ μάλιστα ᾧ ἀξιολόγων· μαθὼν αὐτῶν ταῦτα, ἃ προσήκει τοῖς ἐλευθέροις μαθεῖν, ὅσα ξυνέσεως ἔχεται, μὴ ὅσα χειρουργίας. Ἀρ' οὖν οὕτω λέγεις, ἔφη ἐγὼ, ὥσπερ ὃν τῇ τεκτονικῇ; καὶ γὰρ ἐκεῖ τέκτονα μὲν ἂν πρῶτο πέντε ἢ ἑξ μνῶν ἄκρον· ἀρχιτέκτονα δὲ, οὐδ' ἂν μυρίων δραχμῶν. ὀλίγοι γε μὴν καὶ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι γίνονται. ἄρα μὴ π. τοιοῦτον λέγεις; Καὶ ὅς, ἀκούσας μὲν, συνεχώρει ἔς αὐτὸς τοῖς τὸν λέγειν.

δ'. Ἡρόμην δ' αὐτὸν, εἰ οὐκ ἀδύνατον εἶη δύο μόνον τέχνας οὕτω μαθεῖν τὸν αὐτὸν, μὴ ὅτι πολλὰς καὶ μεγάλας. Ο

ter philosophum discere, cum neque omnia, nec multa? Hic ergo sapientior ille excipiens ait, præclarissimas eas esse disciplinas, atque *animo* congruentes, e quibus maximam quis gloriam ad philosophiam consequi possit: maximam vero gloriam eum consecuturum, qui artium omnium peritus videatur; aut si non *omnium*, quamplurimarum certe, & earum imprimis, quæ majoris sint pretii; eas *nimirum* edoctus, quas ingenuos scire decet, quæque ab intelligentia, non a manuum opificio pendent. Siccine ergo, in-

quam, dicis, quemadmodum in arte fabrili *contingit*? Fabrum etenim ibi summe peritum quinque aut sex minis emere possis; architectum vero, ne decem quidem drachmarum millibus. Certe quidem pauci vel inter omnes Græcos reperiuntur. Nunquid hujusmodi intelligis? Et ille, cum me audivisset, se quoque tale quiddam intelligere confessus est.

4. Deinde vero eum interrogabam, annon impossibile esset, ut idem duas solum artes hoc modo perciperet, nedum multas magnasque. At

δὲ, Μὴ ἔγωγε, ἔφη, ὑπολάβῃς, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγοντες
ὅτι δεῖ ἐκάστην τῶν τεχνῶν τὴν φιλοσοφῶντα ὀπίσταιναι ἀκριβῶς,
ὥσπερ αὐτὸν τὴν τέχνην ἔχοντα. ἄλλ' ὡς εἰκὸς ἄνδρα ἐλεύθε-
ρόν τε καὶ πεπαιδευμένον, ἐπακολουθήσῃ τε τοῖς λεγμένοις
ὑπὸ τῷ δημοκρεῖ οἷόν τε (εἰ) διαφερόντως τῶν παρόντων, καὶ
αὐτὸν ξυμβάλλεσθαι γνώμῃ· ὥστε δοκεῖν χαριέστατον εἶναι καὶ
σοφώτατον αἰὲν τῶν παρόντων ἐν τοῖς λεγμένοις τε καὶ πραττο-
μένοις περὶ τὰς τέχνας. Καὶ γὰρ, (ἐπὶ γὰρ αὐτῷ ἡμφιγυρόντων τὸν
λόγον ὅ, τι ἐβόλετο) Ἀρα ἐννοῶ, ἔφη, οἷον λέγεις τὸν φιλοσο-
φον ἄνδρα; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν, οἷον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἶναι οἱ
πένταθλοι πρὸς τὰς δρομέας ἢ τοὺς πελταστὰς. Ἐ γὰρ ἐκεῖνοι
τέτων μὲν λείπονται καὶ τὰ τέτων ἀθλῶν, καὶ δεύτεροι εἰσὶ πρὸς
τέττας· τῶν δ' ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτοὺς. τάχ' ἂν
ἴσως τοιοῦτόν τι λέγεις καὶ ὁ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τὰς
ἐπιηδεύοντάς τας ὁ ἐπιηδεύμα. ἢ μὴ πρῶτων εἰς ζύνεσθαι περὶ

ille, Ne me, Socrates, inquit,
ita accipias, tanquam dicerem
oportere philosophum singulas
artes accurate callere, quem-
admodum ipsum, qui earum a-
liquam unice exerceat; sed ut
hominem ingenuum & bene
institutum decet, ut scilicet ea,
quæ ab artifice dicuntur, præ
cæteris assequi possit, & suam
ipse sententiam conferre; ad-
eoque in iis, quæ artes spectant,
sive quid dicendum, seu faci-
endum sit, omnium qui adsunt
semper ipse elegantissimus &
peritissimus videatur. Hic ego,
(adhuc enim, quid sermo iste fi-

bi vellet, ambigebam) Intelli-
gone, inquam, qualem philoso-
phum dicas? Videris enim mi-
hi *talem* dicere, quales sunt in
certamine quinquertiones, si
cum cursoribus vel jaculatori-
bus conferantur. Etenim illi
his quidem in horum certami-
nibus cedunt, nec nisi secun-
das, cum his comparati, obti-
nent, reliquorum vero athle-
tarum primi sunt, & ab iis vi-
ctoriam reportant. Tale ali-
quid forte dicis philosophiæ
studium illis, qui ei sese de-
dunt, efficere, ut a principi-
bus quidem viris in artium in-

ταῖς τέχαις ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τ' ἄλλων
 φειδύμεναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι πλεονέκτα ὑπαρκτὸν πᾶσι ἀνδρά-
 των περισοφικώτα. τοιοῦτον πᾶσι μοι δοκεῖς ἐνδείκνυσθαι.
 Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖς ὑπολαβεῖν τὰ πε-
 ρὶ τῆ φιλοσοφίας, ἀπεικάζοντας αὐτὸν τῷ πεντάθλῳ. ἔστι γὰρ
 ἀτεχνῶς τοιοῦτος, οἷος μὴ δουλεύειν μηδὲν πρᾶγματι, μηδ'
 εἰς τὴν ἀκρίβειαν μηδὲν διαπεπονημένον· ὥστε διὰ τὴν ἑνὸς τέ-
 του ὀπμιμέλειαν, τ' ἄλλων ἀπάντων ἀπολελεῖσθαι, ὥσπερ ①
 δημοκρίτου, ἀλλὰ πάντων μετερίως ἐφῆρται.

ε'. Μετὰ ταῦτα δὴ τὴν ἀποκρίσιν ἐγὼ παραθυμούμε-
 νος σαφῶς εἶδέναι ὅ, τι λέγοι, ἐπισημαστέον αὐτοῦ, τοὺς
 ἀγαθοὺς πότερον χρησίμους, ἢ ἀχρήστους εἶναι ὑπολαμβάν-
 οναι. Χρηστέους δὴ πού, ὦ Σώκρατες, ἔφη. Ἀρ' οὖν, εἶπερ
 ② ἀγαθοὶ χρήσιμοι, οἱ πονηροὶ ἀχρήστοι; Ὁμολόγει. Τί
 δέ; τοὺς φιλοσόφους ἀνδρας χρηστέους ἡγῇ, ἢ οὐ; Ο δὲ
 ὁμολόγει χρηστέους· καὶ πάλιν ἔφη χρησιμωτάτους εἶναι

telligentia superentur, secun-
 das vero obtinentes cæteris
 antecellant, atque adeo in sin-
 gulis facultatibus philosophus
 secundæ quodammodo classis
 homo sit. Hujusmodi virum
 quendam videris commonstra-
 re. Recte, inquit, Socrates,
 quæ de philosopho dixi, acci-
 pis, qui eum quinquertioni af-
 similasti. Est enim plane ta-
 lis, qualis nulli prorsus rei ser-
 vire, neque aliquid accurate
 adeo elaborare velit, ut dum
 in hoc unum animum inten-

dat, in aliis omnibus, artificum
 ad instar, hospes sit, sed cun-
 cta modice attingat.

5. Post hanc itaque respon-
 sionem ego plane, quid dice-
 ret, intelligere cupiens, eum
 interrogabam, utrum bonos u-
 tiles esse, an inutiles censeret.
 Utiles certe, Socrates, inquit.
 Nonne ergo, si boni utiles sunt,
 mali sunt inutiles? Consensit.
 Quid vero? philosophosne uti-
 les putas, annon? Ad hæc ille
 utiles esse consensit; addidit-
 que porro se illos utilissimos

ἡγεῖσθαι. Φέρε δὴ, γινώμεν εἰ σὺ ἀληθῆ λέγεις. πῶς ἔχρησιμοι ἡμῖν εἰσὶν οἱ ὑπακροῖ οὗτοι; δῆλον γὰρ ὅτι ἐκάστω γε τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων φαιλότερός ἐστιν ὁ φιλόσοφος. Ωμολόγει. Φέρε δὲ σὺ, ἢ δ' ἐγὼ, εἰ τύχοις ἢ αὐτὸς ἀσθενήσας, ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, πρὶν οὐ σὺ ἀποδῇν μεγάλην ἔχεις, πότερον, ὑγίαν κτήσασθαι βυλόμηνος, ἢ ὑπακρον ἐκείνον, τὸν φιλόσοφον εἰσάγεις ἂν εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ τὸν ἰατρὸν ἂν λάβοις; Ἀμφοτέρους ἐγὼ γ' ἂν, ἔφη. Μὴ μοι, εἶπον ἐγὼ, ἀμφοτέρους λέγε, ἀλλ' ὁπότερον μᾶλλον γε καὶ πρῶτερον. Οὐδεὶς ἂν, ἔφη, τοῦτο γε ἀμφισβητήσειν, ὥς οὐχὶ τὸν ἰατρὸν καὶ μᾶλλον καὶ πρῶτερον. Τί δ', εἰ νῆϊ χεμαζομένη, ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ὀπιτρέποις αὐτόν τε καὶ τὰ σταυτοῦ; πρὶν κυβερνήτῃ, ἢ πρὶν φιλοσόφῳ; Τῷ κυβερνήτῃ ἐγὼ γε. Οὐκοῦν καὶ τὰλλα πάντα οὕτως, ἕως ἂν τις δημιουργὸς ἢ, οὐ χρήσιμός ἐστι φιλόσοφος; Φαίνεται, ἔφη. Οὐκοῦν νῦν ἀχρηστός τις ἡμῖν ὁ φιλόσοφος ἐστίν; εἰσὶ γὰρ δὴ

cenfere. Age igitur, dignoscamus utrum tu vera dicas; qui vel utiles nobis sunt isti secundæ classis homines? Manifestum enim est unoquoque artifice *in re sua* minoris pretii esse philosophum. Consensit. Age, inquam, si vel ipse ægrotares, vel tuorum amicorum aliquis, cujus salutem apprimè consulis, utrum ad sanitatem *ei vel tibi ipsi* reddendam secundarium istum, *nempe* philosophum, domum adduceres, an medicum arcesseres? Ego

certe utrumque, inquit. Ne mihi, inquam, dicas utrumque, sed utrum prius potiusque. Nemini, inquit, dubium esse possit, quin medicum prius potiusque. Quid vero, in nave hyeme agitata, utri potius te & tua, gubernatori, an philosopho committeres? Gubernatori certe, inquit. Nonne eodem modo & ad cætera omnia, quamdiu aderit artifex, inutilis erit philosophus? Apparet, inquit. Philosophus igitur nunc inutilis homo est; mini-

που δημιουργοί. ὁμολογήσαμεν δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς, χρησίμοις εἶναι· τὸς δὲ πονηροὺς, ἀχρήτους. Ηὐαγκάζετο ὁμολογεῖν.

ε'. Τί ἔτι; μὲν τῶδε ἔρωμαι σε; ἢ ἀχρηστότερόν ἐστιν ἔρεσθαι; Εἰς ὅ, π βέλβ. Οὐδὲν δὴ, ἔφην ἐγὼ, ζητῶ ἄλλο ἢ ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημνία. ἔχει δὲ πῶς ὧδε. ὁμολογήσαμεν ^{εἶ} χαλὸν τὴν φιλοσοφίαν, καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι εἶναι· τὸς ἢ φιλοσόφοις, ἀγαθοὺς· τὸς δὲ ἀγαθοὺς, χρησίμοις· τὸς ἢ πονηροὺς, ἀχρήτους. αὐτὸς δ' αὖ τοὺς φιλοσόφους ὁμολογήσαμεν, ἕως ἂν ^α δημιουργοὶ ᾖσιν, ἀχρήτους εἶναι· δημιουργοὺς δὲ αἰεὶ εἶναι. οὐ γὰρ ταῦτα ὁμολόγηται; Πάνυ, ἔφη. Ὁμολογεῖμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, κατὰ γὰρ τὸν σὸν λόγον, εἴπερ τὸ φιλοσοφεῖν ἔστι παρὰ τὰς τέχνας ὀψιτήμονας εἶναι, ὡς σὺ λέγεις, τὸν τρέπον πονηροὺς αὐτοὺς εἶναι καὶ ἀχρήτους, ἕως ἂν ^α ἀνθρώποις τέχνας ᾖσιν. ἀλλὰ μὴ ἔχῃ οὕτως, ὦ φίλε,

me enim defunt artifices. Confessi vero sumus bonos quidem utiles esse, malos vero inutiles. Consentire cogeatur.

6. Quid ergo? num deinceps te interrogare liceat? an id ultra agere nimis inurbanum erit? Interroga, quicquid lubet. Nihil aliud, inquam, peto quam, ut, quæ dicta sunt, rursus concedantur. Habent autem se ferme in hunc modum. Confessi sumus præclarum quiddam esse philosophiam, & nosmet item philosophos esse; porro phi-

losophos esse bonos; bonos vero utiles; malos contra inutiles. Rursus autem concessimus philosophos, quamdiu adsint artifices, inutiles esse; artifices autem semper adesse. Nonne hæc concessa sunt? Sunt, inquit. Fatemur igitur, ut videtur, ex tua oratione, siquidem philosophari est artium, quo tu dicis, modo, scientiam habere, malos esse philosophos & inutiles, quamdiu inter homines artes extent. Verum non ita se habent, amice, neque hoc

ἔχουσι, μὴ δὴ τὸτο φιλοσοφεῖν, περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδα-
 κέναι, ἔδὲ πολυπραγμονοῦντα, κυπιάζοντα ζῆν, οὐδὲ πολυ-
 μαθοῦντα, ἀλλὰ ἄλλο τι. ἐπεὶ γε ὧμιν ἔ' ὄνειδος εἶ) τὸτο,
 καὶ βαυαύσεις καλεῖσθαι τὰς περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακότας.

ζ'. Ωδε ἡ σαφέστερον εἰσόμεθα, εἰ ἄρα ἀληθῆ λέγω, ἐὰν
 τὸτο ἀποκρίνη. τίνες ἵππους ὀπίστανται κολάζειν ὀρθῶς; πό-
 τερον οἷπερ βελτίους ποιοῦσιν, ἢ ἄλλοι; Οἷπερ βελτίους.
 Τί δέ; κυῖας οὐχ οἱ βελτίους ὀπίστανται ποιεῖν, αὐτοὶ καὶ
 κολάζειν ὀρθῶς ὀπίστανται; Ναί. Ἡ αὐτὴ ἄρα τέχνη βέλ-
 τίους τε ποιεῖ, καὶ κολάζει ὀρθῶς; Φημί, ἢ δ' ὅς. Τί δ' αὖ;
 πότερον ἢπερ βελτίους τε ποιεῖ, καὶ κολάζει ὀρθῶς, αὐτὴ
 καὶ γιγνώσκει τοὺς χρητοὺς καὶ μοχθηροὺς, ἢ ἄλλη; Ἡ
 αὐτὴ, ἔφη. Εὐελέησεις οὖν καὶ κατ' ² ἀνθρώπους τοῦτο
 ὁμολογεῖν, ἢπερ βελτίους ἀνθρώπους ποιεῖ, ταύτῃ εἶναι

philosophari est, circa artes stu-
 diose versari, nec multis nos-
 met rebus iisque alienis impli-
 cando, omniaque curiose ni-
 mis perscrutando, & plurima
 discendo vitam consumere, sed
 aliud quiddam. Nam & hoc
 opprobrium esse certe existi-
 mabam, & sellularios eos ap-
 pellari, qui in artibus operam
 ponunt.

7. Hoc autem modo clarius
 intelligemus, utrum vera di-
 cam, *neque*, si ad hoc respon-
 deas. Quinam equos recte ca-
 stigare sciunt? utrum qui illos

optimos reddunt, an alii? Qui
 optimos reddunt. Quid vero?
 qui canes meliores reddere,
 nonne ipsi illos etiam recte
 castigare norunt? Omnino.
 Eadem ergo ars & optimos
 eos reddit, & recte castigat.
 Ita aio, inquit ille. Quid ve-
 ro? utrum hæc ipsa *ars*, quæ &
 meliores eos efficit, & recte
 castigat, discernit etiam bo-
 nos & malos, an alia? Eadem,
 inquit. Vis igitur, inquam, i-
 dem de hominibus concedere,
 hanc *scilicet artem*, quæ opti-
 mos reddit homines, ipsam esse,

1 Forlan ἔχουσι, μὴ δ' ἡ. 2 Forl. ἀνθρώπων *Stroph.*

καὶ τὸ κολάζει ὁρθῶς, καὶ διαγνώσκει τὰς χρηστὰς τε καὶ πο-
 νηρὰς; Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκ ἔν ἥτις ἓνα, καὶ πολλὰς καὶ ἥτις
 πολλοὺς, καὶ ἓνα; Ναί. Καὶ κατ' ἵππων δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 πάντων ἔγω; Φημί. Τίς ὅν ἐστιν ἡ ἐπιστήμη, ἥτις τὰς ἐν ταῖς
 πόλεσιν ἀκολασταίνουσας καὶ παρνομοῦντας ὁρθῶς κολάζει;
 οὐχ ἡ δικαστική; Ναί. Ἡ ἄλλη οὖν τινα χαλεπὴς δικαιο-
 σύνη ἢ ταύτην; Οὐκ ἄλλην. Οὐκοῦν ἥπερ κολάζουσιν ὁρ-
 θῶς, ταύτη καὶ γινώσκουσιν τὰς χρηστὰς ἐκ πονηρὰς; Ταύ-
 τη. Ὅτις δὲ ἓνα γινώσκει, καὶ πολλοὺς γινώσκει; Ναί.
 Καὶ ὅτις γε πολλοὺς ἀγνοεῖ, καὶ ἓνα; Φημί. Εἰ ἄρα ἵπ-
 πῳ ὢν ἀγνοεῖ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς χρηστὰς, καὶ αὐτὸν
 ἀγνοεῖ ποῖός τις ἐστὶ; Φημί. Καὶ εἰ βῆς ὢν ἀγνοεῖ τὰς πο-
 νηρὰς καὶ χρηστὰς, καὶ αὐτὸν ἀγνοεῖ ποῖός τις ἐστὶ; Ναί, ἔφη.
 Οὕτω δὴ καὶ εἰ κύων; Ωμολόγη. Τί δ', ἐπειδὴν ἄνθρωπος ὢν
 τις ἀγνοῇ τὰς χρηστὰς καὶ πονηρὰς ἀνθρώπους, ἅρ' ἔχῃ αὐτὸν

quæ & recte castigat, & bo-
 nos malosque discernit? Pror-
 sus, inquit. Nonne quæcun-
 que unum, eadem & multos;
 & quæ multos, eadem & u-
 num? Imo. Itane vero de e-
 quis cæterisque omnibus *sta-
 tuendum est*? Aio. Quænam
 ergo ea est sententia, quæ in-
 temperantes & legum violato-
 res in civitatibus recte casti-
 gat? nonne *facultas* judica-
 trix? Prorsus. Aliamne igitur
artem quandam vocas justiti-
 am quam hanc? Non aliam.
 Nonne qua recte castigant ho-
 mines, ea ipsa bonos & malos

discernunt? Ea ipsa. Qui ve-
 ro unum norit, plures quoque
 cognoscet? Imo. Qui autem
 multos ignorat, *ignorabit et-
 iam unum*? Aio. Si equus er-
 go, quinam boni, qui mali *equi*
 sint, ignoret, & seipsum igno-
 ret *necesse est*, qualis sit? Aio.
 Et si bos, qui mali sint, qui-
 que boni *bovès*, haud noverit,
 sese etiam, qualis ipse sit, ig-
 noret, *necesse est*? Ita est, in-
 quit. Eodem quoque modo si
 canis? Confitebatur. Quid
 vero? cum quis, qui homo sit,
 quinam boni, qui mali sint ho-
 mines, ignoret, nonne suiip-

ἀγροῦ, πότερον χρηστός ἐστι ἢ πονηρός, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἀνδρα-
πὸς ἐστὶ; Ξυνοχῶρει. Τὸ δ' ἐαυτὸν ἀγροεῖν, σωφρονεῖν, ἢ ὅτι σω-
φρονεῖν ἐστι; Οὐ σωφρονεῖν. Τὸ ἐαυτὸν ἄρα γινώσκειν, ἐπὶ σω-
φρονεῖν; Φημί, ἔφη. Τῷτ' ἄρα, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς
ῥάμμα ὡς κελεύεται, σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην.
Εοικε. Τῇ αὐτῇ δὲ ταύτῃ καὶ κολάζειν ὀρθῶς ὀπισθάμεθα;
Φημί. Οὐκ ἔν' ἢ μὲν κολάζειν ὀρθῶς ἐπισθάμεθα, δικαιοσύνην αὐ-
τῇ ἐστίν' ἢ ᾗ διαγινώσκειν καὶ ἐαυτὸν καὶ ἄλλον, σωφροσύνη; Εοι-
κει, ἔφη. Ταυτὸν ἄρα ἐπὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη. Φαίνεται).

ἦ. Καὶ μὴν οὕτω γε καὶ πόλεις εὖ οἰκοῦνται, ὅταν
ⓐ ἀδικοῦντες δίκῃ διδῶσιν. Αληθῆ λέγεις, ἔφη. Καὶ
πολιτικὴ ἄρα αὕτη ἐστὶ. Ξυνεδόκει. Τί δέ; ὅταν εἰς ἀνὴρ
ὀρθῶς πόλιν διοικῇ, ὄνομα τούτῳ οὐ τυραννός τε καὶ βασι-
λεύς; Φημί. Οὐκοῦν βασιλικῇ τε καὶ τυραννικῇ τέχνῃ διοι-
κᾷ; Οὕτω. Καὶ αὐταὶ ἄρα αἱ αὐταὶ τέχναι ἐκείναις εἰσὶ.

fius, bonufne fit an malus, ig-
narus erit, quandoquidem &
ipse homo est? Assentiebatur.
Seipsum vero ignorare pru-
dentis est, an imprudentis?
Imprudentis. Seipsum itaque
nosse prudentis est? Est, in-
quit. Hoc ergo, ut videtur,
& scriptum illud Delphicum
præcipit, ut scilicet pruden-
tiam exerceamus & justitiam.
Videtur. Illa vero ipsa arte &
recte castigare novimus? Aio.
Qua ergo recte castigare no-
vimus, nonne ea est justitia?
qua vero & nos ipsos & alios

dignoscere, prudentia? Vide-
tur, inquit. Idem ergo justitia
est atque prudentia. Appa-
ret.

8. Quinetiam & civitates
tunc recte administrantur, cum
qui injuste agunt, pœnas dant.
Vera dicis, inquit. Hæc er-
go civilis quoque scientia est.
Consensit. Quid vero? cum
vir unus civitatem recte ad-
ministrat, nonne tyrannus &
rex nuncupatur? Aio. Non-
ne tyrannica iste & regia arte
gubernat? Imo. Et hæc itaque
artes eædem cum illis sunt.

Φαίνοι. Τί δέ; ὅταν εἰς ἃν ἀνὴρ οἰκίαν διοικῇ ὀρθῶς, τί ὄνομα τέτῳ εἶνι; ἔκ οἰκονόμος τε καὶ δεσπότης; Ναί. Πότερον οὖν καὶ ὁστος δικαιοσύνη εὖ ἀνὰ τὴν οἰκίαν διοικοῖ, ἢ ἄλλη πρὶ τέχνης; Δικαιοσύνη. Ἐστὶν ἄρα ταυτὸ, ὡς εἴοικε, βασιλεὺς, τυραννος, πολιτικός, οἰκονόμος, δεσπότης, σὺφρων, δίκαιος. καὶ μία τέχνη ἐστὶ, βασιλική, τυραννική, πολιτική, δεσποτική, οἰκονομική, δικαιοσύνη, σωφροσύνη. Φαίνεται.

Θ'. Τί οὖν; πρὸ φιλοσόφῳ, ὅταν μὲν ὁ ἰατρός περὶ τῶν χαμνόντων τί λέγῃ, αἰσχρὸν μὴτε ἔπεα ἵ τοῖς λεγομένοις δύνασθαι, μὴτε ξυμβάλλεσθαι μηδέν; καὶ ὁπόταν ἄλλός τις τῶν δαιμόνων, ὡσαύτως; ὅταν δὲ δικαστὴς, ἢ βασιλεὺς, ἢ ἄλλός τις ὧν νῦν δὴλῶμεν, ἔκ αἰσχρὸν περὶ τέτων μὴτε ἔπεα δύνασθαι, μὴτε συμβάλλεσθαι περὶ αὐτῶν; Πῶς δ' ἔκ αἰσχρὸν, ὦ Σώκρατες, περὶ γε ποσῶν πραγμάτων μηδὲν ἔχειν συμβάλλεσθαι; Πότερον οὖν καὶ περὶ ταῦτα λέγωμεν, ἔφη, πέν-

Videntur. Quid vero? cum unus aliquis familiam recte administret, quodnam huic nomen erit? Nonne œconomi & heri? Imo. Utrum ergo & iste iustitia bene regat familiam, an alia quapiam arte? Iustitia. Idem est igitur, ut videtur, rex, tyrannus, vir civilis, œconomus, herus, prudens, iustus; atque una adeo ars, regia, tyrannica, civilis, herilis; œconomica, prudentia, iustitia. Apparet.

9. Quid ergo? an philosopho, cum medicus quidem de

ægrotantibus aliquid dixerit, turpe est non posse dicta illius assequi, nec de suo quicquam conferre? & cum alius quivis artifex quid dixerit, itidem non posse turpe est? cum vero iudex, aut rex, aut alius quispiam eorum, quos modo enumeravimus, nonne turpe in rebus hisce nec assequi dicta, nec quicquam de iis conferre posse? Quidni turpe foret, Socrates, de tantis certe rebus nihil habere, quod conferat? Utrum ergo, inquam, & in his philosophum quin-

παθλον αὐτὸν δεῖν εἶ), καὶ ὑπακρον, τὰ δουλερεῖα δ' ἔχοντα πάντων τ' φιλόσοφον, καὶ ἀχρεῖον εἶ), ἕως τῶτων τίς ἦ; ἢ τρεῖς μὲν, τ' αὐτῶ οἰκίαν ἔκ' ἄλλω ἐπιτρεπέον, ἔδδ' τὰ δουτερεῖα ἐν τῷ τῷ ἐκτέον, ἀλλ' αὐτὸν κολατέον, δικάζοντα ὁρθῶς, εἰ μελλεῖ εὖ οἰκεῖσθαι αὐτῶ ἢ οἰκία; Ξυνεχόρῃ δὴ μοι. Επεὶ ταῦτα γὰρ δὴ πρὸς, εἴαν τι οἱ φίλοι αὐτοῦ διαίτῃ ἐπιτρέπωσιν, εἴαν τε ἡ πόλις πὶ ποροσάτῃ ἀγακρίνειν ἢ δικάζειν, αἰχρὸν οὐ τῷτοις, ὡς ἐταῦρε, δεύτερον φαίνεσθαι, ἢ τρίτον, καὶ μὴ ἔχ' ἡγεῖσθαι; Δοκεῖ μοι. Πολλὸν ἄρα δεῖ ἡμῖν, ὡς βέλπτε, τὸ φιλοσοφεῖν φιλομαθεῖα τε εἶ), καὶ ἡ περὶ τὰς τέχνας ποροσάτῃ. Εἰπόντος δὲ μου τῶντα, ὁ μὲν σοφὸς αἰχρῶν τοῖς ποροσάτῃ, εἰσῆλθον· ὁ δὲ ἀμαθὴς ἔφη ὁκείνως εἶναι. καὶ οἱ ἄλλοι ἐπήνεσαν τὰ εἰρημνῆα.

quætionem esse oportere dicamus, primisque inferiorem, secundas autem ubique tenentem, atque *hoc modo* inutilem esse, quantisper illorum aliquis exstiterit? vel primum quidem, oportere ipsum domum suam nulli administrandam præbere, nec secundas hac in re partes tenere, sed ipsum *suos* castigare, recte judicantem, si quidem futurum est ut ipsius familia recte administraretur? Assentiebatur quidem ille mihi. Deinde vero, si amici arbitrum inter se illum sumpserint, aut civitas quicquam illi dis-

cernendum aut judicandum commiserit, num turpe, amice, erit secundas ipsum in rebus hisce tenere, vel tertias, nec se ducem potius præbere? Ita mihi videtur, *inquit*. Multum igitur abest, vir optime, ut philosophia sit merus disciplinarum amor, operaque in artibus ambitiose posita. Cum hæc ita locutus essem, sapiens quidem *ille* ex rebus supra dictis pudore affectus tacuit; indoctus vero alter rem ita se habere asseruit; cæterique dicta collaudarunt.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΕΥΘΥΦΡΩΝ,

Η ΠΕΡΙ

ΟΣΙΟΥ.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,

ΤΙ νεώτερον, ὦ Σώκρατες, γέγονεν, ὅτι σὺ παῖς ἐν Λυκείῳ καταλιπὼν ἀφαιρέτας, οἷάδε νῦν διατρέβεις, περὶ τὴν τοῦ βασιλέως φάτι; οὐ γάρ ποτε καὶ σοὶ δίκη τις οὔσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα, ὥσπερ ἐμοί. ΣΩΚ. Οὐτοὶ δὴ Ἀθηναῖοί γε, ὦ Εὐθύφρων, δίκην αὐτὴν χαλοῦσιν, ἀλλὰ γεγραφὴν. ΕΥΘ. Τί φής; γεγραφὴν σε τίς,

P L A T O N I S EUTHYPHRO,

S I V E D E

S A N C T O.

EUTHYPHRO, SOCRATES.

QUID novi, Socrates, accidit, quod tu, relictis tuis in Lyceo disputationibus, hic nunc versaris, circa regis porticum? Non enim & tibi lis ulla est apud regem, itidem ut mihi. SOC. Non eam, Euthyphro, litem vocant Athenienses, sed accusationem. EUTH. Quid ais? Te ergo,

ὡς εἶχε, γέγραπται. ὃ γὰρ πού σε κείνός γε καταγνώσκει,
ὡς σύ γε ἔτερον. ΣΩΚ. Οὐ γὰρ οὔτω. ΕΥΘ. Αλλά
σε ἄλλῃ; ΣΩΚ. Πάνυ γε. ΕΥΘ. Τίς οὗτος;
ΣΩΚ. Οὐδ' αὐτὸς πάνυ τοι γνώσκω, ὦ Εὐθύφρων, ἢ
ἄνδρα. νέος γὰρ τις μοι φαίνεται καὶ ἄγνός. ὀνομάζουσι
μήντοι αὐτὸν, ὡς ἐγώ μιν, Μέλιτον. ἔστι δὲ τὸν δῆμον Πιτ-
θεύς· εἰ πὺν ἐν νῶ ἔχεις Πιτθεῖα Μέλιτον, οἷον πετρώτε-
ρα, καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον, ὅπτι γρυπὸν δέ. ΕΥΘ. Οὐκ
οἶνω, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ δὴ τίνα γε φιλῷ σε γέγραπ-
ται; ΣΩΚ. Ἡπτινα; Οὐκ ἀγενῆ, ἔμοιγε δοκεῖ. τὸ
γὰρ, νέον ὄντα, τοσούτον πρᾶγμα ἐγνωκέναι, οὐ φαῦλόν ἐ-
στιν. Κείνός γάρ, ὥς φησιν, οἶδε τίνα τρόπον (Α) νέοι δια-
φθείρονται, καὶ πίνες (Α) ἀφφείροντες αὐτούς. καὶ κιν-
δυνάει σοφός τις εἶναι· καὶ τὴν ἐμὴν ἀμαθίαν χαπιδῶν, ὡς
διαφθείροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ, ἔρχεται κατηγόρησεν

ut videtur, aliquis accusavit.
Non enim de te illud certe
statuam, te alium *accusasse*.
SOC. Non fane. EUTH.
At te alius? SOC. Prorsus.
EUTH. Quis iste? SOC.
Ne ipse quidem, Euthyphro,
hominem bene novi. Juvenis
enim & ignotus quidam mihi
videtur. Eum autem, ut opi-
nor, Melitum vocant. Est ve-
ro e pago Pittheo; si quem in
animo teneas Melitum Pit-
theum, qui capillis promissis,
non ita bene barbatus, naso

vero aquilino est. EUTH.
Non agnosco *hominem*, Socra-
tes. Quodnam autem in te cri-
men intentavit? SOC. Quod-
nam *rogas*? Quod viri, ut o-
pinor, non ignobilis est. Ado-
lescentem enim rem tantam
perspexisse, parvum nequa-
quam est. Nam ille, ut ait,
quomodo juvenes corrumpant-
tur, & qui ii sint, qui eos cor-
rumpant, intelligit: ac sapiens
quidam esse videtur; meaque
inscitia animadversa, me, tan-
quam æquales suos corrupti-

μὲν, ὥσπερ παρὲς μητέρα, πρὸς τὴν πόλιν. καὶ φαίνεται μοι τῶν
πολίτικῶν μόνος ἀρχεῖν ὁρθῶς. ὁρθῶς γὰρ ἐστὶ τῶν νέων παρῶτον
ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ἔσονται ὅτι ἀριστοὶ ὥσπερ γεωργὸν ἀγαθὸν τῶν
νέων φυτῶν εἰκὸς παρῶτον ἐπιμεληθῆναι, μὲν δὲ τὸ καὶ τῶν ἄλ-
λων. Ἐδὴ καὶ Μελίτις ἴσως παρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκχαθαίρει, τὴν
τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντα, ὡς φησιν· ἔπειτα μὲν τὸ
δηλονότι τῶν πρεσβυτέρων ἐπιμεληθεὶς, πλείων καὶ μεγί-
στων ἀγαθῶν αἴτιος τῇ πόλει γενήσεται· ὥστε τὸ εἰκὸς συμβῆ-
ναι, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἀρξάμενος.

β'. ΕΥΘ. Βουλοίμην ἂν, ὦ Σώκρατες· ἄλλ' ὁρῶν δὲ,
μὴ τοῦναντίον γένηται. ἀτεχνῶς γὰρ μοι δοκεῖ ἀπ' ἐτίας ἀρ-
χεῖσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν, ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν σε. καὶ μοι
λέγε, τί καὶ ποιοῦντά σε φησὶ διαφθεῖρειν τὴν νέαν. ΣΩΚ.
Αποπα, ὦ θαυμάσιε, ὡς οὕτω γ' ἀκούσαι. φησὶ γὰρ ποιητὴν

pentem, ad civitatem, velut ad matrem, delaturus confugit. Et mihi solus ille ex iis, qui reipublicæ operam dant, recte incipere videtur. Rectum enim est juvenes primum curare, ut quam optimi evadant; quemadmodum bonum agricolam teneriores plantas primum curare consentaneum est, deinceps vero & reliquas. Sic ergo & Melitus nos quidem fortasse primum expurgat, qui juvenum, ut ait, germina corrumpimus; posthac vero senioribus nimirum curam adhi-

bens, plurimorum maximorumque bonorum civitati auctor erit; prout verisimile est eum fore, qui principium huiusmodi dedit.

2. EUTH. Vellem id equidem, Socrates; at, ne contra eveniat, pertimesco. Nam mihi plane ab ipsis focus civitati nocere incipere videtur, te injuria afficere tentans. At mihi dic, quidnam etiam te agere affirmat, unde juvenes corrumpantur. SOC. Absurda quædam, vir egregie, ipso auditu. Dicit enim me ficto-

1. Forſan ἐξδὴ γὰρ ἐστὶν Στεφ. vel ἐξδὲ γὰρ ἔχει. 2. Forſ. ὅτι.

εἶναι με θεῶν· καὶ ὡς χαίρους ποιουῦντα θεούς, τοὺς δ' ἀρ-
χαίοις οὐ νομίζοντα, ἐγρέφατο τούτων αὐτῶν ἕνεκα, ὥς φη-
σι. ΕΥΘ. Μοιράνω, ὦ Σώκρατες, ὅπῃ δὴ σὺ τὸ δαιμό-
νιον φῆς σαυτῷ ἐχέσθαι γίγνεσθαι· ὡς οὖν χαίνοτο μοιούτος σε
περὶ τὰ θεῖα, γέγραπται ταύτην τὴν γραφὴν· καὶ ὡς δια-
βαλὼν δὴ ἔρχεται εἰς τὸ διχαστήριον, εἰδὼς ὅπῃ εὐδιάβολα
τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλούς. καὶ ἐμοὶ γάρ τοι, ὅταν
πὶ λέγω ἐν τῇ ἀκακισίᾳ περὶ τῆς θείων, πρὸς λέγων αὐτοῖς
τὰ μέλλοντα, καταγελῶσιν ὡς μαινομένου· χαίτοι ὅδ' ἐν ὅ-
πῃ οὐκ ἀληθὲς εἶρηκα, ὧν πρὸς εἶπον· ἀλλ' ὅμως φθονοῦσιν ἡ-
μῶν πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Ἄλλ' ὅδ' ἐν αὐτῇ χρή φρονήζειν,
ἀλλ' ὁμοῦτε ἰέναι.

γ'. ΣΩΚ. Ω φίλε Εὐθύφρον, ἀλλὰ τὸ μὴ καταλεσθῆ-
ναι, ἴσως ἔδ' ἐν πρᾶγμα. Ἀθηναίοις γάρ τοι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἔ-
σφοδρά μέλει, ἂν πᾶσι θεῖον οἶον ᾖ, μὴ μέντοι διδασκαλικόν

rem esse deorum; & tanquam
novos quidem confingentem
deos, priscos vero *pro diis* non
habentem, me, ut ait, his de
causis in iudicium vocavit.
ΕΥΘ. Rem, Socrates, in-
telligo, quod tu *scilicet* dæmo-
nium tibi ipsi ubique adesse
profiteris: quare adversus te,
tanquam in rebus divinis nova
comminiscentem, accusatio-
nem hanc instituit; & in fo-
rum utique invidiam tibi con-
flandi animo prodit, quippe
qui noverit ista apud vulgum
invidiæ facile obnoxia esse.

Etenim me, cum de divinis in
concione aliquid dico, futura
iis prænuncians, tanquam in-
fanientem rident; licet nihil
unquam nisi verum prædixe-
rim; nobis vero omnibus, qui
tales sumus, invident. Nihil
autem istos curare oportet, sed
iis potius obviam ire.

3. SOC. At, amice Euthy-
phro, irrideri forsan leve est.
Atheniensibus nempe, ut mi-
hi videtur, non admodum
curæ est, si quem *in re ali-*
qua eminere putent, modo ne
alios sapientiam suam doce-

τὴ αὐτῇ σοφίᾳ· ὃν δ' αὖ καὶ ἄλλας οἰωνίαι ποιεῖν τοιάυτας, θυ-
μῶν)· εἴτ' ἐν φρόνῳ, ὡς σὺ λέγεις, εἴτε δ' ἄλλό τι. ΕΥΘ.
Τύτῃ οὖν περὶ, ὅπως ποτὲ πρὸς ἐμὲ ἔχουσιν, ὃ πάνυ ἐπιθυμῶ
πειραθῆναι. ΣΩΚ. Ἰσως γὰρ σὺ μὲ δοκεῖς ἀπάποι σεαυτοῦ
παρέχειν, καὶ διδάσκειν ὅτι ἐθέλειν ἢ σεαυτῷ σοφίαν· ἐγὼ ὅ
φοβῶμαι, μὴ ὑπὸ φιλανθρωπίας δοκῶ αὐτοῖς ὅ, πὶ περ' ἔχω
ἐκκεχυμένως παντὶ ἀνδρὶ λέγειν, οὐ μόνον ἀνευ μισθοῦ, ἀλλὰ
καὶ περὶ τοῦ αἵματος, εἴ τις μὲ ἐθέλοι ἀκέειν. εἰ μὲν οὖν, ὃ νῦν
δὴ ἔλεγον, μέλλοιέν μὲ χαλᾶτελᾶν, ὥσπερ σὺ φῆς σαυτῷ, ὃ-
δὲν αὖ εἴη ἀνδρὲς παίζοντες καὶ γελῶντας ἐν τῷ διακτηρίῳ δια-
γαγεῖν· εἰ δὲ ἀσπιδάσσονται, τῷτ' ἤδη ὅπῃ σποδῆσέ) ἀδελφον,
πλὴν ὑμῖν τοῖς μόνον. ΕΥΘ. Αλλ' ὅδ' ἐν ἴσως ἔσται, ὅ
Σάκρατες, πρᾶγμα, ἀλλὰ ὅ σὺ τε χεῖρ νῦν ἀγωνίῃ ἢ δίκῃ,
οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν.

re studeat : si quem vero pe-
ritia sua alios etiam imbuere
existiment, indignantur ; si-
ve invidia quadam, ut tu di-
cis, *concity*, sive alia de causa.
ΕΥΘΗ. In hac itaque re,
quo tandem modo erga me af-
fecti sint, haud admodum ex-
periri cupio. ΣΟΚ. Nempe
tu quidem te ipsum forsan ra-
ro illis exhibere videris, tuam-
que nolle sapientiam docere ;
ego autem vereor, ne ipsis vi-
dear pro humanitate *mea* uni-
cuique viro, quicquid sciam,
effuse nimis dicere, non solum

sine mercede, sed & memet
libenter alicui dedens, si quis
me audire velit. Si ergo me,
ut modo dicebam, *solummodo*
derisuri essent, quemadmodum
tu *derideri* te ais, nihil sane
molestum foret jocando riden-
doque tempus in iudicio tere-
re ; fin vero ibi serio agent,
quo nunc tandem res evadet,
præterquam vobis vatibus, in-
certum est. ΕΥΘΗ. At nihil
forte negotii, Socrates, erit ;
quin tu quidem ex animi sen-
tentia in causa *tua* certabis, &
ego, ut opinor, *itidem* in mea.

Δ'. ΣΩΚ. Εστὶ δὲ σοι, ὦ Εὐθύφρων, τίς ἡ δίκη; φεύ-
γεις αὐτήν, ἢ διώκεις; ΕΥΘ. Διώκω. ΣΩΚ. Τίνα;
ΕΥΘ. Ον διώκων αὐτὸν δοκῶ μαίνεσθαι. ΣΩΚ. Τί δέ; πε-
τόμενόν τινα διώκεις; ΕΥΘ. Πολλῷ γε δεῖ πέπεσθαι, ὅς γε
δὴ τυγχάνει ὦν εὖ μάλα σφεδύτης. ΣΩΚ. Τίς οὗτος;
ΕΥΘ. Ο ἐμὸς πατήρ. ΣΩΚ. Ο σὸς, ὦ βέλτε; ΕΥΘ.
Πάνυ μὲ οἶν. ΣΩΚ. Εστὶ δὲ πὶ τὸ ἔκκλημα, καὶ πίνος ἡ δι-
κη; ΕΥΘ. Φόβος, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Ηράκλειος ἢ πῃ,
ὦ Εὐθύφρων, ἀγνοεῖς ὑπὸ τῶ πολλῶν, ὅπῃ ποτὲ ὀρθῶς ἤχη. ἔ-
γω οἶμά γε ἔπιτυχόντος εἶ) ὀρθῶς αὐτὸ παρᾶσαι, ἀλλὰ πόρρω
πῃ ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος. ΕΥΘ. Πόρρω μόντοι νῆ Δία, ὦ
Σώκρατες. ΣΩΚ. Εστὶ δὲ τῶ οἰκείων τίς ὁ τεθνεὺς ὑπὸ ἔσθῃ
παίρος; ἢ δηλαδὴ. ἔγωγε ἂν πῃ ὑπὲρ γε ἀλλοτρίῃς ἐπεξίη-
δια τῷ πατρὶ φόβος αὐτοῦ. ΕΥΘ. Γελῶν, ὦ Σώκρατες, ὅπ

4. SOC. Quænam vero ti-
bi, Euthyphro, causa est? reus-
ne es, an alium persequeris?
EUTH. Persequor. SOC.
Quem? EUTH. Quem, dum
persequor, ipse insanire videor.
SOC. Quid vero? volantem-
ne quempiam persequeris?
EUTH. Procul sane abest,
ut voler, qui jam grandis ad-
modum natus est. SOC. Quis-
nam is est? EUTH. Pater
meus. SOC. Tuusne, vir op-
time? EUTH. Imo certe
meus. SOC. Quodnam vero
crimen, & quæ causa est?

EUTH. Homicidii, Socra-
tes. SOC. O Hercules! ni-
mirum vulgo ignoratur, quo
pacto hoc recte omnino fieri
possit. Neque enim puto cu-
jusvis id esse, ut recte hæc a-
gat, sed alicujus sapientia lon-
ge provecti. EUTH. Lon-
ge profecto, Socrates. SOC.
Tuorumne vero necessariorum
aliquis ille erat, qui a patre
peremptus est? Procul dubio
erat. Non enim ob extraneum
aliquem patrem ipsum homi-
cidii accusares. EUTH. Ri-
diculum est, Socrates, si quid

1. Forſan ἢ δηλαδὴ; Steph.

οἶε πὶ διαφέρειν, εἴτε ἀλλότρεμος, εἴτε οἰκέϊος ὁ τεθνεύς· ἀλλ' ἔτ' ἄπο μόνον ἰδεῖ φυλάττειν, εἴτε ἐν δίκῃ ἔκτενεν ὁ κτείνας, εἴτε μὴ· καὶ εἰ μὲν ἐν δίκῃ, ἔαν· εἰ δὲ μὴ, ἐπεξίεναι, εἰάν περ ὁ κτείνας σωεσίος σοι καὶ ὁμοτράπεζος ἦ. ἴσον γὰρ τὸ μίσμα γίνεσθαι, εἰάν ξυῖς τῷ τοιούτῳ ξυνειδώς, καὶ μὴ ἀφοσιῶς σεαυτὸν τε καὶ ὁκείνον, τῇ δίκῃ ἐπεξίειν. ἐπεὶ ὅγε σποθάνων, πελάτης τις ἦν ἐμός· καὶ ὥς ἐγεωργῶμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐδήτευεν ὁκεί παρ' ἡμῖν. παρρηήσας οἷν, καὶ ὀργισθεὶς τῶν οἰκετῶν πρὶν ἢ ἡμετέρων, σποσφάττει αὐτόν. ὁ οἷν πατήρ, σπυδῆσας τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καταβαλὼν εἰς τάφρον τινα, πέμπει δέυρο ἄνδρα πευσόμδρον τοῦ ἔξηκτου ὅ, πὶ χρὴ ποιεῖν. ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ τὸ δεδεμένον ὀλιγώρει τε καὶ ἡμέλει, ὥς ἀνδροφόνου, καὶ ὅθεν ὃν παρρηγμα, εἰ καὶ σποθάνοι. ὅπερ ὅν καὶ ἔπαθεν. ὑπὸ γὰρ λιμὸς καὶ ῥί-

interesse censet, utrum neces-
farius, an extraneus fuerit, qui
interfectus sit; neque id unice
spectandum esse, utrum jure
occiderit, qui occidit, necne;
quod si jure, dimittendum; sin
autem injuria, persequendum,
si quidem is, qui peremit, do-
mesticus convictorque tibi sit.
Æque enim ipse inquinatus, si
cum hujuscemodi viro sciens
verferis, nec illum atque te
ipsum expies, eum in judicium
vocando. Jam vero is, qui pe-
riit, cliens meus erat; & cum
in Naxo agriculturæ operam
daremus, nobis ibi mercede

conductus serviebat. Hic ita-
que vino furiosus factus, ira-
que in domesticorum quen-
dam nostrorum concitus, eum
jugulat. Pater itaque meus,
colligatis ejus manibus ac pe-
dibus, in foveam quandam eum
dejicit, atque huc mittit homi-
nem, qui sacrorum interpre-
tem, quid agendum sit, inter-
roget. Interea illius, qui in
vincula conjectus erat, utpote
homicidæ, nullam prorsus cu-
ram gerebat, & quasi nihil
omnino referret, etiam si mo-
reretur. Quod ergo & acci-
dit: nam, priusquam ab inter-

γῆς καὶ τῷ δεσμῶν ἀποθήσκει, ὡρὶν δ' ἄγγελον παρὰ δ' ἑξήκοντα
ἀφικέσθαι. ταῦτα δὴ θὺν καὶ ἀγανακτεῖ ὁ, τε πατὴρ καὶ οἱ ἄλλοι
οἰκεῖοι, ὅτι ἐγὼ ὑπὲρ τῆς ἀνδροφόνου τῷ πατρὶ φόνος ἐπεξέρχο-
μαι, οὐτε ἀποκτείναντι, ὥς φασιν ἄλλοι, ἔτ', εἰ ὅτι μάλιστα
ἀπέχτενεν, ἀνδροφόνος γε ὄντος καὶ ἀποθανόντος, καὶ δεῖν φροντί-
ζειν ὑπὲρ τοῦτο. ἀνόσιον γὰρ εἶναι τὸ ὑὸν πατρὶ φόνος ἐπεξ-
ίεσθαι. χαλεπῶς εἰδότες, ὦ Σώκρατες, τὸ θεῖον ὥς ἔχει τῷ ὅτι
τε πέρι καὶ τῷ ἀνόσιον. ΣΩΚ. Σὺ δὲ δὴ ὡρὸς Διὸς, ὦ Εὐ-
θύφρων, ἔγωγε ἀκριβῶς οἶμαι ἐπίστασθαι ὅτι τῷ θεῖον, ὅπῃ ἔχει,
καὶ τῷ ὀσίῳ τε καὶ ἀνοσίῳ, ὥστε τῶν οὐτῶ παραχθέντων, ὥς σὺ
λέγεις, καὶ φοβῆναι διχαζόμενος τῷ πατρὶ, ὅπως μὴ αὖ σὺ ἀνό-
σιον πᾶν τῶν τυγχάνῃς πράττειν; ΕΥΘ. Οὐδὲν γὰρ ἂν μοι
ὄφελος, ὦ Σώκρατες, εἴη, ἔδὲ τῶν ἀν διαφέρει Εὐθύφρων τῶν
πολλῶν ἀνθρώπων, εἰ μὴ τὰ τοιαῦτα πάντα ἀκριβῶς εἰδέναι.

prete nuncius rediret, præ fa-
me & frigore & vinculis pe-
riit. Hæc itaq; pater cæterique
propinqui *mei* graviter ferunt,
quod pro homicida, patrem
cædis reum agam; quippe cum
eum, ut ipsi aiunt, minime in-
terfecerit, vel, si maxime in-
terfecisset, cum is, qui mor-
tuus est, homicida esset, quid
tali viro acciderit, nihil sit cu-
randum. Impium enim esse
aiunt filium patri homicidii
crimen intentare, male diju-
dicantes, Socrates, quomodo
res divinæ circa sanctum pro-

fanumque se habeant. SOC.
Tune itaque per Jovem, Eu-
thyphro, te accurate adeo divi-
na, sanctaque, & profana quo-
modo se habeant, scire existi-
mas, ut rebus hisce ita pera-
ctis, quemadmodum inquis,
haud formides, ne, si patrem
accuses, & ipse profanum ali-
quid aggrediaris? EUTH.
Nihil mihi *studium meum*, So-
crates, prodesset, nec ratione
ulla Euthyphro cæteris homi-
nibus præstaret, nisi hujusce-
modi omnia accurate calle-
ret.

1 Forfan ἔχει Steph. 2 Forf. εἰδέναι Steph.

ε'. ΣΩΚ. Ἀρ' οὖν μοι, ὦ θαυμάσιε Εὐθύφρων, χράπτον' ὅτι μαθητῇ σὺ γενέσθαι, καὶ πρὸ τῆς γραφῆς τ' πρὸς Μέλιτον αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτὸν λέγοντα, ὅτι ἔγωγε καὶ εἰ πρὶ ἔμπροσθεν χρεῖω τὰ θεῖα πρὸ πολλοῦ ἐποιέμην εἰδέναι· καὶ νῦν, ἐπειδὴ με ὁ κείνος αὐτοχεδιάζοντα φησὶ καὶ χαινοδμῶντα πρὸ τ' θεῶν ἔξαμαρτάνειν, μαθητὴς γέγονα σός. καὶ εἰ μὲν, ὦ Μέλιτε, φαίην ἂν, Εὐθύφρονα ὁμολογεῖς σοφὸν εἶναι) τὰ τοιαῦτα, καὶ ὀρθῶς νομίζειν· καὶ ἐμὲ ἡγεῖν, καὶ μὴ διχάζεσθαι· εἰ δὲ μὴ, ἐκείνῳ πρὶ διδασκάλῳ λάχε δίκην πρῶτον ἢ ἐμοί· ὡς τῆς πρεσβυτέρου ἀφροσύνης, ἐμὲ τε καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα· ἐμὲ μὲν διδάσκοντι, ὁ κείνον δὲ νοσητέοντι καὶ κολάζοντι. καὶ εἰ μὴ μοι πείθεται, μηδὲ ἀφίη τῆς δίκης, ἢ αὐτ' ἐμοῦ γράφῃαί σε, αὐτὰ ταῦτα λέγειν εἰ τῷ διχαφνεῖω, ἢ πρὸς χαλούμῳ αὐτόν. ΕΥΘ. Ναὶ μά' Δία, ὦ Σώκρατες· εἰ ἄρα ἐμὲ ὅτι χερήσεις γράφεσθαι, εὖροιμι

5. S O C. Mihi itaque, egregie Euthyphro, optimum erit discipulo tuo fieri, & Melitum, antequam cum eo in iudicium venero, verbis hisce provocare, me scilicet etiam antehac divinorum cognitionem maximi quidem fecisse; nunc vero, cum me ille in rebus hisce nova quædam commenta, eaque temere conficta inducendo peccasse dicat, discipulum tuum esse factum. Si ergo, Melite, dicam, Euthyphronem in istiusmodi rebus sapere & recte sentire putas;

me quoque *talem* existima, neque accuses: sin minus, illum præceptorem *meum* priusquam me in iudicium voca, quippe qui senes corrumpat, me scilicet atque sui ipsius patrem; me quidem docendo, illum vero objurgando & puniendo. Quod si mihi non obsequatur, neque actionem remittat, aut pro me te accuset, eadem illa in iudicio dicere oportebit, quibus ipsum prius provocaram. EUTH. Ita per Jovem, Socrates; siquidem ergo me accusare aggredieretur, reperi-

ἀν, ὡς οἶμαι, ὅπῃ σαθρός ἐστι· καὶ πολὺ ἀν ἡμῖν πρῶτον περὶ
ἐκείνου λόγος γένοιτο ἐν τῷ διασθηρίῳ ἢ παρὶ ἐμῶ. ΣΩΚ. Καὶ
ἐγὼ τοι, ὦ φίλε ἐταῖρε, ταῦτα γινώσκων, μαθητὴς ἐπιθυμῶ
γενέσθαι σός· εἰδὼς ὅτι καὶ ἄλλός περ τις, καὶ ὁ Μελίτος ἕτος, σὲ
μὲν ὅσθι δοκᾷ ὁρᾶν· ἐμὲ δὲ οὕτως ὀξέως ἀτεχνῶς καὶ ῥαδίως
κατεῖδεν, ὥστε ἀσεβείας ἐγράψατο.

ς'. Νῦν ὅν πρὸς Διὸς λέγε μοι, ὃ νῦν σαφῶς εἰδέναι δι-
οχυρίζῃ, ποῖον δὴ τι τὸ εὐσεβὲς φῆς εἶ), καὶ ὃ ἀσεβὲς, καὶ παρὶ
φόνου, καὶ περὶ τῶν ἄλλων. ἢ ἔ τανυτόν ἐστιν ἐν πάσῃ πράξει ὃ
ὅσιον αὐτὸ αὐτῷ· καὶ ὃ ἀνόσιον αὐτῷ, ἔ μὲν ὅστις ἑ παντὸς ἐναν-
τίον, αὐτὸ δὲ αὐτῷ ὁμοιον, καὶ ἔχον μίαν τινα ἰδέαν καὶ τὴν ἀνο-
σιότητά, πᾶν ὃ, τι περ ἀν ὁ μέλλοι ἀνόσιον εἶ); ΕΥΘ. Πάν-
τως δὴ περ, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Λέγε δὴ, τί φῆς εἶ) ὃ ὁ-
σιον, καὶ τί τὸ ἀνόσιον. ΕΥΘ. Λέγω τοίνυν ὅτι τὸ μὲν ὅσιον ἐστίν

rem, opinor, qua ex parte il-
le debilis sit; ac multo prius
de illo quam de me in iudicio
ageretur. SOC. Atqui ego
quidem, dulcis amice, hæc
sciens, discipulus tuus fieri cu-
pio; cum hoc *nempe* comper-
tum habeam, nec alium omni-
no quempiam, nec Melitum
istum in te quidem oculos at-
tollere videri; me vero hic a-
cute adeo plane facileque per-
spexit, ut impietatis accusave-
rit,

6. Nunc ergo per Jovem
mihi dicas, quod te plane nos-

se affirmabas, quidnam pium,
& quid impium esse statuas,
& in cæde, & in cæteris re-
bus. An non idem sit in omni
actione ipsum cum se ipso san-
ctum; & profanum rursus om-
ni sancto contrarium, ipsum
vero sibi ipsi confirmile, unam-
que, secundum quam profa-
num est, ideam habet, quod-
cunque profanum futurum sit?
EUTH. Omnino, Socra-
tes. SOC. Dic ergo, quid
sanctum, quid profanum ef-
se statuas. EUTH. San-
ctum quidem illud esse aio,

† Forſan πάντως Sterb, 2 Forſ. μίαν Sterb,

ὅπερ ἐγὼ νῦν ποιῶ, τῷ ἀδικουῦτι, ἢ ὧς φόνους, ἢ περὶ ἱερῶν κλοπὰς, ἢ τι ἄλλο τῶν τοιούτων ἔξαμαρτάνοντι ἐπεξίεναι· εἴαν τε πατήρ ὢν τυγχάνῃ, εἴαν τε μήτηρ, εἴαν τε ἄλλος ὅποιός τις· τὸ δὲ μὴ ἐπεξίεναι, ἀνόσιον. ἐπεὶ, ὦ Σώκρατες, θέασαι ὡς μέγα σοι ἐρῶ τεκμήριον τῷ νόμου, ὅτι οὕτως ἔχει, ὃ καὶ ἄλλοις ἤδη εἶπον, ὅτι ταῦτα ὀρθῶς ἂν εἴη οὗτω γιγνώσκειν, μὴ ὀπιτέπειν τῷ ἀσεβοῦντι, μηδ' ἂν ὅστισιν τυγχάνῃ ὢν. αὐτοὶ γὰρ ᾠ ἀνδραποὶ τυγχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τῶν θεῶν ἀριστὸν καὶ δίκαιότατον· καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεὶς κατέπνιεν ὅσα ἐν δίκῃ· καὶ ἐκείνόν γε αὖ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν δι' ἕτερα τοιαῦτα· ἐμοὶ δὲ χαλεπαίνουσιν, ὅτι τῷ πατρὶ ἐπεξέρχομαι ἀδικουῦτι· καὶ οὕτως αὐτοὶ ἐαυτοῖς τὰ ἐναντία λέγουσι περὶ τε τῶν θεῶν καὶ περὶ ἐμοῦ. Σ Ω Κ. Ἀρχέ γε, ὦ Εὐθύφρων, τοῦτ' ἐστίν, οὗ ἔνε-

quod ipse nunc facio, eum *nempe*, qui injuste agit, vel circa cædes, vel sacrilegia, vel aliud hujuscemodi, in judicium trahere; seu pater, five mater, seu quisquis demum alius fuerit; *talem* vero non persequi, profanum *voco*. Quin vide quaeso, Socrates, quam validum tibi de lege, quod ita sit, argumentum referam, quod & aliis narravi, hæc *scilicet* tum demum recte agi, cum nemini prorsus, qui impium aliquod admittat, quisquis ille fuerit, indulgemus. Homines enim

ipsi credunt Jovem deorum optimum atque justissimum esse: & hunc tamen patrem suum in vincula conjecisse fatentur, quod natos injuste deglutisset: & illum quoque alterum, *Saturnum scilicet*, patrem suum castravisse ob hujuscemodi alia *asserunt*: mihi vero succensent, quod parentem injuste agentem persequor; atque ita homines isti in iis, quæ & de diis & de me dicunt, sibi ipsis repugnant. SOC. Annon vero hanc ob causam *praesertim* ipse, Euthy-

κα τὴν γραφὴν φεύγω, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐπειδὴν τις θεῖ τῷ
 θεῶν λέγει, δυσχερὲς πῶς ἀποδέχομαι· δι' αὐτὴν δὲ, ὡς ἔοικε,
 φησὶ τίς με ἔξαμαρτάνειν; νῦν οὖν, εἰ καὶ σοὶ ταῦτα στυ-
 γοῦμαι, τῷ εὖ εἰδότε περὶ τῶν τοιούτων, ἀνάγκη δὲ, ὡς ἔοικε,
 καὶ ἡμῖν συγχωρεῖν. τί γὰρ καὶ φήσομεν, οἷγε καὶ αὐτοὶ ὁμολο-
 γῶμεν ὅτι αὐτῶν μηδὲν εἰδέναι; ἀλλὰ μοι εἰπέ πρὸς φίλιν,
 σὺ ὡς ἀληθῶς ἡγῇ ταῦτα γεγονέναι ἔπας; ΕΥΘ. Καὶ ἔτι
 γε τῶν θαυμασιώτερα, ὦ Σώκρατες, ἀ οἱ πολλοὶ ἔκ' ἴσασι.
 ΣΩΚ. Καὶ πόλεμον ἄρα ἡγῇ σὺ εἶναι ὃ ὄντι ἐν τοῖς θεοῖς
 πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔχθρας δεινὰς καὶ μάχας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα
 πολλὰ, οἷα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων
 τότε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν χαλαπεποίκη, καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις
 Παναθηναίοις ὁ πέπλος μετὰ τῶν τοιούτων ποικιλιμάτων ἀνά-
 γεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν. ταῦτα ἀληθῆ φῶμεν εἶ, ὦ Εὐθύφρων;
 ΕΥΘ. Μὴ μόνον γε, ὦ Σώκρατες· ἀλλ', ὅπερ ἄρτι εἶπον, καὶ

phro, in jus rapior, quod, quo-
 ties de diis talia quis dicat, ei
 ægre assentior; quapropter, ut
 videtur, peccare me aliquis di-
 cet? Nunc autem si tibi quo-
 que hæc ita videntur, harum
 rerum perito, necesse est, ut
 apparet, nos etiam concedere.
 Quid enim *aliud* dicemus,
 quippe qui nosmet in rebus
 istis nihil sapere ipsi agnosci-
 mus? At per *fovet* amicitia
 præsidem mihi dicas, an ipse
 sic ista revera evenisse putes?
 EUTH. Et hisce mirabilia
 insuper, Socrates, quæ vulgo

hominum ignota sunt. SOC.
 Et bellum igitur inter deos re-
 vera geri invicem arbitraris,
 inimicitiasque graves & pug-
 nas, aliaque hujusmodi per-
 multa extitisse, quæ a poetis
 commemorantur, & quibus a
 bonis pictoribus cum alia apud
 nos fana variantur, tum vero
 in magnis Panathenæis peplus
 quamplurimis hujuscemodi fi-
 guris distinctus in arcem in-
 fertur. An hæc vera, Euthy-
 phro, esse fatebimur? EUTH.
 Non hæc sola, Socrates; sed,
 quod modo dicebam, ego ti-

ἀλλὰ σοι ἐγὼ πολλὰ, εἴανπερ βέλη, πρὸς τὴν θείων διηγήσασθαι
 ἂν σὺ ἀκύνων εὖ οἶδ' ὅτι ἐκπλαγήσῃ.

Ζ'. ΣΩΚ. Οὐκ ἂν θαυμάζοιμι. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μοι
 εἰσαυῆς ἐπὶ πολλῆς διηγήσῃ· νυνὶ δ', ὅπερ ἄρτι σε ἠρόμην, πει-
 ρῶ σαφέστερον εἰπεῖν. ὃ γὰρ με, ὦ ἑταῖρε, τοπρότερον ἰχναῖος
 εἰδίδαξας, ἐρωτήσαντα τὸ ὅσιον ὅ, τι ποτὲ εἴη· ἀλλά μοι εἶ-
 πες ὅτι τοῦτο τυγχάνει ὅσιον ὄν, ὃ σὺ νῦν ποιῆς, φόνος ἐπεξ-
 ιὼν πατρί. ΕΥΘ. Καὶ ἀληθῆ γε ἔλεγον, ὦ Σώκρα-
 τες. ΣΩΚ. Ἰσως. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ Εὐθύφρων, καὶ ἄλλα πολ-
 λὰ φησὶ εἶ) ὅσια; ΕΥΘ. Καὶ γὰρ ὅστι. ΣΩΚ. Μέμ-
 ησο οἷον ὅτι ὃ τῆτό σοι διεκελευόμην, ἐν τι ἢ δύο με διδάξαι
 τῶν πολλῶν ὁρίων· ἀλλ' ἐκείνο αὐτὸ ὃ εἶδ' ὅ, ὦ πάντα τὰ
 ὅσια, ὅσα ἐστίν. Ἐφησθα γὰρ περὶ μιᾶς ἰδέας τὰ τε ἀνόσια, ἀνό-
 сия εἶ)· καὶ τὰ ὅσια, ὅσια. ἢ ὃ μνημονεύεις; ΕΥΘ. Εἰ-
 γε. ΣΩΚ. Ταύτην τοίνυν με αὐτὴν δίδασκον τὴν ἰδέαν τίς

bi alia quoque multa, si velis,
 de rebus divinis exponam;
 quæ cum audiveris, sat scio,
 obstupefcet.

7. SOC. Nequaquam mi-
 rarer. Verum ista deinceps,
 quando plus otii nactus fueris,
 referes; nunc vero, quod mo-
 do quærebam, explicare pla-
 nius nitere. Neque enim an-
 tehac me satis, amice, docui-
 sti, cum quidnam sanctum es-
 set interrogarem: sed *solum-*
modo in sanctum esse dixisti,
 quod tu nunc agis, cædis
 patrem tuum reum agens.

EUTH. Et vera nimirum,
 Socrates, dicebam. SOC.
 Fortasse. Nonne vero & alia
 multa, Euthyphro, sancta nun-
 cupas? EUTH. Sunt etenim.
 SOC. Recordare igitur me
 non hoc a te petere, ut unum
 aut duo ex multis rebus sanctis,
 sed speciem illam ipsam, qua
 sancta omnia sancta sunt, do-
 ceres. Dixisti enim una idea
 profana omnia profana esse;
 atque *una item*, quæ sancta sunt,
 sancta. An non meministi?
 EUTH. E quidem. SOC.
 Quænam igitur sit ea ipsa idea,

ποτέ ἐστιν ἵνα εἰς ἐκείνην ἀποβλέπων, ὃς χράμενος αὐτῇ παρα-
δείγματι, ὃ μὲν ἀν τοιούτων ἦ, ὧν ἀν ἢ σὺ ἢ ἄλλός τις πράτῃ,
φῶ ὅσιον εἶναι. ὃ δ' ἀν μὴ τοιούτων, μὴ φῶ. ΕΥΘ. ΑΛΛ' εἰ
ἔγω βέλῃ, ὦ Σώκρατες, ἔγω σοι φράσω. ΣΩΚ. ΑΛ-
λὰ μὴν βούλομαι γε. ΕΥΘ. Εστὶ τοίνυν τὸ μὲν τοῖς θεοῖς
θεοφιλές, ὅσιον· τὸ δὲ μὴ θεοφιλές, ἀνοσιον. ΣΩΚ.
Παγκράτως, ὦ Εὐθύφρων, καὶ ὡς ἐγὼ ἐζητῶν ἀποκρίνασθαι
σε, οὕτω νῦν ἀπεκρίνω. εἰ μὲντοι ὡς ἀληθῶς, τῷτο ἔγω οἶ-
δα. Ἀλλὰ σὺ δηλονότι ἐπεκδιδάξεις ὡς ἐστιν ἀληθὴ ἢ ἀλέγεις.
ΕΥΘ. Πάνυ μὲν οὖν.

ἦ. ΣΩΚ. Φέρε δὴ, ὅπισκεψάμεθα τί λέγομεν. τὸ μὲν
θεοφιλές τε καὶ ὁ θεοφιλὴς ἄνθρωπος, ὅσιος. τὸ δὲ θεο-
μισὲς καὶ ὁ θεομισῆς, ἀνόσιος. οὐ ταυτὸν δ' ἐστίν, ἀλλὰ τὸ
ἐναντιώτατον τὸ ὅσιον τῷ ἀνοσίῳ. ἔχῃ ἔπας; ΕΥΘ. Οὕτω
μὲν οὖν. ΣΩΚ. Καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρησθαι. ΕΥΘ. Δο-

mihī ostende; ut ad illam re-
spiciens, eaque tanquam ex-
emplari aliquo utens, quod-
cunque ex iis, quæ vel tu vel
alius quivis egerit, tale sit, san-
ctum esse dicam; quod autem
dissimile, negem. EUTH.
At si ita vis, Socrates, ita etiam
dicam. SOC. Imo certe vo-
lo. EUTH. Quod ergo a-
matum diis est, sanctum est;
quod vero minime amatum,
profanum est. SOC. Præcla-
rissime, Euthyphro, & ut te
respondere volebam, ita nunc
respondisti. Utrum tamen ve-

rum responderis, nondum no-
vi. Sed tu videlicet vera hæc
esse insuper ostendes. EUTH.
Omnino quidem.

8. SOC. Age itaque, quod
dicimus consideremus. Quod
diis amatum est, sanctum est,
& qui diis amatus, sanctus:
quod autem diis invisum, pro-
fanum, & qui diis invisus, pro-
fanus est. Sanctum vero &
profanum non eadem sunt, sed
omnino contraria: nonne ita
est? EUTH. Ita certe.
SOC. Et hæc recte dicta es-
se videntur. EUTH. Sic

κῶ, ὦ Σώκρατες. εἴρηται γάρ. ΣΩΚ. Οὐκ᾽ ἔστι σα-
 σιάζουσιν οἱ θεοὶ καὶ διαφέρουσι ἀλλήλοις, ὦ Εὐθύφρων, καὶ ἔχθρα
 ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ταῦτο εἴρηται; ΕΥΘ.
 Εἴρηται γάρ. ΣΩΚ. Ἐχθραν ᾗ καὶ ὀργὰς, ὦ ἄνθρωπε, ἢ πε-
 ρὶ πίνων διαφορὰ ποιεῖς, ὥδε δὲ σκοπῶμεν. ἄρα ἂν εἰ διαφε-
 ροίμεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ πρὸς ἀριθμῶν, ὁπότερα πλείω, ἢ περὶ τέ-
 των διαφορὰ ἔχθρας ἂν ἡμᾶς ποιῇ, καὶ ὀργίζεσθαι ἀλλήλοις; ἢ
 ὅτι λογιζομένων ἐλθόντες πρὸς γε τὰ τοιαῦτα, ταχὺ ἂν ἀπαλλα-
 γείημεν; ΕΥΘ. Πάνυ γε. ΣΩΚ. Οὐκ᾽ ἔστι πρὸς ὅ μεί-
 ζονος καὶ ὅ ἐλάττωτος εἰ διαφοροίμεθα, ἐπὶ ᾧ μετρεῖν ἐλθόντες,
 ταχὺ παυσαίμεθ' ἂν τῆς διαφορᾶς; ΕΥΘ. Ἐπὶ ταῦτα.
 ΣΩΚ. Καὶ ὅτι γε τὸ ἰσάναν ἐλθόντες, ὥς ἐγώ μιν, περὶ ὅ
 βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου ἀφαιρούμεν ἂν; ΕΥΘ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩΚ. Περὶ πίνος δὲ δὴ διενεχθέντες, καὶ
 ὅτι πῖνα κείσιν ἔδωκεν ἄφικέσθαι, ἔχθρας τε ἂν ἀλλή-

existimo, Socrates: dicta enim
 sunt. SOC. Nonne & hoc
 etiam dictum est, Euthyphro,
 deos inter se dissidere atque
 pugnare, inimicitiasque inter
 eos esse? EUTH. Dictum
 profecto est. SOC. Inimici-
 tias autem & iras, optime, dis-
 sensio de quibusnam gignit,
 ita consideremus. Num, si e-
 go & tu de numero dissentire-
 mus, utra essent plura, dissen-
 sio huiusmodi nos inimicos fa-
 ceret, & iracundiam concita-
 ret? an *potius* in rebus huius-
 modi ad computationem con-

fugiendo, statim ab hac dissen-
 sione cessaremus? EUTH.
 Prorsus. SOC. Et si de ma-
 jore & minore dissentiremus,
 nonne ad metiendum recur-
 rendo, finem statim controver-
 siæ imposeremus? EUTH.
 Vera hæc sunt. SOC. Et ad
 ponderandum, ut opinor, re-
 currendo, quæstio *isidem* de
 graviore ac leviore solveretur?
 EUTH. Quidni? SOC.
 Quænam ergo sunt ea, de qui-
 bus si dissentiremus, nec ipsa
 ad examen aliquod revocare
 possemus, inimici nobis invi-

λοῖς εἶημεν καὶ ὀργιζοίμεθα; ἴσως ἔ πρόχειρόν σοι ἐστίν· ἀλλ' ἐμὲ
λέγοντος, σκόπη εἰ τὰδ' ἐστὶ, τό, τε δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκον, καὶ
καλὸν καὶ αἰσχρὸν, ἔ αγαθὸν καὶ κακόν. ἄρ' ἔ ταῦτά ἐστι, περὶ
ᾧν διενεχθέης, καὶ ἔ δυνάμει οἱ ἑκάστην κείσιν αὐτῶν ἐλθεῖν,
ἐχθροὶ ἀλλήλοις γινόμεθα, ὅταν γινώμεθα, καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ
οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι πάντες; ΕΥΘ. ΑΛΛ' ἐστὶν αὕτη ἡ δια-
φορὰ, ᾧ Σώκρατες, καὶ περὶ τούτων. ΣΩΚ. Τί δέ; οἱ θεοί,
ᾧ Εὐθύφρων, ἔκ, εἰπὲρ τι διαφέρουσι, δι' αὐτὰ ταῦτα διαφέ-
ρουντ' ἄν; ΕΥΘ. Πολλὴ ἀνάγκη. ΣΩΚ. Καὶ ἦ θεῶν
ἀρεὰ, ᾧ θηναῖε Εὐθύφρων, ἄλλοι ἄλλα δίκαια ἡγνῆται, καὶ ἦ
σὸν λόγον, ἔ καλὰ καὶ αἰσχρά, καὶ αγαθὰ καὶ κακά. οὐ γὰρ
ἄν τις ἐκαστὰς ἀλλήλοις, εἰ μὴ περὶ τούτων διεφέρουτο. ἦ
γάρ; ΕΥΘ. Ορθῶς λέγεις. ΣΩΚ. Οὐκ ἔν' ἄπερ καλὰ
ἡγνῆται ἕκαστοι καὶ αγαθὰ καὶ δίκαια, ταῦτα ἔ φιλοῦσι, τὰ
δὲ ἐναντία τούτων καὶ μισοῦσιν; ΕΥΘ. Πάνυ γε. ΣΩΚ.

cem efficeremur & irascere-
mur? Forfitan in promptu
non habes: verum me dicen-
te, tu considera utrum hæc sint,
justum & injustum, pulchrum
& turpe, bonumque & malum.
Nonne hæc sunt, de quibus
cum dissentimus, nec certum
fatis de iis iudicium possumus
exercere, hostes invicem effi-
cimur, quoties efficimur, &
ego & tu & demum homines
universi? EUTH. Hæc ipsa
certe dissensio est, Socrates, &
de rebus hisce. SOC. Quid
verò? nonne & dii, Euthy-

phro, si de re aliqua dissen-
tiant, de his ipsis dissentiunt?
EUTH. Necesse est omni-
no. SOC. Deorum itaque,
generose Euthyphro, alii alia
iusta putant, secundum oratio-
nem tuam, & pulchra item &
turpia, bonaque & mala. Ne-
quaquam enim invicem decer-
tarent, nisi de hisce dissenti-
rent: nonne? EUTH. Re-
cte loqueris. SOC. Nonne
quæ pulchra singuli putant bo-
naque & iusta, hæc amant,
quæ contraria, odio habent?
EUTH. Ominino. SOC.

Ἐὰν ταῦτα δέ γε, ὡς σὺ φῆς, οἱ μὲν δίκαια ἡγῶνται, οἱ δὲ ἀδίκαια· περὶ δὲ καὶ ἀμφισβητοῦντες, τασιάζουσίν τε καὶ πολεμοῦσιν ἀλλήλοις. ἄρ' ἔχ' οὕτως; ΕΥΘ. Οὕτω. ΣΩΚ. Ταῦτά ἄρα, ὡς ἔοικε, μισεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ φιλεῖται καὶ θεομισῇ τε καὶ θεοφιλεῖ ² ταῦτ' ἂν εἴη. ΕΥΘ. Εοικε. ΣΩΚ. Καὶ ὅσα ἄρα καὶ ἀνόσια τὰ αὐτὰ ἂν εἴη, ὧς Εὐθύφρων, τέτρω τῷ λόγῳ. ΕΥΘ. Κινδυνεύει.

9. ΣΩΚ. Οὐκ ἄρα ὁ ἡρόμην, ἀπεκρίνω, ὧς θαυμάσιον ἔστι τὸ τό γε ἡρώτων, ὃ τυγχάνει ταυτὸν ὃν ὅσιόν τε καὶ ἀνόσιον ὃ δ' ἂν θεοφιλεῖς ἦ, καὶ θεομισέσθαι, ὡς ἔοικεν. ὥστε, ὧς Εὐθύφρων, ὃ σὺ νῦν ποιεῖς, τὸν πατέρα κολάζων, ἔδεν θαυμάσιον, εἰ τοῦτο δρῶν, τῷ μὲν Διὶ προσφιλεῖς ποιεῖς, τῷ δὲ Κρόνῳ καὶ τῷ Οὐρανῷ ἐχθρὸν καὶ τῷ μὲν Ηφαίστῳ φίλον, τῇ δὲ Ἡρᾷ ἐχθρὸν καὶ εἴ τις ἄλλος θεῶν ἑτέρως ἑτέρῳ ἀγαφέρεται περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκείνοις χεῖρ ταυτά. ΕΥΘ. Ἀλλ' οἵ-

Eadem vero, ut tu ais, alii iusta, alii iniusta censent; de quibus disceptantes contendunt invicem, atque pugnant: nonne ita est? EUTH. Ita. SOC. Eadem igitur, ut videtur, a diis amantur, odioque habentur; atque diis amata & diis invisa eadem plane erunt. EUTH. Apparet. SOC. Et hac igitur ratione, Euthyphro, eadem sancta erunt & profana. EUTH. Videtur.

9. SOC. Non ergo quod quaerebam, viregeregie, respon-

disti. Non enim id volebam, cui ut & sanctum & profanum simul sit, contingit: quod vero diis amatum sit, diis quoque invisum est, ut videtur. Quamobrem, Euthyphro, quod tu nunc agis, parentem puniens, nihil mirum erit, si, dum hoc agis, Jovi gratum facias, Saturno autem & Caelo inimicum; & Vulcano quidem amicum, Junoni vero invisum; ac si quis deorum alius de hoc ipso ab alio diffidet, id iis quoque similiter videatur. EUTH. At opi-

1 Forſan Ταυτὰ.

2 Forſ. ταυτὰ ἂν.

μα, ὦ Σώκρατες, πεί γε τούτου τῷ θεῶν ὁδὲνα ἕτερον
 ἕτερον διαφέρειται, ὡς ὃ δεῖ δίκην δίδοναι ἐκείνον, ὅς ἂν ἀ-
 δίκως πινὰ ὑποκτείνει. ΣΩΚ. Τί δέ; ἀνθρώπων, ὦ Εὐ-
 θύφρον, ἥδη πινὸς ἤκουσας ἀμφισβητοῦντ' ὡς τὸν ἀδίκως
 ὑποκτείναντα, ἢ ἄλλο ἀδίκως ποιῶντα ὅπῃ, οὐ δεῖ δίδοναι
 δίκην; ΕΥΘ. Οὐδὲν μὲν οἷον παύοντα ταῦτα ἀμφισβη-
 τοῦντες καὶ ἄλλοι καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις. ἀδικοῦντες γὰρ
 πάμπολλα, πάντα ποιοῦσι καὶ λέγουσι, φεύγοντες τὴν δίκην.
 ΣΩΚ. Ἡ καὶ ὁμολογοῦσιν, ὦ Εὐθύφρον, ἀδικεῖν; καὶ ὁμο-
 λογοῦντες, ὅμως οὐ δεῖν φασι σφᾶς δίδοναι δίκην; ΕΥΘ.
 Οὐδαμῶς τῆτό γε. ΣΩΚ. Οὐκ ἄρα πάν γε ποιοῦσι καὶ
 λέγουσι. τούτο γὰρ, οἶμαι, οὐ τολμῶσι λέγειν οὐδ' ἀμφι-
 σβητεῖν, ὡς ὅτε, εἴπερ ἀδικοῦσί γε, δοτέον δίκην. Ἄλλ', οἶ-
 μαί, οὐ φασιν ἀδικεῖν. ἢ γὰρ; ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις.
 ΣΩΚ. Οὐκ ἄρα ἐκείνός γε ἀμφισβητοῦσι, ὡς οὐ τὸν ἀδι-

nor, Socrates, hac in re deo-
 rum neminem ab alio *ita* dis-
 crepare, *ut affirmet* eum, qui
 injuste quenquam peremerit,
 poenas pendere non debere.
 SOC. Quid vero? Num ho-
 minem ullum, Euthyphro, de
 hoc unquam dubitantem audi-
 visti, quin eum, qui injuste ali-
 quem occiderit, aut aliud quid-
 vis injuste egerit, poenas dare
 deceat? EUTH. Nunquam
 equidem de iis disceptare cum
 alibi tum in judiciis cessant.
 Qui enim quam plurimum pec-
 carunt, omnia dicunt faciunt-

que, cum rei aguntur. SOC.
 An fatentur etiam, Euthy-
 phro, se injuste agere? ac, dum
 id fatentur, se poenas tamen
 affirmant pendere non debe-
 re? EUTH. Id quidem nul-
 lo modo. SOC. Non ergo
 omnia dicunt faciuntque. Hoc
 enim, ut arbitror, dicere aut
 ambigere nequaquam audent,
 quin *de seipsis*, si injuste ege-
 rint, supplicium sumendum sit:
 sed negant, opinor, se injuste
 egisse: an non? EUTH. Vera
 loqueris. SOC. Haud igitur
 de hoc ambigunt, utrum inju-

κῆντα δὲ δίδοναι δίκην· ἄλλ' ἐκεῖνο ἴσως ἀμφισβητῶσι, ὅ τις ἐστὶν ὁ ἀδικῶν, καὶ τί δρῶν, ἔ ποτε. ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩΚ. Οὐκ ἔν ταῦτά γε ταυτά καὶ οἱ θεοὶ πεπίνθασιν, εἴπερ τασιάζουσί τε πρὸς τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὡς ὁ σὸς ἐστὶ λόγος· καὶ οἱ μὲν φασιν ἀδικεῖν ἀλλήλους, οἱ δ' ἄλλοι φασιν; ἐπεὶ ἐκεῖνό γε δή τις, ὃ θαυμάσιε, ἔδεις ἔτε θεῶν ἔτε ἀνθρώπων τολμᾷ λέγειν, ὡς ὁ ᾧ γε ἀδικεῖντι δοτέον δίκην. ΕΥΘ. Ναί· τῷ το μὲ ἀληθὲς λέγεις, ὦ Σώκρατες, τόγε κεφάλαιον. ΣΩΚ. Ἀλλ' ἔχαστόν γε, οἶμαι, ὃ Εὐθύφρον, τῶν πρᾶχθέντων ἀμφισβητῶσιν οἱ ἀμφισβητῶντες καὶ ἄνθρωποι καὶ θεοί· εἴπερ ἀμφισβητῶσι θεοὶ πρὸς ἀλλήλους πινὸς πέρι διαφερόμενοι, καὶ οἱ μὲ δικαίως φασὶν αὐτὴν πεπεράχθαι, οἱ δ' ἀδίκως· ἄρ' ἔχ ἔγω; ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ἰ. ΣΩΚ. Ἰθι ποῖνον, ὦ φίλε Εὐθύφρον, δίδαξον καὶ ἐμέ, ἵνα σοφώτερος γένωμαι, τί σοι τεκμήριόν ἐστιν ὡς πάντες θεοὶ

stum puniri oporteat; verum de hoc forsitan inter se disceptant, quisnam is sit, qui injuste facit, & quid agendo, & quando. EUTH. Vera dicis. SOC. Nonne eadem hæc diis accidunt, si de justis atque injustis, ut tua fert oratio, dissentiant; atque eorum alii alios invicem injuste facere asserunt, alii negant? quandoquidem illud, vir egregie, nec hominum nec deorum quisquam dicere audet, injustum videlicet pœnas dare non debere. EUTH. Ita; vera

quidem summatim dicis, Socrates. SOC. At de unoquoque, opinor, eorum, quæ facta sunt, disceptant, Euthyphro, quicunque ambigunt, & homines & dii; si modo dii de aliqua omnino actione dissentientes disceptent, & alii quidem justam, alii vero injustam fuisse dicant: nonne hoc modo? EUTH. Omnino.

10. SOC. Age igitur, amice Euthyphro, me quoque, ut sapientior fiam, doce, quo potissimum argumento hoc teneas, deos omnes mercenarium

ἡγῶν) ἐκείνους ἀδίκως τεθνάναι, ὅς ἀν' ἀπὸ τοῦ ἀνδροφόνου θρό-
 μους, ξυνδεθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότη τοῦ ἀποθανόντος, φθάσει τελευτή-
 σαι διὰ τὰ δεσμά, ὧν τὸ συνδέσαντα παρὰ τὸ ἐξηγητῶν ὡς
 αὐτὸς πύλας τί χρὴ ποιεῖν· καὶ ὑπὲρ τοῦτο δὴ ὀρθῶς ἔχει
 ἐπεξιέναι καὶ ἐπισκέπτεσθαι φόνος τὸν ὅν ὧ παλιν. ἴθι, ὡς τὰ πον-
 περὶ πῶ μοι σαφὲς ἐνδείξασθαι, ὡς πάντος μᾶλλον πάντες θεοὶ
 ἡγῶν) ὀρθῶς ἔχειν ταύτην τὴν πράξιν. καὶ μοι ἰκανῶς ἐνδείξῃ,
 ἐκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ ὅδε ποτε παύσομαι. ΕΥΘ. ΑΛΛ'
 ἴσως ἔκ' ὀλίγον ἔργον ἐστίν, ὃ Σώκρατες· ἐπεὶ πάνυ γε σαφῶς
 ἔχοιμι ἀν' ἐπιδείξαι σοι. ΣΩΚ. Μανθάνω ὅτι σοι δοκῶ τὸ δι-
 καίων δυσματέστερος εἶναι. ἐπεὶ ἐκείνοις γε ἐνδείξῃ δηλονότι ὡς
 ἀδικὰ τέ ἐστι, καὶ οἱ θεοὶ πάντες τὰ τοιαῦτα μισοῦσιν. ΕΥΘ.
 Πάνυ γε σαφῶς, ὃ Σώκρατες· ἐάν ὡς ἀκέρως γέ με λέοντος.
 ια'. ΣΩΚ. ΑΛΛ' ἀκούσονται, ἐάν περ εὖ δοκῇς λέ-
 γειν. πόδε δὲ σου ἐνενόηκα ἅμα λέγοντ', καὶ ὡς ἐμ-

illum injuste peremptum exi-
 stimare, qui, cum hominem
 interfecisset, ab interfecti do-
 mino vincetus, præ vinculis an-
 te periit, quam, qui eum in
 vincula conjecerat, a sacro-
 rum interpretibus, quid de eo
 agendum esset, cognosceret?
 atque adeo pro tali viro rectum
 esse, ut filius patrem prosequa-
 tur & cædis reum agat. A-
 ge, de rebus hisce certi aliquid
 mihi demonstrare conare, deos
 omnino omnes actionem hanc
 rectam existimare; quod si
 mihi satis ostenderis, nunquam

sapientiae tuæ laudes prædica-
 re desistam. EUTH. At hoc
 forte non parvum opus est,
 Socrates; alioqui id quidem
 ostendere plane tibi possem.
 SOC. Intelligo jam me judi-
 cibus tardiorē tibi videri:
 quippe cum constet te illis
 monstraturum fore hæc injusta
 esse, omnesque talia deos o-
 disse. EUTH. Perspicue
 prorsus, Socrates; si modo me
 dicentem audiant.

II. SOC. Atqui audient, si
 bene dicere illis videaris. Hoc
 autem loquente te simul cogi-

αὐτὸν σκοπῶ· εἰ ὅτε μάλιστα με Εὐθύφρων διδάξειεν ὥς οἱ θεοὶ
 ἅπαντες τ' τοῦτον θάνατον ἡγνίσαι ἀδικον εἶ), τί μᾶλλον ἐγὼ
 μεμάθηκα πρὶν Εὐθύφρονος, τί ποτ' ἐπὶ τὸ ὅσιόν τε καὶ τὸ ἀνό-
 σιον; Θεομισὲς μὲ γὰρ τῆτο τὸ ἔργον, ὥς ἔοικεν, εἴη ἄν. ἀλλὰ
 γὰρ ὅτε τέτρω ἐφάνη ἄρτι ὠλισμένα τὸ ὅσιον καὶ μὴ. τὸ γὰρ θεομι-
 σὲς ὄν, καὶ θεοφιλὲς ἐφάνη. ὥτε τέτρω μὲ ἀφίημί σε, ὦ Εὐθύ-
 φρον· καὶ, εἰ βύλει, πάντες αὐτὸ ἡγείσασαν θεοὶ ἀδικον, καὶ
 πάντες μισοῦντων. ἀλλ' ἄρα τῆτο νῦν ἐπανορθώμεθα οἱ πρὸς
 λόγῳ, ὥς ὃ μὲ ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιόν ᾖ εἶναι· ὃ δ'
 ἂν φίλῳσιν, ὅσιον· ὃ δ' ἂν οἱ μὲν φιλῶσιν, οἱ δὲ μισῶσιν, ὅ-
 τε δέτερα, ἢ ἀμφοτέρω. ἄρ' οὕτω βούλει ἡμῖν ὡρεῖσθαι νῦν περὶ
 τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἀνόσιων; ΕΥΘ. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρατες;
 ΣΩΚ. Οὐδὲν ἐμέ γε, ὦ Εὐθύφρον. ἀλλὰ σὺ δὴ ὅσον σκο-
 πει, εἰ τῆτο ὑποθέμεν, οὕτω ῥᾶτά με διδάξεις ὃ ὑπέσθην

tavi, & apud me perpendo; quamvis vel maxime Euthyphro me doceret deos omnes huiusmodi mortem injustam ducere, qui magis inde ab Euthyphrone didicero, quid sanctum, & quid profanum sit? Diis quidem invisum, ut videtur, hoc opus sit. Attamen exinde hæc minime definita esse paulo ante videbantur, quid sanctum sit, & quid non. Quod enim diis invisum est, diis etiam amatum apparuit. Quamobrem hoc tibi, Euthyphro, remitto; & si vis, dii omnes inju-

stum putent, & oderint. Verum num hoc jam in sermone sic emendamus, ut quod dii omnes oderint, profanum; quod contra omnes ament, sanctum sit; quæ vero alii quidem ament, alii vero oderint, neutra sint, vel simul ambo? num ita vis nunc a nobis de sancto & profano definiri? EUTH. Quid, Socrates, prohibet? SOC. Nihil sane me, Euthyphro: sed tu, quod ad te attinet, cogita, utrum ista ponens sic facillime, quod pollicitus es, me sis edoctrurus.

ΕΥΘ. Αλλ' ἔγωγε φαίην ἂν τοῦτο εἶναι τὸ ὅσιον, ὃ ἂν πάν-
τες θεοὶ φιλοῦσι· καὶ τὸ εὐαγέσιον, ὃ ἂν πάντες θεοὶ μισῶ-
σιν, ἀνόσιον. ΣΩΚ. Οὐκοῦν ὁπισκοπῶμεν αὖ τοῦτο, ὦ
Εὐθύφρων, εἰ καλῶς λέγεται; ἢ εἴωμεν, καὶ οὕτως ἡμῶν
τε αὐτῶν ἀποδεχώμεθα καὶ τῶν ἄλλων, εἰ μόνον φῇ τις
πὶ ἔχειν οὕτω, ξυγχαροῦντες ἔχειν; ἢ σκεπτέον πὶ λέγει
ὁ λέγων; ΕΥΘ. Σκεπτέον. οἷμαί μέντοι ἔγωγε τοῦτο νυνὶ
καλῶς λέγεσθαι.

ΙΒ'. ΣΩΚ. Τάχ', ὦ γὰρ, βέλτιον εἰσόμεθα. ἐνόη-
σον γὰρ τὸ τοιοῦδε· ἄρα τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται
ὑπὸ τῶν θεῶν· ἢ ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστιν; ΕΥΘ. Οὐκ
οἶδ' ὅ, πὶ λέγεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Αλλ' ἐγὼ περαι-
σομαι σαφέτερον φράσαι. λέγόμεν πὶ φερόμενον καὶ φέρον, καὶ
ἀγρόμενον καὶ ἄγον, καὶ ὀρόμενον ἔ ὀρών, καὶ πάντα τὰ τοιαῦ-
τα· μαθηάνεις ὅτι ἕτερα ἀλλήλων ἐστὶ, καὶ ἢ ἕτερα; ΕΥΘ.

EUTH. At ipse quidem id
sanctum, quod dii omnes a-
ment, esse statuerem; profa-
num contra, quod dii omnes
oderint. SOC. Nonne hoc
etiam dispiciendum est, Eu-
thyphro, utrum recte dicatur,
περνε? an finemus, atque id
& nobis ipsis & aliis indulge-
bimus, ut si quis modo aliquid
ita se habere dicat, id ita etiam
se habere admittamus? an *πο-
τις* quidnam is, qui dicit, af-
ferat, dispiciendum. EUTH.
Dispiciendum certe: quan-
quam hoc nunc bene dictum
existimo.

12. SOC. Forsitán, vir bo-
ne, *isthuc* melius intellige-
mus. Quiddam enim hujus-
modi cogita; utrum sanctum,
quia sanctum est, a diis ama-
tur; an quoniam a diis ama-
tur, est sanctum? EUTH.
Haud intelligo quid dicas, So-
crates. SOC. Ego vero id
magis perspicue explicare co-
nabor. Dicimus, Id quod fer-
tur & Quod fert, Id quod agi-
tur & Quod agit, Id quod vi-
detur & Quod videt, atque
hujusmodi cuncta: num *haec*
diversa esse, & qua ratione di-
versa sint, intelligis? EUTH.

Ελπίσθαι μοι δοκῶ μανθάνειν. ΣΩΚ. Οὐκοῦν καὶ φιλοῦμε-
νόν τι ἔστι, καὶ τούτου ἕτερον τὸ φιλοῦν; ΕΥΘ. Πῶς γὰρ
οὐ; ΕΥΘ. Λέγε δὴ μοι, πότερον τὸ φερόμενον, διότι φέ-
ρεται, φερόμενόν ἐστιν, ἢ δὲ ἄλλο τι; ΕΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ
διὰ τοῦτο. ΣΩΚ. Καὶ τὸ ἀγόμενον δὴ, διότι ἀγεται
καὶ τὸ ὁράμενον, διότι ὁρεῖται; ΕΥΘ. Πάνυ γε. ΣΩΚ.
Οὐκ ἄρα διότι ὁράμενόν γε ἔστι, διὰ τοῦτο ὁρεῖται· ἀλ-
λὰ τὸναντίον, διότι ὁρεῖται, διὰ τοῦτο ὁράμενον. ὅθεν δίο-
τι ἀγόμενόν ἐστι, διὰ τοῦτο ἀγεται· ἀλλὰ διότι ἀγεται,
διὰ τοῦτο ἀγόμενον. ὅθεν δίοτι φερόμενον, φέρεται· ἀλ-
λὰ διότι φέρεται, φερόμενον. ἄρα κατὰδηλον, ὦ Εὐθύφρων,
ὅτι βέλομαι λέγειν; βέλομαι δὲ τόδε· ὅτι εἴπῃ γίγνεται, ἢ εἴπῃ
πάσχει τι, οὐχ ὅτι γιγνόμενόν ἐστι, γίγνεται· ἀλλ' ὅτι γίγνε-
ται, γιγνόμενόν ἐστι· ὅθεν ὅτι πάσχει ἐστὶ, πάσχει· ἀλλ' ὅτι πά-
σχει, πάσχει ἐστίν. ἢ οὐ ξυγχωρεῖς οὕτως; ΕΥΘ. Ελπίσθαι.

Intelligere mihi videor. SOC. Nonne & Quod amatur ali-
quid est, & aliud ab eo diver-
sum Quod amat? EUTH. Quidni?
SOC. Dic ergo mi-
hi, Quod fertur, ideone, quia
fertur, Id quod fertur est, an
ob aliquid aliud? EUTH. Nequaquam;
sed ob hoc ip-
sum. SOC. Et Quod agitur
similiter, quia agitur; & Quod
videtur, quia videtur? EUTH. Maxime.
SOC. Non ergo quoniam est Id quod videtur,
hac de causa videtur; sed con-
tra, ideo quoniam videtur, hac
de causa est Id quod videtur.

Neque quoniam est Id quod
agitur, hac de causa agitur;
sed quoniam agitur, ideo est
Id quod agitur. Neque quo-
niam Id quod fertur est, pro-
pterea fertur; sed quoniam
fertur, ideo est Id quod fertur.
Nonne perspicuum est, Euthy-
phro, quid dicere velim? vo-
lo autem hoc; si quid fit, aut
patitur aliquid, non, quia Id
quod fit est, fit; sed, quia fit,
potius Id quod fit est: nec
etiam, quia Patiens est, pati-
tur; sed, quia patitur, est Pa-
tiens: annon admittis hæc?
EUTH. Admitto equidem.

Σ Ω Κ. Οὐκοῦν καὶ τὸ φιλούμενον, ἢ γιγνόμενον τι ἔστι, ἢ πάσῃ πὶ ὑπὸ τοῦ; ΕΥΘ. Πάνυ γε. Σ Ω Κ. Καὶ τοῦτο ἄρα οὕτως ἔχει, ὥσπερ τὰ πρότερα. ἔχ' ὅτι φιλούμενόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ ὧν φιλεῖται· ἀλλ' ὅτι φιλεῖται, φιλούμενον. ΕΥΘ. Ανάγκη. Σ Ω Κ. Τί δὴ οὖν λέγομεν περὶ τῶ ὁσίου, ὦ Ευθύφρων; ἀλλ' ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῶν πάντων, ὡς ὁ σὸς λόγος; ΕΥΘ. Ναί. Σ Ω Κ. Αρα διὰ τῆς, ὅτι ὁσίων ἐστιν, ἢ δι' ἄλλο τι; ΕΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τῆς. Σ Ω Κ. Διότι ἄρα ὁσίων ἐστι, φιλεῖται· ἀλλ' ἔχ' ὅτι φιλεῖ, διὰ τῆς ὁσίων ἐστιν. ΕΥΘ. Εοικε. Σ Ω Κ. Ἀλλὰ μὲν δὴ, διότι φιλεῖται ὑπὸ τῶν πάντων, φιλούμενόν ἐστι καὶ θεοφιλές. ΕΥΘ. Πῶς γὰρ ὅ; Σ Ω Κ. Οὐκ ἄρα τὸ θεοφιλές ὁσίων ἐστιν, ὦ Ευθύφρων, ἐπεὶ δὲ ὁ ὁσίων θεοφιλές, ὡς σὺ λέεις· ἀλλ' ἕτερον τῆς τῆς. ΕΥΘ. Πῶς δὴ σὺ, ὦ Σώκρατες; Σ Ω Κ. Οὐκ ὁμολογῶμεν ὅτι μὲν ὁσίων διὰ τῆς φιλεῖται, ὅτι ὁ-

SOC. Nonne & Id quod amatur, aut Quod fit est, aut Quod ab aliquo quid patitur? EUTH. Prorsus. SOC. Hoc igitur eodem modo, quo superiora se habet: non quia Id quod amatur est, amatur a quibus amatur; sed quia amatur, ideo Id quod amatur est. EUTH. Necessè. SOC. Quid itaque de sancto dicimus, Euthyphro? nonne id ab omnibus diis amari, ut tua fert oratio? EUTH. Imo. SOC. An ob hoc, quod sanctum est, an ob aliud quiddam? EUTH.

Minime; sed ob hoc ipsum SOC. Ergo quoniam sanctum est, amatur; non quoniam amatur, est sanctum. EUTH. Videtur. SOC. At vero quoniam a diis amatur, ideo Id quod amatur est, atque diis amatum. EUTH. Quidni? SOC. Non ergo diis amatum sanctum est, Euthyphro, neque sanctum diis amatum, ut tu ais; sed hoc aliud est ab illo. EUTH. Quanam ratione, Socrates, id dicis? SOC. Quoniam confitemur sanctum ideo amari, quia san-

σιόν ἐστιν· ἀλλ' ὅ, διότι φιλεῖται, ὅσιον εἶναι. ἢ γάρ; ΕΥΘ.
 Ναί. ΣΩΚ. Τὸ δέ γε θεοφιλές, ὅτι φιλεῖται ὑπὸ θεῶν
 θεῶν, αὐτῷ τούτῳ πρὸ φιλεῖσθαι, θεοφιλές εἶναι· ἀλλ' οὐχ
 ὅτι θεοφιλές, ἀλλὰ τούτο φιλεῖσθαι. ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέ-
 γεις. ΣΩΚ. Ἀλλ' εἶγε ταυτὸν, ὃ φίλε, ἦν, Εὐθύφρων,
 τὸ θεοφιλές καὶ τὸ ὅσιον, εἰ μὲν ἀλλὰ τὸ ὅσιον εἶναι, ἐφιλεῖ-
 το ὃ ὅσιον, καὶ ἀλλὰ τὸ θεοφιλές εἶναι, ἐφιλεῖτο ἀν τὸ θεο-
 φιλές. εἰ δὲ ἀλλὰ τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ θεῶν τὸ θεοφιλές,
 θεοφιλές ἦν, καὶ τὸ ὅσιον ἀν, ἀλλὰ τὸ φιλεῖσθαι, ὅσιον ἦν.
 νῦν δὲ ὁρᾷς ὅτι ἀνομώως ἔχετον, ὡς παντάπασιν ἐτέρῳ ὅντι
 ἀλλήλων. τὸ μὲν γὰρ, ὅτι φιλεῖται, ὅτι φιλεῖσθαι· ὃ
 δ', ὅτι ἐστὶν οἷον φιλεῖσθαι, ἀλλὰ τῷτο φιλεῖται. καὶ κινδύ-
 νεύεις, ὦ Εὐθύφρων, ἐρωτώμενος ὃ ὅσιον, ὅ, τι πτετέστι, τὴν
 μὲν ἔσσαν μοι αὐτοῦ ὅ βέλεσθαι δηλώσαι, πάρος δέ τι πε-
 ρὶ αὐτοῦ λέγειν, ὅ, τι πέπονθε τῷτο ὃ ὅσιον, φιλεῖσθαι ὑπὸ πάν-

ctum est; non quia amatur, ef-
 se sanctum: nonne? EUTH.
 Certe. SOC Diis autem a-
 matum, eo ipso quod a diis a-
 matur, diis amatum esse; non
 vero, quia diis amatum est, id-
 eo amari. EUTH. Vera lo-
 queris. SOC. Verum si, a-
 mice Euthyphro, idem esset
 diis amatum atque sanctum,
 tunc siquidem sanctum, quia
 sanctum est, a diis amaretur,
 diis etiam amatum, quia diis
 amatum est, amaretur. Sin
 vero diis amatum, quia ama-
 tur a diis, diis amatum esset,

sanctum etiam, quia amatur,
 sanctum esset. Nunc autem
 vides ista modo sibi invicem
 contrario se habere, utpote
 quæ omnino inter se diversa
 sint. Hoc enim, *nempe diis a-*
matum, quia amatur, tale est
 ut ametur; illud autem, *nempe*
sanctum, quia tale est ut ame-
 tur, ideo amatur. Viderisque,
 Euthyphro, quum a te quid-
 nam sanctum sit quæreretur,
 essentiam illius ostendere no-
 luisse, sed affectionem quan-
 dam ipsius, quæ sancto huic
 accidit, dixisse, ab omnibus

των τῶν θεῶν· ὁ, τι δὲ ὄν, οὐπὼ εἶπες. εἰ οὖν σοι φίλον, μὴ με ἀποκρίνη, ἀλλὰ πάλιν εἰπέ· ἔξ ἀρχῆς, τί ποτε ὄν τὸ ὅσιον, εἴτε φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, εἴτε ὁπιδὴ πάχει. οὐ γὰρ παρὲς τούτου διοισόμεθα· ἀλλ' εἰπέ· πρῶτον μὲν τί ἐστὶ τὸ, τε ὅσιον καὶ ἀνόσιον. ΕΥΘ. Αλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔχω ἔγωγε ὅπως σοι εἰπῶ ὁ νοῶ. παρέρχεται γὰρ πως αἰεὶ ἡμῖν ὁ ἂν ὑποθώμεθα, καὶ οὐκ ἐθέλει μῦθεν ὅπου ἂν ἰδρυσόμεθα αὐτά. ΣΩΚ. Τοῦ ἡμετέρου πρῶτον, ὦ Εὐθύφρων, εἴκειν εἶναι Δαιδάλου τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα. καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἂν με ἐπέσκωπτες, ὥς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει, καὶ οὐκ ἐθέλει μῦθεν ὅπου ἂν τις αὐτὰ θῇ. νῦν δὲ (σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν) ἀλλοῦ δή τινος δεῖ σκώμματ'· οὐ γὰρ ἐθέλεις σοι μῦθεν, ὥς καὶ αὐτῷ σοι δοκεῖ. ΕΥΘ. Εμοὶ δὲ δοκεῖ σχεδὸν τι τῶ αὐτοῦ

videlicet diis amari; quidnam autem ipsum sit, nondum explicuisti. Si itaque tibi placet, ne me celes, verum a principio rursus definias, quidnam ipsum sanctum sit, sive a diis ametur, seu aliud quidvis patiatur. Neque enim de hoc a nobis invicem diffidebimus: sed prompto jam animo dicas, quid sanctum sit, & quid profanum. EUTH. Atqui, Socrates, quomodo tibi quod sentio exprimam, nescio. Semper enim quicquid posuerimus, circumvagatur, neque consistere vult ubi sistimus, SOC.

Proavi nostri Dædali, Euthyphro, opera esse, quæ dixisti, videntur. Et si ego illa dixissem atque posuissem, forsan me irrises, tanquam mihi quoque ex meæ cum illo cognationis vi, *suarum ad instar statuarum*, mea in dicendo opera aufugerent, neque permanere vellent, ubi quis illa collocasset: nunc autem (tuæ etenim istæ sunt hypotheses) alio quodam opus est dictorio. Non enim tibi permanere volunt, ut tibi ipsi quoque videtur, EUTH. Mihi vero videntur, Socrates, quæ dicta sunt

σκόμματός, ὦ Σώκρατες, δείδῃς τὰ λεγόμενα. ὃ γὰρ πε-
 ριέναι αὐτοῖς τῆτο, καὶ μὴ μένειν ἐν ταυτῷ, ἔκ' ἑλῶγέ εἰμι ὁ ἐν-
 θεός. Ἀλλὰ σὺ μοι δοκεῖς ὁ Δαίδαλός. ἐπεὶ ἐμοῦ γε ἔνεχα
 ἔμενειν ἀν' ταῦτα ἔγω. ΣΩΚ. Κινδυνεύω ἄρα, ὦ ἑταῖρε, ἐ-
 κείνῃς ὃ ἀνδρὸς δεινότερος γεγονέναι τὴ τέχνην ποσέτω, ὅσῳ ὁ μὲν
 τὰ αὐτῷ μόνον ἐποίει οὐ μόνοντα· ἐγὼ δὲ πρὸς τοῖς ἑμαυτῷ,
 ὡς ἔοικε, καὶ τὰ ἀλλότρια. καὶ δῆτα τῆτο μοι τὴ τέχνης ἐπὶ
 κομψότατον, ὅτι ἄκων εἰμὶ σοφός. ἐβουλόμην γὰρ ἂν μοι τοὺς
 λόγους μόνον, καὶ ἀκινήτης ἰδρύσθην, μᾶλλον ἢ πρὸς τῇ Δαι-
 δάλου σοφίᾳ τὰ Τροχάλου χρήματα γενέσθαι. καὶ τούτων
 μὲν ἄδην.

γύ. Επειδὴ δέ μοι δοκεῖς σὺ πρυφᾶν, αὐτὸς σοι ξυμπρο-
 θυμήσομαι δείξαι, ὅπως ἂν με διδάξης περὶ ὅσων, καὶ μὴ πο-
 ἀποκάμης. ἴδε γὰρ, εἰ ἔκ' ἀναγκαῖόν σοι δοκῇ δίκαιον εἶναι πᾶν ὃ
 ὅσιον. ΕΥΘ. Εμοίγε. ΣΩΚ. Ἀρ' οὖν καὶ πᾶν ὃ δίκαιον, ὅσιον;

eodem pene dictorio notari
 debere. Quod enim illa cir-
 cumvagantur, nec in eodem
 loco consistunt, ego minime in
 causa sum; sed tu mihi Dæda-
 lus ille videris. Quantum e-
 nim in me est, hæc ita, ut po-
 sita erant, mansissent. SOC.
 Videor igitur, amice, illo hac
 in arte tanto præstantior, quod
 ille sua solum instabilia redde-
 bat; ego autem præter mea,
 ut apparet, etiam aliena. Id-
 que porro mihi est in arte mea
 lepidissimum, quod invitum sim
 sapiens. Mallet enim ratio-

nes mihi manere, immobiles-
 que consistere, quam ut ad
 Dædali sapientiam Tantali
 quoque divitiarum mihi accede-
 rent. Atque de his quidem
 abunde.

13. Cum vero mihi delicias
 facere videris, ego tecum una
 ostendere enitar, quomodo me
 sancti naturam doceas, nec
 prius animo deficias. Vide e-
 nim, an non tibi necessarium
 videatur omne sanctum esse
 justum. EUTH. Mihi qui-
 dem. SOC. Numquid igitur
 & omne justum, sanctum?

ἢ τὸ μὲν ὅσιον πᾶν, δίχαιον· τὸ δὲ δίχαιον, ὃ πᾶν ὅσιον, ἀλλὰ ὃ
μὲν αὐτῷ ὅσιον, τὸ δέ τι καὶ ἄλλο; ΕΥΘ. Οὐχ ἔπομαι, ὦ
Σώκρατες, τοῖς λεγομένοις. ΣΩΚ. Καὶ μὴν νεώτερός γ'
ἐμοῦ εἶ, ὅκ' ἔλαττον ἢ ὅσω σφώτερος· ἀλλ', ὃ λέγω, πρυφᾶς
ὑπὸ πλῆτις τ' σοφίας. ἀλλ', ὦ μαχάριε, ξύντεινε σαυτόν. καὶ
γὰρ ἔδδ' χαλεπὸν χαίλανοῦσαι ὃ λέγω. λέγω γὰρ δὴ τὸ ἐλατ-
τίον ἢ ὃ ποιητὴς ἐποίησεν, ὃ ποιήσας,

Ζῆῦα ἢ τ' ὃ ἔρξαντα, καὶ ὅς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν,

Οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν. ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.

ἐγὼ δὲ ἐν τῷ τῷ διαφέρομαι τῷ ποιητῇ. εἶπω σοι ὅπῃ; ΕΥΘ.
Πάνυ γε. ΣΩΚ. Οὐ δοκεῖ μοι εἶ), ἵνα δέῃ, ἔνθα καὶ
αἰδώς. πολλοὶ γὰρ μοι δοκοῦσι, καὶ νόστοι καὶ πένιαι καὶ
ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα δεδιότες, δεδιέναι μὲν, αἰδεῖσθαι δὲ
μὴδὲν ταῦτα, ἀ δεδίασιν. οὐ καὶ σοι δοκεῖ; ΕΥΘ. Πά-
νυ γε. ΣΩΚ. Ἀλλ' ἵνα γε αἰδώς, ἔνθα καὶ δέος εἶ). εἰπεῖ

an potius omne sanctum, ju-
stum; justum vero, non omne
quidem sanctum, sed partim
sanctum, partim aliud quid-
dam? EUTH. Ea, quæ di-
cis, Socrates, haud assequor.
SOC. Atqui junior me nihilo
minus quam sapientior es, sed,
ut dico, delicias facis præ sa-
pientiæ copia. At, vir beate,
teipsum collige: non enim dif-
ficile est quod dico intellige-
re. Contra enim statuo quam
poeta, qui dicit,

*Jovem vero auctorem, qui que
hæc omnia produxit,*

*Non vis dicere: ubicunque e-
nim timor, ibi & pudor.*

Ego autem a poeta hoc discre-
po: vis quo discrepo, tibi di-
cam? EUTH. Prorsus. SOC.
Non videtur mihi, ubicunque
timor est, ibi etiam pudor exi-
stere. Nam multi mihi viden-
tur, qui paupertatem ac mor-
bos cæteraque hujusmodi mul-
ta metuerunt, timere quidem,
nullo tamen eorum pudore af-
fici, quæ timent. Nonne tibi
idem videtur? EUTH. Pror-
sus. SOC. At ubicunque pu-
dor, ibi & timor esse. Num

ἔστιν ὅστις αἰδούμενός τι πρᾶγμα καὶ αἰσχυνόμενός, οὐ πε-
φόβηται τε καὶ δέδοικεν ἅμα δόξαν ποτηρίας; ΕΥΘ. Δέ-
δοικε μὲν οὖν. ΣΩΚ. Οὐκ ἄρα ὀρθῶς ἔχει λέγειν, ἵνα
γὰρ δέῃ, ἔνθα καὶ αἰδώς· ἀλλ', ἵνα μὲν αἰδώς, ἔνθα καὶ
δέος. ὃ μὲντοι γὰρ ἵνα γὰρ δέος, πανταχῶς αἰδώς. ὅτι πλέον
γὰρ οἶμαι δέος αἰδοῦς. μᾶλλον γὰρ δέος αἰδώς, ὥσπερ ἀει-
θμός, περὶ τόν. ὥστε ἔχ' ἵνα περ ἀειθμός, ἔνθα καὶ περὶ-
τόν· ἵνα δὲ περὶ τόν, ἔνθα καὶ ἀειθμός. ἔπη γὰρ που νῦν
γε; ΕΥΘ. Πάνυ γε. ΣΩΚ. Τὸ τοιοῦτον τοίνυν καὶ
ὅκει λέγων ἡρώτων, ἄρα ἵνα δίκαιον, ἔνθα καὶ ὅσιον· ἢ ἵνα
μὲν ὅσιον, ἔνθα καὶ δίκαιον· ἵνα δὲ δίκαιον, οὐ πανταχοῦ
ὅσιον. μᾶλλον γὰρ τοῦ δικαίου ὁ ὅσιον. οὐτὼ φῶμεν, ἢ ἄλ-
λως σοι δοκᾷ; ΕΥΘ. Οὐκ· ἀλλ' οὕτω. φαίη γάρ μοι ὀρ-
θῶς λέγειν.

ιδ'. ΣΩΚ. Ορα δὴ ὅ μὴ τῆτο. εἰ γὰρ μέγας τὸ ὅσιον

enim quisquam est, qui pudore affectus atque erubescens, opinionem simul improbitatis non formidet ac pertimescat? EUTH. Formidat certe. SOC. Haud igitur recte dicitur, ubi enim timor, ibi & pudor; sed ubi pudor, ibi & timor: neque enim ubicunque timor, ibi etiam pudor. Latius enim patet, ut arbitror, timor quam pudor: siquidem pars timoris pudor est, quemadmodum numeri pars est impar. Ideoque non ubicunque numerus, ibi & impar; ubi

tamen impar, ibi & numerus est: anne me nunc assequeris? EUTH. Maxime. SOC. Tale igitur quiddam etiam supra volebam, cum percontabar, utrum ubi iustum, ibi & sanctum; an ubi sanctum, ibi & iustum: ubi tamen iustum, non semper sanctum. Pars quippe iusti sanctum est. Itaque igitur, an aliter dicendum videtur? EUTH. Non aliter; sed ita: recte enim dicere videris.

14. SOC. Vide ergo quod sequitur. Si enim sanctum iusti

ἔ' διχαίς, δὲ δὴ ἡμᾶς, ὡς ἔοικεν, ἐξευρεῖν ὃ ποῖον μέρος ἀν εἴη
 ἔ' διχαίς ὃ ὅσιον. εἰ μὲν οὖν σὺ με ἠρώτας τι τ' νῦν δὴ, ὅτ', ποῖον
 μέρος ἐστὶν ἀειδμῶν τὸ ἄρπιν, καὶ τίς ἀν τυγχάνει οὗτος ὁ ἀει-
 δμός· εἶπον ἀν εἴη ὅς ἀν μὴ σκαλιυὸς ἦ, ἀλλ' ἰσοσκελής. ἢ
 οὐ δοκεῖ σοι; ΕΥΘ. Εμοίγε. ΣΩΚ. Πειρῶ δὴ καὶ σὺ ἐμέ
 οὕτω διδάξαι, τὸ ποῖον μέρος ἔ' διχαίς ὅσιόν ἐστι· ἵνα καὶ Με-
 λίτῳ λέγωμεν μηκέθ' ἡμᾶς ἀδικεῖν, μηδ' ἀσθεΐας χράσασθαι,
 ὡς ἰσχυρῶς ἤδη ᾤχεσθαι μεμαθηκότας τὰ τε εὐσεβῆ καὶ ὅσα,
 καὶ τὰ μή. ΕΥΘ. Τοῦτο τοίνυν ἐμοίγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες,
 τὸ μέρος τοῦ διχαίου εἶναι εὐσεβές τε καὶ ὅσιον, ὃ ᾧ τ' τῶν
 θεῶν θεραπεῖαν· τὸ δὲ ᾧ τὴν τῶν ἀνθρώπων, τὸ λοιπὸν εἶναι
 τῆς δικαίας μέρος.

ιε'. ΣΩΚ. Καὶ χαλῶς γέ μοι, ὦ Εὐθύφρων, φαίνεται λέγειν·
 ἀλλὰ μικρὸν πρὸς ἐπὶ ἐνδεής εἰμι. τ' γὰρ θεραπεῖαν ἔγωγε ξυνή-
 μι ἦντ' ὅλα ὀνομάζεις. οὐ γάρ περ λέγεις, οἳαί περ ἐγὼ αἰ περὶ τὰ

pars est, oportet nos, ut appa-
 ret, qualis iusti pars sanctum
 sit, invenire. Si tu ergo me
 aliquid prædictorum interro-
 gares, puta par, qualis pars
 numeri, & quis iste numerus
 sit; responderem profecto,
 eum non scalenum esse, sed
 isoscelem: annon idem tibi vi-
 detur? EUTH. Mihi certe.
 SOC. Conare igitur tu quo-
 que me ita docere, qualis iusti
 pars sanctum sit, ut & Melito
 denuntiemus ne nos amplius
 injuria afficiat, nec impietatis
 accuset, quippe cum abs te

quæ pia, quæ sancta, & quæ
 non, satis jam didicerimus.
 EUTH. Hanc igitur ego ju-
 sti partem, Socrates, sanctum
 & pium esse reor, quæ scilicet
 circa deorum cultum versatur;
 eam vero, quæ ad hominum
 cultum pertinet, reliquam esse
 justitiæ partem.

15. SOC. Et recte quidem,
 Euthyphro, mihi dicere vide-
 ris; sed parva adhuc re quadam
 indigeo: quem enim cultum
 velis, nondum intelligo. Non
 enim certe dicis hunc cultum,
 qui ad deos spectat, talem ef-

ἀλλὰ θεραπεΐαι εἰσι, τοιαύτην καὶ αὐτὴ θεός. λέγομεν γάρ πρῶτον
 οὗ φαμέν, ἵππους καὶ πᾶς ἐπίστα¹) θεραπεύειν, ἄλλ' ὁ ἵππικός.
 ἢ γάρ; ΕΥΘ. Πάνυ γε. ΣΩΚ. Ἡ γάρ πρῶτον ἵππων, ἵπ-
 πων θεραπεία. ΕΥΘ. Ναί. ΣΩΚ. Οὐδέ γε κύνας πᾶς
 ἐπίστα²) θεραπεύειν, ἀλλ' ὁ κυνηγετικός. ΕΥΘ. Οὐτω. ΣΩΚ.
 Ἡ γάρ πρῶτον κυνηγετική, κυνῶν θεραπεία. ΕΥΘ. Ναί. ΣΩΚ.
 Ἡ δέ γε βοηλατική, βοῶν. ΕΥΘ. Πάνυ γε. ΣΩΚ. Ἡ δὲ
 δὴ οὐδ' ἴης τε καὶ εὐσέβεια, θεῶν, ὧ Εὐθύφρων. ἔγω λέγεις; ΕΥΘ.
 Εγώ γε. ΣΩΚ. Οὐκ ἔστιν θεραπεία ἢ τε πᾶσα ταυτὸν διαπράτ-
 τε³), οὗ² τοιόνδε ἐπ' ἀλθῶ πνὴ ἔσται καὶ ὠφελεία ἢ θεραπευομένη.
 ὥσπερ ὁρᾷς δὴ ὅτι οἱ ἵπποι ὑπὸ τῆς ἵππικῆς θεραπευόμενοι ὠφε-
 λῶν⁴) καὶ βελτίους γίνονται. ἢ καὶ δοκῶσί σοι; ΕΥΘ. Εμοί γε.
 ΣΩΚ. Καὶ οἱ κύνες γάρ πρῶτον ὑπὸ τῆς κυνηγετικῆς, καὶ οἱ βόες,
 ὑπὸ τῆς βοηλατικῆς, καὶ τὰλλα πάντα ὡσαύτως. ἢ ὅτι

fe, quales ii, qui ad res alias.
 Exempli causa dicimus; non
 quivis equos colere novit, sed
solummodo rei equestris perit-
 tus: an non? EUTH. Pro-
 fus. SOC. Equestris ergo
 peritia equorum cultus est.
 EUTH. Ita. SOC. Nec
 quilibet novit canes colere,
 sed canum instituendorum pe-
 ritus. EUTH. Ita est. SOC.
 Ergo canum instituendorum
 peritia est canum cultus.
 EUTH. Imo. SOC. Et
 boum agendorum peritia bo-
 um cultus est. EUTH. Om-

nino. SOC. Sanctitas autem
 ac pietas, Euthyphro, *cultus* deo-
 rum. Itane asseris? EUTH.
 Affero. SOC. Nempe ergo
 cultus omnis idem praestat,
 aliquid huiusmodi *videlicet*,
 quod in bonum & utilitatem
 cedit ei, quod colitur: quem-
 admodum equos vides, qui rei
 equestris peritia coluntur, ju-
 vari, ac meliores evadere: an
 non ita videntur? EUTH.
 Mihi certe. SOC. Et canes
 item & boves ab iis artibus,
 quæ ad eos pertinent, ac reli-
 qua cuncta similiter. An vero

1 Forſan γε Sterb. 2 Forſ. ποιόνδε, ὃ ἐπ' Sterb.

βλάβῃ οἷε τῷ θεραπευομένου τὴν θεραπείαν εἶναι; ΕΥΘ.
 Μὰ Δί' ὅκ' ἔγωγε. ΣΩΚ. ΑΛ' ἐπ' ὠφελείᾳ; ΕΥΘ.
 Πῶς δ' οὐ; ΣΩΚ. Ἡ οὖν καὶ ἡ ὁσιότης θεραπείᾳ οὖσα
 θεῶν, ὠφελεία τέ ἐστι θεῶν, καὶ βελτίους τῶν θεῶν ποιεῖ;
 καὶ σὺ τῷτο ξυγχαρήσῃς ἂν, ὥς ἐπειδὴν τι ὅσιον ποιῇς, βελ-
 τίω πᾶσι τῶν θεῶν ἀπεργάζῃ; ΕΥΘ. Μὰ Δί' ὅκ' ἔγω-
 γε. ΣΩΚ. Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ, ὦ Εὐθύφρων, οἰμᾷ σε τοῦτο
 λέγειν πολλοῦ καὶ δέω. ἀλλὰ τοῦτε δὴ ἔνεκα καὶ ἀντρέ-
 μιν, τίνα ποτὲ λέγεις τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν, οὐχ ἡρό-
 μνός σε τοιαύτην λέγειν. ΕΥΘ. Καὶ ὁρθῶς γε, ὦ Σώκρα-
 τες. οὐ γὰρ τοιαύτην λέγω. ΣΩΚ. Εἴη. ἀλλὰ τίς δὴ
 θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης; ΕΥΘ. Ἡ περ, ὦ Σώκρα-
 τες, οἱ δούλοι τοὺς δεσπότας θεραπεύουσι. ΣΩΚ. Μαν-
 θάνω. ὑπηρετικὴ τις ἂν, ὥς ἔοικεν, εἴη θεοῖς. ΕΥΘ. Πά-
 νυ μὲν οὖν.

in damnum ejus, quod colitur,
 cultum cedere putas? EUTH.
 Non per Jovem. SOC. In
 utilitatem vero? EUTH.
 Quidni? SOC. Sanctitas ita-
 que, cum deorum cultus sit,
 diisne etiam prodest, ac eos
 meliores efficit? atque hoc tu
 quidem concederes, te, cum
 sanctum quippiam peragas,
 deorum aliquem meliorem
 reddere? EUTH. Non fa-
 ne per Jovem. SOC. Ne-
 que ego, Euthyphro, id te di-
 cere arbitror; multum certe

abest: sed hac de causa te ro-
 gabam, qualemnam cultum
 deorum diceres, non existi-
 mans hujusmodi quendam te
 dicere. EUTH. Et recte
 quidem, Socrates: non enim
 talem dico. SOC. Esto: sed
 quinam tandem deorum cul-
 tus sanctitas erit? EUTH.
 Quo, Socrates, servi dominos
 colunt. SOC. Intelligo: ad-
 ministra quædam diis *facultas*,
 ut videtur, *hic cultus* erit.
 EUTH. Prorsus.

15. ΣΩΚ. Ἐχθρὸς ἀνὸς οὖν εἶπεν, ἡ ἰατροῖς ὑπηρετικὴ, εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν τυγχάνει οὕσα ὑπηρετικὴ; Οὐκ εἰς ὑγείας, οἶε; ΕΥΘ. Ἐγώ γε. ΣΩΚ. Τί δέ; ἡ ναυπηγοῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετικὴ ὅτι; ΕΥΘ. Ἐπὶ δὴ, ὡς Σώκρατες, εἰς πλοίας. ΣΩΚ. Καὶ ἡ οἰκοδόμοις γέ που, εἰς οἰκίας; ΕΥΘ. Ναί. ΣΩΚ. Εἰπέ δὴ, ὡς ἄλλοι· ἡ δὲ θεοῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετικὴ ἀνὸς εἶη; Διὸν γὰρ ὅτι σὺ οἶσθα, ἐπειδὴ περ πάντες θεῖα κάλλιστα φησὶ εἶδέναι ἀνθρώπων. ΕΥΘ. Καὶ ἀληθῆ γὰρ λέγω, ὡς Σώκρατες. ΣΩΚ. Εἰπέ δὴ πρὸς Διὸς, τί ποτ' ἐστὶν ἐκεῖνο ὃ πάγκαλον ἔργον, ὃ οἱ θεοὶ ἀπεργάζονται, ἡμῖν ὑπηρετικοὶς χρώμενοι. ΕΥΘ. Πολλὰ καὶ καλά, ὡς Σώκρατες. ΣΩΚ. Καὶ γὰρ οἱ στρατηγοὶ, ὡς φίλοι· ἀλλ' ὅμως ὃ κεφάλαιον αὐτῶν ῥαδίως ἀνὸς εἶποις, ὅτι νίκην ἐν τῷ πολέ-

16. SOC. Potestne igitur dicere, *facultas* medicis administra, ad quodnam opus efficiendum administra sit? nonne ad sanitatem, putas? EUTH. Ad hanc ipsam. SOC. Quid vero? *facultas* administra iis, qui naves construunt, ad quid efficiendum illis administra sit? EUTH. Procul dubio, Socrates, ad navem. SOC. Et quæ domorum ædificatoribus, ad domum *construendam*? EUTH. Certe. SOC. Dic itaque, vir optime; *facultas* illa diis administra ad quodnam

opus efficiendum administra sit? Manifestum enim est te scire, quippe qui divina te nosse præ cæteris mortalibus affirmes. EUTH. Et vera quidem dico, Socrates. SOC. Dic ergo per Jovem, quodnam illud est præclarissimum opus, quod dii nostro ministerio usi, efficiunt. EUTH. Multa ac pulchra, Socrates. SOC. Exercituum quoque duces, amice, *multa & pulchra efficiunt*; veruntamen earum rerum, *quas isti faciunt*, summam facile diceres, eos *scilicet* in bel-

μῶ ἀπεργάζοντο. ἢ οὔ; ΕΥΘ. Πῶς δ' οὔ; ΣΩΚ. Πο-
 λά γε οἶμαι καὶ χαλὰ καὶ οἱ γεωργοί· ἀλλ' ὅμως ὁ κεφάλαιον
 αὐτοῦ ἔστι τῆς ἀπεργασίας, ἢ οὐα τῆς γῆς τρεφῆ. ΕΥΘ.
 Πάνυ γε. ΣΩΚ. Τί δὲ δὴ; τῶ πολλῶν καὶ χαλῶν, ἀ-
 οἱ θεοὶ ἀπεργάζονται, τί ὁ κεφάλαιόν ἐστι τῆς ἀπεργασίας;
 ΕΥΘ. Καὶ ὀλίγον σοι πρῶτον εἶπον, ὦ Σώκρατες, ὅτι
 πλείονος ἔργου ἔστι ἀκριβοῦς ταῦτα πάντα ὡς ἔχει μα-
 θεῖν· τόδε μέντοι σοι ἀπλῶς λέγω, ὅτι εἰ μὲν κεχρησμέ-
 να τις ἐπίτηται τοῖς θεοῖς λέγειν τε καὶ πρᾶττειν, εὐχόμε-
 νός τε καὶ θύων, ταῦτ' ἐπὶ τὰ ὅσια· καὶ σώζει τὰ τοιαῦτα
 τοὺς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἐναν-
 τία πῶν κεχρησμευμένων, ἀσεβῆ, ἀ δὴ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα
 καὶ σπόλλυσι.

ΙΖ'. ΣΩΚ. Ἡ πολὺ μοι ἀφ' ἐλαττωτέρων, ὦ Εὐθύ-
 φρων, εἰ ἐβούλου, εἶπες ἂν τὸ κεφάλαιον ὧν ἡρώτων. ἀλ-
 λά γὰρ ὡς οὐ πρᾶθυμός με εἰ διδάξαι δύνῃς εἰ, καὶ ᾧ

lo victoriam reportare: an-
 non? EUTH. Quidni? SOC.
 Multa quidem atque pulchra,
 ut arbitror, efficiunt & agricolæ:
 summa tamen illorum est, ut
 ex terra alimenta colligant.
 EUTH. Prorsus. SOC.
 Quid ergo? multorum pul-
 chrorumque facinorum, quæ
 dii perficiunt, quænam sum-
 ma existit? EUTH. Etiam
 paulo ante dixi, Socrates, ni-
 mis longi operis esse hæc om-
 nia perfecte edificare; hoc au-
 tem nunc tibi simpliciter di-

co, quod si quis grata diis a-
 gere & loqui noverit, precans
 atque sacrificans, hæc sancta
 sunt; atque talia tum domos
 proprias tum civitates conser-
 vant: contraria vero iis quæ
 diis grata sunt, impia sunt, at-
 que hæc quidem omnia ever-
 tunt ac perdunt.

17. SOC. Paucioribus ad-
 modum, Euthyphro, si voluif-
 ses, summam eorum, quæ ro-
 gabam, explicuiffes. Sed satis
 apparet, quam non sis prompto
 ad me docendum animo. Ete-

νῦν ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῷ ἦδα, ἀπετρέψου· ὃ εἰ ἀπεκρίνω, ἴσως
 ἀν' ἡδὴ παρὰ σοῦ τιὼ ὁσιότητα ἐμεμαθήκειν. νῦν δ' ἡ (ἀ-
 νάγκη γὰρ τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκολουθεῖν, ὅπῃ ἀν
 ἔκεινται ἡ πάγη) τί δὴ αὖ λέγεις τὸ ὅσον εἶναι καὶ τιὼ
 ὁσιότητα; οὐχὶ ὀπιτήμην πινὰ τοῦ θύειν τε καὶ εὐχεσθαι;
 ΕΥΘ. Εἰώγε. ΣΩΚ. Οὐκοῦν τὸ θύειν, δωρεῖσθαι ἔστι
 τοῖς θεοῖς· τὸ δ' εὐχεσθαι, αἰτεῖν τὰς θεάς; ΕΥΘ. Καὶ
 μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Επιτήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ
 δόσεως θεοῖς ἡ ὁσιότης ἀν' εἴη, ἐκ τούτου τῷ λόγῳ. ΕΥΘ.
 Πάνυ χαλῶς, ὦ Σώκρατες, ξυνῆκας ὃ εἶπον. ΣΩΚ. Ε-
 πιθυμητὴς γάρ εἰμι, ὦ φίλε, τῆς σῆς σοφίας, ἔω προσέχω ἢ
 νῦν αὐτῇ· ὥτε οὐ χαμῆ ποτε πεσεῖται ὅ, τι ἀν' εἶποις. ἀλλὰ
 μοι λέξον, τίς αὐτῇ ἡ ὑπηρεσία ἐστὶ τοῖς θεοῖς. αἰτεῖν τε φης
 αὐτὰς καὶ δίδοναι ἐκείνοις; ΕΥΘ. Εἰώγε.

ἡ. ΣΩΚ. Ἀρ' ὅν ὃ τό γε ὀρθῶς αἰτεῖν ἀν' εἴη, ὧν δεόμεθα

nim modo, cum ad hoc ac-
 cessisses, resiliebas; quod si
 respondisses, fortassis dudum
 sanctitatem a te didicissem:
 nunc autem (necesse est enim
 interrogantem interrogatum
 sequi, quacunque ducit) quid
 tandem dicis sanctum esse, at-
 que sanctitatem? nonne scien-
 tiam quandam sacrificandique
 & precandi? EUTH. E-
 quidem. SOC. Nonne sacri-
 ficare, est munera diis offerre;
 precari autem, a diis petere?
 EUTH. Et maxime quidem,
 Socrates. SOC. Scientia er-

go diis dandi, & ab iis petendi
 hoc quidem pacto sanctitas e-
 rit. EUTH. Perpulchre,
 Socrates, quod dicebam in-
 tellexisti. SOC. Avidus et-
 enim sum, amice, sapientiae
 tuae, mentemque ei adhibeo;
 ideoque nihil eorum quae di-
 cas incassum unquam excidet.
 At mihi dicas, quodnam hoc
 est ministerium erga deos. An
 id esse dicis, ab iis scilicet pe-
 tere & iis dare? EUTH.
 Certe.

18. SOC. Recte ab illis
 petere, nonne ergo est ea

παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; ΕΥΘ. Ἀλλο τί;
 ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸ δίδοναι ὀρθῶς, ὧν ἐκείνοι τυγχάνουσιν
 θεόμνητοι παρ' ἡμῶν, ταῦτα ἐκείνοις αὐτῶν ἀντιδωρεῖσθαι; οὐ
 γάρ που τεχνικὸν γ' ἂν εἴη δωροφορεῖν δίδοντα τῷ ταῦτα, ὧν
 ἕδρην δεῖται. ΕΥΘ. Ἀληθεῖ λέγεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ.
 Εμπορικὴ ἄρα τίς ἂν εἴη, ὥς Εὐθύφρων, τέχνη ἡ ὁσιότης
 θεοῖς καὶ ἀνθρώποις παρ' ἀλλήλων. ΕΥΘ. Εμπορικὴ, εἰ
 ἕτως ἥδ' ὅν σοι ὀνομάζειν. ΣΩΚ. Ἀλλ' ἕδ' ἥδ' ὅν ἐμοί γε, εἰ
 μὴ τυγχάνει ἀληθὲς ὅν. φράσον δή μοι, τίς ἡ ὠφέλεια τοῖς
 θεοῖς οὕσα ὑπὸ τῆς δώρων, ὧν παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν. ἂ
 μὲν γὰρ δίδουσι, πόρῃ δὴ λῶν. ὅθεν γὰρ ὅστιν ἡμῶν ἀγαθόν
 ὅ, τι ἂν μὴ ἐκείνοι δώσω· ἂ δ' ἐ παρ' ἡμῶν λαμβάνουσι, τί
 ὠφελουῦνται; ἢ τοσοῦτον αὐτῶν πλεονεκτοῦμεν ἡμεῖς
 ἐμπορεῖαν, ὥστε πάντα τὰ ἀγαθὰ παρ' αὐτῶν λαμβάνομεν,
 ἐκείνοι δ' ἐ παρ' ἡμῶν ὅθεν; ΕΥΘ. Ἀλλ' οἶέ, ὦ Σώκρα-
 τες, οὐθ' ὅθεν ὠφελείας ὑπὸ τέτων, ἂ παρ' ἡμῶν λαμβά-

petere, quibus egemus? EUT. Quid aliud esset? SOC. Et rursus recte dare, ea, quibus indigent, illis vicissim tribuere? Neque enim scitum esset ea alicui, quibus non indiget, elargiri. EUTH. Vera, Socrates, dicis. SOC. Mercatoria igitur ars quædam, Euthyphro, sanctitas erit, quam dii & homines inter se mutuo exerceant. EUTH. Mercatoria, si tibi eam sic nominare placet. SOC. At nihil mihi placet, nisi sit verum. Dic er-

go, quænam ad deos ex mun-neribus nostris redit utilitas. Nam eorum, quæ ipsi dent, *utilitatem*, nemo est, qui ignoret. Nihil enim nobis est bonum, quin illi præbeant; quæ vero a nobis accipiunt, quid illis utilitatis afferunt? an tanto ipsis in hac mercatura plus commodi percipimus, ut, cum nos omnia ab illis bona accipiamus, ipsi nihil a nobis *boni* reportent? EUTH. Num opinaris, Socrates, deos ab iis rebus, quæ a nobis accipiunt,

ναι; ΣΩΚ. Ἀλλὰ τί δή ποτ' αὖν εἴη ταῦτα, ὦ Εὐθύφρων, τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς; ΕΥΘ. Τί δ' οἶμι ἄλλο, ἢ τιμὴ τε καὶ γέρας, ἔ, ὅπερ ἐγὼ ἄρτι ἔλεγον, χάρις; ΣΩΚ. Κεχαρισμένον ἄρα ἐστίν, ὦ Εὐθύφρων, τὸ ὅσιον, ἀλλ' οὐχὶ ἀφέλιμον, ὅδε φίλον τοῖς θεοῖς. ΕΥΘ. Οἶμαι ἐγώ γε πάντων γε μάλιστα φίλον. ΣΩΚ. Τῦτο ἄρ' ἐστίν αὖ, ὡς εἴοικε, ὁ ὅσιον, τὸ τοῖς θεοῖς φίλον. ΕΥΘ. Μάλιστα γε.

Ω. ΣΩΚ. Θαυμάσῃ οὖν ταῦτα λέγων, εἴαν σοι οἱ λόγοι φαίνωνται μὴ μδρόντες, ἀλλὰ βαδίζοντες, καὶ ἐμὲ αἰπάσῃ τὸν Δαίδαλον βαδίζοντα αὐτὸς ποιεῖν, αὐτὸς ὢν πολλὸν τεχνικώτερος ἢ Δαίδαλος, καὶ κύκλῳ περὶ αἰόντας ποιεῖν; ἢ οὐκ αἰσθάνῃ ὅτι ὁ λόγος ἡμῖν περιελθὼν, πάλιν εἰς ταυτὸν ἥκει; μέμνησαι γάρ πως ὅτι ἐν ᾧ πρῶτον τὸ, τε ὅσιον καὶ ὁ θεοφιλὲς ἔ ταυτὸν ἡμῖν ἐφάνη, ἀλλ' ἕτερα ἀλλήλων ἢ ὅδε μέμνησαι; ΕΥΘ. Ἐγώ γε. ΣΩΚ. Νῦν οὖν οὐκ ἀνοεῖς

juvari? SOC. At quid tandem, Euthyphro, erunt hæc nostra dona diis oblata? EUTH. Quid putas aliud, quam honorem, reverentiam, &c, ut modo dicebam, gratiam? SOC. Sanctum igitur est, Euthyphro, id quod diis gratum sit, non autem quod utile, aut amicum. EUTH. Reor equidem maxime omnium amicum. SOC. Hoc ergo rursus, ut videtur, sanctum est, nempe diis amicum. EUTH. Maxime.

19. SOC. Num miraberis igitur, cum hæc dicas, sermo-

nes tibi nequaquam consistere, sed vagos potius videri, ac me tanquam Dædalum culpabis, quod vagos eos efficiam, cum tamen ipse Dædalum arte maxime superes, quippe qui facias, ut ii in circulum revolvantur? An non sentis orationem nobis circumeuntem rursus eodem redire? Meministi enim in superioribus sanctum &c diis amatum haud eadem, sed diversa a se invicem apparuisse: an non meministi? EUTH. Memini. SOC. Nunc vero nonne animadver-

ὅτι ὁ τοῖς θεοῖς φίλον, φησὶ ὅσιον εἶ); τὸ δ' ἄλλο τι ἢ θεο-
φιλὲς γίνεσθαι; ἢ ὄ; ΕΥΘ. Πάνυ γε. ΣΩΚ. Οὐκ αὖν
ἢ ἀρτί ὃ καλῶς ὁμολογῶμεν, ἢ, εἰ τότε καλῶς, νῦν ὃκ ὀρ-
θῶς τιθέμεθα. ΕΥΘ. Εοικε.

κ'. ΣΩΚ. Εξ ἀρχῆς ἄρα ἡμῖν συνεπτεόν πάλιν, τί
ἔστιν ὅσιον. ὥς ἐγώ, πρὶν ἀν μάθω, ἐκὼν εἶναι ὅκ ἀποδει-
λιάσω. ἀλλὰ μὴ με ἀτιμάσης, ἀλλὰ παντὶ τρέπω προσ-
χὼν τὸν νοῦν, ὅτι μάλιστα νῦν εἶπε τιμὴ ἀλήθειαν. οἶδα
γάρ, εἰπέρ τις ἄλλῃ ἀνθρώπων καὶ ὅκ ἀρετέος ἀν εἴης,
ὥσπερ ὁ Πρωτεύς, πρὶν ἀν εἴπης. εἰ γὰρ μὴ ἤδιστα σα-
φῶς τό, τε ὅσιον καὶ ὁ ἀνόσιον, ὅκ ἔστιν ὅπως ἀν ποτε ἐπε-
χείρησας ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς ἀνδρα πρεσβύτην πατέρα
διωκάθειν φόνου· ἀλλὰ καὶ τὸς θεὸς ἀν ἔδεισας πρᾶκινδυ-
νεύειν (μὴ ὃκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσεις) καὶ τὸς ἀνθρώπους ἰσχύονθης.
νῦν ἢ εὖ οἶδα ὅτι σαφῶς οἶει εἰδέναι τό, τε ὅσιον καὶ μὴ. εἶπε

tis te sanctum diis amicum di-
cere; hoc autem an aliud est
quam diis amatum, an idem?
EUTH. Idem omnino. SOC.
Ergo aut tunc non recte con-
cessimus, aut, si recte tunc,
nunc minus recte ponimus.
EUTH. Videtur.

20. A principio igitur rur-
sus, quid sanctum sit, dispi-
ciendum est. Nam ego, an-
tequam didicero, haud animo
lubens frangar. Sed ne me
asperneris, at mentem penitus
adhibens, quam maxime nunc
exprime veritatem. Nosti e-

nim, si quis hominum alius;
neque dimittendus est, quem-
admodum Proteus, priusquam
dixeris. Nisi enim quid san-
ctum, & quid profanum sit,
perspectum habuisses, nequa-
quam mercenarii gratia virum
senem & patrem tanquam cæ-
dis reum persequi statuisses;
sed & timore deorum ab hac
re periclitanda (ne forte eam
aggredi minus rectum esset)
& pudore hominum fuisses re-
vocatus. Nunc autem scio te
quid sanctum, & quid non,
plane nosse opinari. Dic igit-

οὖν, ὃ βέλπει Εὐθύφρων, καὶ μὴ ἀποκρύψῃ ὃ, τι αὐτὸ ἡγή-
 ΕΥΘ. Εἰσαῦθις τοίνυν, ὃ Σώκρατες· νῦν γὰρ ἀπεύδω που,
 καὶ μοι ὥρα ἀπέναι. ΣΩΚ. Οἷα ποιεῖς, ὃ ἐταῖρε; ἀπ’
 ἐλπίδος με χαλαρᾶν μεγάλης ἀπέρχῃ, ἢν εἶχον ὡς πρὸς
 οὐ μαθὼν τὰ τε ὅσια καὶ μὴ, καὶ τῆς πρὸς Μέλιτον γραφῆς
 ἀπαλλάξομαι, ὡςδεῖξά μιν ὅτι σοφὸς ἦδη πρὸ Εὐθύ-
 φρονος τὰ θεῖα γήρνα· καὶ ὅτι ὁκέτι ὑπ’ ἀγνοίας αὐτοχρ-
 διάζω, ὅςδ’ ἐχαινοδομῶ πρὸς αὐτά· καὶ δὴ καὶ ἄλλοι βίον
 ἔτι ἀμεινον βιωσόμεν.

tur, optime Euthyphro, neque
 me celes, quid ipsum esse pu-
 tes. EUTH. Alias sane, So-
 crates: nunc enim aliquo pro-
 pero, & mihi tempus abire
 est. SOC. Quid agis, ami-
 ce? magna de spe me nunc
 abiens dejecisti, quam conce-
 peram, futurum ut abs te quid
 sanctum, quid non, discerem,

atque adeo ab *instituta* Meliti
 accusatione memet liberarem,
 ostendens illi me ab Euthy-
 phrone jam in rebus divinis
 sapientem factum esse; neque
 amplius prae inscitia temere de
 iis loqui, nec novum aliquod
 inducere; reliquamque adeo
 vitam rectius acturum esse.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΟΤΙ μὲν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πεπόνησθε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγορῶν, ἔκ οἶδα. ἔγωγ' οὔτε αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν ὀλίγῃ δεῖν ἐμαυτοῦ ἐπελαθόμεν· οὕτω πιθανῶς ἔλεγον. καίτοι ἀληθές γε, ὥς ἐπεὶ εἰπεῖν, οὐδὲν εἰρήχασι. μάλιστα δὲ αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα τῶν πολλῶν, ὃ ἐξέσθαιτο, τοῦτο, ὃ ὃ ἔλεγον ὥς χρὴν ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι, μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἔξαπατηθῆτε, ὥς δεινὸν ὄντ' ἔλεγον. τὸ γὰρ μὴ αἰσχυρῶς οἶσθαι, τι αὐτίκα ὑπὸ ἐμοῦ ἔξελεγχθήσονται

P L A T O N I S

A P O L O G I A S O C R A T I S.

QUONAM modo vos, Athenienses, affecerint accusatores mei, nescio: met ipsum certe *ita affecerunt*, ut mei ipsius pene oblitus fu-
rim; adeo ad persuadendum accomodate dixerunt: quamvis veri nihil, ut uno verbo omnia complectar, protule-

runt. Sed ex multis, quæ falso asseverarunt, id unum sum potissimum admiratus, quod vobis cavendum esse monuerunt, ne a me, quasi dicendi facultate plurimum valerem, deciperemini. Quod enim *asserere* id minime erubuerunt, in quo statim a me mendacii re ipsa

ἔρῳ, ἐπειδὴν μὴδ' ὅπως τῶν φαίνωμαι δεινὸς λείπειν, τὸτό μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναιμυτότατον εἶναι· εἰ μὴ ἄρα δεινὸν χαλῶσιν αὐτοὶ λέγειν, τὸν ταλῆθ' ἰδὲ λέγοντα. εἰ μὲν γὰρ τὸτό λέγουσιν, ὁμολογίην αὖ ἔγωγε, οὐ χεὶ τῶν τοις, εἶναι ῥήτωρ. οὗτοι μὲν οὖν, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, ὅδ' ἐν ἀληθὲς εἰρήχασιν· ὑμεῖς δὲ μὲν ἀκούσατε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. οὐ μὲντοι μὰ Δία, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κεκαλλιπῆμδους γε λόγους (ὥσπερ αἱ τούτων) ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, ὅδ' ἐκεκοσμημδους, ἀλλ' ἀκούσατε εἰκὴ λεγόμενα τοῖς ὅπτινυχ' ὀνόμασι. πιστεύω γὰρ δίκαια εἶναι ἃ λέγω, καὶ μὴδεὶς ὑμῶν προσδοκῆσάτω ἄλλως. ὅδ' ἐγὼ αὖ δὴ που πρέπει, ὦ ἄνδρες, τῇδε τῇ ἡλικίᾳ, ὥσπερ μειρακίῳ πλάττοντι λόγους, εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι, καὶ μὲντοι καὶ πᾶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παύεσθαι· ἐὰν γὰρ τῶν αὐτῶν λόγων ἀκούητέ μου ἀπολογημδόν, δι' ὧν περ εἶωθα λέγειν καὶ εἰ ἀγορᾷ καὶ ὅπτι

coarguentur, cum dicendi rudis prorsus reperiar, hoc mihi in iis visum est impudentissimum: nisi forte eum eloquentem admodum isti vocant, qui vera dicit. Si enim ita dicant, profitear equidem me, *quomvis* non eorum more, oratorem esse. Isti etenim, quemadmodum ego dico, veri nihil dixerunt; a me autem vos omnem veritatem percipietis. Neque vero per Jovem, Athenienses, a me (quemadmodum ab istis) orationem eleganti sententiarum dictionumque delectu in-

structam, neque exornatam, sed sermones vocabulis de medio petitis temere enuntiatos audietis. Justa enim esse credo quæ dicturus sum, neque quisquam vestrum aliter *fore* expectet. Neque certe, viri, huic ætati consentaneum esset, me tanquam adolescentulum oratione artificiose composita ad vos prodire. Et quidem hoc etiam vehementer, Athenienses, oro & obsecro; ut si iisdem me verbis in respondendo utentem audiat, quibus & in foro & ad *argentario-*

τ' τραπεζῶν, ἵνα ὑμῶν οἱ πολλοὶ ἀκηκόασι, ἔ' ἄλλοθι, μήτε θαυμάζειν μήτε θορυβεῖν τίτ' ἐνεχα. ἔχει γ' ὅπως· νῦν ἐγὼ παρῶν ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔ'η γελωνὸς πλείω ἐβδομήκοντα. ἀλεχνῶς θ' ἐξένος ἔχω τ' ἐνθάδε λέξεως. ὥσπερ θ' ἂν εἰ τ' ὅτε ξένος εὐέλχανον ὦν, ξυνελήσκειε δὴ πρὸς ἂν μοι, εἰ ἐν ἐκείνῃ τῇ φωνῇ τε καὶ τ' ὅπως ἔλεγον, ἐν οἷς περ ἐτεθράμμην. καὶ δὴ καὶ νῦν τὸτο ὑμῶν δέομαι (δίκαιον, ὥστε μοι δοκῶ) τ' μὲν τ' ὅπως τ' λέξεως ἔαν· (ἴσως μὲν γάρ τι χείρων, ἴσως γ' βελτίων ἂν εἴη) αὐτὸ γ' τὸ σκοπεῖν, καὶ τ' ὅπως τ' νῦν παροσέχειν, εἰ δίκαια λέγω, ἢ μή. δικαστὴ μὲν γ' αὐτῇ ἀρετῇ· ῥήτορες γ', ταλλητῇ λέγειν.

β'. Πρῶτον μὲν οὕτω δικάσιός εἰμι σπολογήσασθαι, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρὲς τὰ παρῶτά μου ψευδῇ κατηγορημένα, καὶ παρὲς τὰς παρῶτας κατηγορίας, ἔπειτα δὲ παρὲς τὰ ὑπερὶν ἔ' ὅτ' ὑτέρους. ἐμοὶ γ' πολλοὶ κατηγοροὶ γηρόνασι παρὲς ὑμᾶς, ἔ' πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη, ἔ' ὅτεν ἀληθὲς λέγον-

rum mentes, ubi plerique vestrum me audierunt, & alibi solitus sum, ne admiremini neve obstrepatis hac de causa. Sic enim se res habet: veni nunc primum in iudicium, plures quam septuaginta annos natus. In eo igitur dicendi genere, quod hic usurpatur, hospes plane sum. Quemadmodum ergo si revera peregrinus essem, ignosceretis utique mihi ea voce & forma loquenti, in quibus educatus essem: ita & nunc vos precor, (neque id quidem, ut opinor, injuria) ut loquendi

formam prætermittatis; (forsan enim deterior, forsan melior quodammodo erit) sed id ipsum consideretis, huc mentem adhibeatis, justane, an injusta dicam. Hæc enim iudicis virtus est, oratoris autem, vera loqui.

2. Primum igitur, Athenienses, me par est ad ea, quæ primo mihi falso objecta sunt, & ad primos accusatores respondere, deinde ad ea, quæ postorius atque postremos. Me quippe multi jam multos annos falso prorsus apud vos accusa-

τες· οὐς ἐγὼ μᾶλλον φοβοῦμαι ἢ τοὺς ἀμφὶ Αὐτοῦ, καί περ ὄντας καὶ τούτους δεινούς· ἀλλ' ὅκενοι δεινότεροι, ὧ ἄνδρες, οἱ ὑμῶν τὸς πολλοὺς ὥς παίδων πῶδ' ἀλαμβάνοντες, ἐπειθόν τε καὶ κατηγόρουσι ἐμοῦ ὅδ' ἐν ἀληθείᾳ· ὥς ἐστὶ τις Σωκράτης, ἄνθρωπος σοφός, τὰ τε μετέωρα φροντιστής, καὶ τὰ ὑπὸ γῆν πάντα ἀνεζητηκώς, καὶ τὸν ἥττω λόγον, κρείττω ποιῶν. οὗτοι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταύτην πλὴν φήμην κατασκεδάσαντες, **Α** δεινοὶ εἰσὶ μου κατήγοροι. οἱ γὰρ ἀκούοντες ἡγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητοῦντας, ὅδ' ἐθεοὺς νομίζειν. ἔπειτα εἰσὶν οὗτοι οἱ κατήγοροι πολλοὶ, καὶ πολὺν ἤδη χρόνον κατηγορηκότες· ἐπὶ δὲ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ λέγοντες πρὸς ὑμᾶς, ἐν ἣ ἂν μάλιστα ὀπίσθευσατε, παῖδες ὄντες ἔτι οἱ ὑμῶν καὶ μεираκια, ἀτεχνῶς ἐρήμῳ κατηγορουῦντες, ἀπολογουμένης ὁδοῦς. ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον, ὅτι ὅδ' ἐπὶ τὰ ὀνόματα οἷον τε αὐτῶν εἰδέναι καὶ εἰπεῖν· πλὴν εἰπὶς

runt; quos ego magis formido quam Anytum ejusque socios, quanquam & hi graves sint; sed illi graviores, viri, qui plerisque vestrum a pueritia occuparunt, vobis persuadentes, & in me falsa omnino crimina intendentes; esse videlicet Socratem quendam, virum sapientem, sublimia curantem, quique omnia, quæ sub terra sunt, perscrutatus est, causamque deteriorem differendo meliorem efficit. Hi profecto, Athenienses, qui hunc de me rumorem divulgaverunt, accusatores mei gra-

vissimi sunt. Qui enim hæc audiunt, opinantur harum rerum indagatores ne deos quidem esse arbitrari. Deinde isti accusatores & multi sunt, & longum jam tempus me accusarunt; & in ea porro ætate hæc vobis dixerunt, in qua vestrum nonnulli, utpote pueri & adolescentuli, facillime credidistis; me plane *hoc modo* tanquam deserta in causa, nemine me defendente, accusantes: &, quod omnium absurdissimum est, neque nomina quidem illorum scire licet atque proferre; præterquam si

κωμωδοποιὸς τυγχάνει ὢν. ὅσοι ᾗ φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμενοι
 ὑμᾶς ἀνέπειθον, οἱ ᾗ, καὶ αὐτοὶ πεπεισμένοι, ἄλλους πείθοντες,
 ὅτι πάντες ἀπορώτατοί εἰσιν. ἔδ' ἐπεὶ ἀναβιβάσασθαι οἶόντ'
 ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυτοῖς ἔδ' ἐλέγξαι ἔδ' ἐνα· ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς
 ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολοφύμεόν τε, καὶ ἐλέγχειν, μηδενὸς
 ἀποκρινομένη. ἀξιώσατε ἔν καὶ ὑμεῖς, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, διτ-
 τὸς μὲν κατηγορεῖς γεγονέναι, ἑτέροις μὲν, τοὺς ἄρτι κατη-
 γορήσαντας, ἑτέροις δὲ, τὴς πάλας, οὓς ἐγὼ λέγω· καὶ οἴηθη-
 τε δεῖν παρὸς ἑκείνους παρῶτόν με ἀπολογήσασθαι. καὶ ὅτι ὑμεῖς
 ἑκείνων παρότερον ἠκούσατε κατηγορούντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ
 τῶνδε τ' ὑπερον. εἰεν. ἀπολογησέον δὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπι-
 χειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ
 ἔχετε, ταύτην ἐν ὅπως ὀλίγῳ χρόνῳ. βυλοῖμην μὲν ἐν αὐτῷ
 τοῦτο οὕτω θυμάσθαι, εἴ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί, καὶ πλεον τί με

quis eorum comicus poeta sit. Quotcunque vero invidiam & calumniam adhibentes vobis persuaserunt, quique ipsi persuasi, persuaserunt aliis, cum illis omnibus difficillimum prorsus est certamen. Non enim fieri potest, ut huc trahatur ullus vel coarguatur; sed necesse plane est veluti contra umbram dimicare, dum & me defendendo & alios coarguo, nemine respondente. Censete ergo & vos, quemadmodum dico, accusatores mihi duplices extitisse, alios quidem, qui me

modo accusarunt, alios, qui jampridem, de quibus loquor; atque existimate me quidem oportere prius respondere istis, quos & ipsi prius multoque magis audivistis, quam hosce ultimos, accusantes. Esto: instituenda igitur, Athenienses, mihi est defensio, conandumque in hoc tam brevi tempore invidiam istam evellere, quam vos longum jam tempus in me concepistis. Vellem sane hoc ita demum evenire, si modo id vobis & mihi melius foret, & boni aliquid defensio-

παῖσιν ἀπολογούμενον. οἶμαι δὲ αὐτὸ χαλεπὸν εἶναι, καὶ ὅ
πάνυ με λαιψάνει ὅσον εἶναι. ὅμως δὲ τὺτο μὲν ἴτω ὅππῃ καὶ θεῶ
φίλον· καὶ ὃ νόμῳ πεντέον καὶ ἀπολογητέον.

γ'. Αναλάβωμεν ἐν ᾗ ἀρχῇ, τίς ἡ κατηγορία, ἐξ ἧς ἡ
ἐμὴ ἀφαισολὴ γέγονεν, ἢ δὴ καὶ πιστῶν Μελίτος με ἐγράφα-
το πλὴν γεγραφὴν ταύτῃ. εἶεν. τί δὴ λέγοντες διέβαλλον οἱ
ἀφαισολοῦντες; ὥσπερ οὖν κατηγοροῦν, πλὴν ἀντιμασίαν δεῖ
ἀναγνῶναι αὐτῶν, Σωκράτης ἀδικεῖ καὶ παρρησιάζεται ζη-
τῶν τὰ τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια, καὶ τὸν ἥττω λόγον
κρίττω ποιῶν, καὶ ἄλλους ταῦτα διδάσκων. τοιαύτη τίς ἐστὶ
τοιαῦτα γὰρ εὐρᾶτε καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ Δεισοφάνει κομωδία, Σω-
κράτην πινὰ ἐκεῖ περιφερόμενον, φάσκοντά τε ἀεθλαεῖν, καὶ
ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. ὦν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέ-
γα οὔτε μικρὸν πέρι ἐπαίω· καὶ οὐχ ὥς ἀτιμάζων λέγω πλὴν
τοιαύτην ὁπίσθημην, εἰς τὴν τῶν τοιούτων σοφός ἐστι, μήπως

ne mea efficere. Verum id
difficile fore arbitror, neque
prorsus, quomodo se res ha-
bet, me latet. Atqui hoc i-
ta eat, uti deo gratum erit:
nos autem legi parere oportet,
ac defensionem pro nobis
afferre.

3. Repetamus igitur ab ini-
tio, quænam ea sit accusatio,
ex qua mihi nata est illa invi-
dia, qua confusus Melitus hoc
adversus me crimen instituit.
Esto. Quid ergo dictitabant,
qui mihi invidiam constabant?
Illorum itaque, tanquam si accu-
satores essent, iurandum per-

legendum est, Socrates injuste
agit, atque nimis curiose, quæ
sub terra & in cælo sunt, perqui-
rens, deterioremq; causam red-
dens meliorem, & alios etiam
hæc docens. Talis utique est
istorum accusatio. Talia enim
& ipsi vidistis in Aristopha-
nis comœdia, Socratem nem-
pe illic quendam circumfer-
ri, qui affirmat se in aere am-
bulare, & plures alias garrir
nugas. Quas ego res prorsus
ignoro: neque hæc di-
co, quasi huiusmodi scientiam
parvi faciam, si quis in rebus
similibus sit sapiens, quo mi-

ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι. Ἄλλὰ γὰρ μοι τῶν τοιούτων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅδ' ἐν μέτεσι μάρτυρας δ' αὖ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς παρέχομαι· καὶ ἀξιῶ ὑμᾶς ἀλλήλους διδάσκειν τε καὶ φράζειν, ὅσοι ἐμοὶ πώποτε ἀκηκόατε ἀφ' αὐτοῦ. πολλοὶ δὲ ὑμῶν αὖ τοιούτοι εἰσι. φράζετε οὖν ἀλλήλοις, εἰ πώποτε ἢ σμικρὸν ἢ μέγα ἤκουσέ τις ὑμῶν ἐμοὶ πρὸς τῶν τοιούτων ἀφ' αὐτοῦ· καὶ ὅκ' ἐκ τούτου γνώσεσθε ὅτι τοιαῦτ' ὅτι καὶ τὰλλα πρὸς ἐμοὶ αὖ οἱ πολλοὶ λέγουσιν.

δ'. Ἀλλὰ γὰρ ὅτε τούτων ὅδ' ἐν ἐστὶ· ὅδε γ' εἵπνος ἀκηκόατε ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους, καὶ χρήματα πράττω, ὅδε τὸ αὐτὸ ἀληθές· ἐπεὶ καὶ τὸτό γ' ἐμοὶ δοκεῖ καλὸν εἶναι, εἴ τις οἷός τ' εἴη παιδεύειν ἀνθρώπους, ὥσπερ Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἱππίας ὁ Ηλεῖος. τούτων γὰρ ἕκαστος, ὦ ἄνδρες, οἷός τ' ὅτιν ἰὼν εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, τοὺς

nus tanti criminis ipse a Melito accuser. Sed revera, Athenienses, horum nihil scio. Testes autem hujusce rei plerosque vestrum adduco; vos quo rogatos velim, ut alii alios doceatis, & vobis invicem dicatis, quotquot me colloquentem aliquando audivistis. Audivistis autem plerique vestrum. Recensete igitur invicem, utrum unquam vestrum aliquis me de rebus hujusmodi quicquam omnino audiverit disputantem; atque exinde cognoscetis ejus-

modi esse & cætera, quæ de me plerique dicunt.

4. At neque horum quicquam omnino verum est: aut si a quopiam audiveritis me homines instituere, atque inde pecuniam facere, ne id quidem verum est: quanquam & id præclarum mihi videtur, si quis instituere homines possit, quemadmodum Gorgias Leontinus, & Prodicus Ceus, & Hippias Eleus. Horum enim singuli eam, viri, facultatem habent, ut ad quasunque proficiscantur urbes, ado-

γέας, οἷς ἔξεσι τ' ἑαυτῶν πολίων ποροῖκα ξυνεῖναι ὥ ἀν βύλων-
ται, τέττας¹ πείθουσι τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολιπόντας, σφίσι
ξυνεῖναι χρήματα δίδοντας, καὶ χάριν ποροειδέναί. ἐπεὶ καὶ ἄλ-
λος ἀνὴρ ἐστὶ Πάριος ἐνθάδε, σοφός, ὃν ἐγὼ ἠαδόμην ἐπιδημῶντα.
ἔτυχον γὰρ ποροελθὼν ἀνδρὶ, ὃς τετελέκει χρήματα σοφισταῖς
πλείω ἢ ξύμπαντες οἱ ἄλλοι, Καλλία δὲ Ἰππονίκῃ. τῶν δὲ
ἀνθρώπων, (ἐστὶν γὰρ αὐτῷ δύο υἱέε) Ω Καλλία, ἥν δ' ἐγὼ, εἰ μὲν
οὐκ ἔγωγε πάλω ἢ μόλις ἐγένεσθην, εἴχομεν ἀν αὐτοῖν ἐπιστάτην
λαβεῖν καὶ μαθώσαυτο, ὃς ἐμελλεν αὐτῷ καλῶ καὶ ἁθλῶ ποιή-
σειν τιῶν ποροσέχουσιν ἀρετὴν (ἥν δ' ἀν οὗτω² ἢ τῶν ἰππι-
κῶν τις ἢ τῶν γεωργικῶν) νῦν δ' ἐπειδὴ ἀνθρώπῳ ἐστὶν, τίνα
αὐτοῖν ἐν ᾧ ἔχεις ἐπιστάτην λαβεῖν; τίς τῆς τοιαύτης ἀρε-
τῆς, τῆς ἀνθρωπίνης τε καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμων ἐστίν; οἶμαι γάρ
σε ἐσκέφθαι, ἀλλὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν. ἐστὶ τις, ἔφην ἐγὼ, ἢ

lescentibus, quibus cum suo-
rum civium quibuscumque gratui-
to licet versari, persuadeant,
ut se, illorum consuetudine re-
lictā, sectentur, ac data pecu-
nia, gratiam insuper habeant.
Est & alius quidam vir hic sa-
piens, Parius, quem ego huc
advenisse audiui. Contigit e-
nim, ut in virum inciderem,
qui plus pecuniarum in sophi-
stas expendebat, quam cæteri
omnes, Calliam, *inquam*, Hip-
ponici filium. Hunc ergo in-
terrogavi, (duos enim habet fi-

lios) O Callia, inquam, si filii
tui pulli equini aut vituli es-
sent, possemus aliquem illis
mercede adhibita præficere,
qui eos pro sua ipsorum natura
pulchros bonosque efficeret;
(esset vero talis aut equestrium
aliquis aut agricolarum) nunc
vero cum *filii tui* homines sint,
quemnam illis præficere in a-
nimo habes? Quisnam hujus-
ce humanæ civilisque virtutis
sciens est? Arbitror id te, cum
filios habeas, cogitavisse. Est-
ne, inquam, *talis* aliquis, an

¹ Forſan πέντε, Steph.

ὅ; Πάνυ γε, ἢ δ' ὅς. Τίς, ἢ δ' ἐγώ, ἔ ποδαπός; καὶ πό-
 συ διδάσκει; Εὐνιος, ἔφη, ὦ Σώκρατες, Πάριος, πέντε μνῶν.
 Καὶ ἐγὼ τ' Εὐνιον ἐμακάριστα, εἰ ὡς ἀληθῶς ἔχει ταύτην τὴν
 τέχνην, καὶ ὅπως ἐμμελῶς διδάσκει. ἔγωγ' ὅτι καὶ αὐτὸς ἐχαλ-
 λυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην αὖν, εἰ ἡπιστάμην ταῦτα. ὅλλ' ὅ γδ
 ὀπίσταμαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

ε'. Υπολάβοι αὖν ὅτι τις ἴσως, Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τὸ σὸν
 τί ὅτι πρᾶγμα; πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι αὐτὰ γέγονασιν; οὐ
 γὰρ δήπου σου γε οὐδὲν πῶν ἄλλων φειττότερον πραγμα-
 τδομδίου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγῳ γέγονεν, εἰ
 μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί. λέγε οἷν ἡμῖν, τί ὅτιν,
 ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοχρεδιάζωμεν. Ταυτί μοι δο-
 κεῖ δίχαια λέγειν ὁ λέγων· καὶ γὰρ ὑμῖν πειράσομαι ἀπο-
 δεῖξαι τί ποτ' ὅτι τοῦτο, ὃ ἐμοὶ πεποίηκε τό, τε ὄνομα καὶ
 τίω ἀφ' ἐσολήν. ἀκούετε δὴ καὶ ἴσως μὲν δόξω τισὶν ὑμῶν

non? Est profecto, inquit ille.
 Quis, inquam, est, & unde?
 & quanti docet? Euenus, in-
 quit, est, Socrates, Parius,
 quinque minis. Atque ego Eu-
 enum felicem iudicavi, si re-
 vera hac arte præditus sit, at-
 que adeo concinne doceat. Ip-
 se ergo quoque, si talia scirem,
 admodum gloriarer, & magni
 me facerem. At certe, Athe-
 nienſes, hæc nescio.

5. Objiciat autem forſan a-
 liquis, Atqui, Socrates, quid-
 nam feciſti? Et unde adver-
 ſus te exortæ ſunt hæ calum-

nixæ? De te enim, ſi nihil
 ſingulare præter cæterorum
 morem faciſtares, nunquam
 tantus deinde rumor ac ſermo
 exortus eſſet, niſi, inquam, ali-
 quid a vulgi conſuetudine a-
 lienum ageres. Dic ergo no-
 bis, quid tandem id ſit, ne &
 nos de te temere aliquid judi-
 cemus. Hæc qui dixerit, mi-
 hi juſta dicere videtur: atque
 ego vobis conabor oſtendere,
 quidnam id ſit, quod mihi &
 nomen hoc & invidiam pepe-
 rit. Audite igitur; & veſtrum
 licet nonnullis ludere forſan

παίξεν, εὐ μὲντοι ἴτε, πᾶσαν ὑμῶν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ. ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δι' οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἄλγ' σοφίαν τιτὰ τῆτο τὸ ὄνομα ἔοχῃχα. ποίαν δὴ σοφίαν ταύτην; ἥπερ ἐστὶ ἴσως ἀνθρωπίνη σοφία. τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτῃ εἶναι σοφός. ἔτοι γ' ταίχ' ἄν, οὐς ἄρτι ἔλεγον, μείζω πᾶς ἢ κατ' ἀνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν· ἢ οὐκ ἔχω, ὅ, τι λέγω· ἔ γ' δὴ ἐγὼγε αὐτῷ ὀπίσταμαι. ἀλλ' ὅστις φησὶ, ψεύδεταί τε καὶ ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει. καὶ μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ θορυβήσῃτε μηδὲν, ἄν. δόξω τί ὑμῶν μέγα λέγειν. οὐ γὰρ ἐμὸν ἐρῶ τὸν λόγον, ὃν λέγω· ἀλλ' εἰς ἀξιώχρεων ὑμῶν τ' λέγοντα ἀνοίσω. τῆς γ' ἐμῆς, εἰ δὴ τις ἐστὶ σοφία καὶ οἶα, μάρτυρα ὑμῖν παρέξομαι τ' θεὸν τ' ἐν Δελφοῖς. Χαιρεφῶντα γ' ἴτε δὴ πρ'. οὗτος ἐμὸς ἐπαῖρος ἦν οὐκ νέος, καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει ἐπαῖρός τε, ἔ ξυνέφυγε τ' φυγὴν ταύτην, καὶ μὴ ὑμῶν

videar, pro certo tamen habeatis, me omnem vobis veritatem dicturum. Ego equidem, Athenienses, ob nullam aliam rem præter sapientiam quandam huiusmodi nomen nactus sum. Qualem vero sapientiam hanc? Quæ humana forsan est. Nam hac revera præditus videor. Illi vero, quos paulo ante commemorabam, maiorem forte quandam humana sapientiam habeant; quam, quo nomine appellem, nescio: neque enim ego eam novi. At quicunque

id de me asserit, mentitur, & ut mihi odium conflet, id dicit. Nec vero mihi, Athenienses, obstrepatis, si quid vobis magnum dicere videar. Non enim meus hic sermo est, quem dicam; sed eum auctori, cui credatis, digno acceptum referam. Nam sapientiæ meæ, si qua mihi & qualis sit, restem adhibebo vobis Delphicum deum. Chærephontem certe novistis; ille familiaris mihi erat a puero, & vestrum plerisque, ac nuper una vobiscum fugit, & simul in urbem

χατῆλθε. καὶ ἴτε δὴ οἷϑ ἦν Χαιρεφῶν, ὡς σφοδρὸς ἔφ' ὅ, τι ὀρήσειε. καὶ δῆποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐτόλμυσε τοῦτο μορτεῦσασθαι. καὶ, ὅπερ λέγω, μὴ θορυβῆτε, ὦ ἄνδρες. ἤρετο γὰρ δὴ, εἴ τις ἐμοῖ εἴη σοφώτερϑ. ἀνείλεν οὖν ἡ Πυθία μηδένα σοφώτερον εἶναι. καὶ τούτων πέρι ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν αὐτοῖ οὕτοσὶ μαρτυρήσει, ἐπειδὴ ἐκένηϑ τέλελεύτηκε.

Γ'. Σκέψασθε δὴ ὧν ἕνεκα ταῦτα λέγω. μέλλω γὰρ ὑμᾶς διδάξειν, ὅθεν μοι ἡ ἀλαβολὴ γέγονεν. ταῦτα γ' ἐγὼ ἀκούσας, ἐνεδυμούμην οὐλώσι, Τί ποτε λέγει ὁ θεός; καὶ τί ποιε αἰνίττεται; ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν ξυνοῖδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὢν. τί οὖν ποτε λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶ; ὃ γ' δὴ που ψεύδεταί γε· οὐ γ' θέμις αὐτῷ. Καὶ πολὺν μὲ χρόνον ἠπύρεν, τί ποιε λέγῃ. ἔπειτα μόλις πάννυ ὅπῃ ζήησιν αὐτῷ τοιαύτην τιὰ ἐτραπόμην. ἤλθον ὅπῃ

reversus est. Novistis ergo qualis erat Chæripho, quam vehemens, quamcunq; ad rem se convertisset. Et hic itaque aliquando Delphos profectus, hac de re oraculum consulere ausus est. Nec mihi, ut dico, viri, obstrepatis. Interrogavit utique, an esset ullus me sapientior. Respondit Pythia sapientiore[m] esse neminem. Et de his quidem iste frater ejus testimonium perhibebit; nam ipse Chæripho vita functus est.

6. Considerate igitur quosum gratia hæc dico. Vobis

enim explicaturus sum, unde hæc mihi invidia conflata sit. Cum enim hæc audissem, ita mecum ipse reputavi, Quidnam deus ait; ac quidnam innuit? Ego enim neutiquam omnino me sapientem esse mihi conscius sum. Quid igitur sibi vult, cum me dicat sapientissimum? Minime profecto mentitur: neque enim id fas est ei. Atque diu quidem ambiguus hærebam, quid *oraculum* innueret. Deinde ad hujuscemodi quandam inquisitionem me vix tandem contuli. Adivi quen-

τινα τῶν δοκουύτων σοφῶν εἶναι, ὡς ἐνταῦθα, εἰπέρ που, ἐ-
λέγξων τὸ μαλτεῖον, καὶ ὑποφθνῶν ὃ χρησμῶ, ὅτι ἔστος γέ
μου σοφώτερος· σὺ δ' ἐμὲ ἔφησθα. Δ' αὖ σκοπῶν οὖν τῶτον
(ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν) ἦν δέ τις τῶν πολιτικῶν,
ὡς ὅν ἐγὼ σκοπῶν, ποιῶτονί τι ἔπαθεν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι·
καὶ ἀφ' αὐτοῦ λέγοντο αὐτῷ, ἔδοξε μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν
εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις, καὶ μάλιστα ἑαυ-
τῷ, εἰ δ' οὐ· καὶ περὶ αὐτῷ ἐπειρώμην αὐτῷ δεικνύσας ὅτι οἶοι-
το μὲν εἶναι σοφὸς, εἶναι δ' οὐ. ἐνταῦθεν οὖν τούτῳ τε ἀπι-
χθόμην, καὶ πολλοῖς τῶν παρόντων. ὡς ἐμαυτὸν δ' οὖν
ἀπὸν ἐλογίζομην, ὅτι τούτου μὲν τοῦ ἀνθρώπου ἐγὼ σοφώ-
τερός εἰμι. κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος οὐδὲν χα-
λὸν οὐδ' ἀγαθὸν εἰδέναι· ἀλλ' οὗτος μὲν οἶετά τι εἰδέναι,
ὅκ εἰδώς· ἐγὼ δὲ, ὡς περ οὖν ὅκ οἶδα, ὅδε οἶομαι. εἰ-
χα γοῦν τούτου γε σμικρῶ τι αὐτῷ τούτῳ σοφώτερος εἶ-

dam ex iis, qui sapientes vi-
dentur, ut qui hic, si usquam,
vaticinium coarguturus essem,
oraculoque ostensurus, illum,
non me, quem dixisti, esse sa-
pientiozem. Dum illum ergo
contemplarer; (nomen enim
ejus proferre nihil opus est) e-
rat autem quidam ex iis, qui in
republica gerenda versantur:
illum, *inquam*, dum respicerem,
mihi hujusmodi quiddam, A-
thenienses, contigit; *nempe*
mihi cum illo colloquenti vi-
sus est vir ille videri quidem
sapiens tum aliis multis, tum
vel maxime sibi ipsi, esse vero

nequaquam. Deinde conatus
sum illi ostendere illum qui-
dem sibi ipsi videri sapientem,
sed minime esse. Unde & il-
lum mihi infensum, & ex iis,
qui aderant, multos reddidi.
Discedens vero mecum ipse
reputavi, me profecto hoc ho-
mine sapientiozem esse. Vide-
tur enim neuter nostrum pul-
chrum bonumve aliquid nos-
se: sed hic quidem, cum sciat
nihil, se scire aliquid putat:
ego vero, quemadmodum nihil
scio, ita me nec *quicquam* scire
existimo. Videor ergo hac qui-
dem parva in re hoc homine

ναι, ὅτι ἂ μὴ οἶδα, ὅδ' οἶομαι εἰδέναι. οἷτευθεν ἐπ' ἄλλον ἢ αὖ τῶν ἐκείνου δοκουῦτων σφωτέρων ^{εἶ}). καὶ μοι ταῦτα ταῦτα ἔδοξε. καὶ οἷταῦτα καὶ κένω καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἀπηχθόμην.

ζ'. Μετὰ ταῦτα οὖν ἤδη ἐφεξῆς ἦα, αἰθανόμενος μὲν καὶ λυπούμενος, καὶ δεδιὼς ὅτι ἀπηχθαιόμενος ὅμως δὲ ἀναγκασίον ἔδοκει ^{εἶ}) τὸ τῷ θεῷ πλεῖστον ποιῆσθαι, καὶ ἰέναι, σκοποῦντι τὸν χρησὸν τί λέγει, ὅτι ἀπορίας τοὺς πὶ δοκουῦτας εἰδέναι. καὶ νῦν τὸν κυῖα, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ταλὴρ λέγειν) ἢ μὲν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτον. αὖ μὲν μάλιστα εὐδοκίμουῦτες ἔδοξάν μοι ὀλίγου δεῖν τοῦ πλεῖστον οἰδεῖς εἶναι ζητοῦντι κατὰ τὸν θεόν. ἄλλοι δὲ, δοκοῦντες φαιλότεροι, ἐπεικέτεροι εἶναι ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν. δεῖ δὲ ὑμῖν τίτ' ἐμὴν πλάνην ὀπίδειξαι, ὥσπερ πόνοους τινὰς πονοῦντ', ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγ-

sapientior, quod quæ ignoro, neque scire me arbitror. Post hæc alium adii ex iis, qui illo sapientiores habebantur; & de eo omnino similiter judicavi. Atque hinc illum multosque alios mihi infensos reddidi.

7. Postea ad alios deinceps perrexi, sentiens quidem, *quid rei esset*, atque id dolens, timensq; ne adversus me odium concitarem: veruntamen necessarium mihi visum est dei *vocem* plurimi facere, passimq; progredi perscrutantem, quid sibi vellet oraculum, ad omnes,

quicunque aliquid scire viderentur. Et per canem, Athenienses, (oportet enim vobis vera dicere) tale aliquid mihi contigit. Mihi quidem, dum hæc ex divino oraculo perquirebam, qui maxime *sapientia* nomen consecuti essent, ab ea illi longissime abesse; alii vero, qui illis inferiores existimabantur, propius ad prudentiam accedere videbantur. Oportet profecto vobis referre, quantum oberraverim, quasi labores quosdam *mibi impositos* sustinens, ut indubitata tandem

κτος ἢ μαϊντία γένοιτο. μετὰ γὰρ τὲς πολιτικούς ἢ ἡ ἀπὸ
 τὲς ποιητὰς, τὲς τε τῶν τραγῳδιῶν καὶ τὲς τῶν διθυράμβων,
 καὶ τὲς ἄλλους, ὡς ἐνταῦθα ἐπ' αὐτοφάρῳ καταληφόμενος
 ἑμαυτὸν ἀμαρτέρεον ἐκείνων ὄντα. ἀναλαμβάνων οὖν αὐτῶν
 τὰ ποιήματα, ἃ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματοῦσθαι αὐ-
 τοῖς, διηρώπων ἀν αὐτὲς τί λέγοιεν, ἢ ἅμα τί καὶ μαρτάνοιμι
 πρὸ αὐτῶν. αἰχμίομαι οὖν ὑμῶν εἰπεῖν, ὦ ἄνδρες, τάλιθ' ἢ
 ὅμως δὲ ῥητέον. ὥς ἐπ' ὅ γὰρ εἰπεῖν, ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες
 οἱ παρόντες ἀν βέλτιον ἔλεγον περὶ ὧν αὐτοὶ ἐπεποιήκεσαν.
 ἔγνων οὖν αὖ καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίῳ τῆτο, ὅτι ἔ σο-
 φία ποιοῖεν ἢ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσιν καὶ ἐκθροιάζοντες, ὥς-
 περ οἱ θεομόνται καὶ οἱ χρησμοδοί. καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν
 πολλὰ καὶ χαλὰ, ἴσασι δὲ ἔδεν ἂν λέγουσι. τοιοῦτον τί μοι
 ἐφάνησαν πάρος καὶ οἱ ποιηταὶ πεπονθότες. καὶ ἅμα ἡ δό-
 μῃν αὐτῶν ἀλλὰ τὴν ποίησιν οἰομένων καὶ τὰλλα σοφωτάτων

mihī constaret oraculi fides. Post homines enim, qui in re-
 publica gerenda versantur, ad
 poetas me contuli, tragœdia-
 rum nempe & dithyramborum
 auctores, aliosque, quasi hic
 manifesto prorsus statim de-
 prehensurus, esse me his im-
 peritiorem. Acceptis itaque
 eorum libris, in quibus scri-
 bendis maxime elaboravisse
 videbantur, sciscitatus sum eo-
 rum sensa, ut simul etiam ali-
 quid ab ipsis perdiscerem. E-
 rubesco, viri, verum hic vobis
 dicere; dicendum est tamen.
 Alii pene omnes præsentes, ut

uno verbo dicam, melius de
 iis *poematibus*, quæ isti con-
 scripserant, loquerentur. De-
 prehendi igitur id brevi item
 de poetis, eos non sapientiæ
 vi facere quæ faciant, sed na-
 turæ quodam impetu & divi-
 na animi concitatione, quem-
 admodum vaticinantes & fa-
 tidici. Nam & hi multa qui-
 dem & præclara dicunt, sed
 eorum, quæ dicunt, nihil in-
 telligunt. Tali quodam pacto
 poetæ quoque affecti fuisse mi-
 hi videbantur. Et simul ani-
 madverti eos in aliis quoque
 rebus propter poesim omnium

ἐῖ) ἀνθρώπων, ἀ ὅκ' ἦσαν. ἀπ' ἡία οὖν καὶ οἰκεῖν, ὥ αὐ-
τῷ οἰόμενος περὶ γνησέναι, ὥπερ καὶ τῶν πολιτικῶν.

ἦ. Τελευτῶν δ' ἐπὶ τῆς χειρτέχνας ἡία. ἐμαυτῷ γὰρ
ἐμνήδην οὐδὲν ὀπισθαμύνω, ὥς ἔπος εἰπεῖν· τέτ' ἔς γ' ἦδ' εἰν
ὅτι εὐρήσοιμι πολλὰ καὶ χαλὰ ὀπισθαμύνους. καὶ τέτ' ἔς γ' ὅκ'
ἐφύαθ'· ἀλλ' ἠπίσαντο ἀ ἐγὼ δ' ἐκ ἠπιστάμην, καὶ μὲ ταύτῃ
σοφώτεροι ἦσαν. ἄλλ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταυτόν μοι ἔδοξαν
ἔχειν ἀμάρτημα, ὅπερ καὶ οἱ ποιηταί, καὶ οἱ ἀγαθοὶ δημαργοί.
διὰ τὸ ἧ τέχνην χαλῶς ἐξεργάζεσθαι, ἕκαστος ἡζίου καὶ τὰλλα
τὰ μέγιστα σοφώτατος εἶναι. καὶ αὐτῶν αὐτῇ ἡ πλημμέλεια ἐκεί-
νην ἧ σοφίαν ἀπέκρυπτεν. ὥστε με καὶ αὐτὸν ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τῆς
χρησιμῆς, πότερα δεξαίμην ἂν, ὅπως ὥσπερ ἔχω ἔχειν, μήτε π
σφός ὦν ἧ ἐκείνων σοφίαν, μήτε ἀμαθίης ἧ ἀμαθίαν· ἢ ἀμ-
φότερα, ἀ ὁκείνοι ἔχουσιν, ἔχειν. ἀπεκρινάμην δ' ἐμαυτῷ ὅ
τῷ χρησιμῶ, ὅτι μοι λυσιτελεῖ, ὥσπερ ἔχω ἔχειν.

se sapientissimos judicare, in
quibus minime erant. Abii er-
go & hinc, eadem omnino re
me eos superare existimans,
qua & homines civiles.

8. Tandem ergo me ad ar-
tifices contuli. Mihi enim
conscius fui me nihil, ut uno
verbo dicam, scire; noveram
autem me hosce multa & pul-
chra scire comperturum. Ne-
que in hoc quidem me fefel-
lit opinio; at sciebant, quæ ip-
se nesciebam, & hac in parte
me sapientiores erant. Sed,
Athenienses, eidem vitio, cui
& poetas, peritos artifices ob-

noxios esse deprehendi. U-
nusquisque eorum, quod artem
suam præclare exerceret, se
in cæteris quoque vel maxi-
mis rebus sapientissimum esse
putabat. Atque hic eorum er-
ror illam, quæ ipsis inerat, sa-
pientiam obscurabat. Quam-
obrem me ipsum oraculi nomi-
ne interrogabam, utrum eli-
gerem, ita me habere, ut ha-
beo, neque peritia illorum, ne-
que inscitia prædium, an utra-
que habere, quæ illi habent.
Mihi ergo ipsi atque oraculo
 respondi, mihi commodius esse
ita, uti habeo, me habere.

9. Εκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως, ὧ ἄνδρες Αθιναῖοι, πολλὰ μὲ ἀπέχθειά μοι γηρόνασι, καὶ οἷα χαλεπώ(α) καὶ βαρύ(α). ὥτε πολλὰς διαβολὰς ἀπ' αὐτῶν γηρονέαι· ὄνομα δὲ τῷτο λέγειας σοφὸς εἶ(ε). οἷον(ε) γὰρ με ἐκεί(ε) οἱ παρόντες ταῦτα αὐτὸν εἶ(ε) σοφόν, ἀ ἀν' ἄλλον ἐξελέγξω. ὅ(ε) καὶ κινδυνεύ(ε), ὧ ἄνδρες Αθιναῖοι, τῷ ὄντι ὁ θεὸς σοφὸς εἶ(ε), καὶ ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τῷτο λέγειν, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγη πινὸς ἀξία ὅ(ε) ἐ δένος· καὶ φαίνε(α) ἡ τῷτο λέγειν τὴ Σωκράτην, προσκεχρησθαι δὲ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐμὲ πρῶτον ποιούμενος· ὥ(α)περ ἂν εἴποι(ε) ὅτι, Οὕτως ὑμῶν, ὧ ἄνθρωποι, σοφώ(α)τός ἐστιν, ὅ(ε)στις, ὥ(α)περ Σωκράτης, ἐβόων ὅ(ε) δένος ἀξίος ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ πρὸς σοφίαν. ταῦτ' ὅ(ε)ν ἐγὼ μὲ ἐτι καὶ νῦν δευῶν ἐπιζητῶ καὶ ἐρευνῶ, καὶ τὸ θεόν, καὶ τὰ ἀνθρώπων καὶ τῶν ξένων ἂν τινα οἶμαι σοφόν εἶ(ε). καὶ ἐπειδὴ μοι μὴ δοκῇ, τῷ θεῷ βοηθῶν ἐνδείκνυσθαι

9. Ex hac inquisitione, Athenienses, inimiciæ multæ, eæque acerrimæ atque gravissimæ adversus me jam coortæ sunt; adeo ut multæ exinde calumniæ sint consecutæ; nomenque hoc sapientis inditum sit. Qui adsunt enim semper me ipsum illa scire putant, in quibus alium coarguo. Videtur autem, Athenienses, revera *solus* deus sapiens esse, atque in hoc oraculo id sibi velle, humanam *videlicet* sapientiam parvi, imo nihili pendendam esse; & apparet ideo So-

cratem *sapientem* nuncupare, meoque nomine uti, quo me tanquam exemplum quoddam proponat; quasi sic dicat, Hic vestrum, mortales, sapientissimus est, qui, quemadmodum Socrates, novit se, quod ad sapientiam attinet, nihili revera esse faciendum. Hæc igitur ego etiamnum circumeuns passim perquiro, deo obsecutus, & perscrutor, si quem aut civium aut peregrinorum esse existimem sapientem: ac postquam mihi ille *talis* non videatur, deo opem ferens illum

1 Forſan τῷτο. 2 Forſ. ἂν εἰ εἴποι Sterb.

ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ἀφελείας, οὐτέ τι τῶν τῆς πόλεως περὶ αἱ μοι χολὴ γέγονεν ἄξιον λόγου, οὔτε τῶν οἰκείων· ἀλλ' εἰς πονεῖα μυνία εἰμι, ἀφ' ἧν τὴν τῆ θεοῦ λατρείαν.

ί. Πρὸς δὲ τέτοις, οἱ νέοι μοι ἐπακολουθῶντες (οἷς μά-
λιστα χολὴ ὅστις, οἱ τῶν πλυσισωτάτων) αὐτόματοι, χαίρουσιν
ἀκρόντες ἐξελεγχόμενων τῶν ἀνθρώπων· καὶ αὐτοὶ πολλὰς
ἐμὲ μιμῶνται, εἴτα ὅππῃ χρῶσιν ἄλλως ἐξετάζειν. καὶ πεῖτα,
οἷμα, εὐείσκασι πολλὴν ἀφρονίαν οἰομένων μὲν εἰδέναι πῶς
ἀνθρώπων, εἰδότες δὲ ἢ ὀλίγα ἢ ὅθεν. ἐνταῦθεν οἷον οἱ ὑπὸ
αὐτῶν ἐξεταζόμενοι ἐμοὶ ὀργίζονται, οὐκ αὐτοῖς· καὶ λέγου-
σιν, ὡς Σωκράτης τίς ὅστις μακρόταίῃ, καὶ ἀφαιρείει τὸς
νέους· καὶ ἐπειδὴν τις αὐτὸς ἐρωτᾷ ὅ, τι ποιεῖν, καὶ ὅ, τι διδά-
σκων, ἔχουσι μὲν ὅθεν εἰπεῖν, ἀλλ' ἀγνοῶσιν· ἵνα δὲ μὴ δοκῶ-
σιν ἀπορεῖν, τὰ καὶ πάντων τῶν φιλοσοφούντων περὶ χειρὰ ταῦ-

fapientem non esse demonstro. Atque ob occupationes hujusmodi nullum mihi ferme contigit otium, vel ad publicum aliquid commemoratu dignum agendum, vel privatum; sed in paupertatem gravissimam propter hoc dei obsequium redactus sum.

10. Præterea adolescentes (ii quibus maxime per otium licet, nempe qui parentibus nati sunt locupletissimis) me ultrosequentes, delectantur, cum refelli a me homines audiunt: & ipsi sæpe me imitati, alios deinde explorare aggrediun-

tur. Qua quidem in re plurimam, opinor, reperiunt turbam hominum aliquid se scire putantium, cum aut pauca aut nihil sciant. Inde ii, qui ab his tentantur, non illis, sed mihi redduntur infensi; clamantque, Socratem quendam esse impurissimum, eumque juvenes corrumpere. Ac si quis eos sciscitatur, quidnam vel agendo vel docendo *corrum- pat*, nihil quidem afferre possunt, imo *plane* ignorant: sed ne hæere videantur, ad ista confugiunt, quæ adversus omnes philosophantes in prom-

τα λέγουσιν, ὅτι τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ζῆται, καὶ θεοὺς μὴ νομίζει, καὶ τὸν ἥττω λόγον, κρείττω ποιεῖ. τὰ δ' ἀληθῆ, οἶμαι, οὐκ ἂν ἐθέλοιεν λείπειν, ὅτι κατὰδηλοὶ γίγνεται πρῶτοι οὐδὲν μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν. ἅτε οἶω, οἶμαι, φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδρὸι καὶ πολλοὶ, καὶ ζευτεταγμένως καὶ πιθανῶς λέγοντες πρὸς ἐμοῦ, ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα, καὶ πάλα καὶ νῦν σφοδρῶς διαβάλλοντες. ἐκ τούτων καὶ Μελίτος μοι ἐπέθετο καὶ Ἀνυτός καὶ Λύκων. Μελίτος μὲν, ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀρχόμενος· Ἀνυτὸς δὲ, ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν· Λύκων δὲ, ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. ὥστε (ὅπερ ἐγὼ ἀρχόμενος ἔλεγον) θαυμάζοιμι ἂν, εἰ οἷός τ' εἴλω ἐγὼ ὑμῶν ταύτην τὴν διαβολὴν ἐξελέσθαι ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω πολλὴν γενοῦσαν. ταῦτά ἐστιν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰληθῆ καὶ ὑμᾶς ὅτε μέγα ὅτε μικρὸν ἀποκρυφάμενος ἐγὼ λέγω, οὐδὲ ὑποσευλάμενος. καίτοι οἶδα σχεδὸν ὅτι τοῖς

ptu sunt, me scilicet sublimia perscrutari, & quæ item sub terra sunt, deos vero esse non existimare, & malam causam dicendo bonam *videri* efficere. Vera enim, credo, fateri nolunt, se nempe convictos fuisse, se scire aliquid præ se tulisse, cum nihil sciant. Cum igitur, arbitror, ambitiosi & vehementes & multi sint, ac compositæ & ad persuadendum apte de me dixerint, vestras aures impleverunt, me & jamdudum & nunc acriter calumniantes. Ex hisce Melitus &

Anytus & Lycon me sunt adorti. Melitus quidem poetarum nomine mihi infestus; Anytus vero artificum atque civilium virorum; Lycon denique gratia rhetorum. Quamobrem (quemadmodum ab initio dicebam) admirarer equidem, si tantam istam invidiam, nunc in tam brevi tempore vestris animis eximere possem. Hæc equidem, Athenienses, vera vobis loquor; neque quicquam omnino vos celavi neque subtraxi: quamvis ferme norim me in his ipsis *dicendis*

αὐτοῖς ἀπεχθάνομαι. ὃ καὶ τεκμήριον, ὅτι ἀληθεῖ λέγω, καὶ ὅτι αὕτη ἔστιν ἡ ἀφροσύνη ἡ ἐμὴ, καὶ τὰ αἴτια ταῦτά ἐστι. καὶ εἴαν τε νῦν, εἴαν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὐρήσετε. πρὸς μὲν οὖν ὧν οἱ πρῶτοί μιν κατηγοροῦσι κατηγορεῖν, αὕτη ἔγωγε ἰκανὴ ἡ ἀπολογία πρὸς ὑμᾶς.

ια'. Πρὸς δὲ Μελίτον, τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόπολιν, ὥς φησι, καὶ οὗτ' ὑτέρους, μετὰ ταῦτα περὶ σομαι ἀπολογησάσθαι. αὖθις γὰρ δὴ (ὥσπερ τούτων ἐτέρων ὄντων κατηγορῶν) λάβωμεν αὖ τι τούτων ἀντινομίας. ἔχει δὲ ὡδὲ πῶς· Σωκράτης φησὶν ἀδικεῖν, τοὺς τε νέους διαφθείροντα, καὶ θεοὺς, οὓς ἡ πόλις νομίζει, καὶ νομίζοντα, ἑτέρω δὲ δαιμόνια κακὰ. τὸ μὲν δὴ ἐγκλημα τοιοῦτόν ἐστι. τούτου δὲ τοῦ ἐγκλήματος ἐν ἑκάστω ἵξετάσωμεν. φησὶ γὰρ δὴ τῶς νέους ἀδικεῖν με ἀφείροντα. ἐγὼ δὲ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικεῖν φημι Μελίτον, ὅτι πρὸς δὴ χαλεπίζεται, ῥα-

in odium incurrere. Quod quidem etiam indicio est me vera loqui, atque talem esse invidiam, quæ mihi conflata est, ejusque causas hujusmodi esse. Et siue nunc, siue in posterum in hæc inquiratis, ita esse invenietis. Ad illa igitur, quæ primi mei accusatores de me detulerint, hæc mihi sufficiat apud vos defensio.

II. Ad Melitum vero bonum huncce, ut ipse ait, & civitatis amantem, & ad alios ultimos *accusatores* deinceps respondere conabor. Rursus enim (quippe qui alii a *superio-*

ribus istis accusatores sint) horum accusationem juramento præstito susceptam in medium adducamus. Habet vero se in hunc ferme modum: *Socrates*, inquit, *injuste agit, juventutemque corrumpens, ac deos, quos civitas censet, ipse non censens, sed alia quædam nova demonia.* Accusatio quidem est hujusmodi. Hujus autem accusationis unamquamque partem discutiamus. Juvenes ergo corrumpendo me injuste agere dicit. Ego vero, Athenienses, Melitum injuste agere dico, quod studiose cavillettur, te-

δίως εἰς ἀγῶνας χαριστὰς ἀνθρώπους, πρὸς τρεῖς μάλιστα προσποιούμενός σου ἀποιδάξεν καὶ κήδεσθαι, ὧν οὐδὲν πώποτε τῷ ἐμέλῃσεν. ὥς δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, πειράσομαι καὶ ὑμῶν ὑποδείξαι.

Β'. Καί μοι δέῃ, ὦ Μελίτῃ, εἰπὲ, Ἄλλο τι ἢ τῷ πλείονος ποιῇ, ὅπως ὥς βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται; Εἰ γὰρ. Ἰθὺς δὴ νῦν, εἰπὲ τούτοις, τίς αὐτοὺς βελτίους ποιεῖ. δῆλον γάρ ὅτι οἶσθα, μέλον γέ σοι. τὸν μὲν γὰρ διαφθείροντα ἔχειν, ὥς φῆς, ἐμὲ εἰσάγεις ταπεινῶς, καὶ κατηγορεῖς τὸν δὲ δὴ βελτίους ποιεῖν, ἴθι, εἰπὲ, καὶ μῆνυσον αὐτοῖς τίς ὅστις. ὁρᾷς, ὦ Μελίτῃ, ὅτι σῆς, καὶ οὐκ ἔχεις εἰπεῖν; καίτοι οὐκ αἰσχρὸν σοι δοκεῖ εἶναι, καὶ ἰχθυὸν τεκμήριον οὗ δὴ ἐγὼ λέγω, ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν; Ἄλλ' εἰπὲ, ὦ ἀγαθὲ, τίς αὐτοὺς ἀμείνους ποιεῖ. Οἱ νόμοι. Ἄλλ' οὐ τῷτο ἐρωτῶ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ τίς ἀνθρώπος, ὅστις πρῶτον καὶ αὐτὸ τῷτο οἶδε, τῆς νόμοις. Οὐδεὶς,

mere homines in iudicii discrimen trahens, simulansque se in iis rebus studium ponere & de iis sollicitum esse, quæ ipsi nunquam curæ fuerunt. Hoc autem ita esse conabor vobis etiam ostendere.

12. Heus, Melite, dic mihi, Num id maximi facis, ut adulescentes quam optimi evadant? Equidem. Age ergo nunc, hisce dicas, quisnam illos meliores efficiat. Constat enim scire te, cum tibi id curæ sit. Me enim corruptorem eorum, ut ais, deprehen-

disti, & in iudicium raptum jam apud hos accusas; age vero, & eum, qui juvenes efficiat meliores, dic, & hisce, quisnam sit, ostende. Videsne Melite, te filere, & nihil habere, quod dicas? Atqui nonne turpe id tibi videtur, ac satis validum ejus, quod ipse dico, indicium, te hæc nunquam curasse? Verum dic jam, bone vir, quisnam eos meliores efficiat. Leges. At vero non id interrogo, vir optime, sed quis homo, qui primum & hoc ipsum norit, nempe leges. Isti

ὦ Σώκρατες, οἱ δικασταί. Πῶς λέγεις, ὦ Μέλιτε; οἷδε τῶς νέους παιδεύειν οἷοί τε εἰς καὶ βελτίους ποιεῖν; Μάλιστα. Πότερον ἅπαντες; ἢ οἱ μὲν αὐτῶν, οἱ δ' οὐ; Ἀπαντες. Εὐ γε νῆ τὴν Ἡραν λέγεις, καὶ πολλὴν ἀφθονίαν τῶν ὠφελουμένων. τί δὲ δὴ; οἷδε (A) ἀκεραταὶ βελτίους ποιοῦσιν, ἢ οὐ; Καὶ οὗτοι. Τί δὲ (A) βουλοτά; Καὶ οἱ βυλευτά. Αλλ' ἄρα, ὦ Μέλιτε, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιασταὶ διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; ἢ καὶ κῆνοι βελτίους ποιοῦσιν ἀπάρτες; Καὶ ἐκῆνοι. Ἅντες ἄρα, ὡς ἔοικεν, Ἀθηναῖοι καλοὺς καγαθοὺς ποιοῦσι, πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ μόνον (C) διαφθείρω. οὕτω λέγεις; Πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω. Πολλὴν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν. καὶ μοι ἀπόκειναι· ἢ καὶ πρὸ ἵππους οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν, (A) μὲν βελτίους ποιοῦντες αὐτοὺς ἅπαντες ἄνθρωποι εἶναι, εἰς δὲ τις ὁ διαφθείρων; ἢ τὸν ἀνθρώπον τοῦτω πᾶν, εἰς μὲν τις ὁ βελτίους γε οἷός τε ὦν

judices, Socrates. Quid vero, Melite, ais? Istine instituere juvenes possunt, & meliores reddere? Maxime. Utrum omnes? an alii quidem *possunt*, alii vero nequaquam? Omnes. Bene per Junonem loqueris, & magnam eorum, qui *juvenibus* profint, copiam *commemorās*. Quid vero? istine auditores *juvenes* meliores efficiunt, an non? Et isti. Quid vero senatores? Et senatores. Sed enim, Milite, nonne cives, in concione *nonnulli*, adolefcentes corrumpunt? An ve-

ro & hi omnes eos efficiunt meliores? Et hi quoque. Omnes igitur, ut videtur, Athenienses honestos illos bonosque reddunt præter me: ego autem corrumpo solus. Itane ais? Imo hæc ego quidem vehementer admodum affirmo. Magnæ tu quidem me damnas infelicitatis. At mihi responde, an & de equis idem putes, omnes *scilicet* homines eos bonos efficere, unum vero *duntaxat* esse, qui eos corrumpat? An omnino contra, unum esse, qui eos meliores reddere pos-

ποιεῖ
χ
χ
τε σ
δαμ
οἱ δ
κνυ
φαί
ἐμέ
οικέ
κε
ἀεί
δ'
πό

fit,
tan
hor
qu
No
te,
om
fus
tis
pe
re
eo
pr
de
tu
&

ποιεῖν, ἢ πάνυ ὀλίγοι οἱ ἵππικοί· οἱ δὲ πολλοί, ἐάν περ ζυῶσι
 καὶ χρῶνται ἵπποις, διαφθείρουν; ἔχ' ἕτως ἔχει, ὦ Μέλিতে,
 καὶ περὶ ἵππων καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ζώων; πάντως δὴ καὶ, ἐάν
 τε σὺ καὶ Anytus μὴ φῆτε, ἐάν τε φῆτε. πολλὴ γὰρ ἂν τις εὐ-
 δαιμονία εἴη περὶ τῆς νέου, εἰ εἰς μὲν μόνος αὐτῆς διαφθείρει,
 οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελούσιν. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ Μέλিতে, ἰσχυρῶς ὀπιθεύ-
 κουσαι ὅτι ὁδεπώπολε ἐφρόντισας τῶν νέων· καὶ σαφῶς ἀπο-
 φαίνεις τὴν σαυτῆς ἀμέλειαν, ὅτι ὁδὲν σοι μεμέληκε περὶ ὧν
 ἐμὲ εἰσαγγεις.

γ'. Ετι δὲ ἡμῶν εἶπε, ὦ πρὸς Διὸς Μέλιτε, πότερόν ἐστι
 οἰκεῖν ἄμενον ἐν πολίταις χρηστοῖς, ἢ πονηροῖς. ὦ τῶν, ἀπό-
 κειναι. οὐδὲν γὰρ τοι χαλεπὸν ἐρωτῶ. οὐχ οἱ μὲν πονηροὶ
 αἰὲ κακόν τι ἐργάζονται τοὺς αἰὲ ἐγγυτάτω αὐτῶν ὄντας, οἱ
 δ' ἀγαθοὶ ἀγαθόν τι; Πάνυ γε. Επὶ οὖν ὅστις βούλεται ὑ-
 πό τῶν ζυόντων βλάπτεσθαι μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι; ἀπό-

fit, vel certe perpaucos equi-
 tandi peritos; vulgus autem
 hominum, si equos tractet, iis-
 que utatur, eos corrumpere?
 Nonne ita se res habet, Meli-
 te, & de equis, & de cæteris
 omnibus animantibus? Ita pror-
 sus, five tu & Anytus id nege-
 tis, five confiteamini. Etenim
 permagna juvenibus continge-
 ret felicitas, si unus duntaxat
 eos corrumperet, cæteri vero
 prodesse. At, Melite, satis
 demonstras te nullam juven-
 tutis curam unquam habuisse;
 & tuam plane negligentiam

ostendis, teque nunquam ea
 tibi studio habuisse, de quibus
 me accusas.

13. Præterea dic nobis per
 Jovem, Melite, utrum melius
 fit versari inter bonos cives, an
 inter malos. Responde, ami-
 ce. Nihil enim difficile te ro-
 go. Nonne mali semper mali
 aliquid iis afferunt, qui perpe-
 tuo proxime eos habitant, bo-
 ni autem boni aliquid? Om-
 nino. Estne igitur qui detri-
 mentum suscipere potius quam
 emolumentum velit ab iis, qui-
 bus familiariter utitur? Re-

κείναι, ὦ γὰρ. καὶ γὰρ ὁ νόμος κελεύει ἀποκείναι. εἴδ' ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι; Οὐ δῆτα. Φέρε δὴ, πότερην ἐμὲ εἰσάγεις δεῦρ, ὡς ἀφαιρῆντα τοὺς νέους, καὶ τούτοις πονηροτέρους ποιοῦντα, ἔχοντα, ἢ ἄκοντα; Ἐχόντα, ἔγωγε. Τί δὴ ποτ', ὦ Μέλিতে, τοσούτον σὺ ἐμοὶ σοφώτερος εἰ τηλικούτου ὄντος, τηλικόσδε ὄν, ὥτε εἴ μὲν ἐγνωχας ὅτι οἱ μὲν κακοὶ κακὸν τι ἐργάζονται αἰεὶ τοὺς μάλιστα πλησίον ἑαυτῶν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ, ἀγαθόν τι· ἐγὼ δὲ δὴ εἰς τοσούτον ἀμαθίας ἦκω, ὥτε καὶ τοῦτο ἀγνοῶ, ὅτι εἰάν τινα μοχθηρὸν ποιήσω τῷ ξυνόντων, κινδυνεύσω κακὸν τι λαβεῖν ὑπὸ αὐτοῦ. ὥτε τοῦτο τοσούτον κακὸν ἐκὼν ποιῶ, ὡς φῆς σύ; ταῦτα ἐγὼ σοὶ ἔπειθομαι, ὦ Μέλিতে, οἶμαι δὲ ὅδ' ἄλλων ἀνθρώπων ὁδόν. Ἀλλὰ ἢ οὐ ἀφαιρῶ, ἢ ἀφαιρῶ ἄκων. ὥτε σύ γε κατ' ἀμφοτέρω ψεύδῃ. εἰ δὲ ἄκων ἀφαιρῶ, πῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἀμαρτημάτων οὐ

sponde, vir bone. Lex enim te respondere jubet. Estne aliquis, qui damnum pati velit? Nequaquam. Age ergo, tu me huc in iudicium vocas, quasi juvenum corruptorem; malos volensne facio, an nolens? Equidem volentem *te id facere dico*. Quid vero, tune, Melite, qui tanto minor natu es, usque adeo me ætate tam provecto sapientior es, ut plane quidem cognoscas malos semper obesse iis, qui proxime ipsos sint, bonos vero prodesse; ego autem eo inscitæ processî, ut

hoc etiam ignorem, si quem ex familiaribus malum reddidero, periculum mihi impendere, ne quid ab eo mali accipiam; ideoque hoc tantum, ut tu ais, malum volens facio? Hæc quidem in re tibi, Melite, non credo, neque aliorum, opinor, mortalium quisquam: sed aut non *omnino* corrumpo *adolescentes*, aut *certe* invitus eos corrumpo. Quapropter tu in utroq; mentiris. At si invitus corrumpo, non huc in iudicium me ob

δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν, ἀλλ' ἰδίᾳ λαβόντα διδάσκειν καὶ νο-
θεῖν. δῆλον γὰρ ὅτι, εἰ μάλιστά, παύσομαι ὅτε ἄκων ποιῶ. σὺ
δὲ ξυγγενέας μὲν μοι καὶ διδάξαι ἔφυγες καὶ οὐκ ἠέλησας·
δεῦρο δὲ εἰσάγεις, οἱ νόμος ὅτιν εἰσάγειν τῆς κολάσεως δεομέ-
νης, ἀλλ' ἔμαθήσεως. ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ
μὲν δῆλον ἤδη ἐστίν, ὃ ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι Μελίτω τῷ τῷ ἔτε μέ-
γα οὔτε μικρὸν πώποτε ἐμέλησεν.

ιδ'. Οἷος δὲ δὴ λέγε ἡμῖν, πῶς με φῖς διαφθείρειν, ὦ
Μελίτε, τοὺς νεωτέρους. ἡ δὲ δῆλον ὅτι κατὰ τὴν γραφὴν, ἣν
ἐγράφω, θεοὺς διδάσκοντα μὴ νομίζειν, οὓς ἡ πόλις νομί-
ζει, ἕτερά δὲ δαιμόνια καινά; οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδά-
σκων διαφθείρω; Πάνυ μὲν οὖν σφόδρα ταῦτα λέγω.
Πρὸς αὐτῷ τοῖνυν, ὦ Μελίτε, τούτων τῷ θεῷ, ὃν νῦν ὁ
λόγος ὅτιν, εἰπέ ἐπὶ σαφέστερον καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι
τουτοῖσιν. ἐγὼ γὰρ οὐ δυνάμην μαθεῖν, πότῃ λέγεις δι-

deliquerim, lex trahi jubet, sed
privatim doceri atque admo-
neri. Constat enim, si didice-
ro, non amplius me id factu-
rum, quod invitus facio. Tu
autem mecum versari & me
docere refugisti atque detre-
ctasti; sed in iudicium rapui-
sti, quo eos trahi lex jubet, qui
pœna indigent, non qui disci-
plina. Jam vero ex his mani-
festum est, Athenienses, quod
modo dicebam, nullam hunc
Melitum omnino *hac de re cu-*
ram gessisse.

14. Veruntamen dic nobis,

qua ratione me afferas, Meli-
te, juventutem corrumpere.
Annon ideo plane, ut ex ac-
cusationis tuæ libello liquet,
quod doceam illos deos esse
non existimare, quos civitas
existimat, sed alia quædam no-
va dæmonia? Annon hæc do-
cendo affirmas me *juvenes* cor-
rumpere? Omnino quidem ve-
hementer hæc affero. Per deos
igitur ipsos, Melite, de quibus
tunc nobis est sermo, apertius
& mihi & hisce, *quid velis*, e-
narra. Nam ego quidem intel-
ligere non possum, utrum dicas

δάσκειν με νομίζειν εἶ) πᾶς θεούς· (καὶ αὐτὸς ἄρα νομίζω εἶναι θεούς, καὶ οὐκ εἰμὶ τοπαράπαν ἄθεος, ὅδ' ἐταύτῃ ἀδικῶ) ὃ μὲντοι ὥσπερ γε ἡ πόλις, ἀλλ' ἑτέρας· καὶ τῆς ἔστι ὁμοὶ ἐχθαλεῖς, ὅτε ἑτέρας· ἢ παντάπασί με φησὶ ὅτι αὐτὸν νομίζω θεός, τῆς τε ἄλλοις ταῦτα διδάσκειν. Ταῦτα λέγω, ὡς τοπαράπαν οὐ νομίζεις θεός. Ω θαυμάσιε Μέλিতে, ἵνατί ταῦτα λέγεις; ὅδ' ἥλιον, ὅδ' ἐσέληνην ἄρα νομίζω εἶ) θεός, ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; Μὰ Δί', ὦ ἄνδρες διχασαί· ἐπεὶ τ' ἢ ἥλιον, λίθον φησὶν εἶ). τ' ὃ σελήνην, γῆν. Ἀναξαγόρου οἶδ' χαλκήρεϊν, ὦ φίλε Μέλিতে· καὶ ὅτω χαλκῶ φρονεῖς τῶνδε, καὶ οἶδ' αὐτὸς ἀπείρους γραμμάτων εἶναι, ὥστε ἔκ εἰδέναι ὅτι τ' Ἀναξαγόρου βιβλία τῷ Κλαζομενίῳ γέμει τέτων τ' λόγων. καὶ δὴ καὶ οἱ νέοι ταῦτα πρὶ ἑμὲ μαυγάνουσιν, ἀ' ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνυ πολλοῖ, δραχμῆς ἔκ τ' ὀρχήσεως ὀριαμύοις, Σωκράτους καταγελάειν, ἐὰν παρωποῖνται ἑαυτοῦ εἶναι, ἄλλως τε

docere me *juvenes* aliquos quidem deos esse putare; (quod si ita est, ego deos esse puto, neque prorsus atheus sum, neque in hoc injuste ago) non autem eos, quos civitas, sed alios: atque hoc est, quod de me criminari, quod *deos* alios *inducam*; an me omnino affirmes nullos esse deos ipsum existimare, atque hæc alios quoque docere. Hæc dico, te nullos omnino deos esse existimare. O egregie Melite, cur ista dicis? Neque solem igitur, neque lunam esse deos credo, sicut homines

cæteri? Non per Jovem, judices: nam solem quidem lapidem esse dicit, lunam vero terram. Anaxagoram quidem, amice Melite, te accusare putas, atque hosce ita contemnis, & existimas eos literarum ad eo ignaros esse, ut nesciant libros Anaxagoræ Clazomenii hujusmodi commentis esse plenos. Jam vero juvenes hæc a me discunt, quæ licet interdum illis drachmæ ad summum pretio emere ex orchestra, ac deinde Socratem deridere, si sua esse fingat, præsertim

καὶ οὕτως ἄτοπα ὄντα. Ἀλλ' ὦ παῖς Διὸς, οὕτωςί σοι δοκῶ
 ὁδῶνα νομίζειν θεὸν εἶναι; Οὐ μὲντοι μά Δία, οὐδ' ὅπως τῶν.
 Ἀπίος γ' εἶ, ὦ Μέλιτε, ἐ ταῦτα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, στυγερῶς.
 ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ οὕτως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάνυ εἶναι ὑ-
 βριστεῖς καὶ ἀκόλαστοι, καὶ ἀπεχνῶς πλὴν γεγραφένω ταύτην
 ὕβρει πνὶ καὶ ἀκολασίᾳ καὶ νεότητι γεγράφασθαι. ἔοικε γὰρ
 ὥσπερ αἶνιγμα ξυμπθέντι, καὶ λησπειρωμένῳ, Ἀρχὴ γνώσε-
 ται Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ ἐμοὶ χαριεντιζομένου, καὶ ἐναν-
 τία ἐμαυτῷ λέγοντος; ἢ ἔξαπατήσω αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλ-
 λους τὰς ἀκούοντας; Οὗτος γὰρ ἐμοὶ φαίνεται τὰ ἐνδρῆα
 λέγειν αὐτὸς αὐτῷ ἐν τῇ γεγραφῇ, ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι, Ἀδίκῃ
 Σωκράτης θεὸς ἔ νομίζων, ἀλλὰ θεὸς νομίζων. Καί τοι τῶ-
 τό ἐστι παίζωντος.

ἰε'. Συνεπισημειώσατε ᾧ, ὦ ἄνδρες, ἢ μοι φαίνεται ταῦτα λέ-
 γειν. σὺ δ' ἢ ἡμῶν ἀποκρίναί, ὦ Μέλιτε. ἡμεῖς δὲ (ὅπερ καὶ ἄρ-

cum tam absurda sint. Sed
 per Jovem, putasne ita me
 revera nullum esse deum exi-
 stimare? Nullum prorsus per
 Jovem ullo modo. Incredibi-
 lia, Melite, dicis, & quidem,
 ut mihi videtur, tibi ipsi. Mi-
 hi enim, Athenienses, omnino
 contumeliosus ac petulans iste
 vir videtur, & hanc accusatio-
 nem contumeliæ quodam stu-
 dio, petulantiaque, & juvenili
 temeritate plane impulsus con-
 scripsisse. Videtur enim quasi
 ænigma composuisse, & ten-
 tare, An sapiens ille Socrates

deprehendet me cavillantem
 mihique ipsi contraria dicen-
 tem? an ipsum una cum au-
 ditoribus cæteris decipiam?
 Hic namque repugnare sibi-
 met in ipsis accusationis ver-
 bis mihi videtur, quasi diceret,
 Contra leges agit Socrates
 deos esse non putans, sed deos
 esse putans. Atqui hoc certe
 ludentis est.

15. Perpendite vero me-
 cum, viri, quomodo iste mihi
 hæc dicere videtur. Tu autem
 responde nobis, Melite. Sed
 vos (quemadmodum ab ini-

χὰς ὑμᾶς παρητησάμην) μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν, εἰάν ἐν τῷ εἰωθότι πρόπῳ τοὺς λόγους ποιῶμαι. ἔστιν ὅστις ἀνθρώπων, ὦ Μελίτε, ἀνθρώπεια μὲν νομίζει πρᾶγματα εἶναι, ἀνθρώπους δὲ οὐ νομίζει; ἀποκρινέσθω, ὦ ἄνδρες, καὶ μὴ ἄλλα καὶ ἄλλα θορυβεῖω. ἔσθ' ὅστις ἵππους μὲν ἔ νομίζει, ἵππων δὲ πρᾶγματα; ἢ αὐλητάς μὲν ἔ νομίζει, αὐλητικὰ δὲ πρᾶγματα; ἔκ' ἔστιν, ὦ ἄεστε ἀνδρῶν, εἰ μὴ σὺ βύλει ἀποκρίνασθαι, ἐγὼ σοι λέγω καὶ τοῖς ἄλλοις τετυθισίν. Ἀλλὰ ὅ' ὅπῃ τῷ ἀποκρίναι· ἔσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πρᾶγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Οὐκ ἔστιν. Ως ὥντας, ὅτι μόλις ἀπεκρίνω, ὑπὸ τετῶν ἀναγκάζομαι. Οὐκοῦν δαιμόνια μὲν φῆς με καὶ νομίζειν καὶ διδάσκειν, εἴτ' ἔν' κρινά, εἴτε παλαιά; ἀλλ' οὗτω δαιμόνιά γε νομίζω, κατὰ τὸν σὸν λόγον καὶ ταῦτα καὶ διόμωσιν ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. εἰ δὲ καὶ δαιμόνια

tio oravi) memineritis mihi non obstrependum esse, si pro more meo verba faciam. Estne quisquam, Melite, qui res humanas quidem esse putat, homines vero nequaquam? Respondeat, viri, neque modo in his modo in illis obstrepat. Estne aliquis, qui equos non putat esse, res tamen equestres esse putat? vel tibicines quidem non esse existimat, tibicinum vero opera esse? Non est quisquam, viro- rum optime. Ego enim pro te & tibi & his aliis loquor, si-

quidem ipse non vis respon- dere. Sed ad hoc, quod sequitur, responde: estne quisquam, qui dæmonum quidem opera esse putat, dæmonas autem minime? Non est. Quam me juvisti, quod vix respondiisti, nec nisi ab his coactus? Nonne igitur dæmonum opera esse confiteris me & putare & docere, sive nova, sive vetera sint? At certe δαιμόνια sive dæmonum opera esse ipse me existimare asseris; atque id etiam in accusationis libello iurasti. Quod si dæmonum opera esse

Forsan δαιμόνων.

νομίζω, καὶ δαίμονας δήπου πολλὰ ἀνάγκη νομίζειν με εἶ-
 ῖν. οὐχ οὕτως ἔχει; ἔχει δὴ. τίθημι γὰρ σε ὁμολογουῦ-
 τα, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀποκρίνη. τίς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἦτοι θεός
 γε ἡγούμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας; φῆς, ἢ οὐ; Πάνυ γε.
 Οὐκοῦν, εἴπερ δαίμονας ἡγούμεθα, ὥς σὺ φῆς, εἰ μὲν θεοὶ πι-
 νες εἰσὶν οἱ δαίμονες, τοῦτ' ἀν εἴη, ὃ ἐγὼ φημί, σε αἰνίττε-
 σθαι καὶ χειρεντίζεσθαι, θεοὺς οὐχ ἡγούμενον φάσαι με θεός
 αὖ ἡγεῖσθαι πάλιν, ἐπεὶ δὲ περ γε δαίμονας ἡγούμεθα; εἰ δὲ
 αὖ οἱ δαίμονες θεῶν παῖδες εἰσι νόθοι τινές, ἢ ἐκ νυμφῶν, ἢ ἐκ
 πτωχῶν ἄλλων, ὧν δὴ καὶ λέγονται, τίς ἀν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας
 ἡγοῖτο εἶ, θεός τ' ἢ μὴ; ὁμοίως γὰρ ἀν ἀποπνεν εἴη, ὥσπερ ἀν εἰ-
 πὶς ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων, τίς ἡμῶνδς, ἵππους
 δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶ. ἀλλ', ὦ Μέλιτε, οὐκ ἔστιν ὕπως σὺ
 ταῦτα ἐχὶ ἀποπειρώμενος ἡμῶν ἐξράψω τὴν γραφὴν ταύτην,

puto, necessarium est omnino
 putare me dæmonas quoque
 esse. An non ita se res habet?
 Ita certe. Pono enim te con-
 fitentem, quandoquidem non
 respondes. Dæmonas autem
 nonne aut deos esse arbitra-
 mur, aut deorum filios? fate-
 risne hoc an non? Prorsus.
 Nonne ergo, cum dæmonas
 esse arbitror, ut tu ais, si qui-
 dem dæmones dii quidam sunt,
 tum ita se res habet, uti ego
 dico, te *nempe* ænigma quod-
 dam proponere & cavillari, di-
 centem, me, cum deos non ef-
 se existimem, deos tamen ef-

se rursus existimare, quando-
 quidem dæmonas esse duco?
 Sin vero dæmones deorum
 spurii quidam filii sunt, aut ex
 nymphis, aut ex aliis quibus-
 dam, unde quidem orti dicun-
 tur, quisnam hominum filios
 quidem deorum esse putet,
 deos vero minime? Perinde
 enim id absurdum forer, ac si
 quis equorum quidem filios a-
 finorumque, *nempe* mulos, esse
 putaret, equos autem & afinos
 esse non putaret. Verum, Me-
 lite, *utrinque* necessario con-
 stat te hanc adversus me *ideo*
 instituisse accusationem, vel

ἢ ὑπορῶν ὅ, τι ἐγκαλοῖς ἐμοὶ ἀληθὲς ἀδίκημα. ὅπως δὲ σὺ
 τινα πείθοις ἂν καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντα ἀνθρώπων, ὥς τοῦ
 αὐτοῦ ἀνδρὸς ὅτι καὶ δαιμόνια καὶ θεῖα ἠγνῆσαι, καὶ αὐ
 τοῦ αὐτοῦ, μήτε δαίμονας μήτε θεοὺς μήτε ἥρωας, ὅδε-
 μία μηχανή ἐστιν. ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες Αἰθιαῖοι, ὥς μὲν
 ἐγὼ οὐκ ἀδικῶ καὶ τὴν Μελίτῃ γραφῆ, ὃ πολλῆς μοι δο-
 κεῖ ^(εἰ) ὑπολογίας· ἀλλὰ ἰκάρῃ καὶ ταῦτα.

ἑ'. Ο δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι πολλή μοι
 ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλὰς, εὐ ἴτε ὅτι ἀληθὲς ὅτι. Ἐ
 τῶτ' ἐστίν, ὃ ἐμὲ αἰρήσῃ, εἰάν περ αἰρή, ὃ Μελίτιος ὃ δὲ Anytus,
 ἀλλ' ἢ τ' πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος· ἃ δὴ πολλὰς καὶ ἄλ-
 λας ἔ ἀγαθούς ἀνδρας ἤρηκεν, οἷμα δὲ καὶ αἰρήσειν. ὅθεν ἡ
 δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ εἴη. ἴσως δ' ἂν οὖν εἴποι τις, Εἴτ' ὅκ αἰ-
 σχύνῃ, ὦ Σώκρατες, τοῖσδε ὅτι πτήδευμα ὅπιτηδεύσας, ἔξ ὃ

ut meam tentares sapientiam,
 vel quod veri criminis nihil
 haberes, quod mihi objiceres.
 Nullo autem modo fieri po-
 test, ut ulli, qui vel tantillum
 sanæ mentis habeat, persua-
 deas, ejusdem esse hominis &
 dæmonum & deorum opera
 esse, & rursus ejusdem, neque
 dæmonas neque deos neque
 heroas esse, existimare. Itaque,
 Athenienses, *ut ostendam* me
 quidem crimine mihi a Melito
 intentato minime teneri, de-
 fensione longa egere mihi ne-
 quaquam videtur; hæc au-
 tem, *quæ dixi*, abunde suffi-
 ciunt.

16. Quod autem superius di-
 cebam, magnum mihi odium
 & apud multos conflatum ef-
 se, id pro certo habeatis. At-
 que hoc profecto me condem-
 nabit, si quidem id accadat, non
 Melitus neque Anytus, sed vul-
 gi odium & invidia; quæ qui-
 dem multis etiam aliis viris,
 iisque bonis, cur condemna-
 rentur, in causa fuerunt, & iti-
 dem in posterum, ut opinor,
 erunt. Haud enim timendum
 est, ne hæc in me finem ha-
 beant. Verum aliquis forsitan
 dicat, Nonne ergo te pudet,
 Socrates, vitæ institutum e-
 jusmodi secutum esse, ex quo

κινδυνεύεις νυνὶ σποδθρεῖν; Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἀν δίκαιον λόγον ἀνλείποιμι, Ὅπ' ἔχελῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἷς δεῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι ἄνδρα, ὅτε τί καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστιν· ἀλλ' οὐκ ἐκείνο μόνον σκοπεῖν, ὅταν πρᾶττη, πότερον δίκαια, ἢ ἄδικα πρᾶττει, καὶ ἀνδρὸς ἀγαθῶς ἔργα, ἢ κακῶς. φαῦλοι γὰρ ἀν, πρὶν γὰρ σῶ λόγῳ, εἴη τ' ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήχασιν, οἷτε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Θέτιδος υἱός· ὃς τοσούτον τοῦ κινδυνύου χατεφρένησε, πρὶν τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομείναι, ὥστε, ἐπειδὴ εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ προθυμονυμῶν Ἐκτορα σποκτεῖναι, θεὸς οὔσα, οὕτωςί πως, ὥς ἐγὼ οἶμαι, Ω πάῃ, εἰ τιμωρήσεις Πατρός κλέῳ τῷ ἐταίρῳ τὸν φόνον, καὶ Ἐκτορα σποκτενεῖς, αὐτὸς σποδθρῆ. αὐτίκα γὰρ τοι, φησί, μετ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος. Ὁ δὲ, τῶντ' ἀκύνσας, τῷ μὲν θανάτῳ καὶ τῷ κινδύνῳ ὠλιγώρησε· πολὺ δὲ μᾶλλον δείσας ὁ ζῆν κακὸς ὦν, καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν,

jam in capitis periculum venis? Huic autem ergo sermonem hunc merito opponam, Haud recte, mi homo, loqueris, si putas vitæ mortisque discrimen aliquo loco habendum esse homini, qui vel ad parva quævis utilis sit; ac non hoc potius duntaxat respiciendum, quoties aliquid agat, utrum iusta agat, an iniusta, & boni viri opera, an mali. Nam ex hac tua oratione viles essent semidei omnes, quotcunque apud Trojam occubuerunt, cum alii, tum vero Thetidis filius;

qui usque adeo *mortis* contempsit periculum, præ turpis aliqujus facti dedecore, ut cum ei Hectorem interficere cupienti mater, ipsa dea, dixisset, his ferme, ut arbitror, verbis: Ο fili, si Patrocli amici tui cædem ulciscaris, & Hectorem interficias, ipse periturus es; statim enim, inquit, post Hectorem *interfectum* tibi mors imminet. Ille vero, cum hoc audivisset, mortis quidem discrimen contempsit; multo autem magis timens turpem vitam, inultis amicorum injuriis,

Αὐτίχα, φησί, πεθναίω, τίω δίκην ὅτιθεὶς τῷ ἀδικουῦτι, ἵνα μὴ εἰσθᾶδε μὲν κατὰ γέλασθ' παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, ἄχθος ἀεούρης. Μὴ αὐτὸν οἶε φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; οὕτω γὰρ ἔχει, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῇ ἀληθείᾳ· ὃ ἂν τις ἑαυτὸν τάξῃ, ἡγήσάμενος βέλτερον εἶναι, ἢ ὑπὸ ἄρχοντος ταχθῇ, ὀνταῦθα δεῖ, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, μόνοντα κινδυνεύειν, μηδὲν ὑπολογιζόμενον, μήτε θάνατον μήτε ἄλλο τι μηδὲν πρὸς τῷ αἰσχροῦ.

ἰς'. Εἰ γὰρ ὅν δεινὰ ἂν εἴην εἰργασμένος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταπνον, οὓς ὑμεῖς ἔλεαθε ἄρχειν μὲν, καὶ ἐν Πολυδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ὅτ' ἐν Δηλῷ, τότε μὲν ἔκείνοι ἔταπνον, ἔμενον, ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον σπαραγεῖν· ὃ δὲ θεῶν τάπνοντες, ὥς ἐγὼ ᾤησθην τε καὶ ὑπέλαβον, φιλοσοφούντά με δεῖν ζῆν, καὶ ἔξετάζοντα ἑμαυτὸν καὶ τὸς ἄλλους· ὀνταῦθα δὲ φοβηθεὶς ἢ θάνατον ἢ ἄλλο ὅποιον πρὸς

Statim, inquit, mori vellem, poenis ab injusto hoste expetitis, ne hic moras traham apud naves curvatas ridendus, telluris pondus inutile. Illumne arbitraris de mortis periculo sollicitum fuisse? Etenim ita plane se res habet, Athenienses: quo quisque in loco vel seipsum constituerit, arbitratus id optimum esse, vel a magistratu constitutus fuerit, ibi, ut mihi videtur, permanere oportet, & periculum quodvis subire, nullam neque mortis neque alterius cujuscvis rei fugiendæ rationem magis ha-

bentem quam turpitudinis.

17. Ego itaque, Athenienses, graviter deliquissem, si cum ii me collocassent præfecti, quos ipsi mihi præposueratis, & apud Potideam, & apud Amphipolim, & apud Delium, tunc quidem, ubi illi me consistere jusserant, ibi constitissem, ut quivis alius, mortisque discrimen sustinuissem; cum vero deus statuisset, quemadmodum ego opinabar atque existimabam, me philosophantem vivere oportere, ac me ipsum aliosque tentantem; hic ob mortis alteriusve cujuscvis

γμα, λείπομαι πῶς τάξιν. δεινὸν μὲν τ' ἂν εἴη, καὶ ὡς ἀληθῶς τότε ἂν με διακρίως εἰσάγῃ τις εἰς διαστήμιον, ὅπ' οὐ νομίζω θεοὺς εἶναι, ἀπειθῶν τῇ μορτείᾳ, καὶ δεδιώς θάνατον, καὶ οἰόμεν^Θ σοφὸς εἶναι, ὅκ' ὦν. τὸ γὰρ τοι θάνατον δεδιέναι, ὦ ἄνδρες, οὐδ' ἐν ἄλλο ἔστιν, ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι, μὴ οὕτα. δοκεῖν γὰρ εἰδέναι ἔστιν ἃ ὅκ' οἶδεν. οἶδε μὲν γ' ὅσδεῖς τὸν θάνατον, οὐδ' εἰ τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ πάντων μέγιστον ὃν τ' ἀγαθῶν· δεδίασι δ' ὡς εὖ εἰδότες ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν ἔστι. καὶ τῷτο πῶς ὅκ' ἀμαθία ἐστὶν αὕτη ἢ ἐπονείδιστος, ἢ ὅ' οἶεσθ' εἰδέναι ἃ ἔκ' οἶδεν; ἐγὼ γ', ὦ ἄνδρες, τούτῳ καὶ ἐνταῦθα ἴσως ἀφαιρέω τῆς πολλῶν ἀνθρώπων καὶ εἰ δὴ τῷ σοφώτερός του φαίην εἶναι, τούτῳ ἂν, ὅπ' ὅκ' εἰδώς ἰχυρῶς περὶ τῶν ἐν ἑαυτῷ, οὕτω καὶ οἰόμεθ' ἔκ' εἰδέναι. ὅ γ' ἀδικεῖν, καὶ τὸ ἀπειθεῖν ὅ βελτίονι καὶ θεῷ καὶ ἀνθρώπῳ, ὅπ' κακὸν καὶ αἰσχρὸν ἔστιν, οἶδα. περὶ οὗτω τῆς κακῶν, ὦν

rei metum ordinem defererem. Pergrave, *inquam*, id esset, & tunc revera me merito quis in iudicium traheret, quasi deos non putarem, quippe qui oraculo non obtemperarem, mortemque timerem, & memet sapientem putarem, quum minime essem. Nam mortem timere, viri, nihil aliud est, quam sapientem sibi videri, qui minime sit. Nempe hoc scire videri est quæ nesciat. Nemo enim scit, quin mors quidem bonorum omnium summum homini sit: metuunt autem perinde ac si pro-

be scirent eam malorum maximum esse. Hoc autem non potest non esse inscitia maxime vituperanda, ea *scilicet* aliquem se scire putare, quæ nesciat. Ego vero, viri, hac in re forsitan vulgo hominum antecello; ac si qua in re sapientior me aliquo esse dicerem, in hac *utique* dicerem, quod, cum haud fatis ea, quæ apud inferos sint, norim, ita & ea me nescire persuasum habeo: injurias autem inferre, præstantiorique, seu deus, sive homo sit, non obtemperare, malum turpeque esse scio. Illa igitur, quæ

οἶδα ὅτι κακὰ ὄντι, ἀ μὴ οἶδα εἰ ἀγαθὰ ὄντα τυγχάνει, οὐδέποτε φοβήσομαι ὅδ' ἐφύξομαι. ὥτε ὅδ' εἰ με νῦν ὑμεῖς ἀφίετε (Αὐτῷ ἀπειθήσαντες, ὅς ἔφη ἢ τ' ἀρχὴν ἔδειν ἐμὲ δεῦρο εἰσελθεῖν, ἢ ἐπειδὴ εἰσῆλθον, ἔχ' οἷόν τ' εἶ) ὅ μὴ ἀποκλείναι με· λέγων πρὸς ὑμᾶς ὡς, εἰ ἀγαθούροισιν, ἥδη ἀν' ὑμῶν οἱ ὑεῖς ἐπιτηδύοντες ἀ Σωκράτους διδάσκει, πάντες παντάπασι διαφθάρουσιντο) εἰ μοι πρὸς ταῦτα εἵποτε, ὦ Σώκρατες, νῦν μὲν Αὐτῷ ἔπεισόμεθα, ἀλλ' ἀφιεμέν σε· ἐπὶ τῷ τῷ μύθῳ, ἐφ' ᾧ τε μὴκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει ἀφείβειν, μὴδὲ φιλοσοφεῖν· ἐὰν ᾗ ἄλῳς ἐπὶ τῷ τῷ πρῶτῳ, ἀποδοῦναι. Εἰ οὖν με, ὅπερ εἶπον, ἐπὶ τούτοις ἀφίοιτε, εἵποιμι ἀν' ὑμῶν, Ὅτι ἐγὼ ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀσπάρομαι μὲν καὶ φιλοῶ, πείσομαι δὲ τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν· καὶ ἔωσπερ ἀν' ἐμπνέω καὶ οἷός τε ὦ, ἔ μὴ παύσομαι φιλοσοφῶν, καὶ

nescio quin bona sint, nunquam magis timebo neque fugiam, quam mala hæc, quæ mala esse scio. Quamobrem si me nunc dimitteretis (repudiato Anyti consilio, qui aiebat aut me huc *in iudicium* omnino non vocandum fuisse, aut, quandoquidem vocatus sum, necessario morte dampnandum; vobis dicens futurum, si effugiam, ut filii vestri, sese statim in iis rebus, quas Socrates docet, exercentes, omnes omnino corrumpantur) si, *inquam*, ad hæc vos mihi diceretis, O

Socrates, nunc quidem Anyto minime obtemperabimus, sed te immunem dimittimus; hac tamen *conditione*, ut nunquam posthac in hac disquisitione verferis, neque philosopheris: quod si id in posterum agere deprehendaris, moriere. Si igitur, ut dicebam, hisce *conditionibus* dimittere me velle- tis, vobis dicerem, O Athenienses, colo vos quidem atque amo, deo tamen parere malo quam vobis; & quamdiu spirabo viresque suppetent, philosophari non desinam, sin-

ὑμῖν πρὸς κελευόμενός τε καὶ ἐνδεικνύμενος, ὅτῳ ἀνὴρ ἐν-
 τυγχάνω ὑμῶν, λέγων οἷά περ εἶωθα, Ὅτι, ὦ ἀεῖτε ἀνδρῶν,
 Ἀθιναῖος ὢν, πόλεως τῆς μεγίστης καὶ εὐδοκίμοτάτης εἰς
 σοφίαν καὶ ἰσχύν, χρημάτων μὲν οὐκ αἰσχύνη ὀπιμελόμενος,
 ὅπως σοι ἔσαι ὡς πλείστα, καὶ δόξης καὶ πμῆς· φρονήσεως ᾗ
 καὶ ἀληθείας, καὶ τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς βελτίστη ἔσαι, οὐκ
 ὀπιμελῇ ὅδ' ἐφροντίζεις; καὶ εἴαν τις ὑμῶν ἀμφισβητήσῃ,
 καὶ φῇ ὀπιμελεῖσθαι, οὐκ εὖθ' ἀφήσω αὐτόν, ἔδ' ἀπειμὶ,
 ἄλλ' ἐρήσομαι αὐτόν καὶ ἔξετάσω καὶ ἐλέγξω. καὶ εἴαν μοι
 μὴ δοκῇ κεκτηῖσθαι ἀρετὴν, φάμαι δὲ, ὀνειδιῶ, ὅτι τὰ πλείστου
 ἀξία πρὸ ἐλαχίστου ποιῶνται, τὰ δὲ φαυλότερα, πρὸ πλείο-
 νος. ταῦτα καὶ νεωτέρῳ ἢ πρεσβυτέρῳ, ὅτῳ ἀνὴρ ἐντυγχάνω,
 ποιήσω, καὶ ξένῳ καὶ ἀσπῷ· μᾶλλον δὲ τοῖς ἀσπείροις, ὅσω μοι ἐγυ-
 τέρῳ ἐστὶ γένει. ταῦτα γὰρ κελεύει ὁ θεός, εὖ ἴστε. καὶ ἐγὼ
 οἶμαι ὅδ' ἐν πῶ ὑμῖν μείζον ἀγαθὸν γινέσθαι ἐν τῇ πόλει ἢ

gulosque hortari & docere, in
 quemcunque vestrum incide-
 ro, talia pro more meo dicens,
 Tune, vir optime, cum civis
 sis Atheniensis, civitatis am-
 plissimæ ac sapientia & poten-
 tia præstantissimæ, non eru-
 bescis in eo quidem operam
 ponere, quo tibi pecuniarum
 & gloriæ & honoris quam plu-
 rimum sit; prudentiæ vero &
 veritatis, animique tui, ut quam
 optimus evadat, nullam curam
 geris neque rationem habes?
 Et si quis vestrum *mecum* con-
 tenderit, ea se curare asseve-
 rans, haud statim dimittam il-

lum, neque recedam, sed ipsum
 sciscitabor, tentabo, redar-
 guam. Quod si mihi videatur
 virtute non esse præditus, &
 eam tamen præ se ferre, ob-
 jurgabo, quod ea, quæ plurimi
 sunt, minimi pendat, viliora ve-
 ro pluris *faciat*. Hæc & junio-
 ri & seniori, in quemcunque
 incidero, præstabo, *itemque* &
 peregrino & civi; magis au-
 tem civibus, quanto mihi ge-
 nere propinquiore estis. Hæc
 enim, pro certo habeatis, deus
 ipse jubet. Et reor nullum un-
 quam majus bonum vobis in
 civitate contigisse quam hoc

τὴ ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν. ἔδεν γὰρ ἄλλο πρῶτον ἐγὼ δεῖ-
 ῖν ἔρχομαι, ἢ πείθων ὑμῶν καὶ νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους μήτε σω-
 μάτων ὀπιμελεῖσθαι, μήτε χρημάτων πρῶτον, μήτε ἄλ-
 λου πρὸς ἑπὶ σφόδρα, ὡς τὴ ψυχῆς, ὅπως ὡς ἀρίστη ἔσται λέ-
 γων ὅτι ἔκ ἐκ χρημάτων ἡ ἀρετὴ γίνετ', ἀλλ' ἔξ ἀρετῆς χρή-
 ματα, καὶ τὰλλα τὰγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἅπαντα, καὶ ἰδίᾳ
 καὶ δημοσίᾳ. εἰ μὲν οὖν ταῦτα λέγων ἀφαιρέω τὸς νέους,
 ταῦτα ἂν εἴη βλαβερὰ. εἰ δέ τίς με φησὶν ἄλλα λέγειν ἢ
 ταῦτα, οὐδὲν λέγει. πρὸς ταῦτα φαίλω ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀ-
 θηναῖοι, ἢ πείθεσθε Ἀνύτω, ἢ μή· καὶ ἢ ἀφίετέ με, ἢ μή·
 ὡς ἐμοὶ δοκᾷ ἂν ποιήσοντος ἄλλα, οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις
 τεθνάναι.

ἰθ'. Μὴ θορυβῆτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ ἐμμεύνατέ μοι
 οἷς ἐδεήθην ὑμῶν, μὴ θορυβεῖν ἐφ' οἷς ἂν λέγω, ἀλλ' ἀκούειν.
 καὶ γὰρ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὀνήσεσθε ἀκρόντες. μέλλω γὰρ ἐν ᾧ ἅπα

meum ministerium, quod deo
 parens subeo. Nihil enim al-
 iud agens circumeo, quam sua-
 dens junioribus senioribusque
 vestrum, neque corporum, ne-
 que divitiarum, neque alterius
 cuiusvis rei curam prius, *imo*
nec tantum, quantum animi, ut
 quam optimus sit, habendam
 esse; dicens non ex divitiis
 virtutem, sed ex virtute divi-
 tias, aliaque bona omnia &
 privatim & publice hominibus
 provenire. Si igitur hæc di-
 cendo juvenes corrumpto, ef-
 fect hæc pernicioſa: at si quis

dicat me alia quam hæc doce-
 re, nihil dicit. Ad hæc dice-
 rem, Athenienses, vel Anyto
 fidem adhibete, vel non; &
 vel me dimittite, vel non;
 quippe qui nihil aliud facturum
 sim, nec si mihi sit sæpius mo-
 riendum.

18. Ne obstrepatis, Athe-
 nenses, sed in ea re perseve-
 retis, quam a vobis petebam,
 ne mihi *nimirum* ob ea, quæ
 dicam, obstrepatis, sed *potius*
 auscultetis. Erit enim vobis,
 ut ego arbitror, utile, si audia-
 tis. Vobis etenim alia non-

ερεῖν ὑμῖν καὶ ἄλλα, ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε· ἀλλὰ μηδαμῶς
 ποιείτε τοῦτο. εὐ γὰρ ἴτε, ἐὰν ἐμὲ σκοπεύητε, τριῶν ὄν-
 τα, οἷον ἐγὼ λέγω, σὺν ἐμὲ μείζω βλάβει· ἢ ὑμᾶς αὐτὰς.
 ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν βλάψει οὔτε Μελίτῃ οὔτε Ἀνυτῇ.
 οὐδὲ γὰρ ἂν διώκοντο. οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι
 ἀνδρὶ ὑπὸ χεῖρσι βλάπτεσθαι. σκοπεύετε μὲν τ' ἂν
 ἴσως, ἢ ἑξελάσειεν, ἢ ἀτιμάσειεν· ἀλλὰ ταῦτα οὗτος ἴσως
 οἶεται καὶ ἄλλος τις που μέγαλα κακὰ· ἐγὼ δὲ σὺν οἷ-
 μαί· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ποιεῖν ἢ οὐτοσί νυν ποιεῖ, ἀνδρα
 ἀδίκως ὀπιχειρεῖν ἀποκλινεῖν. νῦν οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 πολλοὺ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σκολογεῖσθαι· (ὥς τις ἂν
 οἴοιτο) ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν, μὴ ἑξαμάρτητε πρὸς τὴν τοῦ
 θεοῦ δόσιν ὑμῖν, ἐμοῦ καταψηφισάμενοι. ἐὰν γάρ με σκο-
 πεύητε, οὐ ραδίως ἄλλον τοιοῦτον εὐρήσετε, ἀτεχνῶς (εἰ
 καὶ γελοιότατον εἰπεῖν) προσκείμενον τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ

nulla dicturus sum, quorum
 causa forsitan clamorem tolle-
 tis: verum hoc nequaquam a-
 gatis. Id enim pro certo ha-
 betote, si me occideritis, ta-
 lem, qualem ego *me esse vobis*
 dico, non me laesuros esse vos
 magis quam vos ipsos. Me
 quidem neque Melitus neque
 Anytus omnino laedet. Neque
 enim possent. Siquidem nefas
 est, ut arbitror, meliorem vi-
 rum a deteriore laedi. Me tor-
 san morte, vel exilio multare,
 aut civitatem mihi adimere
 possit; at haec iste quidem &
 alius quispiam ingentia putet

esse mala; ego vero non pu-
 to; sed multo potius *malum es-*
se illa facere, quæ iste nunc fa-
 cit, quippe qui virum injuste
 occidere aggreditur. Nunc
 igitur, Athenienses, longe ab-
 est, ut ego pro me ipso defen-
 sionem instituum; (quemad-
 modum aliquis arbitraretur) at
potius vestri causa *haec* dico, ne
 quid, me condemnando, ad-
 versus donum, quod a deo ac-
 cepistis, delinquatis. Si enim
 me interfeceritis, haud facile
 alium talem reperietis, pla-
 ne (etsi id dictu nimis ridicu-
 lum sit) civitati vestrae a deo

θεῷ, ὥσπερ ἵππῳ μεγάλῳ μὲν καὶ γυναικί, ὑπὸ μεγέθους ἢ
 νωθροτέρῳ, καὶ θεομύῳ ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύωπός τινος. οἷον
 δὴ μοι δοκεῖ ὁ θεὸς ἐμὲ τῇ πόλει πρῶτον κινεῖν τοιοῦτον τινα,
 ὅς ὑμᾶς ἐγείρων, καὶ πείθων, καὶ ὀνειδίζων ἕνα ἔχαστον, οὐδὲν
 παύομαι πῶς ἡμέραν ὅλην πρῶτον ἔχοντος πρῶτον κινεῖν. τοιοῦ-
 τος οὖν ἄλλος οὐ βραδίως ὑμῖν γενήσεται, ὥς ἄνδρες. ἀλλ'
 εἰάν μοι πείθῃσθε, φείσεσθέ μου. ὑμεῖς δ' ἴσως ταχὺ ἂν ἀ-
 χθόμενοι, ὥσπερ οἱ νυκταζόντες ἐγείροντο, κρούσαντες ἂν με,
 πειθόμενοι Ἀνύτῳ, βραδίως ἂν ἀποκτείνετε· εἴτα τὸν λοιπὸν
 χρόνον καθεύδοντες ἀφαιτελοῖτε ἂν, εἰ μή τινα ἄλλον ὑμῶν
 ὁ θεὸς ἐπιπέμψαιε, κηδόμενος ὑμῶν. ὅτι δ' ἐγὼ τυγχάνω
 ὡς τοιοῦτος, οἷος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῇ πόλει δεδοσθαι, ὡς
 γίνδε ἂν κατανοήσαίτε. οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῳ ἔοικε τὸ ἐμὲ ἢ μὲν
 ἐμαυτῷ ἀπάντων ἡμεληκέναι, καὶ ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμε-
 λουμένων ποταῦναι ἤδη ἔτη, ὃ δὲ ὑμέτερον πρᾶττειν αἰεὶ, ἰδὲ

appositum, velut equo magno
 quidem & generoso, præ mo-
 le tamen sua pigriori, & qui
 a filo quodam excitandus est.
 Talem ergo quendam me vi-
 detur deus civitati apposuisse,
 qui unumquemque vestrum ex-
 citans, & suadens, & objur-
 gans, non cessō diem totum ubi-
 que *vobis* assidere. Alter er-
 go huiusmodi vobis, viri, non
 facile contingit. At si mihi
 credideritis, a cæde mea ab-
 stinebitis. At vos forsan in-
 dignabundi, veluti ii qui dor-
 mitantes excitantur, me pul-

fantes, Anytique consilium se-
 quentes, temere interfeceritis:
fin autem id agatis, deinceps
 reliquum tempus dormietis,
 nisi forsan deus vestrum cu-
 ram gerens, alium quendam
 vobis immiserit. Me vero hu-
 iusmodi esse, ut a deo civitati
 additus fuerim, hinc potestis
 animadvertere. Non enim hu-
 manum videtur me mea qui-
 dem omnia omnino neglexis-
 se, atque hunc rei familiaris
 neglectum tot annos jam susti-
 nuisse, in rebus vero vestris a-
 gendis totum versari, unum-

ἐχέσω πρεσβύοντα, ὥσπερ πατέρα ἢ ἀδελφὸν πρεσβύτερον, πείθοντα ὅτι μελεῖσθαι ἀρετῆς. καὶ εἰ μὲν τοι πὶ σὺν τέτων ἀπέλαυον, καὶ μαθὼν λαμβάνων ταῦτα παρεκελεύομην, εἴχεν ἂν τινα λόγον· νῦν δὲ ὁρᾶτε δὴ καὶ αὐτοὶ ὅτι οἱ κατηγοροί, πᾶλλα πάντα οὕτως ἀναισχμύτως κατηγοροῦντες, τοῦτό γε οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχμητῆσαι, πρῶτοι μάρτυρες, ὥς ἐγὼ ποτε τινα ἢ ἐπραξάμην μαθὼν ἢ ἤτησα. ἰχθὺν γάρ, οἶμαι, ἐγὼ παρέχομαι τὸν μάρτυρα ὥς ἀληθῆ λέγω, καὶ πεύαν.

ΙΨ'. Ἰσως ἂν οὕτω δόξειεν ἄτοπον εἶναι, ὅτι δὴ ἐγὼ ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω, πρῶτον καὶ πολυπραγμονῶν. Δημοσία δὲ οὐ πολὺ, ἀναβαίνων εἰς τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον, συμβουλεύειν τῇ πόλει. τῆς δὲ αἰτίας ὅστις ὁ ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχῶς λέγοντος, ὅτι μοι γαίοντι καὶ δαιμόνιον γίγνεται, φωνή· ὁ δὴ ἔστι ἐν τῇ γραφῇ ὅτι καὶ

quemque singulatim adeundo, tanquam patrem aut fratrem natu majorem, suadentem, ut curam virtutis habeat. Quod si quid exinde emolumenti mihi proveniret, ac mercede accepta hæc hortarer, *humana* quædam *cur id agerem*, non deesset ratio: nunc vero & ipsi quidem videtis, accusatores meos, qui adeo impudenter alia contra me omnia coacervarunt, hoc tamen, pudore prorsus deposito, nequaquam ausos esse objicere, testesque adhibere, *qui probent* me ullam unquam mercedem

exegisse aut petiisse. Hæc autem a me vere dici, idoneum satis, ut arbitror, testem afferro, paupertatem meam.

19. Forfan ergo absurdum alicui videri potest, me privatim hæc consulere *singulis*, circumeuntem & fatagentem; publice vero in conciones vestras prodire non audere, & civitati consulere. Hujus autem rei hæc causa est, quam sæpe a me passim audivistis dicente, divinum quiddam atque a dæmone profectum, vocem *scilicet* mihi adesse; quod quidem Melitus in accusatione sua

δῶν Μέλιτθ' ἐγράφατο. ἐμοὶ δὲ τῆτό' ἐστιν ἔκ παιδὸς ἀρ-
ξάμενον, φωνή τις γηγομένη· ἢ ὅταν γένηται, αἰὲν ἀποτρέπει
με τῆς, ὃ ἀν μέλλω πρᾶττειν, ἀποτρέπει ᾧ οὐ ποιεῖ. τῆ-
τό' ἐστιν, ὃ μοι ἐναντιοῦμαι τὰ πολιτικὰ πρᾶττειν. καὶ παγ-
χάλως δὲ μοι δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι. εὖ γὰρ ἴτε, ὦ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι, εἰ ἐγὼ πάλας ἐπεχείρησα πρᾶττειν τὰ πολιτικὰ πρᾶ-
γματα, πάλας ἀν ἀπολώλειν, καὶ οὐτ' ἀν ὑμᾶς ὠφελήκειν ἔ-
δεν, οὐτ' ἀν ἐμαυτὸν. καὶ μοι μὴ ἀχθεσθε λέγοντι ταῦτα. ἢ
γὰρ' ἐστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται, οὔτε ὑμῖν, οὔτε ἄλλω
οὐδενὶ πλήθει γηγοῖας ἐναντιόμενος, καὶ ἀφελούων πολλά
ἀδίκῃ καὶ πρᾶξιμα ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι· ἀλλὰ ἀναλχαῖόν
ᾧ τῷ ὅτι μαχόμενον ὑπὲρ τῆς δικαίου, ἔτι εἰ μέλλει ὀλίγον
χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν.

κ'. Μεγάλα δ' ἐγώ γε ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τού-
των, οὐ λόγους, ἀλλ' (ὃ ὑμεῖς τιμᾶτε) ἔργα. ἀκούσατε δὴ

fale comico perstrinxit. Hoc
vero mihi a puero incepit, vox
scilicet quædam; quæ, quoties
fit, semper me revocat ab ea
re, quam facturum eram, nun-
quam vero *ad aliquid suscipien-*
dum impellit. Hoc est, quod
mihi, ne res civiles capebam,
adversatur: & recte admodum
mihi adversari videtur. Id e-
nim pro certo habetote, Athe-
nienfes, si negotia publica o-
lim gerere aggressus fuisset,
jampridem periisset, atque
nullam aut vobis aut mihi ipsi
utilitatem attulisset. Nec mi-

hi vera dicenti succenseatis.
Nemo enim salvus esse potest,
qui aut vestro aut alii cuivis
populo vere adversatur, impe-
ditque, quo minus multa inju-
sta atque iniqua in civitate
fiant: sed necesse est eum, qui
revera justitiæ propugnaturus
fit, si vel ad parvum tempus
incolumis esse velit, privatim
degere, neque rempublicam
attingere.

20. Horum autem magna
vobis afferam argumenta, non
verba, sed (quod vos magni
æstimatis) facta. Audite ergo

μοι τὰ ξυμβεβηκότα, ἵνα εἰδῆτε ὅτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπαίκοιμι
 ᾧ τὸ δέον, δείσας θάνατον· μὴ ὑπέικων ' δέ, ἅμα καὶ
 ἅμ' ἂν ὑπολοίμην. ἐγὼ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ διχθμικά,
 ἀληθῆ δέ. ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἄλλην μὲν ἀρχὴν ὁ-
 δεμίαν πρόποτε ἤρξα ὦν τῇ πόλει, ἐβέλευσα δέ· καὶ ἔτυχεν
 ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχίς ὠρυταλεύουσα, ὅτε ὑμεῖς τοὺς δέχα
 στρατηγούς, τοὺς ὅκ' ἀνελομδύους ὅτ' ὁκ τῆς ναυμαχίας,
 ἐβουλεύσασθε ἀθρόοις κένειν, ᾧ τὸ νόμος, ὡς ἐν τῷ ὑτέρῳ
 χρένῳ πᾶσιν ὑμῖν ἔδοξε. τότε ἐγὼ μόνος τῶν ὠρυταλέων ἡναν-
 τίστην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν ᾧ τὸ τοὺς νόμους, καὶ ἐναντία ἐψι-
 φισάμην· καὶ ἐτοίμων ὄντων ἰνδείκνυσθαι με καὶ ὑπάγειν
 τῶν ῥητόρων, καὶ ὑμῶν κελευσόντων καὶ βοῶντων, μὴ τῷ νόμου
 καὶ τῷ δικαίῳ ὧμην μᾶλλον με δεῖν ἀφαικιδιεύειν, ἢ μεθ'
 ὑμῶν γενέσθαι μὴ δίκαια βουλευομένων, φοβηθέντα δεσμὸν

quæ mihi contigerunt, ut per-
 spiciatis me eum esse, qui nemi-
 ni contra jus & æquum mortis
 metu cessurus sim; non ceden-
 do autem simul prorsus sim in-
 teriturus. Dicam autem vobis
 arrogantia quidem atque judi-
 cialia, vera tamen. Ego enim,
 Athenienses, nullum alium un-
 quam in civitate magistratum
 gessi, senatorium vero munus
 obii; & contigit, ut tribus no-
 stra Antiochea eo tempore co-
 mitiis præffet, quo vos decem
 illos duces, qui navali pugna
interemptos non sustulerant,

damnandos simul omnes cen-
 suistis, injuste *quidem*, quem-
 admodum unicuique vestrum
 postea videbatur. Tunc ego
 solus e prytanibus me vobis op-
 posui, nequid ageretur præter
 leges, & contrarium suffra-
 gium tuli; & cum oratores ad
 me deferendum atque in judi-
 cium trahendum parati essent,
 vosque ipsi ingenti clamore *i-
 dem* juberetis, existimavi opor-
 tere me potius cum lege at-
 que justitia in periculo versa-
 ri, quam vobiscum injusta sta-
 tuentibus stare, metu carceris

ἢ Ἐῶσαν δὲ, καὶ ἅμ' ἂν Steph.

N

ἢ θάνατον. καὶ ταῦτα μὲν ἦν, ἐπὶ δημοκρατεμένης τῆς πό-
λεως· ἐπειδὴ δὲ ὀλιγαρχία ἐγένετο, ὁ τεύκωντα αὐτὸν μετὰ
πεμφάμενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν Θόλον, προσέταξαν
ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος Λέοντα τὸν Σαλαμῖνιον, ἵνα ὑπο-
θάτοι· οἷα δὲ καὶ ἄλλοις ἐκείνοι πολλοῖς πολλὰ προσέτατον,
βυλόμενοι ὡς πλείους ἀναπλήσαι αἰτίων. τότε μὲντοι ἐγὼ,
οὐ λόγῳ ἄλλ' ἔργῳ, αὐτὸν ἐπειξάμην ὅτι ἐμοὶ μὲν θανάτου μέ-
λει (εἰ μὴ ἀραιοκότερον ἦν εἰπεῖν) οὐδ' ὅτι οὖν· τοῦ δὲ μηδὲν
ἀδίκον μὴδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τέτταρτον δὲ ὅτι πάντες μέλει. ἐμέ-
γαρ ἐκείνῃ ἡ ἀρχὴ οὐκ ἐξέπληξεν οὕτως ἰσχυρὰ οὖσα, ὥστε
ἀδίκον τι ἐργάσασθαι. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς Θόλου ἐξήλθο-
μεν, οἱ μὲν τέτταρες ὄχοντο εἰς Σαλαμῖνα, καὶ ἤγαγον Λέον-
τα, ἐγὼ δὲ ὠχόμενος ἀπὸν οἶκα δέ. καὶ ἴσως ἀνὰ τὰ ταῦτα
ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διατράχων κατελύθη. καὶ τέττων ὑμῖν
ἔσονται πολλοὶ μάρτυρες.

aut mortis. Et hæc quidem
facta erant, civitate adhuc sub
regimine populari constituta :
postquam vero in paucorum
dominationem delapsa est, rur-
sus triginta illi, *qui rempublicam*
occuparunt, me una cum aliis
quatuor in Tholum accersitum
jusserunt Leontem Salaminium
e. Salamine adducere, quo ca-
pitis ille pœnas lueret ; qua-
lia quidem multa illi & aliis
multis mandabant, quampluri-
mos criminibus involvere cu-
pientes. Tunc ego, non ver-
bo quidem sed re ipsa, ostendi

me nihil prorsus (nisi id dictu
rusticius esset) mortem curare;
hoc vero omnino curare, ne-
quid injustum aut impium face-
rem. Me enim imperium illud
quantumvis grave nequaquam
ita conterruit, ut injustum ali-
quid facerem. Sed ubi Tho-
lo egressi sumus, isti quidem
quatuor in Salaminem profecti
sunt, & Leontem adduxerunt,
ego vero domum abii. Et for-
san propterea capite multatus
essem, nisi brevi potestas ista
dissoluta fuisset. Atque horum
testes vobis erunt permulti.

κα'. Ἀρ' οὖν με οἶεσθε τοσάδε ἔτη ἀφ' ἀγενέσθαι, εἰ ἐ-
 περαττον τὰ δημόσια, καὶ πρῶτων ἀξίως ἀνδρὺς ἀγαθοῦ,
 ἐβόηθουν τοῖς δικαίοις, καὶ ὥσπερ χρὴ, τοῦτο περὶ πλείστου
 ἐποιούμην; πολλοὺ γὰρ δεῖ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. ὅδε γὰρ
 ἂν ἄλλος ἀνθρώπων ὅδεῖς. ἀλλ' ἐγὼ ἀφ' ὅσων τούτῳ βίβ
 δημοσία τε εἰ που τί ἐπραξα, τοιοῦτος φανοῦμαι, καὶ ἰδία ὁ
 αὐτὸς οὗτος, ὅδε γὰρ πῶποτε ἐξυγερήσας ὅδε γὰρ ὁ δίκαιος,
 οὔτε ἄλλω, οὔτε τέτῳ ὅδε γὰρ, οὐδ' ἂν ὁ ἀφ' ἀβάλλοντες ἐμὲ
 φασὶν ἐμοὺς μαθητὰς εἶναι. ἐγὼ δὲ διδάσκαλος μὲν ὅδε
 γὰρ πῶποτε ἐγενόμην· εἰ δὲ τις ἐμοῦ λέγοντος, καὶ τὰ ἐμαυ-
 τῷ πρῶτοντος, ὅππῃ μοι ἀκούειν, εἴτε νεώτερος, εἴτε πρεσ-
 βύτερος, ὅδε γὰρ πῶποτε ἐφθόνησα. ὅδε γὰρ χρήματα μὲν λαμ-
 βάνων ἀφ' ἀλέγρμαι, μὴ λαμβάνων δὲ, οὐ· ἀλλ' ὁμοίως καὶ
 πλουσίῳ καὶ πένητι παρὲς ἐμαυτὸν ἐρωτᾷ· καὶ εἴαν τις
 βούληται, ἀποκενόμενος ἀκούει ὧν ἂν λέγω. καὶ τούτων

21. An ergo putatis me tot
 annos victurum fuisse, si ad rem-
 publicam accessissem, bonique
 viri officio fungens, justitiæ
 suffragatus essem, atq; hoc, ut
 oportet, maximi fecissem? Per-
 multum certe abest, Athenien-
 ses: neque enim alius quis-
 quam hominum *ita se gerens*
salvus esse posset. At ego per
 omnem vitam, & si quid pub-
 lici egi, talis videbor, & pri-
 vatim idem ipse, quippe qui
 nihil unquam cuiquam præter
 jus & æquum concederem, vel
 alii, vel horum alicui, quos ii,

qui mihi invidiam conflare stu-
 dent, meos affirmant esse dis-
 cipulos. Ego autem nullius
 unquam præceptor fui: sed si
 quis me dicentem, meaue ob-
 euntem munera audire cupie-
 bat, seu juvenis, sive senex,
 id nulli unquam *concedere* gra-
 vabar. Neque vero is ego
 sum, qui pecuniis acceptis dis-
 putem, non acceptis vero ta-
 ceam; sed pariter diviti atque
 pauperi interrogandum me
 præbeo: ac si quis voluerit,
 mihi quoque respondendo au-
 dit ea, quæ dico. Et si quis

ἐγὼ, εἴτε τις χρηστὸς γένηται, εἴτε μὴ, οὐκ ἂν διαχρίως τιῶν αἰτίαν ὑπέχοιμι, ὧν μήτε ὑπερχόμενῃ μηδενὶ μηδὲν πώποτε μάθημα, μήτε ἐδίδαξα. εἰ δέ τις φησὶ πρὶ ἐμοῦ πώποτε ἢ μαθεῖν ἢ ἀκούσαι ἰδία ὅ, τι μὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, εὖ ἴτε ὅτι οὐκ ἀληθεῖ λέγῃ.

κβ'. Ἀλλὰ τί δήποτε μετ' ἐμοῦ χαίρουσι τινὲς πολλοὺν χρόνον ἀφαιρέοντες, ἀκηκόατε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἀκούοντες χαίρουσιν ἐξεταζομένοις τοῖς οἰομένοις μὲν εἶ) σοφοῖς, οὗσι δ' οὐ. ἔστι γὰρ οὐκ ἀνδρῆς. ἐμοὶ δὲ τοῦτο, ὡς ἐγὼ φημι, πρῶτονταται ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρᾶττειν, καὶ οὐκ μορτειῶν καὶ ἔξ ἐνυπνίων καὶ πόρνῃ τρέπω, ὥπέρ τις ποτὲ καὶ ἄλλη θεία μοῖρα ἀνδρῶν καὶ ὁποῦν πρῶτονταξε πρᾶττειν. ταῦτα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἀληθεῖ ὅστι, καὶ εὐεξέλεγχτα. εἰ γὰρ δι' ἐγὼ τῶν νεωτέρων τοὺς μὲν διαφθείρω, τοὺς δὲ διέφθαρχα, χρῆν

horum probus evaserit, vel non, id mihi jure imputari non potest; quippe qui nullam unquam eorum alicui doctrinam vel promiserim vel tradiderim. Quod si quis dixerit se privatim a me quicquam vel didicisse vel audivisse, quod & cæteris omnibus *palam* non erat, pro certo habeatis eum vera nequaquam dicere.

22. Sed quam ob causam nonnulli longa mecum consuetudine oblectentur, audivistis, Athenienses. Omnem vobis veritatem dixi, delectari

scilicet homines, cum eos interrogatos audiant, qui se, cum non sint, existimant sapientes. Hoc enim non injucundum est. Ut autem hoc facerem, mihi, ut ego dico, id a deo impositum est, & ex vaticiniis & ex insomniis & omni modo, quo aliqua alia fors divina homini quicquam unquam mandavit agendum. Hæc, Athenienses, & vera sunt, & hujusmodi quæ facile convinci possint. Enimvero si ego juvenum alios quidem corrumpro, alios vero corrupti, consenta-

δή πῶς, εἴτε πῆες αὐτῶν φορεσέμενοι γενόμενοι ἐγνώσθ' ὅτι νέοις
οὖσιν αὐτοῖς ἐγὼ χακὸν πρόποτέ τι συνεβούλευσα, νυνὶ αὐτὸς
ἀναβαίνοντας ἐμῷ κατηγερεῖν καὶ τιμωρεῖσθαι· εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ ἡ-
γελον, τῷ οἰκείῳ πῆας τῷ ἐκείνων, πατέρας καὶ ἀδελφούς, καὶ ἄλ-
λους τῶν φοροσκήκοντας, εἴπερ ὑπ' ἐμῷ χακόν τι ἐπεπόνθησεν οἱ οἰ-
κεῖοι αὐτῶν, νῦν μεμνησθαι καὶ τιμωρεῖσθαι. πάντως δὲ πάρεισι
πολλοὶ αὐτῶν ἐνθάδε, ὧς ἐγὼ ὁρῶ· πρῶτον μὲν, Κρίτων ἕτοσι,
ἐμὸς ἡλικιώτης καὶ δημότης, Κριτόβουλος τῷδε πατήρ· ἔπειτα,
Λυσανίας ὁ Σφῆττιος, Αἰσχίνης τῷδε πατήρ· ἐπὶ δ' Ἀντιφῶν ὁ
Κηφισιεύς οὗτος, Επὶγένοιος πατήρ. ἄλλοι τοίνυν οὗτοι, ὧν οἱ
ἀδελφοὶ ἐν ταύτῃ τῇ διατριβῇ γενέσασιν, Νικόστρατος ὁ Ζω-
τίδης, ἀδελφὸς Θεοδότου· (καὶ ὁ μὲν Θεόδотος τετελεύτηκεν,
ὥστε οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτῶν καταδεικνείη) καὶ Πάραλος ὁδε ὁ
Δημοδόκου, οὗ ἦν Θεάγης ἀδελφός· ὁδε δὲ Ἀδείμαντιος ὁ
Αἰετῶν, οὗ ἀδελφὸς ἕτοσι Πλάτων· καὶ Αἰαντίδωρος, οὗ

neum certe esset, ut vel ipso-
rum aliqui seniores facti, si
quid intelligerent me ipsis o-
lim adolescentulis male con-
sultuisse, nunc insurgerent me-
que accusarent ac pœnas de-
poscerent: aut si ipsi nollent,
ut necessarii ipsoꝝ aliqui,
patres & fratres, & alii cog-
nati, si quid mali a me eorum
necessarii passi fuissent, com-
memorarent nunc & pœnas
exigerent. Hic autem illorum
multi prorsus adsunt, quos vi-
deo; primum quidem, Crito
hic, æqualis & popularis meus,

Critobuli istius pater; deinde
Lysanias Sphettius, Æschinis
hujusce pater; præterea Anti-
pho Cephisiensis hic, pater E-
pigenis. Atque etiam alii isti,
quorum fratres hac mea con-
suetudine usi sunt, Nicostra-
tus Zotidæ filius, Theodoti
frater; (& Theodotus quidem
defunctus est, ut eum, *ne a
me pœnas exigat*, deprecari non
possit) & Paralus hic filius De-
modoci, cujus Theages frater
erat; Adimantus quoque filius
Aristonis, cujus frater est iste
Plato; & Æantidorus, cujus

Ἀπολλόδορος ὁ ἀδελφός. καὶ ἄλλοις πολλοὺς ἔγωγ' ἔχω
 ὑμῖν εἰπεῖν, ὧν τινὰ ἔχρη, μάλιστα μὲν ἐν τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ,
 παρ' ἐχέσθαι Μέλιτον μάρτυρα· εἰ δὲ τότε ἐπελάθετο, νῦν
 παρ' ἐχέσθαι, (ἐγὼ παρ' ἐχέσθαι) καὶ λέγεται, εἴτι ἔχει τοῦ-
 του. Ὡς δὲ τούτοις πᾶν τὸ νῦν εὐρήσετε, ὦ ἄνδρες, πάν-
 τας ἐμοὶ βοηθεῖν ἐτοίμους τῷ διαφθείροντι, ὃ κακὰ ἐργα-
 ζομένῳ οὐδὲ οἰκείους αὐτῶν, ὡς φασὶ Μέλιτος καὶ Ἀνυτοῦ.
 αὐτοὶ μὲν γὰρ (A) διεφθαρμένοι τὰς ἀνὰ λόγον ἔχουσιν βοηθη-
 τες· (B) ἡ ἀδιάφθοροι, πρεσβύτεροι ἤδη ἄνδρες, οἱ τούτων
 πρὸς ἡμᾶς, πᾶσι ἄλλον λόγον ἔχουσι βοηθῶντες ἐμοί, ἀλλ'
 ἢ τὸ ὀρθόν τε καὶ δίκαιον· ὅτι ξυνίστασι Μελίτῳ μὲν ψευδομέ-
 νῳ, ἐμοὶ δὲ ἀληθείᾳ λέγουσι; εἴεν δὴ, ὦ ἄνδρες· ἀ μὲν ἐγὼ
 ἔχοιμι ἀνὰ λόγον λέγειν, οὐδὲν τι ὅτι ταῦτα, καὶ ἄλλα ἴσως
 τοιαῦτα.

κγ'. Τάχα δ' ἂν τις ὑμῶν ἀγανακτῇσιν, ἀναμνηθεὶς ἐ-

frater est Apollodorus. Alios
 item permultos referre pos-
 sum, quorum aliquem, maxi-
 me quidem in oratione sua, o-
 portuit a Melito testem produ-
 ci: at vero si tunc oblitus erat,
 nunc producat, (ego loco ce-
 dam) & dicat, numquid hujus-
 modi habet. Sed contra om-
 nino se rem habere, viri, com-
 perietis, omnes *nimirum* para-
 tos ad opem mihi ferendam,
 qui corrupti eorum necessa-
 rios, iisque detrimentum attu-
 li, quemadmodum aiunt Me-
 litus atque Anytus. Quod si

ipsi, qui depravati sunt, mihi
 opitularentur, nihil mirum es-
 set: at propinqui eorum, jam
 grandes ætate, quique mini-
 me depravati sunt, qua tan-
 dem ratione ad opem mihi fe-
 rendam impulsæ esse possunt,
 nisi recta quadam & iusta;
 quippe qui & Melitum men-
 tiri, & me vera loqui cogno-
 scant? Hæc igitur, viri, ita
 sint: quæ quidem pro defen-
 sione mea habeo, ferme hæc
 sunt, & alia forsân similia.

23. Sed forsân vestrum ali-
 quis sui ipsius memor succen-

αὐτῶ· εἰ ὁ μὲν καὶ ἐλάττω τουτουὶ τοῦ ἀγῶν^{ος} ἀγῶνα ἀ-
γωνιζόμεν^{ος} δεδέηται τε καὶ ἰκέτοσε τῆς δικαστῆς μετὰ
πολλῶν δακρύων, παῖδιά τε αὐτοῦ ἀναβιβασάμεν^{ος}, ἵνα
ὅτι μάλιστα ἐλεηθῇ, καὶ ἄλλους τ' οἰκείων καὶ φίλων πολ-
λούς· ἐγὼ δὲ ὅδ' ἐν ἄρα τούτων ποιήσω, καὶ ταῦτα, κινδυ-
νύων, ὥς ἂν δόξαιμι, τὸν ἔχατον κίνδυνον. τάχ' ἂν οὖν
πῖς ταῦτα ἐνόησας, αὐθαδέτερον ἂν πρὸς με χοίῃ καὶ ὀρ-
γιοδὲς αὐτοῖς τούτοις, θείτο ἂν μετ' ὀργῆς τιῶ φῆφον. εἰ
δή πῖς ὑμῶν οὕτως ἔχει, ἔκ ἀξιώ μὲν ἔγωγε· εἰ δ' οὖν, ὅπτι-
εαὶ ἂν μοι δοκῶ πρὸς τῆτον λέλειν, λέγων, Οἱ ἐμοὶ, ὦ ἀρι-
στε, εἰσὶ μὲν πού τινες καὶ οἰκεῖοι· καὶ γὰρ τῆτο αὐτὸ τὸ τῆ
Ομήρου, οὐδ' ἐγὼ ὑπὸ δρυὸς ἔδ' ὑπὸ πέτρης πέφυκα, ἀλλ'
ἔξ ἀνθρώπων. ὥστε καὶ οἰκεῖοί μοι εἰσὶ, ἔ ὑεῖς γε, ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, τρεῖς· εἰς μὲν, μετράκιον ἦδ' ἡ· δύο δὲ, παῖδιά·
ἀλλ' ὅμως ὅδ' ἐνα αὐτῶν δεῦρο ἀναβιβασάμεν^{ος}, δέησομαι

feat, siquidem leviorum etiam
criminum, quam hoc meum est,
reus, oraverit obtestatusque
fuerit iudices cum multis la-
crymis, liberosque suos huc
produxerit, ut quam maxime
misericordiam commoveret,
& alios item necessariorum a-
micorumque permultos; ego
autem nihil horum facturus
sum, quamvis in ultimum, ut
quidem cuipiam videri possim,
discrimen adductus. Hæc for-
san qui secum reputaverit, fe-
rociores erga me animum ge-
rat; & his ipsis offensus, cum

ira suffragium ferat. Si quis
ergo vestrum tali in me ani-
mo sit, id quidem minime re-
ctum censeo; sin autem *ita se*
res habeat, hæc æqua fore, qui-
bus talem alloquar, mihi vi-
dentur, Sunt & mihi, vir op-
time, cognati quidam. Neque
enim ipse, ut inquit Homerus,
ex quercu vel saxo, sed ex ho-
minibus natus sum. Itaque &
cognatos habeo, Athenienses,
& filios tres; quorum unus jam
adolefcit; duo autem sunt par-
vuli: nullum tamen eorum
huc adducam, supplicaturus, ut

ὑμῶν ἀπομνήσκειν. τί δὴ οὖν ὁδὸν τέττων ποιήσω; ἔκ
 αὐθαρσῆος, ὡς ἄνθρωποι Αθηναῖοι, οὐδ' ὑμᾶς ἀτιμά-
 ζω· ἀλλ' εἰ μὲν θάρραλέως ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον, ἢ μὴ,
 ἄλλος λόγος. πρὸς δ' οὖν δόξαν καὶ ἐμοὶ καὶ ὑμῖν καὶ
 ὅλῃ τῇ πόλει οὐ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι ἐμὲ τούτων ὁδὸν
 ποιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα, καὶ τέτο τοῦνομα ἔχοντα, εἶτ'
 οὖν ἀληθές, εἶτ' οὖν ψεύδος. Ἄλλ' οὖν δεδογμένον γέ' ὅστις,
 τὸν Σωκράτην ἀφαιρῆναι τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. εἰ
 οὖν ὑμεῖς οἱ δοκοῦντες ἀφαιρῆναι εἴτε σοφία, εἴτε ἀνδρεία,
 εἴτε ἄλλῃ ἡτινιοῦν ἀρετῇ, τοιοῦτοι ἔσονται, αἰσχρὸν ἂν εἴη,
 οἷον ἔγωγε πολλάκις εἶρα καὶ πᾶς, ὅταν κείνωνται, δο-
 κοῦντας μὲν πῶς εἶναι, θαυμάσια δὲ ἐργαζομένους ὥς δεινόν
 τι οἰομένους πείσεσθαι, εἰ ἀποθνήσκουσι. ὥσπερ ἀθροάων
 ἐσομένων, ἐὰν ὑμεῖς αὐτοὺς μὴ ἀποκλείνητε· οἱ ἐμοὶ δοκοῦ-
 σιν αἰσχρὴν τῇ πόλει περιάπτειν. ὥς ἂν τινα καὶ πῶν ξέ-

eo pacto me vos absolvatis. Cur
 igitur nihil horum faciam?
 Non ex pertinaci superbia,
 nec in contemptum vestrum,
 Athenienses: sed utrum for-
 ti erga mortem animo sim, an
 non, alia est quaestio. Ad exi-
 stimationem vero & mei &
 vestrum & civitatis universae
 honestum mihi minime vide-
 tur me istorum quicquam a-
 gere, qui & hac sim ætate, &
 hoc nomen (seu vere quidem,
 seu falso) sim adeptus. Stabi-
 litum autem jam id est, Socra-
 tem re aliqua vulgo hominum

antecellere. Si ergo hi, qui
 inter vos sapientia vel forti-
 tudine vel quavis alia virtute
 præstare existimantur, tales e-
 runt, quales sæpe quosdam,
 cum de illis judicaretur, vidi,
 turpe nimirum erit; qui cum
 aliquid esse existimarentur, at-
 tamen *in judicio* mirum in mo-
 dum se gerebant; quasi grave
 aliquid passuri, si ex hac vita de-
 cesserint; perinde ac si immor-
 tales futuri essent, si vos illos
 non occideretis: qui mihi vi-
 dentur talem ignominiae no-
 tam civitati inurere; ut & pe-

νων ὑπολαβεῖν, ὅτι οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν, ὅς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς περινοῦσιν, οὗτοι γυναικῶν ἔθεν διαφέρουσι. ταῦτα γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐτε ὑμᾶς χρὴ ποιεῖν τῆς δοκυνίας καὶ ὀπιλήνῃ εἶναι, οὐτ' ἀν' ἡμεῖς ποιῶμεν, ὑμᾶς ὅπιτρέπειν· ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ ἐνδείκνυσθε, ὅτι πολὺ μᾶλλον χαταψηφίεσθε τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντες, καὶ καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖντες, ἢ ἔ' ἡσύχῃαν ἄγοντες.

κδ'. Χωρὶς δὲ τῆς δόξης, ὦ ἄνδρες, ὅσδε δίκαιον δοκεῖ εἶναι μοι δεῖσθαι τοῦ δικαστοῦ, ὅσδε δὲ δειδόμενον σποφεύγειν, ἀλλὰ διδάσκειν καὶ πείθειν. οὐ γὰρ ὅτι τούτῳ χράσθεται ὁ δικαστής, ὅτι τῷ καταχαιρίζεσθαι τὰ δίκαια, ἀλλ' ὅτι τῷ κρίνειν ταῦτα· καὶ ὁμώμοκεν ὁ χαιριεῖς οἷς ἀν' δόξῃ αὐτοῦ, ἀλλὰ δικάσειεν κατὰ τοὺς νόμους. οὐκοῦν χρὴ οὕτε ἡμᾶς ἐδί-

regrinorum aliquis existimare possit, eos qui inter Athenienses virtute præstant, & quos ii magistratu cæterisque honoribus dignissimos censent, nihil mulieribus præstare. Hæc autem, Athenienses, nec nos, qui vel minimum nomen adepti sumus, facere decet, neque, etiam si nos ea facere velimus, vos permittere: sed hoc ipsum ostendere, vos eum multo magis damnaturos esse, qui miseranda hæc, quasi in scenam, spectacula proferendo, ridiculam reddiderit civitatem, quam il-

lum, qui quietus *judicium expectaverit*.

24. Jam vero, viri, præter ea quæ ad civitatis existimationem spectant, nec justum mihi videtur esse judicem precari, neque precando absolvi; sed docere atque suadere. Non enim ideo sedet iudex, ut præter jus aliquid indulgeat, sed ut secundum id judicet: atque jurejurando promissit, se non, cuicunque libuerit, jus gratia condonaturum, sed judicaturum secundum leges. Minime ergo decet vel nos ad pejeran-

1 Forſan ἡμᾶς. 2 Forſ. ἐνδείκνυσθ' Steph.

ζειν ὑμᾶς ἔπιτορχεῖν, οὐδ' ὑμᾶς ἐθίζεσθαι. ὁσδέτεροι γὰρ ἀν
 ἡμῶν εὐσεβοῖεν. μὴ οὖν ἀξιούτέ με, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τιν-
 ἄυτα δεῖν πρὸς ὑμᾶς πρᾶττειν, ἀ μήτε ἡγούμενη καλὰ εἶ-
 ναι, μήτε δίκαια, μήτε ὅσια, μάλιστα πάντως νῆ Δία μέν-
 τοι καὶ ἀσεβείας φύγοντα ὑπὸ Μελίτου τούτου. σα-
 φῶς γάρ, εἰ πείθοιμι ὑμᾶς, καὶ ὅ δειδῶν βιαζοίμην ὁμο-
 μοχότας, θεοὺς ἀν διδάσκοιμι μὴ ἡγῆσθαι ὑμᾶς εἶναι· καὶ
 ἀτεχνῶς ἄπολορῦμδρος κατηγορήσῃν ἀν ἐμαυτοῦ, ὥς θεοὺς
 οὐ νομίζω. ἀλλὰ πολλὰ δεῖ οὕτως ἔχειν· νομίζω τε γάρ, ὦ
 ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥς ἔδεῖς τῶν ἐμῶν κατηγόρων, καὶ ὑμῶν ἐπι-
 πρέπω καὶ τῷ θεῷ κείνῳ πρὸς ἐμοῦ, ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἀεὶ κα-
 εῖ) καὶ ὑμῶν.

κέ. ΤΟ ΜΕΝ οὖν μὴ ἀγορακτεῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι, ὅπῃ τέτῳ πρὸ γεγονότι, ὅτι μὴ καλεψήφισαοθε, ἀλλὰ
 πέ μοι πολλὰ ξυμβάλλεται, καὶ οὐκ ἀνέλπισόν μοι γέγονε τὸ

dum vos assuefacere, vel vos
 assuefieri. Neutri enim no-
 strum pie ageremus. Nolite
 ergo, Athenienses, postulare,
 ut talia apud vos agam, quæ
 neque honesta, neque iusta,
 neque sancta esse puto, maxi-
 me vero prorsus per Jovem,
 cum impietatis a Melito hoc
 accuser. Etenim si vobis jura-
 tis *hoc modo* persuaderem, &
 precibus meis *quasi* vim affer-
 rem, manifesto docerem vos
 non putare deos esse; ac dum
 pro me defensionem paro, me
 ipsum plane accusarem, tan-

quam deos non existimantem.
 Sed multum abest, ut ita se-
 res habeat: existimo enim *esse*
se deos, Athenienses, magis
 quam quisquam meorum accu-
 satorum, ac vobis deoque per-
 mitto, ut de me ita statuatis,
 quemadmodum & mihi & vo-
 bismet e re maxime futurum
 sit.

25. QUO MINUS hoc,
 quod accidit, Athenienses, gra-
 viter feram, me a vobis esse
 damnatum, & alia multa mi-
 hi adjumento sunt, & *illud im-*
primis, quod non præter spem

γεγονός τῆτο· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑατέρων ἢ ψή-
φων τὸν γεγονότα ἀριθμόν. οὐ γὰρ ὥμην ἔγωγε οὕτω πρὸ ὀλί-
γον ἔσεσθαι, ἀλλὰ ὥσθι πολὺ. νῦν δέ, ὡς εἴκεν, εἰ πρὶς
μόνα μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν. Μελίτῳ μὲν
οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, καὶ νῦν ἀποπέφυγα· καὶ οὐ μόνον ἀπο-
πέφυγα, ἀλλὰ καὶ πόρτι δῆλον τοῦτό γε, ὅτι εἰ μὴ ἀνέ-
βη Ἀνυτὸ καὶ Λύκων κατηγορήσοντες ἐμοῖ, καὶ ὥφλε
χλίας δραχμὰς, ἢ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῆς
ψήφων.

κς. Τιμάται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. εἴεν. ἐγὼ δὲ
δὴ πίνῃ ὑμῖν ἀνιπμῆσθαι, ὥ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ἢ δῆλον
ὅτι τῆς ἀξίας; τί οὖν; τί ἀξίός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποπίσαι;
ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον, ἀλλ' ἀμελήσας
ὥν περ οἱ πολλοὶ, χρηματισμοῦ τε καὶ οἰκονομίας καὶ εἰσ-
τηγῶν καὶ δημηγρεῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ ξυνομο-

id accidit: verum multo ma-
gis admiror utrorumque cal-
culorum numerum. Siquidem
non putabam me tam exiguo
calculorum numero, sed perquam
magno, *ab absolute* abfutur-
um. Nunc autem, ut videtur,
fi tres solum calculi aliter ceci-
dissent, evasissem. Melitum
quidem, ut arbitror, nunc evasi;
neque evasi solum, sed & uni-
cuique certe constat, nisi Any-
tus & Lyco ad me accusan-
dum surrexissent, illum & mil-
le drachmas fuisse perfolutu-
rum, quippe qui partem quin-

tam calculorum non affecutu-
rus esset.

26. Capitis igitur iste mihi
poenam statuit. Esto. Ego ve-
ro, Athenienses, quidnam e-
contra de me vobis statuen-
dum dicam? Annon id pla-
ne, quo dignus sum? Quid er-
go? Quidnam dignus sum pati
aut pendere? quod in vita
mea, quæ didici, non silue-
rim, sed neglexerim quæcun-
que *multi facit* vulgus, quæ-
stum, rem familiarem, impe-
ria, conciones publicas, cæte-
rosque magistratus & conju-

σιῶν καὶ στάσεων τῶν ἐν τῇ πόλει γιγνομένων, ἡγοσάμενος ἑμαυ-
τὸν εἶναι ἐπιεικέστερον εἶναι, ἢ ὥστε εἰς ταῦτα ἰόντα σώζεσθαι, ἐν-
ταῦθα μὲν οὐκ ἦν, οἱ ἐλθόντες μὴτε ὑμῖν μὴτε ἑμαυτῷ ἐμελλον
μηδὲν ὄφελος εἶναι. ὅτι δὲ τὸ ἰδίαν ἔχαστον ἰὼν εὐεργετῶν τῶν με-
γίστην εὐεργεσίαν, ὡς ἐγὼ φημι, ἐνταῦθα ἦν. ὅτι χειρῶν ἔχαστον
ὑμῶν πείθειν, μὴ πλεόντερον μὴτε τῶν ἑαυτῷ μηδενὸς ἐπιμελεῖ-
σθαι, πρὶν ἑαυτῷ ἐπιμεληθεῖν, ὅπως ὡς βέλτερος καὶ φρονι-
μώτατος ἔσοιτο. μὴτε τῶν τῆς πόλεως, πρὶν αὐτῆς τῆς πό-
λεως. τῶν τε ἄλλων οὕτω καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμελεῖσθαι.
τί οὖν εἰμι ἄξιος παθεῖν, τοιοῦτος ὢν; ἀγαθόν τι, ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, εἰ δὴ γε κατὰ τὴν ἀξίαν τῇ ἀληθείᾳ τιμᾶσθε. καὶ
ταῦτά γε, ἀγαθὸν τοιοῦτον ὁ, τι ἂν ὀρέποι ἐμοί. τί οὖν ὀρέ-
πει ἀνδρὶ πέννῃτι εὐεργετῇ, δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ὅτι τῇ ὑμε-
τέρᾳ ὀφθαλμοῦ; οὐκ ἔστι ὁ, τι μᾶλλον, ὦ ἄνδρες Ἀθη-

rationes atque seditiones, quæ
in republica contigerunt, ar-
bitratus me ipsum revera inte-
griorem esse, quam qui, si ad
hæc me recepissem, incolumis
esset, huc, *inquam*, me non
contuli, quo si accessissem,
neque vobis neque mihi ipsi
profuturus eram; sed priva-
tim me ad unumquemque ve-
strum applicans, ubi maximam,
ut ego dico, vobis allaturus es-
sem utilitatem, illuc me recepi;
unicuique vestrum suadere ag-
grediens, nihil ex rebus suis
prius quam se ipsum esse cu-
randum, ut quam optimus pru-

dentissimusque evadat; nec
res civitatis *curandas esse* prius
quam ipsam civitatem; & a-
liarum item rerum curam ea-
dem ratione esse habendam.
Quid igitur, cum sim talis, a
vobis reportare dignus sum?
Bonum quiddam, Athenien-
ses, si modo me pro meritis
meis revera æstimetis; ac ta-
le quidem bonum præsertim,
quale mihi conveniat. Quid
igitur convenit viro egeno
beneficoque, cui vacare a ca-
teris *occupationibus* expediat,
quo vos *ad virtutem* cohortari
queat? Nihil certe est, Athe-

1 Forfan ὁ, τι, ὦ ἄνδρες.

γαῖοι, ὀρέπεται οὕτως, ὥς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα εἰ Πρυτανείῳ
σιτεῖσθαι· πολὺ γε μᾶλλον ἢ εἰς ὑμῶν ἵππῳ ἢ ξυμεί-
δι ἢ ζῶγῃ νενίκηκεν Ολυμπιάσιν. ὁ μὲν γὰρ ὑμᾶς ποιεῖ
εὐδαίμονας δοκεῖν εἶναι, ἐγὼ δὲ, εἶναι· καὶ ὁ μὲν τρεφῆς
ὅσδεν δεῖται, ἐγὼ δὲ δέομαι. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δί-
χαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι, τῆς εἰς Πρυτα-
νείῳ σιτήσεως.

κζ'. Ἰσως οὖν ὑμῖν, καὶ ταυτὶ λέγων, παρὰ πλοκίως
δοκῶ λέγειν, ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως,
ἀπαυθαδιαζόμενῳ. τὸ δὲ οὐκ ἔστιν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
τοιοῦτον, ἀλλὰ τοῖόνδε μᾶλλον. πείσμεναι ἐγὼ ἐκὼν εἶναι
μὴδὲνα ἀδικεῖν ἀνθρώπων· ἀλλὰ ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω. ὁ-
λίγον γὰρ χρένον ἀλλήλοις διελέγεμεθα. ἐπεὶ, ὥς ἐγώ-
μαι, εἰ ἦν ὑμῖν νόμος, ὥσπερ καὶ ἄλλοις ἀνθρώποις, πε-
ρὶ θανάτου μὴ μίαν μόνον ἡμέραν κτείνειν, ἀλλὰ πολλὰς,

nientes, quod tali viro æque
convenit, ac ut in Prytaneo
publico sumptu alatur; atque id
quidem multo magis quam si
quis vestrum equo aut bigis
aut quadrigis victoriam in lu-
dis Olympicis reportasset. Nam
ille quidem *solum* efficit, ut
felices videamini, ego vero,
ut sitis: & ille, quo alatur,
non indiget, ego autem indi-
geo. Si itaque me, quid meri-
tis meis optime respondeat,
dicere oportet, ego me hoc
dignum existimo, alimento
publice in Prytaneo *mibi exhi-
benda*.

27. Fortasse ergo vobis, &
hæc dicendo, similia quædam
dicere videor iis, quæ superius
de commiseratione & obtesta-
tione locutus sum, arrogantius
nimirum me gerens. Id autem
haud tale est, sed huiusmodi
potius, Athenienses. Persua-
sum est mihi, ut nemini sponte
injuriā faciam: huiusce au-
tem apud vos minime fidem
facio. Exiguo enim tempore
una mutuo collocuti sumus. A-
lioqui si *lex talis* apud vos esset,
qualis apud alios, ut, ubi mors
pœna sit, in eo iudicio non
diem unam, sed plures disce-

ἐπέειπτε ἄν. νῦν δὲ ὃ ῥαδίον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας δια-
βολὰς ἀπολύει. πεπεισμένος δ' ἐγὼ μηδένα ἀδικεῖν, πολ-
λὰ δὲ αὖ ἐμαυτὸν γε ἀδικήσιν, καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἐρεῖ αὐτὸς, ὡς
ἄξιός εἰμι ὅ κακῶ, καὶ τιμήσεαί τοιούτῃ τινὸς ἐμαυτῷ. τί
δείσας; ἢ μὴ πάθω τῆτο, ὅ Μελίτος μοι τιμᾶται· (ὅ φημι
ὅτε εἰδέναι, οὐτ' εἰ ἀγαθόν, οὐτ' εἰ κακόν ἐστιν) ἀντὶ τούτου δὴ ἔ-
λαμψέ τι ὦν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, τούτῃ τιμησάμενος; πῶ-
τερον δεσμῶ; καὶ τί με δεῖ ζῆν ἐν δεσμωτηρίῳ, δουλεύοντα τῇ
αἰεὶ κατισταμένη ἀρχῇ, τοῖς ἐνδεχε; ἀλλὰ χρημάτων, καὶ δε-
δέαί ἕως ἂν ἐκπίσω; Ἄλλὰ ταῦτόν μοι ἐστὶν ὅπερ δὴ νῦν ἔλε-
γον. ὃ γάρ ἐτί μοι χρήματα ὀπόθεν ἐκπίσω. Ἄλλὰ δὴ φυγῆς
τιμήσομαι; ἴσως ᾧ ἂν μοι τούτῃ τιμήσασθε. πολλὰ μὲν τ' ἂν
με φιλοψυχία ἔχῃ, ὧ ἄνδρες Αθηνῶν, εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰ-
μι, ὥστε μὴ δυνάσθαι λογίζεσθαι ὅτι ὑμεῖς μὲν, ὄντες πολί-

ptetur, vobis, ut arbitror, per-
suasissimè: nunc vero haud fa-
cile fuit in tam brevi tempo-
re calumnias magnas diluere.
Cum autem mihi persuasum sit
nemini faciendam esse inju-
riam, multum abest ut mihi
quidem ipsi sim factururus, &
ipse contra me ipsum pronun-
ciem, me malo dignum esse, ju-
dicemque me ipsum hujusmodi
quippiam mereri. Quid veri-
tus? an ne id subeam, quo Me-
litus me dignum censet; (quod
quidem aio nescire me, utrum
bonum sit, an malum) ut, in-
quam, hoc devitem, eligam er-
go eorum aliquid, quæ plane

mala esse scio, atque hoc me
dignum esse censebo? Utrum
vinculis? Quid autem attinet
me in carcere vitam agere,
perpetuo undecim virorum im-
perio servientem? At multæ
pecuniariæ, atque donec solu-
ta sit, in vinculis permanere?
Id vero tantundem est, ac quod
supra dicebam. Nam mihi de-
est unde pecunias persolvam.
Exilione igitur me dignum
censeam? Huic enim me for-
san addicere velitis. Magna
certe, Athenienses, me vitæ
cupiditas teneret, si adeo im-
prudens essem, ut non vale-
rem perspicere vos quidem ci-

ταί με, ἔχ' οἷοί τε ἐγένεσθε ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς ἐ
 τὴς λόγῃς· ἀλλ' ὑμῶν βαρύτερα γέγονασι καὶ ἐπιφρονότερα, ὥσ-
 τε ζητεῖτε αὐτῶν νυνὶ ἀπαλλαγῆναι· ἄλλοι δ' ἄρα αὐταῖς οἷον-
 σι ῥαδίως; πολλὰ γὰρ δεῖ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. καλὸς οὖν ἂν
 μοι ὁ βίος εἴη, ἐξεληθὲν τηλικῶδε ἀνθρώπῳ, ἄλλην δὲ ἄλλης
 πόλεως ἀμειβομένῳ, καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν. εὖ δ' οἶδ' ὅτι, ὅπῃ
 ἂν ἔλθω, λέγοντός ἐμῷ ἀκροάσοντο οἱ νέοι, ὥσπερ ἐνθάδε. καὶ
 μὲν τῶνδε ἀπελαύνω, οὗτοί με αὐτοὶ ἐξελῶσι, πείθοντες τοὺς
 πρεσβυτέρους· ἐὰν δ' μὴ ἀπελαύνω, οἱ τούτων πατέρες τε καὶ
 οἰκεῖοι, δι' αὐτῆς τῆς.

κῆ. ἴσως οὖν ἂν τις εἴποι, Σιγῶν τε καὶ ἡσυχίας ἀχόν, ὦ
 Σώκρατες, οὐχ οἷός τ' ἔσῃ ἡμῶν ἐξελεθὲν ζῆν; Τουτὶ δὴ ἐστὶ
 πάντων χαλεπώτατον πείσασθαι τινὰς ὑμῶν. ἐὰν τε γὰρ λέγω, ὅτι
 τοῦ θεοῦ ἀπειθεῖν τοῦτ' ὅστις, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἀδυνάτον ἡσυχίαν
 ἀγειν, οὐ πείσεσθέ μοι, ὡς εἰρωνομένῳ· ἐὰν τ' αὖτις λέγω,

ves meos disputationes meas
 sermonesque perferre non po-
 tuisse; sed usque adeo graves
 eos invidiososque vobis exti-
 tisse, ut nunc ab iis liberari
 quaeratis: aliine ergo eos fa-
 cile toleraturi sunt? Multum
 sane abest, Athenienses. Præ-
 clare ergo mihi vita institu-
 retur, si hac ætate urbe egres-
 sus, ultro citroque alias civita-
 tes oberrans, & undique vicif-
 sim expulsus viverem. Etenim
 plane scio, quocunque profi-
 ciscar, audituros me, sicut hic,
 adolescentes: ac si eos repel-

lam, ipsi senioribus id persua-
 dentes, me abigent; si non re-
 pellam, eorum patres & cog-
 nati horum ipsorum gratia id
 agent.

28. Forſitan vero aliquis di-
 xerit, Nonne potes, Socrates,
 hinc exulans ſilentio & otio
 vitam agere? Hoc quidem ſie-
 ri non poſſe prorsus difficilli-
 mum eſt aliquibus veſtrum
 perſuadere. Sive enim dico,
 illud eſſe deo refragari, ideo-
 que me non poſſe quieſcere,
 non credetis mihi, tanquam
 ludenti: ſive & illud dico,

ὅτι καὶ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ τῆτο, ἐκείνης ἡμέρας
 περὶ ἀρετῆς τὰς λόγους ποιῶντος, καὶ τῶν ἄλλων, περὶ ὧν ὑμεῖς
 ἐμὲ ἠκούετε ἀμφιλεγόμενός, καὶ ἐμαυτὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζοντος,
 (ὁ δὲ ἀνεξέτατος βίβη, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ) ταῦτα δ' ἐτι
 ἤτιον πείσεσθε μοι λέγοντι. τὰ δὲ ἔχει μὲν οὕτως, ὡς ἐγὼ φη-
 μι, ὦ ἄνδρες, πείθειν δὲ οὐ ράδιον. καὶ ἐγὼ ἅμ' ἕκ' εἴησιμα ἐ-
 μαυτὸν ἀξιῶν χακοῦ ὁσδενοῦς. εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτι-
 μωτάμην ἀν' χρημάτων, ὅσα ἐμελλον ἐκπίσειν. ὁσδὲν γὰρ ἀν'
 ἐβλόσκη. νῦν δὲ ἔ' γάρ' ὅστιν· εἰ μὴ ἄρα ὅσον ἀν' ἐγὼ δυναίμην
 ἐκλίσαι, ποσὸν βέλεσθε μοι τιμῆσαι. ἴσως δ' ἀν' δυναίμην ἐκ-
 πίσαι ὑμῖν περὶ μιν ἀργείων. ποσὸν οὖν τιμῶμαι. Πλάτων
 δὲ ὁδε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Ἐ Κρίτων καὶ Κριτόβουλος καὶ Α-
 πολλόδορος κελθούσιν με τριάνοντα μιν τιμήσασθαι, αὐτοὶ
 δ' ἐγγυᾶσθαι. τιμῶμαι οὖν ποσόν. ἐγυηταὶ δ' ὑμῖν ἔσονται
 ἔ' ἀργεῖα οὗτοι ἀξιοχρεῶ.

hoc homini maximum contin-
 gere bonum, quotidie de vir-
 tute verba facere, & de aliis,
 de quibus me disputantem, me-
 que & alios interrogantem, au-
 divistis, (vita autem ea, quæ
 nullo examine exploratur, non
 est homini vitalis) mihi hæc,
inquam, dicenti etiam minus
 credetis. Hæc vero, Athe-
 nienfes, ita, ut dico, se habent,
 sed vobis haud facile persuade-
 ri possunt. Et simul nullo me
 unquam malo dignum censere
 consuevi. Quod si mihi essent
 pecuniæ, *tantæ* memet mulctæ
 addicerem, quantam solvendo

essem: id enim mihi detrimen-
 to nequaquam foret: nunc ve-
 ro mihi non adsunt; nisi forte
 quantam valeo solvere, tan-
 tam *solummodo* mihi mulctam
 imponere velitis. Fortasse au-
 tem vobis possem persolvere
 minam argenti. Tantæ igitur
 mulctæ me addico. Plato au-
 tem hic, Athenienfes, & Crito,
 & Critobulus, & Apollodorus
 jubent me triginta minarum
 mulctam mihi irrogare; ii vero
pecuniæ prædes erunt. Tantam
 itaque mulctam mihi irrogo.
 Hi vero argenti vobis prædes
 erunt idonei.

Epistola
 1. 26

κθ'. ΟΥ ΠΟΛΛΟΥ γ' ἔνεκα χρόνου, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, ὄνομα ἔξετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῆς βουλομένων τὴν πόλιν λαιδορεῖν, ὡς Σωκράτην ἀπεκτονήκατε, ἄνδρα σοφόν. φήσουσι γὰρ δὴ με σοφὸν εἶναι, εἰ καὶ μὴ εἰμὶ, οἱ βεβλήμενοι ὑμῖν ὀνειδίζουσιν. εἰ γοῦν πεφαιμένατε ὀλίγον χρόνον, ὑπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνήσκειν δὴ. ὁρᾷτε γὰρ δὴ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόρρω ἤδη ὅστι τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς. λέγω δὲ τῆτο ὃ πρὸς πάντας ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐμοὶ καταψήφισαμένους θάνατον. λέγω δὲ καὶ τὸδε πρὸς τῶς αὐτοὺς τούτους. ἴσως με οἶεσθε, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, ὑπορία λόγων ἐαλωκέναι τοῖσταν, οἷς ἂν ὑμᾶς ἐπεισα, εἰ ὥμην δεῖν ἅπαντα ποιεῖν καὶ λέγειν, ὥστε ὑποφυγεῖν τὴν δίκην. πολλοὺ γὰρ δεῖ. Ἄλλ' ὑπορία μὲν ἐάλωκα, οὐ μὲντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ ἀναισχυντίας, καὶ τοῦ μὴ ἐθέλειν λέγειν πρὸς ὑμᾶς τοιαῦτα, οἷα ὑμῖν μὲν ἥδισ' ἂν ᾦν ἀκούειν.

29. JAM VERO, Athenienses, propter non longum temporis spatium apud eos, qui civitatem vituperare studeant, nomen hoc crimenque subibitis, vos *nimirum* interfecisse Socratem, virum sapientem. Me enim sapientem, licet minime sim, dicent illi, qui vos vituperare voluerint. Certe, si vel breve tempus expectavissetis, si sponte sua vobis contigisset, ut ego morerer. Videte enim aetatem meam, quantum jam in vitæ *curriculo* provecta sit, & quam prope ad mortem *accedat*. Neque

vero hæc vobis omnibus dico, sed iis *tantum*, qui me morte damnarunt. Dico autem etiam hoc his ipsis. Forsan putatis me, Athenienses, in judicio cecidisse talium verborum inopia, quibus utique persuasissem vobis, si omnia facienda dicendaque putavissem, quibus supplicium evitarem. Permultum certe abest. At ob inopiam quidem damnatus sum, non verborum tamen, sed audaciæ atque impudentiæ, & quia talia apud vos dicere nolui, qualia vobis quidem auditu gratissima essent; si vide-

θρηνουῦτός μου καὶ ὀδυρμόν μου, καὶ ἄλλα ποιοῦντες καὶ λέγοντος πολλά, καὶ ἀνάξια ἐμοῦ, ὥς ἐγὼ φημι· οἷα δὲ καὶ εἶπατε ὑμεῖς τῶν ἄλλων ἀκούειν. ἀλλ' οὔτε τότε ᾧδ' ἔτι δεῖν ἔνεχα τοῦ κινδύνου περᾶν ὁδὸν ἀνελδύμενον, οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως σπολογοσάμενον· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αἰετοῦμαι ὥδε σπολογοσάμενον τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. οὔτε γὰρ ἐν δίκῃ οὔτ' ἐν πολέμῳ οὔτε ἐμὲ οὔτε ἄλλον ὁδόνεικα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι, ὅπως σπορόζεται πᾶν ποίῳ θάνατον. καὶ γὰρ ἐν ταῖς μάχασι πολλάκις δῆλοι γίνεσθαι ὅτι τό γε σπορᾶν ῥᾶον ἂν τις ἐκφύγῃ, καὶ ὅπλα ἀφείδῃ, καὶ ἐφ' ἱκετείαν τραπεῖς τῶν διωκόντων. καὶ ἄλλαι πολλαὶ μηχαναὶ εἰσιν ἐν ἐχέτοις τοῖς κινδύνοις, ὥστε ἀφελθεῖν θάνατον, εἴαν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν. ἀλλὰ μὴ οὐ τῆς ἡ χαλεπὸν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θάνατον ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον, πονηρίαν. γὰρ πῶς γὰρ θανάτου δεῖ. καὶ νῦν ἐγὼ

licet me deflentem atque lamentantem, & alia multa facientem atque dicentem *audivissetis*, me, ut ego dico, indigna; qualia tamen ab aliis sane audire consuevistis. Sed neque tunc censui decere ad periculum devitandum illiberale aliquid facere, neque nunc me, quod hac defensionis ratione usus sim, poenitet: quin mori longe malo, defensione hunc in modum instituta, quam illo modo vivere. Neque enim in iudicio neque in bello vel me vel alterum quemvis

hoc moliri decet, ut mortem omnino quoquo modo effugiat. Nam & in præliis sæpe constat interitum facile vitari posse, si quis, abjectis armis, supplex ad insequentes se convertat. Aliæ quoque multæ in singulis periculis artes sunt, quibus interitum quis effugiat, si quem non pudeat quidvis facere & dicere. At *videndum*, Athenienses, ne id quidem haud difficile sit, mortem effugere, sed multo difficilius, improbitatem. Morte enim velocius currit. Atque ego

μὲν, ἅτε βραδύς ὢν καὶ πρεσβύτης, ὑπὸ τοῦ βραδυτέ-
ρου ἐάλων· ① δέ μου κατηγορεῖ, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξύεις ὄν-
τες, ὑπὸ τοῦ θάττον ②, τῆς κακίας. καὶ νῦν δὲ ἐγὼ
μὲν ἀπειμι, ὑφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων· οὗτοι δὲ, ὑ-
πὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν καὶ ἀδικίαν. καὶ
ἔγωγε τῷ τιμῆματι ἐμμένω, καὶ οὗτοι· τὰυτα μὲν οὗτω
σου ἴσως οὕτω καὶ ἔδει σχεῖν, καὶ οἱμαὶ αὐτὰ μετεῖως ἔ-
χειν.

λ'. Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο ὀπιθυμῶ ὑμῖν χρησιμεύησαι,
ὡ καταψικισάμενοί μου. καὶ γὰρ εἰμι ἥδη ἐνταῦθα, ὅν
ὦ μάλισ' ἄνθρωποι χρησιμεύουσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθνή-
σκειν. φημι γάρ, ὦ ἄνδρες, οἱ με ἀπεκτόνατε, τιμωρίαν ὑ-
μῖν ἤξεν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον, πολὺ χαλεπωτέ-
ραν νῦν Δία, ἢ οἷαν ἐμὲ ἀπεκτείνετε. νῦν γὰρ τοῦτο εἴργα-
σθε, οἰόμενοι ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου.

nunc, utpote ob senectutem
tardior, ab *harum* tardiore ca-
ptus sum: accusatores autem
mei, utpote vehementes atque
veloces, a velociore, *nimirum*
improbitate. Et nunc quidem
ego abeo, damnatus a vobis,
mortique obnoxius; isti vero
a veritate ipsa dammati, impro-
bitati iniustitiæque sunt obno-
xii. Atque ego quidem in hoc,
quod statutum est, acquiesco,
& isti. Hæc ergo forte ita
se habere oportebat, arbitror-
que ea se non incommode ha-
bere.

30. Jam vero quæ vobis, qui
me condemnastis, eventura
sunt, cupio prædicere. Nam
illuc mihi jam perventum est,
ubi maxime solent homines di-
vinare, quando *videlicet* mori-
turi sunt. Aio itaque vobis,
viri, qui me interfecistis, sup-
plicium statim post mortem
meam esse obventurum, mul-
to gravius per Jovem eo, quo
me, morte *licet* multatum, af-
feceritis. Hoc enim nunc egi-
stis, putantes vosmet ipsos li-
berare, quo minus vitæ vestræ
rationem reddere cogamini.

ὅ δὲ ὑμῖν πολὺ σπαντίον ἀποβήσεται, ὥς ἐγὼ φημι. πλείους ἔσονται ὑμᾶς οἱ ἐλέγχοντες, οὓς νῦν ἐγὼ κατεῖχον, ὑμεῖς δ' ἔκ ἡορᾶνεαθε. καὶ χαλεπώτεροι ἔσονται, ὅσῳ νεώτεροί εἰσι· καὶ ὑμεῖς μᾶλλον ἀγανακίησιν. εἰ δ' οἴεσθε, ἀποκτείναντες ἀνθρώπους, ἐπιχόρῃεν τοῦ ὀνειδίζεν πινὰ ὑμῖν ὅτι οὐκ ὀρθῶς ζήτε, ἔχελως ἀφροεῖσθε. οὔτε δ' ἔσθ' αὐτὴ ἡ ἀπαλλαγὴ οὔτε πάνυ δυνατὴ, οὔτε χαλὴ. ἀλλ' ὁκείνη καὶ χαλλίστη καὶ ῥάττη, μὴ τῆς ἄλλης κολύειν, ἀλλ' αὐτὸν πρᾶσκευάζειν, ὅπως ἔσται ὡς βέλπτος. ταῦτα μὲ οὖν ὑμῖν τοῖς καλῶς φροισαμένοις μαντευσάμενος, ἀπαλλάττομαι.

λα. Τοῖς δὲ ἀποφροισαμένοις ἡδέως ἀν' διαλεχθεῖν ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τετρεῖς ὥράματα, ἐν ᾧ οἱ ἀρχόντες ἀχολίαν ἄγασι, καὶ ἔτι πρὸ ἔρχομαι οἱ ἐλθόντα με δεῖ πεθάναι. ἀλλὰ μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ᾤδαμείνατε τοσούτον χρόνον. ὅθεν δ'

Id vero, quemadmodum ego dico, contra omnino vobis accidet. Plurēs futuri sunt, qui vos redarguant, quos ego modo compescebam; etsi vos id non sentiebatis: tantoque illi infestiores erunt, quanto juniores sunt; & vos vehementius indignabimini. Si enim existimetis, homines interficiendo, fore ut deterreatis omnes ab exprobranda vobis inhonesta vita, non recte sentitis. Nam ista vosmet ipsos liberandi ratio nec efficax satis est, nec honesta. Sed hæc

tum pulcherrima tum facillima est, non lædere quidem alios, sed *unumquemque* se ipsum ita comparare, ut quam optimus evadat. Hæc ergo vobis, qui me condemnastis, vaticinatus, decedo.

31. Vobis autem, qui me absolviſtis, libenter de hac re, quæ mihi contigit, verba facerem, quamdiu magistratus negotio occupantur, necdum eo discedo, ubi, cum venero, me mori oportet. Atqui, Athenienses, apud me tantillum tempus manete. Nihil enim

καλύει ἀφαιμυθολογήσει πρὸς ἀλλήλους, ἕως ἔξεται. ὑμῶν γάρ, ὡς φίλοις οὖσιν, ὀπιθεῖξαι ἐθέλω ὃ νυνί μοι συμβέβηκός τί ποτ' ἐνοεῖ. ἐμοὶ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, (ὑμᾶς γὰρ δικαστὰς χαλῶν, ὀρθῶς ἀν' χαλοῖν) θαυμάσιόν τι γέγονεν. ἢ γὰρ εἰωθῆά μοι μαμπική, ἢ τὸ δαιμονίου, ἐν μὲν δὲ πρὸ αὐτῶν χρόνῳ πρὸ τῆς πάνυ πυκνῆς αἰετῆς, καὶ πάνυ ὅτι μικροῖς ἐνδομυμνή, εἴ τι μέλλοιμι μὴ ὀρθῶς πρᾶξαι. νυνὶ δὲ ζυμβέβηκέ μοι, ἅπερ ὁρᾶτε καὶ αὐτοὶ, ταυτί, ἃ γε δὴ οἰηθεῖν ἂν τις, καὶ νομίζεται ἔχματα κακῶν εἶναι. ἐμοὶ δὲ οὔτε ἔξιόν τι ἔωθεν οἴκαθεν ἡνδραπύει τὸ τοῦ θεοῦ σημεῖον, οὔτε ἡνίκα ἀνέβαινον ἐνταυτοῖς ὅτι τὸ δικαστήριον, οὔτε ἐν τῷ λόγῳ ἔδαμῦ, μέλλοντι τί εἶρεῖν. καίτοι ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχῶς δὴ με ἐπέχε λέγοντα μετὰ ξύ. νυνὶ δὲ ἔδαμῶν πρὸς ταύτην τ' ὡρᾶξιν οὔτ' ἐν ἔργῳ ἔδενι οὔτ' ἐν λόγῳ ἡνδραπύει μοι. τί οὖν αἴτιον εἴ) ὑπολαμβάνω, ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ. κινδυνεύει γάρ μοι

prohibet, quo minus nos invicem, dum licet, colloquamur. Nam vobis, tanquam amicis, demonstrare volo, quidnam id, quod mihi jam accidit, significat. Mihi enim, iudices, (vos enim iudices appellando, recte appellarim) mirabile quiddam contigit. Nam familiaris illa mihi vaticinatrix vox dæmonis semper in superiore tempore frequenter omnino se offerre consuevit, etiam in rebus levissimis se vehementer opponens, si, quod agebam unquam, minus recte cessurum esset. Nunc autem ea mihi,

quæ & ipsi videtis, acciderunt, quæ profecto putet aliquis, & vulgo certe existimantur extrema malorum esse. Sed mihi neque domo exeunti mane dei signum adversatum est, neque huc in forum ascendenti, neque in aliqua sermonis parte, quicquid dicturus essem: quamquam in aliis sermonibus me frequenter loquentem in medio cohibebat. Nunc autem hac in re nusquam vel agenti aliquid vel loquenti mihi adversatum est. Quam ergo huius rei causam esse putem, vobis dicam. Videtur enim mihi

τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο, ἀγαθὸν γέγονεναί. καὶ οὐκ ἔοδ' ὅπως
ἡμεῖς ὀρθῶς ὑπολαμβάνομεν, ὅσοι οἰόμεθα χακὸν εἶναι τὸ τεθνά-
ναι. μέγα μοι τεκμήριον τῆτο γέγονεν. οὐ γὰρ ἔοδ' ὅπως ἔκ
ἡναντιώθη ἄν μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μὴ τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγα-
θὸν περὶ ζῆν.

λβ'. Εὐνοήσωμεν δὲ ἐκ τῆδε, ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν
αὐτὸ εἶναι. δυοῖν γὰρ θάτερόν ἐστι τὸ τεθνάναι· ἢ γὰρ οἷον μὴδὲν εἶναι,
μὴδ' αἰσθῆσθαι μὴδεμίαν μὴδενὸς ἔχειν τὴν τεθνεῶτα· ἢ, καὶ τὰ
λεγόμενα, μετὰ βολὴν τις τυχερὰν οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς
ἐκ τόπου ἐκ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. καὶ εἴτε δὴ μὴδεμία αἰσθῆ-
σις ἐστιν, ἀλλ' οἷον ὕπνος, ἐπειδὴν τις χατεύδων μὴδ' ὄναρ μὴδὲν
ὄρα, θαυμάσιον κέρδος ἂν εἴη ὁ θάνατος. ἐγὼ γὰρ ἂν οἶμαι, εἰ τινα
ἐκλεξάμενον δεοὶ ταύτην τὴν νύκτα, ἐν ἣ ἔτω χατέδαρθεν, ὥστε
μὴδὲ ὄναρ ἰδεῖν, καὶ τὰς ἄλλας νύκτας τε καὶ ἡμέρας τὰς ἑβίαι
τῷ ἑαυτοῦ ἀνυπαρχόντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ, δεοὶ σκεφάμενον εἰ-

quod contingit, bonum esse.
Nec recte ullo modo judica-
tur a nobis, quicunque mor-
tem malum esse opinamur.
Hujusce magnum mihi hoc fuit
argumentum. Fieri enim non
potest quin signum illud con-
suetum mihi adversatum esset,
nisi id, quod agebam, bene
cessurum esset.

32. At hoc etiam pacto re-
putemus, magnam spem esse
id bene se habere. Mors e-
nim *neceffe est* sit alterum de
duobus: ut aut in nihilum re-
deat, & omnes omnino sensus

amittat mortuus; aut, quem-
admodum dicitur, in alium
quendam locum ex his locis
morte migretur. Et siue sen-
sus extinguitur, morsque ei,
somno similis est, qui nonnun-
quam etiam sine visis somnio-
rum placatissimam quietem af-
fert, immensum fane lucrum
est emori. Reor etenim, si
quem oporteat eam noctem
seponere, in qua ita dormierit,
ut ne insomnium quidem ul-
lum viderit, & huic cæteras
noctes diesque vitæ suæ con-
ferre, atque re perspecta dice-

πειν, ὅποσας ἄμεινον καὶ ἥδιον ἡμέρας καὶ νύκτας ταύτης ἢ νυκ-
 τὸς βεβίωκεν ἐν τῷ ἑαυτῷ βίῳ, οἶμαι ἀν μὴ ὅτι ἰδιώτην τινα,
 ἀλλὰ τὴν μέγαν βασιλέα εὐαεθμήτους ἀν εὐρεῖν αὐτὸν ταύτας
 ὥσθις τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ νύκτας. εἰ οὖν τοῖς τὸν ὁ θάνατός
 ἐστὶ, κέρδος ἔγωγε λέγω· ἔτι δ' ἔδεν πλείων ὁ πᾶς χρόνος φαί-
 νει) ἔτι δ' αὖτ' εἴ) ἢ μία νύξ. εἰ δ' αὖτ' οὗ) ἀποδμηῖσά) ἐστὶν ὁ θά-
 νατός) ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀληθῆ) ὅτι τὰ λεγόμενα,
 ὡς ἄρα) ἐκεῖ εἰσι πάντες οἱ τεθνεώτες, τί μείζον ἀγαθὸν τού-
 του εἴη, ὃ ἄνδρες δικασαί; εἰ γάρ τις ἀφικόμενος εἰς ἄδου,
 ἀπαλλαγείς τεττωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, εὐρήσει τῶς
 ὡς ἀληθῶς δικαστῆς, ὅπερ καὶ λέγονται ἐκεῖ δικάζειν, Μί-
 νως τε καὶ Ραδάμανθυς καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος,
 καὶ ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡμετέρων δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ,
 ἄρα φαύλη ἀν εἴη ἡ ἀποδμημία; ἢ αὖτ' Ὀρφεὶ συγγενέσθαι,
 καὶ Μουσαίῳ καὶ Ησίοδῳ καὶ Ὀμήρῳ, ὅπῃ πόσῳ ἀν τις δέ-

re, quot ipse noctes atque dies
 in vita sua hac nocte melius
 dulciusque peregerit, reor, *in-*
quam, nedum privatum ali-
 quem, sed magnum quidem
Perfarum regem facile numera-
 biles haece comperturum prae
 caeteris *vitaе suae* diebus nocti-
 busque. Si ergo tale quiddam
 mors est, lucrum esse equidem
 dico: etenim nihil amplius hoc
 pacto tempus omne *post mor-*
tem quam nox una videtur. Sin
 mors aliqua veluti migratio est
 hinc in alias oras, & vera sunt,
 quae dicuntur, omnes, qui e

vita excefferunt, eas incolere,
 quid hoc, judices, beatius est?
 Si quis enim, cum ad inferos
 descenderit, & ab iis, qui se
 judicum numero haberi vo-
 lunt, evaserit, ad eos veniat,
 qui vere judices appellantur,
 quique ibi iudicium exercere
 dicuntur, Minoem, Rhada-
 manthum, Aecum, Triptole-
 mum & semideorum alios,
 quotcunque iuste olim vixe-
 runt, haecine peregrinatio me-
 diocris erit? Ut vero colloqui
 cum Orpheo, Musæo, Hesio-
 do, Homero liceat, quanti

ξαιτ' ἂν ὑμῶν; ἐγὼ μὲν γὰρ πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, εἰ ταῦτά ὅστιν ἀληθῆ. ἐπεὶ ἔμοιγε καὶ αὐτῷ θαυμαστὴν ἂν εἴη ἢ διατρεθῇ αὐτόδι, ὅποτε εὐτύχημι Παλαμῆδῃ καὶ Αἴαντι ὃ Τελαμῶνι, καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ἀφ' ἧς κρίσιν ἄδικον πέδηκεν. ἀντιπαρεβάλλοντι τὰ ἑμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἑκείνων, ὥς ἐγὼμαι, οὐκ ἂν ἀνδρὲς εἴη. καὶ δὴ καὶ τὸ μέγιστον, τοὺς ἐκεῖ ἵξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα, ὥσπερ τοὺς εἰταῦθα, ἀφ' ἑνὸς, τίς αὐτῶν σοφὸς ὅστι, καὶ τίς οἶεται μὲν, ἐπὶ δ' οὐ. ὅτι πῶσφ δ' ἂν τις, ὃ ἄνδρες δικασαί, δέξαιτο ἵξετάσαι τὸν ὅτι Τροίαν ἀγαρόντα τιῶ πολλὴν στρατιάν, ἢ Οδυσσεά, ἢ Σίσυφον, ἢ ἄλλους μυρίους ἂν τις εἴποι, καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; οἷς ἀφ' ἑνὸς γινώσκειν ἐκεῖ καὶ ζῶειναι καὶ ἵξετάζειν, ἀμυχρόντου ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως. οὐ δὴπου τούτου γε ἕνεκα ὅ ἐκεῖ σπριτενοῦσι. τὰ τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονοτέρη εἰσιν οἱ ἐκεῖ

tandem æstimated? Ego quidem sæpe emori vellem, si hæc vera sunt. Quippe cum & mihi certe ipsi mirifice grata ibi futura sit consuetudo, cum Palamedem, cum Ajacem Telamonis filium, & si quis antiquorum alius iniquo circumventus judicio e vita decesserit, convenero. Hoc mihi casus meos cum illorum casibus conferenti minime, opinor, injucundum erit. Illud præterea maximum, illic degere, interrogantem singulos atque tentantem, quemadmo-

dum hic feci, quis illorum sapiens sit, & quis, cum non sit, se tamen sapientem existimet. At quanti hoc, judices, faciendum est, tentare ejus, qui maximas copias duxit ad Trojam, aut Ulyssis, Sisyphive prudentiam, multorumve aliorum, quos referre quis possit, & virorum & mulierum? quibuscum illic colloqui, versari, eosque interrogare inæstimabilis prorsus felicitas esset. Nec ob eam rem ab iis, qui illic degunt, capite damnarer. Sunt enim ii, qui illic degunt iis, qui

πάντες οὐτάδε, καὶ ἤδη τ' λοιπὸν χρέον ἀθάνατοὶ εἰσιν, εἴπερ γε
τὰ λεγόμενα ἀληθῆ ὄντι.

λγ'. Ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς χρεῖ, ὦ ἄνδρες δικασαὶ εὐέλπιδας
εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, καὶ ἐν τῷ τούτῳ ἀγνοεῖσθαι ἀληθές,
ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν ὁδόν, οὔτε ζῶντι οὔτε τε-
λευτήσαντι· ὁδὸς δὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πρᾶγμα-
τα. ἔδδ' ἐμὰ νῦν ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου γέγονε· ἀλλὰ μοι
δῆλόν ὅτι τούτο, ὅτι ἤδη τεθνήσκειν καὶ ἀπὸ πηλὸν χρο-
νιάτων βέλτιον ἦν μοι. ἀφ' ταυτὶ καὶ ἐμὲ οὐδαμῶς ἀπέ-
πρεψε ὁ σημεῖον· καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου καὶ
τοῖς κατηγοροῖς οὐ πᾶν χαλεπαίνω· καὶ τοι οὐ ταύτῃ τῇ
ἀγνοίᾳ καταψηφίζοντό μου καὶ κατηγοροῦν, ἀλλ' οἰόμενοι
βλάπεν τι· τούτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι. τοσόνδε μόντοι
αὐτῶν δέομαι. τῆς ἡμῶν μου ἐπειδὴν ἠθέλωσι, τιμωρήσαθε,
ὦ ἄνδρες, ταυτὰ ταῦτα· λυποῦντας, ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύ-

hic sunt, & in rebus aliis bea-
tiores, & in hac insuper, quod
reliquum jam tempus immor-
tales sunt, si quidem vera sunt,
quæ dicuntur.

33. Atqui & vos, judices,
deceat de morte bene sperare,
& unum hoc verum vobiscum
reputare, viro bono nihil mali
evenire posse, nec vivo nec
mortuo; neque unquam illius
res a diis immortalibus negli-
gi. Nec mea hæc nunc fortuito
contigerunt; sed mihi id con-
stat, mori jam & vitæ negotiis

liberari mihi melius extitisse.
Atque hanc ob causam divi-
num illud signum mihi hac in re
nusquam prorsus obstitit: nec
vero iis, qui me aut condem-
narunt aut accusarunt, valde
succenseo; quamvis non hac
mente accusarunt me atque
damnarunt, sed mihi detri-
menti aliquid sese allaturos ra-
ti: id in iis jure reprehenden-
dum est. Hoc tamen ab iis
peto. Filios meos, cum adole-
verint, iisdem, quibus ego vos,
viri, molestiis afficientes, pu-

1 Forſan λυποῦντες Μυρετ.

Q

πῦν, εἰάν ὑμῖν δοκῶσιν ἢ χρημάτων ἢ ἄλλῃ τῇ πρῶτον ὅτι
 μελεῖσθαι ἢ ἀρετῆς· καὶ εἰάν δοκῶσί τι εἶ), μηδὲν ὄψες, ὀνειδί-
 ζετε αὐτοῖς, ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν, ὅτι οὐκ ὅτι μελουν) ὦν δεῖ, καὶ
 οἰονία) τι εἶ), ὅντες ἕδενος ἀξιοι. καὶ εἰάν ταῦτα ποιῆτε, δι-
 καια πεπονθὼς ἐγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν αὐτός τε καὶ οἱ υἱεῖς. ἀλλὰ
 γὰρ ἤδη ὥρα ἀπέναι, ἐμοὶ μὲν, Σποθανεμένη, ὑμῖν δὲ, βιωσο-
 μένοις. ὁπότεροι δὲ ἡμῶν ἔρχον) ὅτι ἀμεινον πρῶτα, ἀδι-
 λον παντὶ πλὴν ἢ τοῦ θεῶ.

niatis, si videantur vobis vel
 divitiarum vel alterius cujus-
 quam rei potius quam virtutis
 curam gerere; & si existiment
 se aliquid esse, cum nihil sint,
 illos objurgetis, quemadmo-
 dum ego vos, utpote rerum
 earum, quarum minime decet,
 curam omittentes, & sese, cum

nihil sint, aliquid esse existi-
 mantes. Quod si hæc feceri-
 tis, & ego juxta ipse a vobis
 reportavero, & filii. Sed tem-
 pus est jam hinc abire, mihi
 quidem, ut moriar, vobis au-
 tem, ut vitam agatis. Utrum
 autem sit melius, deo soli per-
 spectum est.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΚΡΙΤΩΝ,
ἢ ΠΕΡΙ
ΠΡΑΚΤΟΥ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΡΙΤΩΝ.

ΤΙ πυνθάνε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ ὅτι ὤρῃ ἐστὶ ὄψις;
ΚΡ. Πάνυ μὲν οὕτω. ΣΩΚ. Πυνθάνε μάλιστα;
ΚΡ. Ορθῶς βαδύς. ΣΩΚ. Θαυμάζω ὅπως
ἤλυσέ σοι ὁ ὕψιστος θεὸς τῆς φύλαξ ὑπακῶσαι. ΚΡ. Ζητή-
σης ἤδη μοι ὅτιν, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ὅτι πολλάκις δεῦρο φοι-
τῶν. καί τι καὶ εὐεργετῆται ὑπὸ ἐμοῦ. ΣΩΚ. Ἀρ-

PLATONIS
CRITO,
SIVE DE
EO QUOD AGENDUM EST.

SOCRATES, CRITO.

CUR hac hora, Crito, ve-
nisti? nonne mane adhuc
est? C.R. Omnino. SOC.
Quodnam vero maxime tem-
pus? C.R. Primum dilucu-
lum. SOC. Miror quomodo
custos carceris tibi obtempe-
rare voluerit. C.R. Familia-
ris mihi jam est, Socrates, pro-
pterea quod crebro huc venti-
tem. Præterea beneficii a me
nonnihil accepit. SOC. Ve-

πὶ δὲ ἤκει, ἢ πάλα; ΚΡ. Ἐπεικῶς πάλα. ΣΩΚ. Εἴ-
 τα πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς με, ἀλλὰ σιγῇ πῶρα ἐποιᾷ;
 ΚΡ. Οὐ μὰ τὴν Δία, ὦ Σώκρατες· οὐδ' ἂν αὐτὸς ἦλθον ἐν
 τοσαύτῃ ἀγρυπνίᾳ καὶ λύπῃ ^{τῇ} εἰ. ἀλλὰ καὶ σοὶ πάλα θαυμά-
 ζω, αἰδανόμενος ὡς ἡδέως καθεύδεις· καὶ ἐπίτηδες σε ἐκ ἡγει-
 ρον, ἵνα ὡς ἡδίστα διάγῃς. καὶ πολλάκις μὲν δὴ σε καὶ πρό-
 τερον ἐν πόλει τῷ βίῳ εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου, πολὺ δὲ
 μάλιστα ἐν τῇ νῦν πῶρα ἐστὶν ξυμφορᾷ, ὡς ῥαδίως αὐτὴν καὶ
 πρᾶως φέρεις. ΣΩΚ. Καὶ γὰρ ἂν, ὦ Κρίτων, πλεημε-
 λές εἴη ἀγρυπνεῖν τηλικαῦτον ὄντα, εἰ δέῃ ἤδη τελευτᾶν.
 ΚΡ. Καὶ ἄλλοι, ὦ Σώκρατες, τηλικαῦτοι ἐν τοιαύταις
 ξυμφοραῖς ἀλίσκονται· ἀλλ' ὁδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλι-
 χία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγρυπνεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. ΣΩΚ.
 Ἐπὶ ταῦτα. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω φρονεῖς ἀφίξαι; ΚΡ. Αἰγυ-
 γλίαν, ὦ Σώκρατες, φέρων χαλεπὴν, ἢ σοί, ὡς ἐμοὶ φαί-

nistine modo, an dudum? CR. Satis dudum. SOC. Cur ergo non me statim excitasti, sed tacite assidebas? CR. Minime, Socrates, per Jovem *id oportebat*: neque ipse in tanto dolore tamdiu infomnis versari vellem. Sed te jamdudum admiror, videns quam suaviter dormias: & de industria te non excitabam, ut quam placidissime degeres. Ac sæpe quidem te per omnem antehac vitam ob mores tuos beatum judicavi, maxime vero prorsus in instanti calamitate,

quod eam tam facile atque æquo animo feras. SOC. At id vitio certe vertendum esset, Crito, si tam grandis natu mortem jam *tandem* imminentem moleste ferrem. CR. Veruntamen, Socrates, & alii non minores natu hujusmodi calamitatibus obruuntur; at nihil omnino ipsis adjumenti affert senectus, quo minus præsentem fortunam graviter ferant. SOC. Ita est. Sed cur adeo mane venisti? CR. Nuncium, Socrates, acerbum afferens, non tibi quidem, ut mihi

νε), ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοῖς ἐπίηθείοις πᾶσι, καὶ χαλεπὴν καὶ βαρύναν· ἦν ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύντατα ἀν' ἐνέγκαιμι.
Σ Ω Κ. Τίνα ταύτην; ἢ ὁ πλοῖον ἀφικῶν ἐκ Δήλου, ὃ δεῖ ἀφικομένην πεθάναι με; Κ Ρ. Οὗτοι δὴ ἀφικίαι, ἀλλὰ δοκεῖ μὲν μοι ἤξεν τήμερον, ἔξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν ἡκούεις πινὲς ὑπὸ Σουνίου, καὶ καταλιπόντες ἐκεῖ αὐτὰ. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τῶν τ' ἀγγέλων ὅτι ἤξει τήμερον, καὶ ἀνάγκη δὴ εἰσαύριον ἔσται, ὃ Σώκρατες, τ' βίον σε τελευτᾶν.

β'. Σ Ω Κ. Αλλ', ὃ Κρίτων, τύχη ἀγαθὴ· εἰ ταύτῃ τοῖν θεοῖς φίλον, ταύτῃ ἔστω. ὃ μόντοι οἶμαι ἤξεν αὐτὸ τήμερον. Κ Ρ. Πόθεν τοῦτο τεκμαίρη; Σ Ω Κ. Εγὼ σοι ἔρω. τῇ γὰρ που ὑπερβία δέει με ἀποθνήσκειν, ἢ ἢ ἀν' ἔλθοι τὸ πλοῖον. Κ Ρ. Φασὶ δέ γε τοι δὴ (Α) τούτων κύριοι. Σ Ω Κ. Οὐ τοίνυν τῆς ὀπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἤξεν, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας. τεκμαίρεται δὲ ἐκ πινος ἐνυπνίου, ὃ εἶωρα-

apparet, sed mihi potius & familiaribus tuis omnibus, & acerbum & gravem; quem ego equidem, si quisquam alius, gravissime, ut arbitror, feram. S O C. Quenam hunc? An navis e Delo rediit, qua reducta, mihi est moriendum? C R. Nondum rediit quidem, sed mihi hodie reditura videtur, ex his, quæ renunciant nonnulli e Sunio venientes, quique eam ibi reliquerunt. Constat ergo ex hisce nunciis hodie esse venturam, adroque necesse erit te cras,

Socrates, e vita decedere.

2. S O C. Quod felix faustumque sit, Crito: si ita diis placeat, ita esto. Non tamen existimo illam hodie redituram. C R. Undenam id conjicis? S O C. Dicam equidem. Postridie enim ejus diei, quo navis redierit, mihi est moriendum. C R. Sic utique aiunt ii, penes quos hujusce rei potestas est. S O C. Itaque non hoc die *jamjam* illucescente venturam puto, sed postero. Conjecturam vero ex insomnio quodam accipio, quod pau-

καὶ ὀλίγον περὶ τούτης τῆς νυκτός· καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ πρὶ ἐκ ἐγείραί με. ΚΡ. Ἦν δὲ τίς ὁ ἐνύπνιον; ΣΩΚ. Ἐδόκει τίς μοι γυνὴ προσελθούσα, καλὴ καὶ εὐειδής, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι με, καὶ εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες,

Ἡματί κεν τελευτῶ Φθίμῃ ἐρίβωλον ἴκοιο.

ΚΡ. Ὡς ἄλποιν ὁ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Ἐπαργίς μὲ ἐν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Κρίτων. ΚΡ. Λίαν γε, ὡς εἴοικεν.

γ'. Ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Σώκρατες, ἐπὶ καὶ νῦν ἐμοὶ πείθεται, ὡς ἐμοὶ, ἐὰν σὺ ἀποδείξῃς, ὅδε μέγα συμφορὰ ἐστὶν ἄλλη· ἀλλὰ χάρις μὲ σὺ ἐστερήσῃς, τοσούτου ὀπιτηδείας, οἷον ἐγὼ ὅδενα μὴποτε εὐρήσω, ἐπὶ δὲ καὶ πολλοῖς δόξω, οἱ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ σαφῶς ἴσασιν, ὡς οἷός τε ὄνσε σώζειν, εἰ ἡθέλον ἀναλίσκειν χρήματα, ἀμελήσαιμι. καίτοι τίς ἀν' αἰσχίων ἐστὶ ταύτης δόξα, ἢ δοκεῖν χρήματα πλεῖον ποιεῖν ἢ

lo ante hac ipsa nocte mihi visum est; opportuneque videris somnum mihi non perturbasse. CR. Sed quale id insomnium erat? SOC. Videbatur mihi mulier quædam adveniens, pulchra & aspectu venusto, vestibisque candidis induta, vocare me, atque dicere, O Socrates,

Tertio hinc die Phthiam pervenies feracem.

CR. Quam mirum & insolens id insomnium, Socrates? SOC. Manifestum tamen, Crito, ut mihi videtur. CR.

Omnino quidem, ut opinor.

3. Sed, mi Socrates, etiam nunc mihi obtempera, teque servato. Mihi enim, si tu obieris, non una tantum calamitas imminet: sed præterquam quod te orbaturo ero, tali necessario, qualem alterum nunquam reperiā, videbor etiam multis, qui me & te haud satis noverint, cum potuissē te servare, si pecunias impendere voluissē, id neglexissē. Atqui quænam existimatio turrior esse possit, quam videri pluris fecissē pecuniam quam

I Forfan ἐδὲ μὴν συμφορὰ ἐστὶν ἄλλη.

φίλοις, οὐ γὰρ πείσονται οἱ πολλοὶ ὥς σὺ αὐτὸς ἐκ ἐβέλυσας ἀπέναντι ὀφείδεις, ἡμῶν περὶ μεμνῶν. ΣΩΚ. Ἀλλὰ τί ἡμῶν, ὦ μακάριε Κρίτων, οὕτω τῶ πολλῶν δόξης μέλει; οἱ γὰρ ὀφεικόμενοι, ὧν μᾶλλον ἄξιον φροντίζειν, ἡγήσονται αὐτὰ οὕτω πεπεσῆσθαι, ὥσπερ ἂν περὶ τῆς. ΚΡ. Ἀλλ' ὅρας δὴ ὅτι ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, καὶ τῶ πολλῶν δόξης μέλει. αὐτὰ δὲ δηλοῖ τὰ παρόντα νυνί, ὅτι οἱοί τε εἰσὶν οἱ πολλοὶ ὅτι τὰ σμικρότατα τῶ κακῶν ἐξεργάζεσθαι, ἀλλὰ χερόν τὰ μέγιστα, εἴαν τις ἐν αὐτοῖς διαβεβλημένος ᾖ. ΣΩΚ. Εἰ γὰρ ὄφελον, ὦ Κρίτων, οἱοί τε εἶ) οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἱοί τε ἦσαν καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα καὶ χαλῶς εἶχε. νῦν δὲ οὐδέτερά οἱοί τε. ἔτε γὰρ φρόνιμον, οὔτε ἀφρονα δυνατοὶ ποιῆσαι. ποῖοις γὰρ τῆτο, ὅ, πᾶσι τύχοι.

Δ'. ΚΡ. Ταῦτα μὲν δὴ ἔπος ἐχέτω. ταῦτα δὲ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ μοι· ἄρα γε μὴ ἐμοὶ περὶ τῆς καὶ τῶ ἄλλων ὀφειδῆς.

amicos? Non enim vulgo hominum persuaderi poterit te ipsum hinc abire noluisse, nobis, *ut id ageres*, contendentibus. SOC. Quid vero, amice Crito, nos vulgi opinionem tantopere curamus? Probatissimi enim, quorum magis habenda est ratio, hæc ita gesta esse, ut gesta fuerint, arbitrabuntur. CR. Attamen vides, Socrates, necesse esse vulgi quoque opinionem curare. Præsentia enim hæc demonstrant, posse vulgus non minima modo mala, sed & fere maxima, si cui

apud ipsum conflata sit invidia, inferre. SOC. Utinam, Crito, posset vulgus maxima inferre mala, ut *vicissim* maxima posset bona; & bene quidem se res haberet. Nunc vero neutrum potest. Neque enim prudentem, neque imprudentem efficere valet. Faciunt vero quicquid se forte obtulerit.

4. CR. Hæc quidem ita se habeant. Ad ea vero, Socrates, mihi responde: annon de meo cæterorumque necessariorum tuorum *periculo* solici-

δείων, μὴ, εἰάν σὺ ἐνθένδε ἐξέλθῃς, οἱ συκοφάνται ἡμῖν φρά-
γματα πῤεχουσιν, ὥς σέ ἐνθένδε ἐκκλέψαι, καὶ ἀναγκά-
σθωμεν ἢ καὶ πᾶσαν τιμὴν οὐσίαν ἀποβαλεῖν, ἢ συχνὰ χρή-
ματα, ἢ καὶ ἄλλο τι πρὸς τούτοις παθεῖν; εἰ γὰρ τι τοι-
οῦτον φοβῇ, ἔασον αὐτὸ χαίρειν. ἡμεῖς γάρ που δίκαιοι ἐσ-
μεν, σώσαινίᾳ σε, κινδυνεύειν τῷτον ἢ κίνδυνον· καὶ, εἰάν δέη,
ἐπὶ τούτου μείζω. Ἄλλ' ἐμοὶ πείθου, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ.
ΣΩΚ. Καὶ ταῦτα θεωρηθῶμεν, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα
πολλά. ΚΡ. Μὴ ποίνυν ταῦτα φοβοῦ. καὶ γὰρ οὐδὲ πολὺ
παρμένειόν ὅστιν, ὃ θέλῃσι λαβόντες πνὲς σώσῃ σε καὶ ἐξαγα-
γεῖν ἐνθένδε. ἔπειτα ἔχ' ὁρᾷς τούτοις τὰς συκοφάντας, ὥς
εὐτελεῖς, καὶ ὅθεν ἂν δεοί ἐπ' αὐτὰς πολλοῦ ἀργεῖος; σοὶ
ᾧ ὑπάρχει μὲν τὰ ἐμὰ χρήματα, ὥς ἐγώ μαι, ἰχθυά· ἔπει-
τα ἔ, εἰ πὶ ἐμῶ κινδύνῳ, ὅς κ' οἶει δεῖν ἀναλίσκειν τὰ ἐ-
μὰ, ξένοι οὗτοι ἐνθάδε ἔτοιμοι ἀναλίσκειν. εἰς δὲ καὶ κεκό-

tus es, ne, si tu hinc egressus fueris, sycophantæ nobis negotium facestant, quasi te hinc subduxissemus, cogamurq; vel universas facultates, vel ingentem *saltem* nummorum summam amittere, vel etiam aliud præter hæc aliquid pati? Si quid enim tale times, *solicitudinem* istam valere jube. Justum enim est, nos tuæ salutis gratia periculum hoc subire; &, si oportuerit, etiam majus. Mihi itaque obtempera, neque aliter facias. SOC. Et de his quidem, & de aliis multis, Cri-

to, sollicitus sum. CR. Ne igitur hæc vereare. Neque enim multum est argentum, quo accepto nonnulli servare te atque hinc educere volunt. Nonne vides præterea, quam viles sycophantæ isti sint, neque magna ad eos *placandos* largitione opus fore? Tibi vero pecuniæ adsunt meæ, ad hoc *præstandum*, ut opinor, sufficientes: deinde etiam, si qua mei cura adductus, non putas meas *pecunias* infumendas, adsunt hospites hi *nostri* ad infumendum parati. Unus vero etiam huc

μικεν ἐπ' αὐτὸ τῷτο ἀργύριον ἰχθυὸν, Σιμμίας ὁ Θηβαῖος·
 ἔτοιμος δὲ καὶ Κέβης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ πάνυ. ὥστε, ὅπερ
 λέγω, μήτε ταῦτα φοβόμενος ὑποκρίμης σῶσαι σαυτὸν, μή-
 τε ὃ ἑλέες ἐν τῷ δικαστηρίῳ, δυσχερές σοι γινέσθω, ὅτι ἔκ ἀν-
 ἔχους ἐξελθὼν ὃ, τι χρῶ σεαυτῷ. πολλοῖσι μὲν γὰρ καὶ ἄλ-
 λουσι, ὅποιοι ἀν' ἀφίκη, ἀγαπήσουσί σε· ἀν' δὲ βούλῃ εἰς Θετ-
 τάλιαν ἵεναι, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ ξένοι, οἳ σε πλεῖ πολλὰ ποιήσου-
 νται, ἢ ἀσφάλειάν σοι παρέξον, ὥστε σε μηδένα λυπεῖν τῆς
 καὶ Θετταλίας.

ε'. Ἐπὶ γὰρ ὧ Σώκρατες, ἔδδ' εἰς αἰὼν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν
 παρῶμα, σαυτὸν προδίδναί, ἐξὸν σωθῆναι· καὶ τοιαῦτα ἀπεύδειν
 πρὸς σεαυτὸν γενέσθαι, ἅπερ ἀν' καὶ οἱ ἐχθροὶ σε ἀβουλαίαν τε
 καὶ ἄπειυσαν, σὲ ἀφαιρεῖν βουλόμενοι. πρὸς δὲ τούτοις,
 καὶ τὸς ἡμεῖς τὸς σαυτῷ ἐμοί γε δοκεῖς προδίδναί, οὓς σοι ἐξὸν
 καὶ ἐκτρέφειν καὶ ἐκπαιδεῦσαι, οἵ κ' ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν, καὶ ὅ

attulit satis largam pecuniæ
 summam ad hoc ipsum *para-*
tam, Simmias Thebanus: prom-
 ptus etiam est & Cebes, alii-
 que permulti. Quamobrem, ut
 dicebam, neque tale quid me-
 tuens te ipsum servandi ani-
 mum abjicias, neque id, quod
 in judicio dicebas, tibi nego-
 tium facessat, te *nimirum*, si *hac*
urbe exires, quo te ipsum ver-
 teres, minime habiturum. A-
 liis enim multis in locis, quo-
 cunque profectus fueris, te a-
 mabunt: sin velis in Thessa-
 liam te conferre, reperies il-

lic hospites meos, qui te pluri-
 mi facient, tuæque securitati
 adeo prospicient, ut nemo in
 Thessalia tibi molestiam exhi-
 biturus sit.

5. Præterea, Socrates, mi-
 hi rem minime justam aggredi
 videris, si, cum salvus esse pos-
 sis, te ipsum prodas; taliaque
 tibi evenire studeas, qualia ini-
 mici ipsi tui studerent studue-
 runtque, te perdere cupientes.
 Ad hæc filios quoque tuos prode-
 re mihi videris, quos, cum licue-
 rit tibi educare atque instituere,
 omnino deseres, & quantum

σὸν μέρος, ὃ, πᾶν τυχόν, τὸτο πράξουσι. τεύξονται δὲ, ὡς ὁ εἰκός, ποιούτων, οἷά περ εἶωθε γίγναι ἐν ταῖς ὀρφανίαις πρὸς τοὺς ὀρφανούς. ἢ γὰρ οὐ χρὴν ποιεῖσθαι παῖδας, ἢ ξυμβαλάσαι πωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα. σὺ δέ μοι δοκεῖς τὰ ῥαθυμότατα αἰρεῖσθαι. χρὴ δὲ, ἅπερ ἂν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀνδρεῖος ἑλοῖτο, ταῦτα αἰρεῖσθαι, φάσκοντά γε δὴ ἀρετῆς ἅλα πᾶντος τοῦ βίου ἐπιμελεῖσθαι. ὡς ἔγωγε καὶ ὑπὲρ σοῦ ἐκ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἐπιτηδείων αἰχμύομαι, μὴ δόξῃ ἅπαν ὁ πρᾶγμα τὸ πρὸς σε ἀνδρεία τινὶ τῇ ἡμετέρᾳ πεπράχθαι· καὶ ἡ εἰσοδος τῆς δίχης εἰς ὁ διχα-
στήριον ὡς εἰσῆλθες, ἔξον μὴ εἰσελθεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῇ δίχης ὡς ἐγένετο· καὶ τοτελευταῖον δὴ τουτί, ὥσπερ κατὰ-
γελως τῆς πράξεως, κακία τινὶ καὶ ἀνδρεία τῇ ἡμετέρᾳ ἁπλοῦς γενέσθαι ἡμᾶς δοκεῖν, οἷτινες σε οὐ διεσώσαμεν, οὐδὲ σὺ σαυτὸν, οἷόν τε ὄν καὶ δυνατόν, εἴπῃ καὶ μικρὸν ἡμῶν ὄφε-

in te est, quicquid fors obtulerit, iis continget. Accident vero iis, ut verisimile est, qualia orbis in tali conditione evenire solent. Atqui sane oportebat, aut non genuisse filios, aut in iis educandis instituendisque laborem constanter sustinere. Tu vero mihi videris, quæ viri prorsus segnis sunt, eligere. Decet autem contra, quæ vir bonus fortisque eligeret, eligere, *præfer-
tim te*, qui per omnem vitam virtutis studium professus es. Itaque ego & tui & nostrum

familiarium tuorum causa erubesco, *veritus* ne tota hæc res tua ignavia quadam nostra gesta fuisse videatur: & tuus quidem iste ejusmodi in judicium ingressus, cum liceret non ingredi, & ipsum in judicio certamen prout peractum erat, & hoc denique, quod quasi *totius* rei pars maxime ridicula est, vitio quodam ignaviaque nostra nos effugisse videatur, qui nec te conservaverimus, nec tu te ipsum, cum id nec magno quidem negotio fieri posset, si vel tantillum adjumenti in no-

λΘ' ἦν. ταῦτ' οἷον, ὦ Σώκρατες, ὅρα μὴ ἅμα τῷ κακῷ καὶ αἰσχρῷ ἢ σοι τε καὶ ἡμῖν ἄλλὰ βουλεύου. μᾶλλον δὲ ὅδ' ἐβουλεύεσθαι ἔτι ὄρα, ἀλλὰ βεβουλεύεσθαι. μία δὲ βουλή. τῆς γὰρ ὀππούσης νυκτὸς πάντα ταῦτα δεῖ πεπεράχθαι. εἰ δὲ περὶ μὲν ἀδυνάτον, καὶ οὐκ ἐπι οἶόν τε. ἄλλὰ παντὶ τρέπω, ὦ Σώκρατες, πείθω μοι, καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποίει.

Γ'. Σ Ω Κ. Ω φίλε Κρίτων, ἡ προθυμία σου πολλοῦ ἀξία, εἰ μετὰ τίνος ὀρθότητος εἴη. εἰ δὲ μὴ, ὅσω μείζων, τοσούτῳ χαλεπωτέρη. σκοπεῖσθαι οἷον χρὴ ἡμᾶς, εἴτε ταῦτα πρᾶττον, εἴτε μή· ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ αἰεὶ τοιοῦτόν, οἷος τῷ ἐτὶ μὴδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὅς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτερος φαίνηται. τοὺς δὲ λόγους, ὅς ἐν ᾧ ἔμπροσθεν ἔλεγον, ἔδυναμαι νῦν ἐκβαλεῖν, ἐπειδὴ μοι ἤδε ἡ τύχη γέγονεν· ἀλλὰ σχεδὸν τι ὅμοιοι

bis extitisset. Hæc igitur, Socrates, vide ne, præterquam quod mala sunt, etiam dedecori tibi nobisque sint: sed delibera. Imo vero non jam amplius deliberandi tempus est, sed deliberasse oportet. Unicuique vero consilium est. Nam hac nocte proxima cuncta hæc fieri oportet. Sin autem *diutius* expectemus, nihil omnino fieri ulterius poterit. Quamobrem omnino mihi obtempera, Socrates, nec ullo modo aliter facias.

6. S O C. O amice Crito,

studium hoc tuum magni æstimumandum est, si modo cum recta ratione conjunctum sit: sin minus, quanto vehementius, tanto molestius. Videndum ergo nobis est, agendane hæc sint, an non: nam ego is sum non modo nunc, sed & semper, qui meorum nulli paream præterquam rationi, quæ *scilicet* mihi ratiocinanti optima videatur. Rationes itaque illas, quibus in superiori tempore usus sum, nunc, cum in hanc fortunam inciderim, repudiare non possum; sed similes mihi

φαίνοντά μοι, καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ πρῶτον, οὐαυερ καὶ πρῶτον. ὦν ἐὰν μὴ βελτίω ἔχωμεν λέγειν ὅτι παρὸντι, εὐ ἴασι ὅτι οὐ μὴ σοι ξυγχωρήσω, οὐδ' ἂν πλείων τῶν νῦν παρόντων ἢ τῶν πολλῶν δυνάμεις, ὡαυερ παῖδας, ἡμᾶς μορμολύττητα, δεσμούς καὶ θανάτοις ὅπιπέμπουσα, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις. ΚΡ. Πῶς οὖν ἂν μετρώεσθαι σκοποῖμεθα αὐτά; ΣΩΚ. Εἰ πρῶτον μὲν τῶτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν, ὅτι σὺ λέγεις πρὸς τὸ δοξῶν, πότερον χαλῶς ἐλέγετο ἐχάστοις, ἢ οὐ, ὅτι ταῖς μὲν δεῖ τῆς δοξῶν πρῶτον καὶ νῦν, τὴν δὲ οὐ. ἢ πρὸν μὲν ἐμὲ δὲν σποδῆσκειν, χαλῶς ἐλέγετο, νῦν δὲ κατὰδῆλος ἄρα ἐγένετο ὅτι ἄλλως ἔνεκα λόγου ἐλέγετο, ἢ δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῆς. ὅπιθυμῶ δ' ἔγωγε ἐπισκέψασθαι, ὦ Κρίτων, κοινῇ μὲν σὺ, εἰ τι μοι ἀλλοιότερον φανεῖται, ἐπειδὴ γε ὡς ἔχω, ἢ ὁ αὐτός καὶ ἐάσομεν χαίρειν, ἢ πεισόμεθα αὐτῷ. ἐλέετο δὲ πως, ὡς ἐγώ μιν,

ferme apparent, eademque, quas & prius, veneror & in honore habeo: &, nisi nunc iis meliores afferre possimus, plane scias me tibi non concessurum, ne si plura etiam, quam quæ nunc instant, multitudinis potentia nobis, tanquam pueris, terribilamenta objecerit, vincula & mortem & bonorum direptiones intendendo. C R. Quanam igitur ratione ista optime considerare possimus? S O C. Si primum quidem id, quod tu de opinionibus dicebas, resumamus, hoc querentes, utrum recte

semper omnino id olim a nobis dicebatur, necne, oportere scilicet quarundam opinionum rationem habere, quarundam vero minime; an prius quam me mori oporteret, recte id dicebatur, nunc vero constat id temere disputandi gratia dictum fuisse, re ipsa tamen jocosum ac nugas fuisse. Cupio autem, Crito, una tecum explorare, utrum sermo ille alius mihi nunc in hoc statu collocato videatur, an idem: atque utrum dimittendus sit a nobis, an ipsi obtemperandum. Dicebatur autem, ut opinor,

ἐχάστοις
ἐλέετο
μὲν
ὦ Κ
τὰν
οὐκ
οὐχ
ξας
δὲ
χί
χρη
Χρη
των
γυμ

sem
quid
adn
alia
nes
ro
Cri
vid
qui
rat
cul
ris
pos
Vic
tib
au

ἐλάττει ὥστε ὑπὸ τῆς οἰομένης τι λείπει, ὥσπερ νῦν δὴ ἐχὼ
 ἔλεγον ὅτι τῆς δοξῶν, ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι, δέοι τὰς
 μὲν πρὸς πολλοῦ ποιεῖσθαι, τὰς δὲ μή. τοῦτο πρὸς ἡῶν,
 ὦ Κρίτων, οὐ δοκεῖ καλῶς σοι λέγεσθαι; σὺ γὰρ, ὅσα γε
 τὰνδρόπεια, ἐκτὸς εἰ τοῦ μέλλειν ἀποθήσκειν αἰετον, καὶ
 οὐκ ἂν σε παρακερῶσι ἢ παρῶσι συμφορὰ. σκόπει δὴ
 οὐχ ἰσχυρῶς δοκεῖ σοι λέγεσθαι ὅτι οὐ πάσας χρὴ τὰς δό-
 ξας τῆς ἀνθρώπων τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μὲν, τὰς δ' οὐ; οὐ-
 δὲ πάντων, ἀλλὰ τῆς μὲν, πῶν δ' οὐ; τί φῆς; ταῦτα ἔ-
 χε καλῶς λέγει; ΚΡ. Καλῶς. ΣΩΚ. Οὐκ ἔν τὰς μὲν
 χρητὰς τιμᾶν, τὰς δὲ πονηρὰς, μή; ΚΡ. Ναί. ΣΩΚ.
 Χρητὰς δὲ, οὐχ αἱ πῶν φρονίμων· πονηρὰς δὲ, αἱ πῶν ἀφρό-
 νων; ΚΡ. Πῶς δ' οὐ;

ζ'. ΣΩΚ. Φέρε δὴ, πῶς αὖ τὰ τοιαῦτα ἐλέγετο;
 γυμναζόμενον ἄνθρωπον καὶ τοῦτο πρᾶττων, πότερον πα-

semper sic ab iis, qui sibi ali-
 quid dicere videbantur, quem-
 admodum ego modo dicebam;
 alias *nempe* hominum opinio-
 nes plurimi faciendas, alias ve-
 ro minime. Hoc per deos,
 Crito, nonne tibi recte dici
 videtur? Tibi enim, quantum
 quidem id humanæ sortis fe-
 rat ratio, minime instat peri-
 culum, ne crastino die moria-
 ris, nec te transversum agere
 possit præsens hæc calamitas.
 Vide igitur: an non satis recte
 tibi dici videtur, omnes homi-
 num opiniones minime colen-

das esse, se alias quidem, a-
 lias vero non? neque omnium,
 sed quorundam quidem, alio-
 rum vero minime? Quid di-
 cis? annon hæc recte dicun-
 tur? CR. Recte. SOC. An
 non bonæ colendæ, malæ ve-
 ro minime? CR. Ita. SOC.
 Bonæ autem, nonne illæ, quæ
 prudentum sunt; malæ con-
 tra, quæ imprudentum? CR.
 Quidni?

7. SOC. Age vero, quonam
 modo rursus talia dicebantur?
 Qui in gymnasiorum exercitiis
 studiosè versatur, utrum cujus-

τὸς ἀνδρὲς ἐπαίνῳ καὶ φόγῳ καὶ δόξῃ τὸν νοῦν προσέ-
 χει, ἢ ἐνὸς μόνου σκείνου, ὃς ἀν' τυγχάνοι ἰατρὸς ἢ παιδο-
 πείτης ὢν; ΚΡ. Ἐνὸς μόνου. ΣΩΚ. Οὐκοῦν φοβεῖσθαι
 χρὴ τοὺς φόβους, καὶ ἀσπάζεσθαι τοὺς ἐπαίνους τοὺς τοῦ ἐ-
 νὸς σκείνου, ἀλλὰ μὴ τοὺς τῶν πολλῶν; ΚΡ. Δηλαδή.
 ΣΩΚ. Ταύτῃ ἄρα αὐτὸν δρακτέον καὶ γυμνατέον, καὶ ἐδε-
 σέον γε ἢ ποτέον, ἢ ἀν' τῷ ἐνὶ δοκῇ, ὃν ὁπιστάτῃ καὶ ἐπαίοντι,
 μᾶλλον ἢ ἢ ζύμπασι τοῖς ἄλλοις. ΚΡ. Ἐπὶ ταύτῃ. ΣΩΚ.
 Εἴη. ἀπειθήσας δὲ ὃν ἐνὶ, καὶ ἀπμαύσας αὐτοῦ τιμὴν δόξαν
 καὶ τὴν ἐπαίνους, πμῆσας ὃν τὴν τῶν πολλῶν καὶ μηδὲν ἐπαίον-
 των, ἄρα ὕδεν χακὸν πείσῃ; ΚΡ. Πῶς ᾔδ'; ΣΩΚ.
 Τί δ' ἐπὶ χακὸν τῷτο, καὶ ποῖ τείνει, καὶ εἰς τί τ' ἀπειθεῖν ὄσ;
 ΚΡ. Δηλονότι εἰς τὸ σῶμα. τοῦτο γὰρ διόλλυσι. ΣΩΚ.
 Καλῶς λέγεις. Οὐκ ἔν καὶ τᾶλλα, ὧ Κρίτων, οὕτως, ἵνα μὴ
 πάντα δίδωμεν. καὶ δὴ καὶ τῷ τῷ δικαίων καὶ ἀδίκων, καὶ αἰσχρῶν καὶ

libet hominis laudi & vitupe-
 rationi & opinioni animum
 attendit, an unius tantum il-
 lius, qui medicus sit aut exer-
 citor? C R. Unius solum il-
 lius. S O C. Annon timere de-
 cet vituperationes, & amplecti
 laudes illius unius, vulgi vero
 minime? C R. Procul dubio.
 S O C. Hac itaque ratione ille
 agere seque exercere debet,
 atque etiam edere & bibere,
 quæ illi uni recta videatur, qui
 præfideat intelligatque, po-
 tius quam quæ cæteris omni-
 bus. C R. Vera hæc sunt.

S O C. Esto. At si illi uni non
 paruerit, opinionemque ejus &
 laudes nihili duxerit, vulgi ve-
 ro & imperitorum magni fe-
 cerit, annon mali aliquid sus-
 cipiet? C R. Quidni? S O C.
 Quidnam autem est id malum,
 & quonam tendit, & in quam
 ejus, qui non obtemperaverit,
 partem? C R. Nimirum in
 corpus. Hoc enim corrumpit.
 S O C. Recte dicis. Sic ergo
 & de cæteris quoque, Crito,
 ne singula percurramus, sta-
 tuendum est. Jam vero de ju-
 stis injustisque, de turpibus &

καλῶν, καὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, περὶ ὧν νῦν ἡμῖν ὅστις ἢ βελή, πότερον τῇ ᾤ πολλῶν δόξῃ δεῖ ἡμᾶς ἑπεῶσαι, καὶ φοβεῖσθαι αὐτήν, ἢ τῇ ᾤ ἐνός, εἴ τις ἐστὶν ἐπαίων, ὃν δεῖ καὶ αἰσχύνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι μᾶλλον ἢ ξύμπαντας τὰς ἄλλας· ὥς εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν, διαφθερῶμεν ἑαυτοὺς καὶ λωβησόμεθα, ὃ ᾧ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίγνωτο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο; ἢ ὅθεν ὅστις τοῦτο; ΚΡ. Οἴμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ἦ. ΣΩΚ. Φέρε δὴ, εἰάν τις ἔσθ' ἀπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ μὲν βέλτιον γιγνώσκον, ἔσθ' ἀπὸ τῆς νοσήδους καὶ ἀφαιρούμενον, διαλέσσομεν, πειθόμενοι μὴ τῇ τῆς ἐπαίωντων δόξῃ, ἀλλὰ βιωτὸν ἡμῖν ὅστις διεφθαρυμένου αὐτοῦ; ἔτι δέ που τοῦτο σῶμα, ἢ οὐχί; ΚΡ. Ναί. ΣΩΚ. Ἀρ' οὕτω βιωτὸν ἡμῖν ὅστις μετὰ μοχθηροῦ καὶ διεφθαρυμένου σώματος; ΚΡ. Οὐδ' αὖτως. ΣΩΚ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα ἐστὶν ἡμῖν βιωτὸν διεφθαρμένον, ὥς ὁ ἀδίκον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν; ἢ φανερὸν

honestis, bonisque & malis, de quibus hæc nunc a nobis instituta est quaestio, utrum vulgi opinionem sequi, eamque timere debemus, an unius potius, si quis sit, qui intelligat, quem decet & vereri & timere magis quam cæteros omnes; cui nisi obtemperaverimus, corrumpemus & lædemus id, quod iusto quidem fit melius, iniusto autem corrumpitur? An vero nihil illud est? CR. Equidem arbitror, Socrates.

8. SOC. Age vero, si id, quod a re salubri quidem fit melius, ab insalubri autem corrumpitur, corruerimus, peritorum non secuti iudicium, an nobis eo corrupto vita vitalis erit? Est autem id corpus, nonne? CR. Id ipsum. SOC. An ergo vita nobis vitalis erit cum vitioso atque corrupto corpore? CR. Nullo modo. SOC. At vita nobis vitalis erit, illud licet corrumpatur, cui iniustum quidem nocet, iustum vero prodest? an illud

περὶ ἡγούμενα εἶ) τῆ σώματος οὗτο, ὅ, π ποτ' ὅτι τ' ἡμε-
τέρων, πεί ὅ ἡ τε ἀδικία καὶ ἡ δικαιοσύνη εἶναι; ΚΡ. Οὐδα-
μῶς. ΣΩΚ. Ἀλλὰ πμώτερον; ΚΡ. Πολύ γε. ΣΩΚ.
Οὐκ ἄρα, ὦ βέλπτε, πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον ὅ, π ἐρεῖσιν
οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἄλλ' ὅ, π ὁ ἐπαίων πεί τῶν δικαίων καὶ ἀ-
δικων, ὁ εἷς, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. ὥτε πρῶτον μὲν ταύτη
σοκ ὀρθῶς εἰσηγῇ, εἰσηγούμενον τῆς τ' πολλῶν δόξης δέῃ
ἡμᾶς φροντίζειν πεί τῶν δικαίων καὶ χαλῶν καὶ ἀγαθῶν, ἔ
τ' ἐναντίων. ἀλλὰ μὲν δὴ φαίη γ' ἄν τις, Οἰοί τε εἰσὶν ἡμᾶς
οἱ πολλοὶ ἀποκρινώμεθα. ΚΡ. Δηλαδὴ καὶ ταῦτα φαίη γ'
ἄν τις, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Ἀληθῆ λέγεις. ἄλλ', ὦ θαν-
μάσιε, ἔπος γε ὁ λόγος, ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ἀνό-
μοις εἶναι καὶ πρῶτες. καὶ τόνδε δὲ αὖ σκόπει, εἰ ἔτι
μῶναι ἡμῖν, ἢ οὐ, ὅτι οὐ ὁ ζῆν πεί πλείστου ποιητέον, ἄλλὰ
ὁ εὖ ζῆν. ΚΡ. Ἀλλὰ μένει. ΣΩΚ. Τὸ γ' εὖ καὶ χαλῶς

corpore vilius existimamus,
quicquid sit e nostris, circa
quod iustitia iniustitiaque ver-
satur? C R. Nullo modo.
S O C. Sed pretiosius? C R.
Et multo quidem. S O C. Non
igitur, vir optime, nobis ita
prorsus curandum est, quid de
nobis vulgus loquatur, sed quid
is, qui iusta & iniusta intelli-
git, *quid* unus, *inquam*, iste, &
ipsa veritas. Quamobrem pri-
mo quidem non recte *sermo-
nem* instituis, dum ponis vul-
gi opinionem de rebus iustis
& honestis & bonis, earum-

que contrariis curandam a no-
bis esse. At vero dixerit ali-
quis, Potest vulgus nos inter-
ficere. C R. Nimirum & hæc
quispiam dixerit, Socrates.
S O C. Vera loqueris. At mi-
hi certe, vir optime, sermo
hic, quem percurrimus, diver-
sus quidem priorque videtur:
hunc vero rursus considera, u-
trum nobis adhuc maneat, nec-
ne, *videlicet*, non maximi fa-
ciendum esse vivere, sed be-
ne vivere. C R. Manet qui-
dem. S O C. Sed an hoc quo-
que manet, bene & honeste

καὶ δίκαιός, ὅτι ταυτὸν ὅστι, μὴν, ἢ ὅ μὴν; ΚΡ. Μένει.

9'. ΣΩΚ. Οὐκοῦν ἐκ τῶν ὁμολογημένων τοῦτο σκεπτόν, πότερον δίκαιον ἐμὲ ἐνθένδε πειρασθαι ἔξιναι, μὴ ἀφιέντων Ἀθηναίων, ἢ οὐ δίκαιον. καὶ εἰ μὲν φαίνεται δίκαιον, πειρώμεθα· εἰ δὲ μὴ, ἔωμεν. ἄς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τε χρημάτων ἀναλώσεως, καὶ δόξης, καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα, ὧ Κρίτων, σκέμματα ἢ τῷ ῥαδίως ἀποκτιννύτων, καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν, εἰ οἰοίτε ἦσαν, ὅθεν ἔστι νῶ, τέτων τῷ πολλῶν ἡμῶν δ' (ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος οὕτω αἰρεῖ) μὴ ὅθεν ἄλλο σκεπτόν ἢ, ἢ ὅπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν· πότερον δίκαια πράξομεν, καὶ χρήματα τελοῦντες τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐνθένδε ἔξαστοι, καὶ χάριτας, καὶ αὐτοὶ ἔξαγοντές τε καὶ ἔξαγόμενοι, ἢ τῇ ἀληθείᾳ ἀδικήσομεν, πάντα ταῦτα ποιοῦντες. καὶ φαινόμεθα ἄδικοι αὐτὰ ἐργαζόμενοι, μὴ οὐ δέη ὑπολο-

& juste vivere idem esse, an non? CR. Manet.

9. SOC. Ex his igitur, quæ confessi sumus, hoc considerandum, utrum justum sit conari me hinc exire, Atheniensibus non dimittentibus, an injustum: ac si appareat justum esse, tentemus: sin minus, omittamus. Quas vero tu affers rationes de pecuniarum impensis, hominum opinione, filiisque educandis, vide, Crito, ne hæc revera vulgi hujusce rationes sint, qui & homines temere interficiunt, &, si pe-

nes ipsos potestas esset, interfectos ad vitam revocarent, & id quidem absque ulla ratione; nobis vero (quandoquidem sic exigit ratio) ne nihil aliud considerandum sit, quam quod modo dicebamus: utrum juste egerimus, pecunias largiendo gratiamque habendo iis, qui me hinc eduxerint; utrum, inquam, juste acturi simus ipsi cum educentes tum educi; an potius revera in his omnibus agendis, agemus injuste: atque si appareat nos hæc agendo injuste acturos, ne, si vel mors

γίγασθαι, οὐτ' εἰ σποδήσκειν δεῖ τωρμένοντας καὶ ἡσυχίαν
 ἄγοντας, ' οὔτε ἄλλο ὅποιον πάσχειν, πρὸς τῷ ἀδικεῖν. ΚΡ.
 Καλῶς μὲν μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες· ὅρα δ' ἢ τί δρω-
 μεν. ΣΩΚ. Σκοπῶμεν, ὦ γὰρ, κοινῇ καὶ εἰ πῃ ἔχεις
 ἀντιλέγειν ἐμοὶ λέγοντ', ἀντίλεγε, καὶ σοι πείσομαι· εἰ
 δὲ μὴ, παύσαι ἡδὴ, ὦ μακάριε, πολλάκις μοι λέγων τὸν
 αὐτὸν λόγον, ὡς χρὴ ἐνθύνει ἀκόντων Ἀθηναίων ἐμὲ ἀπέναι.
 ὡς ἐγὼ περὶ πολλοὺ ποιοῦμαι πεισάσῃ σε ταῦτα πείσσειν,
 ἀλλὰ μὴ ἀκοντ'. ὅρα δὲ δὴ τῆς σκέψεως τιμὴ ἀρχίω,
 εἴαν σοι ἰσορῶς λέγηται, καὶ σπειρῶ σποκείνασθαι ὃ ἐρωτώ-
 μενον, ἢ ἂν μάλιστα οἴη. ΚΡ. Ἀλλὰ πειράσομαι.

ἰ. ΣΩΚ. Οὐδενὶ πρόπῳ φαιμέν ἐκόντ', ἀδικητέον εἶναι;
 ἢ πῶς μὲ ἀδικητέον πρόπῳ, πῶς δὲ οὐ; ἢ οὐδαμῶς τό γε ἀδι-

vel aliud quodvis supplicium
 nobis hic manentibus & nihil
 aggredientibus obeundum est,
 istorum nequaquam prius ha-
 benda sit ratio quam hujusce,
 ne injustum aliquod agamus.
 CR. Recte quidem loqui mi-
 hi, Socrates, videris: vide au-
 tem quid agendum sit. SOC.
 Consideremus, vir bone, una:
 ac si qua in parte me dicentem
 redarguere poteris, redargue,
 & ego tibi assentiar: sin mi-
 nus, desine jam, vir optime,
 eundem sæpius sermonem re-
 petere: oportere scilicet me
 hinc, Atheniensibus licet invi-

tis, abire. Etenim ego magnum
 id ducam, si mihi persuadere
 possis, ut hæc faciam, non au-
 tem, si me invito hæc aggredia-
 ris. Vide itaque, utrum hoc
 disquisitionis initium tibi satis
 commode dictum sit, & co-
 nare, quod rogatus sis, ita re-
 spondere, prout maxime cen-
 seas *respondendum*. CR. Co-
 nabor equidem.

10. SOC. Statuimusne nul-
 lo modo injuriam sponte fa-
 ciendam esse? an quodam pa-
 cto facienda quidem est inju-
 ria, quodam vero nequaquam?
 an *potius* nullo modo vel bo-

κεῖν ἔτε ἀγαθόν, ἔτε καλόν, ὥς πολλάκις ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμ-
 προσθεν χρόνῳ ὠμολογήθη, ὅπερ καὶ ἄρτι ἐλέγετο; ἢ πᾶσαι ἡ-
 μῖν αἱ ἐκεῖνα ἐπρόσθεν ὁμολογίαι ἐν ταῖς οὖν ταῖς ὀλίγαις ἡμέ-
 ραις ἐκκεχυμένα εἰσὶ καὶ πάλαι, ὦ Κρίτων, ἄρα τηλικαῖδ' ἐ-
 γέροντες ἄνδρες πρὸς ἀλλήλους ἀποδὴ διαλεγόμενοι, ἐλάθομεν
 ἡμᾶς αὐτοὺς παίδων ὅθεν ἀφάροντες; ἢ πῶς τοῦτο μάλ-
 λον οὕτως ἔχει, ὥσπερ τότε ἡμῖν ἐλέγετο, εἴτε φασὶν οἱ πολ-
 λοὶ, εἴτε μή; καὶ εἴτε δεῖ ἡμᾶς ἐπὶ τῶνδε χαλεπώτερα πά-
 ρχειν, εἴτε καὶ τραύτερα, ὅμως τόγ' ἀδικεῖν τῷ ἀδικουῦτι
 καὶ κακὸν καὶ αἰσχρὸν τυγχάνειν ὃν πῶς τῷ τρέφῳ φαιμέν, ἢ
 οὐ; K P. Φαιμέν. Σ Ω Κ. Οὐδαμῶς ἄρα δεῖ ἀδικεῖν.
 K P. Οὐ δῆτα. Σ Ω Κ. Οὐδ' ἐπὶ ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδι-
 κύν, ὥς οἱ πολλοὶ οἴοντο. ἐπειδὴ γὰρ ὁδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν. K P.
 Οὐ φαίνεται. Σ Ω Κ. Τί δαὶ δῆ; κακουργεῖν δεῖ, ὦ Κρίτων,

num est vel honestum inju-
 riam facere, quemadmodum &
 in superiori tempore sæpe con-
 fessi sumus, uti modo diceba-
 tur? an vero quicquid a nobis
 antea constitutum erat, intra
 paucos hosce dies prorsus effu-
 sum est; ac dudum ergo nos tam
 grandes nati homines, Crito,
 studioseque inter nos differen-
 tes, latuit nihil nos a pue-
 ris differre? An ita prorsus se-
 res habet, ut tunc temporis a
 nobis dicebatur, sive suffrage-
 tur multitudo, sive non? & si

ve graviora etiam præsentibus,
 sive leviora subire cogamur,
 attamen injuriam facere, illi
 qui facti, omnino malum tur-
 peque esse fatemur, an non?
 C R. Fatemur. S O C. Nul-
 lo igitur modo facienda est in-
 juria. C R. Nullo quidem.
 S O C. Neque igitur ei, cui fit
 injuria, licet injuriam vicissim
 facere, ut vulgus putat; siqui-
 dem nullo modo injuria facien-
 da est. C R. Non videtur li-
 cere. S O C. Quid ergo? ma-
 la alicui inferre decet, Crito,

ἢ οὐ; ΚΡ. Οὐ δὲ δή που, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί δέ; ἀντικακουργεῖν κακῶς πάροντα, ὡς οἱ πολλοὶ φασί, δίκαιον, ἢ οὐ δίκαιον; ΚΡ. Οὐδαμῶς. ΣΩΚ. Τὸ γὰρ που κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους, τοῦ ἀδικεῖν ὅθεν ἀφ' ἑαυτοῦ. ΚΡ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩΚ. Οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δέ, οὔτε κακῶς ποιεῖν ὅθεν ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὅτιοι πάροντες αὐτῶν. καὶ ὅρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα ὁμολογῶν, ὅπως μὴ πῶς δόξαν ὁμολογήσῃς. οἶδα γὰρ ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ καὶ δόξει· οἷς δ' οὕτω δέδοκται, καὶ οἷς μὴ, τούτοις οὐκ ἔστι κοινὴ βουλὴ, ἀλλ' ἀνάγκη τούτους ἀλλήλων καταφρονεῖν, ὁρῶντας ἀλλήλων τὰ βουλευόμενα. σκόπει οὖν δὴ καὶ σὺ εὖ μάλα, πότερον κοινωνῆς καὶ σιωδου καὶ σοι, καὶ ἀρχόμεθα εἰτεῦθεν βουλόμενοι, ὡς ὅθεν ποτε ὁρθῶς ἔχοντες οὔτε τοῦ ἀδικεῖν, οὔτε τοῦ ἀνταδικεῖν, οὔτε κακῶς πάροντα ἀμυνέσθαι, ἀντιδρῶντα κα-

an non? CR. Non decet certe, Socrates. SOC. Quid autem? si qui mala patitur, mala vicissim referat, justumne id est, ut vulgus ait, an injustum? CR. Injustum. SOC. Nempe is, qui mala hominibus infert, nihil ab injuriā faciente discrepat. CR. Vera loqueris. SOC. Nec igitur injuriā rependere decet, neque malefacere cuiquam hominum, quodcumque ab illis ipse passus fuerit. At vide, Crito, nequid, dum hæc concedis, præter sententiam tuam concedas.

Perpaucis enim, scio, hæc & videntur & videbantur: quibus vero videntur, & quibus aliter, his non est communis deliberandi ratio, sed necesse est eos, dum alii aliorum consilia mutuo respiciunt, se invicem contemnere. Considera igitur & tu diligenter admodum, utrum communiter ita tibi mecum videatur, atque hinc deliberationem nostram instituamus, quasi nunquam rectum sit vel injuriā facere, vel rependere, vel malo affectum id ulcisci, malum vicissim refe-

κῶς· ἢ ἀφίστασαι καὶ οὐ κοινωνεῖς τῆς ἀρχῆς. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ πάλαι οὕτω, καὶ νῦν ἔτι δοκεῖ· σοὶ δὲ εἴ πῃ ἄλλη δόξαται, λέγε καὶ δίδασκε. εἰ δὲ ἐμμένεις τοῖς περὶ αὐτὸ, τὸ μετὰ τοῦτο ἄκουε. Κ Ρ. Αλλ' ἐμμένω τε καὶ ξυνδοκεῖ μοι. ἀλλὰ λέγε. Ω Σ Κ. Λέγω δὴ αὖ τὸ μετὰ τοῦτο, μᾶλλον δὲ ἐρωτῶ, πότερον ἂν τις ὁμολογήσῃ τῷ, δίκαια ὄντα, ποιητέον, ἢ ἕξαπατητέον. Κ Ρ. Ποιητέον.

ια'. Σ Ω Κ. Εκ τούτων δὴ ἄθρει. ἀπιόντες εἰδένδε ἡμεῖς μὴ πείσαντες τὴν πόλιν, πότερον κακῶς τινὰς ποιούμεν, καὶ ταῦτα, οὓς ἤκιστα δεῖ, ἢ οὐ; καὶ ἐμμένομεν οἷς ὁμολογήσαμεν, δίκαιοις οὖσιν, ἢ οὐ; Κ Ρ. Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι περὶ τὸ ἐρωτᾶς. οὐ γὰρ εἰδένδε. Σ Ω Κ. Αλλ' ὧδε σκόπει. εἰ μέλλουσιν ἡμῖν εἰδένδε εἶτε ἀποδιδράσκειν, εἰθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο, ἐλθόντες· ὁ νόμοι καὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως, ὅτι πάντες ἔροιν-

rentem; an a nobis discedis, huic principio non consentiens. Mihi enim & olim, & etiamnum ita videtur: quod si tibi aliter appareat, dic, & doce. Sin autem superioribus istis acquiescas, quid sequatur, audi. C R. At acquiesco equidem & consentio: dic igitur. S O C. Dico ergo deinceps quod sequitur, vel potius interrogo, utrum quæ quis alicui, utpote æqua, pollicicus sit, præstanda sint, an fides ei fallenda. C R. Præstanda.

11, S O C. Ex hisce itaque

rem vide. Si nos hinc abeamus præter civitatis consentium, utrum male aliquibus facimus, idque iis, quibus minime decet, an non? & utrum in istis permanemus, quibus, utpote æquis, consentimus, an non? C R. Nequeo equidem, Socrates, ad id quod rogas, respondere. Non enim intellico. S O C. Verum ita considera. Si volentibus nobis hinc sive aufugere, sive quomodo- cunq; hoc appellandum est, venerint leges, civitatisque hujus respublica, mihiq; adstantes in-

το, Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες· τί ἐν νῶ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλο τι ἢ
 τέτρω τῷ ἔρῳ, ὃ ὅτι χειρεῖς, διανοή τις τε νόμοις ἡμᾶς ἀπο-
 λέσαι, καὶ ζύμπασαν τὴν πόλιν, ὃ σὸν μέρος; ἢ δοκᾷ σοι οἷόν τι
 ἐπὶ ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι, καὶ μὴ ἀνατετραφῆναι, ἐν ᾗ ἂν αἱ γινώ-
 μεναι δίκαι μὴδὲν ἰσχύωσιν, ἀλλ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀκυροὶ τε γίνων-
 ται καὶ διαφθείρων; Τί ἐρῶμεν, ὦ Κεῖτον, πρὸς ταῦτα καὶ
 ἄλλα τοιαῦτα; πολλὰ γὰρ ἂν τις ἔχοι, ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ, ἐ-
 πὶν ὑπὲρ τέτρω ὅς νόμος ἀπολλυμένος, ὅς τας δίκας τας δικα-
 οδείας πρὸς τῇ κυρείᾳ εἶναι. ἢ ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸς, ὅτι ἡ-
 δίκαι γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις, καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην ἔκρινε; ταῦτα,
 ἢ τί ἐρῶμεν; ΚΡ. Ταῦτα νῆ Δία, ὦ Σώκρατες.

Β'. ΣΩΚ. Τί ὅν ἂν εἰπωσιν οἱ νόμοι; Ω Σώκρατες, ἢ
 καὶ ταῦτα ὁμολόγησεν ἡμῖν τε καὶ σοι, ἢ ἐμμένειν ταῖς δίκαις, αἷς
 ἂν ἡ πόλις διαχέροι; Εἰ ὅν αὐτῶν θαυμάζοιμεν λεγόντων, ἴσως
 ἂν εἴποιεν, Οἴε, ὦ Σώκρατες, μὴ θαύμαζε τὰ λεγόμενα, ἀλλ'

terrogaverint, Dic nobis, So-
 crates; quidnam facere cogitas?
 An non intelligis hac re, quam
 aggredieris, te nobis legibus,
 totique civitati, quantum in te
 est, interitum machinari? An
 putas civitatem illam amplius
 stare posse, neque subverti, in
 qua judicia *rite* peracta nullam
 vim habeant, sed a privatis ho-
 minibus irrita fiant atque re-
 scindantur? Quid ad hæc, Cri-
 to, aliaque huiusmodi dice-
 mus? Permulta enim afferre
 quis posset, præsertim orator,
 pro hac lege violata dicens,

quæ sententias publico iudicio
 latas jubet ratas esse. An re-
 spondebimus illis, civitatem
 nobis injuriam intulisse, ne-
 que sententiam recte statuisse?
 Hæccine, an quid *aliud* dice-
 mus? CR. Hæc per Jovem,
 Socrates.

12. SOC. Quid ergo le-
 ges dixerint? O Socrates, an
 & id nobis tecum convenit,
 nempe ut judiciis stares, quæ
 civitas tulerit? Quod si ipsas i-
 ta loquentes admiraremur, for-
 te dicerent, Noli, Socrates,
 quæ dicimus, admirari, sed

ἀποκρίνῃς. ἐπεὶ δὴ καὶ εἰώθης χρῆσθαι τῷ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. φέρε γάρ, τί ἐγκαλῶν ἡμῖν καὶ τῇ πόλει, ὅτι χειρεῖς ἡμᾶς ἀπολλυόμεναι; ὃ ὡρθόν μὲν σε ἐγενήσαμεν ἡμεῖς; καὶ δι' ἡμῶν ἔλαβε τίμω μητέρα σου ὁ πατήρ, καὶ ἐφύτθισέ σε; φράσον, οὐκ, τίς ἡμῶν τοῖς νόμοις τοῖς πλεῖστον γάμοις μέμφοι πῖ, ὥς οὐ καλῶς ἔχουσιν; Οὐ μέμφομαι, φαίην ἄν. Ἀλλὰ τοῖς πλεῖστον τὸ γεννηθέντος τρυφῶν τε καὶ παιδεύων, ὃ ἢ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; ἢ οὐ καλῶς προσέταττον ἡμεῖς οἱ ὅτι τῶν τεταγμένων νόμοι, παραγέλλοντες ὅτι πατρὶ τῷ σὺ σε ὡς μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν; Καλῶς, φαίην ἄν. Εἰπὲν. ἐπεὶ δὴ δὲ ἐγένου τε καὶ ἐξετεράφης καὶ ἐπαιδεύθης, ἔχουσιν ἄν εἰπεν ὡρθόν μὲν, ὥς ἔχει ἡμέτερος νόμος καὶ ἐκγονος καὶ δοῦλος, αὐτὸς τε καὶ οἱ σοὶ ὡρθόν; καὶ εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, ἄρ' ἐξίσου οἶε εἶς σοὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡμῖν, καὶ ἅπ' ἂν ἡμεῖς σε ἐπιχειρῶμεν ποιεῖν, ταῦτα καὶ σὺ ἀνίποιεν

responde: cum tibi hac interrogandi & respondendi methodo in disputationibus tuis uti consuetum sit. Agedum, cujusnam rei nos civitatemque tantopere accusas, ut perdere nos aggrediaris? Nonne primum quidem te nos genuimus? atque per nos pater tuus matrem tuam duxit, & te genuit? Dic ergo, an de hisce inter nos legibus, quæ sunt de conjugiiis, quasi minus recte constitutis, conquereris. Non conqueror, dicerem. Sed an de his, quæ educationi institutionique na-

torum provident, in qua ipse quoque institutus es? An non recte hæc inter nos leges hac de re latæ patri tuo imperarunt, ut in musica te & gymnastica institueret? Recte, dicerem. Esto: postquam vero hoc modo natus es educatusque ac institutus, potesne primum quidem negare te nostrum esse & natum & servum, ipsumque & majores tuos? & cum id ita se habeat, an putas jus ex æquo tibi atque nobis esse, & quæ nos tibi facere aggrediamur, eadem & te nobis re-

οἶε δίκαιον εἶναι; ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξί-
σου ἦν τὸ δίκαιον, καὶ πρὸς δεσπότην, εἰ σοι ὦν ἐτύγχα-
νεν, ὥτε ἄπερ πάχεις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν· ὅτε κακῶς ἀ-
κούοντα ἀνπλέγειν, οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν, οὔτε ἄλ-
λα τοιαῦτα πολλά· πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἄρα καὶ τοὺς
νόμους ἔξεσαι σοι, ὥτε ἐάν σε ὀπτιχειῶμεν ἡμεῖς ἀπολλυῖαι,
δίκαιον ἡγούμενοι εἶναι, καὶ σὺ δὲ ἡμᾶς οὐ νόμοις καὶ τιμῇ
πατρίδα κατ' ὅσον διώσας ὀπτιχειῇσεις ἀνταπολλυῖαι; ἢ
φῆσεις, ταῦτα ποιοῶν, δίκαια πράττειν, ὁ τῇ ἀληθείᾳ τῆς
ἀρετῆς ἐπιμελούμενος; ἢ ὅπως εἰ σοφός, ὥτε λέληθῇ σε ὁ-
τι μήτερος τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντη
πρώτερον ὅστι πατεῖς, καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον, καὶ εἰ
μείζονι μοίρα καὶ πλεονέκτημα θεοῖς καὶ πλεονέκτημα ἀνθρώποις τοῖς νοῦν
ἔχουσι καὶ σέβαστος δεῖ ἢ μάλλον ὑπέκειναι καὶ ὑποταγεῖν πατρί-
δα χαλεπαίνουσαν, ἢ πατέρα καὶ ἢ πείθειν, ἢ ποιεῖν ἂν ἂν κε-

ferre justum arbitraris? An cum nec adversus patrem, nec dominum, si quem habeas, tibi jus ex æquo sit, ut quæ ab illis patiari, iis etiam rependas; neque, si te conviciis laceffant, ea illis regerere, nec, si te verberent, vicissim eos verberare, neque alia hujusmodi multa *facitare fas sit*; contra patriam vero ac leges hoc tibi licebit; adeoque si nos, id justum judicantes, perdere te aggrediamur, & tu vicissim nos leges & patriam pro viribus aggredieris perdere?

dicesque te hæc agendo justa agere, tu, qui virtutis revera curam geris? Talisne tua est sapientia, ut te latuerit & matri & patri & cæteris omnibus majoribus patriam esse pretiosius quiddam, venerabiliusque & sanctius, & superiore loco tum apud deos tum apud homines prudentes *eam esse collocandam*; colereque patriam oportere, eique obedire, & morem gerere, cum succenseat, potius quam patri; & aut illi persuadendum, aut quicquid imperaverit, facien-

λεύο
τα,
γη τ
χαιον
λειπ
παντ
πείθ
τε μ
δα;
νόμο
οι νό
ἐπι
φαν
λῶν

dun
dun
ver
vin
mil
mo
scilicet
stun
qu
der
ren
jud
qu
fac
Et
fir

λεύοι· καὶ πάσχειν εἴαν τι πρῶτάτῃ παθεῖν, ἡσυχίαν ἄγον-
τα, εἴαν τε τύπτεσθαι, εἴαν τε δεῖσθαι, εἴαν τε εἰς πόλεμον ἄ-
γῃ πρῶτος ἢ ἀποθανύμενον, ποιητέα ταῦτα, καὶ ὁ δῖ-
καιον οὕτως ἔχει· καὶ οὐχ ὑπεικτέον, ὅδδ' ἀναχωρητέον, ὅδδ'
λειπλέον τὴν τάξιν· ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ
πανταχοῦ ποιητέον ἂν κελεύοι ἢ πέλις τε καὶ ἡ πατρίς· ἢ
πέπειθαι αὐτὴν ἢ τὸ δίκαιον πέφυκε· βιάζεσθαι δὲ ἔχ' ὅσιον ἔ-
τε μητέρα, ἔτε πατέρα, πολὺ δὲ τῶν ἐπὶ ἡπτον τὴν πατρί-
δα· τί φήσομεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἀληθῆ λέγειν τῶς
νόμοις, ἢ οὐ; ΚΡ. Εμοίγε δοκεῖ.

17. ΣΩΚ. Σκόπη τοίνυν, ὦ Σώκρατες, (φαῖεν ἂν ἴσως
οἱ νόμοι) εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς
ἐπιχειρεῖς δοῦν, ἀ ἐπιχειρεῖς· ἡμεῖς γάρ σε γενήσαντες, ἐκθρέ-
ψαντες, παιδεύσαντες, μετὰ δόνητες ἀπάντων, ὧν οἰοί τε ἡμεν, χα-
λῶν σοί τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι πολίταις, ὅμως προαγορεύο-

dum; & patienter sustinen-
dum si quid pati jufferit, sive
verberari te oportuerit, sive in
vincula conjici, sive in bellum
miserit ad vulnera excipienda
mortemve subeundam, hæc
scilicet facienda, & æquum ju-
stumque ita postulare; & ne-
que declinandum, neque rece-
dendum, nec ordinem descen-
dendum; sed & in bello & in
judicio & prorsus ubique ea,
quæ civitas patriæque jufferit,
facienda esse; aut illi, quo pa-
cto justum sese habet, mon-
strandum; vim autem neque

matri nec patri inferre fas esse,
& multo etiam minus patriæ?
Quidnam ad hæc dicemus, Cri-
to? verane dicere leges, an
non? C R. Mihi quidem vi-
dentur.

13. SOC. Considera ergo,
Socrates, (dixerint fortasse le-
ges,) utrum nos hæc recte sta-
tuamus, te ea, quæ nunc ag-
grederis, injuste contra nos ag-
gredi. Nos enim, quæ te ge-
nuimus, educavimus, institui-
mus, atque omnia, quæ potui-
mus, & tibi & cæteris civibus
bona tribuimus, cuilibet tamen

μεν, τῷ ἔξουσιν πεποιηκέναι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ, ἐ-
 πιδάν· δοκιμάσῃ καὶ ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα καὶ
 ἡμᾶς τοὺς νόμους, ᾧ ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς, ἐξένοι λαβόν-
 τα τὰ αὐτῶ, ἀπιέναι ὅπῃ ἂν βέλῃται. καὶ οὐδεὶς ἡμῶν τῶν
 νόμων ἐμποδῶν ὅστιν οὐδ' ἀπαγορεύει, εἴαν τις βούληται ὑ-
 ρῶν εἰς Στοικίαν ἵέναι, (εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς τε ἔῃ ἡ πό-
 λις) εἴαν τε μετοικεῖν ἄλλοσέ πῃ ἐλθὼν, ἵέναι ἐκέῖσε, ὅπῃ αἱ
 βούληται, ἔχων τὰ αὐτοῦ. ὅς δ' ἂν ἡμῶν παρκαμένη, ὁ-
 ρῶν ὃν τρόπον ἡμεῖς τὰς τε δίκας δικάζομεν, καὶ τὰλλα
 τιτὼ πόλιν διοικῶμεν, ἥδη φαμέν τοῦτοι ὁμολογηκέναι ἔρ-
 γῳ ἡμῖν, ἃ ἂν ἡμεῖς κελύβωμεν, ποιήσῃ ταῦτα. καὶ τὸν
 μὴ πειδόμενον, τειχῇ φαμέν ἀδικεῖν· ὅτι τε γεννήταις οὐ-
 σιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τρεφεῖσι· καὶ ὅτι ὁμολογή-
 σαι ἡμῖν πείθεσθαι, οὔτε πείθεται, οὔτε πείθει ἡμᾶς, εἰ
 μὴ χαλῶς τι ποιοῦμεν· πρεσβύντων ἡμῶν, καὶ οὐκ ἀξίως

Atheniensium potestatem fa-
 ciendo, *quasi* denunciamus, si
 cui, postquam civitatis statum
 nosque leges exploraverit &
 perspexerit, minus placeamus,
 illi, rebus suis collectis, quo-
 cunque voluerit, abire licere.
 Nec ulla e nobis legibus im-
 pedit aut prohibet, si quis
 vestrum, cui nos civitasque mi-
 nime placeamus, in coloniam
 aliquam velit discedere, si in
 alium quemvis locum commi-
 grare, quo minus illuc, quocun-
 que velit, abeat, secumque sua
 transferat. At vero quicun-

que vestrum, postquam cogno-
 verit qua ratione nos judicia
 exercemus, & in cæteris rebus
 civitatem regimus, permanse-
 rit, hunc jam dicimus re ipsa
 convenisse nobiscum, se, quæ-
 cunque jusserimus, facturum.
 Et eum, qui non paruerit, tri-
 fariam injuriam facere affirma-
 mus; & quod genitricibus no-
 bis non obtemperat, & quod
 nutricibus; & quod pollicitus
 se nobis obtemperaturum, ne-
 que obtemperat, neque nobis
 persuadet, si quid minus rec-
 te agimus; cum nos quæ vo-

ἐπιβλήσων ποιεῖν ἃ ἂν κελεύωμεν, ἀλλὰ ἐφίεντων δυοῖν ἡ-
 τερα, ἢ πείθειν ἡμᾶς, ἢ ποιεῖν τούτων ἑδέτερα ποιεῖ.

ιδ'. Ταύταις δὴ φάμεν καὶ σε, ὦ Σόκρατες, ταῖς αἰ-
 πiais ἐνέξεας, εἴπερ ποιήσεις ἃ ἔπινοῖς· καὶ οὐχ ἥκιστα Αθη-
 ναίων σε, ἀλλ' οἱ τοῖς μάλιστα. Εἰ οὖν ἐγὼ εἶποιμι, ἀφ' ὅ-
 τι δὴ, ἴσως ἂν μου δικαίως καθάπτοιτο, λέγοντες, ὅτι ἐν
 τοῖς μάλιστα Αθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὼς τυγχάνω
 ταύτῃ τι ὁμολογίαν. φαῖεν γὰρ ἂν, ὅτι, ὦ Σόκρατες,
 μέγαλα ἡμῶν τούτων τεκμήρια ἔστιν, ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἡρέ-
 σκουμεν καὶ ἡ πόλις. οὐ γὰρ ἂν ποτε τῷ ἄλλων Αθηναίων
 ἀπάντων ἀφαιρέντως οἱ αὐτῇ ἐπεδήμεις, εἰ μὴ σοι διαφε-
 ρήτως ἡρεσκε. καὶ οὐτ' ἐπὶ θεωρεῖαι πόπολε οἷα τῆς πόλεως
 ἐξήλθες, ὅτι μὴ ἀπαξ εἰς Ἰσθμόν, οὔτε ἄλλοσε ἑδαμόσε,
 εἰ μὴ ποι σφαλισμόν. οὔτε ἄλλῃ ἐποιήσω σποδῆμίαν
 πόποτε, ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης

lumus solummodo proponamus, neque ferociter imperemus, sed permittamus alterum e duobus, aut persuadere nobis, aut *mandata nostra* explere; horum *tamen* neutrum facit.

14. His ergo criminibus & te, Socrates, obnoxium fore dicimus, si quæ cogitas præstiteris; neque *id quidem* minus quam cæteros Athenienses, sed maxime ferme omnium. Si ergo rogarem, quamobrem *præ cæteris sim obnoxius*, fortasse iuste me remorderent, dicentes, me præ cæteris Atheniensibus

hoc iis pollicitum fuisse. Sic enim dicerent, Magna nobis, Socrates, harum rerum sunt argumenta, tibi nos civitatemque placuisse. Nequaquam enim maxime omnium Atheniensium eam habitasses, nisi tibi præ cæteris maxime placuisset. Neque enim ad spectacula publica urbe unquam egressus es, nisi semel in Isthmum, nec alio usquam, nisi in militiam; neque aliam suscepisti peregrinationem unquam, quemadmodum cæteri *solent*; neque alterius civitatis visen-

πόλεως οὐδ' ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι· ἀλλὰ ἡμεῖς σοι
 ἰσχυροὶ ἤμεν, καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις· οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ἡ-
 ἐρῶ, καὶ ὁμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύσεσθαι. τὰ τε ἄλλα
 ἔσσι παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὥς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως.
 ἔτι τοῖνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἔξιμι σοι φυγῆς τιμήσεσθαι, εἰ ἐ-
 βόλῃ, καὶ ὅπερ νῦν ἀκέρους τῆς πόλεως ἐπιχειρεῖς, τότε ἐκέρ-
 ους ποιήσῃ. σὺ γὰρ τότε μὲν ἐχαλλωπίζου, ὥς ὅτ' ἀνανακ-
 τῶν εἰ δεοὶ τεθνάναι σε· ἄλλ' ἤρῃ, ὥς ἔφησα, πρὸ τ' φυγῆς
 θάνατον. νῦν γὰρ οὐτ' ἐκείνοις τῆς λόγους αἰχμῇ, οὔτε ἡμῶν
 τ' νόμων ἐντρέπη, ἐπιχειρῶν ἀφαιρθεῖναι· πρῶτοις τε ἅπερ
 αὖν δούλος ὁ φαυλότατος πρῶξεν, ἀποδιδράσκειν ἐπιχειρῶν
 πρὸ τὰς ξυνθήκας τε καὶ τὰς ὁμολογίας, καθ' ἃς ἡμῖν ξυνέβη
 πολιτεύσεσθαι. πρῶτον οὖν ἡμῖν τῷ αὐτῷ ἀποκρίναι, εἰ ἀλη-
 θῆ λέγομεν, φάσκοντές σε ὁμολογηκέναι πολιτεύσεσθαι καθ'
 ἡμᾶς, ἔρῃ, ἀλλ' ἔλῳ· ἢ ἔκ' ἀληθείᾳ. τί φῶμεν πρὸς ταῦ-

dæ te cepit cupido, aliarumve
 legum cognoscendarum: sed
 nos nostramque civitatem tibi
 satis habuisti: usque adeo ve-
 hementer probasti nos, & te
 ex nostris præscriptis victurum
 fore consensisti. Præterea &
 filios in hac civitate procreasti,
 utpote quæ tibi placeret. Quin-
 etiam licebat tibi in ipso judi-
 cio exilio multari, si voluisses,
 & quod nunc invita civitate
 aggredieris, tunc ea volente fa-
 cere. Tu vero tunc te ipsum
 efferebas, quasi minime indig-
 naturus, si mori te oporteret;
 at mortem, ut dicebas, potius

quam exilium eligebas. Nunc
 vero nec verba illa tua erubef-
 cis, neque nos leges vereris,
 sed nobis interitum machina-
 ris: agisque, quod nequissimus
 quivis servus ageret, effugere
 tentans, contra pacta conven-
 taque, ex quorum præscriptis
 te in republica versaturum no-
 biscum consensisti. Primum
 igitur hoc ipsum responde no-
 bis, num vera dicamus, cum
 affirmemus te, non verbis, sed
 re ipsa, pollicitum esse, te ex
 nostris præscriptis in republica
 victurum fore; an non hæc ve-
 re dicamus. Quid ad hæc, Cri-

τα, α
 κρατ
 ἡμᾶς
 λογησ
 βελε
 καί, ε
 λογι
 ἀς δι
 νίδων
 δήμι
 σοι δ
 ἡμεῖς
 μων
 δέ, ε
 ἔση,

to, c
 rend
 Socr
 tur,
 cum
 que
 nequ
 vi t
 com
 gint
 ire,
 ven
 sent
 mor
 suiff

τα, ὦ Κρίτων; ἄλλο πῆ ὁμολογῶμεν; ΚΡ. Ἀνάγκη, ὦ Σώ-
κρατες. ΣΩΚ. Ἄλλο πὺν, φαίειν, ἢ ξυνθήκας τὰς πρὸς
ἡμᾶς αὐτὸς καὶ ὁμολογίας πρὸς βαίνας; ἔχ' ὑπ' ἀνάγκης ὁμο-
λογήσας, ἔδδ' ἀπατηθεὶς, ὅδδ' εἰ ὀλίγω χρόνῳ ἀναλχασθεὶς
βυλεύσας; Ἄλλ' εἰ ἔπειτα ἐβδωμήκοντα, εἰ οἷς ἦν σοι ἀπιέ-
ναι, εἰ μὴ ἡρέσκομεν ὑμεῖς, μηδὲ δίκαια ἐφαίνοντό σοι αἱ ὁμο-
λογίαι (εἰ); ἴσ' οὐτε οὐτε Λακεδαιμόνα ποροῦν, οὐτε Κρήτην,
ἀς δὴ ἐχέτοτε φῆς εὐνομεῖας, οὐτε ἄλλην ὁδεμίαν τῇ Ἑλλη-
νίδων πόλεων, ἔτε τῇ βαρβάρων. Ἄλλ' ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπε-
δήμους ἢ οἱ χυλοὶ τε καὶ τυφλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάπηροι. οὐτα
σοι ἀγαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἡρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ
ἡμεῖς, (Α) νόμοι δηλονότι. τίνοι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἀνευ νό-
μων; νῦν δ' ἐπὶ ὅτ' ἐμμένεις τοῖς ὁμολογημένοις· ἐμμένεις
δὲ, εἰ μὴν γε πείθῃ, ὦ Σώκρατες· καὶ οὐ καταγέλαστός γε
ἔσθι, εἰ καὶ πόλεως ἐξεληθόν.

to, dicendum? an non confi-
tendum? C R. Necessè est,
Socrates. S O C. Nonne igitur,
dixerint, conventa nobiscum
& pacta violas; quæ ne-
que coactus nobiscum inivisti,
neque deceptus, neque in bre-
vi temporis spatio deliberare
compulsus; sed annis septua-
ginta, in quibus tibi licuit ab-
ire, nisi nos placuissemus, con-
ventaque justa tibi visa fuif-
sent? Tu vero nec Lacedæ-
monia neque Cretam antepo-
fuisti, quas quidem ipse bene

constitutas esse assidue prædi-
cas, neque aliam ullam vel
Græcarum civitatum vel bar-
bararum: at ex hac rarius pe-
regrinatus es quam claudi &
cæci mancique alii. Adeo ti-
bi præ cæteris Atheniensibus
civitas placuit, atque nos, vi-
delicet leges. Cui enim pla-
cere potest civitas sine legi-
bus? Nunc vero conventis mi-
nime stas: stabis autem si no-
bis fidem adhibeas, Socrates;
neque te ridiculum reddes ex
hac civitate egrediendo.

14. Σκόπει γὰρ δὴ, ταῦτα πῶς βὰς, καὶ ἑξαμαρτῶν τι
 τούτων, τί ἀγαθὸν ἐργάσῃ σαυτὸν, ἢ τοὺς ὀπιτηδέους τοὺς
 σαυτοῦ. ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύουσιν γέ σου οἱ ὀπιτηδέοι καὶ
 αὐτοὶ φύλῃν καὶ φερηθῆναι τῆς πόλεως, ἢ τὴν οὐσίαν ἀπο-
 λέσαι, σχεδὸν τι δῆλον. αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν εἰς τὴν ἐγγύ-
 τατά τινα πόλεως ἔλθῃς, ἢ Θήβῃς, ἢ Μεγάρῃς, (εὐνομεῖ-
 ται γὰρ ἀμφοτέραι) πολέμιος ἦζεις, ὦ Σώκρατες, τῇ τέττοι
 πολιτείᾳ. καὶ ὅσοι περ κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων ὑποβλέψου-
 ται σε, διαφορὰ ἡρώμενοι τῶν νόμων καὶ βεβαιώσεις τοῖς
 δικασταῖς τὴν δόξαν, ὥστε δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι. ὅ-
 τις γὰρ νόμων διαφοροῦς ἔστι, σφόδρα που δόξειεν αὐτῷ νέειν
 γὰ καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφορεὺς εἶναι. πότῃ οὖν φύ-
 ξῃ τὰς τε εὐνομουμένας πόλεις καὶ τῶν ἀνδρῶν τὰς κοσμιώ-
 ταις; καὶ τὸ τοιοῦτον ποῖντι ἄρα ἄξιον ἔστι σοι ζῆν; ἢ πλησιάζει;

15. Vide etenim, si hæc vio-
 laveris, & quid hujusmodi pec-
 caveris, quodnam tibi aut ne-
 cessariis tuis bonum parabis.
 Nam in periculo necessarios
 tuos fore, ne ipsi quoque in
 exilium expellantur priventur-
 que civitate, aut facultatibus
 spolientur, quodammodo cer-
 tum est. Tu autem ipse si in ci-
 vitatum proximarum aliquam
 te contuleris, vel Thebas, vel
 Megaras, (utraq̃ue enim bene
 constitutæ sunt) primum qui-
 dem hostis regimini illarum

accedes. Et omnes, quibus cu-
 ræ est patria, te suspectum ha-
 bebunt, corruptorem legum
 existimantes: & suam judici-
 bus opinionem confirmabis;
 ut recte *contra te* sententiam
 tulisse videantur. Quisquis e-
 nim legum corruptor est, is
 quam maxime juvenum & im-
 peritorum hominum videatur
 esse corruptor. Utrum ergo
 civitates bene constitutas, &
 modestissimos quosque homi-
 nes devitabis? & si id feceris,
 vitane te digna erit? an forte

σεις τέτοις, καὶ ἀναιχμητήσεως ἀγαλόμενος πᾶς λόγος, ὦ Σώκρατες, ἢ οὐαπερ ἐνθάδε, ὡς ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ δικαιοσύνη πλείονος ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι; καὶ οὐκ οἶμαι ἄοχημον φανείας τὸ ἔστωκεν ὡς ὅραμα; οἶεσθαι γὰρ χρὴ. Ἄλλ' οὐκ μὲν τέτων τῶν πόλεων ἀπαρεῖς, ἥξεις δὲ εἰς Θεσσαλίαν ὡς τὴν ξένος ἔστω Κεῖπωνος. ὅκαί γ' οὐδὲ πλείστη ἀπαξία καὶ ἀκολασία· καὶ ἴσως ἀν' ἡδέως σου ἀκούοιεν ὡς γυλίοις οὐκ τῷ δεσποτικῷ ἀπεδίδρασκες, σκευὴν τινα φειδέμενος, ἢ διφθέραν λαβὼν, ἢ ἄλλα οἷα δὴ εἰώθασιν ἐπισκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, καὶ τὸ χῆμα ὃ σαυτῷ μεθ' ἑαυτοῦ. ὅτι δὲ γέρονι ἀνὴρ, σμικρὸν χρόνον πρὸ βίῃ λοιπῷ ὄντος, ὡς ὁ εἰκός, ἐτόλμους οὕτω γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν, νόμους τοὺς μεγίστους παρὰ τὸν νόμον, ὅς ἐστι; ἴσως, ἀν' μὴ τινα λυπῆς· εἰ γὰρ μὴ, ἀχέσει, ὦ Σώκρατες, πολλὰ καὶ ἀνάξια σαυτοῦ. ὑπερχόμενος δὲ πάντας ἀνθρώπους βίῳ, καὶ δαλδύων. τί ποιοῖς; ἢ

eos adibis, nec erubescas verba, Socrates, facere, quæ hic *consuevisti*, virtutem *videlicet* & justitiam legesque & earum instituta hominibus maximi esse facienda? neque putas fore, ut Socratis factum indecorum videatur? Existimandum sane. At vero ex hisce civitatibus emigrabis, in Thessaliam vero ad Critonis hospites abibis. Illic enim maxima licentia est & petulantia. Ac forsan libenter illi te audient *narrantem*, quam ridicule e carcere aufugeris, *nova* quadam veste in-

volutus, aut pellem vel alia quævis induens, qualia homines fugitivi solent induere, tuamque speciem mentitus. Te vero senem, cui vitæ parum, ut verisimile fuit, supererat, ausum esse ita pertinaciter vivendi desiderio teneri, legesque maximas violare, nemine tibi objiciet? *Nemo quidem* fortasse, si modo neminem offenderis: alioquin multa, Socrates, atque te ipso indigna audies. Vives autem obnoxius cunctis hominibus, atque serviens. Quid vero facies? Con-

εὐωχούμενος ἐν Θετταλίᾳ; ὥσπερ ὅπῃ δεῖπνον, σποδεδημη-
κὼς εἰς Θετταλίαν. λόβοι δὲ ὁκεῖνοι οἱ περὶ διχαιοσύνης καὶ
τῆ ἄλλης ἀρετῆς πᾶ ἡμῶν ἔσονται; Ἀλλὰ δὴ τῶν παίδων ἔνεχα
βούλει ζῆν, ἵνα αὐτὰς ἐκτρέψῃς καὶ παιδεύσῃς. τί δέ; εἰς
Θετταλίαν αὐτοὺς ἀγαγὼν τρέφεις τε καὶ παιδεύσεις, ξένους
ποιήσας, ἵνα καὶ τοῦτό σου σπολαύσωσιν; ἢ τοῦτο μὲν οὐ
αὐτοὶ δὲ πρεφόμῃ, οἳ ζῶντες, βέλλιον τρέφονται καὶ παι-
δευοῦνται, μὴ ζυγόντες σοὶ αὐτοῖς; ὅ γὰρ ὅπῃ τῆδε οἱ
σοὶ ἐπιμελήσονται αὐτῶν. πότερον ἐὰν μὲν εἰς Θετταλίαν
σποδημῆσῃς, ἐπιμελήσονται· ἐὰν δὲ εἰς ἄλλου σποδημῆσῃς,
οὐχὶ ἐπιμελήσονται; εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ὅστις, τῶν σοὶ
φασκόντων ἐπιτηδεύων (εἰ), οἷός τ' ἐστιν.

17. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, πειδόμενοι ἡμῶν τοῖς σοῖς
τροφεῦσι, μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ, μήτε τὸ
ζῆν, μήτε ἄλλο μηδὲν, περὶ τοῦ διχαίου· ἵνα εἰς ἄλλου

viviane in Thessalia celebra-
bis? utpote qui in Thessaliam,
tanquam ad coenam aliquam,
profectus fueris. Disputatio-
nes vero illæ de iustitia cæ-
terisque virtutibus ubinam no-
bis erunt? At quidem filiorum
gratia vivere cupis, ut nutrias
eos atque instituas. Quid ve-
ro? an in Thessaliam eos per-
duces, ut illic nutrias eos atque
instituas, peregrinos eos effi-
ciens, ut & hoc quoque abs
te reportent? an hoc quidem
non facies; sed si hic educen-
tur, te superstitite, melius edu-

cabuntur & instituentur, te
licet cum illis non versante?
Tui enim necessarii illorum
curam gerent. Utrum si in
Thessaliam quidem profectus
fueris, eos curabunt; sin au-
tem ad inferos profectus fue-
ris, non curabunt? Certe si
quid adjumenti est in iis, qui
se tuos necessarios esse dicti-
tant, credendum est *curaturos*.

16. At, Socrates, fidem nô-
bis habens nutricibus tuis, ne-
que filios, neque vitam, neque
aliud quicquam pluris facias,
quam iustitiam; ut, cum ad in-

ἐλθ
σιν.
εἰνα
ἑδ
ἡδ
ὑπ
τε
χε
οὐ
ἡμ
φο
τε
μή

δοκ

fero
apu
pro
enir
ta t
lius
aut
pro
nun
abis
dem
bus
inju
pite
&
lave

ἐλθὼν, ἔχῃς ταῦτα πάντα ἀπολογήσασθαι τοῖς ἐκεῖ ἀρχου-
σιν. οὔτε γὰρ ἐνθάδε σοι φαίνεται ταῦτα θεράποντι ἄμεινον
εἶναι, οὐδὲ δικαιότερον, οὐδὲ ὁσιώτερον, οὐδὲ ἄλλω τῷ σῶν
ὄσδενί· οὔτε ἐκείσε ἀφικομένην ἄμεινον ἔσαι. ἀλλὰ νῦν μὲν
ἡδικομένης ἀπεί, (εἰάν ἀπίης) ἔχῃς ὑφ' ἡμῶν τῶν νόμων, ἀλλ'
ὑπ' ἀνθρώπων· εἰάν δὲ ἐξέλθῃς, οὕτως αἰχρῶς ἀνταδικήσας
τε καὶ ἀνίλακουργήσας, τὰς σαυτῆς ὁμολογίας τε καὶ ξυνθή-
κας τὰς πρὸς ἡμᾶς πρᾶξας, καὶ κακὰ ἐργασάμενος τέττας,
οὓς ἤκητα ἔδει, σαυτόν τε καὶ φίλους καὶ πατεῖδα καὶ ἡμᾶς.
ἡμεῖς τέ σοι χαλεπανοῦμεν ζῶντι, καὶ ἐκεῖ οἱ ἡμέτεροι ἀδελ-
φοί, οἱ δ' αἰδοῦ νόμοι, οὐκ εὐμνῶς σε ὑποδέξονται· εἰδόν-
τες ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐπεχείρησας ἀπολέσαι, τὸ σὸν μέγας. ἀλλὰ
μή σε πείσῃ Κρίτων ποιεῖν ἃ λέγῃς, μᾶλλον ἢ ἡμεῖς.

ἰς'. Ταῦτα, ὦ φίλε ἐταῖρε Κρίτων, εὖ ἴσθι ὅτι ἐγὼ
δοκῶ ἀκοῦειν, ὥσπερ (A) κορυβορμιτιῶντες τῷ αὐλῶν δοκοῦ-

feros perveneris, hæc omnia
apud eos, qui illic præsent,
pro te afferre possis. Neque
enim, si hæc feceris, in hac vi-
ta tibi vel tuorum alicui me-
lius fore videtur, aut justius
aut sanctius; neque tibi illuc
profecto melius erit. Verum
nunc quidem injuriam passus
abis, (si abeas) non a nobis qui-
dem legibus, sed ab homini-
bus: quod si hinc aufugeris,
injuriasque & mala adeo tur-
piter retuleris, promissaque tua
& pacta nobiscum inita vio-
laveris, atque eos, quos mini-

me oportebat, læseris, teipsum
scilicet & amicos & patriam
nosque leges; & nos viventi
tibi infensæ erimus, & illic
germanæ nostræ, leges quæ
apud inferos sunt, haudqua-
quam benigne te excipient;
cum te nos pro viribus disper-
dere conatum fuisse intellexe-
rint. Quamobrem ne tibi Cri-
to, ut quæ monet suscipias,
persuadeat, potius quam nos,
ut ab iis desistas.

17. Hæc, dulcis amice Crito,
certo scias me addire videri,
quemadmodum Idææ Matris

σιν ἀκούειν. καὶ ἐν ἐμοὶ αὐτῇ ἡ ἡχὴ τῶπων τῶ λόγων βομβῶ, καὶ ποιεῖ
μὴ δύνασθαι τὰ ἄλλων ἀκούειν. Ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ
δοκῶντα, εἴαν τι λέγῃς πρὸς ταῦτα, μάτην ἐρεῖς. ὅμως μέν-
τοι εἴ τι οἶμι πλέον ποιήσῃς, λέγε. ΚΡ. ΑΛΛ', ὦ Σώκρατες,
οὐκ ἔχω λέγειν. ΣΩΚ. Εἰα τοῖνον, ὦ Κρίτων, καὶ παρατίω-
μεν ταύτην, ἐπειδὴ ταύτῃ ὁ θεὸς ὑφηγεῖται.

œstro percussi tibias. Atque in
me sermonum horum sonitus
reboat, efficitque ut alios au-
dire non possim. Scias ergo,
quantum mihi nunc videtur, si
quid præter hæc dicas, te fru-
stra dicturum. Veruntamen si

quid te profecturum credis, di-
cas. CR. Ego vero, quod di-
cam, Socrates, nihil habeo.
SOC. Define ergo, Crito, &
hac cursum dirigamus, quan-
doquidem hac nos deus du-
cit.

περὶ
τῶν
πῶν

P

T
ver
ab
PH
ade

Π Λ Α Τ Ω Ν Ο Σ

Φ Α Ι Δ Ω Ν,

Η Π Ε Ρ Ι

Ψ Υ Χ Η Σ.

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ.

ΑΥΤΟΣ, ὦ Φαίδων, πρὸ γένου Σωκράτει ἐκείνῃ τῇ
ἡμέρᾳ ἢ τὸ φάρμακον ἔπιεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ
ἄλλου τῶ ἡκούσας; ΦΑΙΔ. Αὐτὸς, ὦ Εχέκρα-
τες. ΕΧ. Τί ὧν δὴ ἐστὶν ἄτλα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ ὅθι θανάτῳ; καὶ
πῶς ἐτελεύτα; ἡδέως γὰρ αὖν ἀκούσαιμι. καὶ γὰρ ὅτε ἔτι πολλοί
τῶν Φλιασίων ἔδεις πάνυ τι ὀπιχωριάζει ταῦν Ἀθιναῖζε, ὅ-

P L A T O N I S

P H Æ D O N,

S I V E D E

A N I M O.

ECHECRATES, PHÆDON.

TUNE ipse, Phædon, ad-
teras Socrati die illo, quo
venenum bibit in carcere, an
ab alio aliquo id audivisti?
PHÆD. Ipse, Echecrates,
aderam. ECH. Quænam igi-
tur sunt ea, quæ ille antequam
moreretur, locutus est? Et quo-
modo decessit? Libenter enim
audirem. Nam neque civium
Phliasiorum quisquam crebro
nunc Athenas commeat, ne-

τί τις ξένος ἀφίκηται χρένυ συχνῷ ἐκείθεν, ὅστις ἀνὴρ ἡμῖν σα-
φές τι ἀγγέλαι οἷός τ' ἢ περὶ τούτων, πλείω γὰρ δὴ ὅτι φάρ-
μακον πίων ἀποδοῦναι· τῷ δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν.
ΦΑΙΔ. Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεαθε ὃν τρέ-
πον ἐγένετο; ΕΧ. Ναί. Ταῦτα μὲν ἡμῖν ἠγγελλέ τις
καὶ ἐθαυμάζομεν γὰρ ὅτι, πάλαι γενομένης αὐτῆς, πολλῶ
ὑπερὸν φαίνεται ἀποδοῦναι. τί οὖν ἦν τοῦτο, ὦ Φαίδων;
ΦΑΙΔ. Τύχη τις αὐτῶ, ὦ Εχέκρατες, συνέβη. ἔτυχε
γὰρ τῇ περιεργίᾳ τῆς δίκης ἡ πόρνη ἐπιμένη τοῦ πλοῖος,
ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσι κατ' ἔτος. ΕΧ. Τοῦτο
δὲ δὴ τί ὅστις; ΦΑΙΔ. Τοῦτό ὅστις τὸ πλοῖον, ὡς φασιν Ἀ-
θηναῖοι, ὃ ὦ Θησεὺς ποτὲ εἰς Κρήτην τῆς δις ἐπὶ τὰ ἐκείνοιο
ᾧχετο ἄγων, ὃ ἔσωσέ τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν Ἀπόλλωνι
εὐξάντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθῆεν, ἑκάστου ἕως θεοῖαν
ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἦν δὴ αἰεὶ καὶ νῦν ἐπὶ ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυ-

que hospes aliquis inde *ad nos*
jamdudum accessit, qui certi
aliquid de rebus hisce nobis
posset nunciare, præterquam
quod ille hausto veneno e vi-
ta migraverat: de cæteris vero
nihil, quod referret, habebat.
PHÆD. Nec ergo quæ ad
judicium spectabant, quo pac-
to transacta fuerint, audivi-
stis? ECH. Imo. Hæc no-
bis quidam retulit: & mirati
profecto sumus quod, illo jam-
pridem peracto, non nisi mul-
to post tempore obisse videat-
ur. Quid ergo, Phædon, in
causa erat? PHÆD. Casus

aliquis, Echecrates, illi conti-
git. Accidit enim, ut pridie
quam judicaretur, coronaretur
puppis navis ejus, quam Delum
quotannis mittunt Athenien-
ses. ECH. Id vero quidnam
fibi vult? PHÆD. Hæc est
illa navis, ut aiunt Athenien-
ses, in qua Theseus olim his
septem illos secum vexit in
Cretam, eosque & se ipsum ser-
vavit. Voverant itaque tunc,
ut fertur, Apollini, se, si ser-
varentur, pompam solennem
Delum deducturos: quam qui-
dem semper ex illo tempore,
atque etiam nunc singulis annis

τὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. ἐπειδὴν ἐν ἄρξῳ) τῇ θεωρίας, νόμος
ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τέτῳ καθαρῶς εἶναι τὴν πόλιν, καὶ δημοσίᾳ
μηδένα ἀποκλεινύουσα, ὥρην ἀνὰ εἰς Δῆλον ἀφίκηται) ὁ πλοῖον, καὶ
πάλιν δεῦρος. τὸτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίνεται, ὅταν τύ-
χῃσι οἱ ἀνέμοι ἀπολαβόντες αὐτὰς. ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῇ θεωρίας, ἐ-
πειδὴν ὁ ἱερεὺς τῷ Ἀπόλλωνος τέλει τὴν ἀρύμνην τῷ πλοῖον. τὸτο
δ' ἐτύχεν, ὡς περ λέγω, τῇ προτεραίᾳ τῇ δίκῃς γενομένης. ἀφ' ἧς
ταῦτα καὶ ὁ πολὺς χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτῃ ἐν τῷ δεσμω-
τηρίῳ, ὁ μετὰ τὸν τῇ δίκῃς περὶ τῷ θανάτῳ.

β'. ΕΧ. Τί δ' ἐστὶ τὰ πρὸς αὐτὸν τὸν θάνατον, ὃ φαί-
δων; τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ τραχθέντα; καὶ πίνες οἱ πρῶ-
τογενόμενοι τῷ ὅτι τῇ δειῶν τῷ ἀνδρεί; ἢ οὐκ εἶον αὐτῶν ἀρχον-
τες πρῶτον, ἀλλ' ἐρημος ἐτελεύτα φίλων; ΦΑΙΔ. Οὐ-
δαμῶς· ἀλλὰ παρῆσαν πίνες, καὶ πολλοί γε. ΕΧ. Ταῦτα δὲ
πάντα προθυμῆθι ὡς σαφέστατα ἡμῖν ἀπαγγέλλαι, εἰ μή τις

ad deum mittunt. Cum igitur
pompam *apparare* inceperint,
lege cautum est illis, ut urbs
interea lustretur, & nemo ex
decreto publico interficiatur,
donec Delum pervenerit navis,
rursusque huc *redierit*. Hoc
autem longum nonnunquam
occupat temporis spatium, cum
venti eos intercluserint. Ini-
tium vero pompæ istius fit,
postquam Apollinis sacerdos
navis puppim coronaverit. Id
autem, ut dicebam, pridie
quam judicaretur *Socrates*, fac-
tum erat. Hac de causâ e-

tiam longum illud tempus in-
ter iudicium & mortem ei in
carcere intercesserat.

2. ECH. Quid vero circa
mortem ipsam, Phædon, con-
tigit? quænam *ab eo* dicta e-
rant, quæ facta? & quinam fa-
miliarium ejus ipsi aderant?
An magistratus adesse non per-
mittebant, atque ita amico-
rum *presentia* destitutus de-
cessit? PHÆD. Nequa-
quam: aderant etenim aliqui,
& quidem multi. ECH. Hæc
igitur omnia enitere quam pla-
nissime nobis referre, nisi quid

σοὶ ἀγρολῖα τυγχάνει οὐσα. ΦΑΙΔ. Ἀλλὰ χολάζω τε καὶ πειράτομαι ὑμῖν διηγήσασθαι. καὶ γὰρ τὸ μεμνηθῆναι Σωκράτους, καὶ αὐτὸν λέγοντα, καὶ ἄλλου ἀκούοντα, ἐμοιγε αἰεὶ πάντων ἥδιον. ΕΧ. Ἀλλὰ μὲν, ὦ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιοῦτους ἑτέρους ἔχεις. ἀλλὰ περὶ ὡς ἂν διώῃ ἀκρίβεστα διελθεῖν πρῶτα. ΦΑΙΔ. Καὶ μὲν ἔγωγε θαυμάσια ἔπαθον παραγερόμεν. οὔτε γὰρ ὡς θαυμάτω παρὸντα με ἀνδρὲς ὑπὸ τῆς αἰδοῦς εἰσ-
 ἦει. εὐδαίμων γὰρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο, ὦ Εχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδελφῶς καὶ γενναίως ἐτε-
 λούτα. ὥστε μοι παύσασθαι ἐκέλευον μηδ' εἰς ἄδου ἵοντα, ἀνευ θείας μοίρας ἵεναι, ἀλλὰ καὶ ἐκέλευε ἀφικόμενον εὖ πρῶ-
 ξεν, εἰπὲρ τις πώποτε καὶ ἄλλος. ἄρ' οὖν δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσῆι, ὡς εἰκὸς ἂν δοξάσειεν ἑμεῖ παρὸντι πέν-
 θεϊ. οὔτε αὖ ἡδονή, ὡς ἂν φιλοσοφία ἡμῶν ὄντων, ὥσπερ εἰώ-

tibi negotii forte contingat. PHÆD. At otiosus sum & ea enarrare vobis conabor. Etenim meminisse Socrætis, five ipse loquar, five alios audiam, mihi semper omnium est dulcissimum. ECH. Atqui, Phædon, & hosce, qui te audituri sunt, ita prorsus affectos habes. Itaque conare omnia quantum possis accuratissime persequi. PHÆD. Atqui ego quidem miro quodam modo illic præsens affectus eram. Neque enim me, tanquam si viri familiaris mortui adesset, misericordia sub-

ierat. Siquidem beatus ille mihi, Echecrates, videbatur, tum animi habitum tum orationem ejus *consideranti*, adeo intrepide generoseque e vita migrabat; ut mihi constaret eum ne ad inferos quidem absque divina forte descendisse, sed & illic quoque beatum fore, si quis unquam alius. Quamobrem neque misericordia admodum commotus eram, ut consentaneum videretur eum fore, qui luctuosæ rei intererat; neque rursus voluptate *affectus* eram, tanquam si in philosophia, quemadmodum soleba-

γίμνη-
 πόν τ
 συλκε
 νος ἔμ
 κείμε
 μῶν
 τὸν τ
 τοῖνον
 οἱ ἄλ
 ΦΑΙ
 Κριτ
 πηρ
 νιεύς
 μῆ
 Σιμ
 mus,
 mon
 eran
 ne m
 tatis
 tio r
 tem
 esse.
 simil
 nunc
 vero
 nost
 doru
 que
 PH
 sus c

θειμεν. καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοῖς τοῖς πῖνες ἦσαν· ἀλλ' ἀτεχνῶς ἀπο-
πὸν τι μοι πάθος παρῆν, καὶ τις αἰδέσθης χρεῖσιν ἀπὸ τε τῆς ἡδονῆς
συλκεχεραμένη ὁμῶς καὶ τῆς λύπης, ἐνθυμεμένῳ ὅτι αὐτίχα ἐκεῖ-
νος ἔμελλε τελευτᾶν. καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδὸν τι οὕτω διε-
κείμεθα, πότε μὲν γελῶντες, σῆοτε δὲ δακρύοντες· εἰς δὲ ἡ-
μῶν καὶ διαφερόντως, Ἀπολλόδωρος. οἶδα γὰρ πᾶσι τὸν ἄνδρα ἐ-
πὶ τῷ τρόπῳ αὐτοῦ. ΕΧ. Πῶς γὰρ οὐ; ΦΑΙΔ. Εκείνός τε
ποίνῃ παντάπασιν οὕτως εἶχε, καὶ αὐτὸς ἔγωγε ἐπεταράχμην, καὶ
οἱ ἄλλοι. ΕΧ. Ετυχον δὲ, ὦ Φαίδων, πῖνες παρὰ γινόμενοι;
ΦΑΙΔ. Οὗτός τε γὰρ ὁ Ἀπολλόδωρος τῶν ἐπιχωρίων παρῆν, καὶ
Κριτόβουλος, καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Κρίτων· ἐπὶ Ἑρμογένους, καὶ Ἐ-
πιγένης, καὶ Αἰσχίνους, καὶ Ἀντισθένης. ἦν δὲ καὶ Κλήσιππος ὁ Παια-
νεύς, καὶ Μενέξενος, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐπιχωρίων· Πλάτων δὲ, οἶ-
μα, ἠοσένης. ΕΧ. Ξένοι δὲ τινες παρῆσαν; ΦΑΙΔ. Ναί.
Σιμμίας τέ γε ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβης καὶ Φαιδώνδης· καὶ Μεγαρό-

mus, versaremur. Nam ser-
mones quidem *nostri* ejusmodi
erant; sed affectus quidam pla-
ne mirus, atque insolita volup-
tatis simul & doloris permix-
tio me invaserat, consideran-
tem illi paulo post moriendum
esse. Et quicumque aderamus,
similiter ferme affecti eramus,
nunc quidem ridentes, nunc
vero lacrymantes; unus autem
nostrum præ cæteris, Apollo-
dorus: nosti enim virum ejus-
que morem. ΕCH. Quidni?
PHÆD. Ille ergo ita prorsus
comparatus erat, atque ip-

se alique perturbati eramus.
ΕCH. Quinam vero, Phæ-
don, aderant? PHÆD. Indi-
genarum quidem, Apollodorus
iste, & Critobulus, paterque
ejus Crito; item Hermoge-
nes, Epigenes, Æschines, &
Antisthenes: aderat quoque
Ctesippus Præanius, & Mene-
xenus, atque alii quidam indi-
genarum: Plato autem, opi-
nor, ægrotabat. ΕCH. Ali-
quine autem aderant peregri-
ni? PHÆD. Imo. Simmias
quidem Thebanus, Cebes, &
Phædonides; Megarense ve-

γεν, Εὐκλείδης τε καὶ Τερψίων. ΕΧ. Τί δέ; Αρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος παρεγένοντο; ΦΑΙΔ. Οὐ δῆτα. ἐν Αἰγίῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶ). ΕΧ. Ἄλλος δέ τις παρῆν; ΦΑΙΔ. Σχεδὸν τι οἶμαι τέττας πῶδα γενέσθαι.

γ'. ΕΧ. Τί ἐν δὴ; τίνες, φῆς, ἢ οἱ λόγιοι; ΦΑΙΔ. Εγὼ σοι ἔξ ἀρχῆς πάντα πειράσομαι διηγήσασθαι. αἰεὶ γὰρ δὴ καὶ ταῖς πρῶτον ἡμέραις εἰώθειμεν φοιτᾶν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τὸν Σωκράτη, συλλεγόμενοι ἕως ὅς διχαθήμεν, ἐν ᾧ καὶ ἡ δίκη ἐγένετο. πλησίον γὰρ ἦν τῷ δεσμοτηρείου. περιμενόμενοι οὐ ἐκαστοὶ εἰς ἀνοιχθεὶν τὸ δεσμοτήριον, διατρίβοιτες μετ' ἀλλήλων. ἀνεώγετο γὰρ οὐ πρῶτον. ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθεὶς, ἡμεῖς πρῶτον τὸν Σωκράτη, καὶ τὰ πολλὰ διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ καὶ δὴ καὶ τότε πρῶταί τερον σινωλέμεθα. τῇ γὰρ πρῶτην ἡμέραν ἐπειδὴ ἔξελθομεν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἑσπέρας, ἐπυθόμεθα ὅτι ὁ πλοῖον ἐκ Δήλου ἀφικόμενον εἴη. παρηγγέλαμεν

ro, Euclides & Terpsion. ΕCH. Quid vero? num Aristippus & Cleombrotus aderant? PHÆD. Nequaquam: in Ægina enim esse dicebantur. ΕCH. Aliusne aliquis aderat? PHÆD. Hos ferme, quos dixi, solos interfuisse existimo.

3. ΕCH. Quid ergo? Quoniam habitos fuisse dicis sermones? PHÆD. Conabor tibi a principio omnia enarrare. Solebamus enim semper etiam diebus superioribus ad Socratem commeari ego atque alii,

convenientes mane in forum illud, in quo causa acta erat: carceri enim proximum erat. Quotidie igitur expectabamus, donec carcer aperiretur, inter nos colloquentes: non enim mane admodum aperiebatur. Ubi autem apertum erat, ingrediebamus ad Socratem, & diem plerumque integrum cum ipso agebamus. Et tunc quidem etiam prius solito convenimus. Pridie enim, quum e carcere vesperi egressi essemus, navem ex Delo rediisse audiveramus. Constituimus

ὃν ἀλλήλοις ἦκεν ὡς παλαιάτατα εἰς τὸ εἶδος· καὶ ἦκομεν· καὶ
 ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ θυρωρὸς, ὅσπερ εἰώθει ὑπακύνειν, εἶπεν ἐπιμένειν,
 καὶ μὴ πρὸς τὸν παρμέναι ἕως ἂν αὐτὸς κελύβῃ. λύσει γὰρ,
 ἔφη, οἱ ἑνδεκα Σωκράτη, καὶ πρὸς γέλλουσι ὅπως ἂν τῇδε τῇ
 ἡμέρᾳ τελευτᾷ. ὁ πολὺν δ' ὃν χρόνον ἐπιχρὼν, ἦκε καὶ ἐκέλευ-
 σεν ἡμᾶς εἰσιέναι. εἰσιόντες δ' ἐν, χαλεπαμβάνομεν τῷ μὲν Σωκρά-
 τη ἄρτι λευμένον, τῷ δὲ Ξανθίππῃ (γινώσκεις γὰρ) ἐχυσάμ-
 τε τὸ παιδίον αὐτῷ καὶ πρὸς χαλκήμενην. ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ
 Ξανθίππη, ἀνδρόφημίσε τε, καὶ τοιαῦτα ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ
 εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, Οπ, ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσε-
 ρῶσι νῦν οἱ ἐπιήδαιοι, καὶ σὺ τέττις. Καὶ ὁ Σωκράτης βλέψας
 εἰς τὸν Κεῖτωνα, ὦ Κεῖτων, ἔφη, ἀπαγέτω τις ταύτην οἶχα-
 δε. Καὶ σκείνην μὲν ἀπῆγον πρὸς τῷ Κεῖτῳ, βοῶσάν τε
 καὶ κοπιόμενην· ὁ καὶ Σωκράτης, ἀναχρηζόμενος εἰς τὴν κλί-
 νην, συνελάμψε τε τὸ σκέλος, καὶ ἔπειπε τῇ χειρὶ καὶ πεί-

itaque mutuo summo mane ad
 locum solitum venire : & veni-
 mus : at ad nos egressus jani-
 tor, qui nobis solebat parere,
 expectare jussit, nec prius in-
 gredi quam ab ipso accersere-
 mur. Solvunt enim, inquit,
 undecim viri Socratem, illi-
 que denuncinat hodie mortem
 esse obeundam. Neque mul-
 tum deinde tempus commora-
 tus, rediit jussitque nos intra-
 re. Ingressi igitur, Socratem
 quidem invenimus *compedibus*
 paulo ante solutum, Xanthip-
 pen vero (illam enim nosti)

puerum ejus tenentem eique
 assidentem. Cum itaque Xan-
 thippe nos vidisset, ejulavit, &
 hujusmodi quædam, quæ mu-
 lieres solent, dixit, O Socra-
 tes, nunc te postremum tui
 familiares alloquentur, & tu
 illos. Et Socrates Critonem
 intuitus, O Crito, inquit, ab-
 ducat aliquis hanc domum. Et
 illam quidem abduxerunt qui-
 dam Critonis *domestici*, vociferantem atque plangentem :
 Socrates autem erectius se-
 dens in lecto, contraxit crus,
 manuque perfricuit ; atque in-

βων ἅμα, ὧς ἄλσπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰσὶ πέντε τῆτο, ὃ χα-
λῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δο-
κῶν ἐνδομπίον εἶναι, τὸ λυπηρὸν· τῷ ἅμα μὲν αὐτὰ μὴ θέλειν
παραγίνασθαι τῷ ἀνθρώπῳ· εἰ δέ τις διώκη τὸ ἕτερον καὶ λαμ-
βάνῃ, σχεδὸν τι ἀναγκάζει αὐτὸν λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ
ἐκ μιᾶς κορυφῆς ἡμμένω δὴ ὄντε. καὶ μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνε-
νόησεν αὐτὰ Αἰσώπος, μῦθον ἂν σιωθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βυλόμε-
νος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμῶντα, ἐπειδὴ ἐκ ἐδύνατο, συνῆψεν
εἰς ταυτὸν αὐτῶν τὰς κορυφάς. καὶ διὰ ταῦτα ὦ ἂν τὸ ἕτε-
ρον παραγίνηται, ἐπακολυθεῖ ἕτερον καὶ τὸ ἕτερον. ὥσπερ οὖν καὶ
αὐτῷ μοι εἰσικεν· ἐπειδὴ ὑπὸ τῷ δεσμῷ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλ-
γεῖν, ἐκείνῳ δὴ φαίνεται ἐπακολυθῶν τὸ ἡδύ.

Ν. Ο οὖν Κέβης ὑπολαβὼν, Νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σά-
κρατες, εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. πρὶν γάρ τοι τῶν ποιη-
μάτων ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τῆς τοῦ Αἰσώπου λόγους, καὶ

ter fricandum, Quam mirum,
inquit, videtur, viri, hoc ef-
fe, quod homines jucundum
vocant; quam mirabiliter na-
tura comparatum est ad molef-
tum, quod ei contrarium vi-
detur; quippe quæ simul ho-
mini adesse nolint; attamen si
quis persequatur capiatque al-
terum, semper ferme alterum
quoque accipere cogatur, qua-
si ambo ex uno apice pende-
rent. Et mihi quidem videtur,
Æsopum, si hæc animadvertif-
set, fabulam fuisse compositu-
rum, deum nempe, cum ipsa in-

ter se pignantia vellet conci-
liare, neque id facere posset, in
unum eorum apices conjunxis-
se: adeoque cuicunque adest
alterum, ei quoque mox adest
alterum. Quod ergo & mihi
ipfi nunc accidisse arbitror:
quandoquidem e vinculo dolor
modo aderat cruri, hunc vero
subsequi voluptas jam videtur.

4. Hic Cebes excipiens, Per
Jovem, inquit, Socrates, op-
portune mihi memoriam re-
novasti. De poematibus enim
quæ composuisti, fabulis nimi-
rum Æsopi versu redditis, &

τὸ εἰς τὴν Απόλλω προίμιον, καὶ ἄλλοι τινὲς με ἤρυντο ἥδη, ἀτὰρ καὶ Εὐνῶς προίμιον, ὃ, τι ποτὲ Ἀχαιοὶδεῖς, ἐπειδὴ δεῦρο ἦλθες, ἐποίησας αὐτὰ, πρότερον οὐδὲν πρόποτε ποιήσας. εἰ οὖν τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐνῶν σπουκείνεσθαι, ὅταν με αἴθῃς ἐρωτᾷ, (εὖ οἶδα γὰρ ὅτι ἐρήσεται) εἰπέ, τί χρὴ λέγειν. Λέγε τῶνυν, ἔφη, αὐτῷ, ὦ Κέβης, τάλληθι, ὅτι σὺν ἐκείνῳ βουλόμενος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι, ἐποίησα ταῦτα· (ἦδεν γὰρ ὡς οὐ ῥάδον εἶναι) ἄλλ' ἐνυπνίων τινῶν σπουκειρώμενθ' ἐπὶ λέγρι, καὶ ἀφροσιούμενθ', εἰ ἄρα πολλάκις ταύτῃ τινὶ μουσικῇ μοι ὅππῃττοι ποιεῖν. ἦν γὰρ δὴ ἅττα τοιάδε· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνυπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἄλλοτ' ἐν ἄλλῃ ὄφει φαινόμενον, τὰ αὐτὰ λέγον, Ω Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζεσθαι. καὶ ἐγὼ ἐν γὰρ τῷ προῖμῳ χρόνῳ, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτὸ μοι προῖ-

hymno in Apollinem, tum alii quidam me interrogaverunt, tum & Euenus nuper, quonam consilio, postquam huc devenisti, ea feceris, cum nihil *huiusmodi* prius unquam fecisses. Si igitur tibi curæ est, ut habeam quod Eueno respondeam, quando iterum ex me quæsierit, (hoc enim certe scio eum facturum) dic, quid ei sit respondendum. Vera igitur, inquit, Cebes, ei responde, me hæc fecisse, non ut ejus aut poematum ipsius æmulus essem; (noveram enim

quam id foret difficile) verum ut insomniorum quorundam periculum facerem, quid sibi vellent, & me ipsum religione exolverem, si forte hæc esset ea musica, quam sæpius jam exercere me jusserant. Erant enim quædam *huiusmodi*: sæpe mihi in anteaçta vita idem insomnium, modo hac modo illa forma occurrens, sese obtulit, eadem *tamen semper* dicens, Musicam, Socrates, tracta atque exerce. Atque ego in superiori vita, quod faciebam, hoc ipsum mihi illud

κελεύεσθαι τε καὶ ὀπτικεύειν, ὥσπερ οἱ τοῖς θεοῖσι διακε-
 λευόμενοι· καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ εὐπνιον, ὅπερ ἔπραττον, τοῦ-
 το ὀπτικεύειν, μουσικῶς ποιεῖν ὡς φιλοσοφίας μὲν οὐσης
 μεγίστης μουσικῆς, ἐμοὶ δὲ τοῦτο πρᾶξιον. νῦν δ' ἐ-
 πειδὴ ἢ τε δίχην ἐγένετο, καὶ ἢ τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με
 ἀποθνήσκειν, ἔδοξε χρῆσθαι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι πρᾶξι-
 μοι τὸ εὐπνιον ταύτην τινὲς δημῶδι μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀ-
 πειθῆσθαι αὐτῷ, ἀλλὰ ποιεῖν. ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπ-
 εἶναι πρὶν ἀφροσύνασθαι ποιεῖσθαι ποιήματα, περὶ δὲ μοι
 τῷ εὐπνίῳ. οὕτω δὲ πρᾶξον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, ἢ
 ἢ ἢ παροῦσα θύσια· μετὰ δὲ τὸν θεόν, ἐννοήσας ὅτι τὸ ποιη-
 τὴν θεοὶ, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μῦθους, ἀλλ' οὐ
 λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογικός, διὰ ταῦτα, ὥς πο-
 χεῖρας εἶχον καὶ ἡπιστάμην μῦθους τῶς Αἰσώπῳ, τῶν ἐποίη-
 σα οἷς πρᾶξις ἐνέτυχον.

suadere atque hortari arbitra-
 bar, quemadmodum ii, qui in
stadio currentes cohortantur;
 sic & me insomnium illud ad
 id, quod faciebam, cohortari,
nimirum ad musicam tractan-
 dam; quippe cum philosophia
 maxima quidem esset musica,
 ego autem in ea elaborarem.
 Nunc vero postquam senten-
 tia de me lata esset, & hoc dei
 festum mortem meam distulit-
 set, censui oportere, si hæc
 forte popularis esset musica,
 quam insomnium hoc toties
 iusserat tractare, ei minime re-

pugnare, sed id agere. Tutius
 enim fore *arbitratus sum*, si non
 prius hinc discederem, quam
 religione me exolvisssem, fa-
 ciendo poemata, & insomnio
 obtemperando. Itaque primum
 quidem in deum versus feci, cu-
 jus hoc sacrum erat: atque post
 deum *celebratum*, ratus oport-
 ere eum, qui poeta futurus sit,
 non sermones, sed fabulas con-
 dere, me vero non esse fabula-
 torem *cognoscens*, ideo fabulas
 Æsopi, quas in promptu habe-
 bam & sciebam, ut in quamq;
 prius incidi, modulatus sum.

ε'. Ταῦτα θι, ὦ Κέβης, Εὐνῶ φράζε· καὶ ἐρῶσθαι, καὶ ἀν' σωφρονῇ, ἐμὲ διώκειν. ἄπειμι δὲ, ὡς ἔοικε, τήμερον· κελεύσιν γὰρ Ἀθηναῖοι. Καὶ ὁ Συμμίας, Οἷον πῦρα καλῶν, ἔφη, τίς το, ὦ Σώκρατες, Εὐνῶ; πολλὰ γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα ὃ ἀνδρί. σχεδὸν θι, ἐξ ὧν ἐγὼ ἠόκησα, ὅδ' ὁπωσιγὼν ἀν' σοι ἐκὼν εἶ) πείσῃ. Τί δαί, ἦ δ' ὅς, ὁ φιλόσοφος Εὐνός; Εμοὶ γε δοκεῖ, ἔφη ὁ Συμμίας. Εθέλῃσθ' τοίνυν καὶ Εὐνός, καὶ πᾶς ὅτῳ ἀξίως τῷτ' ὅ πρᾶγματος μέτεστιν. ὁ μὲν ἴσως βιάσειαι αὐτόν. ὁ γὰρ φασὶ θεμιτὸν εἶ). Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα, καθεῖσε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γλῶσσαν καὶ καθεζόμενος, οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. ἤρετο οὖν αὐτόν ὁ Κέβης, Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ μὴ θεμιτὸν εἶ) ἑαυτὸν βιάζεσθαι, ἐθέλειν δ' ἀν' τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἔπεσθαι; Τί δέ, ὦ Κέβης, ὅκ' ἀκηκόατε σύ τε καὶ Συμμίας ἀπὸ τῶν τοιούτων, Φιλόλαο συγγενήν τις; Οὐδέν γε σαφές, ὦ Σώκρατες. Ἀλ-

5. Hæc igitur, Cebes, refer Eueno; & *jube* valere, & si sapiat, me sequi. Abeo autem, ut videtur, hodie: jubent enim Athenienses. Tunc Simmias, Quale id est, inquit, Socrates, quod Eueno mandas? Sæpe enim in illum incidi. Quantum ergo ego sensi, nequaquam tibi iste lubens morem geret. Quid vero, inquit ille, nonne philosophus est Euenus? Mihi quidem videtur, inquit Simmias. Volet igitur & Euenus, & quicumque hujus rei dignus est particeps. Haud

quidem forte sibi vim inferet. Hoc enim fas esse negant. Et simul hæc dicens, crura e lecto demisit in terram. Atque sedens, ita deinceps reliqua disputavit. Quæsiuit igitur ab eo Cebes, Quonam id modo ais, Socrates, fas *quidem* non esse sibi ipsi vim inferre, optaturum tamen philosophum morientem sequi? Quid, Cebes, inquit, nonne tu & Simmias de hujusmodi rebus audivistis, qui Philolao familiariter usi estis? Manifesti quidem, *inquit*, Cebes, nihil, Socrates. At-

λα μὴν καὶ ἐγὼ ἐξ ἀκοῆς παρὶ αὐτῶν λέγω. ἀ μέντοι τυχεῖναι ἀκηκοὼς, φθόνος ἔδειξ λείπειν. καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα παρὰ τὴν μέλλοντα ἐκεῖσε σποδῆμεν, διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν παρὰ τὴν σποδῆμίας τὴν ἐκεῖ, ποῖαν τινα οἴομεθα αὐτὴν εἶναι. τί γὰρ ἀνὴρ καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν ᾧ μέγας ἡλίας δυσμῶν χρόνῳ;

γ'. Κατὰ τί δὴ ἐν ποτε ἔφρασι θεμιτὸν εἶναι αὐτὸν ἑαυτοῦ σποκλενύναι, ὡς Σώκρατες; ἡδὴ γὰρ ἔγωγε, ὅπερ δὴ νῦν σὺ ἤρῃ, καὶ φιλολόγῃς ἡκούσα, ὅτε παρ' ἡμῖν διηλῆτο, ἡδὴ δὲ καὶ ἄλλων πυνῶν, ὡς ἔδει τοῦτο ποιεῖν. σαφές γὰρ παρὶ αὐτῶν ἔδειξ πῶποτε ὅδ' ἐν ἀκίῃ. Ἀλλὰ παρὰ τὴν μετὰ τὴν χρῆν, ἔφη. τάχα γὰρ ἀνὴρ καὶ ἀκίῃ. ἴσως μὲντοι θαυμαστὸν σοὶ φαίνεται, εἰ τὸτο μόνον τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπλῶς ἐστὶ, καὶ ἔδειξτε τυχεῖναι τῷ ἀνθρώπῳ, ὥσπερ καὶ τὰλλα ἐστὶν, ὅτε καὶ οἷς βέλπτον τεθνήσκει ἢ ζῇ. οἷς δὲ βέλπτον τεθνήσκει, θαυμαστὸν ἴσως σοὶ φαίνεται, εἰ τοῦτο

qui ego quoque de his rebus, inquit Socrates, ex auditu loquor. Quæ vero audiui, nequaquam gravabor dicere. Et enim fortasse maxime convenit ei, qui illuc migraturus est, considerare & fabulari de migratione illa, qualem scilicet eam futuram putamus. Quid enim aliud potius usque ad solis occasum quis faciat?

6. Quam igitur ob causam, Socrates, inquit Cebes, fas esse negant sibi manus inferre? Jampridem enim, quod modo quærebas, ego a Philolao au-

divi, quum apud nos versaretur, & ab aliis insuper nonnullis, non decere id facere; manifesti vero hac de re nihil quicquam ab aliquo unquam audiui. Sed prompto, inquit, esse animo decet. Fortasse enim id modo audies. At mirum forsan videbitur, si hoc solum ex aliis omnibus simplex sit, nec accadat unquam homini, quemadmodum cætera; sed sit quidem quando & quibus melius sit mori, quam vivere; quibus vero mori melius sit, mirum tibi forsan videtur, si iis

1 Forfan τὰλλα ἀκίῃ ἐστιν.

τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιον αὐτοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν, ἀλλ' ἄλ-
 λον δεῖ περιμύθευεν εὐεργέτιω. Καὶ ὁ Κέβης ἡρέμα ὅπτι γε-
 λάσας, Ἰττω Ζεὺς, ἔφη, τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών. Καὶ γὰρ
 ἂν δόξειεν, ἔφη ὁ Σωχράτης, οὕτως γ' εἶναι ἄλογον· ὃ μὲν-
 τοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον. ὁ μὲν οὖν οὗτοι οὐκ ἀπορήτοις
 λεγόμενοι περὶ αὐτῶν λόγον, ὥς ἐν τινι φεστυῶ ἐσμέν οἱ
 ἄνθρωποι, καὶ ὃ δεῖ δὴ ἑαυτὸν οὐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀπο-
 διδάσκειν, μέγας τέ τις μοι φαίνεται, καὶ οὐ βέλδιον δι-
 δέειν. οὐ μύθοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέ-
 γεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ὀπιμελουμένους, καὶ ἡ-
 μᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. ἢ
 σοὶ οὐ δοκεῖ οὕτως; Εμοὶ γ', ἔφη ὁ Κέβης. Οὐκοῦν, ἦδ'
 ὅς, καὶ σὺ ἂν τῇ σαυτοῦ κτημάτων εἰς αὐτὸ ἑαυτὸ ἀπο-
 κτηνῶς, μὴ σημήνητός σου ὅτι βούλει αὐτὸ τεθάναι, χα-
 λεπαῖνοις ἂν αὐτῷ, καὶ εἰ τινα ἔχῃς τιμωρίαν, τιμωροῖο

hominibus nefas sit sibi ipsis
vim inferendo benefacere, sed
 alium oporteat expectare, qui
 iis beneficiat. Tunc Cebes le-
 niter arridens, Noverit Jupi-
 ter, inquit, sua ipsius lingua
 loquens. Etenim id quidem,
 inquit Socrates, ita præter ra-
 tionem esse videatur: verum
 enimvero aliquam forsan, *qua*
innitatur, rationem habet. Pro-
 fecto sermo ille, qui de hisce
 rebus in *mysteriorum* arcanis
 habetur, nos *nimirum* homines
 in custodia quadam *collocatos*
 esse, neque ergo decere *quen-*

quam ex hac seipsum solvere,
 neque aufugere, magnus qui-
 dem mihi videtur, neque per-
 spectu facilis. Veruntamen id
 mihi, Cebes, recte dici vide-
 tur, deos nostri curam habere,
 & nos homines unum quod-
 dam ex mancipiis deorum es-
 se. Annon ita tibi videtur?
 Mihi quidem, inquit Cebes.
 Nonne igitur, inquit, & tu, si
 quod mancipiorum tuorum se
 ipsum perimeret, quum tu mi-
 nime significasses velle te ut e
 vita excederet, irascereris illi,
 & si quam posses, de eo pœnam

ἄν; Πάνυ γ', ἔφη. Ἰσως τοίνυν ταύτην ἔκ ἀλλοῖον, μὴ προ-
τερον αὐτὸν ἀποκτινύωαι δεῖν, πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπι-
πέμψῃ, ὥσπερ καὶ τὸ νῦν ἡμῖν πρῶσσαν.

Ζ'. Αλλ' εἰκὸς, ἔφη ὁ Κέρκης, τῷτο γε φαίνεται. ὁ μέντοι
νῦν δὴ ἔλεγες, τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥαδίως ἂν ἐθέλειν ἀποδη-
σκεν, εἴοικε τῷτο, ὦ Σώκρατες, ἀτόπως εἶπερ ὁ νῦν δὴ ἐλέ-
γμεν, εὐλόγως ἔχει, τὸ θεὸν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον ἡμῶν,
καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματα εἶναι. τὸ γὰρ μὴ ἀγροακτεῖν
τοὺς φρονηματώτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπύοντας,
ἐν ἧ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν, οἵπερ ἀετοὶ εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται,
θεοὶ, οὐκ ἔχει λόγον. οὐ γὰρ πῶ αὐτός γε ἑαυτοῦ ἀμεινον
οἶεται ἐπιμελεῖσθαι, ἐλθέθεις γενόμενος. ἀλλ' ἀνόητος
μὲν ἀνδρῶπιος τάχ' ἂν οἰσθῇ ταῦτα, φοβητέον εἶναι ἀπὸ
τῆς δεωρότης, καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο ὅτι ὁ δεῖ ἀπὸ γε ὧ ἀγα-
θοῦ φεύγειν, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ὠχραμένην. διὸ ἀλογίστες ἂν

sumeres? Omnino, inquit. For-
tasse igitur hoc modo non præ-
ter rationem est, *hominem* non
prius debere se ipsum interfice-
re, quam deus necessitatem a-
liquam imposuerit, qualem no-
bis *imposuit* in præsentia.

7. At consentaneum id qui-
dem apparet, inquit Cebes.
Quod vero modo dicebas, phi-
losophos perfacile velle mori,
id absurdum, Socrates, vide-
tur; si quidem quod nunc di-
ximus rationi consentiat, deum
nostri curam gerere, nosque

eius esse mancipia. Minime
enim consentaneum est pru-
dentissimos homines non id æ-
gre ferre, se ab ea clientela
discedere, in qua illis præsumt
dii, optimi rerum domini. Ne-
quaquam enim iste putat ipsum
se melius esse curaturum, ubi
liber evaserit: sed demens a-
liquis forsitan hæc existimaret,
fugiendum esse a domino: ne-
que cogitaret, non esse a bono
domino fugiendum, sed *apud*
eum quam maxime permanen-
dum. Ideoque absque ratione

φεύγει· ὁ δὲ τοῦν ἔχων ὀπιθιμοῖ που ἀν' αἰεὶ εἶ) τοῦτο τὸ αὐ-
τὸ βελτίονι. χαίτοι οὕτως, ὦ Σώκρατες, τὸναντίον εἶ) εἰκὸς
ἢ ὁ δὴ νῦν ἐλέγετο. τὸς μὲν γὰρ φρονίμοις ἀγανακτεῖν ἀπο-
θνήσκοντας πρέπει, τὸς δ' ἄφρονας χαίρειν. Ακούσας οὖν ὁ
Σωκράτης ἠσθιναί τε μοι ἔδοξε τῇ Ἑ Κέβητος πραγματεία·
καὶ ὀπιβλέψας εἰς ἡμᾶς, Αἰέτοι, ἔφη, ὁ Κέβης λόγους πᾶς
ἀνερευνᾷ, καὶ οὐ πᾶν εὐθὺς ἐθέλει πείθεσθαι, π' ἂν τις εἴποι.
Καὶ ὁ Σιμμίας, Ἀλλὰ μὲν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, νῦν γε δοκεῖ τι
μοι καὶ αὐτὰ λέγειν Κέβης. τί γὰρ ἀν' βελόμηναι ἄνδρες σοφοὶ
ὡς ἀληθῶς δεσπόζαι ἀμείνους αὐτῶν φεύσοιεν, καὶ ῥαδίως ἀπαλ-
λάττοιεντο αὐτῶν; καὶ μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον,
ὅτι ἔγω ῥαδίως φέρεις καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων, καὶ ἀρχομαι ἀγα-
θούς, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖς, θεούς. Δίχαια, ἔφη, λέγετε. οἱ-
μεν γὰρ ὑμᾶς λέγειν ὅτι χρὴ με ἀπολογήσασθαι ὡς περ εἰ δι-
κασθῆναι. Πάνυ μὲ οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας.

fugeret: at vir sanus semper
apud eum, qui ipso sit melior,
esse cuperet. Atqui hoc pac-
to, Socrates, contrarium ei,
quod modo dicebatur, evenire
consentaneum est. Sapientes
enim decet, cum morituri sint,
indignari, insipientes vero gau-
dere. Socrates igitur cum hæc
audisset, delectari mihi visus
est subtili illa Cebetis disquisi-
tione, & nos intuens, Semper,
inquit, Cebes rationes quasdam
investigat, neque statim admo-
dum, quod quis dixerit, vult
admittere. Tunc Simmias, At

mihi quoque ipsi, inquit, Socra-
tes, nunc quidem aliquid Ce-
bes dicere videtur. Quo enim
consilio viri vere sapientes do-
minos ipsis meliores fugerent,
& ab iis temere discederent?
Atque mihi videtur Cebes ser-
monem in te intendere, quod
tam æquo animo, & nos re-
linquas, & bonos dominos, ut
ipse fateris, deos. Justa dicitis,
inquit Socrates. Arbitror enim
vos id velle, me tanquam in
judicio defensionem instituere
oportere. Et maxime quidem,
inquit Simmias.

ἡ. Φέρε δὴ, ἢ δ' ὅς, πειραδῶ πρὸς ὑμᾶς πειθώτε-
 ρον ἀπολογήσασθαι, ἢ πρὸς τοὺς διχαστάς. ἐγὼ γάρ, ἔφη,
 ὦ Συμμία τε καὶ Κέβης, εἰ μὲν μὴ ὥμιλῳ ἤξεν, πρῶτον μὲν
 πρὸ θεῶν ἄλλους σοφούς τε καὶ ἀγαθοὺς, ἔπειτα καὶ πρὸ
 ἀνθρώπων τετελευτηκότας ἀμείνους τῇ ἐνθάδε, ἡδίκουν ἂν,
 οὐκ ἀγορακτῶν πρὸ θανάτῳ· νῦν δὲ εὖ ἴτε ὅτι παρ' ἀνδρας
 τι ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθοὺς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πά-
 νυ διόχουσαιμίῳ· ὅτι μὲντοι πρὸ θεῶν δεσπότας πάν-
 τι ἀγαθοὺς ἤξεν, εὖ ἴτε ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῇ ποιούτων, δι-
 οχουσαιμίῳ ἂν καὶ τοῦτο. ὥστε ἀφ' αὐτῶν οὐχ ὁμοίως
 ἀγορακτῶ, ἀλλ' εὐελπίς εἰμι εἶναι τι τοῖς τετελευτηκόσι
 καὶ, ὥσπερ γε καὶ πάλαι λέγεται, πολὺ ἀμεινον τοῖς ἀ-
 γαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. Τί οὖν, ἔφη ὁ Συμμίας, ὦ Σώκρα-
 τες; πότερον αὐτὸς ἔχων τιτὼ ἀφάνοιαι ταύτῳ, ἐν νῶ ἔ-
 χεις ἀπιέναι; ἢ καὶν ἡμῖν μεταδοίης; κοινὸν γὰρ δὴ ἔμοιγε

8. Age ergo, inquit, co-
 nandum apud vos probabilius,
 quam apud iudices fecerim, me
 defendere. Equidem ego, Sim-
 mia atque Cebes, nisi me mi-
 graturum putarem, primum
 quidem ad deos alios sapientes
 & bonos, deinde & ad homi-
 nes defunctos his, qui hic sunt,
 meliores, injuste agerem, mor-
 tem non moleste ferendo:
 nunc autem pro certo habeto-
 te sperare me ad viros bonos
 iturum: sed hoc quidem haud
 omnino asseverarem: quod ve-
 ro ad deos dominos valde bo-

nos me iturum sperem, pro cer-
 to habetote me, si quid aliud
 huiusmodi, & hoc affirmatu-
 rum. Quare hac de causa mor-
 tem haudquaquam moleste fe-
 ro, perinde ac si aliter se res ha-
 beret, sed spem bonam habeo,
 defunctis aliquid superesse; &
 quemadmodum etiam olim di-
 citur, multo melius bonis fo-
 re quam malis. Quid igitur,
 Socrates, inquit Simmias? Num
 ipse istam tibi habens senten-
 tiam, hinc abire cogitas? an
 nos quoque participes ejus fa-
 cies? Nam commune nobis

δοκεῖ καὶ ἡμῖν εἶναι ἀγαθὸν τοῦτο· καὶ ἅμα σοι ἡ ἀπολογία
 ἐστίν, εἰάν ἄπερ λέγῃς ἡμᾶς πείσῃς. Ἀλλὰ πειράσομαι, ἔφη
 περὶ τὸν δὲ Κεῖτωνα τόνδε σκεψόμεθα, τί ὅστιν ὁ βούλεσθαι
 μοι δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν. Τί δὲ, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Κεῖ-
 των, ἄλλο γε ἢ πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ
 φάρμακον, ὅτι χρή σοι φεράζειν ὡς ἐλάχιστα ἀφ' ἀλέγεσθαι·
 φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον ἀφ' ἀλεγομενούς· δεῖν δὲ οὐδ' ἐν
 τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ· εἰ δὲ μὴ, ὥστε ἀναγ-
 χάζεσθαι καὶ δις καὶ τρίς πίνειν τοὺς πὶ τοιοῦτον ποιοῦν-
 τας. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εα, ἔφη, χαίρειν αὐτόν· ἀλλὰ μόνον
 ὁ ἑαυτῷ πρὸς σκευάσσειν, ὡς καὶ δις δώσων, εἰάν ᾗ δέη,
 καὶ τρίς. Ἀλλὰ σχεδὸν μύθοι ἤδ' εἰν, ἔφη ὁ Κεῖτων· ἀλλὰ μοι
 πρὸς ἀγῶνα πάλαι πρὸς εἶναι. Εα αὐτόν, ἔφη· ἀλλ' ὑμῖν δὴ
 τοῖς διχασταῖς βούλομαι τὸν λόγον ἀποδοῦναι, ὡς μοι φαί-
 νεται εὐκρίτως ἀπὸ τῶ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφ' ἀλείψας τὸν

quoque id bonum mihi vide-
 tur: & simul hæc tibi erit de-
 fensio, si quæ dicis nobis per-
 suaseris. Dabo equidem ope-
 ram, inquit. Sed prius inspi-
 ciamus, quid istud est, quod
 hic Crito mihi jamdudum di-
 cere velle videtur. Quidnam
 aliud est, Socrates, inquit Cri-
 to, nisi quod jamdudum mihi
 dicit is, qui tibi venenum da-
 turus est, te *videlicet* monen-
 dum esse, ut quam parcissime
 disputes? Dicit enim eos, qui
 disputant, nimium incallescere;
 nihil vero tale veneno ad-

misceri debere: alioquin eos,
 qui id fecerint, cogi interdum
 bis terque *venenum* bibere.
 Tum Socrates, Eum, inquit,
 jube valere: tantum id, quod
 officii sui est, curet, tanquam
 bis, & si oportuerit, etiam ter
 daturus. Et ferme quidem, in-
 quit Crito, *id te respondurum*
 noveram: sed mihi ille jam-
 dudum negotium taceffit. Ip-
 sum, inquit, valere jube: ego
 vero vobis *tanquam* iudicibus
 rationem jam reddere volo,
 cur mihi videatur homo, qui
 revera vitam in philosophia

βίον, θάρρειν μέλλων ἀποθνήσκειν, καὶ εὐελπὶς εἶναι ἐκεί
μέγιστα οἶσθαι ἀγαθὰ, ἐπειδὴν τελευτήσει. ὥς ἂν οὖν
δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἐγὼ πειρά-
σομαι φράσαι.

θ'. Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσι ὀρθῶς ἀπτόμενοι
φιλοσοφίας, λεληθέναι τὸς ἄλλους ὅτι ὅθεν ἄλλο αὐτοὶ ἐπι-
τηδεύουσι ἢ σπουδῆσκεν τε καὶ τεθνάναι. εἰ οὖν τῷτο ἀλη-
θές, ἀτοπον δὴ που ἂν εἴη, πρῶτον μὲν ἐν πόλει τῇ
βίῳ μηδὲν ἄλλο ἢ τῷτο ἥκοντος δὲ δὴ αὐτῷ, ἀθανακτεῖν ὃ
πάλα πρῶτον μὲν τε καὶ ἐπετήδευον. Καὶ ὁ Σιμμίας γε-
λάσας, Νὴ τὴ Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ
γελασείοντα ἐπαίνους γελάσαι. οἶμαι γὰρ ἂν τοὺς πολλοὺς
αὐτὸ τῷτο ἀκρίσαντας, δοκεῖν εὖ πάνυ εἰρηάζειν εἰς τὸς φιλοσο-
φοῦντας, καὶ ξυμφάναι ἂν τὸς μὲν πρὸ ἡμῶν ἀνθρώπους καὶ
πάνυ, ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι, ἔσθ' ἂν γὰρ ἔ

consumperit, merito fidenti
animo esse, cum moriturus sit,
bonamque spem habere, se ibi,
postquam decesserit, maxima
bona reportaturum. Quomo-
do igitur id ita se habeat, Sim-
mia atque Cebes, ego conabor
exponere.

9. Quicunque philosophiam
recte attingunt, videntur la-
tuisse cæteros homines, se nulli
alii rei operam dare quam ut,
dum vivunt, moriantur & mor-
tui sint. Quod si hoc verum
est, absurdum certe esset, eos
nulli quidem alii rei præter

hanc per omnem vitam stude-
re, quum vero id ipsum adve-
nerit, *hac de re* indignari, cui
jamdudum studuerant & ope-
ram dederant. Hic Simmias
ridens, Per Jovem, inquit, So-
crates, effecisti ut ego, qui
nunc quidem haud valde ride-
re cupiebam, riderem. Arbi-
tror enim vulgus, si id ipsum
audierit, optime in philoso-
phos dictum existimaturum,
nostrosque homines tibi con-
sensuros & valde quidem, phi-
losophos revera mortem per-
dite amare, ipsosque minime

λελή-
θηναι
γὰρ
ἀληθ-
εῖς
χαίρει-
ν γὰρ
τῆς
τεθνά-
σκον-
των
ἀπαλ-
λάττει-
ν
τῆς
ἐν
μα-
κροῦ
δε, ὅ

later-
pati-
dice-
hoc
enin-
phil-
ame-
Mif-
nob-
tam-
Alic-
mia-
qua-
tion-
esse
cor-

λελήθασιν ὅτι ἀξιοὶ εἰσι τῷτο πάσχειν. Καὶ ἀληθῆ γ' ἂν λέ-
 γοιεν, ὦ Συμμία, πλὴν γε τοῦ σφᾶς μὴ λελήθенаι. λέληθε
 γὰρ αὐτοὺς ἢ τε θοματῶσι καὶ ἢ ἀξιοὶ εἰσι θομάτου οἱ ὡς
 ἀληθῶς φιλόσοφοι. εἰπῶμεν γὰρ, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς,
 χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις· ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον ^{εἶ}; Πά-
 νυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Συμμίας. Αἰετὶ μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν
 τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; καὶ ^{εἶ} τοῦτο
 τεθνήσκειν, χρεὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγῆναι, αὐτὸ χρεὶς ἔ-
 σται τὸ σῶμα γεγενῆσθαι. χρεὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος
 ἀπαλλαγῆσθαι, αὐτὴν χρεὶς αὐτὴν ^{εἶ}; ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ ὁ
 θάνατος ἢ τῷτο; Οὐκ, ἀλλὰ τῷτο, ἔφη. Σκέψαι δὴ, ὦ γα-
 ρε, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ ἐμοί. ἐκ γὰρ τῶτων μᾶλλον οἶ-
 μεν ἡμᾶς εἶσεσθαι πρὸς ὧν σκεπόμεν. φαίνεται αἱ σοὶ φιλοσόφου ἀν-
 δρὸς ^{εἶ} ἐσσηδακέναι πρὸς ταῖς ἡδοναῖς καλῶς μεναι ταῖς τοιαύ-
 δε, οἷον σίλων τε καὶ πόλων; Ηκιστα γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Συμ-

latere, dignos esse eos, qui hoc
 patiantur. Et vera, Simmia,
 dicerent, præterquam quod se
 hoc non latere *addunt*. Latet
 enim ipsos qua ratione veri
 philosophi & mori tantopere
 ament & morte digni sint.
 Missos ergo jam faciamus illos,
 nobisque ipsis loquamur: pu-
 tamusne mortem aliquid esse?
 Aliquid certe, excēpit Sim-
 mias. Numquid aliud, *inquit*,
 quam animæ a corpore solu-
 tionem? Esseque id mortuum
 esse, *scilicet* solum ab anima
 corpus, ipsum per se seorsum

esse; & seorsum quoque a cor-
 pore animam solutam, ipsam
 per se ipsam existere? Num-
 quid mors præter hoc aliud
 est? Non, sed hoc ipsum, in-
 quit *Simmias*. Considera er-
 go, vir bone, utrum tibi quo-
 que eadem, quæ & mihi vi-
 deantur. Ex his enim nos ar-
 bitror planius, quæ perquiri-
 mus, intellecturos. Videturne
 tibi philosophi esse in hujus-
 modi quæ vocantur voluptati-
 bus, quales sunt cibi & potus,
 studium ponere? Minime qui-
 dem, Socrates, inquit Sim-

μίας. Τί δέ; τὰς τ' ἀφροδισίων; Οὐδαμῶς. Τί δέ; τὰς
 ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους ἢ ἑταίρους
 ὁ τοιοῦτος; οἷον, ἱματίων διαφερόντων κτήσεις, καὶ ὑποδημά-
 των, καὶ τῆς ἄλλης χαλωπισμὸς τῆς περὶ τὸ σῶμα, πότεροι
 πρᾶν δοκεῖ σοι, ἢ ἀτιμάζειν, καθόσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη με-
 τέχει αὐτῶν; Ατιμάζειν ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὅγε ὡς ἀληθῶς
 φιλόσοφος. Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡ τοῦ τοιούτου
 θεωρηματεία, οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶ, ἀλλὰ, καθόσον δυνά-
 ται, ἀφεισάναί αὐτό, πρὸς δὲ τ' ψυχὴν τετραφῆθαι; Εμοίγε.
 Ἀρ' οὖν περὶ τὸν μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος
 ἀπολύων ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοι-
 νωνίας ἀφαιρύνων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Φαίνεται. Καὶ
 δοκεῖ γέ που, ὦ Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώπων, ὥς μηδὲν
 ἡδύ τῶν τοιούτων, μηδὲ μετέχει αὐτῶν, ὥς ἄξιον εἶναι ζῆν,

mias. Quid vero? an in rebus
 venereis? Nullo modo, *inquit*.
 Quid vero? an reliquos, qui
 ad corpus spectant, cultus ta-
 lis vir in pretio habere tibi vi-
 detur? vestium nimirum egre-
 giarum calceorumque & alio-
 rum corporis ornamentorum
 acquisitionem, utrum in pre-
 tio habere videtur, an nihili
 pendere, nisi quatenus magna
 adsit necessitas illis utendi?
 Mihi quidem videtur verus
 philosophus hæc omnia con-
 temnere, *inquit Simmias*. Om-
 nis ergo omnino talis viri ope-

ra & studium, non in corpore
curando, sed in eo, ut, quantum
 fieri potest, ab illo se jungatur,
 atque ad animum se conver-
 tat, tibi positum videtur? Mi-
 hi quidem, *inquit*. Nonne igitur
 primum quidem in hujus-
 modi rebus manifeste apparet
 philosophus præ cæteris ho-
 minibus animum quam maxi-
 me a corporis commercio se-
 gregare? Apparet, *inquit*. Et
 vulgo hominum, Simmia, vi-
 detur is, cui nihil hujusmodi
 dulce sit, quique illis non uta-
 tur, vita minime dignus esse,

ἀλλ' ἐγγύς τι τείνειν τῷ τεθνάναι ὁ μὴδὲν φροντίζων τ' ἡδονῶν,
αἷ' ἀφ' ὧ' ὁ σῶματός εἰσι. Πάνυ μὲ οὕτω ἀληθῆ λέγεις.

Ι. Τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τ' φρονήσεως κτῆσιν; πότερον ἐμ-
πόδιον ὁ σῶμα, ἢ ὅ, εἰάν τις αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσῃ κοινωνίᾳ συμ-
πραλαμβάνῃ; οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· ἄρα ἔχῃ ἀληθείαν πᾶσα
ὅψις τε καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις; ἢ τὰ γε τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ
ἀεὶ ἡμῖν θρυλλοῦσιν, ὅτι οὐτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς ἔδεν, οὔτε ὁρῶ-
μεν; καίτοι εἰ αὐταὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκρι-
βεῖς εἰσι μὴδὲ σαφεῖς, πολλὴ γε αἱ ἄλλα. πᾶσαι γάρ περ τῶν
πανφαυλόθερά εἰσιν. ἢ σοὶ ὅ δοκῶσι; Πάνυ μὲ οὕτω, ἔφη. Πότε
οὖν, ἢ δ' ὅς, ἢ ψυχὴ τ' ἀληθείας ἀπεί; ὅταν μὲ γὰρ μὲν ὁ σῶ-
ματος ἐπιχειρῇ τι σκοπεῖν, δῆλον ὅτι τότε ἔξαπατᾷ ὑπ' αὐ-
τῷ. Αἰσθῆ λέγεις. Ἀρ' οὖν ὅτι ἐν τῷ λογίζεσθαι, εἰπέρ περ ἄλ-
λοθι, κατὰ δῆλον αὐτῇ γίγνεται τι τ' ὄντων; Ναί. Λογίζεται
δὲ γὰρ που τότε χέλλιστα, ὅταν αὐτὴν τούτων μὴδὲν καταλυ-

sed ad mortem prope accede-
re, qui voluptates, quas corpus
ministrat, nihil curet. Verissi-
ma dicis, *inquit*.

10. Quid autem in ipsa sapi-
entiae acquisitione? utrum im-
pedimento est corpus, necne,
si quis ipsum in ea investigan-
da socium assumpsit? Quale
id est quod dico. Habentne vi-
sus & auditus veri in homini-
bus aliquid? an vero talia ipsis
etiam poetis semper decantata
sunt, nihil nos audire, nihil
videre sincerum? Atqui si ii
corporis sensus sinceri perspi-

cuique non sunt, nedum certe
cæteri: quippe qui omnes his
quodammodo deteriores sint.
An non tibi videntur? Prorsus,
inquit. Quando igitur animus
veritatem attingit, *inquit*?
quum enim aliquid una cum
corpore tentat investigare, ma-
nifestum est ipsum ab eo de-
cipi. Vera loqueris, *inquit*.
Annon ergo in ratiocinando,
si usquam alibi, fit illi aliquid
eorum, quæ revera sunt, ma-
nifestum? Ita est, *inquit*. Ra-
tiocinatur autem tunc optime,
cum horum nihil eum pertur-

πῇ, μήτε ἀκοή, μήτε ὄψις, μήτε ἀλγηδὼν, μήτε τις ἡδονή;
 Ὡς ὅτι μάλιστα αὐτὴ καὶ αὐτῷ γίγνηται, ἔῴσα χαίρει
 τὸ σῶμα, καὶ καλὸν δυνάσασθαι, μὴ κοινωνοῦσα αὐτῷ, μηδ'
 ἀποτομῇ, ὁρέγεται τοῦ ὄντος. Ἐπὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ
 ὁπταῦτα ἢ τῷ φιλοσόφῳ ψυχὴ μάλιστα ἀπμάζει ὃ σῶμα,
 καὶ φεύγει ἀπ' αὐτοῦ, ζητῶν δὲ αὐτὴ καὶ αὐτῷ γίγνησθαι;
 Φαίνεται. Τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὦ Σιμμία; φαμέν τι εἶναι
 δίκαιον αὐτῷ, ἢ ὁδόν; Φαμέν τι, νῆ Δία. Καὶ ὃ καλὸν καὶ
 ἀγαθόν; Πῶς δ' οὐ; Ἡδὴ οὔτω πᾶν ποτε τι τῷ τοιούτῳ
 τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Οὐδαμῶς, ἢ δ' ὅς. Ἀλλ' ἄλλη τι
 νὶ αἰσθάνει τῷ ἄλλῳ τοῦ σώματος ἐφήσω αὐτῶν, (λέγω δὲ
 τοῦ σώματος, οἷον μεγέθους πέρι, ὑγείας, ἰσχύος, καὶ τῶν
 ἄλλων ἐν λόγῳ ἀπορίτων τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἔχοντι
 ὃν) ἄρα ἄλλῳ τοῦ σώματος τὰ ληθέςτατον αὐτῷ θεωρεῖ-
 ται; ἢ ὡς ἔχει ὅς ἐστιν μάλιστα ἡμῶν καὶ ἀκριβέστατα παρὰ

bet, neque auditus, neque vi-
 sus, neque dolor, neque vo-
 luptas aliqua, sed ipse quam
 maxime se ipsum in se reci-
 piam, corpusque valere jubens,
 & nihil, quoad fieri potest,
 cum illo commune habens,
 neque illud attingens, ipsum
 quod vere est, affectet. Ita
 est, *inquit*. Nonne & hic phi-
 losophi animus maxime con-
 temnit corpus, ab eoque fugit,
 quæritque ipse seorsum per se
 ipsum esse? Apparet. Quid
 vero de hisce, Simmia, *statuen-*
dum? dicimusne justum ipsum
 esse aliquid, an nihil? Aliquid

esse dicimus per Jovem, *inquit*.
 Nonne etiam pulchrum & bo-
 num *aliquid esse*? Quidni?
 Jam vero horum quicquam
 unquam oculis vidisti? Ne-
 quaquam, *inquit*. An alio ali-
 quo corporis sensu illa attigisti,
 (loquor autem de omnibus, vel
 uti de ipsa magnitudine, fani-
 tate, robore, ac summatim de
 cæterorum omnium essentia,
 id *nimirum*, quod unumquod-
 que revera est) utrum per cor-
 pus verissima eorum natura
 perspicitur? an ita se res na-
 bet, ut quicumque nostrum ma-
 xime & accuratissime ad illud

σκδ
 τ
 Αρ
 λιστα
 π
 μηδ
 λικ
 ἔχ
 σα
 τος
 ψ
 ἄρ
 τ
 ὦ
 Σ

ipsu
 disq
 tion
 pare
 tion
 sus.
 riss
 ipse
 se a
 neq
 hibe
 nino
 cisco
 tatio
 quoc
 sunt

σκέδασται αὐτὸ ἔχασον ἀνασκηθῆναι, περὶ οὗ σκοπεῖ, οὗ-
 τ' αὖ ἐγγύτατα ἴοι τὸν γῶνα ἔχασον; Πάνυ μὲν οὖν.
 Ἀρ' οὖν ἐκεῖνος ἀν' τοῦτο ποιήσῃε καθαρώτατα, ὅτις ὅτι μά-
 λις αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἔχασον, μήτε τιλὶ ὅφιν ὡς
 πημενὸς ἐν τῇ διανοεῖσθαι, μήτε ἄλλην αἰσθησὶν ἐφέλκων
 μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἅλλ' αὐτῇ καὶ αὐτὴν εἰ-
 λικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενός, αὐτὸ καὶ αὐτὸ εἰλικρινές
 ἔχασον ὅτι χερσὶ θηροῦ τῶν ὄντων, ἀπαλλαγὴς ὅτι μάλι-
 ς ὀφθαλμῶν τε καὶ ὠτῶν, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ζύμπου-
 ρος τοῦ σώματος, ὡς παρὰ τὸν καὶ ὅς ἐῶντος τιλὶ
 ψυχῇ κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ;
 ἄρ' οὐχ οὗτος ὅστις, ὦ Σιμμία, εἰπερ πῖς ἄλλος, ὁ τευξόμενος
 τοῦ ὄντος; Ὑπερφύως, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὡς ἀληθῆ λέγεις,
 ὦ Σώκρατες.

ια'. Οὐκ ἔν ἀνάγκῃ, ἔφη, ἐκ πάντων τέτων παρίστατο δόξα

ipsum unumquodque, in quo
 disquirendo versatur, cogita-
 tione complectendum se com-
 pareret, hic proxime ad cogni-
 tionem ipsius accedat? Pror-
 sus. Nonne igitur ille hoc pu-
 rissime præstiterit, quicumque
 ipsa cogitatione quam maxime
 se ad unumquodque conferat,
 neque visum in cogitando ad-
 hibens, neque ullum alium om-
 nino sensum ratiocinationi af-
 fiscens, sed ipsa per se cogi-
 tatione sincera utens, unum-
 quodque eorum, quæ revera
 sunt, ipsum per se sincerum ve-

nari aggrediatur, quam maxi-
 me ab oculis, auribus, & ut
 summatim dicam, a toto cor-
 pore sejunctus, quippe quod
 perturbet animum, neque si-
 nat veritatem sapientiamque
 assequi, si quando in commu-
 nionem recipiatur? annon hic
 erit, Simmia, si quis alius, qui
 id, quod revera est, affecutu-
 rus sit? Mirum in modum
 quam verissime loqueris, So-
 crates, inquit Simmias.

II. Nonne igitur, inquit,
 ex his omnibus, necesse est,
 opinionem quandam hujusmo-

τοιαῦτα πνὰ τοῖς γησίως φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς ἀλλήλους
τοιαῦτα ἄττα λέγειν; Οὐκ κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπὸς ἐκ-
φέρειν ἡμᾶς μὲν ὅτ' ἐλθέμεν ἐν τῇ σκέψῃ· ὅτε, ἕως ἀν' ὃ σῶμα ἔχω-
μεν, καὶ συμπεφυρμένη ἡ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μὲν ὅτ' τοιοῦτα κακὰ, οὐ
μήποτε κτησώμεθα ἰκανῶς οὐ βπιδουμῶμεν. φημὲν δὲ τοῦτο
εἶ) τὸ ἀληθές. μωρίας μὲν γὰρ ἡμῶν ἀχολίας πᾶρέχει τὸ σῶ-
μα διὰ τὸ ἀναγκαῖαν τροφὴν· (ἐπὶ δὲ, ἀντιπες νόσοι πρῶτον
σωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τιμὴν τῇ ὀνίῃ θήρῃ) ἐρώτων τε καὶ
ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παῖδα πῶν, καὶ φλυαρίας
ἐμπίπλουν ἡμᾶς πολλῆς· ὥστε, ὅτ' λεγόμενον, ὡς ἀληθῶς ὅ
ὄντι ὡς αὐτοῦ ὅδε φρονῆσαι ἡμῶν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐ-
δέν. καὶ γὰρ πολέμοις καὶ εἰσεῖς καὶ μάχας ὅδε ἀλλο
πᾶρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτα ἐπιθυμίαι. Ἀλλὰ γὰρ τὴν πῶν
χρημάτων κτήσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνουν· τὰ δὲ χρήματα
ἀναγκαζόμεθα κτῆσθαι διὰ τὸ σῶμα, δαλδύοντες τῇ τέτῃ γε-

di iis, qui vere philosophi sunt,
usque adeo obversari, ut inter
se talia quædam loquantur?
Videtur quidem quasi semita
quædam nos cum ratione in
rerum consideratione *e via vul-*
gari educere; quod, quamdiu
corpus habeamus, animusque
noster tali malo contaminatus
fit, nunquam id quod cupi-
mus, satis consecuturi sumus.
Id autem veritatem esse dici-
mus. Infinita enim nobis ne-
gotia corpus facessit propter
necessarium ejus alimentum:
(præterea, si qui morbi incide-

rint, nos in veritate indaganda
impediunt) & amoribus quo-
que, cupiditatibus, timoribus,
& imaginibus omnigenis, mul-
tisque demum ineptiis nos re-
plet; ut, quemadmodum dice-
batur, vere & re ipsa per illud
nihil unquam sapere nobis om-
nino contingat. Etenim bel-
la, seditiones, & pugnas nihil
aliud præbet, quam corpus e-
jusque cupiditates. Omnia e-
nim bella pecuniarum acqui-
rendarum gratia fiunt: pecu-
nias autem quærere cogimur
corporis gratia, cultui ejus in-

εραπεία· καὶ ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἀγρομει φιλοσοφίας πᾶσι
 ἀφ' αὐτὰ πάντα. τὸ δ' ἔχατον πόρτων, ὅπ, εἰάν τις ἡ-
 μῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τρεπώμεθα πρὸς
 ὃ σκοπεῖν τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὐτῶν ποταχὸς παρεπίπ-
 τον, θόρυβον παρέχει καὶ παρεχὴν, καὶ ἐκπλήττει, ὥσ-
 πε μὴ διύασθαι ὑπὸ αὐτοῦ χαθορᾶν τὰληθές. ἀλλὰ πῶ
 ὅπ ἡμῖν δέδεικται ὅτι, εἰ μέλλομέν ποτε καθαρώς τι εἶσε-
 ρσαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ, καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐ-
 τὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ τότε, ὡς εἴκειν, ἡμῖν ἔσται οὗ ὅπ-
 θυμοῦμέν τε καὶ φαμέν ἔρσαι εἶναι, φρονήσεως, ἐπειδὴν τε-
 λευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει· ζῶσι δ' οὐ. εἰ γὰρ μὴ
 οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μὴδὲν καθαρώς γῶναι, δυοῖν
 θάτερον, ἢ οὐδαμοῦ ὅπ κτήσασθαι τὸ εἰδέναι, ἢ τελει-
 πῆσαι. τότε γὰρ αὐτῇ καὶ αὐτῷ ἢ ψυχῇ ἔσται χωρὶς
 τοῦ σώματος, πρῶτερον δ' οὐ. καὶ ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν, οὐ-

servientes; atque hinc fit, ut
 propter hæc omnia nobis phi-
 losophiæ vacare non contin-
 gat. Extremum vero id om-
 nium est, quod, si quid ab ipso
 otii nobis sit, & ad consideran-
 dum aliquid nosmet confera-
 mus, nobis rursus ubique, dum
 in rerum investigatione versa-
 mur, obversatum, turbas & tu-
 multum excitat, nosque adeo
 percellit, ut propter ipsum ve-
 rum perspicere nequeamus.
 Sed nobis revera demonstra-
 tum est, nos, si quando sumus
 pure aliquid intellectu, se-
 jungi a corpore oportere, atque

ipso animo res ipsas contem-
 plari. Atque tunc, ut videtur,
 nobis continget id, quod affec-
 tamus, cujusque amatores pro-
 fitemur nos esse, scilicet sapien-
 tia, cum videlicet mortui fueri-
 mus, quemadmodum nostra in-
 dicat oratio: dum autem vivi-
 mus, nequaquam. Etenim si
 nihil cum corpore pure discer-
 ni potest, e duobus alterum se-
 qui necesse est, ut aut nusquam
 penes nos erit scientiam con-
 sequi, aut post mortem. Tunc
 enim animus ipse per se ipsum
 erit seorsum a corpore, priusve-
 ro nequaquam. Atque dum vi-

τως, ὡς ἔοικεν, ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν ὅτι μά-
 λιστα μὴδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι, μὴδὲ κοινωνῶμεν, (ὅτι
 μὴ πᾶσα ἀνάγκη) μὴδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τέτου φύ-
 σεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς
 ὑπελύσῃ ἡμᾶς. καὶ οὕτω μὲν καθαροί, ἀπαλλαττόμενοι
 τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης, ὡς τὸ εἶκος, μετὰ τοῖς πῶν
 τε ἐσόμεθα, καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν ὃ εἰλικρινές.
 τῆτο δ' ὅστις ἴσως ὃ ἀληθές. μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφ-
 ἀπιδεσθαι μὴ ἔστι μετόν. Τοιαῦτα οἶμαι, ὦ Συμμία, ἀναλ-
 καῖον εἶναι) πρὸς ἀλλήλους λέγειν ἃ δοξάζειν πάντας τὰς ὀρ-
 γῶς φιλομαθεῖς. ἢ οὐ δοκεῖ σοι οὕτως; Περὶ τὸς γε μᾶλλον,
 ὦ Σώκρατες.

16'. Οὐκ ἔν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ ταῦτ' ἀληθῆ, ὦ ἐταῖρε,
 πολλὴ ἐλπίς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ πορεύομαι, ἰκανῶς ἐκεῖ, εἴπερ
 πρὸς ἄλλοι, κλήσατο τῶ, ὃ ἔνεχε ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν

vimus, ita, uti videtur, proxi-
 me ad scientiam accedemus, si
 quam minimum cum corpore
 commercium habuerimus, ne-
 que quicquam cum illo com-
 municaverimus, (nisi quantum
 summa cogat necessitas) neque
 hujus natura repleti fuerimus,
 sed ab eo puros nos præsti-
 terimus, donec deus ipse nos
 solvat. Atque ita quidem puri,
 & a corporis insipientia libe-
 rati, ut consentaneum est, cum
aliis talibus erimus, cognosce-
 musque per nos ipsos sincerum
 omne: id autem forsitan est

ipsum verum. Nam *videndum*
est ne impuro purum attingere
 nefas sit. Talia quidem, Sim-
 mia, judico necessarium esse
 omnes recte discendi cupidos
 loqui inter se, atque opinari:
 annon tibi ita videtur? Et
 maxime quidem omnium, So-
 crates.

12. Si hæc igitur, inquit So-
 crates, vera sunt, amice, mag-
 na spes est, eum, qui illuc per-
 venerit, quo ego nunc profi-
 ciscor, id illic, si usquam ali-
 bi, abunde consecuturum, cu-
 jus gratia tantam nos operam

ἐν ᾧ παρόντι βίω γέγονεν. ὥστε ἢ γε ἀποδημία ἢ νῦν ἐμοὶ προσ-
τεταγμένη, μὲν ἀλὰ τῆς ἐλπίδος γίγνηται καὶ ἄλλω ἀνδρὶ, ὅς ἡγεί-
ται οἱ παρεσκευάσθαι ἢ δάνοισιν ὥσπερ κεκαθαυμένην. Πάνυ μὲν
ἔφη, ὅς Σιμμίας. Κάθαρος δὲ εἶναι ἄρα καὶ τὸ ζυμβάίνει,
ὅπερ πάλας ἐν τῷ λόγῳ λέγειται, ὃ χρεῖζεν ὅτι μάλιστα ἀπὸ
τῆ σώματος ἢ χυλῆν, καὶ ἐξίσαυ αὐτὴν καὶ αὐτὴν πανταχό-
θεν ἐκ τῆ σώματος συναγείρεσθαι τε καὶ ἀθερίζεσθαι, καὶ οἰ-
κεῖν καὶ ὃ δυνατὸν, καὶ ἐν ᾧ νῦν παρὸντι καὶ ἐν τῷ ἐπειτα,
μόνην καὶ αὐτὴν, ἐκλυομένην, ὥσπερ ἐκ δεσμῶν, ἐκ τῆ σῶ-
ματός; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν τὸτό γε θάνατος ὀνο-
μάζεται, λύσις καὶ χειρισμός ψυχῆς ἀπὸ σώματος; Παντάπα-
σί γ', ἢ δ' ὅς. Λύειν δὲ γε αὐτὴν, ὡς φησὶν, προσημνῆναι αἰ-
μάλιστα καὶ μόνοι οἱ φιλοσοφῶντες ὀρθῶς· καὶ ὃ μελέτημα αὐ-
τῷ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χειρισμός ψυχῆς ἀπὸ
τοῦ σώματος, ἢ οὐ; Φαίνεται. Οὐκοῦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλε-

in præsenti vita impendimus. Hanc ergo migrationem in præsentia mihi impositam, bona spe & ego, & quivis alius suscipiet, qui mentem sibi ita præparatam esse putet, ut quasi purificata sit. Ita prorsus, inquit Simmias. Purificatio vero, inquit, nonne in hoc consistit, quod jamdudum in sermone nostro dicebamus, videlicet ut animum quam maxime a corpore sejungamus, ipsumque assuefaciamus semet undique e corpore congregare & colligere, atque, quoad ejus

fieri potest, habitare, & in præsenti tempore & in futuro, solum per se, corpore, tanquam vinculis, solutum? Maxime quidem, inquit. Nonne mors hoc vocatur, solutio & separatio animæ a corpore? Prorsus, inquit. Solvere vero ipsam, quemadmodum dicimus, ii maxime semper & soli student, qui recte philosophantur: atque hæc est ipsa philosophorum exercitatio, animam a corpore solvere atque separare, an non? Videtur. Nonne igitur, ut in principio di-

ρον, γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα ποτασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ
 ὑπὲρ γυγνῶσκα ὄντα τοῦ τεθνήσκειν, οὕτω ζῆν· καὶ πειθ' ἡκοι-
 τ' αὐτῷ τούτου, ἀγρυμακτεῖν; οὐ γελοῖον; Πῶς δ' οὐ;
 Τῷ ὅντι ἄρα, ἔφη, ὦ Σιμμία, οἱ ὁρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀπο-
 θνήσκουσιν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνήσκειν ἡκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φο-
 βερὸν. ὅσα τῶνδε δὲ σκόπει. εἰ γὰρ διεβέβλιωται μὲν
 πᾶνταχθὲν τῷ σώματι, αὐτὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἐπιθυμᾷσι
 πᾶν ψυχῇ ἔχειν, τῆτος δὲ γνησιότητος φοβοῖντο καὶ ἀγα-
 νακτοῖεν, καὶ πολλὰ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκείσε ἴοιεν,
 οἱ ἀφροσύνης ἐλπίς ὅτιν οὐδε βίου ἥρων, τυχεῖν, (ἥρων
 δὲ φρονήσεως) ὅτι τε διεβέβλιωτο, τούτου ἀπηλλάχθαι συ-
 ὄντος αὐτοῖς; ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ
 ἡρώων ἀποθανόντων, πολλοὶ δὲ ἔχοντες ἠθέλησαν εἰς ἄλυσιν ἐλ-
 θεῖν, ὑπὸ ταύτης ἀγροσύνης τῆς ἐλπίδος, τῆς τοῦ ἡμέ-
 ρου πᾶσι καὶ ὧν ἐπεθύμουν, καὶ ξυνέσεσθαι; φρονήσεως δὲ

cebam, ridiculum foret, si vir,
 qui ita se in vita comparave-
 rit, ut quam proxime ad mor-
 tem accederet, ita *quidem* vi-
 veret; ea vero, *morte scilicet*,
 deinde illi adveniente, indig-
 naretur? nonne id ridiculum?
 Quidni? Revera igitur, inquit,
 Simmia, qui recte philosophan-
 tur, mori student, & mors ip-
 sis minime *omnium* hominum
 formidabilis est. Ex hisce ve-
 ro considera. Cum enim cor-
 pori ex omni parte insensibilis sint,
 animum vero ipsum cupiant
 per se ipsum habere, nonne a

ratione valde alienum erit, si
 tunc, quando id evenit, expa-
 vescant molesteque ferant, ne-
 que libenter illuc profisciscan-
 tur, quo quum pervenerint,
 spes est eos, quo, quod in *omni*
 vita amabant, potituros, (ama-
 bant autem sapientiam) & il-
 lius, cui insensibilis erant, com-
 mercio liberari? An vero de-
 liciis humanis, uxoribusque, &
 liberis defunctis, multi sponte
 voluerunt ad inferos profiscisci,
 spe *nampe* ducti eos ibi viden-
 di & cum iis versandi, quos
 amaverant? sapientiæ autem

ἀρα
 πίδα
 ἀδου
 τῶσε
 σφόδ
 ξεαδ
 ἀρτι
 οἱ τοῖς
 αἰ ἰδ
 ἀρ ἡ
 αὐτος
 τοι τ
 πῶς,
 ζῶν

verus
 sam
 perit
 apud
 conse
 digna
 bente
 dem
 si rev
 nope
 opini
 bi sap
 rum,
 ita se
 modu
 præte

ἔσθ' τίς τῶ ὄντι ἔρῳν, καὶ λαβὼν σφόδρα τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα, μηδαμῶς ἄλλοθι ἀντιύξασθαι αὐτῇ ἀξίως λόγου, καὶ οὐκ ἄδου, ἀγανακτήσῃ τε ἀποδνήσκων, καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε; οἶέσθαι γε χρὴ, εἰάν τῶ ὄντι ἦ, ὃ ἑταῖρε, φιλόσοφός. σφόδρα γὰρ αἰσθὲ ταύτῃ δόξῃ, μηδαμῶς ἄλλοθι καθαρῶς ἐνλεύξασθαι φρονήσει, ἀλλ' ἢ ὅκει· εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, καὶ πολλὰ αὖ ἀλογία εἴη, εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ ποιῶτος; Πολλὰ μὲντοι καὶ Δία, καὶ δ' ὅς.

γ'. Οὐκοῦν ἰχθὺν σοι τεκμήριον, ἔφη, τοῦτο ἀνδρὲς, ὅτι αὖ ἰδὼς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθνήσκειν, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦ φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσώματός. ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν αὐτὸς τυγχάνει αὖ καὶ φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος. ἦτοι τὰ ἕτερα τούτων, καὶ ἀμφοτέρω. Πάνυ, ἔφη, ἔχει οὕτως, ὡς λέγεις. Ἀρ' οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία, οὐ καὶ ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία τοῖς οὕτω ἀγχειμῶσις μάλιστα προσήκει;

verus amator, quique hanc ipsam spem vehementer conceperit, se nusquam alibi quam apud inferos, eam, ut decet, consecuturum, moriensne indignabitur, ac non *potius* libenter illuc migrabit? Ita quidem arbitrari, amice, oportet, si revera philosophus sit. Magnopere enim apud ipsum hæc opinio valebit, se nusquam alibi sapientiam pure consecuturum, quam illic. Si autem hoc ita se habet, nonne, quemadmodum modo dicebam, valde præter rationem foret, si vir

hujusmodi mortem formidaret? Valde per Jovem, inquit.

13. Idoneum ergo, inquit, hoc argumentum est, eum, quem, cum moriturus sit, indignantem videris, non esse philosophum, sed quendam corporis amantem. Idem vero ille pecuniarum honorumque amans est; *talis nimirum, ut vel alterum horum affectet, vel utrumque*. Omnino ita est, ut ais, inquit. Quæ ergo, Simmia, fortitudo nominatur, an non iis, qui ita comparati sunt, *philosophis scilicet*, maxime convenit?

Πάντως δὴ πῦρ, ἔφη. Οὐκ ἔν χ' ἡ σωφροσύνη, ἣν χ' οἱ πολλοὶ
 ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπισηάζει,
 ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν ἔστι κοσμίως, ἅρ' οὐ τέτοις μόνοις τροσῆκε,
 τοῖς μάλιστα ἔσθ' ὁ σώματος ὀλιγοῦσσί τε χ' ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσι;
 Ἀνάγκη, ἔφη. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις, ἢ δ' ὅς, ἐνοῶσαι τὴν γε πᾶν
 ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι εἶναι ἄτοπον.
 Πῶς δὴ, ὦ Σώκρατες; Οἶδα, ἢ δ' ὅς, ὅτι τ' θάνατον ἡγνέ-
 ται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγίστων χακῶν εἶναι; Καὶ μάλα,
 ἔφη. Οὐκ οὖν φόβω μειζόνων χακῶν ὑπομύουσιν αὐτῶν οἱ ἀν-
 δρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομύουσιν. Ἐστὶ ταῦτα. Τῷ δὲ
 δένειν ἄρα χ' δεῖ ἀνδρεῖοί εἰσι πάντες, πλὴν οἱ φιλόσοφοι. χαί-
 τοι ἄτοπόν γε δεῖ πινὰ ἢ δειλία ἀνδρεῖον εἶναι. Πάνυ μὲ οὐ.
 Τί δέ; οἱ κόσμιοι αὐτῶν ἔσθ' ταυτὸν τέτο' πεπόνθασιν; ἀκο-
 λασία πνὶ σῶφρονές εἰσι; καὶ τοι φημὲν γέ πῦρ ἀδύνατος εἶ-

Maxime, inquit. Nonne & temperantia, quam quidem etiam vulgus hominum temperantiam vocat, cupiditatibus *nimirum* minime percelli, sed erga eas contemptim modesteque se gerere, his duntaxat convenit, qui corpus maxime despiciunt, atque in philosophia vivunt? Necessesse est, inquit. Si enim considerare velis, inquit, fortitudinem temperantiamque cæterorum, absurda tibi videbitur. Quanam, Socrates, ratione? Scis, inquit, cæteros omnes mortem in maximis

malis ducere? Et maxime, inquit. Majorum igitur malorum metu, quicunque inter eos fortes sunt, sustinent mortem, quando sustinent. Profecto. Metuendo igitur atque metu fortes sunt omnes præter philosophos: etsi absurdum est metu vel ignavia aliquem esse fortem. Certe. Quid autem? qui inter eos moderati dicuntur, inquit, nonne eodem prorsus modo affecti sunt, intemperantiaque quadam sunt temperati? quamquam impossibile id esse dici-

¹ Forſan πεπόνθασι, καὶ ἀκολασία Steph.

καὶ ἄλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τέτω ὅμοιον ^ἔ ὁ πάρος, ὁ
 πρὸ ταύτην [†] εὐήθη σωφροσύνη. φοβέμενοι γὰρ ἑτέρων ἡδονῶν
 στερηθῆναι, καὶ ἐπιθυμῶντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχοντες, ὑπὲρ ἄλλων
 κρατύνμενοι. καὶ τοὶ χαλροὶ γὰρ ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν
 ἀρχαῖς. ἀλλ' ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατυμένους ὑπὲρ ἡδονῶν,
 κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. τῆτο δ' ὅμοιον ὅστις ὅτι νῦν δὴ ἐλέγετο,
 πρὸ τρέποντινὰ δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι. Εοικε
 γάρ. Ω μακάριε Συμμία, μὴ οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὀρθὴ πρὸς
 ἀρετῇ, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς, καὶ λύπας πρὸς λύπας, καὶ
 φόβον πρὸς φόβον χαταλλάττειν, καὶ μείζων πρὸς ἐλάττω,
 ὡς νομίσματα. ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο μόνον ὁ νόμισμα ὀρθόν, ἀν-
 τὶ οὗ δέῃ πάντα ταῦτα χαταλλάττειν, φρονήσις· καὶ τέττε
 μὲ πάντα καὶ μὲ τέττε ἀνούμνῳ τε καὶ πιπρασκόμνῳ ὅτι ὅ-
 τι ἢ, καὶ ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ξυλλή-

mus: veruntamen illis evenit affectio huius similis, in stolidanempe ista ipsorum temperantia. Timentes enim, ne aliis priventur voluptatibus, ipsasque appetentes, ab aliis abstinent, ab aliis superati: et si id intemperantiam vocant, a voluptatibus quibuscumque superari: veruntamen accidit iis, ut a voluptatibus superati, alias superent voluptates. Id autem illi simile est, quod modo dicebatur, eos nempe quodammodo ob intemperantiam tem-

perantes effici. Videtur equidem. Atqui, beate Simmia, *videndum*, ne hæc haudquaquam recta sit ad virtutem *via*, voluptates voluptatibus, dolores doloribus, & metum metu, & majus minori, tanquam nummos, commutare: sed ille duntaxat rectus sit nummus, quo hæc omnia oportet commutari, scilicet prudentia: & hoc quidem *pretio* omnia & cum hoc empta ac vendita revera sint, & fortitudo & temperantia & justitia; ac summa-

1 Forfan ἦ.

A 2

ἔδην ἀληθῆς ἀρετῇ μὲν φρονήσεως, καὶ πορογυρομένων καὶ ἀπο-
 γυρομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων, καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν τοιού-
 των· χειζόμενα δὲ φρονήσεως, καὶ ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλή-
 λων, μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετῇ, καὶ τῶν ὄντι ἀν-
 δραποδώδης τε, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχει· τὸ δ' ἀλη-
 θὲς τῶν ὄντι ἢ χαίρεισιν τις τῶν τοιούτων πάντων· καὶ ἡ σωφρο-
 σιὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὕτη ἡ φρόνησις μὴ
 χαίρεισιν τις ἢ· καὶ κινδυνεύουσι καὶ Α τὰς τελετὰς ἡμῶν ἔ-
 τοι χεταστήσαντες, οὐ φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ πρὸ ὄντι πά-
 λαυ αἰνίττεσθαι ὅτι οὐδ' ἀν' ἀμύνητος καὶ ἀτέλετος εἰς αὐτὰ ἀφί-
 κηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεχεταρμένος τε καὶ τετε-
 λεσμένος, ἐκείσε ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκήσῃ. εἰσὶ γὰρ δὴ,
 φασὶν οἱ πολλοὶ τὰς τελετὰς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι
 δὲ γε παῦροι. οὗτοι δ' εἰσὶ, καὶ τῶν ἐμῶν δόξαν, ὅτι ἄλλοι ἢ
 οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς. ὧν δὴ καὶ ἔγωγε καὶ τὸ δυνατόν οὐ-

tim vera virtus cum prudentia
 fit, five adsint five absint vo-
 luptates & timores, cæteraque
 ejusmodi omnia : fin autem a
 prudentia sejungantur, atque
 invicem commutentur, ne ad-
 umbrata quædam imago ejus-
 modi virtus fit, ac revera ser-
 vilis, & nihil sane verique ha-
 beat : ipsa autem veritas status
 ab hisce omnibus purus plane
 fit ; & temperantia & justitia
 & fortitudo & prudentia ipsa
 fit quoddam purificationis *hu-*
jusce instrumentum : & ii, qui
 mysteria nobis constituerunt,

minime contemnendi videan-
 tur, sed revera hoc jam olim
 obscure dixisse, fore ut in cœ-
 no jaceret, quicumque non ini-
 tiatus neque mysteriorum par-
 ticeps ad inferos migraverit ;
 quicumque vero purgatus at-
 que initiatus illuc accesserit,
 cum diis habitaret. Sunt enim,
 uti aiunt qui in mystèriis ver-
 santur, thyrsiferi quidem mul-
 ti, bacchi vero pauci. Hi ve-
 ro, mea quidem sententia, non
 alii sunt quam qui recte philo-
 sophati sunt : quorum & ego in
 numero ut essem, nihil, quan-

δὲν ο
 μνη
 ὁκεί
 ὑπερ
 Κέ
 ὁκεί
 μνη
 τεύ
 εἰ π
 ναίω
 ὁκ
 γὰρ
 ἰσώ
 ἀλλ

tum
 liqui
 tend
 tend
 rimu
 mus,
 lueri
 detur
 fero,
 cum
 domi
 non a
 ner,
 bean
 quan
 coliq

δὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πρὸς τὴν τρέψαντα περὶ θυμὸν
μην γενέσθαι. εἰ δὲ ὁρθῶς περὶ θυμὸν εἶμι, καὶ τι ἡνύσαμεν,
ἐκείσε ἐλθόντες, τὸ σαφὲς εἰσόμεθα, εἰάν τις ἐθέλη, ὀλίγον
ὑπερῶν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ. ταῦτ' οὖν ἐγὼ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ
Κέβης, ἀπολογώμεθα, ὥς εἰκότως, ὑμᾶς τε ἀπολείπων καὶ τὰς
ἐνθάδε δεσπότας, οὐ χαλεπῶς φέρω, οὐδ' ἀγροακτῶ, ἡγέ-
μενος καὶ ἐκεῖ οὐδὲν ἥτιον ἢ ἐνθάδε δεσπόταις τε ἀγαθοῖς ἐν-
τεύξεσθαι καὶ ἐταίροις. τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπίστιαν παρέχει
εἰ π' οὖν ὑμῖν πιθωρότερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθη-
ναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχῃ.

ιδ'. Εἰπόντος δὲ τῷ Σωκράτῃ ταῦτα, ὑπολαβὼν ὁ Κέ-
βης ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέ-
γεσθαι· τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπίστιαν παρέχει τοῖς ἀν-
θρώποις, μὴ, ἐπειδὴν ἀπαλλαγῇ τῷ σώματι, οὐδαμῶς ἐπιῇ,
ἀλλ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διαφθείρηται καὶ ἀπολλύῃ, ἢ ἂν ὁ ἀν-

tum in me fuit, intentatum re-
liqui, sed omnibus modis con-
tendi. An vero recte con-
tenderim, aliquidve profece-
rimus, quum illuc perveneri-
mus, certo sciemus, si deus vo-
luerit, paulo post, ut mihi vi-
detur. Hæc igitur pro me af-
fero, Simmia & Cebes, cur,
cum vos eosque, qui hic sunt,
dominos relinquam, id merito
non ægre feram, neque indig-
ner, quum id persuasum ha-
beam me & illic non minus
quam hic bonos dominos ami-
cosque inventurum. Hoc au-

tem apud vulgus hominum mi-
nime fidem obtinet: si quid
igitur defensio mea vobis ma-
gis quam Atheniensium judi-
cibus persuasit, bene se res ha-
buerit.

14. Cum hæc Socrates di-
xisset, Cebes subiciens inquit,
Cætera, Socrates, mihi qui-
dem recte dicta videntur: quæ
vero de animo dicta sunt, apud
homines minime fidem obti-
nent, *timentes scilicet*, ne, cum
a corpore separatus sit, nus-
quam amplius existat, sed eo
ipso die, quo homo obierit,

δρωπος σποδάνη, εὐθὺς ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, καὶ
ἐκβαίνουσα, ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνός, ἀφροσινδαοδεῖσα οἰ-
χεται ἀφραπταμένη, καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἦ. ἐπεὶ εἶπερ
εἴη που αὐτὴ κατ' ἐαυτῷ συνηθροισμένη, καὶ ἀπηλλαγμέ-
νη τῶν τῶν χακῶν, ὧν σὺ νῦν διήλθες, πολλὴ ἀν ἐλπίς εἴη
ὧ καλὴ, ὧ Σώκρατες, ὡς ἀληθεῖ ὅτιν ἀ σὺ λέγεις. ἀλλὰ
τῆτο δὴ ἴσως οὐκ ὀλίγης παρρησίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς
ἔστι τε ψυχὴ σποδαίνοντος ὅ ἀνθρώπου, καὶ τινα δύναμιν ἔχει
καὶ φρένησιν. Αληθεῖ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὧ Κέβης.
ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ παρ' αὐτῶν τῶν βέλει διαμνηστο-
γῶμεν, εἴτε εἰκὸς ἔπος ἔχειν, εἴτε μή; Εἰωγ' ὅτι, ἔφη ὁ Κέ-
βης, ἡδέως ἀν ἀκούσαιμι, ἢν τινα δόξαν ἔχεις περὶ αὐτῆς.
Οὐκοῦν γ' ἀν οἶμαι, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, εἰπῆεν τινα νῦν ἀ-
κῶσαντα, οὐδ' εἰ κωμωδοποιὸς εἴη, ὡς ἀδολεχῶ, καὶ ὅ παρ'
ποροσηκόντων τῶν λόγους ποιῶμαι. εἰ οὖν δοκεῖ, καὶ χρὴ δια-

corruptus intereat, statim simul
ac a corpore se junctus sit, at-
que in ipso egressu, venti fu-
mive ad instar, dissipatus evo-
let atque evanescat, neque ul-
quam ulterius omnino aliquid
sit. Alioqui si ipse in semet ip-
sum collectus alicubi extitisset,
& ab hisce malis, quæ tu
modo narraſti, liberatus, mag-
na, Socrates, spes effet & præ-
clara, ea, quæ dicis, vera fore.
At id forſan adhortatione
probationeque non parva in-
diget, *ut fidem faciamus* super-
esse animam post interitum

hominis, atque aliquam vim
prudentiamque habere, Ve-
ra, Cebes, loqueris, inquit
Socrates. Ecquid autem a-
gendum? An vis ut de his ip-
ſis sermones conferamus, u-
trum ita eſſe conſentaneum ſit,
an non? Libenter equidem,
inquit Cebes, audirem, quid
de rebus hisce ſentias. Nemo,
arbitror, inquit Socrates, qui
hæc nunc audierit, ne ſi co-
micus fuerit, me nugari dixe-
rit, ac de rebus minus con-
venientibus verba facere. Si
ergo placet, atque hæc res dif-

σκοπ
αἱ ψ
ιε
εἰσὶν
γῆρον
ἐκ τ
ἐκεῖ;
τεκμ
μῶθεν
μὴ ὅ
Κέβης
το, ε
φυντῶ
μεν.
τίων

picie
do co
apud
mæ f
15
ferme
peref
fecta
& v
Quo
vent
nonn
nostr
rursu
ſent.
argu

σκοπεῖσθαι, σκεψόμεθα αὐτὸ τῆδέ πη, εἴτε ἄρα οἱ ἄδ' εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καὶ οὐ.

ιε'. Παλαιὸς μὲν ὅν ἐστὶ τις ὁ λόγος ὅτις, ὅ μεμνήμεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεθα ἐκεῖ, καὶ πάλιν γε δεῦρο ἀφικνῆσθαι, καὶ γίγνον) ἐκ τῶν τεθνεώτων. καὶ εἰ τῶν ὅπως ἔχῃ, πάλιν γίγνεσθαι ἐκ τῶν ἀποθανόντων τῶς ζώντων, ἄλλο τι ἢ εἶεν ἂν ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐκεῖ; οὐ γὰρ ἂν πού πάλιν ἐγίγνοντο, μὴ οὔσαι. καὶ τῷτο ἰχθύνον τεκμήριον τῶν ταύτ' εἶναι, εἰ τῶν ὄντων φανερόν ἐστι γίγνοντο ὅτι οὐδαμῶς ἄλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. εἰ δὲ μή ὅτι τῷτο, ἄλλου ἂν τὰ δέοι λόγου. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ἢ δ' ὅς, σκόπει μόνον τῷτο, εἰ βούλει ῥάδιον μαθεῖν· ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν, καὶ ξυλλήθεον ὅσα περ ἔχει γένεσιν, πᾶσι πάντων εἰδῶμεν. ἅρ' ὅπως γίγνεται ἅπαντα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, ὅσοις τυγχάνει ὃν τοιούτων τί; οἷον, τὸ καλὸν

picienda est, id ita quodammo-
do consideremus, utrum ergo
apud inferos mortuorum ani-
mæ superfint, necne.

15. Vetus quidem hic est
sermo, cujus meminimus, su-
peresse *animas* hinc illuc pro-
fectas, rursusque huc reverti,
& *viventes* e mortuis gigni.
Quod si ita se res habet, vi-
vientes iterum e mortuis gigni,
nonne necesse est ut animæ
nostræ illic sint? Neque enim
rursus gignerentur, si non es-
sent. Atque hoc satis validum
argumentum erit, hæc ita ef-

se, si revera constet haud ali-
unde viventes gigni, quam ex
mortuis. Sin vero id minime
fit, alia opus erit ratione. Om-
nino, inquit Cebes. Neque
ergo id in hominibus solum,
inquit, si rem facilius velis in-
telligere, consideres; sed & in
cunctis animantibus & plan-
tis, atque summatim in omni-
bus, quæ generationem habent,
videamus. Annon omnia ita
gignuntur, non aliunde quam
ex contrariis contraria, qui-
buscunque tale aliquid contin-
git? quemadmodum pulchrum

τῷ αἰσθῶ ἐνδριπύον που, καὶ δίκαιον ἀδίκῳ· καὶ ἄλλα δὴ
 μυρία οὕτως ἔχει. σκεψώμεθα ἄρα ἀναγκάσιον ὅσοις ἔστι
 πὶ ἐνδριπύον, μηδ' αὐτόθεν ἄλλοθεν αὐτὸ γίνεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ
 αὐτῷ ἐνδριπύου. οἷον, ὅταν μείζον τι γίγηται, ἀνάγκη πῶς
 εἴς ἐλάττωτος ὄντος ὡς ἔτερον, ἔπειτα μείζον γίνεσθαι;
 Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἐλάττω γίγηται, ἐκ μείζονος ὄντος
 ὡς ἔτερον, ὅτερον ἐλάττω γινήσεται; Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Καί
 μὲν εἴς ἰσχυροτέρου γε τὸ ἀσθενέτερον, καὶ ἐκ βραδυτέρου
 τὸ θάττον; Πάνυ γε. Τί δέ; ἂν τι χεῖρον γίγηται, οὐκ
 εἴς ἀμείνονος; καὶ ἐὰν δικαιοτέρου, οὐκ εἴς ἀδικοτερόν;
 Πῶς γὰρ οὐ; Ἰσχυρῶς οἶν, ἔφη, ἔχομεν τοῦτο, ὅτι πᾶσι
 τα οὕτω γίγνεται, εἴς ἐνδριπύων τὰ ἐνδριπύα πρᾶγματα.
 Πάνυ γε. Τί δ' αὖ; ἔστι πὶ καὶ τοιόνδε οἱ αὐτοῖς, οἷον με-
 ταξὺ ἀμφοτέρων (πᾶντων τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντων) δύο
 γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἑτέρου ὅτι τὸ ἕτερον, ἀπὸ δ' αὖ τοῦ

turpi contrarium est, & justum
 injusto; & alia quidem quam-
 plurima ita se habent. Con-
 sideremus ergo, utrum necesse
 sit, ut, cuicunque detur aliquid
 contrarium, non aliunde id,
 quam ex eo, quod ipsi contra-
 rium est, gignatur. Exempli
 gratia, quando quid majus effi-
 citur, necesse est ut ex mino-
 re, quod prius erat, majus de-
 inde evadat? Ita est. Nonne
 & si minus *aliquid* fiat, ex ma-
 jore, quod prius erat, postea
 fiet minus? Ita est, inquit.

Quinetiam ex robustiore de-
 bilius, & ex tradiore velocius?
 Prorsus. Quid vero? si quid
 evadat deterius, nonne ex me-
 liore? & si justius, nonne ex
 injustiore? Quidni? Id igitur
 satis exploratum habemus, om-
 nia ita fieri, res *videlicet* con-
 trarias ex contrariis. Prorsus.
 Quid vero? estne etiam ali-
 quid tale in ipsis; exempli gra-
 tia inter utraque (cum omnia
nimirum contraria duo sint)
 duæ generationes, ab altero
 quidem in alterum, atque in

ἑτέρῃ πάλιν ὅπῃ τὸ ἕτερον; μείζονος γὰρ πρᾶγματός ἐστι τὸν
 ὀνόματος μετὰ τοῦ, αὐξήσεως καὶ φθίσεως· καὶ καλοῦμεν οὕτως, τὸ μὲν
 αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ, φθίνειν. Ναί, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀναλίσκον-
 ται καὶ συγκρίνεται, καὶ ψύχεται καὶ θερμαίνεται, καὶ
 πάντα ὅσα, καὶ εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχθῆναι, ἀλλ'
 ἔργῳ γὰρ πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναλίσκον, γίνεσθαι τε αὐ-
 τὰ ἕξ ἀλλήλων, γένεσιν τε (εἰ) ἑκατέρῃ εἰς ἀλλήλα; Πάνυ
 γάρ, ἢ δ' ὅς.

15. Τί οὖν, ἔφη; ὅτι ζῆν ἐστὶ πρὸς αἰσθητόν, ὡς περὶ τῶν ἐρη-
 γρησίων τὸ καθεύδειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί; Τὸ τεθνή-
 σθαι, ἔφη. Οὐκοῦν ἕξ ἀλλήλων τε γίνεσθαι ταῦτα, εἴπερ αἰ-
 σθητὰ ἐστὶ· καὶ αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτῶν μετὰ δύο, δυοῖν ὄν-
 τοι; Πῶς γὰρ οὐ; Τί μὲν τοίνυν ἐπείρου συζυγία, ὡς
 καὶ δὴ ἔλεγον, ἐγὼ σοι, ἔφη, ἐρῶ, ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὴν
 καὶ τὰς γενέσεις· σὺ δέ μοι τί μὲν ἐπείρου. λέγω δὲ τὸ μὲν,

alterum vicissim ab altero?
 Etenim inter majus aliquid &
 minus *medium obtinent* auctio
 & diminutio; & ita dicimus,
 unum quidem augeri, alterum
 vero diminui. Ita, inquit.
 Nonne *similiter* discerni atque
 confundi, frigescere atque in-
 calefcere, omniaque eodem
 pacto, etiam si nominibus ali-
 quando non utamur, re tamen
 ipsa ubique ita se habere ne-
 cesse est, gignique ista, alia in-
 vicem ex aliis, generationemq;
 esse utriusque vicissim in alte-
 rum? Omnino quidem, inquit.

16. Quid ergo, inquit? est-
 ne aliquid ipsi vivere contra-
 rium, quemadmodum dormire
 ipsi vigilare *contrarium est*? Est
 omnino, inquit. Quidnam?
 Mori, inquit. An non ex se
 invicem hæc fiunt, siquidem
 contraria sunt; cumque duo
 sint, duæ quoque inter hæc
 generationes sunt? Quidni?
 Alteram ergo conjugationem
 eorum, quæ modo dicebam,
 ego tibi dicam, inquit Socra-
 tes, ipsamque & suas genera-
 tiones: tu vero mihi alteram.
 Dico autem, esse alterum qui-

καθεύδειν, ὃ δὲ ἐξηγηρέναι· καὶ ἐκ τῆς καθεύδειν τὸ ἐξηγη-
 ρέναι γίγνεται, καὶ ἐκ τῆς ἐξηγηρέναι ὃ καθεύδειν· καὶ ταῖς γένε-
 σεις αὐτῶν, τὸ μὲν καταδαρτάνειν εἶ), τὸ δὲ ἀνελεῖναι. ἰκα-
 νῶς σοι ἔφη, ἢ οὐ; Πάνυ μὲν οἶ. Λέγε δὴ καὶ σύ μοι, ἔφη, ὅ-
 πως αὖτε ζωῆς καὶ θανάτου. ἐκ ἐναντίον μὲν φησὶ ὅτι ζῆν ὃ τεθνή-
 ναι εἶ); Εἰρωγε. Γίγνεται δὲ ἔξ ἀλλήλων; Ναί. Εἰς οἷον
 τῆς ζωῆς τί ὃ γιγνόμενον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δὲ, ἢ δ'
 ὅς, ἐκ τοῦ τεθνεώτατο; Αναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν ὅτι τὸ
 ζῶν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα, ὦ Κέβης, τὰ ζῶντά τε καὶ αἱ
 ζῶντες γίγνονται. Φαίνεται, ἔφη. Εἰσὶν ἄρα, ἔφη, αἱ ψυ-
 χαὶ ἡμῶν ἐν αἵματι. Εοικει. Οὐκ ἔστι καὶ ταῖν θηρίων ταῖν ψυ-
 χῶν ταῦτα ἢ γ' ἑτέρω σαφὲς εἶσα τυγχάνει; ὃ γὰρ ἀποθνήσκου-
 σαφὲς δὴ πρ, ἢ οὐ; Πάνυ μὲν οἶν, ἔφη. Πῶς οἶν, ἢ δ' ὅς,
 ποιήσομεν; ἐκ ἀνταποδώσομεν τὸ ἐναντίον θῆκεν, ἀλλὰ ταύ-
 τη χολὴ ἔστι ἢ φύσις; ἢ ἀνάγκη ἀποδοῦναι ὅτι ἀποθνήσκου

dem dormire, alterum autem
 evigilare; atque ex somno vi-
 giliam fieri, & ex vigilia som-
 num: eorumque generationes
 esse, hanc quidem obsopiri,
 illam vero expergisci. Satis
 hoc tibi explicui, necne? Satis
 omnino. Dic ergo & tu mihi
 quoque similiter de vita atque
 morte. Annon ipsum mori vi-
 vere contrarium esse dicis? E-
 quidem. Et ex se invicem gigni?
 Ita. Ex vivente ergo quid-
 nam fit? Mortuum, inquit.
 Quid autem, inquit *Socrates*,
 ex mortuo? Necessè est, in-

quit, confiteri ipsum vivens
 fieri. Ex mortuis igitur, Ce-
 bes, viventia fiunt atque vi-
 ventes. Liquet, inquit. Sunt
 igitur, inquit, apud inferos ani-
 mæ nostræ. Videtur. Non-
 ne ergo & generationum, quæ
 circa hæc versantur, altera
 quidem manifesta est? ipsum
 mori enim manifestum est, non-
 ne? Ita prorsus, inquit. Quid-
 nam igitur faciemus? Non
 reddemus vicissim generatio-
 nem contrariam, sed hac in re
 manca erit natura? An vero
 necessè est reddere ipsi mori

ἐναντίαν πνὰ θύεσιν ; Πάντως πῦ, ἔφη. Τίνα ταύτην ; Τὸ ἀναβιώσκειας. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, εἴπερ ἐστὶ τὸ ἀναβιώσκειας, ἐκ τῷ τεθνεώτων ἀν εἶη γένεσις εἰς τὰς ζῶντας αὕτη, ὃ ἀναβιώσκεισθαι ; Πάνυ γε. Ομολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτη, ὅτ' ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγενῆσθαι, ὅθεν ἦλλον ἢ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν ζώντων. τῷ δὲ ὄντος, ἰσχυρόν που τεκμήριον εἶ) ὅτι ἀνακαῖον πας τῷ τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι πῦ, ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεται. Δοκεῖ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῷ ὁμολογημῆναι ἀναγκάσιον οὕτως ἔχειν.

ἰς'. Ἰδὲ τοίνυν, ἔφη, ὦ Κέβης, ὅτι ὅδ' ἀδίκως ὁμολογήκαμεν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ. εἰ γὰρ μὴ αἰ ἀνταποδιδόη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γινόμενα, ὥσπερ κύκλῳ περὶ αἰὼνα, ἀλλ' εὐθεὶς τις εἶη ἡ γένεσις ἐκ τῶν ἑτέρων μόνον εἰς τὸ κατὰ τὸν χρόνον, καὶ μὴ ἀναγκάμπη πάλιν ὅτι τὸ ἕτερον, μηδὲ καμπύλῳ ποιοῖτο· οἶδ' ὅτι πάντα τελειοῦντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἀν' ὁροῖ,

contrariam quandam generationem? Omnino, inquit. Quam vero hanc? Ipsum reviviscere. Nonne, inquit, si datur reviviscere, hæc ex mortuis ad viventes erit generatio, ipsum nempe reviviscere? Omnino quidem. Convenit ergo nobis etiam hac ratione, viventes ex mortuis fieri, nihilo minus quam mortuos ex viventibus: hoc autem cum ita sit, idoneum argumentum esse, animas mortuorum necessario alicubi existere, unde iterum gignantur. Videtur mihi,

Socrates, inquit, hoc ex iis, quæ concessa sunt, necessario sequi.

17. Hoc ergo, inquit, Cebes, animadvertite, nos haud injuria hæc, ut mihi videtur, concessisse. Nisi enim alia semper, cum gignerentur, aliorum in locum mutuo sufficerentur, quasi in orbem remeantia, sed recta quædam foret generatio ex altero duntaxat in ejus oppositum, neque rursus in alterum reflecteretur, neque reversionem faceret; scis omnia eandem tandem formam subitura,

καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι, καὶ παύσαιτο γιγνόμενα.
 Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐδὲν χαλεπὸν, ἢ δ' ὅς, ἐνοῶσαι ὃ λέ-
 γω· ἄλλ' οἷον εἰ τὸ καταδαρθάνειν μὲν εἴη, ὃ δ' ἀνεγείρεσθαι
 μὴ ἀνταποδιδόνῃ, γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἷός ὁ-
 τι τελευτῶντα πάντα λῆρην τὸν Ενδυμίωνα ἀποδείξειε, καὶ
 οὐδαμῶς ἂν φαίνοιτο, ἀλλ' ὃ καὶ τὰ ἄλλα πάντα ταυτὸν
 ἐκείνῳ πεπονθέναι, καθύδδεν. καὶ εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάν-
 τα, ἀφαιρείνοιτο δὲ μὴ, ταχὺ ἂν τὸ τοῦ Αναξαγόρου γι-
 γνὸς εἴη, ὁμοῦ πάντα χρήματα. ὡσαύτως δὲ, ὦ φίλε Κέ-
 βης, καὶ εἰ ἀποθνήσκοι μὲν πάντα, ὅσα τοῦ ζῆν μεταλλάβοι,
 ἐπεὶ δὴ ὃ ἀποθάνοι, μόνον ἐν τῷ τῷ οὐρανῷ τὰ τεθνεῶτα,
 καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο· ἄρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶν-
 τα πάντα τεθνάναι, καὶ μηδὲν ζῆν; εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλ-
 λων τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα θνήσκοι, τίς μὴ μὴ
 μὴ ἐχέ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; Οὐδὲ μία

eodemque modo sese habitu-
 ra, & ulterius gigni desitura.
 Quonam pacto, inquit, id dicis?
 Haudquaquam intellectu diffi-
 cile est, inquit, quod loquor;
 at perinde ac si obsopiri qui-
 dem daretur, expergisci vero
 vicissim non daretur, ex dor-
 miente natum, scis omnia tan-
 dem eo deventura, ut quæ de
 Endymione dicuntur, nugæ ef-
 se viderentur, neque uspiam
 emerent, eo quod cæteris
 quoque omnibus idem, quod
 illi, contingeret, ut somno nem-
 pe similiter opprimerentur. Sin
 vero confunderentur quidem

omnia, nunquam vero discer-
 nerentur, Anaxagoræ illud
 brevi eveniret, omnes nempe
 res simul esse. Eadem ratio-
 ne, amice Cebes, si quæcun-
 que vitam acceperant, more-
 rentur, & postquam mortua
 essent, in forma illa mortua
 permanerent, neque iterum
 reviviscerent; an non necessa-
 rium omnino esset cuncta de-
 mum interiisse, nihilque vive-
 re? Nam si ex aliis quidem
 viventia fierent, viventia ve-
 ro morentur, quomodo fieri
 posset, quin omnia morte de-
 mum absumerentur? Nullo

μοι δοκεῖ, ἔφη ὁ Κέβης, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ μοι δοκεῖς παντά-
 πασι ἀληθῆ λέγειν. Ἐπὶ γὰρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
 παντὸς μᾶλλον οὕτω· καὶ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐκ ἑξαπατώ-
 μνοι ὁμολογῶμεν· ἀλλ' ἐστὶ καὶ τῷ ὄντι καὶ τὸ ἀναδιδόσκειν, καὶ
 ἐκ τῶν τεθνεώτων τὰς ζωνίας γίγνεσθαι, καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς
 εἶναι· καὶ τὰ μὲν ἀθανάτως ἀμεινον εἶναι, ταῖς δὲ κακαῖς, χεῖρον.

καί. Καὶ μὲν, ἔφη ὁ Κέβης ὑπολαβὼν, καὶ κατ' ἐκείνόν γε τὸ
 λόγον, ὦ Σώκρατες, (εἰ ἀληθὴς ἐστίν) ὅτι σὺ εἰώθας θαυμά λέ-
 γειν, ὅτι ἡμῶν ἡ μάθησις ἐκ ἄλλοι πῆ ἀνάμνησις τυχερῆς ὄσα,
 καὶ κατὰ τὸτο ἀνάγκη περὶ ἡμᾶς ἐν ὁρίεσσι πνί χρόνῳ μεμαθηκέ-
 ναι ἀπὸ τῶν ἀναμνησκόμεθα. τὸτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν που
 ἡμῶν ἡ ψυχὴ, ὅτιν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἶδι γένεσθαι. ὥσ-
 τε καὶ ταύτη ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι. Ἀλλ', ὦ Κέβης,
 ἔφη ὁ Σιμμίας ὑπολαβὼν, ποῖαί εἰσι τούτων αἱ ἀποδείξεις,
 ὑπόμνησόν με. οὐ γὰρ σφόδρα ἐν τῷ παρόντι μέμνημαι.

modo, Socrates, inquit Cebes: sed mihi vera omnino loqui videris. Est certe, Cebes, inquit, maxime omnium ita, ut mihi videtur: neque nos hæc ipsa decepti confitemur; sed & revera reviviscere datur, atque ex mortuis viventes gigni, mortuorumque animas superesse; atque bonis quidem melius fore, malis vero pejus.

18. Atqui & secundum sermonem illum, Socrates, inquit Cebes eum excipiens, quem frequenter usurpare solitus es, (modo verus sit) nobis *nempe*

discere nihil aliud esse quam recordari, & secundum hoc, *inquam*, necesse est, nos in superiori quodam tempore ea, quorum nunc recordamur, didicisse. Id vero fieri non posset, nisi anima nostra alicubi prius extitisset, quam in hanc speciem humanam deveniret. Quamobrem & hac ratione anima immortale quiddam esse videtur. At quales hujus rei demonstrationes, Cebes, subjecit Simmias, habeas, in memoriam mihi revoca. Non enim satis in præsentia memini.

Ενὶ μὲν λόγῳ, ἔφη ὁ Κέβης, χαλλίσω· ὅτι ἐρωτώμενοι οἱ ἄνθρωποι, εἴαν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσι πάντα ἢ ἔχει· καὶ τοι, εἰ μὴ ἐτύγχευεν αὐτοῖς ἐπιτήμη σπουδαία, καὶ ὀρθὸς λόγος, ὅτε ἂν οἱοί τ' ἦσαν τοῦτο ποιεῖν. ἔπειτα, εἴαν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ, ἢ ἄλλο τι τῷ τοιούτῳ, εἰταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει. Εἰ δὲ μὴ ταύτη γε, ἔφη, πείδη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι εἴαν τῇδε πῃ σοὶ σκοπούμενῳ συυδοῖξῃ. ἀπιστεῖς γὰρ δὴ, πῶς ἡ χαλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν. Ἀπιστῶ μὲν ἔγωγ', ἢ δ' ὅς ὁ Σιμμίας, οὐ· αὐτὸ δ' ἐγὼ, ἔφη, δεόμεμαθῆναι, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι· καὶ σχεδὸν γε ἔξω Κέβης ἐπεχείρησε λέγειν, ἥδη μέμνημαι καὶ πείθομαι. οὐδὲν μὲν ἂν ἦτορ ἀκούοιμι νῦν πῇ σὺ ἐπεχείρησας λέγειν. Τῇ δὲ ἔωλε, ἢ δ' ὅς· ὁμολογοῦμεν γὰρ δὴ πού, εἴ τις τί ἀναμνησθήσεται, δεῖν αὐτὸν τῷτο πρῶτον ποτε ἐπίστασθαι. Πάνυ

Una quidem ratione eaque pulcherrima *demonstratur*, inquit Cebes; quod homines, cum interrogentur, si quis eos recte interroget, ipsi omnia, quemadmodum se habent, respondent. Atqui nunquam id facere possent, nisi inesset ipsis scientia rectaque ratio. Deinde, si quis eos ad diagrammata vel aliud huiusmodi aliquid deduxerit, ibi manifestissime comperit id ita se habere. Quod si hoc modo, inquit Socrates, id tibi, Simmia, non probatur, perspice an tibi rem ita consideranti idem, *quod* &

nobis, videatur. Tu enim minime credis, quomodo quod discere vocatur recordari sit. Haud equidem fidem derogo, inquit Simmias; illud vero ipsum, de quo sermo est, velim discere, *nimirum quid sit* recordari: ac ferme ex his, quæ Cebes dicere aggressus est, jam memini & fidem habeo. Nihilo minus tamen nunc audire velim, qua ratione tu id probare instituisti. Hac equidem, inquit ille: confitemur enim, si quis rei alicujus recordetur, oportere ut ipse eam prius aliquando sciverit. Pro-

γε, ἔφη. Ἀρ' ἔν χ' τόδε ὁμολογῶμεν, ὅταν ἐπιτήμη παραγίγηται πρὸς πω τοῖς τῷ, ἀνάμνησιν εἶ); λέγω δὲ τινὰ πρὸς πω τῷ-
 ποι· ἂν τις π' ἕτερον ἢ ἰδὼν ἢ ἀκούσας ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν
 λαβὼν, μὴ μόνον ἐκείνο γινῶ, ἀλλὰ χ' ἕτερον ἐννοήσῃ, ἢ μὴ ἢ
 αὐτὴ ἐπιτήμη, ἀλλ' ἄλλη, ἄρα οὐχὶ τῷτο δικαίως λέγομεν,
 ὅτι ἀνεμνήσθη οὗ τι ἔννοισαν ἔλαβεν; Πῶς λέγεις; Οἷον τὰ
 ποιάδε· ἄλλη που ἐπιτήμη ἀνθρώπου χ' λύρας. Πῶς γὰρ οὐ;
 Οὐκοῦν οἶδα ὅτι οἱ ἔρασαν, ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον ἢ τι
 ἄλλο, οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆσθαι, πάσχουσι τῷτο· ἔν-
 σάν τε τὴν λύραν, καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος ἢ παιδὸς,
 οὗ ἢ ἢ λύρα; τῷτο δ' ἐπὶ ἀνάμνησις. ὥσπερ γε χ' Σιμμίαν
 π' ἰδὼν, πολλὰ χ' Κέβητος ἀνεμνήσθη· καὶ ἄλλα π' μυρία
 ποιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μὲντοι νῆ Δί', ἔφη ὁ Σιμμίας. Οὐκ-
 οῦν, ἢ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον ἀνάμνησίς τις ὅσ'ι; μάλιστα μὲντοι,

sus, inquit. Num ergo & hoc confitemur, *inquit*, quoties scientia hoc modo provenit, recordationem eam esse? Dico autem quadam huiusmodi ratione: si quis, cum aliud quiddam viderit vel audiverit vel alio quovis sensu perceperit, non solum id ipsum norit, verum etiam aliud agnoverit, cuius non una eademque, sed alia sit scientia, nonne hoc merito dicimus, hunc eam rem recordari, cuius notionem *ita* acceperit? Quoniam pacto id dicis? Hoc, *inquit Socrates*: exempli gratia, alia quodammodo hominis sci-

entia est, alia lyrae. Quidni? Nonne nosti hoc amantibus usu venire, cum lyram aut vestem aut aliud quidpiam, quo eorum pueri adamat uti consueverunt, conspexerint; ut & lyram agnoscant, & simul in animo pueri, cuius erat lyra, speciem habeant? Hoc vero est recordatio. Quemadmodum quis, cum Simmiam viderit, saepe Ceбетis recordatur; & alia huiusmodi infinita quodammodo contingant. Infinita per Jovem, inquit Simmias. An non igitur, inquit, huiusmodi aliquid recordatio quaedam est? maxime vero,

ὅταν τις τοῦτο πάθῃ, οὐκ ἐκεῖνα, ἀλλὰ ὑπὸ χρέους καὶ τοῦ
μὴ ὀπισκοπεῖν ἥδη ἐπελέλητο; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δέ,
ἦ δ' ὅς; ἔστι ἵππον γεγραμμένον ἰδόντα καὶ λῦσαν γεγραμ-
μένῳ, ἀνθρώπου ἀναμνησθῆναι; καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γε-
γραμμένον Κέβητα ἀναμνησθῆναι; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ
Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον, αὐτὸ Σιμμίαν ἀναμνησθῆναι;
Εἰ μὲντοι ἔφη.

Ἰ. Ἀρ' οὖν οὐ καὶ πάντα ταῦτα συμβαίνει τῇ ἀνάμνησιν
εἶναι, καὶ μὲν, ἀφ' ὁμοίων, καὶ δὲ, καὶ ἀπ' ἀνομοίων; Συμβαίνει.
Ἀλλ' ὅταν γε ὑπὸ τῶν ὁμοίων ἀναμνησκηταί τις τι, ἀρ' οὐ
ἀναγκαῖον τόδε παρασχεῖν, ἐνοεῖν εἴτε τι ἐλλείπει τῶδε καὶ
τὴν ὁμοιότητα, εἴτε μὴ, ἐκεῖνα, οὐ ἀνεμνήσθῃ; Ἀνάγκη, ἔφη.
Σκόπει δὴ, ἦ δ' ὅς, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει. φημέν περ τι εἶ-
ναι ἴσον; οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω, οὐδὲ λίθον λίθῳ, οὐδ' ἄλ-
λο τῶν ποιούτων οὐδέν, ἀλλὰ ὅλα πάντα ταῦτα ἕτερόν τι

cum id in illis accidat rebus,
quarum aliquis temporis lon-
ginitate, & quod eas inspec-
re desierit, jam oblitus esset?
Ita certe, inquit *Simmias*. Quid
vero, inquit ille? contingitne,
ut qui equum pictum viderit,
pictamque lyram, reminiscatur
hominis? & cum pictum as-
pexerit Simmiam, Ceбетis re-
cordetur? Omnino quidem.
Nonne *evenit* etiam, ut qui
Simmiam pictum viderit, ip-
sius quoque Simmiae recorde-
tur? Evenit certe, inquit.

19. An non ergo in hisce
omnibus contingit, ut recorda-

tio partim e rebus similibus, &
partim etiam e dissimilibus pro-
veniat? Contingit. Verum quo-
ties propter similia quispiam
rei alicujus reminiscatur, an
non necesse est id insuper ei e-
venire, ut *nimirum* agnoscat
utrum deficiat hoc quoad simi-
litudinem, necne, ab illo, cu-
jus reminiscatur? Necesse est,
inquit. Perspice igitur, inquit
ille, utrum hæc ita se habeant.
An aliquid æquale esse dici-
mus? Non dico lignum ligno,
neque lapidem lapidi, neque
aliud hujusmodi quicquam, sed
præter hæc omnia aliud quid-

αὐτὸ τὸ
Δί', ἔ
αὐτὸ ὁ
τοῦ τῆ
λα ἢ
κεῖνο
ρεταί;
λα
οὐ;
σοι ἔφ
χεατε
αὐτὸ
λα μ
ἴσου,
Ἀλλ

dam i
aliqui
mus a
quit S
rum i
bus e
quod
dem,
scient
non e
videli
vel f
quali
mus,
est?
detur
pact

αὐτὸ τὸ ἴσον φῶμέν τι εἶναι, ἢ μηδέν; Φῶμεν τοίνυν ἢ Δί', ἔφη ὁ Σιμμίας, θαυμαστῶς γε. Ἡ καὶ ὀπισθάμεθα αὐτὸ ὃ ὅστιν ἴσον; Πάνυ γε, ἢ δ' ὅς. Πόθεν λαβόντες αὐτοῦ τὴν ὀπισθήμην; ἄρ' οὐκ εἴξῃ ὧν νῦν δὴ ἐλέγουμεν, ἢ ξύλα ἢ λίθους ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες τὰ ἴσα, οὐκ τούτων ἐκείνο ἐννεοῦσάμεν, ἔπεσον ὃν τούτων; ἢ οὐχ' ἔπεσον σοι φαίνεται; σκόπει δὲ καὶ τῇδε. ἄρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι, καὶ ξύλα εἴσοτε τὰ αὐτὰ ὄντα, ποτὲ μὲν ἴσα φαίνεται, ποτὲ δ' οὐ; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; αὐτὰ τὰ ἴσα ἐστὶν ὅτε ἀνιστά σοι ἐφάνη, ἢ ἡ ἰσότης, ἀνισότης; Οὐδεπώποτε γε, ὦ Σώκρατες. Οὐ ταυτὸν ἄρ' ὅστιν, ἢ δ' ὅς, ταῦτά τε τὰ ἴσα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον. Οὐδαμῶς μοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔστιν γ', ἔφη, πῶν ἴσων ἐτέρων ὄντων ἐκείνῳ τοῦ ἴσου, ὅμως αὐτοῦ τιῶν ὀπισθήμην ἐννεοῦσας τε καὶ εἰληφαι. Ἀληδέτατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος τούτοις,

dam ipsum æquale dicamufne aliquid esse, an nihil? Dicamus *aliquid esse* per Jovem, inquit Simmias, & quidem mirum in modum *præ cæteris rebus esse*. An & scimus ipsum quod est æquale? Omnino quidem, inquit ille. Undenam scientiam ejus accepimus? An non ex iis, quæ modo diximus, *videlicet* conspicati vel ligna vel saxa vel alia quædam æqualia, ex hisce illud agnovimus, quod ab iis *tamen* aliud est? an non vero aliud tibi videtur? Considera vero & hoc pacto. Nonne saxa quidem

æqualia, & ligna nonnunquam eadem, alias æqualia, alias inæqualia nobis apparent? Prorsus. Quid autem? ipsa æqualia unquamne tibi inæqualia videbantur, vel æqualitas, inæqualitas? Nunquam, Socrates. Non ergo idem sunt, inquit, hæc æqualia, atque ipsum æquale. Nullo modo *idem* mihi, Socrates, apparent. Atqui ex hisce æqualibus, alia licet sint quam ipsum illud æquale, ipsius tamen scientiam deprompsisti atque percepisti. Verissima, inquit, dicis. An non id, sive simile *ipsum* sit illis,

ἢ ἀνομοίῳ; Πάνυ γε. Διαφέρει δέ γ', ἢ δ' ὅς, ὁδέν. ἕως
 γὰρ ἀν' ἄλλο ἰδὼν, ὑπὸ ταύτης τῆς ὁφείας ἄλλο ἐννοήσης,
 εἴτε ἀνόμοιον, εἴτε ὁμοιον, ἀναγκασίον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν
 γερονέναι. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δαί τόδ', ἢ δ' ὅς; ἢ πάρα
 μὲν τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ζύλοις τε καὶ οἷς νῦν δὴ
 ἐλέγομεν, ἐν τοῖς ἴσοις; ἄρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως ἴσα εἶ-
 ναι, ὥσπερ αὐτὸ ὅ ἐστι ἴσον; ἢ εἰδεῖ τι ἐκείναι, τῷ μὴ τοῖ-
 τον εἶναι, οἷον τὸ ἴσον, ἢ ὁδέν; Πολύγε, ἔφη, ἐνδεῖ. Οὐκ
 οὖν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τις τὴν ἰδὼν, ἐννοήσῃ ὅτι βούλεται μὴ,
 τοῦτο ὃ νῦν ἐγὼ ὀρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῷ ὄντων· εἰδεῖ δέ,
 καὶ οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι ἴσον, οἷον ἐκείνο, ἀλλ' ἐστὶ φαι-
 λότερον ἀναγκασίον που τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα, τυχεῖν περ-
 ειδότα ἐκείνο, ὃ φησὶν αὐτὸ περσοικέναι μὲν, ἐνδεεστερὸς
 δὲ ἔχειν; Ανάγκη. Τί οὖν; τὸ τοιοῦτον περσόνδαμεν καὶ

sive dissimile? Omnino. Nihil
 sane, inquit, refert. Quatenus
 enim aliud conspicatus, ab hoc
 conspectu aliud agnoveris, si-
 ve simile, sive dissimile, neces-
 se est, inquit, illud ipsum re-
 cordationem esse. Et maxime
 quidem. Quid vero de hoc *sta-*
tuis, inquit ille? an hujusmodi
 aliquid nobis contingit in æ-
qualitate eorum, de quibus mo-
 do loquebamur, lignorum &
aliorum æqualium? videntur-
 ne ita æqualia esse, ut ipsum
 æquale? an deest aliquid, quo
 minus talia sint, quale est æ-

quale ipsum, an nihil? Per-
 multum certe deest, inquit.
 Nonne confitemur, quando
 quis aliquid intuitus, agnoverit
 appetere quidem id, *exempli*
causa, hoc quod ego nunc vi-
 deo, esse *tale*, quale quiddam
 aliud ex iis, quæ sunt; verum
 deficere, neque posse esse tale,
 quale illud est, sed ei cedere;
 necesse esse eum, qui id agno-
 verit, ante cognovisse illud, cui
 hoc simile quidem esse dicit, a
 perfecta tamen ipsius similitu-
 dine abesse? Necesse est. Quid
 ergo? talene aliquid nobis quo-

1 Forfan εἶναι, οἷον.

ἡμεῖς, ἢ οὐ, πρὸς τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον; Παντάπασι γε. Αναγκαῖον ἄρα ἡμᾶς θεωρεῖναι τὸ ἴσον πρὸς ἐκείνου ὃ χρο-
νου, ὅτε τὸ πρῶτον ἰδόντες τὰ ἴσα, ἐνενόησαμεν ὅτι ὀρέγεται
μὲν πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον, ἔχει δὲ ἐνδεεστέρας. Ἐπὶ
ταῦτα. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε ὁμολογῶμεν, μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ ἐν-
νενοηκέναι, μηδὲ διωατὸν εἶναι ἐννοῆσαι, ἀλλ' ἢ ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἢ
ἀφασθαι ἢ ἐκ πινος ἄλλης τῶν αἰσθήσεων. ταυτὸν δὲ πάντα
ταῦτα λέγω. Ταυτὸν γὰρ ὅτιν, ὦ Σώκρατες, πρὸς γε ὁ
βούλειαι δηλώσαι ὁ λόγος. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἐκ γε τῶν αἰσθή-
σεων δεῖ ἐννοῆσαι ὅτι πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐκείνου τε
ὀρέγεται τοῦτ' ὅτιν ἴσον, καὶ αὐτοῦ ἐνδεεστερά ὅτιν. ἢ πῶς
λέγωμεν; Οὕτω. Πρὸς γὰρ τῷ ἀρξασθαι ἡμᾶς ἴσῃν ἢ ἀκούειν
καὶ πάλλα αἰσθάνεσθαι, τυχεῖν ἔδει που εὐληφότας ὅπισθ-
μην αὐτοῦ τῷ ἴσου ὅ, π' ὅτιν, εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῷ αἰσθή-

que contingit, necne, in æqua-
lium ipsiusque æqualis *confide-
ratione*? Omnino quidem. Ne-
cesse est ergo nos æqualis ip-
sius scientiam ante illud tem-
pus habuisse, in quo primum
visis æqualibus, agnovimus ap-
petere quidem hæc omnia *ta-
lia* evadere, quale est ipsum æ-
quale, ad plenam tamen ipsius
similitudinem minime perve-
nire. Ita est. Atqui & hoc
confitemur, nos neque aliun-
de id agnovisse, neque agnos-
cere posse, quam vel visu vel
tactu vel alio quodam sensu.

Similiter enim de his omnibus
statuo. Similiter, Socrates, ad
id se habent, quod vult sermo
posterior, ostendendum. Atqui a
sensibus quidem id agnovisse
oportet, omnia *æqualia*, quæ
sensibus subjecta sunt, tum il-
lud esse appetere, tum a per-
fecta ipsius similitudine abesse:
vel quomodo *rem se habere* di-
camus? Ita. Ante ergo quam
inceperimus videre aut audi-
re aliisque uti sensibus, opor-
tebat nos æqualis ipsius scien-
tiam accepisse, *videlicet* quid
ipsum sit, si modo æqualia hæc,

1 Forſan ὀρέγεται, καὶ αὐτῷ.

σεων ἴσα ἐκείσε ἀνοίσει· ὅτι προοριζομένηται μὲν πάντα τὰ τοιαῦτα ^{τῶ} οἷον ἐκείνο, ἐστὶ δὲ αὐτῷ φαυλότερα. Ανάγκη ἐκ τῆς προειρημύων, ὧς Σώκρατες. Οὐκοῦν γενόμενοι εὐθὺς ἐπαρῶμεν τε καὶ ἠκούομεν καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι εἰχομεν; Πάνυ γε. Ἐδεῖ δέ γε, φάμεν, πρὸ τούτων τὴν τῷ ἴσου ὀπισθήμην εἰληφέναι. Ναί. Πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὥς ἔοικεν, ἀνάγκη ἡμῖν αὐτὴν εἰληφέναι. Ἐοικεν.

κ'. Οὐκοῦν εἰ μὲν λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἔχοντες ἐγενόμεθα, ἠπιτάμεθα καὶ πρὶν γενέσθαι καὶ εὐθὺς γενόμενοι, οὐ μόνον τὸ ἴσον καὶ τὸ μῆζον καὶ τὸ ἔλαττον, ἀλλὰ καὶ ξυμπόματα τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἴσου νῦν ὁ λόγος ἡμῖν μᾶλλον π, ἢ καὶ περὶ αὐτοῦ τῷ χαλεπῷ καὶ αὐτοῦ τῷ ἀγαθῷ καὶ διχαίου καὶ ὁσίου καὶ, ὅπερ λέγω, περὶ πάντων, οἷς ὀπισθραλίζομεθα τῶς, ὅθεν, καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες, καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμε-

quæ sensibus subjacent, ad ipsum adeo relaturi essemus, ut statueremus conari quidem hæc omnia talia, quale ipsum est, evadere, veruntamen ab eo deficere. Necessario ex superioribus id, Socrates, sequitur. An non statim, inquit, postquam nati essemus, vidimus atque audivimus aliosque sensus habuimus? Omnino. Oportuit autem, ut diximus, ante hæc ipsius æqualis scientiam habuisse. Etiam. Necesse ergo est, ut videtur, nos, antequam nasceremur, eam percepisse. Videtur.

20. Si ergo ea, antequam nasceremur, accepta, ipsam habentes nati fuimus, scivimus & ante ortum atque statim nati, non solum ipsum æquale majusque & minus, verum etiam ejusdem generis omnia. Non enim de æquali magis nunc nobis est sermo, quam de ipso pulchro, de ipso bono, de ipso justo, atque sancto, & ut dico, de omnibus, quæ proprie hoc nomine, Ejus quod vere est, consignamus, & in interrogationibus nostris, dum interrogamus, & in responsionibus, dum responde-

νοι.
μας
γε λ
δαμ
λαβ
τῶς
ἐφη,
γινώ
περὶ
τε κα
ἀν ὅ
δαμ
δὴ τ
τινα
ποῦσα

mus
antec
omni
est.
tiis,
essem
semp
per o
id sci
rei sc
misiss
nem
delice
inqui
opino
scien

νοι. ὥστε ἀναγκάσιον ἡμῖν εἶναι, τούτων ἀπορύτων ταῖς ὀπτιή-
μας πρὸ τοῦ γενέσθαι εἰληφέναι. Ἐπὶ ταῦτα. Καὶ εἰ μὲν
γε λαβόντες μὴ ἐχέσσοτε ὀπιλελήσμεθα, εἰδότες αἰεὶ γίγνε-
σθαι, καὶ αἰεὶ ἀφ' αὐτοῦ βίου εἰδέναι. τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστὶ,
λαβόντα τοῦ ὀπτιήμην ἔχειν, καὶ μὴ σπολῶλεκένα. ἢ οὐ
τῷ λήθην λέγομεν, ὀπτιήμης σποβολήν; Παύτως δὲ πρ,
ἔφη, ὦ Σώκρατες. Εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὸν γενέσθαι,
γυγνόμηναι ἀπωλέσασθαι, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι
πρὸς αὐτὰ, ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν ταῖς ὀπτιήμας, ὥς πο-
τε καὶ πρὸν εἶχομεν, ἅρ' οὐχ ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν
ἀν' ὀπτιήμην ἀναλαμβάνειν εἶη; τοῦτο δέ πρ ἀναμνησθή-
σθαι λέγοντες, ὁρῶς ἀν' λέγομεν; Πάῃ γε. Διωπτόν γ' ὅ
δὴ τοῦτό γ' ἐφορῇ, αἰσθόμενόν τι, ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἢ
τινα ἄλλῃ αἰσθήσει λαβόντα, ἕτερόν τι σπὸ τούτου ἐ-
ποῆσαι, ὃ ἐπελέλητο, ὃ τῷ ἐπλησίαζεν, ἀνόμοιον ὄν, ἢ ὃ ὅ-

mus: adeo ut necesse sit nos, antequam nasceremur, horum omnium scientias habuisse. Ita est. Ac si acceptis *hiscē scientiis*, non earum prorsus obliti essemus, *oporteret* & scientes semper nasci, & eas semper per *omnem* vitam scire. Nam id scire est, acceptam alicujus rei scientiam retinere, nec amisisse. An non hoc oblivionem nuncupamus, scientiæ *videlicet* jacturam? Ita prorsus, inquit, Socrates. Sin autem, opinor, acceptam ante ortum scientiam, dum nascimur, a-

misimus, deinde vero usi sensibus circa ipsa, scientias illas, quas & ante aliquando habueramus, recipimus, nonne quod discere appellamus, erit scientiam propriam recuperare? id vero reminisci nuncupantes, recte nuncupaverimus? Omni-
no. Fieri enim id posse apparuit, ut cum quis aliquid senserit, vel videndo vel audiendo vel alio quopiam sensu percipiendo, aliud quiddam ex hoc agnoscat, cujus erat oblitus, cui quidem hoc, seu dissimile, sive simile esset, propin-

μοιον. ὥστε, ὅπερ λέγω, δυοῖν γάτερον ἢ τοὶ ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γέροντα, καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίης πάντες· ἢ ὑπερον ἔς φαιμέν μανθάνειν, ἔστιν ἀλλ' ἢ ἀναμνησκοντὶ ἔστι· καὶ ἡ μάθησις, ἀνάμνησις ἀν' εἴη. Καὶ μάλα δὴ ἔπως ἔχει, ὦ Σώκρατες.

κα'. Πότερον ἔναι αἰρή, ὦ Σιμμία; ἐπισταμένους ἡμᾶς γιγνέσθαι, ἢ ἀναμνησκέσθαι ὑπερον ὧν ᾠρότερον ἐπιστήμην εἰληφότες ἡμεῖς; Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ἐλέσθαι. Τί δὲ ἔχεις ἐλέσθαι, καὶ πῇ σοι δοκεῖ πρὸς αὐτῷ; ἀνὴρ ἐπιστάμενος, πρὸς ὧν ἐπίσταται ἔχει ἀν' ἴσθαι λόγον, ἢ ἔ; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἡ καὶ δοκῶσί σοι πάντες ἔχειν διδόναι λόγον πρὸς τῶν, ὧν νῦν δὴ ἐλέγχομεν; Βουλοίμην μὲντ' ἀν', ἔφη ὁ Σιμμίας· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον φοβέσθαι, μὴ αὐρίον τῆνιχάδε ἐκέλευε ἢ ἀνθρώπων ἔδειξαι ἀξίως οἷός τε τῷτο ποιῆσαι. Οὐκ ἄρα δοκῶσί σοι ἐπίστασθαι γε, ἔφη, ὦ Σιμμία, πάντες αὐτά. Οὐδαμῶς. Ἀναμνησκοντὶ αὖρα ποτὲ ἀ' ἑμαυτοῖν. Ἀνάγκη. Πότε λαβοῦ-

quabat. Itaque duorum alterum, ut dico, *sequitur*: aut hæc scientes nati sumus, scimusque per *omnem* vitam omnes; aut quos deinde dicimus discere, duntaxat reminiscuntur; atque discere erit reminisci. Sic omnino se res habet, Socrates.

21. Utrum igitur eligis, Simmia? nosne scientes natos esse, an reminisci postea quorum prius scientiam acceperamus? Non habeo, Socrates, quod in præsentia eligam. Quid vero habes hic, quod eligas, & quid

de hoc videtur tibi? vir sciens potestne eorum, quæ scit, reddere rationem, an non? Necessè admodum est, Socrates, inquit. An vero tibi videntur omnes rationem eorum, quæ modo dicebamus, reddere posse? Vellem equidem, inquit Simmias: sed multo magis vereor, ne cras nemo hic amplius sit, qui id dignè possit præstare. Non igitur, Simmia, putas omnes ista scire. Nullo modo. Reminiscuntur ergo quæ aliquando didicerant. Necessè est. Quando vero scien-

σαι αἱ ψυχὰς ἡμῶν τὴν ὀψιμήμην; οὐ γὰρ δὴ ἀφ' οὗ γε ἀν-
δρώποι γενόμενα. Οὐ δῆτα. Πρώτερον ἄρα. Ναί. Ἦσαν
ἄρα, ὦ Σιμμία, αἱ ψυχὰς καὶ πρῶτον, πρὶν εἶ) εἰ ἀν-
δρώπων εἶδει, χρεῖς σωματίων, καὶ φρόνησιν εἶχον. Εἰ μὴ ἄρα
γινόμενοι λαμβάνομεν, ὦ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιτήμας.
οὗτος γὰρ λείπεται ἐπὶ ὁ χρόνος. Εἶεν, ὦ ἐταῖρε. Σπόλλυ-
μεν δὲ αὐταῖς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ; οὐ γὰρ δὴ ἔχοντες γε αὐ-
τὰς γινόμεθα, ὡς ἄρ' ἐωμολογήσαμεν. ἢ ἐν τῷ αὐτόλλυμεν,
ὡπερ ἐ λαμβάνομεν; ἢ ἔχεις ἄλλον πινὰ εἰπεῖν χρόνον; Οὐ-
δαμῶς, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ἔλαθον ἑμαυτὸν ὁρᾶν εἰπών.

κβ'. Αἶ. οὐκ οὕτως ἔχει, ἔφη, ἡμῖν, ὦ Σιμμία; εἰ μὲν
ἐστὶν ἂ θρυλλόμενα αἰεὶ, χαλόν τέ τι καὶ ἀγαθόν, καὶ πάντα ἢ τοιαύ-
τη ὅσια, καὶ ὅτι ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀνα-
φέρομεν, ὡς ἀρχοῦσαν πρῶτον ἀνευείσκοις ἡμετέραν οὐ-
σαν, καὶ ταύτα ἐκείνη ἀπεικάζομεν, ἀναλχαῖον, ὕψος, ὥσπερ

tiam hanc animæ nostræ acce-
perunt? non enim ex quo ho-
mines nati sumus. Non certe.
Ergo prius. Ita. Erant igitur,
Simmia, animæ, etiam prius-
quam in humana specie essent,
seorsum a corpore, intelligen-
tiamque habebant. Nisi for-
te, Socrates, dum nascimur,
hasce scientias accipimus: nam
id tempus adhuc reliquum est.
Esto, amice: sed quonam alio
tempore eas amittimus? non
enim habentes eas nascimur,
ut modo confitebamur. An in
eo temporis puncto eas perdi-

mus, quo & accipimus? an a-
liud quoddam tempus afferre
potes? Nullo modo, Socra-
tes: sed nihil me dicere mi-
nime animadvertēbam.

22. An ergo, inquit, ita no-
bis se res habet, Simmia? Si
quidem sunt ea, quæ quotidie
prædicamus, pulchrum scilicet
quiddam & bonum, & omnis
ejusmodi essentia, & ad eam
omnia sensibus percepta refe-
rimus, quam & prius existen-
tem & nostram comperimus,
& hæc ipsi, *tanquam exempla-
ri*, assimilamus, necesse est, ut

καὶ ταῦτά ἐστιν, οὕτω καὶ τίς ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι, καὶ
 πρὶν γεγενῆσθαι ἡμᾶς· εἰ δὲ μή ἐστι ταῦτα, ἄλλως ἀνὴρ λό-
 γος οὗτος εἰρημύσσει· ἄρ' οὕτως ἔχει, καὶ ἴση ἀνάγκη
 ταῦτά τε εἶναι, καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς πρὶν καὶ ἡμᾶς
 γεγενῆσθαι· καὶ εἰ μὴ ταῦτα, ὅδε τάδε; Ὑπερφύως, ὦ Σώ-
 κρατες, ἔφη ὁ Σιμμίας, δοκεῖ μοι ἡ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι· καὶ
 εἰς χαλὸν γε καταφύγει ὁ λόγος, εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τῇ
 τε ψυχῇ ἡμῶν πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς, καὶ τίς οὐσίαν, ἢ
 σὺ νῦν λέγεις. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε θεδν οὕτω μοι συναρᾶς
 ὄν, ὥς τοῦτο, τὸ πᾶντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὥς οἶόν τε μάλι-
 στα, χαλὸν τε καὶ ἀγαθόν, καὶ τὰλλα πᾶντα, ἀσὺν νῦν δὴ
 ἔλεγες· καὶ ἔμοιγε ἰσχυρῶς ἀποδέδεικται. Τί δὲ δὴ Κέ-
 βητι, ἔφη ὁ Σωκράτης; δεῖ γὰρ καὶ Κέβητα πείθεσθαι. Ἰ-
 σχυρῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὥς ἔγωγε οἶμαι· καίτοι καρτερώτα-
 τος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιτεῖν τοῖς λόγοις· ἀλλ' οἶμαι

& ipsa sunt, ita nostram quo-
 que animam, etiam priusquam
 nasceremur, extitisse: at si hæc
 non sunt, sermo iste frustra ha-
 bitus erit. An non ita se ha-
 bet, atque æqua necessitas est,
 & ista esse, & animas nostras
 antequam nasceremur; & nisi
 hæc sint, neque illa? Mirum in
 modum, Socrates, inquit Sim-
 mias, eadem mihi videtur esse
 necessitas: & ad rem præcla-
 ram confugit oratio, nempe ani-
 mam nostram, perinde, ante-
 quam nasceremur, extitisse, ac
 essentiam ipsam, quam modo

dicebas. Nihil enim tam ma-
 nifestum habeo, quam hoc, ef-
 se huiusmodi omnia, & qui-
 dem maxime, scilicet pulchrum
 ipsum & bonum, aliaque om-
 nia, quæ tu modo dicebas: &
 quantum ad me attinet, satis
 est demonstratum. Quid vero
 videtur Cebeti, inquit Socra-
 tes? oportet enim & Cebeti
 quoque persuadere. Satis
 illi persuasum est, inquit Sim-
 mias, ut ego quidem arbitror;
 quamvis omnium hominum per-
 tinacissimus est in fide sermo-
 nibus deneganda. Opinor ta-

ὅτι εἰδὼς τὴν πεπεισθαι αὐτὸν, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς,
ἢ ἡμῶν ἢ ψυχῆ.

κγ'. Εἰ μὲντοι καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνομεν ἔτι ἔσται, οὐδ'
αὐτῷ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἀποδεδείχθαι· ἀλλ' ἔτι
ἐρέσκηκεν, ὃ νῦν δὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ
ἅμα ἀποθνήσκοντι τῷ ἀνθρώπου ἀφαισκηδάνυσται ἡ ψυχὴ,
καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ἦ. τί γὰρ καλύψει γίγνεσθαι
μὲν αὐτὴν καὶ ζῶντασθαι ἄλλοθεν ποθεν, καὶ εἶναι πρὶν καὶ
εἰς ἀνθρώπειον σῶμα ἀφικέσθαι· ἐπειδὴν δὲ ἀφίκηται, καὶ
ἀπαλλάτθεται τούτου, τότε καὶ αὐτῷ τελευτᾶν καὶ ἀφαι-
σκηδάνυσθαι; Εὐ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὃ Κέβης. φαίνε-
ται γὰρ ὥσπερ ἡμῶν ἀποδεδείχθαι οὗ δεῖ, ὅτι πρὶν γενέσθαι
ἡμᾶς, ἢ ἡμῶν ἢ ψυχῆ· δεῖν δὲ πρὸς ἀποδείξαι ἔτι, εἰ καὶ
ἐπειδὴν ἀποθάνομεν, ὅθεν ἦτον ἔσται ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ
μέλλει τέλει ἢ ἀποδείξαι ἔξιν. Αποδέδεικται μὲν, ἔφη,

men hoc illi satis probatum,
animam nostram, antequam
nasceremur, extitisse.

23. An vero & post interi-
tum nostrum adhuc futura sit,
nec mihi quidem ipsi, inquit,
Socrates, adhuc videtur de-
monstratum esse; sed etiam-
num vulgi instat *dubitatio* illa,
quam Cebes commemorabat,
an non homine moriente, si-
mul anima dissipetur, atque
hic illi existentiae suae finis sit.
Quid enim prohibet nasci qui-
dem illam & constitui aliun-
de, atque esse prius etiam
quam in corpus humanum de-

veniret: postquam vero illuc
devenerit, & ab eo discefferit,
tunc illam etiam interire &
corrumpi? Recte loqueris,
Simmia, inquit Cebes. Vide-
tur enim quasi dimidium ejus,
quod *demonstrari* oportet, de-
monstratum esse, nostram *nempe*
animam, antequam nascere-
mur, extitisse? oportere autem
te id quoque adhuc demon-
strare, *nimirum* eam, postquam
mortui fuerimus, non minus
fore quam antequam nascere-
mur, si modo finem suum de-
monstratio sit habitura. De-
monstratum quidem est, inquit

ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ὁ Σωκράτης, καὶ νῦν, εἰ θέλει συνθεῖ-
 ναι τῷτόν τε τὸ λόγον εἰς ταυτὸν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὁμολογήσαμεν,
 τὸ γίγνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεώτος. εἰ γὰρ ἐστὶν ἡ ψυχὴ καὶ
 πρῶτον, ἀνάγκη δ' αὐτῇ εἰς τὸ ζῆν ἴσῃ τε καὶ γιγνομένη,
 μηδαμῶθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ θανάτου τε καὶ ἐκ τοῦ τεθνάναι γί-
 νεσθαι· πῶς ἔκ ἀνάγκης αὐτὴν καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνῃ (εἰ), ἐπει-
 δὴ δεῖ αὖτις αὐτὴν γίγνεσθαι; ἀποδέδεικται μὲν οὖν, ὅπερ λέ-
 γεται, ὅτι νῦν.

καὶ δ'. Οὐτως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας ἡδέως ἀνὰ χεῖ-
 ρας τῷτόν διαπραγματεύεσθαι τὸ λόγον ἐπὶ μᾶλλον· καὶ δεδιέναι δ'
 τῶν παίδων, μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος αὐτὴν ἐκβαίνουσι ἐκ τοῦ σώ-
 ματος διαφυσᾷ καὶ διασκεδάνουσιν· ἄλλως τε καὶ ὅταν τύχη τις
 μὴ ἐν νηνεμίᾳ, ἀλλ' ἐν μεγάλῳ πνι πνεύματι, ἀποθνήσκων. Καὶ
 ὁ Κέβης ὀπιγελῶσας, ὡς δεδιότων, ἔφη, ὦ Σώκρατες, περὶ
 ἀναπείθεσθαι μᾶλλον ἢ μὴ ὡς ἡμῶς δεδιότων· ἀλλ' ἴσως ἐνὶ τῇ

Socrates, istud Simmia & Ce-
 bes, etiam nunc, si modo ve-
 litis & hunc sermonem & il-
 lum, quem ante concessera-
 mus, *videlicet* omne vivens ex
 mortuo fieri, in unum connec-
 tere. Si enim anima & prius
 est, & quum in hanc venit vi-
 tam, gigniturque *homo*, necesse
 est, non aliunde eam, quam ex
 morte & ipso mori, gigni; cur
 non necessarium sit, ut etiam
 post mortem existat, quum ip-
 sam rursus gigni oporteat? De-
 monstratum igitur & nunc est,
 ut dicebatur.

24. Veruntamen videmini
 tu atque Simmias libenter ser-
 monem hunc etiam diligentius
 pertractaturi; ac puerorum
 more formidare, ne revera a-
 nimam corpore egredientem
 ventus perflet atque dissipet;
 præsertim si quis non in cœ-
 lo tranquillo, sed ventis vehe-
 mentius flantibus, moriatur.
 Ad hæc Cebes subridens, Tan-
 quam nobis id formidantibus,
 inquit, Socrates, cona-
 re persuadere: imo vero non
 tanquam formidantibus no-
 bis: sed fortasse est & in-

καὶ ἐν ἡμῖν πᾶσι, ὅσις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τῷτον δὲ περὶ
 μετὰ πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολύκεια.
 Ἀλλὰ χρὴ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπάδειν αὐτὸν ἐκείνης ἡμέρας,
 ἕως ἂν ἰξιάσῃται. Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιού-
 των ἀγαθὸν ἐπαδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολεί-
 πεις; Πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς, ἔφη, ὦ Κέβης, ἐν ἣ ἑνεσί π' ἀ-
 γαστοὶ ἄνδρες· πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῷ βαρβάρων γένει, οὓς πάντας
 χρὴ διερευνᾶσθαι, ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπαδὸν, μήτε χρημά-
 των φειδωμένοις, μήτε πόνων. ὥς ἔκ' ἐστὶν εἰς ὃ, π' ἂν εὐχαι-
 ρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα. Ζητεῖν δὲ χρὴ καὶ αὐτοὺς
 μετ' ἀλλήλων. ἴσως γὰρ ἂν ὁδοὶ ῥαδίως εὑριτε μᾶλλον ὑ-
 μῶν διωαμύρους τοῦτο ποιεῖν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρ-
 ξει, ἔφη ὁ Κέβης. ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἰ σοι
 ἡδομὴν ἐστίν. Ἀλλὰ μὴν ἡδομένῳ γε. πῶς γὰρ οὐ μέλλει;
 Καλῶς, ἔφη, λέγεις.

ter nos puer aliquis, qui talia
 metuat. Huic ergo conemur
 persuadere, ne mortem, ceu
 larvas, pertimescat. Oportet
 ergo, inquit Socrates, hunc car-
 minibus quotidie demulcere,
 donec sanus efficiatur. Unde-
 nam ergo, inquit Cebes, ho-
 minem hujusce incantandi ar-
 tis peritum nanciscemur, So-
 crates, quandoquidem tu nos
 deferis? Ampla est, inquit, Ce-
 bes, Græcia, in qua boni in-
 sunt viri: multæ quoque bar-
 barorum gentes sunt, quas om-
 nes perlustrare oportet, homi-

nem artis hujuscemodi peri-
 tum quærentes, neque pecu-
 niis parcentes, neque labori-
 bus. Nihil enim est, in quod
 commodius pecunias impen-
 datis. Perscrutandum vero est
 etiam inter vos ipsos: forte
 enim *alios* haud facile inve-
 nietis, qui melius, quam vos
 ipsi, id queant efficere. Fient
 quidem hæc, inquit Cebes: sed
 redeamus jam, si tibi placet,
 unde digressi sumus. Mihi
 certe placet, inquit. Cur non
 enim *ita* futurum est? Recte
 dicis, inquit Cebes.

κέ'. Οὐκοῦν τοῖόνδ' ἐστὶ, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτοὺς, ὅπως ποῖω πνὶ ἄρα προσηκεί τῷτο τὸ πάθος πάσχειν, ὅς ἀφασκεδάννυσθαι, καὶ ὑπὲρ τῷ ποῖω πνὸς δεδιέναι, μὴ πάθῃ αὐτὸ, καὶ τῷ ποῖω πνί· καὶ μετὰ τῷτο αὐτὸ ἐπισκέψασθαι, πότερον ψυχὴ ὅστι καὶ ἐκ τῶτων γάρρειν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῇ ἡμετέρας ψυχῆς. Αληθῆς, ἔφη, λέγεις. Ἀρ' οὖν τῷ μὲν σωθιγένη τε καὶ σωθέτω ὅντι φύσει προσηκεί τῷτο πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτην, ἢ περ σωτετέθη· εἰ δέ τι τυγχάνει ὃν ἀξύνητον, τῷτο μόνω προσηκεί μὴ πάσχειν τὰ αὐτὰ, εἴπερ τῷ ἄλλω; Δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ Κέβης. Οὐκ αὖν ἄπερ αἰεὶ κατὰ ταῦτα καὶ ὁσαύτως ἔχῃ, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνητα· τὰ δ' ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτα, ταῦτα δ' εἰ τὰ ξύνητα; Εμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ἰωμεν δὴ, ἔφη, ὅτι ταῦτα, ἐφ' ἃ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ. αὐτὴ ἡ ὁσία, ἥς λόγον δίδομεν ὅτι εἰ, καὶ ἐρωτῶντες καὶ

25. Tale ergo aliquid, inquit Socrates, a nobis ipsis sciscitari debemus, cuinam ergo rei id pati convenit, nempe ut dissipetur, & de quam re timere oportet, ne id patiat, & cuinam id timere convenit: & deinde considerare, utrum anima sit: & ex his de anima nostra vel bonam spem habere vel timere. Vera loqueris, inquit. Nonne igitur ei quidem, quod componitur & compositum est, natura id pati convenit, ut, quatenus est compositum, catenus dissolvatur; si

quid vero non sit compositum, huic soli, si cui alii, convenit hæc ipsa minime pati? Mihi quidem ita esse videtur, inquit Cebes. An non quæ semper eodem modo & æquabiliter se habent, hæc simplicia esse maxime consentaneum est; quæ vero alias aliter, nec unquam eodem modo, hæc esse composita? Ita ego quidem opinor. Redeamus ergo, inquit, ad illa, ad quæ in superiori sermone processimus. Ipsa essentia, quam, tum in interrogationibus, tum in responsionibus re-

Σπο
ἀλλ
ὁ ὅστι
αἰε
τως
σιν
καὶ
καλ
οὖν
ἀρα
αὐτο
δαμ
βης,
καὶ
vera
quab
semp
ipsun
ipsun
vera
tione
ipfor
quod
tens,
bilit
bet,
lo pr
aliqu
inqui
eode
se ha

ἄποκεινόμενοι, πότερην ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ ταυτὰ, ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ ὃ καλὸν, αὐτὸ ἔχασον, ὅ' ἐστι τὸ ὄν, μήποτε μεταβολὴν καὶ ἡντινοῦ ἐδέχεται; ἢ αἰεὶ αὐτῷ ἔχασον ὅ' ἐστι, μονοειδὲς ὄν, αὐτὸ καὶ αὐτὸ ὡσαύτως καὶ ταυτὰ ἔχει, καὶ ὅδεποτε ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀλλοίωσιν ἑδεμίαν ἐνδέχεται; Ωσαύτως, ἔφη, ἀνάγκη, ὁ Κέβης, καὶ καὶ τὰ αὐτὰ ἔχειν, ὦ Σώκρατες. Τί δ' ἐστὶ πολλῶν καλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ ἵππων ἢ ἱματίων, ἢ ἄλλων ὠντινων-
 οῦν ποιῶν, ἴσων ἢ καλῶν, ἢ πάντων τῶν ἐκείνοις ὁμωνύμων; ἄρα κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχει, ἢ πᾶν τοῦνομήτιον ἐκείνοις, οὔτε αὐτὰ ἑαυτοῖς, οὔτε ἀλλήλοις ὅδεπετε, ὥς ἔπος εἶπεν, οὐδαμῶς κατὰ ταυτὰ ὅτιν; Οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα, ὁ Κέβης, ἐδέποτε ὡσαύτως ἔχει. Οὐκοῦν τούτων μὴ καὶ ἄφαισι, καὶ ἰδοῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἰσθοῖο· τῶν ᾗ κατὰ

vera esse statuimus, utrum æquabiliter eodemque modo se semper habet, an alias aliter? ipsum æquale, ipsum pulchrum, ipsum unumquodque, quod revera est, utrum unquam mutationem qualemcunque recipit? an ipsorum semper unumquodque quod *vere* est, uniforme existens, ipsum per se ipsum æquabiliter & eodem modo se habet, neque unquam neque ullo prorsus pacto mutationem aliquam suscipit? Necessè est, inquit Cebes, hæc, Socrates, eodem modo & æquabiliter se habere. Quid autem dice-

mus de omnibus rebus pulchris, scilicet hominibus, equis, vestibus, vel aliis quibuscunque talibus, quæ vel pulchra sunt vel æqualia, vel de omnibus, quæ illis synonyma sunt? num hæc eodem modo se habent, an potius omnino contra quam illa, *videlicet* neque ipsa sibi met, neque invicem unquam, ut verbo dicam, ullo pacto eodem modo se habent? Hæc item, inquit Cebes, nunquam æquabiliter se habent. Hæc ergo tangi, videri, aliisque sensibus percipi possunt: quæ vero *semper*

ταυτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἀν' ἄλλῳ ὀπιλάβοιο ἢ τῷ ἡ
 διανοίας λογιζομῶ. Ἄλλ' ἔστιν αἰεδῆ τὰ τοιαῦτα, ἐν οὐχ ὁρα-
 ται. Παντράπασιν, ἔφη, ἀληθῆ λέγεις.

κτ'. Ὡς οὖν βούλει, ἔφη, δύο εἶδη τῶν ὄντων, τὸ
 μὲν, ὁρατὸν, τὸ δὲ, αἰεδές; Ὡς, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν αἰ-
 εδές, αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχον, τὸ δὲ ὁρατὸν, μηδέποτε
 κατὰ ταυτὰ; Καὶ τοῦτο, ἔφη, Ὡς. Φέρε δὴ, ἢ δ' ὅς,
 ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν, ἢ τὸ μὲν, σῶμά ἐστι, τὸ δ', ψυχὴ; Οὐ-
 δὲ ἄλλο, ἔφη. Ποτέρῳ οὖν ὁμοιότερον τῷ εἶδει ἵφ' αὐτῶν
 εἶ) καὶ συγγενέστερον τὸ σῶμα; Περὶ, ἔφη, τὸ γὰρ δῆλον,
 ὅτι τῷ ὁρατῷ. Τί δὲ ἡ ψυχὴ; ὁρατὸν, ἢ αἰεδές; Οὐχ
 ὡς ἀνθρώπων γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη. Ἀλλὰ μὲν ἡμεῖς γε
 τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ μὴ, τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγχμεν· ἢ
 ἄλλῃ πρὶν οἴει; Τῇ τῶν ἀνθρώπων. Τί οὖν περὶ ψυχῆς ἐλέ-

eodem modo se habent, nulla
 alia ratione comprehendi pos-
 sunt, quam *sola* mentis cogita-
 tione; at talia sunt invisibilia,
 neque cernuntur. Vera omni-
 no loqueris, inquit.

26. Vis ergo duas rerum spe-
 cies ponamus, alteram visibi-
 lem, invisibilem alteram? Po-
 namus, inquit. Et invisibilem
 quidem, semper eodem modo
 se habere, visibilem vero nun-
 quam? Hoc quoque ponamus,
 inquit. Age ergo, inquit ille,
 aliudne quiddam nobis inest,
 quam partim quidem corpus,

partim vero animus? Nihil al-
 liud, inquit. Utrinam ergo spe-
 ciei corpus esse similius magis-
 que cognatum dixerimus? Ne-
 mini dubium, inquit, quin vi-
 sibili. Quid vero animus? vi-
 sibilene quiddam est, an invisi-
 bile? Non hominibus certe,
 Socrates, inquit. Atqui nos
 quidem de iis, quæ humanæ
 naturæ respectu visibilia sint
 vel non, loquebamur: an de
 iis, quæ alterius cujuscvis re-
 spectu sint, nos loqui existimas?
 De iis, quæ humanæ respectu
 sint. Quid ergo de animo di-

γομεν, ὁρατὸν εἶ), ἢ ἔχ' ὁρατόν; Οὐχ' ὁρατόν. Λειδές ἄρα;
Ναί. Ομοιότερον ἄρα ψυχὴ σώματος ὅστις πρὸ αἰδεῖ, ὅ δὲ
πρὸ ὁρατῶ. Πᾶσα ἀνάγκη, ὦ Σόκρατες.

κζ'. Οὐκοῦν καὶ τόδε πάλαι ἐλέγομεν, ὅτι ἡ ψυχὴ,
ὅταν μὲν τῷ σώματι προσηῇται εἰς τὸ σκοπεῖν τι, ἢ ἀφ'
τοῦ ὁρᾶν, ἢ διὰ τὸ ἀκούειν, ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως, (τῆ-
το γάρ ὅστις τὸ ἀφ' τοῦ σώματος, τὸ δι' αἰσθήσεως σκοπεῖν
π) τότε μὲν ἔλκειαι ὑπὸ τῶ σώματος εἰς τὰ ὁσδέποτε χεῖ-
ταυτὰ ἔχοντα· καὶ αὐτὴ πληθύνεται καὶ ταρασσεται, καὶ
ἰλιγίστα, ὥσπερ μεθύουσα, ἅτε τοιούτων ἐραπιζομένη; Πάνυ γε.
Οταν δέ γε αὐτὴ χαθ' αὐτὴν σκοπῇ, ἑκείσε οἴχεται εἰς ὃ
καθαρόν τε καὶ αἰεὶ ὄν καὶ ἀθάνατον καὶ ὡσαύτως ἔχον· καὶ,
ὡς συγγενὴς οὖσα αὐτῷ, αἰεὶ μετ' ἐκείνου τε γίγνεται, ὅταν ὡρ
αὐτὴ χαθ' αὐτὴν γένηται, καὶ ἔξῃ αὐτῇ· καὶ πέπαιλά τε τὸ
πλάνυ, καὶ ὡς ἐκείνα αἰεὶ χεῖ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχει, ἅτε

cebamus, videri eum posse, an
non? Non videri. Invisibilem
ergo esse? Ita. Animus igitur
invisibili *speciei* similior est
quam corpus, hoc vero visibili.
Necesse id est, Socrates,
omnino.

27. An non & hoc jamdu-
dum dicebamus, animum, cum
ad aliquid considerandum cor-
poris ministerio utatur, vel per
visum, vel per auditum, vel per
aliud aliquem sensum, (hoc
enim, *nimirum* per sensus ali-
quid considerare, est per cor-
pus *considerare*) tunc quidem a
corpore pertrahi ad ea, quæ

nunquam eodem modo se ha-
bent; atque ipsum errare per-
turbarique, &, quasi ebrium,
vertigine laborare, quippe qui
res huiusmodi attigerit? Pro-
fus. At vero quoties ipse per
se ipsum aliquid contempletur,
illuc proficiscitur ad id, quod
& purum est, & sempiternum
& immortale, & quod æqua-
biliter se habet: &, tanquam
ipsi cognatus, semper cum illo
versatur, quoties ipse apud se
ipsum sit, ipsique liceat; & ab
errore cessat, & circa illa sem-
per eodem modo & æquabili-
ter se habet, quippe qui res

ποιήτων ἐφαπτομένη. καὶ τὸτο αὐτῆς ὁ πάθημα φρόνησις κέ-
κλητ'. Παντοῖα σιν, ἔφη, χαλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώ-
κρατες. Ποτέρω θ' αὖ σοι δοκεῖ τὸ εἶδει, καὶ ἐκ τ' ὁράσθαι καὶ
ἐκ τ' ὡς νῦν λεγομένων, ψυχὴ ὁμοιότερον εἶ) καὶ ζυγνέστερον; Πᾶς.
ἀν, ἔμοιγε δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, συγχωρήσαι, ὦ Σώκρατες, ἐκ ταύ-
της τ' μεθόδου καὶ ὁ δυσμαθέστατος, ὅτι ὅλῳ καὶ παντὶ ὁμοιότα-
τόν ἐστιν ψυχὴ ὅ ἂν ὡσαύτως ἔχοντι μᾶλλον, ἢ τὸ μή. Τί γ'
ὁ σῶμα; Τῷ ἑτέρῳ.

κῆ. Ορα δὴ καὶ τῇδε, ὅτι ἐπειδὴν ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσὶ ψυχὴ καὶ
σῶμα, τὸ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἢ φύσις προστάττει, τῇ δὲ,
ἄρχειν καὶ δεσπάζειν. καὶ κατὰ ταῦτα αὖ πότερόν σοι δοκεῖ ὁμοιον εἶ-
δειν εἶ), καὶ πότερον τὸ θνητὸν; ἢ οὐ δοκεῖ σοι ὁ μὲν θεῖον οἶον
ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι, ὁ γ' ὁ θνητὸν, ἄρχεσθαι τε καὶ
δουλεύειν; ἔμοιγε. Ποτέρω οὖν ἡ ψυχὴ ὅμοια; Ἐπὶ ταύτῃ,

huiusmodi attigerit: atque hæc
ejus affectio prudentia nuncu-
patur. Præclare, inquit, ac ve-
re omnino, Socrates, loqueris.
Utri igitur speciei rursus tibi
videtur, & ex iis quæ supra, &
ex iis quæ modo dicta sunt, a-
nimus esse similior magisque
cognatus? Arbitror equidem,
Socrates, quemlibet, inquit,
vel hebetissimum ex hac *ra-
tiocinandi* methodo concessu-
rum, animum & in toto & in
omni *parte* similiorem esse ei,
quod semper eodem modo
se habet, quam ei, quod non.

Quid autem corpus? Alteri
speciei.

28. Animadvertite etiam &
hoc modo; quum simul animus
corpusque versentur, hoc qui-
dem servire atque parere ju-
bet natura, illum vero præf-
se atque dominari. Ex hisce
autem rursus utrum tibi vide-
tur simile esse divino, utrum
mortali? An non putas divi-
num quidem tale esse natura,
ut præsit atque imperet: mor-
tale vero, ut pareat ac ser-
viat? Equidem. Utri igitur
animus est similis? Constat,

ὁ Σώκρατες, ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θεῷ, ὃ δὲ σῶμα ὅς θνη-
τῷ. Σκόπει δὴ, ἔφη, ὦ Κέβης, εἰ οὐκ πάντων τῶν εἰρημένων
ταῦτα ἡμῖν συμβαίνει· ὃ μὲν θεῷ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοήτῳ καὶ
μοιραῖς καὶ ἀδιαλύτῳ καὶ αἰὶ ὡσαύτως καὶ χεῖ ταυτὰ ἔ-
χοντι ἐαυτῷ, ὁμοίωται (εἰ) ψυχῇ· ὃ δ' ἀνθρωπίνῳ καὶ θνη-
τῷ καὶ ἀνοήτῳ καὶ πολυειδῇ καὶ ἀγλαυτῷ καὶ μηδέποτε χεῖ
τὰ αὐτὰ ἔχοντι ἐαυτῷ, ὁμοίωται αὐτῷ εἶναι σῶμα. ἔχοντι π
ὅθεν ταῦτα ἄλλο λείπειν, ὦ φίλε Κέβης, ὡς οὐχ οὕτω ἔχει;
Οὐκ ἔχοντι.

καθ'. Τί οὖν; τούτων οὕτως ἐχόντων, ἅρ' οὐχὶ σῶμα-
τι μὲν ταχὺ ἀγλαύεσθαι πρᾶσθαι, ψυχῇ δὲ αὐτὸ το-
σοῦτον ἀδιαλύτῳ εἶναι· ἢ ἐγγύς τι τούτου; Πῶς γὰρ
οὐ; Εἰνοεῖς οὖν, ἔφη, ὅτι ἐπειδὴν ἀποθνήσκει ὁ ἀνθρωπίνος,
τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ σῶμα καὶ εἰ ὁρατῷ κείμενον (ὃ δὴ
νεκρὸν) χαλῶμεν, ὃ πρᾶσθαι ἀγλαύεσθαι καὶ διαπίπτειν

Socrates, animum quidem si-
milem esse divino, corpus vero
mortali. Animadvertite ergo,
inquit, Cebes, utrum hæc ex
omnibus, quæ dicta sunt, no-
bis contingant: ipsi quidem
divino, immortalī, intelligen-
tia præditi, simplici, indissolu-
bili, semperque æquabiliter &
eodem sibi modo se ipsum
habenti, animum esse similli-
mum; humano vero, mortali,
intelligentiæ experti, multipli-
ci, dissolubili, & nunquam eo-
dem modo sibi modo se habenti,
simillimum contra esse cor-

pus. Possumusne, amice Ce-
bes, præter hæc aliud quic-
quam afferre, quo minus ita
sit? Non possumus.

39. Quid ergo? cum hæc
ita sint, nonne corpori quidem
convenit, ut cito dissolvatur,
animo vero contra, ut omni-
no indissolubile sit; aut aliquid
huic proximum? Quidni? Cer-
nis ergo, inquit, postquam homo
mortuus fuerit, quod in eo vi-
sibile est, corpus, & in loco visi-
bili positum, (quod quidem ca-
daver appellamus, cui conve-
nit, ut dissolvatur, concidat,

καὶ διαπνεῖσθαι) ἔκ εὐθὺς τέτων ἔδεν πέπονθεν, ἀλλ' ὅτι
 κῶς συχνὸν ἐπιμύει χρόνον· ἐὰν μὲν τις καὶ χειρίως ἔχον ὁ
 σῶμα τελευτήσῃ, καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ πάνυ μάλα. συμ-
 πεσὸν γὰρ ὁ σῶμα καὶ ταιριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ται-
 ριχευθέντες, ολίγου ὅλον μύει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. ἔνια δὲ
 μέρη τῷ σώματι, καὶ ἐὰν σαπῇ, ὅσα τε καὶ νεῦρα καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα πάντα, ὅμως, ὥς ἔπος εἰπεῖν, ἀθάνατά ἐστιν. ἢ οὐ; Ναί.
 Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, ὁ αἰδὲς, ὁ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οὐχ
 ἔμμενον, γενναῖον καὶ χαθαρόν ἐστι αἰδῆ, εἰς ἄδου, ὡς ἀληθές,
 πᾶσι τὸν ἀγαθὸν καὶ φρόνιμον θεόν· (οἱ, ἀν' θεὸς ἐβέλη, αἰ-
 τίκα καὶ τῇ ἐμῇ ψυχῇ ἰπτόν) αὕτη δὲ ἡμῶν ἡ τοιαύτη καὶ
 ἕλω πεφυκῖα, ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, εὐθὺς διαπεφύσῃ
 καὶ ἀπόλωλεν, ὥς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι; πολλὰ γε δεῖ,
 ὃ φίλε Κέβης τε καὶ Σιμμία. ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ὡς

diffipetur) nihil horum statim
 pati, sed satis longum tempus
 permanere; imo, si quidem quis
 cum venusto corpore decesse-
 rit, & eandem quoque speciem
 quam maxime retinere. Cor-
 pus enim astrictum & con-
 ditum, quemadmodum qui in
 Ægypto condiri solent, incre-
 dibile quoddam tempus ferme
 integrum manet. Quinetiam
 si putrescat, nonnullæ corpo-
 ris partes, ossaque & nervi at-
 que omnia huiusmodi, pene di-
 xerim, immortalia permanent:
 an non? Ita. Animus ergo,

qui invisibile est, qui in alte-
 rum quendam similemque mi-
 grat locum, præclarum, pu-
 rum, invisibilem, nempe ad in-
 feros revera apud bonum sa-
 pientemque deum; (quo, si
 deus voluerit, paulo post meo
 quoque animo migrandum est)
 hiccine ergo talis, talique na-
 tura præditus, cum a corpore
 discesserit, continuo dissipabi-
 tur atque interierit, quemad-
 modum vulgus hominum di-
 cit? Permultum certe abest,
 dilecte Cebes atque Simmia.
 At multo magis ita se res ha-

I Forſan τῇ αὐτῇ.

χει
 ἐφέλ
 ἀλλ
 τε μ
 φιλο
 τῶν
 μ' ἔχ
 καὶ
 μονι
 τῶν
 γέλα
 θεῶν
 τῇ Δ
 λ
 ἀπαλ

bet :
 rit, co
 hens,
 illo
 cium
 lud,
 collig
 per
 Hoc
 quam
 temq
 tari.
 ment
 Non
 parat
 abit,

χει· εἰν μὲ κατὰ ἀπαλλάτῃαι, μηδ' ἐν τῷ σώματι σω-
φέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνῶσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἐκῶσα (εἶ),
ἀλλὰ φεύγουσα αὐτὸ, καὶ σωηθροισμένη αὐτῇ εἰς αὐτὴν, ἅ-
τε μελετῶσα αἰεὶ τοῦτο. τοῦτο δ' οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὁρθῶς
φιλοσοφοῦσα, καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥαδίως. ἢ οὐ
τῷτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Παντοπάσι γε. Οὐκοῦν οὕτω
μὲ ἐκῶσα, εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ θεῖον ἀπέρχεται, ὃ θεῖόν τε
καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον· οἱ ἀφικομένη, ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαί-
μονι (εἶ), πλάτης καὶ ἀγνοίας καὶ φόβου καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ
τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλαλῆμένη· ὥσπερ δὲ λέ-
γειαι καὶ τῶν μεμνημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μὲν
θεῶν ἀφ' ἑαυτῶν; οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης, ἢ ἄλλως; Οὕτω
τῷ Δί, ἔφη ὁ Κέβης.

λ'. Εἰν δέ γε, οἶμαι, μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος ὁ σῶμας
ἀπαλλάτῃ, ἅτε ὃ σῶματι αἰεὶ ζυνῶσα, καὶ τῷτο θεραπεύουσα

bet: si quidem purus discesse-
rit, corporeum nihil secum tra-
hens, utpote qui nullum cum
illo in vita lubens commer-
cium haberet, sed fugeret il-
lud, ipseque in semet ipsum
colligeretur, quippe qui sem-
per hoc commentatus esset.
Hoc autem nihil aliud est
quam recte philosophari, mor-
temque revera facile commen-
tari. An non hoc mortis com-
mentatio est? Ominino quidem.
Nonne *animus* igitur ita com-
paratus, ad sibi simile divinum
abit, divinumque & immorta-

le & sapiens; quo cum per-
venerit, felix evadit, ab er-
rore, ignorantia, timoribus,
insanis amoribus, cæterisque
malis humanis liberatus; &
quemadmodum de initiatis di-
ci solet, revera reliquum tem-
pus cum diis degens? Itane
dicendum est, Cebes, an ali-
ter? Ita per Jovem, inquit
Cebes.

30. Sin autem, opinor, pol-
lutus impurusque a corpore
decesserit, utpote qui cum
corpore semper versaretur,
ipsumque coleret & ama-

καὶ ἐρῶσα, καὶ γεροντομυρία ὑπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τε τῶν ὀπι-
θιμῶν καὶ ἡδονῶν, ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθές, ἄλλ'
ἢ τὸ σωματοειδές, οὗ τις ἀν' ἄφαιτο καὶ ἰδοί, καὶ ποῖοι καὶ
φάγοι, καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια χρήσαιτο· τὸ δὲ τοῖς ὁμ-
μασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές, νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφία αἰρε-
τὸν, τοῦτο δὲ εἰδιμομυρία μισεῖν τε καὶ τρέμεν καὶ φόβου
αὐτῶ δὴ ἔχουσιν, οἷα ψυχρῶ αὐτῶ καὶ αὐτῶ εἰλκερι-
ῃ ἀπαλλάξεσθαι; Οὐδ' ὁπωπιῶν, ἔφη. Ἀλλὰ διελημ-
μυρία γε οἷμα ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, ὃ αὐτὴ ἡ ὁμιλία
τε καὶ ζωουσία τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ αἰεὶ ζῶειναι καὶ
ἀλλὰ πῶς πολλῶ μελέτῃ, ἐνεποίησε ζῶντον. Πάνυ
γε. Εμβριδὲς δέ γε, ὦ φίλε, τοῦτο οἶεσθαι χρὴ εἶναι, καὶ
βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατόν· ὃ δὴ καὶ ἔχουσα ἡ τοιαύ-
τη ψυχὴ, βαρύνεται τε καὶ ἔλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν
τόπον, φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ ἄλλου, ὥσπερ λέγεται, περ

ret, & ab eo, ejusque cupidi-
tatibus & voluptatibus, quasi
præstigiis, usque adeo decipe-
retur, ut nihil aliud revera ef-
se putaret, nisi quod corpo-
reum esset, quod tangere, quod-
que videre quis posset, quod-
que biberet atque ederet, &
quo in rebus venereis utere-
tur; quod vero oculis quidem
obscurum & invisibile esset,
at intelligibile tamen & phi-
losophia comprehendendum,
id odio habere consuesceret,
formidareque & fugere; ani-
mum ergo ita comparatum
putas ipsum per se sincerum

decessurum fore? Nullo mo-
do, inquit. Sed contaminatum
quidem, ut arbitror, *contagione*
corporea, quam ipsa consue-
tudo & familiaritas corporis,
quod cum illo perpetuo versa-
tus esset, & *quæ ad illud spec-*
tant multum commentatus ef-
set, effecit congenitam. Om-
nino. Ponderosum vero, ami-
ce, id putandum est, & grave
terrenumque & visibile; quod
ergo anima ejusmodi secum
habens, gravatur, & rursus ad
locum visibilem pertrahitur,
metu invisibilis atque inferni,
&, quemadmodum fertur, cit-

τὰ
ᾧφθ
τοια
ἔφθ
Εἰκα
ἀλλο
ἰαδ
χει
σωμ
ἀπ
ταῦ
καὶ ἰ
μυρ
δύα

ca n
versa
nonn
anim
gines
cra ta
solut
retin
tur.
crate
dem,
has b
mal
jusce
pæna
prob

τὰ μνήματά τε καὶ οὖν πάφους χαλινδουμένη· ὡς δὲ καὶ
 ὥφθη ἅπτα ψυχῶν σκιαιδῆ φαντάσματα, οἷα φέρονται αἱ
 τοιαῦτα ψυχῇ εἰδῶλα, αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι, ἀλλὰ
 ὅρατῷ μετεχούσαι· διὸ καὶ ὁρῶνται. Εἰκὸς γε, ὦ Σώκρατες.
 Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης. καὶ ἔτι γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶ,
 ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἱ ὡς τὰ τοιαῦτα ἀναλκάρων) πλα-
 καῖ, δίκην πίνουσι τῇ ὑποτέρας προφῆς, κακῆς οὐσης. καὶ μέ-
 χει γε τὰς πλανῶν), ἕως ἀντὶ τῆς ζυμπακολληθούσης τῆς
 σμαρτειδούς ἐπιθυμίας πάλιν ἐνδεῶσιν εἰς σῶμα.

λα'. Ενδεῶς) ἦ, ὥσπερ εἰκὸς, εἰς τὰ τοιαῦτα ἦδη, ὅποια
 ἅπτα ἀντὶ καὶ μεμελετηκῆσαι τύχῃσιν ἐν τῷ βίῳ. Τὰ ποῖα δὲ
 ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Οἷον, τῆς μὲν γαστριμαργίας τε
 καὶ ὕβρις καὶ φιλοτησίας μεμελετηκότας, καὶ μὴ διευλαβη-
 μένους, εἰς τὰ τῶν ὄντων γένη καὶ τῶν τοιούτων θμείων εἰκὸς ἐν-
 δεῶς. ἢ ἔκ οἷς; Πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις. Τῆς δέ γε

ca monumenta sepulchraque,
 versatur: circa quæ quidem
 nonnullæ etiam apparuerunt
 animarum quasi umbræ & ima-
 gines, qualia præbent simula-
 cra tales animæ, quæ non pure
 solutæ sunt, sed visibilis aliquid
 retinent: ideo & conspiciun-
 tur. Consentaneum est, So-
 crates. Consentaneum qui-
 dem, Cebes, est: non autem
 has bonorum esse *animas*, sed
 malorum, quæ circa *loca* hu-
 juscemodi oberrare coguntur,
 pænas dantes vitæ prioris im-
 probe actæ. Et tam diu va-

gantur, donec cupiditate na-
 turæ corporeæ eas comitan-
 tis corpori rursus illigentur.

31. Illigantur autem, ut con-
 sentaneum est, ejusmodi mori-
 bus, quales etiam in vita exer-
 cuerint. Quales ergo hosce di-
 cis, Socrates? Exempli gratia,
 eos, qui ventri, petulantia, pro-
 pinationibus dediti, *vitam ege-
 rint*, neque quicquam pensi pu-
 dorisque habuerint, in asino-
 rum formas & ejusmodi bruto-
 rum indui consentaneum est:
 an non putas? Consentanea
 omnino loqueris. Qui vero

ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς πρῶτον μὲν ἔχουσιν, εἰς
 τὰ τῶν λύκων τε καὶ ἰεράκων καὶ ἰκτίνων γένη. ἢ ποῖ ἂν ἄλ-
 λουσε¹ φάμεν τὰς τοιαύτας ἵεναι; Αμέλει, ἔφη ὁ Κέβης, εἰς
 τὰ τοιαῦτα. Οὐκοῦν, ἢ δ' οὐ², δηλαδὴ καὶ τὰλλα, ἢ ἂν
 ἐχέσῃ ἴοι, καὶ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητος τῆς μελέτης. Δῆλον
 δὴ, ἔφη. πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν εὐδαιμονέσονται, ἔφη, καὶ τού-
 των εἰσι, καὶ εἰς βέλτερον τόπον ἰόντες, (1) τὴν δημοτικὴν τε
 ἔτι πολίτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες· ἦν δὲ χαλοῦσι σωφρο-
 συῶν τε καὶ δικαιοσύνην, ἔξ' ἑδους τε καὶ μελέτης γερνῆσαι,
 ἀνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ; Πῇ δὲ οὗτοι εὐδαιμονέσονται;
 Οἱ τῶν τοιούτων εἰκὸς ἐστὶν εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικὴν
 καὶ ἡμέρον γένεσθαι, ἢ πρὸς μελιτῶν ἢ σφηκῶν ἢ μυρμήκων, ἢ
 ἔτι εἰς ταυτὸν γε πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένεσθαι, καὶ γίγνεσθαι ἔξ
 αὐτῶν ἀνδρας μετρίους. Εἰκὸς.

injustitiam, tyrannides, & rapinas in maximo pretio habuerint, eos in luporum accipitrumque & milvorum genera commutari: aut quonam alio hanc animas migrare dicendum est? Ad huiusmodi certe genera, inquit Cebes. Et de cæteris ergo manifestum, quo quæque anima abeat, ex morum, quas exercuerint, similitudinibus. Manifestum est, inquit: quidni? Nonne ergo & horum felicissimi sunt, & in optimum proficiscuntur locum, qui popularem civilemque virtutem

exercuerint; quam utique temperantiam & justitiam nominant, absque philosophia quidem atque mente, sed ex consuetudine exercitationeq; perfectam? Quonam pacto hi felicissimi sunt? Quoniam consentaneum est hos in tale quoddam genus civile miteque iterum-demigrare, apud nempe aut vesparum aut formicarum, aut etiam in idem rursus genus humanum, & ex iis frugi homines fieri. Consentaneum est.

1 Forſan φαῖμεν Steph. 2 Forſ. δηλαδὴ.

λβ'. Εἰς δὲ γε θεῶν γένος, μὴ φιλοσοφῆσαντι καὶ παν-
 τλῶς καθαῶ ἀπιόντι, οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλω ἢ τῷ φι-
 λομαθεῖ. Ἀλλὰ τούτων ἕνεκα, ὦ ἐταῖρε Σιμμία τε καὶ Κέ-
 βης, οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι, ἀπέχοντα τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπι-
 θυμιῶν ἀπασῶν, καὶ καρτεροῦσι, καὶ οὐ παραδιδόασιν αὐ-
 ταῖς αὐτῆς· οὔτε οἰκοφθορίαν τε καὶ πέναν φοβούμενοι, ὥσ-
 περ οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι· ὅσδε αὖ ἀπμίαν τε καὶ
 ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες, ὥσπερ ὁ φίλαρχοί τε καὶ φι-
 λόπμοι, ἐπειτὰ ἀπέχοντα αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἂν φρέποι, ἔφη,
 ὦ Σώκρατες, ὁ Κέβης. Οὐ μὲντοι μὰ Δί', ἢ δ' ὅς. τοι-
 γάρτοι τούτοις μὲν ἅπασιν, ἔφη, ὦ Κέβης, ἐκείνοι οἷς τι μέ-
 λει τῆς αὐτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα πλάττοντες ζῶσι,
 χαίρειν εἰπέντες, οὐ κατὰ ταυτὰ πορεύονται αὐτοῖς, ὥς ὅτε
 εἰδῶσιν ὅπῃ ἔρχονται· αὐτοὶ δὲ ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐνδρυῖα τῇ
 φιλοσοφίᾳ πρᾶττειν, καὶ τῇ ἐκείνης λύσει τε καὶ καθα-

32. In deorum vero genus
 nulli fas est pervenire, præter-
 quam iis, qui discendi cupidi-
 tate flagrant, philosophati
 sunt & puri penitus discesse-
 runt. Horum itaque gratia,
 amice Simmia atque Cebes,
 qui recte philosophantur, ab
 omnibus corporis cupiditati-
 bus abstinere, atque *ita* perse-
 verant, neque se illis tradunt;
 nec vero, quod rei familiaris
 jacturam paupertatemque for-
 mident, quemadmodum ava-
 rorum turba; neque rursus
 quod infamiam & ignaviæ de-

decus metuant, quemadmodum
 qui magistratus ambiunt & ho-
 nores, ideo a *cupiditatibus* his-
 ce abstinere. Non enim id,
 Socrates, deceret, inquit Ce-
 bes. Non per Jovem, inquit
 ille. Quamobrem hi, qui ani-
 mum suum curant, neque cor-
 pore fingendo *colendoque* vi-
 tam occupant, illis, quos *supra*
memoravimus, valere jussis, non
 eandem, quam illi, utpote qui,
 quo proficiscantur, ignorent,
 viam insistant: ipsi vero rati
 philosophiæ ejusque solutioni
 & purificationi repugnandum

μῶ, ταύτην τρέποιται, ἐκείνη ἐπόμενοι ἢ ἐκείνη ὑφηνεῖται.
Πᾶς, ὦ Σώκρατες; Εγὼ ἐρῶ, ἔφη.

Λγ'. Γινώσκουσι γάρ, ἢ δ' ὅς, οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι παρὰ
λαβούσα αὐτῆς πλὴν ψυχῆς ἢ φιλοσοφίας, (ἀτεχνῶς ἀρ-
δεσμένην ἐν τῷ σώματι καὶ περιεκολλημένην, ἀναγκα-
ζομένην δὲ, ὥσπερ δι' εἴργμου, ἀπὸ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ
ὄντα, ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὐτῆς, καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ χα-
λινδουμένην, καὶ τοῦ εἴργμου πλὴν δεινότητά καταδύσασα, ὅτι
δι' ὀπιθυμίας ὅσῃν, ὡς ἀν' ἀλλοτρίᾳ αὐτὸς ὁ δεδεδεμένος (Θ' ξυλ-
λήπτωρ εἴη τῷ δεδεδεσθαι) ὅπερ οὕτω λέγω, γινώσκουσιν (Θ'
φιλομαθεῖς ὅτι οὕτω παρὰ λαβούσα ἢ φιλοσοφία ἔχουσα)
αὐτῶν πλὴν ψυχῆς, ἡρέμα παρὰ μυνεῖται καὶ λύειν ὀπιθυ-
μεῖ· ἐνδείκνυται δὲ ὅτι ἀπάτης μὲν μεσῇ ἢ ἀπὸ τῶν ὁμιλίαν
σκέψας ἀπάτης δὲ, ἢ διὰ τῶν ὥτων καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων
πείθουσα ἢ ἐκ τούτων μὲν ἀναχαρῆν, ὅσων μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς

non esse, ad hanc se *viam* con-
ferunt, ipsam sequuti, qua ipsa
præit. Quonam pacto, Socra-
tes? Dicam, inquit.

33. Cognoscunt enim viri
discendi cupidi, philosophiani,
cum eorum animum suscep-
erit, (corpori plane alligatam
atque agglutinatam, ac per ip-
sum, quasi per claustrum quod-
dam, res considerare coactam,
non autem ipsam per se ipsam,
atq; adeo in omni prorsus igno-
rantia volutatam, & cum ea,
scilicet *philosophia*, claustri istius
vim perspexerit, quippe quod

ex cupiditate ortum trahat, ad-
eo ut ipse, qui devinctus sit,
quam maxime adiutor sit ad se
ipsum devinciendum) cognos-
cunt ergo, inquam, viri discen-
di cupidi, philosophiam, cum
eorum animam ita constitu-
tam suscepit, leniter adhor-
tari & solvere aggredi; osten-
dentem, fallacissimam quidem
esse eam *rerum* consideratio-
nem, quæ per oculos fit; &
fallacissimam quoque, quæ per
aures sensusque cæteros: sua-
dentemque, ut ab hisce rece-
dat, nisi quatenus iis uti cogat

χρησθῆς, αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν συλλέγεας καὶ ἀθροίζεας πρὸς ἀκε-
 λευομένην· πιστεύειν δὲ μηδενὶ ἄλλῳ, ἀλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ, ὅ, π
 αὖ νοήσῃ αὐτὴ καὶ αὐτὴν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ᾧ ὄντων· ὅ, π δ' αὖ
 δι' ἄλλων σκοπῇ, ἐν ἄλλοις ὄν ἄλλο, μηδὲν ἡγεῖας ἀληθές· εἰ-
 καὶ δὲ ὅ μὲ ποῖστον, αἰσθητόν τε καὶ ὁρατόν· ὅ δὲ αὐτῇ ὁρεῖ, ποιη-
 τόν τε καὶ αἰδέες. ταύτῃ δὲ τῇ λύσει ἔκ οἰομένη δεῖν ἐναντιεῖσθαι
 ἢ ὅς αὖ ἀληθῶς φιλοσόφος ψυχῇ, ἔτις ἀπέχεῖ τ' ἡδονῶν τε καὶ
 ἐπιθυμιῶν καὶ λυπῶν καὶ φόβων, καὶ ὅσον δύναται· λογιζομένη δὲ
 ἐπειδ' αὖ τις σφόδρα ἡσθῇ ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ ἢ ἐπιθυμήσῃ,
 ἔστιν ποῖστον κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν, ὅσον αὖ τις οἰηθείη, τοῖον ἢ
 ἰοῦσας, ἢ π ἀναλάσας ἀφ' αὐτῶν ἐπιθυμίας· ἀλλ' ὅ πάντων
 μέγστον τε κακῶν καὶ ἔχρατόν ἐστι, τὸ πάθος, καὶ ὃ λογίζεῖται αὐ-
 τό. Τί τῆτο, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Κέβης. Ὅτι ἡ ψυχὴ πάν-
 τος ἀνθρώπου ἀναχέζειται ἅμα τε ἡσθῆναι καὶ λυπηθῆναι σφό-

necessitas, seque, ut in se ipsam
 revocet atque colligat, hor-
 tantem; nec ulli credat, præ-
 terquam ipsa sibi, quicquid
nempe ipsa per se ipsam eorum,
 quæ *vere* sunt, ipsum per se ip-
 sum intelligat: quicquid vero
 ipsa per alia consideret, quod-
 que in aliis aliud sit, ut nihil
tale verum existimet: quod
 vero hujuscemodi quidem sit,
 sensibile esse atque visibile;
 quod autem ipsa *per se* perci-
 piat, intelligibile atque invisi-
 bile. Huic ergo solutioni veri
 philosophi animus repugnand-
 um non esse judicans, ideo a
 voluptatibus, cupiditatibus, do-

loribus, timoribus, pro viribus
 abstinet; *sic rem* reputans,
 quando *nimirum* quis vehemen-
 ter delectetur vel metuat vel
 doleat aut cupiat, haud tan-
 tum ab his pati malum, quan-
 tum quis forsan existimarit, si,
 exempli causa, cupiditatibus
 indulgendo, vel ægrotaverit
quispiam, vel pecunias con-
 sumpserit: sed quod malorum
 omnium maximum & extre-
 mum est, hoc eum perpeti, ne-
 que tamen ejus rationem ha-
 bere. Quidnam hoc, Socrates,
 est? inquit Cebes. Quod cu-
 jusvis hominis animus cogitur
 simul delectari vel dolere ve-

δρα ὅτι τῷ, καὶ ἡγεῖσθαι περὶ ὃ ἀν μάλιστα τοῦτο πάσχει, τοῦτο εἰσαργέσασθαι τε καὶ ἀληθέστατον εἶναι, οὐχ οὕτως ἔχον. ταῦτα δὲ μάλιστα ὁρατά· ἢ οὐ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ἐν τούτῳ πᾶσι μάλιστα χαίρειται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώματι; Πῶς δὴ; Οἱ ἐκείνη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἡ λόν ἔχουσα, περὶ αὐτῇ περὶ ὃ σῶμα καὶ περὶ αὐτῇ, καὶ ποιεῖ σωμαλοειδῆ, δοξάζουσιν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, ὥσπερ ἀν καὶ τὸ σῶμα φη. ὅτι γὰρ τοῦ ὁμοδοξεῖν ὅτι σώματι, καὶ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν, ἀναλχέζεται, οἷμαι, ὁμοτροπὸς τε καὶ ὁμότροπος γίνεσθαι, καὶ οἷα μηδέποτε εἰς ἄλλο καθαρώς ἀφικέσθαι· ἀλλ' αἰεὶ ἀναπλέα τοῦ σώματος ἔχουσιν· ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα, ὥσπερ περιμεμένη ἐμφύεσθαι· καὶ ὅτι τέτων ἀμοιρῶς εἶ) τῆς τοῦ θεοῦ τε καὶ καθαροῦ καὶ μονοειδὺς συνουσίας. Αληθέστατα, ἔφη, λέγεις, ὁ Κέβης, ὦ Σώκρατες.

hementer de re quapiam, & existimare illud, in quo hoc maxime patitur, evidentissimum esse atque verissimum, cum ita minime sit: hæc autem maxime visibilia sunt: an non? Omnino. An non, cum hoc accadat, anima quam maxime devincitur a corpore? Quonam pacto? Quoniam omnis voluptas atque dolor, quasi clavum habens, *animam* corpori affigit, & *quasi* fibula connectit, efficitque ut corporea sit, & existimet ea esse vera, quæcunque corpus dicitur.

Ex eo enim, quod eadem opinetur cum corpore, iisdemque oblectetur, cogitur, ut puto, studiorum eorundem ejusdemque convictus particeps esse, talisque, ut nunquam possit pura ad inferos proficisci; sed semper plena corporis *labe* egrediatur; ideoque cito cadat rursus in aliud corpus, & quasi fata iterum innascatur; atque *omnis* propterea cum divina, pura, simplici *essentia* commercii expers prorsus evadat. Verissima, inquit Cebes, dicis, Socrates.

λδ'. Τούτων τοίνυν ἕνεκα, ὦ Κέβης, (Α) διχαίως φιλο-
μαθεῖς κόσμοί εἰσι καὶ ἀνδρεῖοι, οὐχ ὧν (Α) πολλοὶ ἕνεκα
φασίν. ἢ σὺ οἶε; Οὐδ' ἴθι ἐγώ γε. Οὐ γάρ· ἀλλ' ἔγωγε λο-
γίσαιτ' ἂν ψυχὴν ἀνδρὸς φιλοσόφου· καὶ οὐκ ἂν οἰηθεῖν ἢ
μὲν φιλοσοφίαν χρῆναι ἑαυτῷ λύειν, λυούσης δὲ ἐκείνης,
αὐτῷ παρὰ διδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτῷ, πά-
λιν αὖ ἐγκαταδεῖν, καὶ ἀνένυτον ἔργον περὶ ττεῖν, Πηνε-
λόπης τινὰ ἐνδρυτῶς ἰσθὶ μεταχειριζομένην. Ἀλλὰ γαλή-
νῳ τούτων παρὰ σκοδάζουσα, ἐπομένῃ τῷ λογισμῷ, καὶ
αἰεὶ ἐν τούτῳ οὔσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδό-
ξατον θεωμένη, καὶ ὡς ἐκείνου προφομένη, ζῆν τε οἶεται
δεῖν οὕτως, ἕως ἂν ζῇ· καὶ ἐπειδὴν τελευτήσει, εἰς τὸ ξυλ-
γετὲς καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη, ἀπὸ πλάγχθη τῷ ἀν-
δρωπίνων χακῶν. Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης τρεφῆς οὐδὲν δει-
νὸν μὴ φοβηθῇ, (ταῦτα δ' ὅπτι τελεούουσα, ὦ Σιμμία τε

34. Horum igitur gratia, Cebes, qui vere sunt discendi cupidi, modesti fortesque sunt, non autem illorum, quorum vulgus censet, gratia: an tu *istorum gratia eos esse* putas? Minime quidem. Non certe: sed ita philosophi animus secum reputaret: nec arbitraretur philosophiam quidem ipsum solvere oportere, cum vero ipsum ea solvisset, ipsum iterum voluptatibus doloribusque se dedere *debere*, quibus rursus devinciretur, atque irritum opus facere, quasi telam Penelopes

retexentem. At *perturbationum* harum tranquillitatem præstans, sequensque rationem, & semper hac in re versans, verumque & divinum, opinionemque supereminens contemplans, & ab eo nutritus, ita vivendum censet, quamdiu vivat; atque *sperat* se, ubi decesserit, in cognatum atque huiusmodi *quendam locum* migrantem, ab humanis liberatum fore malis. Ex huiusmodi igitur educatione periculum non est, ne metuat *anima*, (dum hisce rebus se exercet, Simmia

ὅπως μὴ ἀφασαυδεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τῆ σώ-
ματι, ὑπὸ τινῶν ἀνέμων διαφυσθῆῖσα καὶ διαπλεγμένη οἰ-
χίῃ, καὶ ἔδδεν ἐπὶ ἑδαμῷ ἦ.

λέ'. Σιγὴ οὖν ἐγένετο, ταῦτα εἰπόντες τοὺς Σωκράτους,
ὅτι πολὺν χρόνον. καὶ αὐτοὶ τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ καὶ
ὁ Σωκράτης, ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο, καὶ ἡμῶν ᾧ πλείστοι. Κέ-
βης δὲ καὶ Σιμμίας σιωπῶντες πρὸς ἀλλήλῳ διελεγάσθην. καὶ
ὁ Σωκράτης ἰδὼν αὐτὰ ἤρετο, Τί; ἔφη ὑμῖν τὰ λεχθέντα
μὴ δοκεῖ ὀνδρεῶς λέγεσθαι; πολλὰς γὰρ δὴ ἔτι ἔχει ὑπο-
ψίας καὶ ἀντιλαβὰς, εἴγε δὴ τις αὐτὰ μέλλει ἰσχυρῶς διεξιέναι,
εἰ μὲν οὖν πᾶν ἄλλο σκεπείσθον, ὅδδεν λέγω. εἰ δὲ πᾶν τῶν
ἄπορεῖτον, μηδὲν ἄποκνήσῃτε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ διεξελθεῖν,
εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται βέλπιον λεχθῆναι. καὶ αὐτὰ καὶ ἐμὲ ξυμ-
παραλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἶεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν. Καὶ ὁ
Σιμμίας ἔφη, Καὶ μὲν, ὦ Σώκρατες, ταλὴν σοι ἐρῶ. πᾶ-

atque Cebes) ne in ipsius a cor-
pore discessu distracta, & a
ventis quibusdam perflata, e-
volet atque abeat, neque quic-
quam uspiam amplius sit.

35. Cum hæc Socrates di-
xisset, longum factum est si-
lentium. Et ipse quidem So-
crates, quæ dicta fuerant, se-
cum, ut videbatur, revolvebat,
& plerique nostrum *idem fa-
tiebant*. Cebes autem & Sim-
mias paullulum inter se collo-
quebantur. Et hos Socrates
intuitus, Quid? inquit; vobis-
ne quæ dicta sunt parum satis

ad fidem faciendam dicta esse vi-
dentur? Multæ enim etiam-
num restant dubitationes ob-
jectionesque, si quis, ut par est,
ista sit persecuturus. Si igitur
aliud quiddam *inter vos* agita-
tis, nil dico: sin autem de his,
quæ dicta sunt, ambigitis, ne
gravemini & ipsi loqui atque
percurrere, si qua ratione hæc
melius dici *posse* putatis: quin
& me socium assumite, si quid
mecum *hac in re* vos melius pro-
cessuros esse existimetis. Ve-
rum equidem, inquit Simmias,
tibi, Socrates, fatebor. Jam-

λαμ
λεω
πρ
ὅς
ἡ πο
ξυμ
δύνα
καί
κω
ὅπ
τότε
ὅδ
δι
καί
καί

dudu
ambi
betqu
diene
nego
get,
calan
his il
dicens
nimir
suade
haude
mare
id pe
pe me
sim,

λαί γὰρ ἡμῶν ἐχάτερος ὑπορῶν, τὸν ἕτερον παρωθεῖ καὶ κε-
λεύει ἔρεσθαι, ἀλλ' ὃ ἐπιθυμεῖν μὲν ἀκοῦσαι, ὀκνεῖν δ' ὄχλον
πρὸς ἑλθεῖν, μή σοι ἀηδὲς ἢ διὰ τὴν παρῶσαν ξυμφορὰν. Καὶ
ὡς ἀκούσας, ἐγέλασέ τε ἡρέμα, καὶ φησι, Βαβαί, ὦ Σιμμία·
ἢ που χαλεπῶς ἀν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσασιμι, ὡς οὐ
ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παρῶσαν τύχην, ὅτι γε μηδ' ὑμᾶς
δύναμαι πείθειν· ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διά-
κειμαι ἢ ὃν τῷ παρῶθεν βίῳ. καὶ, ὡς ἔειπε, τῶν κύκνων δι-
κῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶ) τὴν μαϊτικὴν· οἱ ἐπειδὴν αἰσθάνονται
ὅτι δὲ αὐτοὺς ὑποθάνειν, ἀΐδοντες καὶ ὃν τῷ παρῶθεν χρένῳ,
τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα ἀΐδουσι, γενητότεσσι ὅτι μέλλουσι
παρῶν τ' ἑὸν ἀπένεον, οὐπὲρ εἰσι θανάτῳ. οἱ δὲ ἄνθρωποι,
διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου, καὶ τῶν κύκνων χαζαφεύδονται,
καὶ φασὶν αὐτοὺς θρηνησύντας τ' θάνατον, ὑπὸ λύπῃς ἰξάδεν.
καὶ οὐ λογίζονται ὅτι ὅσῳ ὄρνεον ἀΐδει, ὅταν πεινῇ ἢ ῥιγρῇ ἢ

dudum enim uterque nostrum
ambigens, alterum impellit ju-
betque interrogare, quod au-
diendi quidem cupidi sumus,
negotium autem facessere pi-
get, ne id tibi ob præsentem
calamitatem sit ingratum. Et
his ille auditis, leniter arrisit,
dicens, Παῖ, Simmia; ægre
nimirum aliis hominibus per-
suaderem, hanc me fortunam
haudquaquam adversam existi-
mare, quando ne vobis quidem
id persuadere possum: quip-
pe metuitis, ne difficilior nunc
sim, quam in superiori fuerim

vita. Atque, ut apparet, cyg-
nis in divinandi arte inferior
vobis videor; qui, ubi sibi mo-
riendum esse sentiunt, ut in su-
periori tempore canebant, ita
tunc quidem potissimum &
maxime canunt, læti, quod ad
deum, cui serviunt, jam mi-
graturi sint. Homines vero,
quoniam ipsi mortem expave-
scunt, cygnos quoque falso cri-
minantur, dicuntque eos mor-
tem lugentes, præ dolore can-
tum emitte. Neque animad-
vertunt nullam avem cantare,
quando esuriant aut rigeat aut

τινα ἄλλῳ λύπῃ λυπῆται, ὅδ' αὐτὴ ἢ τε ἀνδρῶν καὶ
 χελιδῶν καὶ ὁ ἔποψ, ἀ δὲ φασὶ ἄρ' ἄν λυπῇ θρῆνοῦντα
 ἄδων· ἄλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ἄδων, οὔ-
 τε ① κύκνοι· ἄλλ' ἄτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπέλλωνος ὄντες, μαλ-
 πκοί τε εἰσὶ, καὶ πρῶτοι τὰ ἐν ἄδῳ ἀγαθὰ, ἄδου-
 σί τε καὶ τέρπονται ἐκείνῃ πῶς ἡμέραν ἀφαιρόντως ἢ ἐν
 τῷ πρῶτον χρόνῳ. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἡγοῦμαι ὁμόδουλός
 γε εἶναι τῷ κύκνων, καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ· καὶ ἔχει
 ἐκείνων πῶς μορφηλὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότου, ὅδ' ἔ-
 δυσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι. ἄλλὰ τίς
 γε ἔνεχα λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ, τι ἂν βούλοισθε, ἕως
 Ἀθηναίων εἴπω ἄνδρες ἑνδεκά. Καλῶς, ἔφη, λέγεις, ὁ Σιμ-
 μίας· καὶ ἐγὼ τέ σοι ἐρῶ ὃ δέπω, καὶ αὖ ὅδε, ἢ οὐκ. δέ-
 χεται τὰ εἰρημένα. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, περὶ
 τῶν τοιούτων ἴσως ὥσπερ καὶ σοί· τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ὅ

quovis alio dolore afficiatur,
 non ipsam lusciniā nec hi-
 rundinem nec upupam, quas
 quidem ferunt præ mœrore
 cantare lugentes: at mihi ne-
 que hæc aves præ dolore viden-
 tur canere, neque cygni: sed,
 utpote Phœbo, opinor, sacri,
 divinatione præditi sunt, &
 quum bona, quæ apud inferos
 sunt, præviderint, & cantant
 alacrius & magis gestiunt ea
 die quam in superiori tempo-
 re. Ego vero & ipse arbitror
 me cygnorum esse conservum,
 eidemque deo sacrum; neque

divinandi artem ab eodem do-
 mino minus quam illos habere,
 neque me iniquiori animo e
 vita decedere. Quapropter o-
 portet vos & dicere & inter-
 rogare quicquid libet, quam-
 diu Atheniensium undecim vi-
 ri finant. Præclare, inquit Sim-
 mias, loqueris: & tum ego ti-
 bi dicam, qua in re dubitem,
 tum rursus hic Cebes, quatenus
 ea, quæ dicta sunt, non admit-
 tat. Mihi enim, Socrates, de
 hisce rebus, quemadmodum &
 tibi forsan, videtur; certam
 quidem earum cognitionem in

ἢ νῦν
 αὖ τα
 γεν,
 πῆς, π
 γὰρ τι
 αὖ ταῦ
 λαβόν
 ἐπὶ γ
 ναίτο
 ματ
 ἔργα
 λέγεις
 εἰπον
 ἐμαυ
 ἰχθῶν

vita p
 aut su
 beri p
 cuntu
 ploran
 usque
 quis d
 no eff
 rebus
 effice
 nire
 ant;
 optim
 refuta
 narum
 rate,

ὦ νῦν βίω, ἢ ἀδυνάτον εἶ), ἢ παγχάλεπόν τι τὸ μῦθοι
 αὐτὰ λεγόμενα πρὸς αὐτῶν, μὴ οὐχὶ πόρρῃ τρέπω ἐλέγ-
 χειν, καὶ παρὰφύλασσαι πρὸς αὐτῶν παιδαρχῇ σκοπῶν ἀπέπη-
 πς, πάνυ μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός. δεῖν γὰρ πρὸς αὐτὰ ἐν
 γὰρ πὶ τούτων διαπράττειν, ἢ μαθεῖν ὅπῃ ἔχει, ἢ εὐρεῖν ἢ,
 ἐν ταῦτα ἀδυνάτον, τὸν γὰρ βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγων
 λαβόντα καὶ δυσσεξελεγκτότατον, ὅτι τότε ὁχούμενον, ὥσπερ
 ὅτι χεῖρας, κινδυνεύοντα διαπλευσῇ τὸν βίον· εἰ μὴ τις δύ-
 ναιτο ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον, ὅτι βεβαιότερον ὁχί-
 ματ' ἢ λόγου θεοῦ τινὸς ἀξιοπορευθῆναι. καὶ δὲ καὶ νῦν
 ἔγωγε οὐκ ἐπαιχμωδίσομαι ἔρεσθαι, ἐπεὶ καὶ σὺ ταῦτα
 λέεις, ὅτι ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι ἐν ὑτέρῳ χρένῳ, ὅτι νῦν ἔκ
 εἶπον ἃ μοι δοκεῖ. ἐμοὶ γάρ, ὦ Σώκρατες, ἐπεὶ δὲ ἔτι πρὸς
 ἐμαυτὸν καὶ πρὸς τόνδε σκοπῶ τὰ εἰρημένα, οὐ πάνυ φαίνεται
 ἰσχυρῶς εἰρησθαι.

vita praesenti, aut nullo modo,
 aut summa cum difficultate ha-
 beri posse: quæ vero de his di-
 cuntur, ea non omni modo ex-
 plorare, & desistere priusquam
 usquequaque examinando ali-
 quis defatigetur, mollis omni-
 no esse viri. Oportet enim in
 rebus hisce horum alterutrum
 efficere, aut discere vel inve-
 nire quemadmodum se habe-
 ant; aut si hæc fieri nequeant,
 optima certe, & quæ minime
 refutari possit, rationum huma-
 narum electa, hac, tanquam
 rate, vectum, *hoc modo* pericli-

tantem, vitam pertransire; ni-
 si quis firmiori quodam vehi-
 culo vel divino aliquo sermo-
 ne tutius ac minori cum peri-
 culo transvehi possit. Itaque
 ego ne nunc quidem verebor
 interrogare, cum & ipse hæc
 dicas, neque *ita agam*, ut me
 ipsum in posterum culpaturus
 sim, quod nunc, quæ mihi
 videantur, non dixerim.
 Nam mihi, & mecum, So-
 crates, & una cum hoc Ce-
 bete quæ dicta sunt reputanti,
 haud satis prorsus confirmata
 videntur.

λε'. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἰσως γὰρ, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, ἀληθεῖ σοι φαίνεται· ἀλλὰ λέγε ὅπῃ δὴ οὐχ ἰχνῶς. Ταύτη ἔμοιγε, ἢ δ' ὅς, ἥδη καὶ πρὸς ἁρμονίας ἂν τις καὶ λύρας τε καὶ χορδῶν τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον εἴποι· ὥς ἡ μὲν ἁρμονία ἀόρατόν τι καὶ ἀσώματον, καὶ πᾶν χαλόν τι καὶ θείον ὅστις ἐν τῇ ἡρμοσμένῃ λύρᾳ· αὐτὴ δ' ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαί, σώματά τε καὶ σωματοειδῆ, καὶ σπύθεται τε καὶ γέωδῃ ὅστις καὶ τοῦ θνητοῦ συγγενῆ. ἐπεὶ δ' ἂν οὕτω ἡ κατὰ ἄξιν τις τιῶν λύραν, ἢ ἀφαιρέσει καὶ ἀφαιρήσει τὰς χορδας, εἴ τις διόχουρίζοιτο τῷ αὐτῷ λόγῳ ὅσπερ σὺ, ὥς ἀνάγκη ἔπι εἶναι τιῶν ἁρμονίαν ἐκείνην, καὶ μὴ ἀπολωλέναι, (οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη τιῶν μὲν λύραν ἔπι εἶναι, διεργαζομένων τῶν χορδῶν, καὶ τὰς χορδας, θνητοειδεῖς ὄσας· τὴν δὲ ἁρμονίαν ἀπολωλέναι, τιῶν τοῦ θείου τε καὶ ἀθανάτου ὁμοφυῆ τε καὶ συγγενῆ, πρῶτον τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην)

26. Forſan, inquit Socrates, vere, amice, opinaris: ſed dic qua ratione minus confirmata cenſeas. Hac utique, inquit ille; qua quidem & de harmonia & lyra & chordis idem poſſet quiſpiam dicere; harmoniam videlicet eſſe inviſibile quiddam & incorporeum, & præclarum atque divinum in lyra rite modulata: ipſam vero lyram chordasque corpora eſſe atque corporea, compoſitaque & terreſtria, atque mortali cognata. Cum igitur

aliquis vel lyram fregerit, vel chordas diſciderit ac diruperit, ſi quis eadem, quæ tu, ratione affirmaret, neceſſarium eſſe illam ſupereſſe harmoniam, neque diſperdi, (neque enim ullo modo fieri poſſet, ut lyra quidem adhuc eſſet, chordis jam diſruptis, atque ipſæ chordæ, quæ mortalis naturæ ſunt; harmonia vero, quæ ejuſdem cum divino illo & immortalis naturæ eique cognata erat, prius quam mortale illud, extincta interiret)

ἀλλὰ φαίη, Ἀνάγκη ἐπὶ πρ^ῶτῃ αὐτὴν ἢ ἀρμονίαν, καὶ ὀρότερόν
τὰ ξύλα καὶ τὰς χορδὰς κατασαπῆσαι, ὅρῃν τι ἐκείνην πα-
θεῖν. Καὶ γὰρ ὅν, ὃ Σώκρατες, οἶμα ἔγωγε καὶ αὐτὸν σε τοῦτο
ἐντεθυμῆσθαι, ὅτι τοιοῦτό τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν ἢ ψυχὴν
(εἰ), ὥσπερ ἐντεταμένου τῷ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχόμενου ὑπὸ
θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, καὶ τοιούτων πινῶν κρατοῦν
εἶναι, καὶ ἀρμονίαν αὐτῶν τούτων τινὶ ψυχῇ ἡμεῖς, ἐπειδὴ
ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κρατῇ πρὸς ἀλλήλα. εἰ δὲ τυ-
χῇ ἡ ψυχὴ οὕσα ἀρμονία τις, δύναιτο ὅτι, ὅταν χαλασθῇ τὸ
σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως ἢ ὀπιταθῇ ὑπὸ νόσων καὶ ἄλλων κα-
κῶν, τὴν μὲν ψυχὴν ἀνάγκη εὐθὺς ὑπάρχει σπολωλέναι,
καίπερ οὕσαν θεοτάτην· (ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι ἀρμονίαι, αἱ τ'
οἱ τοῖς φθόγγοις καὶ οἱ τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι) καὶ
δὲ λείψανα τοῦ σώματος ἐκείνου πολὺν χρόνον παραμένειν,
ὥς ἂν ἢ κατακαυθῇ, ἢ κατασαπῇ. ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον

sed diceret, Necessè est harmo-
niam adhuc alicubi esse, atque
futurum ut ligna prius & chor-
dæ computrescant, quam illa
aliquid patiatur. Etenim arbi-
tror, Socrates, te ipsum etiam
hoc animadvertisse, nos tale
quid potissimum animam esse
arbitrari, tanquam si corpus
nostrum extensum sit & con-
tèntum a calido & frigido, sicco
& humido, animaue nostra
rerum hujusmodi quarundam
sit mistura, & harum ipsa-
rum harmonia, postquam hæ
bene moderateque inter se

temperatæ fuerint. Si ergo a-
nima harmonia quædam est,
quoties corpus nostrum prop-
ter morbos aliaque mala im-
moderate vel remittitur vel
intenditur, constat necesse ef-
se animam quidem, quamvis
divinissimam, statim interire;
(quemadmodum & cæteris
harmoniiis *contingit*, quæ vel in
sonis vel in aliis artificum o-
peribus existant) reliquias au-
tem corporis cujusque diu per-
manere, donec vel concrema-
tæ fuerint, vel computruerint.
Confidera igitur, quid huic

τὸν λόγον τί φήσομεν, εἴαν τις ἀξιοὶ κερᾶσιν οὔσαν τὴν ψυχὴν
 ᾗ ἐν ᾧ σῶμαί, ἐν τῷ χαλουμένῳ θανάτῳ πρῶτην ἀπολ-
 λυαίαι.

λζ. Διαβλεψάμενος οὖν ὁ Σωκράτης, ὥσπερ ταπο-
 λὰ εἶπαι, καὶ μειδιάσας, Δίχαια μόντοι, ἔφη, λέγει Σιμ-
 μίας. εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκεί-
 νατο; καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἀπτομένῳ τῷ λόγῳ. δε-
 κεῖ μόντοι μοι χρίσθαι περὶ τῆς ἀποκρίσεως ἔτι πρῶτερον
 Κέβητος ἀκούσαι, τί αὖ ὅδε ἐγχαλεῖ τῷ λόγῳ, ἵνα χρεῖν
 ἐγγενομένου, βουλοσώμεθα τί ἐροῦμεν. ἔπειτα δὲ ἀκούσαι-
 τας, ἢ συλχεῖν αὐτοῖς, εἴαν τι δοκῶσι προσάδειν. εἴαν ᾗ μὴ
 ὅπως ἤδη ὑπερδίκειν ὅ λόγον. ἀλλὰ γε, ἢ δ' ὅς, ὦ Κέβης,
 λέγε τί ἦν ὃ σὲ αὖ θράττον, ἀπιστίαν παρέχει. Λέγω δὲ, ἢ
 δ' ὅς ὁ Κέβης. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται ἐπὶ ἐν ᾧ αὐτῷ ὁ λόγος ἐ-
 ναι καὶ, ὅπερ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἐλέγομεν, ταυτὸν ἐγκλη-

fermoni fit respondendum, si
 quis censeat animam, cum eo-
 rum, quæ sunt in corpore, tem-
 peramentum fit, priorem in
casu isto, qui mors vocatur,
 perire.

37. Tunc Socrates, quem-
 admodum sæpissime solebat,
 dispiciens atque ridens, Justa
 quidem, inquit, ait Simmias.
 Si cui ergo vestrum uberior
 ad respondendum facultas est
 quam mihi, cur non his respon-
 dit? Non enim male rem te-
 tigisse videtur. Mihi autem,
 antequam *huic objectioni* re-
 spondeamus, Cebes audiendus

esse videtur, quid ipse etiam in
 sermone *posito* reprehendat, ut
 tempore interjecto, quid dic-
 turi sumus, deliberare possi-
 mus: deinde his auditis, vel
 iis concedendum, si quid con-
 sentaneum dicere videantur;
 sin minus, tum demum sermo-
 nem *superiorem* defendendum
 esse. Verum, inquit ille, dic age,
 Cebes, quidnam *potissimum* te
 turbet, quominus assentiaris.
 Dicam, inquit Cebes. Mihi
 quidem videtur in e- dem e-
 tiamnum *statu* sermo tuus *po-*
situs esse; eidemque, quod in
 superioribus diximus, crimini

μα ἔ-
 δος ε-
 ἐπαχ-
 ἀποθ-
 ἰσχυε-
 τῇ Σ-
 διαφ-
 ὀρᾶς
 πολυ-
 τῶ τ-
 εἰκόν-
 ἐμοὶ
 θρώπ-
 ἐκ G

obno-
 anim-
 in ha-
 veni-
 to q-
 (nisi
 omni-
 attan-
 adhu-
 mod-
 tur.
 conc-
 non
 atqu-
 enim
 re q-

μα ἔχειν. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε τὸ εἶδος ἐλθεῖν, ἔκ τ' ἀνελίττεται μὴ ἔχει πάνυ χαριέντως, καὶ (εἰ μὴ ἐπαχθὲς ὅστιν εἰπεῖν) πάνυ ἰσχυρῶς ἀποδεδεῖχθαι· ὥς δὲ καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν ἔτι που ἐστίν, οὐ μοι δοκεῖ τῇδε. ὥς μὲν ἔκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος, ἢ συλχαρῶ τῇ Σιμμίᾳ ἀνελήψα. δοκεῖ γάρ μοι πᾶσι τέτοις πάνυ πολὺ διαφέρειν. Τί οὖν ἀν, φαίη ὁ λόγος, ἔτι ἀπιπτεῖς; ἐπειδὴ γε ὁρᾷς ἀποθανόντος ἢ ἀνθρώπου, τό γε ἀσθενέστερον ἔτι ὄν· τὸ δὲ πολυχρονιώτερον ἢ δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι εὖ σῶζεσθαι ἐν τέτῳ τῷ χρόνῳ; Πρὸς δὴ τοῦτο τόδε ὀπίσκεισθαι, εἴ τι λέγω. εἰκότος γάρ τινος, ὥς ἔοικε, καὶ γὰρ, ὥσπερ ὁ Σιμμίας, δέομαι. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥσπερ ἂν τις πρὸς ἀνθρώπου ὑφάντα φρεσὺς ἀποθανόντος λέγοι τέττον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἀνθρώπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως· τεκμή-

obnoxius esse. Quod quidem anima nostra, etiam priusquam in hanc formam humanam deveniret, extiterit, non retracito quin hoc bellissime, ac (nisi id dictu esset grave) satis omnino fuerit demonstratum: attamen eam nobis mortuis adhuc alicubi extare, id hoc modo *probatum* mihi non videtur. Neque tamen Simmiae concedo objicienti animam non esse corpore validiorem atque diuturniorem. Videtur enim mihi his omnibus praestare quamplurimum. Quid er-

go, dixerit ratio *me alloquens*, adhuc fidem derogas? Cum videas, homine defuncto, quod imbecillius fuerat superesse; nonne tibi videtur necesse esse ut id, quod diuturnius est, hoc ipso in tempore conservetur? Considera igitur, si quid ad id respondeam. Similitudine enim mihi quoque opus esse videtur, quemadmodum Simmiae. Nam mihi perinde haec dici videntur, ac si quis de homine textore sene defuncto hoc diceret, nondum interiisse illum, sed forte alicubi superesse: &

1 Forſan ἀνελίττεται Steph.

ειον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον, ὃ ἡμπίχθετο, αὐτὸς ὑφηνάμε-
 νῶ, ὅτι ἐστὶ σῶν, καὶ οὐκ ἀπόλωλε. καὶ εἴ τις ἀπιγῶν αὐ-
 τῷ, ἀνερωτῶν πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι, τὸ γένῃ ἀν-
 θρώπου, ἢ ἱματίου, εἰ χρεῖα τε ὄντος καὶ φορευμένου. Σπο-
 κριναμῆδους δὲ τινος, ὅτι πολὺ ὁ τοῦ ἀνθρώπου, οἷός τε ἀπο-
 δεῖχθαι ὅτι παρὶς ἄρα μᾶλλον ὃ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστίν,
 ἐπειδὴ τὸ ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε. τὸ δ' οἶμαι, ὃ
 Σιμμία, οὐχ οὕτως ἔχει. σκόπει γὰρ καὶ σὺ ἃ λέγω. πᾶς
 γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι εὐνητες λέγει ὁ τῶν λέγων. ὁ γὰρ ὑφάν-
 τῃς οὗτος πολλὰ χαλαρείφας τοιαῦτα ἱμάτια καὶ ὑφηνάμε-
 νῶ, ἐκείνων μὲν ὑστερος ἀπόλωλε πολλῶν ὄντων, τῶ δὲ τε-
 λαταίου, οἶμαι, πρότερον. καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἐν-
 κα ἀνθρωπὸς ἐστὶν ἱματίου φαιλότερον οὐδ' ἀσθενέτερον. τὴν
 αὐτὴν ταύτην, οἶμαι, εἰκόνα δέξαιτ' ἂν ἡ ψυχὴ πρὸς σῶ-
 μα· καὶ τις λέγων αὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῆς, μέτερά μοι

tanquam huiusce rei argumen-
tum, afferret vestem, qua ille
a se texta induebatur, eam nem-
pe esse incolumem, neque in-
teriiisse: ac si quis ei non cre-
dat, interrogaret, utrum diu-
turnius sit, hominis genus, an
vestis, qua quis utatur & in-
duatur. Quod si quis respon-
deret, genus humanum multo
diuturnius esse, tunc demon-
stratum id esse putaret, inco-
lument omnino manere homi-
nem, quandoquidem quod eo
erat minus diuturnum, non-
dum perierit. Hoc autem,

Simmia, haud ita se habere ar-
 bitror. Nam considera tu quo-
 que quid dicam. Etenim qui-
 vis existimarit inepte illud di-
 ci. Nam hic textor, qui mul-
 tas tales contriverit vestes, &
multas texuerit, iis quidem,
 multis licet, posterior obiit,
 ultima vero, opinor, prior:
 neque propterea magis *sequitur*
 hominem esse veste viliorē
 aut debiliorem. Eandem il-
 lam, arbitror, similitudinem a-
 nima, *respectu* ad corpus *habito*,
 caperet; ac si quis de iis hæc
 ipsa diceret, commode mihi

φαίν
 ἀσθε
 ψυχ
 ἐστὶ
 θρώ
 καὶ ο
 ὑφασ
 λυα
 νείας
 ὃ λέ
 νομε
 τῷ λ
 εἰ π
 ἄλλ
 καὶ ε

dicer
 mam
 corpu
 diutu
 quam
 conte
 si mu
 fluat
 viver
 ro, qu
 tinue
 rit,
 tunc
 tem,
 rire.
 ma,

φαίνοιτο λέγειν· ὡς ἡ ψυχὴ μὲ πολυχρόνιον ἐστὶ, τὸ δὲ σῶμα, ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον. ἀλλὰ ὅτι ἂν φαίλω ἐχέσθην τῇ ψυχῇ πολλὰ σώματα κατατερίβειν, ἄλλως τε καὶ πολλὰ ἔτη βιώ. εἰ ὅτι ῥέοι τὸ σῶμα, καὶ ἀπολλύοιτο ἐπὶ ζῶντος ὁ ἀνθρώπος, ἀλλ' ἡ ψυχὴ αἰεὶ ὁ κατατερίβομενον ἀνυφαίνοι, ἀνατρεφόμενον καὶ μέντ' ἂν εἴη, ὅποτε ἀπολλύοιτο ἡ ψυχὴ, τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυχεῖν αὐτὴν ἔχουσαν, καὶ τότε μόνον προτέρα ἀπολλυμένης. ἀπολλυμένης δὲ τῇ ψυχῇ, τότε ἤδη τῇ φύσιν τῇ ἀσθενείας ἐπιδεικνύοιτο σῶμα, καὶ ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο. ὥτε τότε ὁ λόγος οὐκ ἄξιον πιστεύσαντα παρῆναι, ὡς ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὂσιν. εἰ γὰρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγοντι ἢ ἂν σὺ λέγεις συγχωρήσειε, δοὺς αὐτῷ, μὴ μόνον εἰ τῷ περὶ καὶ γενέσθαι ἡμᾶς χρόνον εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν. ἀλλὰ μηδὲν καλύειν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, οἷον ἔτι εἶναι καὶ ἕσθαι, καὶ πολλαῖς γενήσεσθαι, ἢ ἀποθανεῖσθαι αὐ-

dicere videretur; *videlicet* animam quidem esse diuturnam, corpus vero, debilius minusque diuturnum. Verum dicerem quamlibet animarum plurima conterere corpora, præsertim si multos vivat annos. Si enim fluat corpus, homineque etiam vivente dissolvatur, anima vero, quod atteritur, retexat continue, necessarium quidem erit, quando perierit anima, tunc eam ultimam habere vestem, eaque sola priorem perire. Cum vero perierit anima, tum demum naturæ suæ

imbecillitatem corpus ostendet, & cito putrescens evanescet: ut hac ratione nondum nobismet persuadere & confidere consentaneum sit, animam nostram, postquam mortui fuerimus, alicubi adhuc superesse. Nam si quis dicenti etiam plura quam quæ tu dicis, concesserit, nec solum ante ortum nostrum animam extitisse falsus fuerit; verum etiam nihil prohibere, quo minus etiam post obitum quorundam *animæ* existant ac futuræ sint, & sæpe nascantur, & rursus in-

θις· (ἔγω γὰρ αὐτὸ φύσιν ἰσχυρὸν εἶμι), ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν ἀντέχειν) οὐδὲς δὲ ταῦτα, μηκέτι ἐκείνο συλχωροῖ, μὴ ἔπονείν μόνον αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι, ἀλλὰ καὶ τελευτᾶσαν γὰρ ἐν τινὶ τῶ θανάτων παντάπασιν ἀπόλυτα. τῆτον δὲ τῶ θανάτου καὶ ταύτην τὴν διάλυσιν τῷ σώματι, ἢ τῇ ψυχῇ φέρεται ὀλεθρον, μηδένα φαίη εἰδέναι. ἀδυνάτον γὰρ εἶναι ὁτῶν αἰσθάνεσθαι ἡμῶν. εἰ δὲ τῆτο οὕτως ἔχει, ἔδειν προσήκει θάνατον παρρῶντι μὴ ἔκ ἀνοήτως παρρῶν, ὅς ἂν μὴ ἔχοι ἀποδείξαι ὅτι ἐπὶ ψυχῇ παντάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον· εἰ δὲ μὴ, ἀνάγκη (εἶ) αἰετὶ μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ τῆ αὐτῆς ψυχῆς, μὴ εἰ τῇ νῦν τῷ σώματος ἀφαιρέσει παντάπασιν ἀπόληται.

λη'. Πάντες οὖν ἀκούσαντες εἰπόντων αὐτῶν, ἀηδῶς διέτηθημεν, ὥς ὑπερὸν ἐλέγμεν πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἔγω τοῦ ἐμπροσθεν λόγου σφόδρα πεπεισμένους ἡμᾶς, πάλιν ἐδὲ

tereant, (adeo enim animam natura validam esse, ut sæpius nata se conservet) his tamen concessis, nondum illud daret, quin ea in multis illis generationibus non solum laboret, sed & in uno certe tandem decessum illorum omnino intereat. Neminem vero mortem illam dissolutionemq; corporis, quæ animæ quoque interitum infert, posse scire diceret: fieri enim non posse, ut quisquam nostrum id sentiat. Sin autem ita se res habeat, nemini de morte bonam spem habenti

eam stulte habere non convenit, nisi qui demonstrare possit animam omnino immortalem atque indissolubilem esse: alioquin necessarium erit, ut qui moriturus est, animæ semper metuat suæ, ne in ea, quæ proxime imminet, corporis disjunctione prorsus intereat.

38. Omnes igitur, cum eos hæc dicentes audivissemus, molestia affecti fuimus, quemadmodum nobis invicem postea dicebamus, quod cum superiori disputatione nobis fuisset magnopere persuasum, rursus

χοῦν αὐ
πρὸς
σεοδα
τα αὐ
μην γ
τόν τι
μεν λ
λόγον
λόγῳ
τὰ ἡμ
καὶ α
ἴσατε
θανόν
πῇ ο

videre
que e
solum
sed &
dicens
remu
quaqu
ces, v
digna
dem p
don.
ipsi te
dam i
venit
ni cr
ille s

κοῦν ἀναπαράξαι καὶ εἰς ἀπίσταν καταβαλεῖν, ὃ μόνον τοῖς
 πεπεισμένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὑπερὰ ῥηθῆ-
 σθαι, μὴ ὁδεῖνός ἄξιοι εἶημεν κεῖται, ἢ καὶ τὰ πρᾶγμα-
 τα αὐτὰ ἀπίστα ἦ. ΕΧ. Νῆ τὸς θεοὺς, ὦ Φαίδων, συλγνώ-
 μιν γε ἔχω ὑμῖν. καὶ γὰρ αὐτὸν με νῦν ἀκούσαντά σου, τοιοῦ-
 τὸν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται, Τίνι οὖν ἐπὶ πιστεύσο-
 μεν λόγῳ; ὃ γὰρ σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὃν ὁ Σωκράτης ἔλεγε
 λόγον, νῦν εἰς ἀπίσταν καταπέπλωκε. θαυμαστὸς γὰρ μου ὁ
 λόγος οὗτος ἀνελαμβάνεται καὶ νῦν καὶ αἰεὶ, τὸ ἀρμονίαν π-
 ιὰ ἡμῶν εἶναι τιμὴ ψυχῆν· καὶ ὥσπερ ὑπέμνησέ με ῥηθεὶς, ὅτι
 καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προὔδεδόκτο. καὶ πάνυ δέομαι πάλιν,
 ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, ἄλλου πινὸς λόγου, ὅς με πείσῃ ὥς τὸ εἶπο-
 θαιόντ' οὐ σιναποθήσκη ἡ ψυχὴ. λέγε οὖν πρὸς Διός,
 πῇ ὁ Σωκράτης μετῆλθε τ' λόγον· καὶ ὅτερον καὶ κεῖν'.

viderentur nos perturbasse, at-
 que eo jam dejecisse, ut nos
 solum rationibus jam adductis,
 sed & ei in posterum insuper
 dicendæ, fidem nullam adhibe-
 remus, *verentes* ne vel nos ne-
 quaquam idonei essemus judi-
 ces, vel res ipsæ fide essent in-
 dignæ. ΕCH. Veniam equi-
 dem per deos do vobis, Phæ-
 don. Nam & mihi quidem
 ipsi te nunc audienti tale quid-
 dam ipsumet dicere in mentem
 venit, Cuinam tandem oratio-
 ni credemus? quippe sermo
 ille Socratis, qui paulo an-

te valde verisimilis erat, jam
 fidem amisit. Mirum enim
 in modum me sermo iste &
 nunc & semper capit, animam
 nostram harmoniam quandam
 esse; & nunc dictus mihi quasi
 in memoriam revocavit, idem
 ipsi quoque antea visum esse.
 Atque adeo alia quadam ratio-
 ne iterum, tanquam ab initio,
 prorsus indigeo, quæ mihi per-
 suadeat mortui animam *cum*
corpore simul non interire. Dic
 ergo per Jovem, quo pacto
 sermonem persecutus sit So-
 crates; & utrum iste quoque,

ὥσπερ ὑμᾶς φῆς, ἑθελός τι ἐγένετο ἀχθόμενῳ, ἢ οὐ, ἀλλὰ τῶράως ἐβόηθει τῷ λόγῳ· ἢ καὶ ἰχθυῶς ἐβόηθησεν, ἢ ἐνδεώς. πάντῃς ἡμῖν διέλθε ὡς δύνασαι ἀκριβέστατα. ΦΑΙΔ. Καὶ μὲν, ὦ Εὐχέεσσι, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη, οὐ πώποτε μᾶλλον ἡγάδιον, ἢ τότε παραγενόμενῳ. τὸ μὲν οὖν ἔχειν ὅ, τι λέγοι ἐκείνος, ἴσως ἐσθλὸν ἄτοπον· ἀλλ' ἐγὼ γε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἡδέως καὶ εὐμνῶς καὶ ἀγαθῶς τῶν νεοθύσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο· ἔπειτα, ἡμῶν ὡς ὀξέως ἦσθετο ὁ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων· ἔπειτα, ὡς εὖ ἡμᾶς ἰάσατο, καὶ ὥσπερ πεφθόγῃς καὶ ἡττημένους ἀνεκαλέσατο, καὶ πρῶτον περὶ τοῦ παρόντος καὶ ἐξυποπῆν τὸν λόγον. ΕΧ. Πῶς δ' ἡ; ΦΑΙΔ. Εγὼ ἐρῶ. ἔτυχον γὰρ καθήκον· ἐν δὲ ξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίβανον, ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· ὁ δὲ, ἐπὶ πολλῷ ὑψηλοτέρῳ ἢ ἐγώ. καταψήσας οὖν μου τὴν κε-

quemadmodum de vobis fate-
ris, graviter id ferre visus fue-
rit, an non ; at contra vero le-
ni animo sententiæ suæ opem
tulerit : & utrum satis eam tu-
tatus fuerit, an minus solide.
Hæc nobis, quam potes accura-
tissime, refer omnia. PHÆD.
Equidem, Echecrates, sæpe *li-
cet* Socratem admiratus, nun-
quam magis eum, quam ubi
tunc aderam, sum admiratus.
Habuisse quidem illum quod
objectionibus responderet, nihil
forſan mirum erat : ſed in eo
potiſſimum admiratus ſum pri-
mo quidem hoc, quam ju-

cunde, benigne, mirifice ad-
olescentium verba excepit:
deinde, quam sagaciter sensit,
quantum nos illorum sermoni-
bus affecti eramus: demum,
quam bene nobis adhibuit me-
dicinam, & quasi fugientes at-
que victos nos revocavit, con-
vertitque ad ipsum consequen-
dum, atque una sermonem
considerandum. ECH. Quo-
nam pacto? PHÆD. Dicam
equidem. Sedebam forte ad
dextram ejus in subsellio quo-
dam humili, prope lectulum:
ipse vero me longe superior
sedebat. Demulcens igitur ca-

φαλὴν, καὶ συμπίεσας τὰς ὀπί τῇ αἰχῇ τείχας (εἰώθει γάρ, ὅποτε τείχει, παίζειν μου εἰς τὰς τείχας). Αὐεῖον δὲ, ἔφη, ἴσως, ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερῆ. Εοικεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Σώκρατες. Οὐκ, ἂν γε ἐμοὶ πείθῃ. Ἀλλὰ τί, ἦν δ' ἐγώ. Τήμερον, ἔφη, καὶ γὰρ τὰς ἐμαῖς, καὶ σὺ ταύτας, εἴαν περ γε ἡμῶν ὁ λόγος τελευτήσῃ, ἐ μὴ δυνάμεθα αὐτὸν ἀναβιάσασθαι. ἐ γὰρ ἂν εἰ σὺ εἴην, καί με ἀμφύροι ὁ λόγος, εἰσὶν ἂν ποιοσαίμην, ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρῶτον κομήσειν, ὅτιν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τῷ Σιμμίῳ τε καὶ Κέβητος λόγον. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, πρὸς δύο ὅδ' Ἡρακλῆς λέγειαι οἷός τε εἶναι. Ἀλλὰ ἐ ἐμέ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων ᾤχεσθαι, ἕως ἐπὶ φῶς ὅστι. Παρεχάλαω τοίνυν, ἔφη, οὐχ ὡς Ἡρακλῆς, ἀλλ' ὡς Ἰόλεως τῷ Ἡρακλῇ. Οὐδὲν διοίσῃ, ἔφη.

λθ'. Ἀλλὰ πρῶτον εὐλαβηθῶμεν τὴν πάσῃ μὴ πάθωμεν. Τὸ ποῖον; ἦν δ' ἐγώ. Μὴ γενόμεθα, ἢ δ' ὅς, μισολόγοι,

put meum, crinesque, qui super cervicem erant, comprimens, (consueverat enim, ubi ita res ferebat, meis crinibus ludere) Cras ergo forsitan, inquit, Phædon, pulchros istos detondebis crines. Videtur, inquam, Socrates. Non, si me quidem audies, inquit. Cur autem, inquam ego? Hodie, inquit, & ego meos, & tu hodie detondebis, si quidem sermo noster interierit, neque eum resuscitare possumus. Atque ego, si tu essem, ac me sermo iste fugeret, Argivorum ad instar jurarem,

me non prius comam nutriturum, quam pugnando Simmiæ Cebetisque sermonem devicissem. At vero, inquam, contra duos ne Hercules quidem dicitur suffecisse. Et me ergo, *tanquam* Iolaum, dum lux est, advoca, inquit. Advoco ergo, inquam, non *tanquam* Hercules *Iolaum*, sed *tanquam* Iolaus Herculem. Nihil refert, inquit.

39. Imprimis vero cavendum est, ne quid nobis accidat. Quidnam? inquam. Ne rationum, inquit, ostores evadamus,

ὥσπερ οἱ μισθόμενθρωποι γνόμενοι. ὥς ὅκ' ἔστιν, ἔφη, ὅ, τι αἱ
 τις μείζον τούτου χακὸν πάθος, ἢ λόγους μισήσας. γίνεται
 δ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μισολογία τε καὶ μισομνηστική.
 ἦτε γὰρ μισομνηστική ἐκδύεται ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πιστεῦ-
 σαι ἀνευ τέχνης, καὶ ἡγήσασθαι πονητάπασί γε ἀληθῆ εἶναι
 καὶ ὑγίη καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὑπερὶ εὐρεῖν
 τῆτον πονηρὸν τε καὶ ἀπίστον, καὶ αὐτὸς ἔτερον. καὶ ὅταν τοῦ-
 το πολλάκις πάθῃ τις, καὶ ὑπὸ τούτων μάλιστα, οὐδ' αὖ
 ἡγήσασθαι οἰκειοτάτοις τε καὶ ἐταμευτάτοις· τελευτῶν δὲ θα-
 μά περὶ σφαιρούων, μισεῖ τε πάντας, καὶ ἡγίεται ὁδενὸς ὁδὸν
 ὑγιὲς εἶναι τοπαρέπαν. ἢ ὅκ' ἡβήσας ἔπω τῆτο γνόμενοι;
 Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκ ἔν, ἢ δ' ὅς, αἰχρόν; καὶ δὴλοι ὅτι
 ἀνευ τέχνης τῆς τοῦ ἀνθρώπου οἱ τοιοῦτος χρῆσθαι ὅτι
 χεῖρε τοῖς ἀνθρώποις; εἰ γάρ που μὲν τέχνης ἐχρήτο, ὥσπερ
 ἔχει, ὅπως αὖ ἡγήσασθαι, τὸς μὲν χρητοὺς καὶ πονηροὺς σφόδρα,

quemadmodum nonnulli ho-
 minum ofores fiunt. Nullum
 enim majus hoc malum cuivis
 possit accidere, videlicet si ra-
 tiones odio habuerit. Fit au-
 tem eodem modo odium & ad-
 versus rationes, & adversus ho-
 mines. Odium enim contra
 homines nos exinde subit, quod
 alicui nimium crediderimus
 absque arte, putaverimusque
 ipsum omnino verum & sincerum
 fidumque esse, deinde ve-
 ro mox pravum infidumque
 eum deprehendamus, rursusque
 alium eodem pacto. Et cum id

alicui saepius acciderit, & præ-
 fertim ab iis, quos familiarissi-
 mos amicissimosque existima-
 verit, tandem saepe offendens
 odit universos, putatque nihil
 omnino in quoquam sincerum
 esse. An non unquam animad-
 vertisti id ita accidere? Omni-
 no, inquam. An non hoc tur-
 pe, inquit, est? & manifestum
 hunc absque humanarum re-
 rum arte aggredi hominibus
 uti? Si enim iis cum arte ute-
 retur, *rem ita se*, ut habet, *ha-*
bere existimaret, videlicet ho-
 mines valde bonos aut malos,

ὀλίγον
 λέγει
 κρῶν
 γαν
 ὁλοῦ
 κόν,
 μέν
 ἀφθ
 εἰ πο
 τοὺς
 ἔφη
 εἰσίν
 ἀλλ
 καί,
 ὑπερ
 pauco
 vero,
 pacto
 admo
 de pa
 An
 rariu
 aut v
 mine
 vis al
 valde
 vel t
 grum
 in hi
 quide
 esse;
 mult

ὀλίγοις εἶναι ἑκατέροισ· τοὺς δὲ μεταξὺ, πλείοσι. Πῶς
λέγεις; ἦν δ' ἐγώ. Ωσαυτ, ἦ δ' ὅς, περὶ τῶν σφόδρα μι-
κρῶν καὶ μεγάλων. οἶε τι σφαιρώτερον εἶναι, ἢ σφόδρα μέ-
γαλ· ἢ σφόδρα σμικρὸν ἔξευρεῖν ἄνθρωπον· ἢ κυῖα, ἢ ἄλλο
ἰλουῖ· ἢ αὖ ταχύν, ἢ βραδύν· ἢ χαλόν, ἢ αἰσχρόν· ἢ λευ-
κόν, ἢ μέλαινα; ἢ οὐκ ἠόθησιν ὅτι πάντων τῶν τοιούτων τὰ
μὲν ἄκρα τῶν ἐχάτων, σφαιρία καὶ ὀλίγα· τὰ δὲ μεταξὺ,
ἄφρονα καὶ πολλὰ; Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν οἶε, ἔφη,
εἰ ποιητείας ἀγὼν προτεθεῖη, πάνυ ἂν ὀλίγοις καὶ ἐνταῦθα
τοὺς προφύτους φαίνωμαι; Εἰκός γε, ἦν δ' ἐγώ. Εἰκός γάρ,
ἔφη ἄλλα ταύτη μὲν οὐχ ὅμοιοι ὁ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις
εἴσιν· (ἀλλὰ σοὶ νῦν δὴ προάγοντ', ἐγὼ ἐφεποίμην)
ἀλλ' ἐκείνη, ἦ, ἐπειδὴ τις πεισέσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶ-
ναι, ἄνευ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης, καὶ περὶ ὀλίγον
ἕτερον αὐτῷ δόξῃ ψευδὴς εἶναι, ἐπίστευε μὲν ὢν, ἐπίστευε δ'

paucos esse utrosque; medios
vero, quamplurimos. Quo id
pacto, inquam, dicis? Quem-
admodum in rebus, inquit, val-
de parvis aut magnis contingit.
An arbitraris quicquam esse
rarius, quam valde magnum
aut valde parvum reperire ho-
minem; vel canem, vel quod-
vis aliud; atque rursus celerem
valde, vel tardum; pulchrum,
vel turpem; album, vel ni-
grum? an non animadvertisti
in his omnibus extremorum
quidem summa rara & pauca
esse; media vero, frequentia &
multa? Omnino quidem, in-

quam. Nonne ergo arbitraris,
inquit, si improbitatis propo-
neretur certamen, & hac in
re primarios paucos admodum
compertum iri? Consenta-
neum quidem est, inquam.
Consentaneum certe est, in-
quit: at hoc quidem pacto ra-
tiones hominibus minime simi-
les sunt; (te vero nunc ducen-
tem ego persequar) sed in hoc
similes sunt, quando videlicet
quis ratiocinandi arte destitu-
tus, crediderit sermonem ali-
quem esse verum, & paulo post
is ipse falsus esse appareat, cum
quidem aliquando talis sit, ali-

ἐκ ὧν· ἢ αἵ τις, ἕτερος καὶ ἕτερος. καὶ μάλιστα δὴ οἱ περὶ τῆς ἀνιλορικῆς λόγους ἀφαιρέσαντες, οἷδ' ὅτι τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι τε, καὶ χαίαντο κέναι μόνοι ὅτι οὐτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὕγιες, οὐδὲ βέβαιον, οὔτε τῶν λόγων· ἀλλὰ πόρτα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κάτω γέφυρα, καὶ χρόνον οὐδέναι ἐν ὧδενι μένει. Πάνυ μὲν οὖν, ἐφίω ἐγὼ, ἀληθῆ λέγεις. Οὐκαὶ, ὦ Φαίδων, ἔφη, οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ ὄντος δὴ τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου, καὶ δυνατοῦ κατανοῆσαι, ἔπειτα τήτου ἐκπεσὼν ὑπορῆ, ἀλλ' ὁ πρὸς ἀλήθειαν ποιητοῖσι λόγοις, τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκῶσιν ἀληθεῖσιν εἶναι, τοτὲ δὲ μὴ, μὴ ἑαυτὸν τις αἰκῶτο, μηδὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτεχνίαν, ἀλλὰ τελευτῶν, ἀλλ' ὁ ἀλγεῖν, ἄσμενος ὅτι τῆς λόγους ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσασκε καὶ ἥδη τὴν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λαιδρῶν τοὺς λόγους διαλεῖσθαι, τῶν ἢ τε ὄντων τῆς ἀλη-

quando vero minime; & rursus, alius *similiter* atque alius. Et præcipue quidem illos, qui plurimum in disceptationibus versantur, scis putare se tandem & sapientissimos evasisse, solosque animadvertisse, neque in rebus, neque in rationibus esse sani quicquam aut firmi; sed omnia plane, tanquam in Euripo, sursum deorsumque jactari, nec ullum tempus in *statu* aliquo consistere. Omnino quidem vera dicis, inquam. Nonne, inquit, calamitas hæc,

Phædon, miserabilis erit, si cum ratio aliqua vera firmaque sit, comprehendique valeat, & ab illa tamen quis exciderit, incertusque æstuet, quod rationes hujuscemodi audiverit, quæ eadem licet, modo veræ, modo falsæ videntur, neque se ipsum suamque ipsius incertiam accuset, sed tandem præ dolore libenter culpam omnem a se ipso in rationes transferat; & jam in reliqua vita eas odio semper habeat atque vituperet, rerumque ipsarum verita-

1 Forfan δὲ Steph.

θείας τε ἐ' ὀπιτήμης στερηθείη; Νῆ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγώ, ὥς οἰκτρὸν δῆτα.

μ'. Πρῶτον μὲν τοίνυν, ἔφη, τοῦτο εὐλαβηθῶμεν, καὶ μὴ παρῶμεν εἰς τιῶ ψυχῇ, ὥς τῶν λόγων κινδυνεύει οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι· ἀλλὰ πολὺ μάλλον, ὅτι ἡμεῖς οὐπω ὑγιᾶς ἔχομεν, ἀλλ' ἀνδριεῖτον καὶ παρθυμητέον ὑγιᾶς ἔχειν· σοὶ μὲν οὖν καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ τοῦ ἔπειτα βίου πᾶντος ἔνεχα, ἐμοὶ δὲ, αὐτοῦ ἔνεχα τοῦ θανάτου. ὥς κινδυνεύω ἔγωγε εἰ τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ **Α** πᾶν ἀπαίδεῖτο, φιλονείκως. καὶ γὰρ ἐκείνοι, ὅταν πεί του ἀμφισβητῶσιν, ὅπῃ μὲν ἔχει πεί ὧν ἀνὸ λόγον ἦ, οὐ φροντίζουσιν· ὅπως δὲ ἀ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δοξῇ τοῖς παροῦσι, τῆτο παρθημουῦται. καὶ ἐγώ μοι δοκῶ εἰ τῷ παρόντι τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν. οὐ γὰρ ὅπως τοῖς παροῦσιν ἀ ἐγώ λέγω δοξῇ ἀληθῆ εἶναι παρθημήσομαι, (εἰ μὴ εἴη πάρεργον) ἀλλ' ὅπως αὐτῷ ἐμοὶ ὅπῃ μάλιστα

tescientiaque privatus sit? Per Jovem, inquam, miserabile prorsus hoc erit.

40. Imprimis igitur, inquit, diligenter id caveamus, neque hoc in animum inducamus, nihil forsitan in rationibus sani esse; at multo potius, nos nondum sanos esse, sed virili præsenti-que animo adnitendum, ut sani efficiamur; tibi quidem & cæteris, & totius reliquæ vitæ gratia, mihi vero, mortis ipsius causa: quippe qui in periculo sum, ne in hoc ipso tempore me,

non uti philosophum deceat, geram, sed, quemadmodum valde imperiti *solent*, contentiose. Illi enim, ubi aliqua de re disceptant, non quomodo res ipsa, de qua agitur, se habeat, curant; sed ut quæ ipsi posuerunt, præsentibus *vera* videantur, contendunt. Atque ego mihi videor tantillum solum in præsentia iis præstare: quod non, ut præsentibus probem ea, quæ dico, annitar, (nisi quatenus id obiter contigerit) sed ut mihi ipsi ita se habe-

δόξει οὕτως ἔχειν. λογίζομαι γάρ, ὦ φίλε ἑταῖρε, (καὶ θέασαι ὥς πλεονεκτικῶς) εἰ μὲ τυχερὰν ἀληθῆ ὄντα ἀ ἐγὼ λέγω, χαλῶς δὲ ἔχει ὁ πεισθῆναι· εἰ δὲ μηδὲν ἐπὶ τελευτήσαντι, ἀλλ' οὖν τῶτον γε τὸ χρόνον αὐτὸν τὸ πρὸ ἑ τανάτω ἦπιν τοῖς παρῶσιν ἀνδρὶς ἔσομαι ὀδυρόμενος. ἡ δὲ ἀγνοία μοι αὕτη ἐ ξυνδιατελεῖ· (κακὸν γὰρ ἂν ἦν) ἀλλ' ὀλίγον ὑπερὶν ἀπολείται, παρεσκευασμένος μὲ δὲ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἔπεισιν ἔρχομαι ὅτι τὸ λόγον. ὑμεῖς μέντοι, ἀν ἐμοὶ πείσθητε, μακροὶ φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς ᾗ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον, ἐὰν μὲν τι ὑμῶν δοκῶ λέγειν ἀληθές, συνομολογήσατε· εἰ δὲ μή, παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε, εὐλαβέμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ πρῶθυμίας ἅμα ἑαυτὸν τε καὶ ὑμᾶς ἵσταπατήσας, ὥσπερ μέλιττα, ὁ κέντρων ἐγκαταλιπὼν οἰχίσσομαι.

μα'. Αλλ' ἴτεον, ἔφη. πρῶτόν με ὑπομνήσατε ἀ ἐλέγετε, ἐὰν μὴ φαίνομαι μεμνημένος. Σιμμίας μὲν γάρ,

re quam maxime videantur. Sic enim reputo, dulcis amice, (& vide quanto cum lucris studio) si quidem vera sunt, quæ dico, præclare sane se habet id persuaderi: sin autem mortuo nihil superest, attamen hoc certe, quod mihi vitæ superest, tempore præsentibus minus ero deplorando molestus. Hæc autem ignorantia mecum minime perseverabit; (malum enim id esset) sed paulo post delebitur. Sic equidem, inquit, Simmia & Cebes, comparatus, ad sermonem

jam revertor. Vos autem, si me audiat, nulla ferme Socratis habita ratione, sed multo potius veritatis, si quid veri vobis loqui videar, assentiamini: sin minus, omni ratione mihi adversemini, diligenter caven-tes, ne ego præ nimio studio me ipsum simul vosque decipiam, &, velut apes, aculeo in vobis derelicto, decedam.

41. Sed *ad rem* jam accedendum est, inquit. Primum mihi quæ dicebatis, in memoriam revocate, si minus meminisse vobis videar. Simmias quidem,

ὡς ἐγὼ
τερον κ
εἶδει οὐ
λυχε
παντὶ,
ψυχῇ,
καὶ ἡ
ἀπολλ
τε καὶ
αὐτ'
λόγους
τὸς δ'
ὡ ἐφα
ἀναγ
σπιν

ut arb
tuit,
vinio
prius
cies
Cebes
est o
quide
sed
anno
ma
dem
re, i
que
licet
quid

ὡς ἐγῶμαι, ἀπιτεῖτε, καὶ φοβεῖται μὴ ἡ ψυχὴ, ὅμως καὶ θεό-
τερον καὶ ἄλλιον ὃν ἔσώματος, ποραπολλύηται, ἐν ἀρμονίας
εἶδει οὔσα. Κέβης δὲ μοι ἔδοξε τοῦτο μὲ μοι ξυγχαρεῖν, πο-
λυχερονιώτερόν γε εἶ) ψυχὴν σώματι. ἀλλὰ τόδε ἄδηλον
παντί, μὴ πολλὰ δὴ σώματα καὶ πολλάκις χαλαρείψασα ἡ
ψυχὴ, ποτελευαῖον, σῶμα χαλαλιπύσσα, νῦν αὐτὴ σπολλύη)
καὶ ἡ αὐτὸ τῆτο θάνατος, ψυχῆς ὀλεθρῶ. ἐπεὶ σῶμά γ' αἰεὶ
σπολλύμενον οὐδὲν παύει). ἄρα ἄλλ' ἢ ταῦτ' ἐστίν, ὃ Σιμμία
τε καὶ Κέβης, ἀ δεῖ ἡμᾶς ὀπισχεπεῖσθαι; Συνωμολογήτην δὴ
ταῦτ' εἶναι ἀμφω. Πότερον οὖν, ἔφη, πάντας τὴς ἐμπερασει
λόγους ἐκ ἀποδέχεσθαι, ἢ τὴς μὲ, τὴς δ' ὅ; Τὴς μὲ, ἐφάτην,
τὴς δ' οὐ. Τί θν, ἡ δ' ὅς, φεῖ ἐκείνου τῷ λόγῳ λέγετε, ἐν
ὃ ἔφαμεν ἢ μάθῃσιν ἀνάμνησιν εἶ). καὶ τέττα οὕτως ἔχοντι,
ἀναγκάίως ἔχειν ἄλλοθί που πρῶτον ἡμῶν εἶναι πλὴν ψυχὴν
οἶν ἐν τῷ σώματι ἐνδεθῆναι; Εγὼ μὲ, ἔφη ὁ Κέβης, καὶ ποτε

ut arbitror, diffiditque, ac me-
tuit, ne anima, quamvis di-
vinior pulchriorque corpore,
prius tamen, utpote quæ spe-
cies sit harmoniæ, intereat.
Cebes autem hoc mihi visus
est concedere, diuturniorem
quidem esse animam corpore:
sed ait scire posse neminem,
annon cum multa sæpius ani-
ma contriverit corpora, tan-
dem aliquando relicto corpo-
re, ipsa quoque jam pereat; at-
que mors hoc ipsum sit, *vide-
licet* interitus animæ: quando
quidem corpus nunquam defi-

nit interire. Num alia, an hæc
sunt, Simmia & Cebes, quæ
nos oportet considerare? Con-
fitebantur ambo hæc esse. U-
trum ergo omnia, quæ dicta in
superioribus fuerant, rejicitis,
an alia *repudiatis*, alia non?
Alia, inquiunt, *rejicimus*, alia
non. Quid igitur, inquit, de
sermone eo statuitis, in quo
discere recordari esse diceba-
mus; &, cum ita se res ha-
beat, necesse esse nostram ali-
cubi fuisse animam, priusquam
corpori illigaretur: Mihi qui-
dem, inquit Cebes, istud tunc

θαυμάζῃς ὡς ἐπέειπεν ἡ ψὴ αὐτοῦ, καὶ νῦν ἐμυθῶ ὡς ἔ-
 δὲνι λόγῳ. Καὶ μὴν, ἔφη ὁ Σιμμίας, καὶ αὐτὸς οὕτως ἔ-
 χῳ· καὶ πάντῃ ἀνὰ θαυμάζοιμι, εἰ μοι φείγεαι τούτου ἄλ-
 λο ποτέ ἐτι δόξειεν. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἀλλ' ἀνάγκη σοι,
 ἔφη, ὦ ξένη Θεβαῖτε, ἄλλα δόξαι, ἂν περ μένη ἡδε ἡ οἴησις,
 τὸ ἁρμονίαν μὲν εἶναι συνήθετον πᾶσι, ψυχῇ δὲ ἁρμο-
 νίαν πᾶσι ἐκ τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένῃς συγκαίεσθαι.
 οὐ γὰρ που ἀποδέξῃ γε σαυτοῦ λέγοντες ὡς πρῶτον ἢ
 ἁρμονία συγκαίεσθαι, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι, ἥ ὥν ἐδὲ αὐτὴν συ-
 τελλῶναι. ἢ ἀποδέξῃ; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Αἰ-
 δάνη οἶμαι, ἢ δ' ὅς, ὅτι ἔ· ταῦτά σοι συμβαίνει λείπειν, ὅταν
 φῆς μὲν εἶναι τὴν ψυχὴν πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπου εἶδος τε καὶ
 σῶμα ἀφικέσθαι, (εἰ) δ' αὐτὴν συγκαίεσθαι ἐκ τῆς ἐνδὲ πο-
 ῶτων; ἔ· γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, ὥ ἀπειχάζεις

mirifice comprobatum erat,
 atque nunc, si qua prorsus in
 alia, in hac maxime sententia
 permaneo. Et ego quoque,
 inquit Simmias, ita compara-
 tus sum; vehementerque ad-
 mirarer, si mihi unquam hac
 de re aliter videretur. At ve-
 ro necesse est, inquit Socrates,
 hospes Thebane, aliter tibi vi-
 deri, si in hac opinione perman-
 feris, harmoniam quidem com-
 positum quoddam esse, animam
 vero harmoniam quandam, ex
 iis, quæ per corpus intensa
 sunt, constitutam. Nunquam

enim tibi ipsi dicenti assentie-
 ris, harmoniam prius compo-
 sitam esse quam illa, ex quibus
 eam componi oporteret: an
 id admittes? Nullo, inquit,
 Socrates, modo. Animadver-
 tis igitur, inquit, id evenire,
 ut tibi ipsi minime constes,
 quando dicis animam quidem,
 priusquam in humanam spe-
 ciem corpusq; deveniret, exti-
 tisse, eam autem ex iis, quæ non-
 dum erant, constitutam fuisse?
 Neque enim hæc tale quid-
 dam tibi est harmonia, *quale*
est id, cui tu similem esse dicis:

i Forſan ταῦτά

ἀλλὰ πρῶτον καὶ ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ καὶ οἱ φθόγγοι
ἐπ' ἀνάρμοστοι ὄντες γίνονται· τελευταῖον δὲ πάντων ξυμ-
τάται ἡ ἀρμονία, καὶ πρῶτον ἀπόλλυται. οὗτο οὖν σοι
ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυβάσεται; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Σιμ-
μίας. Καὶ μὴν, ἡ δ' ὅς, ὥρέπει γε, εἴπερ τῷ ἄλλῳ λόγῳ
ξυωδῶ εἶναι, καὶ τῷ περὶ ἀρμονίας. Πρέπει γὰρ, ἔφη ὁ
Σιμμίας. Οὗτο τοίνυν, ἔφη, σοι οὐ ξυωδός. ἀλλ' ὅρα
πότερον αἰρῇ τῆς λέξεως, τὴν μάθησιν ἀναμνησιν εἶναι, ἢ ψυ-
χῇ, ἀρμονίαν. Πολὺ μᾶλλον ἐκείνον, ἔφη, ὦ Σώκρατες. ὅδε
μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως, μὲν εἰκότως τινὸς καὶ εὐ-
πρεπείας· ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις. ἐγὼ δὲ τοῖς
ἀλλοῖς τῆς εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένων λόγοις ξυνοί-
δα οὖσιν ἀλαζόσι· καὶ ἂν τις αὐτὸς μὴ φυλάττηται, εὖ μά-
λα ἔξαπατῶσι, καὶ ἐν γεωμετρίας καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀπα-
σι. ὁ δὲ περὶ τῆς ἀναμνήσεως ἔμαθήσεως λόγος, δι' ὑπο-

at prius & lyra & chordæ & soni necdum modulati existunt: tandem vero componitur harmonia omnium postrema, primaque disperditur. Hic itaque sermo quonam pacto cum illo concinet? Nullo modo, inquit Simmias. At vero, si quem alium, inquit, sermonem sibi consonum esse *par est*, eum certe decet, qui de harmonia habetur. Decet nimirum, inquit Simmias. Hic igitur tuus consonus non est, inquit. Vide ergo utrum sermonum horum eligas, discere mi-

mirum recordari esse, an *potius* animam esse harmoniam. Multo potius illum, Socrates, inquit. Hunc namque absque demonstratione admisi, ex verisimili quadam convenientia & speciosa imagine; unde & vulgo hominum placet. Ego autem sermones eos, qui ex verisimilibus demonstrationes conficiunt, speciosos solummodo & inanes esse scio; ac, nisi quis eos caveat, valde decipiunt, & in geometria & in cæteris omnibus. Sermo autem iste de recordando & discendo, fun-

γέστωσ ἀξίας, ἀποδέξασθαι εἰρήναι. ἐρρήθη γάρ πῃ ὅπως ἡμῶν
 εἴ) ἡ ψυχὴ, καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι, ὡς περ' αὐτῆς ἐστὶν ἡ
 ἔσχα, ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν ὅσῃ ἐστὶν. ἐγὼ δὲ ταύτην, ὡς
 ἐμαυτὸν πείθω, ἰκανῶς τε καὶ ὀρθῶς ἀποδέδεγμαί. ἀνάγκη οὖν
 μοι, ὡς εἴοικε, ἀφ' ταύτης, μήτε ἐμαυτῷ μήτε ἄλλῃ ἀποδέ-
 χεσθαι, λέγοντος ὡς ψυχὴ ἐστὶν ἀρμονία.

μβ'. Τί δέ, ἢ δ' ὅς, ὦ Σιμμία; τῇδε δοκεῖ σοι ἀρμο-
 νία, ἢ ἄλλη τινὶ σωθήσεται προσήκειν, ἄλλως πῶς ἔχειν, ἢ ὡς
 ἐκεῖνα ἀν' ἔχῃ, ἔξ ὧν ἀν' συλκείηται; Οὐδαμῶς. Οὐδὲ μὴ
 ποιεῖν τι, ὡς εἰῶμαι, ἐδέξαι πάσχειν ἄλλο, πρ' ἃ ἀν' ἐκεῖνα ἢ
 ποιῇ ἢ πάσχει. Ζυνέφη. Οὐκ ἄρα ἡγεῖσθαι γε προσήκει ἀρμο-
 νίαν τέτων ἔξ ὧν ἀν' συλκείηται, ἀλλ' ἔπεσθαι. Ζυνεδοκέει. Πολ-
 λὺν ἄρα δεῖ ὁρατρία γε ἀρμονίαν κινηθῆναι ἢ φθέγγεσθαι, ἢ π
 ἄλλο ἐναντιωθῆναι τοῖς αὐτῆς μέρεσι. Πολλὺ μὲν τοι, ἔφη.

damento innititur fide digno. Dictum est enim animam nos-
 tram ita esse alicubi, prius e-
 tiam quam in corpus deveni-
 ret, ut illa ipsa essentia, quæ
 Ejus quod vere est cognomen-
 tum habet. Ego vero huic, ut
 mihimet persuadeo, satis tuto
 recteque assensus sum. Ob
 hæc igitur, ut videtur, mihi
 necesse est, ut neque mihi ipsi
 neque alii id affirmanti assen-
 tiar, animam harmoniam esse.

42. Quid vero, Simmia? in-
 quit. Videturne tibi, vel huic
 harmoniæ, vel alteri cuiquam

compositioni convenire, ut a-
 liter se habeat quam illa, ex
 quibus confletur? Nullo mo-
 do. Neque etiam, ut aliud
 quicquam, quemadmodum ego
 arbitror, aut agat aut patiat-
 ur, quam illa vel agant vel pa-
 tiantur. Assensus est. Non
 igitur harmoniæ convenit, ut
 iis præeat, ex quibus compo-
 sita sit, sed ut ea sequatur.
 Consensit. Quare multum ab-
 est, ut harmonia contra mo-
 veatur, aut sonet, aut quoquam
 alio modo partibus suis adver-
 setur. Multum quidem, inquit.

I Forfan αὐτῇ.

Τί δέ; οὐχ οὕτως ἁρμονία πέφυκεν εἶ) ἐκείνη ἁρμονία, ὡς
 ἀν ἁρμόδι; Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἡ οὐχί, ἢ δ' ὅς, ἐὰν μὲν
 μᾶλλον ἁρμόδι καὶ ὅτι πλέον (εἴπερ εὐδέχεται τὸτο γίγνε-
 σθαι) μᾶλλον τε ἀν ἁρμονία εἴη ἢ πλείων· εἰ δ' ἡττόν τε καὶ
 ἐπ' ἐλάττω, ἡττων τε καὶ ἐλάττω; Πάνυ γε. Ἡ οὖν ὅτι
 τὸτο πρὸς ψυχὴν, ὥστε καὶ κατὰ τὸ σμικρότατον μᾶλλον ἐτέ-
 ραν ἐτέρας ψυχῆς ὅτι πλέον καὶ μᾶλλον, ἢ ἐπ' ἐλάττω καὶ
 ἡττόν, αὐτὸ τὸτο εἶ), ψυχίῳ; Οὐδ' ὁπωσιουῶ, ἔφη. Φέρε
 δὴ, ἔφη, πρὸς Διός. λέγεται ψυχὴ, ἢ μὲν νοῦν τε ἔχειν καὶ
 ἀρετὴν, καὶ εἶναι ἀγαθή· ἢ δὲ, ἀνοίαν τε καὶ μοχθηρίαν, καὶ
 εἶναι κακὴ· καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μάλιστα.
 Τῶν οὖν πεφωτισμένων τὴν ψυχὴν ἁρμονίαν εἶ), τί τις φήσει ταῦ-
 τα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς, τὴν τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν;
 πότερον ἁρμονίαν τινὰ αὐτῶν ἄλλω καὶ ἀναρμοσίαν; καὶ τί
 μὲν ἡρμόσθαι, τὴν ἀγαθὴν, καὶ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἁρμονίαν οὕση

Quid vero? nonne unaquæ-
 que harmonia ita natura com-
 parata est, ut eatenus sit har-
 monia, quatenus temperata sit?
 Haud satis intelligo, inquit.
 Nonne, inquit, si magis plusque
 temperata sit, (si quidem id fieri
 potest) magis & plus harmonia
 erit; sin vero minus parcius-
 que, minor parciusque? Om-
 nino. Num de anima id dici
 potest, ut vel in minima qua-
 vis re alia anima vel magis
 & plus, vel minus parciusque
 quam alia, id ipsum sit, *nimi-*
rum anima? Nequaquam, in-

quit. Age ergo, inquit, per
 Jovem: dicitur anima, alia qui-
 dem prudentiam virtutemque
 habere, atque esse bona; alia
 vero dementiam & vitium,
 malaque esse: an & hæc vere
 dicuntur? Vere equidem. Eo-
 rum ergo, qui animam harmo-
 niam esse statuunt, quidnam
 aliquis hæc esse dicet, quæ ani-
 mabus insunt, virtutem *nempe*
 & vitium? an aliam quandam
 concordiam atque discordiam?
 & alteram quidem, *nempe* bo-
 nam, concordem esse; & cum
 ipsa concordia sit, alteram in

ἄλλην ἀρμονίαν· τὴν δὲ, ἀνάρμοστον αὐτῷ τε εἶναι, καὶ οὐκ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἄλλω; Οὐκ ἔχω ἔγωγε, ἔφη ὁ Σιμμίας, εἰπεῖν. δῆλον δὲ, ὅτι τοιαῦτα ἅπ' ἀν' λέγει οὐκ εἶναι. Ἰσομερῶς. Ἀλλὰ θεωρολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἥττον ἐτέραν ἐτέρας ψυχῇ ψυχῆς εἶναι. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὁμολόγημα, μηδὲν μᾶλλον μηδ' ὅτι πλεον, μηδ' ἥττον μηδ' ἐπ' ἔλαττον, ἐτέραν ἐτέρας ἀρμονίαν ἀρμονίας εἶναι. ἢ γὰρ; Πάνυ γε. Τῷ δέ γε μὴ μᾶλλον μηδ' ἥττον ἀρμονίαν οὔσαν, μηδ' ἔλαττον μηδ' ἥττον ἡρμόσασθαι. ἔστιν οὕτως; ἔστιν. Ἡ δὲ μήτε μᾶλλον μήτε ἥττον ἡρμωσμένη, ἔστιν ὅτι πλεον ἢ ἔλαττον ἀρμονίας μετέχει, ἢ τὸ ἴσον; Τὸ ἴσον. Οὐκοῦν ψυχῇ, ἐπειδὴ οὐδὲν μᾶλλον οὐδ' ἥττον ἄλλῃ ἄλλῃ αὐτὸ τοῦτο ψυχῇ ὅτιν, οὐδ' ἔστι μᾶλλον οὐδ' ἥττον ἡρμόσασθαι. Οὕτω. Τοῦτο δέ γε πεπονθῆα, οὐδ' ἔστι πλεον ἀναρμοστίας οὐδ' ἀρμονίας μετέχει ἀν'. Οὐ γὰρ οὕτω. Τῷτο

se concordiam continere: alteram vero & ipsam discordem esse, nec aliam in se habere concordiam? Quod respondeam, inquit Simmias, non habeo. Constat tamen eum, qui hoc posuerit, talia quædam responditurum. At prius, inquit, concessum est nihilo magis aut minus aliam alia animam esse. Id vero hoc in se continet concessum, neque magis nec plus, neque minus nec parcius, aliam alia harmonia harmoniam esse: nonne? Prorsus. Eam vero certe, quæ neque magis

neque minus harmonia est, neque magis neque minus esse temperatam: itane est? Est. Quæ vero neque magis neque minus temperata est, an fieri possit, ut magis minusve harmoniæ particeps sit, an potius æque? Æque. Anima ergo, siquidem neque magis neque minus alia quam alia hoc ipsum est, scilicet anima, neque magis neque minus temperata est. Ita est. Cum autem ita comparata sit, nihilo magis discordiæ vel concordiae particeps erit. Nequaquam. Cum

δ' αὐ
ρα ε
νία ε
τ' ὁρ
εἶν.
ἀναρ
ψυχ
προε
των
χασι
καθ
χεν
εἶνα

vero
num
tutis
fiqui
virtu
lo p
dum
nem
tii p
harm
quæ
licet
disco
quan
nima
vitiu

δ' αὖ πεπονθῆα, ἅρ' ἂν τι πλεόν χακίας ἢ ἀρετῆς μέλεχοι ἐτέ-
ρα ἐτέρας· εἴπερ ἢ μὲ χακία, ἀναρμωσία, ἢ δὲ ἀρετὴ, ἁρμο-
νία εἴη; Οὐδὲν πλεόν. Μᾶλλον δὲ γέ που, ὦ Συμμία, καὶ
τ' ὀρθὸν λόγον, χακίας οὐδεμία ψυχὴ μετέξει· εἴπερ ἁρμονία
ἐστίν. ἁρμονία γὰρ δὴ πᾶς, παντελῶς αὐτὸ τῷτο ὅσα, ἁρμονία,
ἀναρμωσίας ὅπου ἂν μεταίχοι. Οὐ μύθοι. Οὐδέ γε δὴ που
ψυχὴ, οὕσα παντελῶς ψυχὴ, χακίας. Πῶς γὰρ, ἐκ γε τῶν
προειρημένων; Ἐκ τούτου ἄρα ὁ λόγος ἡμῖν πᾶσαι ψυχαὶ πάν-
των ζώων ὁμοίως ἀγαθαὶ ἔσονται· εἴπερ ὁμοίως ψυχαὶ πεφύ-
χασιν, αὐτὸ τῷτο τὸ ψυχαὶ εἶναι. Εμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώ-
κρατες. Ἡ καὶ χαλῶς δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, οὕτω λέγεσθαι, καὶ ἴπα-
σκειν ταῦτα ὁ λόγος, εἰ ὀρθὴ ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν
εἶναι; Οὐδ' ὅπως οὖν, ἔφη.

μυ'. Τί δέ; ἢ δ' ὅς, τ' ἐν ἀνθρώπῳ πάντων ἑσθ' ὅ, τι ἄλ-

vero rursus ita comparata sit,
num plus aliquid vitii vel vir-
tutis alia quam alia possideat;
siquidem vitium discordia est,
virtus vero concordia? Nihilo
plus. Potius vero secun-
dum rectam, Simmia, ratio-
nem, nulla omnino anima vi-
tii particeps erit; siquidem est
harmonia. Harmonia enim,
quæ omnino illud ipsum, *sci-*
licet harmonia, est, nunquam
discordiæ particeps erit. Nun-
quam certe. Neque igitur a-
nima, quæ omnino sit anima,
vitii. Quo enim modo ex iis,

quæ dicta sunt, *id fieri posset?*
Hac igitur ratione omnes a-
nimantium omnium animæ
bonæ similiter erunt; siqui-
dem eorum animæ similiter
natura comparatæ sunt, quod
ad hoc ipsum attinet, nempe
ut animæ sint. Mihi quidem,
inquit, Socrates, ita videtur.
An & recte sic tibi dici vide-
tur, atque hæc sequutura, si
vera hæc esset positio, animam
harmoniam esse? Nullo modo,
inquit.

43. Quid vero? inquit, ex om-
nibus, quæ homini insunt, ali-

λο λέγεις ἄρχεν ἢ ψυχὴν, ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; Οὐκ ἔγω-
γε. Πότερον συγχωρεῖσιν τοῖς χεῖ τοῦ σώματος πάθειν, ἢ καὶ ἐν-
αντιμεμνην τοῖς παθήμασι; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, ὡς εἰ καί-
ματος εἰόντος καὶ δίψας, ὅτι τὸυναντίον ἔλκειν, τὸ μὴ πίνειν
καὶ πείνης εἰούσης, ὅτι τὸ μὴ ἐσθίειν καὶ ἄλλα μυρία περ ὁρᾷ-
μεν ἐναντιμεμνην τὴν ψυχὴν τοῖς χεῖ τοῦ σώματος. ἢ οὐ; Πά-
νυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν αὖ ὁμολογήσαμεν ἐν τοῖς πρῶτον, μή-
ποτ' ἀν' αὐτὴν, ἁρμονίαν γε οὔσαν, ἐναντία ἄδειν οἷς ὅπτι-
νοιτο καὶ χαλῶτο καὶ πάλλοιτο καὶ ἄλλο ὅτιοῦν πᾶσι
πάθοι ἐκεῖνα, ἔξ ὧν τυγχάνει οὔσα, ἀλλ' ἐπεσθαι ἐκείνοις,
καὶ οὐποτ' ἀν' ἡγεμονεύειν; ὁμολογήσαμεν, ἔφη· πῶς γὰρ
οὐ; Τί οὖν; νῦν οὐ πᾶν τὸυναντίον ἡμῖν φαίνεται ἐργαζομέ-
νη, ἡγεμονεύουσα τε ἐκείνων πάντων, ἔξ ὧν φησὶ τις αὐτὴν εἶναι,
καὶ ἐναντιμεμνην ὀλίγα πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου, καὶ δεσπό-

udne quiddam præter animam
asseris dominari, præsertim si
prudens sit? Non equidem.
Utrum corporis perturbatio-
nibus indulgendo, an potius
ejus affectionibus repugnan-
do? Dico autem tale quid-
dam, veluti, cum calor adsit &
fitis, in contrariam partem tra-
hendo, ne bibat; & similiter,
cum adsit fames, ne edat: & in
aliis quamplurimis videmus a-
nimam corporis affectionibus re-
pugnantem: nonne? Et qui-
dem maxime. Nonne in supe-
rioribus confessi sumus, ip-

sam, si harmonia esset, nun-
quam contraria sonaturam mo-
dis iis, quibus intenduntur vel
remittantur vel vibrentur, vel
quodcunque demum aliud pa-
tiantur illa, ex quibus ipsa con-
flatur, sed eam illa sequutu-
ram, nunquam vero præitu-
ram? Confessi sumus, inquit:
quidni enim? Quid ergo? non-
ne nunc contra omnino vide-
tur agere, quippe quæ iis om-
nibus imperat, ex quibus dixe-
rit aliquis ipsam constitui, at-
que ferme in omnibus per om-
nem vitam repugnat, omnibus

ἔχου πάντας τρόπους· τὰ μὲν, χαλεπώτερον κολάζουσα καὶ μετ' ἀλγιδόνων· τὰ τε καὶ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν, τὰ δὲ, φραστότερον· καὶ τὰ μὲν, ἀπειλῶσα, τὰ δὲ, νεθετῶσα ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀργαῖς καὶ φόβοις, ὥς ἄλλη οὕσα ἄλλω φράσματι ἀφ' αὐτῆς λέγουμένη· οἷόν περ καὶ Ὀμηρος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ πεποιήκεν· οὕτως λέγει τὴν Ὀδυσσεά, *οὕτως λέγει τὴν Ὀδυσσεά,*

Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ,

Τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

Ἄρ' οἷός τ' αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι, διανοόμενον ὡς ἀρμονίας αὐτῆς ἔσσης, καὶ οἷας ἀγεσθαι ὑπὸ τῆς τοῦ σώματος παθῶν, ἀλλ' ἔχ' οἷας ἀγεῖν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν, καὶ ἔσσης αὐτῆς πολὺ θειότερα πρὸς πρᾶγματος ἢ κατ' ἀρμονίαν; Νὴ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔκ' ἐμοί γε δοκεῖ. Οὐκ ἄρα, ὦ ἄριστε, ἡμῖν ἔδαμῃ χαλῶς ἔχ' ψυχὴν ἀρμονίαν πινὰ φάναϊ (εἶ). Ἔτε γὰρ αὖν, ὡς εἴκεν, Ὀμήρῳ θίγῃ ποιητῇ ὁμολογοῦμεν, ἔτε αὐτοὶ ἡμῖν αὐτοῖς. *Εἰχεν ἔπως ἔφη.*

que dominatur modis; partim gravius & cum doloribus puniens, & ex gymnasticis atque medicinae instituto, partim vero mitius; & partim comminando, partim monendo cupiditates & iras atque timores, tanquam alia quædam res aliam alloquens? quemadmodum & Homerus in Odyssea finxit; ubi de Ulyssæ ait,

Pectore autem percusso, cor sermone hoc allocutus est,

Hoc quidem fer, cor meum, pejus etenim aliud olim tulisti.

An putas ipsum hæc finxisse, existimantem animam harmo-

niam esse, & huiusmodi quidem, quæ a corporis affectionibus ducatur, non autem huiusmodi, quæ eas ducat regatque, & quæ sit ipsa quiddam longe divinius, quam quod harmoniæ competat? Per Jovem, Socrates, mihi quidem minime videtur. Nequaquam ergo, vir optime, hoc nobis bene se habet, ut animam harmoniam quandam esse dicamus. Sic enim, ut apparet, neque Homero divino poetæ, neque nobis ipsis consentiemus. Ita se res habet, inquit.

μδ'. Εἶεν δὴ, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης· τὰ μὲν Ἀρμονίας ἡ-
μῶν τῆς Θηβαϊκῆς ἱλαά πῶς, ὡς ἔοικε, μετρίως γέγονε. τί
δὲ δὴ, τὰ Κάδμου, ἔφη, ὦ Κέβης, πῶς ἱλασόμεθα, καὶ
τίνι λόγῳ; Σύ μοι δοκεῖς, ἔφη ὁ Κέβης, ἰξυρήσειν. του-
τονὶ γούῳ τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν Ἀρμονίαν θαυμαστῶς μοι
εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. Σιμμίου γὰρ λέγοντι· ὅτε ἡ-
πέρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἰπὶ ἑξὶ τίς χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐ-
τοῦ. πάνυ μοι οὖν ἀτόπως ἔδοξεν εὐθὺς τὴν πρὸς τὴν ἑ-
φοδὸν οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. ταῦτα δὴ οὐκ ἂν θαυ-
μάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πάθοι. Ω γὰρ δὲ,
ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ μέγα λέγε, μή τις ἡμῶν βασιλεία
πείσῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα λέγεσθαι. ἀλλὰ δὴ ταῦ-
τα μὲν τῷ θεῷ μελήσῃ· ἡμεῖς δὲ Ομηρικῶς ἐγγὺς ἴοντες,
πειρώμεθα εἰ ἄρα τί λέγεις. ἔτι δὲ δὴ τὸ κεφάλαιον αὐ-

44. Esto igitur, inquit Socra-
tes: Harmoniæ quidem The-
banæ sermonem commode fa-
tis, ut videtur, jam placavimus.
Quid vero, Cadmeum, Ce-
bes, quonam pacto & quo
sermone placabimus? Tu mi-
hi, inquit Cebes, *viam* inven-
turus videris. Hunc nempe
sermonem adversus illam Har-
moniam mirum in modum
præter opinionem meam ha-
buisti. Dum enim Simmias
id, de quo ambigebat, expone-
bat, valde mirabar, si quis ha-
beret, quod sermoni ejus re-

sponderet. Omnino itaque
præter expectationem meam
visus est ne primum quidem
orationis tuæ impetum susti-
nuisse. Minime igitur admi-
rarer, si Cadmeo quoque ser-
moni hæc eadem contigerint.
Ne, bone vir, tam magnifica
loquaris, inquit Socrates, ne
qua nobis sermonem futurum
subvertat invidia. Sed hæc qui-
dem deo curæ erunt; nos au-
tem, ut verbis Homericis utar,
cominus congressi, periculum
faciamus, utrum aliquid dicas.
Summa vero eorum, quæ per-

ζητῆις· ἀξιοῖς ὀπιδεχθῆναι ἡμῶν τιῶ ψυχῇ ἀνόμεθ' ἔν
 τε καὶ ἀθάνατον οὔσαν· εἰ φιλόσοφος ἀνὴρ μέλλων σποθα-
 τῆσθαι, γάρρ' ὦν τε καὶ ἡγούμενος σποθατῶν ἐκεῖ εὖ πρᾶξεν
 ἀφαιρύντως ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιούς ἐτελεύτα, μὴ ἀνόητόν τε
 καὶ ἡλίθιον γάρρ' ὅτι γάρρ' ἴσσει· τὸ δὲ σποφαίνειν ὅτι ἰσχυρὸν π
 ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδὲς, καὶ ὅτι ἦν ἐπὶ πρῶτον πρὶν ἡ-
 μᾶς γενέσθαι, ὁδὲν κωλύειν φησὶ πόρτα ταῦτα μινύειν,
 ἀθανασίαν μὲν μὴ, ὅτι δὲ πολυχρόνιον τέ ἐστιν ἡ ψυχὴ, καὶ
 ἡ πρὶν πρῶτον ἀμήχανον ὅσον χρόνον, καὶ ἡδεῖ τε καὶ
 ἐπ' αὐτῇ πολλὰ ἄττα. ἀλλὰ γὰρ ὁδὲν π μᾶλλον ἦν ἀ-
 θάνατον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς ἀνθρώπου σῶμα εἰσεῖν, ἀρ-
 χὴ ἦν αὐτῇ ὀλέθρου, ὥσπερ νόσος· καὶ τάλαιπωρομένη τε
 δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῶη, καὶ τελευτῶσά γε, ἐν τῷ καλῶμένῳ
 γανάτῳ ἀπολλύοιτο. ἀφαιρὲν δὲ δὴ φησὶ ὁδὲν, εἴτε ἀπαξ
 εἰς σῶμα ἔρχεται, εἴτε πολλάκις, πρὶν γε ὅ ἔχασον ἡμῶν

quiris, est *hujusmodi*: demon-
 strandum esse judicas, animam
 nostram neque interitui obno-
 xiam, neque mortalem esse;
 ne philosophus, qui instante
 morte præsenti animo est, &
 existimat se, cum mortuus sit,
 longe felicior fore, quam in
 omni hac vita fuerat, insipien-
 ter stulteque confidat. Osten-
 dere autem validum quiddam
 esse animam atque divinum,
 & prius etiam, quam nati era-
 mus, extitisse, nihil impedi-
 mento esse ais, quo minus hæc
 omnia, non immortalitatem

quidem ejus evincant, sed *dun-
 taxat* animam diuurnam esse,
 & immensum quoddam tem-
 pus alicubi antea extitisse, no-
 vissesque & egisse permulta.
 Nihilo tamen magis *ob hoc*
 immortalis erat; imo ipse in
 humanum corpus ingressus,
 quasi morbus, ipsi interitus e-
 rat initium; *adeo ut* & hic vi-
 tam miseram agat, ac tandem
 in eo, qui mors vocatur, *sine*
 intereat. Nihil autem differre
 censet, utrum semel tantum,
 an sæpius in corpus veniat, ad
 hoc quidem, ut quivis nostrum

φοβεῖσθαι. προσήκει γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἶδέναι, μηδ' ἔχοντι λόγον διδόναι, ὡς ἀθάνατόν ἐστι τοιαῦτ' ἀπῆλα ὅσιν, οἷμαί, ὦ Κέβης, ἀ λέγεις· καὶ ἔξεπίτηδες πολ- λάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ τι διαφύγοι ἡμᾶς· εἴτε τι βού- λει προδῆς, ἢ ἀφέλῃς. Καὶ ὁ Κέβης, Ἀλλ' ὅσῳ ἔγωγε εἰ τῷ παρὲντι, ἔφη, οὐτ' ἀφελεῖν οὔτε προδεῖναι δέομαι. ἐστὶ γ' ταῦτα, ἀ λέγω.

μέ. Οὗτω Σωκράτης συχνὸν χρόνον ὅπιστα, καὶ πρὸς ἑαυτὸν πικρὰ μὲν, Οὐ φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς. ὅπως γ' δεῖ πρὸς γενέσεως καὶ φθορᾶς τ' αἰτίαν δια- περχαματεύσασθαι. ἐγὼ οὖν σοι δέμμι πρὸς αὐτῶν, εἰ βού- λη, τά γε ἐμὰ πάθη. ἔπειτα ἂν τι σοὶ χρήσιμον φαίνηται ὅτι ἂν λέγω, πρὸς τ' περὶ πρὸς ὧν λέγεις, χρήσι. Ἀλλὰ μὴ, ἔφη ὁ Κέβης, βόλομά γε. Ἀκκε ποίνυν ὡς ἐρωῦται. ἐγὼ γ', ἔφη, ὦ Κέβης, νέος ὢν, θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης

pertimescat. Merito enim ti-
mendum esse, nisi stultus sit,
ei, qui neque sciat, neque ra-
tionem reddere queat, cur *a-*
nima sit immortalis. Talia
quædam, opinor, dicis, Ce-
bes: atque ego ea de industria
sæpius repeto, ne quid nos fu-
giat; ut, si quid velis, his addas
vel demas. Hic Cebes, At
nihil equidem in præsentia ha-
beo, inquit, quod aut demam
aut adjungam: hæc vero sunt,
quæ dico.

45. Tunc Socrates, cum
diu sermonem intermisisset, &

secum aliquid confiderasset,
Haud leve quidem, Cebes, in-
quit, requiris. Omnino enim
oportet generationis corrup-
tionisque causam pertractare.
Ego igitur, si vis, ea tibi, quæ
mihi in iis *investigandis* even-
runt, enarrabo. Deinde, si
quid eorum, quæ dixero, ad fi-
dem rebus iis, de quibus agis,
faciendam conducere putabis,
uteris. Volo certe, inquit Ce-
bes. Audi igitur jam narra-
tem. Ego quidem, Cebes, in-
quit, cum essem juvenis, mira
quadam ejus sapientiæ cupidi-

τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαι. Ὡς ἐρ-
 φανον γὰρ μοι ἐδόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς αἰτίας ἐχέσθαι, διὰ τί
 γίνεται ἕκαστον, καὶ ἀφ' οὗ πᾶς πόλλυται, καὶ ἀφ' οὗ πᾶς ὅτι.
 καὶ πολλὰς ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μετέβαλλον, σχεπτῶν
 ὡς τὸν τὰ τοιάδε, Ἀρ' ἐπειδὴ τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ση-
 πεδὸνα πινὰ λάβη, ὥς τινες ἔλεγον, τότε δὴ τὰ ζῶα συντρέ-
 φεται; καὶ πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ὃ φρονούμεν, ἢ ὁ ἀήρ, ἢ
 τὸ πῦρ; ἢ τούτων μὲν ὅδεν, ὁ δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰ-
 σθήσεως παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὁσφραίνεσθαι;
 ὅκ τούτων δὲ γίνοιτο μνήμη καὶ δόξα; ὅκ δὲ μνήμης καὶ
 δόξης λαβέσθης ὃ ἡρεμεῖν, κατὰ ταῦτα γίγνεται ὁπίσθημι;
 Καὶ αὖ τούτων τὰς φθορὰς σκοπῶν, καὶ τὰ πρὸ τὸν οὐρα-
 νόν τε καὶ πρὸ γῆς πάσης, τελευτῶν οὕτως ἐμαυτῷ ἐδόξα
 πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυῆς εἶναι, ὥς ὅδεν χρῆμα. τεκ-
 μῆριον δὲ σοι ἐρῶ ἰχθυόν· ἐγὼ γὰρ αὖ καὶ πρὸς τούτων σαφῶς

tate flagrabam, quam natu-
 ræ commentationem vocant.
 Magnificum enim esse cense-
 bam, singulorum causas intel-
 ligere, cur unumquodque fiat,
 atque intereat, & existat. Sæ-
 piusque me sursum deorsum-
 que jaëtabam, talia quædam
 primo considerans, Utrum
 postquam calidum & frigidum
 putredinem aliquam accepe-
 rint, quemadmodum nonnul-
 li dixerunt, tunc quidem a-
 nimalia nutriantur? Et utrum
 sanguis sit id quo sapimus, an
 aer, an ignis; an vero nihil
 horum, sed cerebrum sit id,

quod præbeat sensus audien-
 di, videndi, & olfaciendi; ex
 his autem memoria & opi-
 nio fiat; ex memoria verò
 & opinione quietem conse-
 quuta, hoc modo scientia o-
 riat? Et rursus horum cor-
 ruptiones considerans, atque
 ea, quæ cælo terræque con-
 tingunt, tandem adeo mihi ad
 hæc consideranda visus sum
 hebes, ut nihil magis. Argu-
 mentum vero hujusce afferam
 tibi satis validum: ego enim
 ab hac rerum consideratione
 usque adeo sum obcæcatus, ut
 ea etiam, quæ prius manifeste

ἡπιτάμην, (ὡς δὴ ἑμαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδόκουν) τότε ὑπὸ ταύτης ἡ σκέψας ἔπαυσε σφόδρα ἐτυφλώθη, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὧμιν εἰδέναι, ὡς ἄλλων τε πολλῶν, καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπος αὐξάνειν. τὸ δὲ ὧμιν πρὸς παντὶ δῆλον ἐστίν, ὅτι διὰ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν. ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἔστι σιτίων ταῖς μὲν σαρκὶ σάρκες προσγέγων, τοῖς δὲ ὅσσοις ὅσῃ, καὶ ἔπαυσε καὶ τὸ αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ αὐτῶν οἰκεία ἐχέουσιν προσγέγων, τότε δὴ καὶ ὀλίγον ὄγκον ὄντα, ὑπερον πολὺν γαστρίαν, καὶ ἔπαυσε γαστρίαν καὶ σμικρὸν ἄνθρωπον, μέγαν. οὕτω τότε ὧμιν· οὐ δοκῶ σοι μετρίως; Εμοῖς, ἔφη ὁ Κέβης. Σκέψαι δὴ καὶ τὰδε ἔπι. ὧμιν δὲ ἔχοντες ἰκανόν μοι δοκεῖν, ὅπως πῶς φαίνοιτο ἄνθρωπος πρῶτος μέγας σμικρῶ, μείζων ἐστὶν αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος ἵππῳ καὶ ἔπι γε τέτων ἐναργέστερα, τὰ δέχα μοι ἐδοκεῖ ὅτι οὐκ πλεόνα εἶναι, διὰ τὸ δύο αὐτοῖς ὁρασθῆναι καὶ τὸ δίπνη καὶ πηχυαίς μείζων ἐστὶν, διὰ τὸ ἡμίση αὐτῶν ὑπερέχειν. Νῦν δὲ δὴ,

sciebam, (ut mihi quidem aliisque videbar) dediscerem, tum in aliis multis, quæ antea me scire putabam, tum in hoc, quamobrem homo crescat. Nam prius opinabar hoc cuilibet esse manifestum, id edendo nempe & bibendo fieri. Ubi enim ex cibis carnes carnibus, ossaque ossibus, eodemque modo aliis singulis ea, quæ ejusdem cum ipsis naturæ sint, accesserint, tunc sane molem primo exiguam, deinde ingentem evadere, adeoque parvum hominem effici magnum. Ita

tunc opinabar: nonne commode satis tibi videor? Mihi quidem, inquit Cebes. Perpende ergo & hæc insuper. Arbitrabar nempe satis recte mihi videri, quoties hominem magnum parvo astantem, judicarem capite ipso esse majorem, & equum equo similiter: atque multo etiam evidentius decem ideo plura apparebant mihi quam octo, propterea quod duo illis accessissent; & bicubitale cubitali ideo majus esse, quod ipsum dimidio superaret. Nunc vero,

ἔφη ὁ Κέβης, τί σοι δοκεῖ περὶ αὐτῶν; Πόρρω πού, ἔφη, νῆ Δία ἐμὲ εἶναι τοῦ οἶεσθαι περὶ τούτων πῶς αἰτίαν εἰδέναι· ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ, ὅδ' ὥς, ἐπειδὴ ἐνὶ τις παροῇ ἐν, ἢ ὅ ἐν ᾧ παροσετέθη δύο γέγονεν, ἢ τὸ παροστέθεν καὶ ᾧ παροσετέθη, ἀφ' οὗ πῶς παροσθεσιν τοῦ ἐτέρου ᾧ ἐτέρω, δύο ἐγένετο. θαυμάζω γὰρ εἰ, ὅτε μὲν ἑκάτερον αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν, ἐν ᾧ ἑκάτερον ἦν, καὶ οὐκ ἦσιν τότε δύο· ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν ἀλλήλοις, αὐτὴ ἀρα αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δύο γενέσθαι, ἢ ξυνόσθαι, τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι. ὅδ' ὥς εἰάν τις ἐν ἀσυχίᾳ, διώμαμα ἔτι πείθεσθαι ὥς αὐτὴ αὐτὴ αἰτία γέγονεν ἢ οἰσὶς τοῦ δύο γεγονέναι. συνδυία γὰρ γίγνεται ἢ τότε αἰτία τοῦ δύο γίγνεσθαι. τότε μὲν γὰρ, ὅπ' σιμῆγετο πλησίον ἀλλήλων καὶ παροσεπίθετο ἕτερον ἐτέρω· νῦν δ', ὅπ' ἀπάγεται καὶ χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἐτέρου. ὅδ' ὥς διόπ' ἐν γίγ-

inquit Cebes, quid de his judicas? Procul, inquit, per Jovem abest, ut me horum causam intelligere putem; qui ne hoc quidem mihi ipsi persuadere possum, ut, ubi quis uni addiderit unum, tunc vel illud unum, cui adjunctum est, fiat duo; aut & adjunctum & illud, cui adjunctum est, propter alterius ad alterum adjunctionem, fiant duo. Miror enim, si, cum utrumque horum seorsum esset, utrumque unum erat, neque erant tunc duo; postquam vero sibi invicem

propius accesserint, hæc utique illis causa fuerit, cur duo fiant, congressio videlicet, qua propius jam inter se posita sint. Neque etiam, si quis unum dividerit, mihi amplius possum persuadere, hanc divisionem causam esse, qua duo evadant. Contraria enim illa prior est causa, qua duo fiant. Tunc enim *fiabant*, quod conjungerentur propius inter se, alterumq; apponeretur alteri: nunc vero, quoniam amovetur alterum ab altero, atque separatur. Neque quamobrem unum

νεται, ὡς ἐπίσταμαι ἐπὶ πείθω ἑμαυτόν· οὐδ' ἄλλο ὁδὸν, ἐνὶ λόγῳ, διότι γίγνεται, ἢ ὑπόλλυται, ἢ ἔστι, καὶ τῆτον τὸν τρόπον τὴν μέθοδον· ἀλλὰ πῶς ἄλλον τρόπον αὐτὸς εὐκὴ φύρω, τῆτον δὲ ἑδαμῇ προστάμαι.

μτ'. Αλλ' ἀκούσας μὲν ποτε ὅκ βιβλίου πινός, ὡς ἔφη, Αναξαγόρου ἀναγνώσκοντος, καὶ λέγοντος ὡς ἄρα νοῦς ὅστις ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἴτιος, ταύτη δὴ τῇ αἰτίᾳ ἡσθην τε, καὶ ἔδοξέ μοι τρόπον τινα εὖ ἔχειν, ὅ τ' νοῦν εἶ) πάντων αἰτίον καὶ ἡγησάμην, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, τὸν γὰρ νοῦν κοσμεῖν τε, πάντα κοσμεῖν, καὶ ἔχαστον τίθεναι ταύτη, ὅπῃ αὖ βέλτιστα ἔχῃ. εἰ οὖν τις βούλοιο τὴν αἰτίαν εὐρεῖν περὶ ἐκείνου, ὅπῃ γίγνεται, ἢ ὑπόλλυται, ἢ ἔστι, τοῦτο δεῖν περὶ αὐτοῦ εὐρεῖν, ὅπῃ βέλτερον αὐτῷ ὅστις, ἢ εἶ), ἢ ἄλλο ὅτιοῦν πάσχειν ἢ ποιεῖν. ὅκ δὲ δὴ τῷ λόγῳ τέττε, ὁδὸν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ, καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἢ τὸ ἀρεστον καὶ τὸ βέλ-

fiat, scire me amplius arbitror; neque, ut summam dicam, aliud quicquam quam obrem fiat, aut pereat, aut sit, ex hac methodi ratione: sed alium quendam ipse modum temere commisceo, hunc vero nequaquam amplector.

46. Verum cum audissem aliquando quendam, librum, ut aiebat, Anaxagoræ legentem, dicentemque, mentem utique *omnia* disponere, omniumque causam esse; hoc quidem causæ genere delectabar, existimans id quodammodo bene se

habere, mentem esse omnium causam: putabamque, si id ita esset, mentem, quæ res disponit, omnia *ordine* disponere, & singula eo in loco collocare, quo optime *collocari* possint. Si quis ergo vellet causam invenire, qua unumquodque fiat, aut pereat, aut sit, hoc de eo esse inveniendum, quo modo ipsi optimum sit, aut esse, aut quodvis aliud pati vel agere. Itaque hoc pacto nihil aliud considerandum esse homini, & de se ipso & de aliis, nisi quid potissimum sit & op-

προν
δέναι.
τα δὴ
τῆς α
ξαγόρ
τεῖα ἔ
δαμ
καὶ ὅ
φαίν
μέσω
ὡς ἔκ
περὶ
σελήν
λα κ
ἀμειν

timun
ipsum
que,
se: q
scien
cum
inven
ram
anim
causa
ret,
plan
cum
plic
que
delic
est,

πρὸν ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τὸν αὐτὸν τοῦτον καὶ ὁ χεῖρον εἶ-
 δέναι. τίω αὐτίω γὰρ εἶναι ὁπισθήμευ περὶ αὐτῆς. ταῦ-
 τα δὴ λογιζόμενθ', ἀσμενθ' εὐρηκέναι ὥμιυ διδάσκαλον
 τῆς αἰτίας περὶ τῆς ὄντων χατὰ νοῦ ἑμαυτῶ, τὴν Ανα-
 ξαγόραν· καὶ μοι φράσειν, ὡς ἔστι μὲν, πότερον ἢ γῆ πλα-
 τεῖά ἐστιν, ἢ σφουγγύλη· ἐπεὶ δὲ φράσειν, ἐπεκδιηγῆσε-
 သαι τίω αἰτίαν καὶ τίω ἀνάγκη· λέγοντα τὸ ἄμεινον,
 καὶ ὅτι αὐτίω ἄμεινον ἦν τοιαύτιω εἶναι. καὶ εἰ ὅς μὲσω
 φαίη εἶναι αὐτίω, ἐπεκδιηγῆσεသαι ὡς ἄμεινον ἦν αὐτίω ὅς
 μὲσω εἶναι. καὶ εἰ μοι ταῦτα σποφαίνοντο, παρεσκιάσμεν
 ὡς ἔχεται ὑποθηρόμενος αἰτίας ἄλλο εἶδθ'. καὶ δὴ καὶ
 περὶ ἡλίου οὕτω παρεσκιάσμεν ὡσαύτως πευσόμενος, καὶ
 σελήνης, καὶ τῶν ἄλλων ἀστρων, τάχως τε πρὶ πρὸς ἄλλη-
 λα καὶ τρυπῶν, καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων, πῇ ποτὲ ταῦτ'
 ἄμεινόν ἐστιν ἔχαστον καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἢ πάχει. οὐ γάρ

timum : necesse vero esse eum
 ipsum, *qui id norit*, illud quo-
 que, quod deterius est, nos-
 se: quippe cum eadem horum
 scientia sit. Hæc utique me-
 cum ipse reputans, gaudebam,
 invenisse me ratus Anaxago-
 ram præceptorem, qui me ex
 animi mei sententia rerum
 causas doceret; & mihi dice-
 ret, primum quidem, utrum
 plana sit terra, an rotunda: &
 cum hoc dixisset, insuper ex-
 plicaret *hujusce rei* causam at-
 que necessitatem; afferens *vi-*
delicet id ipsum, quod melius
 est, & ostendens melius fuisse,

eam esse talem. Et si eam di-
 ceret in medio sitam esse, in-
 super ostenderet melius esse,
 ut ea in medio sit. Et si mihi
 ille hæc ostenderet, ita com-
 paratus eram, quasi qui nullam
 amplius aliam causarum spe-
 ciem positurus essem. Præter-
 ea ad similiter inquirendum &
 de sole & luna cæterisque stel-
 lis, earumque inter se veloci-
 tate, conversionibusque, & a-
 liis, quæ solent illis accidere,
 ita me comparaveram, qua *vi-*
delicet ratione unicuique me-
 lius sit hæc & facere, & quæ
 patiatur, pati. Neque enim

ἂν ποτε αὐτὸν ὦμην, φάσκοντά γε ὑπὸ νοῦ αὐτὰ κεκοσμηθεῖν, ἄλλην τιὰ αὐτοῖς αἰτίαν ἐπενεγκεῖν, ἢ ὅτι βέλπτον αὐτὰ οὕτως ἔχειν εἶναι, ὥσπερ ἔχει. ἐχάσω οὖν αὐτὸν ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν, καὶ κοινῇ πᾶσι, τὸ ἐχάσω βέλτιστον ὦμην καὶ ὁ κοινῶν πᾶσιν ἐπεκδιηγήσεαι ἀγαθόν. καὶ ἐν αὐτῇ ἀπεδόμην πολλὰ τὰς ἐλπίδας· ἀλλὰ πᾶν ἀποδοῖν λαβὼν τὰς βίβλους, ὥς τάχις οἷός τ' ἦν, ἀνεγίνωσκον, ἵν' ὥς τάχις εἰδείην ὁ βέλπτον καὶ ὁ χεῖρον.

μζ'. Ἀπὸ δὲ θαυμαστῆς, ὧς ἐταῖρε, ἐλπίδος ὠχρόμην φερόμενος, ἐπεὶ δὴ προῖων καὶ ἀναγινώσκων, ὁρῶ ἄνδρα ὅ μ' ἦν ἔδὲν χρώμενον, οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτάρμενον εἰς ὃ ἀφαικομῆν τὰ φράγματα, ἀέρας δὲ καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα ἀντὶόμενον, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄτοπα. καὶ μοι ἔδοξεν ὁμοιότατον πικρῆναι, ὥσπερ ἂν τις λείων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα φράττει, ἦν φράττει, καὶ περὶ ἐπιχειρήσας λείων τὰς αἰτίας ἐχά-

putarem ipsum, cum dixisset, a mente illa disponi, aliam ullam causam illis assignaturum, præterquam quod optimum sit illa ita se habere, ut habent. Itaque arbitrabar cum in reddendis tum rei uniuscujusque tum omnium communiter causis, quod unicuique *singulatim* optimum, & quod cunctis commune bonum esset, insuper expositurum. Atque spes meas ne magno quidem *pretio* permutassem: sed summo studio acceptos libros, quam citissime poteram, lectitabam, ut quam citissime quid optimum, &

quid deterrimum esset, cognoscerem.

47. Ab hac vero admirabili spe, amice, excidi, cum in eo legendo progrediens video hominem mente quidem neutiquam utentem, nec causas ullas, quibus res ordinate disponantur, amplius afferentem, sed aeras & ætheras & aquas, aliaque multa absurda pro rerum causis assignantem. Et *hæc in re* illi perinde contingere mihi videbatur, ac si quis diceret, Socratem, quæcunque facit, mente facere; & deinde singulorum, quæ facio, causas

ἂν, ὡν
ἡμεῖς,
ἡμεῖς ἐπὶ
ρα, οἷα
σαρκῶν,
ὡς ταῖς
κάμπτει
την τὴν
διαλέγ
αἰρας καὶ
σας τὰς
βέλπτον
τιον αὐ
ὑπέχειν
μυ, π

explica
primun
propte
pus me
compo
solida
tervall
vi aut
ut sese
mitter
quæ i
plectu
sibus i
ea par
tender
cujusq

των, ὧν πρῶτον, λέλοι πρῶτον μὲν ὅτι διὰ ταῦτα νῦν ἐνθάδε κεί-
 ῃται, ὅτι ξύγκειλά με το σῶμα ἔξ ὀστέων καὶ νέρων καὶ τὰ μὲν
 ὅσα ἐστὶ στερεὰ, καὶ διαφύας ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ νέρ-
 ος, οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνέεσθαι, πεισμπέχοντα τὰ ὅσα μὲν τῶν
 σαρκῶν, καὶ δέρματος, ὃ συνέχῃ αὐτά. αἰωρημένων ἐν τῷ ὀστέον
 οἱ τοῖς αὐτῶν συμβολαῖς, χαλῶντα καὶ συντείνοντα τὰ νέρω,
 κάμπτεσθαι πρὸς τοῖς οἷον τ' εἰ) ἐμὲ νῦν τὰ μέλη· καὶ διὰ ταύ-
 τη τ' αἰτίαν συγκαμφθεὶς ἐνθάδε κείσθην. καὶ αὖτε πάλιν τῷ
 διαλέγεσθαι ὑμῶν, ἐτέρως ποιαύτας αἰτίας λέγει, φωνάς τε καὶ
 αἶρας καὶ ἀκοῖς, καὶ ἄλλα μυρία ποιαῦτα αἰτιώμενος, ἀμελή-
 σαι τὰς ὡς ἀληθῶς αἰτίας λέγειν, ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναίοις ἔδοξε
 (βέλπον εἰ) ἐμὲ κατὰ φηρίσας, διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐμοὶ βέλ-
 πον αὐτὸ δέδοκ' ἐνθάδε κείσθαι, καὶ δικαιοτέρον, πεισμπέχοντα
 ὑπέχειν τ' δίκην, ἣν αὖν κελεύσωσιν. ἐπεὶ, νῆ τ' κύνα, ὡς ἐφώ-
 ρη, πάλαι αὖν ταῦτα τὰ νέρω τε καὶ τὰ ὅσα ἢ πάλιν Μέγαρος

explicare aggressus, diceret, primum quidem nunc me hic propterea sedere, quoniam corpus meum ex ossibus nervisque componitur; & ossa quidem solida sunt, & juncturarum intervallo inter se habent; nervi autem, qui sunt huiusmodi ut sese intendere valeant ac remittere, cum carnibus, & cute quæ ipsa continet, ossa complectuntur. Suspensis igitur ossibus in suis commissuris, nervi ea partim laxando partim contendendo, faciunt ut flexendi cujusque membri habeam fa-

cultatem; atque hanc ob causam hic inflexus sedeo. Ac rursus huiusce disputationis meæ alias ejusmodi causas assignaret, voces & aeras & auditus, aliaque generis huiusce infinita; causas verissimas negligens, videlicet quoniam Atheniensibus melius visum fuit me condemnare, ideo mihi etiam melius visum est hic sedere, justiusque, hic permanentem dare poenas, quas illi jusserint. Alioqui, per canem, jam pridem, ut arbitror, hi nervi atque hæc ossa vel Megaris

ἢ Βοιωτοὺς ἦν, ὑπὸ δόξης φερόμενα ἔβελτίστου, εἰ μὴ δι-
 χαϊότερον ὦμην καὶ χέλλιον εἶ), πρὸ τῷ φεύγειν τε καὶ ἀπο-
 διδράσκειν, ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην, ἥντιν' ἀν' αὐτῇ. ἀλλ'
 αἵτια μὲν τὰ τοιαῦτα χελεῖν, λίαν ἀτοπον. εἰ δέ τις λέγει
 ὅτι ἀνευ τῶν τὰ τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὅσα ἐνεῦρα, καὶ ὅσα ἄλλα
 ἔχω, οὐκ ἀν' οἷός τ' ἦν ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθεῖς ἀν' λέ-
 γου· ὡς μέντοι διὰ ταῦτα ποιεῖν ἀποῖω, καὶ ταύτην νῶν φράτ-
 τω, ἀλλ' ἔτι ἔβελτίστου αἰρέσει, πολλὰ ἀν' καὶ μακροῦ βί-
 ος ἀν' εἶναι τῷ λόγῳ. τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι, ὅτι
 ἄλλο μὲν π' ἐστὶ τὸ αἴτιον τῶν ὄντων, ἄλλο δ' ἐκείνο, ἀνευ οὗ ὁ
 αἴτιον ἔκ' ἀν' ποτ' εἶναι αἴτιον. ὁ δὲ μοι φαίνονται ψευδῶς
 οἱ πολλοί, ὥσπερ ἐν σκοτῇ, ἀλλοτρίῳ ὁμματαὶ προσχρόμενοι,
 ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαναγορεύειν. διὸ δὴ καὶ ὁ μὲν τις δίκην περι-
 τιθεῖς τῇ γῇ ὑπὸ ἔβελτίστου, μένειν δὲ ποιεῖ τὴν γῆν· ὁ δέ, ὡς

vel in Bæotia essent, optimi il-
 lius opinione delata, nisi justius
 honestiusque censuissent poenas
 civitati pendere, quasunque a
 me exigat, quam me ipsum sub-
 ducere, atque aufugere. Qua-
 re talia quædam causas ap-
 pellare perabsurdum est. Si
 quis autem dixerit me, nisi ta-
 lia ossaque & nervos, aliaque,
 quæ habeo, habuissem, non
 posse efficere ea, quæ mihi fa-
 cienda viderentur, vera sane
 dixerit: attamen *asserere* me
 ob hæc facere, quæ facio, &
 me ita mente *quidem* agere,

non autem optimi delectu, hic
 negligens admodum & supi-
 nus esset sermo. Hoc enim
 esset, non posse discernere, a-
 liud quidem esse veram *rei ali-*
cujus causam, aliud vero illud,
 sine quo ipsa causa causa non
 esset. Quod quidem vulgo ho-
 minum accidere mihi videtur,
 ipsos *nimirum* res quasi in tene-
 bris atrectantes, alienum no-
 men asciscere, adeoque causam
 nuncupare. Quapropter hic
 vorticem cœli motu factum
 terræ circumponens, eam utiq;
 ita stabilem facit. Ille ei, tan-

περ χαρδὸπῳ πλατεία βάθρον, τ' αἶρα ὑπερείδει. ἥ δὲ ὅς
 ὡς οἶόν τε βέλτιστα αὐτὰ πηλῦσαι δύναμιν, οὕτω νῦν κείσθαι,
 ταύτην ἔτε ζητῶσιν, ἔτε τινα οἶόν) δαιμονίαν ἰσχὺν ἔχειν· ἀλ-
 λά ἡγῶνται τῆς ἀν ποτε Ἀτλαντα ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώ-
 τερον, καὶ μᾶλλον ἅπαντα ξυνέχοντα ἔξευρεῖν· καὶ ὡς ἀληθῶς
 ὁ ἀγαθὸς καὶ δέον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἶονται. ἐγὼ μὲν
 οὖν τοιαύτης αἰτίας ὅπῃ ποτὲ ἔχη μαθητῆς ὄτρου ἥδισ' ἀν
 ἡμοίμην. ἐπεὶ δὲ ἡ ταύτης ἐτερήθην, καὶ ἔτ' ἀν αὐτὸς εὔρεν, ἔ-
 τε παρ' ἄλλῃ μαθεῖν οἷός τε εἰερόμην, τ' δεύτερον πλὴν ἐπὶ τ' ὅ
 αἰτίας ζητήσιν ἥν πεπραγμάτευμαι, βέλῃ σοι, ἔφη, ἐπίδει-
 ξιν ποιήσωμαι, ὦ Κέβης; Ὑπερφυῶς μὲ ὅς, ἔφη, ὡς βέλομαι.
 μή. Ἐδοξε τοίνυν μοι, ἡ δ' ὅς, μὲ ταῦτα, ἐπεὶ δὲ ἀπέειρη-
 κα τὰ ὄντα σκοπῶν, δεῖν εὐλαβηθῆναι μὴ πάθοιμι ὅπερ οἱ τὸν
 ἥλιον ἐκλείποντα θεωρῶντες καὶ σκοπούμενοι πάχουσι. ἀφῃ-

quam latae matræ basim, ae-
 ra supponit. Potentiam vero
 istam, qua nunc ita disposita
 sint, ut optime disponi pote-
 rant, neque anquirunt, neque
 ullam divinam vim habere pu-
 tant: sed illa Atlantem quen-
 dam validiorem magisque im-
 mortalem, atque omnia magis
 continentem sese invenisse o-
 pinantur: atque ipsum bonum
 & decens nihil revera connec-
 tere atque continere existi-
 mant. Ego quidem libentissi-
 me cujuscvis essem discipulus,
 ut, quomodo se hujuscemo-

di causa habeat, perciperem.
 Postquam vero hac privatus
 sum, neque ipse eam invenire,
 neque ab alio discere potui,
 quo modo cursum secundum
 ad causam rerum investigan-
 dam institui, visne, Cebes, ut
 tibi demonstrem? Vehemen-
 ter equidem, inquit, id volo.

48. Visum est igitur, inquit,
 deinceps, cum in rebus ipsis
 considerandis jam defessus es-
 sem, cavendum esse, ne mihi
 idem accideret, quod accidere
 illis solet, qui solem deficien-
 tem aspiciunt & intuentur. Vi-

φθείρον) γάρ περ ἔνιοι τὰ ὄμματα, εἰ μὴ ἐν ὕδατι ἢ ἐν τινὶ τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτῶν. τοιούτον τι καὶ ἐγὼ διανοήθην, καὶ ἔδωκα μὴ παντάπασιν τὴν ψυχὴν τυφλωθεῖν, βλέπων ὥς τὰ φράγματα τοῖς ὄμμασι, καὶ ἐκείνη τὴν αἰσθησέων ὑπὸ χειρῶν ἀπείαυτον αὐτῶν. ἔδοξε δὴ μοι χρῆναι, εἰς τὰς λόγους καταφυγόντα, ἐν ἐκείνοις σκοπεῖν τὴν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. ἴσως μὲν οὖν, ὥς εἰσάγω, πρόσθεν τινὰ οὐκ ἔοικεν. ὁ γὰρ πάνυ συγχωρῶ, τὸν ἐν τοῖς λόγοις σκοπέμενον τὰ ὄντα, ἐν εἰκόσι μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὸν ἐν τοῖς ἔργοις. ἄλλ' οὖν διὰ ταύτην γε ὥρμησα, καὶ ὑποθέμενος ἐκείνῳ λόγον, ὃν ἂν κρίνω ἔρρωμένεσθαι (εἶ), ἃ μὲν ἂν μοι δοκῇ τέτῳ συμφανῆναι, πῆμμι ὥς ἀληθῆ ὄντα, καὶ περὶ αἰτίας, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων· ἃ δ' ἂν μὴ, ὥς οὐκ ἀληθῆ. βούλομαι δὲ σοὶ σαφέστερον εἰπεῖν ἃ λέγω. οἴμαι γάρ σε νῦν οὐ μανθάνειν. Οὐ μὰ τὸ Δι', ἔφη ὁ Κέβης, οὐ σφόδρα.

su enim nonnulli orbantur, nisi in aqua vel in simili quapiam re imaginem ejus intueantur. Tale quiddam & ego reputavi, timuique ne animus mihi prorsus obcæcetur, si oculis res ipsas aspicerem, singulisque sensibus illas attingere aggrededer. Quapropter oportere censui, ad rationes confugere, atque in illis rerum veritatem considerare. Forte quidem nostra hæc similitudo non omni ex parte congruit. Non enim prorsus assentior, eum, qui res in rationibus contemplatur, in imaginibus

eas contemplari, potius quam qui in effectibus *externis* eas intueatur. Veruntamen hac utiq; cursum institui, suppositaque semper ea ratione, quam validissimam judicem, quæcunque huic quidem consonare videantur, pono tanquam vera, tum in *rerum* causa, tum in cæteris omnibus: quæ vero non *consonent*, pono ut minime vera. Volo autem, quæ dico, tibi dilucidius explanare. Puto enim te nondum intelligere. Non admodum quidem per Jovem, inquit Cebes.

μ
τε ἀ
γων.
εἶδος,
λυθρύ
λὸν α
ἀ εἰ μ
των τ
Αλλά
ραίνων
περ ἐμ
ὁ χαλ
χαλῶ
Συλχα
ταὶς ἀ

49.
vi hic
semper
putatio
enim e
quam p
aggred
pius de
dior, p
per se
magnu
quæ, si
esse co
his ipse
itemqu
immo

μθ'. Ἀλλ', ἡ δ' ὅς, ὡς λέγω ἔδεν χαιρόν, ἀλλ' ἄπερ αἰεί
 τε ἄλλοτε καὶ ἐν ᾧ πῦρ ἐληλυθότι λόγῳ ἔδεν πέπαυμαι λέ-
 γων. ἔρχομαι γὰρ δὴ ἔπι χειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τὴν αἰτίαν τὸ
 εἶδος, ὃ πεπεραγμάτευμαι· καὶ εἰμι πάλιν ἐπ' ἐκείνα τὰ πο-
 λυβρύλλητα, καὶ ἄρχομαι ἀπ' ἐκείνων, ὑποθέμενος εἶναι τι χα-
 λὸν αὐτὸ καὶ αὐτὸ, καὶ ἀγαθὸν, καὶ μέγα, καὶ τὰλλα πάντα·
 ἃ εἰ μοι δίδως τε καὶ συγχαρεῖς εἶ) ταῦτα, ἐλπίζω σοὶ ἐκ τῶ-
 των τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν, καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἢ ψυχὴν.
 Ἀλλὰ μὲν, ἔφη ὁ Κέβης, ὡς δίδόντος σοι, ἔκ ἂν θάνατος πε-
 ραίνων. Σκόπη δὴ, ἔφη, τὰ ἐξῆς ἐκείνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥς-
 περ ἐμοί. φαίνε) γάρ μοι, εἴ τι ἐστὶν ἄλλο χαλὸν πλὴν αὐτὸ
 ὃ χαλόν, ἔδὲ δι' ἐν ἄλλο χαλόν εἶ), ἢ διότι μετέχῃ ἐκείνῳ ἔ-
 χαλῷ· καὶ πάντα δὴ ἔγω λέγω. τῇ τοιαύτῃ αἰτία συγχαρεῖς;
 Συγχαρῶ, ἔφη. Οὐ ποῖνυν, ἡ δ' ὅς, εἰ μανθάνω, ἔδὲ δύναμαι
 πᾶς ἄλλας αἰτίας πᾶς σοφὰς ταύτας γινώσκειν· ἀλλ' ἐν

49. Verum, inquit ille, no-
 vi hic nihil dico, sed quæ &
 semper alias & in superiori dis-
 putatione perpetuo dixi. Jam
 enim eam tibi causæ speciem,
 quam pertractavi, demonstrare
 aggredior: ac redeo ad ista sæ-
 pius decantata, ab iisque exor-
 dior, ponens aliquid esse ipsum
 per se pulchrum, & bonum, &
 magnum, & cætera omnia:
 quæ, si tu mihi dederis, eaque
 esse concesseris, spero tibi ex
 his ipsam causam demonstrare,
 itemque invenire animam esse
 immortalem. At vero, inquit

Cebes, cum id tibi jam con-
 cesserim, non potes non con-
 cludere. Considera ergo, in-
 quit, quæ sequuntur, utrum in
 his mihi consentias. Arbitror
 enim, si quid aliud pulchrum
 est præter ipsum pulchrum,
 non ob aliud quippiam esse
 pulchrum, quam quia pulchri
 ipsius est particeps: atque de
 omnibus ita dico. Anne cau-
 sam hujusmodi admittis? Ad-
 mitto, inquit. Non ergo am-
 plius percipio, inquit, neque
 possum cæteras istas subti-
 les causas intelligere: sed si

τις μοι λέγῃ, διότι καλὸν ὅστιν οἰοῦν, ἢ ὅτι χρῶμα εὐαγρὲς ἔχον, ἢ ὄψις, ἢ ἄλλο ὅτιοῦν τῶν τοιούτων, τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἔω· (ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι) τοῦτο δὲ ἀπλῶς καὶ ἀτεχνῶς, καὶ ἴσως εὐήθως, ἔχω παρ' ἐμαυτοῦ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλόν, ἢ ἐκείνη ὧς χαλὸς εἴτε παρὰ σία, εἴτε κοινωνία, εἴτε ὁπιδὴ καὶ ὅπως προγενομένη. οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διιχυρίζομαι· ἀλλ' ὅτι τῷ καλῷ πᾶντα τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ. τοῦτο γὰρ μοι δοκεῖ ἀσφαλές· εἶναι καὶ ἐμαυτοῦ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλω· καὶ τῶν ἐχόντων, ἡγεῖμαι οὐκ ἀνέποιε πειθεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁπωῦν ἄλλω ἀποκρίνασθαι, ὅτε ὧς καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ. ἢ οὐ καὶ σοι δοκεῖ; Δοκεῖ. Καὶ μεγάλῃ ἄρα τὰ μεγάλα, μεγάλα, καὶ τὰ μείζω, μείζω· καὶ μικρότερον τὰ ἐλάττω, ἐλάττω; Ναί. Οὐδὲ σὺ ἀν' ἄρα ἀποδέχοιο, εἰ τις τινὰ φαίη ἕτερον ἕτερον τῇ κεφαλῇ

quis mihi dixerit, quare quidpiam pulchrum sit, *videlicet* quia vel colorem habeat floridum, vel figuram aliquam, vel aliud quodvis huiusmodi, cætera quidem valere sino: (in cæteris enim omnibus soleo perturbari) hoc vero simpliciter atque plane, & fortasse imperite, apud me teneo, nihil aliud pulchrum illud reddere, quam ipsius pulchri sive præsentiam, sive communionem, seu qualicunque demum ratione & quocunque modo accesserit. Neque enim id *quomodo se habeat*, adhuc diserte

affirmo; sed *solum* ipso pulchro pulchra omnia fieri pulchra. Hoc enim mihi tutissimum videtur tam mihi quam aliis respondere: atque huic *fundamento* innixus, puto nunquam me lapsurum, sed tutum esse tum mihi tum alii cuivis respondere, pulchro ipso pulchra omnia fieri pulchra: annon & tibi videtur? Videtur. Et magna ergo ipsa magnitudine esse magna, & maiora, *similiter* esse maiora; & minora, parvitate esse minora? Ita est. Neque tu ergo assentires, si quis aliquem diceret alterum altero capite

μείζω εἶναι, καὶ τὸν ἐλάττω, τῷ αὐτῷ τούτῳ ἐλάττω· ἀλ-
 λά διαφορτύριον ἀν' ὅτι σὺ μὲν ὅδ' ἐν ἄλλῳ λέγεις, ἢ ὅτι
 τὸ μείζον πᾶν ἕτερον ἑτέρου ὅδ' ἐν ἄλλῳ μείζον ὅστιν ἢ με-
 γάλει, καὶ ἀπὸ τοῦτο μείζον, ἀπὸ τὸ μέγαδ'· τὸ δὲ ἐ-
 λαττον, ὅδ' ἐν ἄλλῳ ἐλαττον ἢ σμικρότητι· καὶ ἀπὸ τοῦ-
 το ἐλαττον, ἀπὸ τὴν σμικρότητα. φοβούμεν' οἶμαι,
 μή τις σοι ἐναντίῳ λόγος ἀπαντήσῃ, ἐὰν τῇ κεφαλῇ μεί-
 ζονά τινα φῆς εἶναι καὶ ἐλάττω· τρεῖς μὲν τῷ αὐτῷ τὸ
 μείζον μείζον εἶναι, καὶ τὸ ἐλαττον ἐλαττον· ἔπειτα τῇ κε-
 φαλῇ, σμικρὰ οὔση, ἢ μείζω μείζω εἶναι· καὶ τοῦτο δὴ τέ-
 ρας εἶναι, ὃ σμικρῷ πρὶ μέγαν πινά εἶναι. ἢ οὐκ ἀν' φοβοῖο
 ταῦτα; Καὶ ὁ Κέβης γελάσας, Εἰώθε, ἔφη. Οὐκοῦν, ἢ δ'
 ὅς, τὰ δέχεται πᾶν ὁκτὼ δυοῖν πλείω εἶ), καὶ ἀπὸ ταύτην ἢ
 αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῖο ἀν' λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει καὶ
 ἀπὸ τὸ πλῆθος; καὶ τὸ δίπηχυ τὴ πηχάιου ἡμίσει μείζον

esse majorem; atque eum qui
 minor est, eodem ipso, *scilicet*
capite, esse minorem: sed af-
 firmares te quidem nihil al-
 liud dicere, quam omne majus
 alterum altero nulla alia re
 quam magnitudine esse majus,
 atque ob hoc majus, ob ipsam
scilicet magnitudinem: minus
 autem, *similiter* nulla alia re
 minus esse quam parvitate, &
 ob hoc esse minus, ob ipsam
videlicet parvitem: metuens,
 opinor, ne, si quem dixeris ca-
 pite majorem esse & minorem,
 sermo quidam contrarius tibi

occurrat; primum quidem ea-
 dem re & majus esse majus, &
 minus esse minus: deinde ca-
 pite, quæ res parva est, majo-
 rem esse majorem; id vero
 monstrum esse, quendam re
 parva quadam magnum esse:
 annon hæc metueres? Tunc
 Cebes subridens, Equidem, in-
 quit. Nonne quoque metue-
 res dicere, inquit, decem plu-
 ra duobus quam octo esse, at-
 que hanc ob causam superare,
 non vero multitudine, & prop-
 ter multitudinem? ac *similiter*
 bicubitale cubitali majus esse

εἶναι, ἀλλ' οὐ μέλει; ὁ αὐτὸς γὰρ πρὸς Φόβου. Πάνυ γε,
 ἔφη. Τί δέ; ἐνὶ ἐνὸς ὡρεθέντων, τίς ὡρεάσει αἰτίαν
 εἶναι τοῦ δύο γενέσθαι, ἢ χωθέντος, ἢ κρίσιν, ὅκ' εὐλαβοῖο
 ἂν λέγειν; καὶ μέγα ἂν βοῶνς ὅτι ὅκ' οἶδα ἄλλως πως
 ἔχαστον γιγνόμενον, ἢ μεταχρὸν τῆς ἰδίας ὕψους ἐχέτου, οὗ ἂν
 μετάχρῃ· καὶ εἰ τούτοις ὅκ' ἔχεις ἄλλω τινὰ αἰτίαν τοῦ
 δύο γενέσθαι, ἀλλ' ἢ τὴν τῆς διᾶδ' ὡρεάσειν· καὶ δεῖν
 τούτου μεταχρῆν τὰ μέλλοντα δύο ἔσεσθαι, καὶ μονάδος, ὃ
 ἂν μέλλῃ ἐν ἔσεσθαι. ταῖς δὲ κρίσεσι ταύταις καὶ ὡρεά-
 σεις, καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς τοιαύτας κομφείας ἐώης ἂν χαί-
 ρειν, παρὲς ἀποκρίνασθαι τοῖς σεαυτοῦ σοφωτέροις. σὺ δὲ δι-
 δῶς ἂν (ὃ λεγόμενον) τὴν σαυτῆς σκιάν, καὶ τὴν ἀπειρίαν,
 ἐχόμενος ἐκείνῃ τῇ ἀσφαλεῦς τῇ ὑποθέσει, οὕτως ἀποκρί-
 ναιο ἂν. εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐώης
 ἂν, καὶ ἐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὀρμηθέντα σκέ-

dimidio, non autem magnitu-
 dine? idem enim utique metus
 est. Omnino, inquit. Quid ve-
 ro? si uni addatur unum, addi-
 tionem esse causam cur duo
 fiant, vel, si dividatur *unum*, di-
 visionem *causam esse*, dicere non
 formidares? magna voce
 exclamares, nescire te quonam
 alio pacto quicquam fiat, nisi
 participando essentiam unius-
 cuiusque rei, cuius sit particeps:
 atque in his te nullam aliam
 causam habere, cur duo fiant,
 præterquam quod duitatem
 participant: & oportere hanc
 participare quæcunque duo fu-

tura sint, & *similiter* unitatem,
 quodcunque futurum sit unum.
 Has vero divisiones adjunctione-
 nesque, & cæteras ejusmodi
 argutias missas faceres, relin-
 queresque iis, qui te sapientio-
 res sint, ut iis in respondendo
utantur. Tu vero umbram
 tuam (quemadmodum dici so-
 let) metuens & imperitiam,
 atque innixus tutissimæ illi po-
 sitioni, sic utique responderes.
 At vero, si quis huic, *vulgi*
nimirum philosophorum, positio-
 ni inniteretur, valere juberet,
 neque prius responderes, quam
 quæ inde sequantur, confide-

φαίνο, ἐν
 κείνης αἰ-
 τίας αἰ-
 τίας φαίν-
 οντο, ὡς
 μέλει· ὅ-
 τ' ὄντι
 του λό-
 πάντα
 δ', εἰπ-
 Αληθ-
 ΕΧ.
 δοκ-
 ὅτι
 πᾶσι

rasses,
 cem,
 te illi
 redde-
 ter re-
 tione
 rum
 ad ali-
 nires.
 confu-
 more
 de hi
 dispu-
 aliqu-
 re.
 hac

φαίω, εἰ σοὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ ἢ ἀγφωνεῖ. ἐπεὶ δὲ ἐ-
κείνης αὐτῆς δέοι σε δίδναι λόγον, ὡσαύτως ἀν διδούς, ἀλ-
λῶ αὖ ὑπόδεσιν ὑπομένει, ἥτις τῇ ἀνιδεῖ βελτί-
στη φαίνοιτο, ἕως ὅτε πῖ ἰχθὺν ἔλθοις. ἅμα δὲ οὐκ ἀν φύ-
ρῳ, ὡσπερ Α ἀνπλογοῖ, περὶ τε τῆς ἀρχῆς ἀγλεγό-
μεν, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνης ὁρμηκῶν, εἴπερ βούλοί τι
τῷ ὄντων εὐρεῖν. ἐκείνοις μὲν γὰρ ἴσως ὁδεῖς περὶ τού-
του λέγει, ὁδὲ φροντίς. ἰχθυοὶ γὰρ, ὑπὸ σοφίας ὁμῶς
πάντα κυκλώντες, ὁμῶς διύαλζ αὐτοὶ αὐτοῖς ἀρέσκουσιν. σὺ
δ', εἴπερ εἰ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι ἀν, ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς.
Αληθέστατα, ἔφη, λέγεις, ὅ, τε Σιμμίας ἅμα καὶ ὁ Κέβης.
ΕΧ. Νῆ Δία, ὦ Φαίδων, εἰκότως γε. θαυμαστὸς γὰρ μοι
δοκεῖ ὡς σφαιρῶς τῷ καὶ σφαίρῃ νοῦ ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖ-
ναι ταῦτα. ΦΑΙΔ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Εχέκρατες, καὶ
πᾶσι τοῖς παρῶσιν ἔδοξε. ΕΧ. Καὶ γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀποῦ-

rasses, utrum consonent invi-
cem, an dissonent. Ubi vero
te illius ipsius rei rationem
reddere oporteret, ipse simili-
ter redderes, alia rursus posi-
tione substrata, quæ superio-
rum optima videretur, donec
ad aliquid satis validum perve-
nires. Simul vero res minime
confunderes, contentiosorum
more, ubi & de principio &
de his, quæ ab illo deducuntur,
disputas, si modo velles eorum
aliquid, quæ vere sunt, inveni-
re. Nam illis fortasse nulla
hac de re ratio *habita* est, nul-

la cura. Possunt enim isti præ
sapientia sua & simul omnia
commiscere, & tamen fibimet
placere. Tu autem, si *vere* ex phi-
losophorum numero es, quæ di-
co, ut arbitror, feceris. Verif-
sima loqueris, inquit Simmias
simul & Cebes. ΕCH. Per
Jovem, Phædon, merito ad-
modum *consenserunt*: mirifice
enim ille mihi videtur hæc vel
hebetissimo cuique explanasse.
PHÆD. Ita prorsus, Eche-
crates, & omnibus qui aderant
visus fuit. ECH. *Quidni?* cum
& nobis quoque, qui non inter-

σι, τῶν ἧ ἀκέραια. ἀλλὰ πάντα δὴ ἦν τὰ μὲν ταῦτα λεγόμενα;
 ἱ. ΦΑΙΔ. Ως μὲ ἐγὼ οἶμαι, ἐπεὶ αὐτὰ ταῦτα συνεχα-
 ρήθη, καὶ ὁμολογεῖτο εἶναι τι ἔχοντον τὸ εἶδον, καὶ τῶν τῶντα
 μεταλαμβάνοντα, αὐτῶν τῶντων ἢ ἐπωνυμίαν ἶσθαι. ὃ δὴ μὲν
 ταῦτα ἡρώτα, Εἰ δὴ, ἢ δ' ὅς, ταῦτα ὕψω λέγεις, ἅρ' ἔχου-
 ται Σιμμίαν Σωκράτης φησὶ μείζω εἶ), Φαίδωνος δὲ ἐλάτ-
 τω, λέγεις τότ' εἶ) εἰ τῷ Σιμμίᾳ ἀμφοτέρω, καὶ μεγέθους
 καὶ σμικρότητα; Εἰωγ. Ἀλλὰ γὰρ, ἢ δ' ὅς, ὁμολογεῖς
 τὸ τὸν Σιμμίαν ὑπερέχειν Σωκράτους, οὐχ ὡς τοῖς ῥήμα-
 σι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν; οὐ γὰρ σου πεφυ-
 κέναι Σιμμίαν ὑπερέχειν τῷ, τῷ Σιμμίᾳ εἶναι, ἀλλὰ τῷ
 μεγέθει, ὃ τυγχάνει ἔχων· οὐδ' αὖ Σωκράτους ὑπερέχειν,
 ὅτι Σωκράτης ὁ Σωκράτης ὅστις, ἀλλ' ὅτι σμικρότητα ἔχει
 ὁ Σωκράτης πρὸς τὸ ἐκείνου μέγεθος. Ἀληθῆ. Οὐδέ
 γε αὖ ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεται τῷ ὅτι Φαίδων ὁ Φαίδων

fuimus, nunc vero ea audimus,
ita videtur. Verum quænam
 post hæc dicta erant?

50. PHÆD. Ut ego qui-
 dem arbitror, postquam hæc illi
 concessa erant, consenserunt-
 que, species singulas aliquid ef-
 fe, cæteraque hæc participantia,
 ipsarum cognomen fortiri; de-
 inceps hunc in modum inter-
 rogavit, Si hæc ergo ita *se habe-*
re dicis, nonne, inquit, quando
 Simmiam dicis Socrate *quidem*
 majorem esse, Phædone vero
 minorem, tunc affirmas in Sim-
 mia utrumque esse, & magni-

tudinem *simul* & parvitatem?
 Equidem. Attamen hoc, in-
 quit, Simmiam nempe Socra-
 tem superare, confiteris, non
 ita se revera habere, ut verba
 sonant? non enim ita natura
 comparatum esse Simmiam, ut,
 eo quod Simmias fit, *Socratem*
 superet, sed magnitudine, quam
 habet: neq; rursus Socrate, eo
 quod Socrates fit Socrates, ma-
 jorem esse; sed quod parvitatem
 præ magnitudine illius Socra-
 tes habeat. Vera loqueris. Nec
 vero rursus a Phædone supe-
 rari, eo quod Phædon fit Phæ-

εἶναι, &
 σμικρ
 νυμίας
 φότερα
 παρὰ
 ὑπερ
 φικῶς
 γὰρ δ
 γὰρ φ
 μα μ
 οὐδέ τ
 δια
 ται
 αἰνόν
 κέρτ

don,
 Simm
 nem
 que S
 fortit
 ambo
 rius
 parvi
 cede
 suam
 pere
 rider
 insta
 ratiu
 est u
 aute

ἐστὶν, ἀλλ' ὅτι μέγεθος ἔχει ὁ Φαίδων πρὸς τὴν Σιμμίου
 σμικρότητα; Εἰ ταῦτα. Οὕτως ἄρα ὁ Σιμμίας ἐπω-
 νυμίαν ἔχει σμικρὸς τε καὶ μέγας εἶναι, ἐν μέσῳ ὦν ἀμ-
 φοτέρων· τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα
 παρέχων· τῷ δὲ, τὸ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων
 ὑπερέχον. Καὶ ἅμα μειδιάσας, Εοικα, ἔφη, καὶ συγγρα-
 φικῶς εἰρεῖν, ἀλλ' οὕτω ἔχει γέ πως ὥς λέγω. Ζευθέφη. Λέ-
 γω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμην δόξαι σοι ὅπερ ἐμοί. ἐμοὶ
 γὰρ φαίνεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ μέγεθος ὁδῶποτε γέλειν ἅ-
 μα μέγα καὶ σμικρὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὅ ἐν ἡμῖν μέγεθος
 ὁδῶποτε προσδέχεσθαι τὸ σμικρὸν, ὁδῶ γέλειν ὑπερέχε-
 σθαι· ἀλλὰ δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ φεύγειν καὶ ὑπεκχωρεῖν, ὅ-
 ται αὐτῷ προσή τὸ ἐναντίον, τὸ σμικρὸν ἢ προσελθόντος
 ἐκείνου ἀπολωλέναι· ὑπομῖνον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμι-
 κρότητα, ὅκ' ἐθέλειν εἶναι ἕτερον ἢ ὅπερ ἦν. ὥσπερ ἐγὼ δε-

don, sed quod Phædon præ
 Simmias parvitate magnitudi-
 nem habeat? Ita est. Sic ira-
 que Simmias parvi cognomen
 sortitur & magni, utpote in
 amborum medio positus; alte-
 rius quidem magnitudini ut
 parvitatem suam superet, con-
 cedens; alteri magnitudinem
 suam, quæ ejus parvitatem su-
 peret, exhibens. Et simul sub-
 ridens, inquit, Videor etiam
 instar scriptoris *expressius accu-
 ratiusque* dicere, veruntamen
 est ut dico. Consensit. Dico
 autem hæc eo consilio, ut idem

tibi, quod & mihi, videatur.
 Mihi enim videtur non solum
 magnitudinem ipsam nunquam
 velle magnam simul parvam-
 que esse, verum etiam neque
 hanc, quæ nobis inest, magni-
 tudinem unquam recipere par-
 vitatem, neque superari velle:
 sed duorum alterum *facere*, aut
 fugere seque subtrahere, cum
 ipsius contrarium, *videlicet* par-
 vitas, ad eam accedat; aut cum
 illud advenerit, interire; nolle
 autem parvitatem sustinendo
 & recipiendo, aliud esse, quam
 erat. Quemadmodum ego, cum

ξάμβρος καὶ ὑπομείνας τὴν σμικρότητα, καὶ ἔτι ὧν ὅσπερ εἰ-
 μί, αὐτῷ ὁ αὐτὸς σμικρὸς εἰμι. ἐκείνο δ' οὐ τετόλμηκε,
 μέγα ὄν, σμικρὸν εἶναι, ὥς δ' αὐτως καὶ τὸ σμικρὸν τὸ ἐν ἡ-
 μῖν, ἐκ ἐθέλει ποτὲ μέγα γίγνεσθαι, ὅθεν εἶ). ὅθεν ἄλλο οὐ-
 δὲν τ' ἐναντίων, ἐπὶ ὃν ὅπερ ἦν, ἅμα τ' ἐναντίον γίγνεσθαι τε καὶ
 εἶ). ἄλλ' ἤτοι ἀπέρχεται ἢ ὑπόλλυ) ἐν τούτῳ τῷ παθήματι.
 Παντάπασι, ἔφη ὁ Κέβης, οὕτω φανέσθαι μοι.

να'. Καί τις εἶπε τῶν παρόντων ἀκούσας (ὅσις δ' ἦν, οὐ
 σαφῶς μέμνημι) Πρὸς θεῶν, ὅτι ἐν τοῖς ἐμπεραθεν ὑμῖν
 λόγοις αὐτὸ τὸ ἐναντίον τῶν νυνὶ λεγομένων ὁμολογεῖτο· ἐκ
 τοῦ ἐλάττω) τὸ μᾶλλον γίγνεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ μείζο-
 ν) τὸ ἐλάττω· καὶ ἀτεχνῶς αὕτη εἶναι ἡ γένεσις τοῖς ἐ-
 ναντίοις, ἐκ τ' ἐναντίων; νῦν δέ μοι δοκεῖ λέγεσθαι, ὅτι τοῦτο
 ἐκ ἂν ποτε γένοιτο. Καὶ ὁ Σωκράτης πρὸς βαλὼν τ' κεφα-
 λὴν καὶ ἀκούσας, Ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευχας· οὐ μέντοι

fufceperim fuftinuerimq; par-
 vitatem, & cum adhuc is ipse
 fim, qui fim, ipfemet tamen
 parvus fum. Illud autem, quam-
 diu magnum fit, non aufum eft
 parvum effe. Similiterque par-
 vum illud, quod nobis ineft,
 nunquam vult magnum fieri
 aut effe: neque aliud quicquam
 contrariorum, quamdiu fit id
 quod erat, *vult* ipfius contra-
 rium fimul fieri & effe; fed
 aut abit aut perit, cum hoc
 accidat. Ita prorfus exiftimo,
 inquit Cebes.

51. Hic quidam eorum qui

aderant, cum hæc audiviffet,
 (quisnam vero fuerit, non fa-
 tis memini) Per Deos, inquit,
 nonne in fuperioribus fermo-
 nibus contrarium ipfum eo-
 rum quæ nunc dicuntur, a vo-
 bis concessum eft; *videlicet* ex
 minori majus fieri, atque ex
 majori minus; & hanc plane
 generationem effe contrario-
 rum, ex contrariis? Nunc au-
 tem mihi dici videtur, id fieri
 non poffe. Cum vero Socrates
 caput admovens, aufcultaffet,
 Viriliter, inquit, id in memo-
 riam revocafti: non tamen

ἐννοεῖ
 μὲν
 αὐτὸ
 φύσε
 ἐλέγ
 οὐδὲ
 ζῶν
 σιν ἂ
 πεν,
 εἶπεν
 ὡς ὁ
 ἀπλ
 Παν
 ν

intell
 quod
 quod
 batur
 traria
 trariu
 rium
 quod
 natur
 de iis
 loque
 nomi
 ro de
 rum,
 haben
 Illa

ὀνομαῖς ὃ ἀναφέρειν τοῦ τε νῦν λεγομένου καὶ τῷ τότε. τότε μὲν γὰρ ἐλέγετο, ὅτι τῷ εἰαντίου παρὰ τὸ εἰαντίον παρὰ τὸ εἰαντίον ἦν λέγεσθαι· νῦν δὲ, ὅτι αὐτὸ τὸ εἰαντίον ἑαυτῷ εἰαντίον οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, οὔτε τὸ εἰ ἡμῶν, οὔτε τὸ εἰ τῇ φύσει. τότε μὲν γὰρ, ὦ φίλε, πρὶν τῶν ἐχόντων τὰ εἰαντία ἐλέγμεν, ἐπωνυμίζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ· νῦν δὲ πρὶν ἐκείνων αὐτῶν, ὧν ἐχόντων ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν τὰ ὀνομαζόμενα. αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἂν ποτε φαῖμεν ἐτελῆσαι θύεσσι ἀλλήλων δέξασθαι. Καὶ ἅμα βλέψας εἰς τὴν Κέβητα, εἶπεν, Ἀρα μή περ, ὦ Κέβης, καὶ σέ τι τέτων ἐτάραξεν, ὧν ὅδε εἶπεν; Οὐδ', ἔφη ὁ Κέβης, οὕτως ἔχω· καὶ τοιοῦτό τι λέγω, ὡς ἔ' πολλὰ με ταράττει. Συνομολογήσαμεν ἄρα, ἢ δ' ὅς, ἀπλῶς τῷτο, μηδέποτε εἰαντίον ἔσεσθαι ἑαυτῷ ὃ εἰαντίον. Παντάπασι, ἔφη.

β'. Ἐτι δὴ μοι καὶ τόδε σκέψαι, ἔφη, εἰ ἄρα συνομο-

intelligis discrimen inter hoc quod nunc dicitur, atque illud quod supra. Tunc enim dicebatur, ex re contraria rem contrariam fieri; nunc vero contrarium ipsum sibimet contrarium nunquam fieri posse; neque quod in nobis est, nec quod in natura. Tunc enim, amice, de iis quæ contraria habent, loquebamur, ea illorum cognomine appellantes; nunc vero de illis ipsis loquimur, quorum, cum insint, cognomen habent ea, quæ nominantur. Illa autem ipsa nunquam dice-

remus velle mutuam inter se generationem suscipere. Et simul Cebetem intuitus, inquit, An te quoque, Cebes, aliquid horum, quæ ab hoc dicta sunt, conturbavit? Haud equidem, inquit Cebes, ita comparatus sum; & huiusmodi quiddam dico, non multa esse, quæ me jam conturbent. Id ergo simpliciter, inquit, confessi sumus, nunquam sibimet contrarium fore ipsum contrarium. Omnino, inquit.

52. Considera ergo, inquit, præterea, utrum in hoc mecum

λογήσεις. Θερμόν τι χαλεῖς καὶ ψυχρόν; Εἰωγε. Ἀρ' οὐχ
ὅπερ χιὼν καὶ πῦρ; Μὰ Δί' οὐκ ἔωγε. ΑΛΛ' ἑτερόν τι
πυρρός τὸ θερμόν, καὶ ἑτερόν τι χιόνιον τὸ ψυχρόν; Ναί.
Αλλὰ τόδε γ' οἶμαι δοκεῖ σοι, ὅτ' ὅποτε χιόνα οὔσαν, δεξα-
μένην τὸ θερμόν, (ὥσπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγχομεν) ἐπὶ ἐστ-
ῶσαι ὅπερ ἦν, χιόνα, καὶ θερμόν, ἀλλὰ παρσιόντος τοῦ θερ-
μοῦ, ἢ ὑπεκχωρήσεν αὐτῷ, ἢ ἀπολείσθαι. Πάνυ γε. Καὶ
ὁ πῦρ γε αὖ, παρσιόντος τῷ ψυχρῷ αὐτῷ, ἢ ὑπεξίεναι,
ἢ ἀπολείσθαι ὃ μέντοι ποτὲ τολμήσειν, δεξάμενον τὴν ψυ-
χρότητα, ἔτι εἶναι ὅπερ ἦν, πῦρ, καὶ ψυχρόν. Αληθῆ, ἔφη,
λέγεις. Εἰπὼν ἄρ', ἢ δ' ὅς, πῶς ἔνια τ' τοιούτων, ὥστε μὴ μόνοι
αὐτὸ ὃ εἶδος ἀξιοῦσθαι τῷ αὐτῷ ὀνόματος εἰς τὸν αἰὲν χρόνον,
ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι, ὃ ὅστις μὲν οὐκ ἐκείνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου
μορφὴν αἰὲν, ὅταν περ ἦ. ἔτι δ' ἐν τοῖσδε ἴσως ἔσται σαφέστερον
ὃ λέγω. τὸ γὰρ πεποιητὸν αἰὲν που δεῖ τούτου τοῦ ὀνόματος

sentias. An calidum aliquid
vocas, & frigidum? *Voco e-*
quidem. Num idem hoc cum
nive atque igne? Non per Jo-
vem. An calidum aliud quid-
dam est quam ignis, & frigi-
dum aliud quam nix? Etiam.
Sed hoc quoque tibi videri pu-
to, nivem, quamdiu nix sit, nun-
quam suscepto calore, (quem-
admodum in superioribus di-
cebamur) adhuc futuram quod
erat, nivem *videlicet*, & *simul*
calidum; sed adveniente cali-
do, aut ei se subducturam, aut
interituram. Prorsus. Et ig-
nem item, cum ei frigidum ac-

cesserit, aut se subducturum
aut interiturum; non autem
ausurum unquam, suscepto fri-
gido, adhuc esse quod erat, ig-
nem *videlicet*, & *simul* frigi-
dum. Vera, inquit, dicis. Non-
nullis igitur, inquit ille, hujus-
modi rebus accidit, ut non so-
lum species ipsa eodem semper
nomine jure designetur, sed &
aliud quiddam, quod quidem
non est ipsum illud, habet ve-
ro semper, quamdiu extiterit,
illius formam. In hisce autem
rebus id, quod dico, forte ad-
huc manifestius erit. Impar-
enim semper oportet nomen

πυρρὸν
τῶν ὄν-
των
ὅπερ τ
ματος
τε τοῦ
εἶναι,
δὴ τῷ
ματι
οὐχ ὅ
ἢ τε
ὥστε
τὸς.
αὐτῷ
τος α
ἔφη.

hoc, q
tinere
id fol
nim q
dam,
est q
porte
fius
semp
tura
quam
co au
quale
tis al
in ter
hic ti
mine

πυγχαίνειν, ὅπερ νῦν λέγομεν· ἢ οὐ; Πάνυ γε. Αἰα μόνον
 τῶν ὄντων, (τοῦτο γὰρ ἔρωτῶ) ἢ καὶ ἄλλο τι, ὅ ἐστι μὲν ἔχ
 ὅπερ τὸ πειττόν· ὅμως δὲ δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνό-
 ματος καὶ τοῦτο χαλεπὸν αἰεὶ, ἀλλὰ τὸ οὕτω πεφυκέναι, ἄσ-
 τε τοῦ πειττοῦ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι; λέγω δὲ αὐτὸ
 εἶναι, οἷον καὶ ἡ τριάς πέπονθε, καὶ ἄλλα πολλά. σκόπει
 δὴ πῶς τῆς τριάδος. ἄρα οὐ δοκεῖ σοι πῶς τε αὐτῆς ὀνό-
 ματι αἰεὶ προσαρροῦντα εἶναι, καὶ πῶς τοῦ περιττοῦ, ὅσος
 οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος; ἀλλ' ὅμως οὕτω πως πέφυκε καὶ
 ἡ τριάς καὶ ἡ σεμπίας, καὶ ὁ ἡμις τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας,
 ὥστε οὐκ ὦν ὅπερ τὸ πειττόν, αἰεὶ ἕκαστος αὐτῶν ὅτι περιτ-
 τός. καὶ αὖ τὰ δύο καὶ τὰ τέσσαρα, καὶ ἅπας ὁ ἕτερος
 αὐτῶν ἔχων τοῦ ἀριθμοῦ οὐκ ὦν ὅπερ ὁ ἄρτιον, ὅμως ἕκα-
 στος αὐτῶν ἄρτιός ἐστιν αἰεὶ. Ἐυχρεῖς, ἢ οὐ; Πῶς γὰρ οὐκ;
 ἔφη. Ο τοίνυν, ἔφη, βούλομαι δηλῶσαι, ἄθρει. ἔστι δὲ τόδε·

hoc, quo nunc appellamus, ob-
 tinere: annon? Omnino. Num
 id solum ex omnibus, (hoc e-
 nim quaero) an & aliud quid-
 dam, quod quidem non idem
 est quod impar; attamen o-
 portet ipsum una cum suo ip-
 sius nomine & hoc insuper
 semper appellare, quod ita na-
 tura sit comparatum, ut nun-
 quam ab impari deficiat? Di-
 co autem hoc ipsum esse tale,
 quale numero ternario & mul-
 tis aliis contingit. Hoc vero
 in ternario considera. An non
 hic tibi videtur & sui ipsius no-
 mine semper nuncupandus es-

se, & simul nomine imparis,
 quamvis id quidem non idem
 fit qui ternarius? Veruntamen
 ita natura comparatus est &
 ternarius & quinarium, & to-
 ta numeri medietas, ut, quam-
 vis non idem fit quod ipsum
 impar, unusquisque tamen eo-
 rum semper fit impar. Et rur-
 sus duo & quatuor, omnisque
 alter numeri ordo, quamvis i-
 dem quod ipsum par non sit,
 unusquisque tamen illorum par
 semper est: concedis, annon?
 Quidni? inquit. Vide ergo,
 inquit, quod demonstrare in-
 fituo. Est autem huiusmodi:

ὅπῃ φαίνεται οὐ μόνον ἐκεῖνα τὰ ἐναντία ἀλλήλα οὐ δεχόμε-
να, ἀλλὰ καὶ ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλήλοις ἐναντία, αἰεὶ ἔχει τὰ
ἐναντία, ὅδε ταῦτα εἰσὶ δεχόμενοις ἐκείνῃ τ' ἰδέαν, ἢ ἂν τῇ
οὐ αὐτῇ οὕσῃ ἐναντία ἢ· ἀλλ' ὅποιός τις αὐτῆς, ἢτοι ἀπολλύ-
μενα, ἢ ὑπεκχευόμενα. ἢ οὐ φήσομεν τὰ τρία καὶ ἀπολλύ-
εσθαι πρῶτον, καὶ ἄλλο ὅποιον πείσεσθαι, πρὶν ὑπομεί-
ναι, ἐπὶ τρία ὄντα, ἄρπα γενέσθαι; Πάνυ μὲ οὖν, ἔφη ὁ Κέ-
βης. Οὐδ' ἐμὴν, ἢ δ' ὅς, ἐναντίον γέ ἐστι δυὰς τεράδι. Οὐ
γὰρ οὖν. Οὐκ ἄρα μόνον τὰ εἶδη τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομεί-
νεται ἀλλήλα, ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἄτῃα τὰ ἐναντία οὐχ ὑπο-
μείνεται ὅποιόντα. Αληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

γγ'. Βούλει οὖν, ἢ δ' ὅς, εἰάν οἱοί τε ὦμεν, ὁρισώμεθα
ὅποῖα ταῦτ' ἐστί; Πάνυ γε. Ἀρ' οὖν, ἔφη, ὦ Κέβης, τά-
δε εἴη ἂν, ἃ ὅ, τι ἂν χετάρχη, μὴ μόνον ἀναγκάζει τῷ
αὐτοῦ ἰδέαν αὐτὸ σχεῖν, ἀλλὰ καὶ μὴδ' ὀνδύτιαν αὐτῇ

constat non solum contraria
ipsa sese invicem non recipe-
re, verum etiam quæcunque,
licet contraria inter se non
sint, semper tamen contraria
habeant; ne hæc quidem, *in-*
quam, speciem eam recipere
videntur, quæ *speciei* isti, quam
in se habeant, contraria sit;
sed hac adveniente, aut inte-
rire, aut se subducere. Annon
dicemus tria & prius interi-
tura, & aliud quodvis passu-
ra, quam hoc sustinuerint, ut
& adhuc tria sint, & simul pa-
ria fiant? Ita prorsus, inquit

Cebes. Neque tamen, inquit,
contrarius est binarius ternario.
Non certe. Non solum er-
go species ipsæ contrariæ nun-
quam mutuam invicem acces-
sum sustinent, sed etiam alia
quædam contrariorum acces-
sum non sustinent. Verissima,
inquit, dicis.

53. Visne igitur, inquit, hæc,
si possumus, qualia sint, definia-
mus? Omnino quidem. An non,
inquit, Cebes, hæc erunt, quæ
quodcunque occupant, non so-
lum ipsius ideam retinere co-
gunt, sed & ne contrariam qui-

δέχεσθαι; Πῶς λέγεις; Ὡς περ ἄρτι ἐλέγομεν. οἶδα γὰρ
 ὅτι πῶς ἂν ἡ τῆς τριῶν ἰδέα κατὰ ἑαυτήν, ἀνάγκη αὐτοῖς
 ὡς μόνον τριῶν εἶναι, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς. Πάνυ γε. Ε-
 πὶ τὸ τοιοῦτον δὴ, φησὶν, ἡ ἐναντία ἰδέα ἐκείνη τῇ μορφῇ
 ἢ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται, ὅδε ποτ' ἂν ἔλθοι. Οὐ γάρ. Εἰρ-
 γάζετο δέ γε ἡ περὶ τῆς; Ναί. Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἡ τοῦ
 ἀρτίου; Ναί. Ἐπὶ τὰ τρία ἄρα ἡ τοῦ ἀρτίου ἰδέα ὅδε-
 ποτε ἔξει; Οὐ δῆτα. Ἀμοιρα δὴ τῶν ἀρτίων τὰ τρία; Ἀ-
 μοιρα. Ἀνάρτιον ἄρα ἡ τριῶν. Ναί. Ο τοίνυν ἔλεγον
 ὅτι, ποῖα οὐκ ἐναντία πινὶ ὄντα, ὅμως οὐ δέχεται αὐτὸ
 τὸ ἐναντίον· οἷον καὶ ἡ τριῶν, τῇ ἀρτίῳ οὐκ οὕτως ἐναντία,
 ὅθεν πῶς μᾶλλον αὐτὸ δέχεται· τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῇ αἰεὶ ὅτι-
 φέρει, καὶ ἡ δυὰς τῇ περὶ τῶν, καὶ ὁ πῦρ τῇ ψυχρῷ, καὶ
 ἄλλα πάμπολλα. Ἄλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως οὐκ εἶναι, μὴ μόνον ὁ
 ἐναντίον τὸ ἐναντίον μὴ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐκείνο, ὃ ἂν

dem illi recipere? Quonam
 pacto dicis? Quemadmodum
 modo dicebamus. Scis enim
 necesse esse, ut quaecunque
 trium occupat idea, non solum
 tria sint, sed etiam imparia.
 Certe. Ad huiusmodi quiddam
 utique dicimus ideam contra-
 riam illi, qua id efficitur, nun-
 quam accessuram. Nunquam.
 Effecit autem imparis idea?
 Haec ipsa. Contraria vero huic
 paris idea? Ita est. Ad ternari-
 um ergo numerum idea paris
 nunquam accedet? Nunquam.
 Ternarius ergo numerus paris
 est expers? Expers. Impar er-

go est ternarius. Est. Quod
 ergo definiendum dicebam, defi-
 nitum est, qualia videlicet sint,
 quae, etsi alicui non sint contra-
 raria, ipsum tamen contra-
 rium non admittunt; veluti
 ternarius, licet pari non sit con-
 trarius, nihilo tamen magis ip-
 sum recipit: semper enim ip-
 sum contrarium ei affert, & si-
 militer binarius impari, & ig-
 nis frigido, aliaque itidem quam-
 plurima. At vide jam utrum
 ita definiendum putes, non
 modo ipsum contrarium con-
 trarium ipsum non admittere,
 verum etiam illud, quod ali-

ὑπέρῃ τὴν ἐναντίον ἐκείνῳ, ἐφ' ὃ, πᾶν αὐτὸ ἢ, αὐτὸ τὸ ὑπέρῃ τὴν τοῦ ὑπερμεγέθους ἐναντιότητα μηδέποτε δέξασθαι. πάλιν δὲ ἀναμνήσκου· οὐ γὰρ χεῖρον πολλάκις ἀκούειν. τὰ πέντε τὴν τοῦ ἀρτίου οὐ δέξεται· ὅθεν τὰ δεκά τὴν τοῦ πενταπλάσιου, τὸ διπλάσιον. τοῦτο μὲν οὖν καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον, ὅμως δὲ τὴν τοῦ πενταπλάσιου οὐ δέξεται· ὅθεν δὴ τὸ ἡμιόλιον, οὐδὲ τὰλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἡμισυ, τὴν τοῦ ὅλου, καὶ τετραμέριον αὖ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἔπερ' ἔπη τε καὶ σιωδοκεῖ σοι οὕτω. Πάνυ σφόδρα καὶ ξιωδοκεῖ, ἔφη, καὶ ἔπομψι.

νδ'. Πάλιν δὴ μοι, ἔφη, ἔξ ἀρχῆς λέγε. καὶ μοι μὴ ὅτι ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλὰ ἄλλο, μιμνήσκου ἐμέ. λέγω δὲ παρ' ἣν τὸ πρῶτον ἔλεγον ἀποκρίσιν, τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην, ἐκ τῆς νῦν λεγόμενης ἄλλην ὁρῶν ἀσφάλειαν. εἰ γὰρ ἐροῖό με,

quid afferat contrarium illi, ad quod ipsum accedat, ipsum *videlicet* quod affert, nunquam contrariam ejus, quæ affertur, recipere formam. Rursus autem recordare: neque enim inutile est sæpius audire. Neque numerus quinarium paris *speciem* admittet, neque denarius imparis, *sic licet* quinarium duplicem. Attamen hoc quidem ipsum, sic licet alii contrarium, speciem imparis nunquam accipiet: neque etiam numerus sesquialter, neque alia hujusmodi, *videlicet* dimidium, formam totius *suscipient*, & *itidem*

pars tertia, atque hujusmodi omnia, si modo assequeris ista, atque consentis. Omnino equidem consentio, inquit, atque assequor.

54. Rursus igitur, inquit, a principio mihi dicas. Nec vero *quasi verbis iisdem* ad id, quod interrogo, sed per aliud quiddam mihi respondeas, me imitatus. Dico autem hoc, *nempe* præter certam illam respondendi rationem primo positam, aliam quoque *non minus* certam ex iis quæ modo dicta sunt, ortam perspicies. Si enim me interroges, quid *illud sit*, quod

ὦ ἀντί πῃ τῷ σώματι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσαι, οὐ τιμὴ ἀσφαλῆ σοι ἐρῶ ἀποκρίσιν ἐκείνῳ τιμὴ ἀμαθῆ, ὅτι ὦ ἀντί θερμότης· ἀλλὰ κομφοτέρα ἐκ τῆς νύ, ὅτι ὦ ἀντί πῶ. οὐδὲ ἀντί ἐρη, ὦ ἀντί σώματι τί ἐγγένηται, νοσήσει, ὅκ ἐρῶ ὅτι ὦ ἀντί νόσος, ἀλλ' ὦ ἀντί πυρετός. οὐδ' ὦ ἀντί ἀειδμῶ τί ἐγγένηται, περὶ τὸν ἔσαι, ὅκ ἐρῶ, ὦ ἀντί περὶ τὸς, ἀλλ' ὦ ἀντί μονάς, καὶ τὰλλα οὕτως. ἀλλ' ὅρα εἰ ἡδὴ ἰχθυῶς οἶσθ' ὅ, τι βούλομαι. Ἀλλὰ πᾶν ἰχθυῶς, ἔφη. Ἀποκρίνου δ' ἡ δ' ὅς, ὦ ἀντί τί ἐγγένηται σώματι, ζῶν ἔσαι. Ω ἀντί ψυχῇ, ἔφη. Οὐκοῦν αἰεὶ τοῦτο οὕτως ἔχει; Πῶς γὰρ οὐχί; ἡ δ' ὅς. Ἡ ψυχὴ ἄρα ὅ, τι ἀντί αὐτὴ κατέχει, αἰεὶ ἔχει ἐπ' ἐκείνῳ, φέρουσα ζῶν; Ἡκεῖ μένοι, ἔφη. Πότερον δ' ἐστὶ τι ζῶν ἐναντίον, ἢ ὁδόν; Ἐστίν, ἔφη. Τί; Θάνατος. Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ τὸ ἐναντίον ὦ αὐτὴ ἐπιφέρει αἰεὶ, οὐ μὴποτε δέξεται,

si cui corpori inerit, calidum erit *corpus*, non cautam responſionem illam rudemque tibi dabo, *videlicet*, si cui calor *inerit*; sed exquisitiorem, ex modo *dictis*, *nimirum* si cui ignis. Neque si me interroges, quid *illud sit*, quod si cui corpori inerit, *corpus* ægrotabit, respondebo, si cui ægrotatio *inerit*, sed, si cui febris. Neque *si roges*, quidnam *illud sit*, quod si cui numero inerit, impar erit *numerus*, dicam, si cui imparitas *inerit*, sed, si cui unitas, at-

que in cæteris eodem pacto. Sed vide, an jam quid velim, plane cognoveris. Planissime, inquit. Responde igitur, quidnam *illud sit*, quod si cui corpori inerit, *corpus* erit vivum. Si cui anima, inquit. Id ergo semper ita se habet? Quidni? inquit ille. Anima igitur quicquid occupaverit, semper illi vitam affert? Affert sane, inquit. An est aliquid vitæ contrarium, necne? Est, inquit. Quid? Mors. Anima ergo contrarium ejus quod ipsa semper adducit, nunquam recipiet,

1 Forſan ὦ ἀντί πῃ σώματι ἐγγένηται *Stroph.*

ὡς ἐκ τῆς προέθεν ὁμολόγηται. Καὶ μάλα σφόδρα, ἔφη ὁ Κέβης.

νέ. Τί οὖν; τὸ μὴ δεχόμενον τὴν τοῦ ἀρπίου ἰδέαν, τί νῦν δὴ ὀνομάζομεν; Ανάρτιον, ἔφη. Τὸ δὲ δίχαιον μὴ δεχόμενον, καὶ ὃ ἀν μουσικὸν μὴ δέχεται; Αμουσον, ἔφη, τὸ δὲ, ἄδικον. Εἶεν. ὃ δ' ἀν θάνατον μὴ δέχεται, τί καλοῦμεν; Αθάνατον, ἔφη. Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ οὐ δέχεται θάνατον. Οὐ. Αθάνατον ἄρα ἡ ψυχὴ; Αθάνατον. Εἶεν, ἔφη. τοῦτο μὲν δὴ σποδεδεῖχθαι φῶμεν; ἢ πῶς δοκεῖ; Καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς, ὦ Σώκρατες. Τί οὖν, ἢ δ' ὅς, ὦ Κέβης; εἰ τῷ ἀναρτίῳ ἀναγκασίῳ ἢ ἀνωλέθρῳ (εἰ), ἄλλο τι τὰ τεῖρα ἢ ἀνώλεθρα ἀν ἦν; Πῶς γὰρ οὐ; Οὐκοῦν εἰ καὶ ὁ ἄθερμον ἀναγκασίῳ ἢ ἀνώλεθρον εἶναι, ὅποτε πῖς ὅτι χιόνα θερμὸν ἐπαγαγῇ, ὑπεξίει ἀν ἡ χιών, οὔσα σῶς καὶ ἀτηκτοῦ; ἔ γὰρ αὖ ἀπώλετό γε, οὐδ' αὖ ὑπομύουσα, ἐδέξατο ἀν τῷ θερμώ-

quemadmodum ex superioribus est concessum. Maxime quidem, inquit Cebes.

55. Quid vero? quod paris ideam non recipit, quoniam id nomine modo appellavimus? Impar, inquit. Quod vero iustitiam non recipit, & quod non recipit musicam? Injustum, inquit, illud, hoc immusicum. Esto: quod mortem vero non recipit, quomodo appellamus? Immortale, inquit. Anima ergo mortem non recipit. Non. Immortale igitur est anima? Immortale. Esto, in-

quit: hocine jam demonstratum dicemus? aut quomodo tibi videtur? Et abunde quidem, Socrates. Quid ergo, Cebes, inquit? si necesse esset impar interitui non esse obnoxium, nonne tria interitui non essent obnoxia? Quidni? Nonne si necesse esset, ut quod calidi experts est, interitui non esset obnoxium, quando quis ad nivem calidum admoverit, nix quidem incolumis nec liquefacta subterfugeret? neque enim certe interiret, neq; contra permanens calorem admit-

τητα. Αληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ως δ' αὐτως, οἶμαι, καὶ εἰ
τὸ ἀψυκτον ἀκόλεθρον ἦν, ὅποτε ὅτι τὸ πῦρ ψυχρὸν πῖ-
πει, οὐ ποτ' ἂν ἀπεσβέννυτο οὐδ' ἀπώλλυτο, ἀλλὰ σὼν ἂν
ἀπελθὼν ὥχετο. Ανάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ὦδε, ἔφη, ἀ-
νάγκη περὶ τοῦ ἀθανάτου εἰπεῖν· εἰ μὲν τὸ ἀθάνατον καὶ
ἀνώλεθρον ὅστιν, ἀδιώατον ψυχῇ, ὅταν θάνατος ἐπ' αὐ-
τῷ ἦ, ἀπολλύσθαι. Θάνατον μὲν γὰρ δὴ, ὅς τ' ἔστι περὶ
εὐρημύων, οὐ δέξεται, οὐδ' ἔσται τεθνηκῆς· ὥσπερ τὰ τρία
οὐκ ἔσται, ἔφαμεν, ἄρπον, οὐδέ γ' αὖ τὸ περιττόν· οὐδέ δὴ
τὸ πῦρ, ψυχρὸν, οὐδέ γε ἢ εἰ τῷ πυρὶ θερμότης. ἀλλὰ
πῶς κλύει, φαίη ἂν τις, ἄρπον μὲν τὸ περιττόν μὴ γίγνεσθαι,
ὅτιοντ' τοῦ ἄρπου, ὥσπερ ὁμολόγηται· ἀπολλυμένου δὲ
αὐτοῦ, ἀντ' ἐκείνου ἄρτιον γεγονέναι; τῷ ταῦτα λέγοντι
οὐκ ἂν ἔχοιμεν ἀφαιμάχεσθαι, ὅτι οὐκ ἀπολλύται. τὸ δὲ
ἀνάρπρον, οὐκ ἀνώλεθρον ὅστιν. ἐπεὶ εἰ τῆτο ὁμολόγητο ἡμῖν,

teret. Vera, inquit, dicis. Si-
milli, ut arbitror, ratione, si
quod frigidi expers est, etiam
interire non posset, quando ad
ignem frigidum aliquod acces-
serit, nunquam extingueretur
nec interiret *ignis*, sed ab-
iret incolumis. Necessè est,
inquit. Hoc modo ergo, in-
quit, de immortali quoque sta-
tuere necesse est: si quod im-
mortale est, etiam interire ne-
quit, fieri non potest ut anima,
cum mors ad eam accesserit,
intereat. Nam mortem qui-
dem, *quemadmodum* ex superio-
ribus *constat*, non recipiet, ne-

que *adeo* mortua erit; quem-
admodum ternarius nunquam,
ut diximus, par erit, neque rur-
sus impar *par erit*; neque ig-
nis, frigidus, neque calor, qui
inest igni, *frigus unquam erit*.
Verum, dixerit quispiam, quid-
nam prohibet, quo minus im-
par par quidem non fiat, ad-
veniente pari, quemadmodum
inter nos convenit: attamen
ex extincto, par in ipsius locum
successerit? Ita dicenti repug-
nare non possemus, quin ex-
tinguatur: quippe cum impar
non sit interitus expers. Alio-
quin, si nobis id constitisset,

ῥαδίως ἀν διμαρχόμεθα, ὅτι ἐπελθόντος τῷ ἀρτίῳ, ὃ φριττόν
 καὶ τὰ τεῖα οἴχεται ἀπὸντα· καὶ πρὸς πυρὸς καὶ θερμῆς καὶ τῶν
 ἄλλων οὕτως ἀν διμαρχόμεθα. ἢ οὐ; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκ ἔν
 καὶ νῦν πρὸς τῷ ἀθανάτῳ, εἰ μὲν ἡμῖν ὁμολογεῖται καὶ ἀνώλε-
 θρον εἶναι, ψυχὴν ἀν εἶναι, πρὸς τῷ ἀθανάτῳ εἶναι, καὶ ἀνώλε-
 θρον· εἰ δὲ μὴ, ἄλλα ἀν δέοι λόγου. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ, ἔφη,
 τῶν γε ἐνεχῶν. πολλῇ γὰρ ἀν τι ἄλλο φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἰ
 τότε ἀθανάτον καὶ αἰδίδιον ὄν, φθορὰν δέξαιτο.

νῆ'. Ο δὲ γε θεός, οἶμαι, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὸ
 τὸ τῆς ζωῆς εἶδος, καὶ ἐστὶ ἄλλο ἀθάνατόν ἐστι, παρὰ
 πάντων ἀν ὁμολογηθεῖν μηδέποτε ὑπόλλυσθαι. Παρὰ πάν-
 των μάλιστα νῆ Δι', ἔφη, ἀνθρώπων γε καὶ ἐτι μᾶλλον, ὥς
 ἐγώ μαι, πρὸς θεῶν. Ὅπτε δὴ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθο-
 ρόν ἐστιν, ἄλλο πᾶν ψυχῇ, ἢ, εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὕσα, καὶ
 ἀνώλεθρος ἀν εἶναι; Πολλὴ ἀνάγκη. Ἐπὶ νότος ἄρα θανάτου

hoc facile obtineremus, impar-
 ternariumque, accedente pari,
 discedere; similiterque de igne
 & calido cæterisque con-
 tenderemus: annon? Prorsus.
 Et nunc ergo de immortali,
 siquidem nobis id interitus e-
 tiam expers esse concessum est,
sequitur animam non solum im-
 mortalem, sed & interitus *om-*
nino expertem esse: sin minus,
 ratione alia opus erit. Sed
 nihil, inquit, opus est, huiusce
 gratia. Siquidem vix fieri pos-
 set ut aliud quidpiam corrup-
 tionis expers esset, si ipsum im-

mortale & sempiternum eam
 subiret.

§6. Deum vero, opinor, cer-
 te & ipsam vitæ speciem, in-
 quit Socrates, & si quid aliud
 est immortale, nunquam inte-
 riturum esse omnes confiteren-
 tur. Omnes quidem, inquit,
 per Jovem homines *id fateren-*
tur; & magis adhuc ipsi, ut ar-
 bitror, dii. Cum igitur quod
 immortale est, etiam corruptio-
 nis expers sit, nonne anima,
 siquidem immortalis est, inte-
 ritus expers erit? Necessè ad-
 modum est. Quum igitur mors

ἐπὶ τὸν
 σκεῖ
 ἡ πρὸς
 ἄρα, ἐ
 τῷ ὄντι
 ὁ Σώκ
 δὲ πρὶ
 πρὶς ἀλ
 οἶδα ε
 ὄντα,
 σμ.
 ὅπῃ α
 τοῖς
 πρὸς
 εἰ τῷ

ad ho
 morta
 terit,
 immo
 pesqu
 trahit
 maxi
 bes, a
 ritus
 vera
 træ.
 tes,
 oppo
 minu
 veru
 aut a

ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸ μὲν θνητὸν, ὡς ἔοικεν, αὐτοῦ ὁμοιωθή-
σκει· τὸ δ' ἀθάνατον, σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἅπλουν,
ὑπεκχωρήσαν τῷ θανάτῳ. Φαίνεται. Παντὸς μᾶλλον
ἄρα, ἔφη, ὦ Κέβης, ψυχὴ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον καὶ
τῷ ὅντι ἔσονται ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐν ἅδου. Οὐκοῦν ἔγωγε,
ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν, οὐ-
δέ πη ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις· ἀλλ' εἰ δή τι Σιμμίας ὁδε, ἢ
τις ἄλλος ἔχει λέγειν, εὖ ἔχει μὴ κατασηῆσαι. ὡς οὐκ
οἶδα εἰς ὅντινά τις ἄλλον χειρὸν ἀναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν παρ-
όντα, περὶ τῆς τοιούτου βουλόμενος ἢ τι εἰπεῖν, ἢ ἀκού-
σαι. Ἀλλὰ μὲν, ἢ δ' ὅς ὁ Σιμμίας, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι
ἔπει ἀπιστεῖν, ἔκ γε τῆς λεγόμενης. Ὑπὸ μὲντοι τοῦ μεγέ-
θους τοῦ ὧν οἱ λόγοι εἰσὶ, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀ-
πμάζων, ἀναγκάζομαι ἀπιστεῖν ἔτι ἔχειν παρ' ἐμαυτῷ πε-
ρὶ τῶν εἰρημύμων. Οὐ μόνον γ', ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκρά-
της

ad hominem accesserit, quod
mortale quidem in eo est, in-
terit, ut apparet; quod vero
immortale, incorruptum sos-
pesque abit, & morti se sub-
trahit. Manifestum est. Itaque
maxime omnium, inquit, Ce-
bes, anima immortalis & inte-
ritus expers est; eruntque re-
vera apud inferos animæ nos-
træ. Nihil equidem, Socra-
tes, inquit, aliud, quod hisce
opponam, habeo, neque quo
minus rationibus tuis assentiar:
verum si quid aut hic Simmias
aut alius quisquam habet, quod

dicat, bene fecerit, si non si-
luerit. Nescio enim in quod
aliud quis differat tempus, si
quid de rebus ejusmodi vel di-
cere vel audire desideret. At-
qui ne ipse quidem, inquit Sim-
mias, habeo quicquam, quo mi-
nus iis, quæ dicta sunt, assen-
tiar. Veruntamen propter re-
rum ipsarum, de quibus agitur,
magnitudinem, vilemque meam
humanæ imbecillitatis opinio-
nem, cogor etiamnum *quodam-*
modo apud me ipsum iis, quæ
dicta sunt, fidem derogare.
Non solum & hæc bene dicis,

της, ταῦτά τε εὖ λείεις, ἀλλὰ καὶ τοῖς γε ὑποθέσεις τοῖς φρά-
σαι, καὶ εἰ πιστὰ ἡμῖν εἰσιν, ὅμως ἐπισκεπτόμαι σαφέστερον· καὶ εἰ
αὐτὰς ἰκανῶς διέληλε, ὡς ἐβόμην, ἀκολυθῆσθαι ὥς λόγῳ, καὶ
ὅσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολυθῆσαι. καὶ ἢ τῆτο αὐτὸ
σαφές ἦν, ὃ δὲν ζητήσῃ περαιτέρω. Αἰνῶν, ἔφη, λείεις.

νῆ. Ἀλλὰ τόδ', ἔφη, ὦ ἄνδρες, δίκαιον διανοηθῆναι, ὅτι εἰ
περὶ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστίν, ἐπιμελείας δὴ δεῖται, ἔχῃ ὑπὲρ ὅ
χρόνῳ τῶν μόνον, ἐν ᾧ καλεῖται ὁ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ ὅ παντός
καὶ ὁ κίνδυνος νῦν δὴ καὶ δοξάζει ἂν μάλιστα δεινὸς εἶναι, εἰ τις αὐ-
τῆς ἀμελήσειεν. εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος ὅ παντός ἀπαλλαγὴ,
ἔρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακῶς ἀποθανοῦσι, τῶν τε σώματι ἅμα
ἀπὸ πλάγχθαι, καὶ τῶν αὐτῶν κακίας, μετὰ τῆς ψυχῆς· νῦν δὲ
ἐπεὶ δὴ ἀθάνατος φαίνεται ὅσα, ὃδε μία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀπο-
φυγὴ κακῶν, οὐδὲ σωτηρία, πλὴν ὅτι ὡς βελλίστην τε καὶ φρονιμω-
τάτην γενέσθαι. ὃ δὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς ἄλδ' ἡ ψυχὴ ἔρχε-

Simmia, inquit Socrates, sed
& primæ illæ positiones, quam-
vis fide nobis dignæ videantur,
planius tamen considerandæ:
atque si de illis fatis disquisive-
ritis, sequemini, ut opinor, ra-
tionem, quantum quidem eam
assequi homini licet. Quod si
hoc ipsum fuerit manifestum,
nihil ulterius perquiretis. Ve-
ra, inquit, loqueris.

57. Hoc autem, viri, inquit,
æquum est cogitare, siquidem
anima est immortalis, eam non
solum temporis hujus, quod vi-
vere dicimus, verum etiam uni-

versi ratione habita, cura certe
indigere: & grave admodum
jam periculum fore putandum
est, si quis eam neglexerit. Si
enim mors totius *hominis* disso-
lutio esset, inopinatum impro-
bis, cum mortui sint, lucrum
esset, & a corpore simul & ab
ipsorum improbitate cum ani-
ma liberari: nunc autem, cum
animam immortalem esse appa-
reat, nullum ei superest malo-
rum perfugium neque salus, nisi
ut optima ipsa & prudentissima
evadat. Nihil enim aliud ani-
ma, cum ad inferos proficisci-

τα, π
μέγισ
χῆ τῇ
τήσαν
πος ἀγ
αφιδ
ᾧ δὴ
τας δ
λῶ
μακρ
τῆλε
δου φ
δὲ γ
δαμό
δοις τ

tur, se
tution
quæ q
pio m
plurin
dicun
rum n
dæmo
illum
quene
oport
postq
ad in
ce ist
hinc
Sorti

ται, πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τρεφῆς· ἃ δὴ καὶ λέγεται
μέγιστα ὠφελῆν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθὺς ἐν ἀρ-
χῇ τῆς ἐκείσε πορείας. λέγεται δὲ οὕτως· ὥς ἄρα τελευ-
τήσαντα ἕκαστον ὁ ἕκαστος δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει, οὗ-
τος ἄγειν ὅτι χειρεῖ εἰς δὴ τινα τόπον, οἱ δὲ τῆς συλλογῆς
ἀσπιδα μὴ εἰς ἄδου πορεύεσθαι μὲν ἡγεμόνος ἐκείνου,
ὃ δὴ πρῶτον ταῦτα τοὺς ἐνθένδε ἐκείσε πορεύουσι. τυχόν-
τας δ' ἐκεῖ ὧν δὲ τυχῆιν, καὶ μέναι· ὃν χρὴ χεῖρον, ἄλ-
λ' ὁ δὲ πάλιν ἡγεμὼν κομίζει, ἐν πολλαῖς χεῖρου καὶ
μακραῖς ὁδοῖς. ἐπὶ ᾧ ἄρα ἡ πορεία οὐχ ὥς ὁ Αἰσχύλου
Τηλέφος λέγει. ἐκείνος μὲν γὰρ ἀπλὴν οἶμον φησὶν εἰς ἄ-
δου φέρειν· ἡ δ' οὔτε ἀπλὴ οὔτε μία φαίνεται μοι εἶναι. οὐ-
δὲ γὰρ ἀν' ἡγεμόνων ἔδει· ὅθεν γάρ που πῆς ἀν' διαμάρτοι οὐ-
δαμόστε, μίας ὁδοῦ οὕσης. νῦν δὲ ἔοικε ῥῆσις τε καὶ ὁδο-
δοὺς πολλὰς ἔχειν. Στὸ τῶν ὁσίων τε καὶ νομίμων τῶν ἐνθά-

tur, secum affert, præter insti-
tutionem atque educationem:
quæ quidem statim in princi-
pio migrationis illius mortuo
plurimum prodesse vel obesse
dicuntur. Ita enim fertur; *nimi-*
rum mortuorum unumquemq;
dæmonem eum, qui viventem
illum fortitus erat, in locum
quendam ducere aggredi, ubi
oportet omnes una collectos,
postquam iudicium subierint,
ad inferos proficisci, cum du-
ce isto, cui mandatum est, ut
hinc *decedentes* illuc traducat.
Sortitos vero illic, quæ forti-

ri oportet, tempusque debi-
tum commoratos, alius quidam
dux rursus huc reducit, post
multos longosque temporis cir-
cuitus. Est autem iter non ta-
le, quale ait Telephus apud
Æschylum. Ille siquidem sim-
plicem inquit viam ad inferos
ducere: ego vero neque sim-
plicem neque unam puto. Ne-
que enim ducibus opus esset;
neque quis usquam aberrare
posset, si unica esset via. Nunc
autem videtur multa divortia
& anfractus habere. Hoc ex
sacris ritibusque nostris con-

δε περμαρμένον λέγω. ἡ μὲν οὖν κοσμία τε καὶ φρένι-
 μος ψυχὴ ἐπεταί τε, καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα· ἡ δὲ
 ὀπιδυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα (ὅπερ εἰ τῷ πρῶτον
 εἶπον) περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπισημένη, καὶ περὶ τὸν
 ὁρατὸν τόπον πολλὰ ἀντιλείψασα καὶ πολλὰ παθούσα, βία
 καὶ μόλις ὑπὸ τοῦ πρῶτου γυμνοῦ δαίμονος οἴχεται ἀ-
 γομένη. ἀφικομένην δὲ ὅστις αἱ ἄλλα, τίμω μὲν ἀχάθαρ-
 τον καὶ τι πεποινηκῆσαν τοιοῦτον, ἢ φόνων ἀδίκων ἡμμένην, ἢ
 ἄλλα ἅττα τοιαῦτα εἰδασμένην, ἀ τούτων ἀδελφά τε καὶ
 ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει ὄντα, ταῦτί μὲν ἅπας
 φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται, καὶ οὔτε ζυέμπορος οὔ-
 τε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι· αὐτὴ δὲ πλοῦράται εἰς πᾶ-
 σι ἐχομένη ἀπορία, ἕως ἂν δῆ τινες χρόνοι γένωνται· οἱ
 ἐξελθόντων, ὑπ' ἀνάγκης φέρεται εἰς τίμω αὐτῇ πρέπουσαι
 οἴκησιν. ἡ δὲ καθαρώς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθού-

jecturam faciens, dico. Anima
 ergo moderata & prudens *du-*
cem sponte sequitur, neque præ-
 sentia ignorat: quæ vero cupi-
 ditate corporis tenetur, (quam-
 admodum supra dixi) in ipso
 per multum tempus ardentius
 stupet, & circa locum visibi-
 lem multis reluctata modis,
 multaque perpeffa, vi & vix
 tandem ab eo abducitur dæ-
 mone, cui ipsius demandata est
 cura. Cum vero ad ea loca,
 ubi aliæ quoque animæ sunt,
 pervenerit, impuram quidem
 hanc, & hujusmodi criminibus

obnoxiam, quæ *nimirum* vel in-
 justis se contaminaverit cædi-
 bus, vel alia harum rerum ger-
 mana, germanarumque anima-
 rum opera perpetraverit, hanc,
inquam, animam omnes fugiunt
 atque averfantur, neque datur
 qui ei vel comes vel dux fieri
 vult: ipsa autem in summas
 omnino angustias adducta, eo
 usque pererrat, donec certa
 temporum spatia completa
 sint: quibus tandem exactis in
 habitationem ipsi convenien-
 tem a necessitate fertur. Quæ
 vero puram & modestam tranf-

σα, α
 αὐτῇ
 ν
 τῇ, α
 γεν,
 ταῦτ
 αὐτῶ
 ἡδῶ
 Γλα
 μέντ
 κου
 μα δ
 μία,
 τῆς
 με κ

egeri
 mite
 que
 58
 liaqu
 que
 quale
 terra
 man
 quod
 nam
 hæc,
 quoc
 audiv
 quib

σα, καὶ ξυμμεπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα, ὥκησε τὸν αὐτῇ ἐχέσῃ τόπον ὠροσθήκοντα.

νή. Πολλοὶ δὲ εἰσι καὶ θαυμαστοὶ τῆς γῆς τέποι· καὶ αὐτῇ, οὔτε οἷα οὔτε ὅση δοξάζεται ὑπὸ τῷ θεῷ γῆς εἰωθότων λέγειν, ὡς ἐγὼ ὑπόπνος¹ πέπυσμα. Καὶ ὁ Σιμμίας, Πῶς ταῦτα, ἔφη, λέγεις, ὦ Σώκρατες; θεῖ γάρτοι τῆς γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ ἀκήκοα· οὐ μὲντοι ταῦτα, ἃ σε πείθει. ἰδέως ἀνὸς αὐτῷ ἀκούομαι. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμία, οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη γέ μοι δοκεῖ εἶναι διηγήσασθαι ἄγ' ὅτιν' ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ καὶ πλὴν Γλαύκου τέχνη. καὶ ἅμα μὲν ἐγὼ ἴσως οὐδ' ἀνὸς οἷός τε εἶην, ἅμα δὲ, εἰ καὶ ἡπιστάμην, ὁ βίβω μοι δοκεῖ ὁ ἐμὸς, ὦ Σιμμία, πῶς μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἔξαρχεῖν. πλὴν μέντοι ἰδέαν τῆς γῆς, οἷαν² πέπυσμα εἶναι, καὶ τῆς τόπου αὐτῆς, ἔδέν με καλύει λέγειν. Ἀλλ', ἔφη ὁ Σιμμίας, καὶ ταῦτα ἀρ-

egerit vitam, deos duces & comites nactus, in eo, qui unicuique convenit, loco habitat.

§8. Multa vero sunt mirabiliaque terræ loca; ipsaque neque talis neque raptula est, qualem quantamque ii, qui de terra solent differere, existimant, quemadmodum mihi a quodam persuasum est. Quanam ratione, inquit Simmias, hæc, Socrates, ais? Nam ipse quoque de terra multa quidem audiui; non tamen hæc *forſan*, quibus tu fidem adhibuisti. Li-

benter igitur ex te audirem. Atqui, Simmia, nequaquam mihi artis Glaucci esse videtur, quæ ea sint, narrare; sed vera hæc esse *probare*, artem Glaucci mihi videtur superare. Præterea tum ego forſan *id præſtare* non possem, tum, etiam si ista scirem, hæc tamen vita mea, Simmia, orationis magnitudini nequaquam videtur sufficere. Formam tamen terræ ejusq; loca cujuscmodi esse mihi persuasum est, nihil prohibet dicere. At hæc, inquit Simmias, satis

1 Forſan πίπυσμα. 2 Forſ. πίπυσμα.

κεῖ. Πέπεισμαι τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ἐγὼ, ὡς ᾤωντο μὲν, εἰ ἔστιν ὁ
 μέσῳ τῷ ἔρανῳ περὶφερὴς οὖσα, μηδὲν αὐτῇ δεῖν μήτε ἀέρος
 περὶ ὃ μὴ πεσεῖν, μήτε ἄλλης ἀνάγκης μηδεμιᾶς τοιαύτης·
 ἀλλὰ ἰκανὴν γε εἶ) αὐτὴν ἶσχειν τὴν ὁμοιότητα τῷ ἔρανι αὐτῷ
 ἑαυτῷ πάντῃ, καὶ τῇ γῆς αὐτῆς τὴν ἰσορροπίαν. ἰσορροπὸν γὰρ
 ὄραγμα, ὁμοίῳ πρὸς ὃν μέσῳ τεθῆναι, ἔχ' ἔξει μᾶλλον ἢ δ' ἦ-
 τον οὐδαμῶς κλιθῆναι· ὁμοίως δ' ἔχον, ἀκλινὲς μένει. ὄρα-
 τον μὲν, ἦ δ' ὅς, τῆτο πέπεισμαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμ-
 μίας. Ἐπὶ τοίνυν, ἔφη, πάμμεγάλῃ εἶ) αὐτό· καὶ ἡμᾶς οἰκεῖν
 οὗτ' ἐμέχρ' Ἡρακλείων σπηλαίων ἀπὸ Φάσιδος, ἐν μικρῷ πη-
 λωσίῳ, ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους, περὶ τὴν
 θάλατταν οἰκῶνται· καὶ ἄλλες ἄλλοι πολλὰς ἐν πολλοῖς τοῖ-
 τοῖς τόποις οἰκεῖν. εἶναι γὰρ περὶ ταχὺ περὶ τὴν πολλὰ κοι-
 λα, καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ιδέας καὶ τὰ μεγέθη· εἰς δ' ἐν-
 ἑρμηκέναι τό, τε ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην, καὶ τὸν αἶρα. αὐτὴν

erunt. Persuasum ergo mihi
 est, inquit ille, primo, si *terra*
 est in cœli medio rotunda,
 nihil ei opus esse vel aere vel
 alia necessitate ejusmodi, ut ne
 deciderat: sed ad eam sustinen-
 dam satis esse cœli undique fi-
 bi ipsi similitudinem, & terræ
 ipsius æquilibratam. Res e-
 nim æquilibris in congeneris
 alicujus medio posita, nullam
 in partem aut magis aut minus
 potest inclinare: at cum simi-
 liter *undequaque* se habeat, in-
 clinationis expers permanet.
 Primum quidem, inquit, mihi

id ita esse persuasum est. Et
 recte quidem, inquit Simmias.
 Præterea, inquit, ingens quid-
 dam prorsus ipsam esse; nosque,
 qui loca a Phaside ad colum-
 nas Herculeas incolimus, par-
 vam quandam ejus particulam
 habitare, circa mare *Mediterraneum*
 habitantes, ceu formi-
 cas aut ranas circa paludem;
 aliosque alibi multos multa lo-
 ca similia incolere: esse enim
 passim circa terram multa con-
 cava, formisque & molibus
 omnigenis; in quæ aqua, cali-
 go, & aer confluant. Ipsam

δὲ τ
 τὰ
 αὐτὰ
 αἰ
 αὐτῇ
 π
 λατ
 φα,
 ἀδ
 μηδ
 ἠδ
 ἐ
 δὴ
 γῆς,
 διὰ

vero
 jacer
 quem
 tract
 Cujus
 se, fer
 ræ pa
 que,
 habit
 ra ter
 bitran
 medic
 putet
 re; a
 tra po
 re co

δὲ τὴν γῆν, καθαράν ἐν καθαρῷ καὶ ἁλῶ, ἐν ᾧ πῦρ ἐστὶ
τὰ ἄστρα, ὃν δὴ αὐτὴ οὐνομάζειν τὰς πολλὰς τῷ θεῷ τὰ ποι-
αῖτα εἰωθότων λέγειν. ὅ δὴ ὑποτάττει ταῦτα εἰς, καὶ ξυρρεῖν
αἰεὶ εἰς τὰ κοίλα τῆς γῆς. ἡμᾶς οὖν οἰκουῦντας ἐν τοῖς κοίλοις
αὐτῆς λεληθέναι, καὶ οἶατο ἄνω ὅτι τῆς γῆς οἰκεῖν. ὥσπερ δὲ εἰ-
πὶς ἐν μέσῳ τοῦ πυθμένι τοῦ πελάγους οἰκῶν, οἰοῖτό τε ὅτι τῆς θα-
λάττης οἰκεῖν, καὶ διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸ ἥλιον καὶ τὰ ἄλλα ἄ-
στρα, τὴν θάλατταν ἡγοῖτο ἔχοντα εἰς. διὰ δὲ βραδυτῆτά τε καὶ
ἀσθενείᾳ, μηδεπώποτε ὅτι τὰ ἄκρα τῆς θαλάττης ἀφιγμένος,
μηδὲ ἑωρακώς εἶη, ἐκδὺς καὶ ἀνακύψας ἐκ τῆς θαλάττης εἰς τὸ
ἐξῆς τόπον, ὅσῳ καθαρώτερος καὶ καλλίων τυγχάνει ὢν ὅ πα-
ρὰ σφίσιν, μηδὲ ἄλλῃ ἀκηκοώς εἶη τῇ ἑωρακότῃ. ταυτὸν
δὴ τὸτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι. οἰκουῦντες γὰρ ἐν πνι κοίλῳ τῆς
γῆς, οἶατο ἑπάνω αὐτῆς οἰκεῖν, καὶ τὸ ἄερα οὐρανὸν χαλεῖν, ὡς
διὰ τῆς οὐρανῆς ὄντος τὰ ἄστρα χωρῶνται. τὸ δὲ εἰς ταυτὸν,

vero terram, puram in puro
jacere cœlo, in quo sunt astra,
quem plerique eorum, qui hæc
tractant, ætherem nominant.
Cujus quidem faciem hæc ef-
fe, semperque in concavas ter-
ræ partes confluere. Nos ita-
que, nosmet in concavis ejus
habitare, nescire, & superio-
ra terræ loca nos incolere ar-
bitrari: perinde ac si quis in
medio maris fundo habitans,
putet se altiora maris incole-
re; atque solem cæteraque as-
tra per mare prospiciens, ma-
re cœlum esse existimet; præ

tarditate autem imbecillitate-
que nunquam ad summum ma-
ris evaserit, neque e mari in
hunc locum emergens, aspexe-
rit, quanto hic illo suo purior
pulchriorque sit, nec ab alio,
qui hunc intuitus sit, acceperit.
Hoc igitur idem & nobis acci-
dere: cum enim in quadam
concava terræ parte habite-
mus, superiora nos ejus loca
incolere arbitrari, atque aerem
cœlum nominare, quasi per ip-
sum, tanquam cœlum, astra
mearent. Hoc autem eodem
etiam modo nobis accidere,

ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος ἔχ' οἷός ἐστι) ἡμᾶς διεξελθεῖν ἐπ' ἔρχατον τὸν αἶρα. ἐπεὶ, εἴ τις αὐτῷ ἐπ' ἄκρα ἔλθοι, ἢ πῆλός γε γινώσκων ἀνάπιοιτο, ἢ χαπιδεῖν ἀνακύφαντα, ὥσπερ ἐνθάδε οἱ οὐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες ὁρῶσι τὰ ἐνθάδε, ἔσταις ἀν' ἅπαντα καὶ τὰ ἐκεῖ χαπιδεῖν· καὶ εἰ ἡ φύσις ἰχθυὶ ἐῖη ἀναρχαῖς θεωρεῖσθαι, γινώσκων ἀν' ὅτι ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς ὕψιστος, καὶ ὁ ἀληθινὸν φῶς, καὶ ἡ ὥς ἀληθῶς γῆ. ἥδε μὲν γὰρ ἡ γῆ καὶ οἱ λίθοι, καὶ ἅπας ὁ τόπος ὁ ἐνθάδε, διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ χαλαβερωμένα, ὥσπερ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῇ ἄλμυς· καὶ οὔτε φύεται ἄξιον λόγου ὅθεν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον, ὥς ἐπεὶ εἰπεῖν, ὅθεν ἐστὶ· σήραγγες δὲ καὶ ἄμμος, καὶ πῆλός ἀμύχανος καὶ βόρβορος εἰσιν, ὅπου ἀν' καὶ ἡ γῆ ἡ· καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν γὰρ ἄλλη κένεσθαι οὐδ' ὁπωσιῶν ἄξια. ἐκεῖνα δὲ αὖ τῶν παρ' ἡμῶν πολλὸν ἀν' ἔτι πλέον φθινεῖν μεταφέρειν. εἰ γὰρ δεῖ

nos nempe præ imbecillitate & tarditate ad supremum usque aerem transcendere non posse. Alioqui si quis ad summa ejus evaderet, vel alatus factus eo pervolarer, hæc emergentem illum conspecturum; & quemadmodum pisces huc e mari emergentes nostra hæc conspiciunt, sic & illum ea, quæ illic sunt, conspecturum: ac si natura ejus ad inspiciendum sufficeret, cogniturum, illud verum esse cælum, veramq; lucem, & veram quoque terram. Siquidem hæc, quæ a nobis incolitur, terra, &

hi lapides, totusque hic locus, corrupta sunt atque adesa, quemadmodum ea quæ in mari sunt a falsugine: neque nascitur in mari quicquam existimatione dignum; neque, ut verbo dicam, perfectum quicquam est: sed cavernæ, arena, limus infinitus, atque sordes sunt, ubicunque sit & terra: neque quidem ad hanc rerum nostrarum pulchritudinem ullo modo sunt comparanda. Illa autem rursus hisce nostris multo magis adhuc præstare apparebunt. Si enim fabulam

ἢ Forſan χαπιδεῖν ἀν' Steph.

καὶ μῦθον λέγειν χαλόν, ἄξιον ἀκούσαι, ὦ Σιμμία, οἷα τυλ-
χάνει τὰ ὅπτι τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ οὐρανῷ ὄντα. Ἀλλὰ μὴν, ἔ-
φη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες, ἡμεῖς γε τέττε τῶ μύθῳ ἠδέως
ἀν ἀκούοιμεν.

Ἰθ'. Λέγεται τοῖνυν, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, ὡρῶτον μὲν εἶ) τοιαύ-
τη ἢ γῆ αὐτὴ ἰδεῖν, εἰς ἃ ἄνωθεν αὐτὴν θεῶτο, ὥσπερ αἱ δαδὲ-
χέσκυτοι σφαῖραι, ποικίλη, χρώμασι διελημμένη· ὣν καὶ τὰ
ἐνθάδε εἶ) χρώματα ὥσπερ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γράφεις κατα-
χρῶνται. ἐκεῖ δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ τοιούτων εἶναι· καὶ πολὺ
ἐπὶ ἐκλαμπετέρων καὶ καθαρωτέρων ἢ τέτων. τὴν μὲν γάρ,
ἀλουργὴ εἶναι, καὶ θαυμαστὴν τὸ κάλλει· τίω δὲ, χρυσοει-
δί· τὴν δὲ ὅση λευκὴ, γύφου ἢ χιόνος λευκοτέρα, καὶ ἐκ τῶ
ἄλλων χρωμάτων συγκεκμημένη ὡσαύτως, καὶ ἐπὶ πλείονων καὶ
χαλλιόνων, ἢ ὅσα ἡμεῖς ἐωράκαμεν. καὶ ὅ αὐτὰ ταῦτα τὰ
κοῖλα αὐτῆς, ὕδατός τε καὶ αἰέρος ἐμπλεα ὄντα, χρώματος τι

etiam narrare decet perpul-
chram, operæ pretium, Sim-
mia, est audire, qualia sint supe-
riora ista terræ loca, quæ cœlo
subjacent. Imo vero, Socra-
tes, inquit Simmias, libentissi-
me quidem hanc fabulam au-
diemus.

59. Ferunt igitur, amice,
inquit, primum quidem talem
videri terræ illius faciem, si quis
ipsam superne despiciat, qua-
les eæ sunt pilæ, quæ ex coriis
duodecim contextæ sunt, va-
riam scilicet & coloribus dis-
tinctam; quorum quasi speci-

mina sunt hi nostri colores,
quibus pictores utuntur. Illic
vero universam terram ex ta-
libus, multoque etiam hisce ni-
tidioribus ac purioribus con-
stare: partim quidem purpu-
ream & mira pulchritudine
præditam; partim vero coloris
aurei; partim gypso aut nive
candidiorem, & ex coloribus
cæteris similiter compositam,
iisq; pluribus etiam & pulchrio-
ribus, quam quos ipsi *unquam*
vidimus. Etenim ipsas hasce
concavas ejus partes, aqua æ-
reque repletas, speciem quan-

εἶδος παρέχεται, εἰλονία ἐν τῇ τ' ἄλλων χρωμάτων ποικιλία· ὥστε ἐν τῇ αὐτῇ εἶδος ξυμμετρὸς ποικίλον φαντάζεσθαι. οἱ δὲ ταύτη οὕση τοιαύτη ἀνάλογον τὰ φύσμημα φύεται, δένδρα τε καὶ ἄνθη καὶ τὰς καρπύς· καὶ αὖ τὰ ὄρη ὡσαύτως καὶ τὰς λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸ αὐτὸν λόγον τὴν τελειότητα καὶ τὴν διαφάνειαν, καὶ τὰ χρώματα καλλίω· ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα, μάρμαρα, σάρδια τε καὶ ἰάσπιδας καὶ σμαράγδους, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. οἳ δὲ οὐδὲν ὅτι μὴ τοιοῦτον εἶ, καὶ ἐπὶ τῶν καλλίω. οἳ δ' αἶνον τῶν εἶ, ὅτι ἐκεῖνοι ὁ λίθοι χαλαροί εἰσι, καὶ ὁ χατενηθεσμένοι, οὐδὲ διεφθαρμένοι, ὡς περ οἱ οὐθάδε, ὑπὸ σπηδεσθός καὶ ἄλμης, ὑπὸ πῶν δέυρο ξυμμετρικώτων, ἀ καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς αἴχῃ τε καὶ νόσοις πῶν ἔχει. τίς δὲ γὰρ αὐτὴν κεκοσμησθαι τούτοις τε ἅπασιν, καὶ ἐπὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις αὖ τοῖς τοιούτοις. οἳ φασὶν γὰρ αὐτὰ πεφυκέ-

dam coloris exhibere, inter colorum aliorum varietatem splendentes; adeo ut una quædam eademque ejus facies varia semper appareat. Cum vero ipsa talis sit, quicquid etiam in ea nascitur, & eadem ratione nasci, arboreque & flores & fructus: montesque item & lapides similiter perfectos esse, atque pellucidos, coloribusque pulchrioribus ornatos; quorum quidem particulæ quædam sunt lapilli hi, qui apud nos in pretio habentur, sardii-que & iaspides & smaragdi,

cæterique ejusmodi. Illic vero nihil esse, quod non tale sit, atque etiam alia esse hisce pulchriora. Hujus autem rei hanc causam esse, quod lapides illi puri sint, neque, quemadmodum nostri, putredine salsugineque exesi atque corrupti ex rebus iis, quæ huc confluunt, quæ & lapidibus & terræ cæterisque tum animalibus tum plantis, fordes morbosque pariunt. Terriam vero ipsam hisce omnibus exornari, atque auro etiam & argento, cæterisque similibus. Eminentia etenim ipsa natura

καὶ, ὅν
αὐτὴν
εἶ) ἄλλ
τα, τ
δὲ, ἐν
ἐν λόγ
τέραν
τ' αἰθε
νὲς ἀν
καὶ ἀκα
τῇ δὲ
καθα
ἐν οἷς
καὶ α
τοῖς

esse, n
na, &
eam
cium
autem
esse,
nem
tes,
admi
lios
proc
circu
dica
mar
lic e
bis

καὶ ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα, καὶ πανταχῶς τῇ γῆς· ὥστε
αὐτὴν ἰδεῖν, εἰ) θεάμα εὐδαιμόνων θεατῶν. ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς
εἰ) ἀλλὰ τε πολλὰ, καὶ ἄνθρωποι, τῆς μὲν, ὅτι μεσογεία οἰκῶν-
τας, τῆς δὲ, πρὸς τὴν αἰέρα, ὥσπερ ἡμεῖς πρὸς τὴν θάλατταν· τῆς
δὲ, ἐν νήσοις, ἀς περιρρεῖν τὴν αἰέρα, πρὸς τῇ ὑπερφύσσῃ. καὶ
ἐν λόγῳ, ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ τε καὶ ἡ θάλαττα ἐστὶ πρὸς τὴν ἡμε-
τέραν χρείαν, τῷτο ἐκεῖ τὴν αἰέρα· ὃ δὲ ἡμῖν ἀήρ, τῷτο ὁκείνοις
τὴν αἰθέρα. ταῖς ὅς ἄρας αὐτοῖς κρασιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε ἐκε-
ῖνος ἀνόσους εἰ), καὶ χρόνον τε ζῆν πλὴν πλείω τῇ ἐνθάδε· καὶ ὅψις
καὶ ἀκοή καὶ φρονήσις καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἡμῶν ἀφεστάναι τῇ αὐ-
τῇ σπουδῇ, ἥπερ ἀήρ τε ὕδατος ἀφέστηκε, καὶ αἰθήρ αἰέρος πρὸς
καθαρύτητα. καὶ δὴ καὶ θεῶν ἄλσιν τε καὶ ἱερά αὐτοῖς εἶναι·
ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι· καὶ φήμας τε καὶ μαρτυρίας
καὶ αἰσθήσεις τῷ θεῶν, καὶ τοιαύταις συμμοσίαις γίνεσθαι αὐ-
τοῖς πρὸς αὐτούς· καὶ τὸν γε ἥλιον καὶ σελλίην καὶ ἄστρα ὄρεα

esse, multaque numero & mag-
na, & ubique per terram; ut
eam videre spectatorum feli-
cium sit spectaculum. In ipsa
autem & alia animalia multa
esse, & homines, alios regio-
nem mediterraneam incolen-
tes, alios circa aerem, quem
admodum nos circa mare; al-
ios etiam insulas, quas haud
procul a continenti positas aer
circumfluit. Et, ut summatim
dicam, quod nobis aqua est &
mare ad usus nostros, idem il-
lic esse aerem: quod vero no-
bis aer, id illis ætherem esse.

Anni vero tempestates talem
apud illos habere temperiem,
ut illi & morbis careant, &
longe diutius quam hi nostri vi-
vant; & visu, auditu, pruden-
tia, cæterisque talibus tanto no-
bis intervallo præstare, quan-
tum & aer aquæ, & æther æ-
ri puritate præstat. Præterea
& illis deorum lucos & fana
esse, in quibus dii revera habi-
tent; & responsa item & di-
vinationes deorumque sensus,
& huiusmodi consuetudines ip-
sis cum iis esse: solem quo-
que & lunam stellasque, qua-

οἶα ὑπὸ αὐτῶν, οἷα τυγχάνει ὄντα, καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν ἀκόλουθον εἶναι.

ξ'. Καὶ ὅλιω μὲν δὴ πῶ γῆν οὕτω πεφυκέναι, καὶ τὰ περὶ πῶ γῆν· τόπους δ' οὐ αὐτῇ εἶναι χατὰ τὰ ἐγκοίλα αὐτῆς, κύκλῳ περὶ ὅλιω, πολλούς· τοὺς μὲν, βαθυτέρους καὶ ἀναπεπταμένους μᾶλλον ἢ ἐν ᾧ ἡμεῖς οἰκοῦμεν· τοὺς δὲ, βαθυτέρας ὄντας, τὸ χάσμα αὐτοὺς ἔλαττοι ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου. ἐπὶ δ' οὓς καὶ βραχυτέρας τῶ βάθει τοῦ ἐνθάδε εἶναι καὶ πλατυτέρας. τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλλήλους σιωλετῆσθαι πῶ πολλὰ καὶ χατὰ γενότερα καὶ εὐρύτερα, καὶ διεξόδους ἔχειν. ἢ πολλὰ μὲν ὕδωρ εἶναι ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ εἰς κρατῆρας καὶ ἀεινῶν ποταμῶν ἀμήχανα μεγάλα ὑπὸ πῶ γῆν, καὶ θερμῶν ὑδάτων καὶ ψυχρῶν· πολὺ δὲ πῦρ, καὶ πυρὸς μεγάλους ποταμούς, πολλὰς δὲ ὑγρὰς πηλὰς, καὶ καθαρώτεραι καὶ βο-

les revera sunt, ab iis videri, & in cæteris felicitatem ipforum *bis* rebus consentaneam esse.

60. Atque ita quidem universam terram esse natura comparatam, & quæ circa eam sunt: esse autem in ipsa, nempe in concavis ipsius partibus, loca in universo ipsius ambitu multa; partim quidem profundiora atque ampliora, quam *hic locus est*, quem nos incolimus; partim vero, profundiora quidem, sed hiatum angustiorum habentia hoc nostro loco: esse & alicubi quædam hoc

nostro minus profunda & ampliora. Hæc autem omnia sub terra invicem multis in locis perforata esse, *foraminibus* partim angustioribus, partim amplioribus, & canales habere: qua magna aquarum copia ex aliis in alia *terre concava*, velut in crateres, confluat; & perennium fluminum sub terra moles immensas, aquarum tum calidarum, tum frigidarum; plurimumque ignem, & ignis ingentes amnes; & multos quoque luti liquidi, partim quidem purioris, partim vero

βορωδετέρου· ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ περὶ τῆς ῥύακθ' πηλοῦ
 ῥέοντες ποταμοί, καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. ὣν δὴ καὶ ἐχάστοις τοὺς
 τόποις πληροῦσθαι, ὣν ἀν' ἐχάστοις τύχοι ἐχάστω ἡ ἀειρροὴ
 κηρομένη. ταῦτα δὲ πάντα κανεῖν ἀνω ἔκ κάτω, ὥσπερ αἰώ-
 ραν πινὰ οἷσσαν ἐν τῇ γῇ. ἔστι δὲ ἄρα αὕτη ἡ αἰώρα ἀφ' ἧς
 φύσιν τοιάνδε πινὰ ἐν π' ἡ χασμάτων τ' γῆς, ἄλλως τε μέ-
 γιστον τυγχάνει ὄν, καὶ ἀφ' αὐτῆς τετραμένον δι' ὅλης τ' γῆς.
 τῷτο ὅπερ Ομηροῦς εἶπε, λέγων αὐτό,

Τῆλε μάλ', ἦχι βάθισον ὑπὸ χθονός' ἐστὶ βέρεθρον.

ὃ καὶ ἄλλοι καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν Τάρ-
 ταρον κεκλήχασιν. εἰς γὰρ τῷτο τὸ χάσμα συρρέσσι τε πάν-
 τες οἱ ποταμοί, καὶ ἐκ τῆς πάλιν πάντες ἐκρέσσι. γίνον-
 ται δὲ ἕκαστοι τοιοῦτοι, δι' οἷας ἀν' καὶ τ' γῆς ῥέωσιν. ἡ δ' αἰ-
 πία ἐστὶ ὅτι ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσερεῖν πάντα τὰ ρεύματα, ὅτι
 πυθμὴν ἔχει ὅθεν βάσιν τὸ ὑπερὸν τῷτο. αἰωρεῖται δὴ καὶ

magis coenosi; quemadmodum
 in Sicilia amnes luti, qui ante
 ignis torrentem profluunt, &
 ipse torrens: quibus singula
 complentur loca, quacunque ii
 singulis temporibus circum-
 fluant. Hæc autem omnia sur-
 sum deorsumque ferri, veluti
 ab oscillo quodam in terra po-
 sito. Est autem oscillum id, ob
 naturam quandam huiusmodi,
 unus aliquis ex terræ hiati-
 bus, qui & omnino maximus
 est, & per universam terram
 perforatus. De quo Homerus

ita dicit,

*Longe admodum, qua profun-
 dissimum sub terra baratrum
 est.*

Quod & ipse alibi & alii poe-
 tarum multi Tartarum appel-
 larunt. In hunc enim hiatum
 omnia confluunt flumina, at-
 que inde rursus effluunt. Talia
 vero fiunt singula, per qualem
 labuntur terram. Quod autem
 hinc effluant omnia rursusque
 refluant, hæc est causa, quod
 hic humor nec fundum nec ba-
 sim habet. Itaque elevatur &

1 Forſan δ' ἀπὸ Steph.

P p

κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω· καὶ ὁ ἀήρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ περι-
αὐτὸν, ταυτὸν ποιεῖ. *Ξυνέπειαι γὰρ αὐτῷ καὶ ὅταν εἰς τὸ*
ἐπέκεινα τῆς γῆς ὀρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ὅπῃ τὰδε. καὶ ὥσ-
περ τῇ ἀναπνεόντων αἰεὶ ἐκπνέει τε καὶ ἀναπνέει ῥεόν τὸ πνεῦ-
μα, οὕτω καὶ ἐκεῖ *ξυναιωροῦμενον* πρὸ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δει-
νούς τινας ἀνέμους καὶ ἀμυχάνους παρέχεται, καὶ εἰσὶν καὶ
ἰξίον. ὅταν τε οὖν ὀρμήσῃ *ὑποχωρήσῃ* τὸ ὕδωρ εἰς τὸν
τόπον τὸν δὴ κάτω χαλούμενον, τοῖς κατ' ἐκείνα τὰ ρεύ-
ματα *ἄλλ'* τῆς γῆς εἰσρεῖ τε καὶ πληρεῖ αὐτὰ, ὥσπερ *αὖ*
ἐπαντλοῦντες. ὅταν τε αὖ ἐκείθεν μὲν ἀπολίπη, δεῦρο
δὲ ὀρμήσῃ, τὰ ἐνθάδε πληρεῖ αὐτίς. τὰ δὲ, πληρωθέν-
τα, ῥεῖ *ἄλλ'* πῶν ὀχετῶν καὶ *ἄλλ'* τῆς γῆς, καὶ εἰς τῆς τό-
ποις ἔχοντα ἀφικνούμενα, εἰς οὓς ἔχοντος ὁδοποιεῖται, θά-
λάττας τε καὶ λίμνας καὶ ποταμούς καὶ κρήνας ποιεῖ.
ἐπλεῦθεν δὲ πάλιν δύομενα κατὰ τῆς γῆς, τὰ μὲν, μακρο-

furfum deorsumque fluctuat ;
idemque facit aer atque spiri-
tus, qui circa ipsum est. Se-
quitur enim ipsum, & quando
ad ulteriora terræ loca, &
quando ad hæc nostra prorum-
pit. Et quemadmodum in re-
spirando spiritus fluxu *alterno*
semper redditur & attrahitur,
sic ibi spiritus una cum humo-
re elatus, vehementes quosdam
ventos & incredibiles commo-
vet, dum & ingreditur & e-
greditur. Cum ergo aqua, im-
petu facto, in locum, quem in-

feriorem appellamus, delabi-
tur, in loca illa per terram ri-
vi influunt, & ipsa implent,
velut ii qui aquam antlia hau-
riunt. Cum vero illinc disce-
dens huc erumpat, hæc quo-
que iterum *flumina* complet.
Hæc vero cum plena sint, per
canales terramque fluunt, &
cum singula illuc profluxerint,
quo unicuique patefacta est
via, maria, lacus, fluvios, fon-
tesque efficiunt. Hinc autem
rursus relabentia subter ter-
ram, partim quidem per lon-

τέρους τόπους διεκλόντα καὶ πλείους, τὰ δὲ, ἐλάτους καὶ βραχυτέρους, πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει· τὰ μὲν, πολὺ κατωτέρω ἢ ἐπηνίλειτο, τὰ δὲ, ὀλίγον. πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ ἢ ἐκρῆς. καὶ ἓνα μὲν καταπτικρὺ ἢ εἰσρεῖ ἐξέπυσεν, ἓνα δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρϑ. ἔστι δὲ ἂν παντάπασι κύκλῳ διεκλόντα, ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις περιελιχθέντα, ὥστε ἢ γῆν, ὥσπερ οἱ ὄφεις, εἰς ὃ διωατὸν καί πο χαμφήντα, πάλιν ἐμβάλλει, ἢ διωατὸν ὅστιν ἐκατέρωσε μέχει τοῦ μέσου καπέναι, πέρα δ' ὄ. ἀνάγες γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ρεύμασι τὸ ἐκατέρωθεν γίγνεϑ μέρϑ.

Ξα'. Τὰ μὲν δὴ ἄλλα πολλά τε καὶ μεγάλα καὶ παντοδαπά ρεύματά ἐστι· τυγχάνη δ' ἄρα ὄντα ἐν τέτοις τοῖς πολλοῖς τέταρ' ἄττα ρεύματα, ὧν ὃ μὲν μέγιστον καὶ ἕξωτάτω ρέον περικύκλω, ὃ καλὸς ὠκεανὸς ὅστι. τὰ τε δὲ καταπτικρὺ καὶ ἀναπτικὸς ρέων, Αχέρων· ὅς δι' ἐρήμων τόπων ρεῖ ἄλλων, καὶ

giore pluresque locos, partim vero per pauciores atque breviores circumeuntes, rursus in Tartarum conflunt: alia quidem multo profundius quam hausta erant, alia vero paulo: omnia autem inferius influunt, quam effluerant: & alia per contrariam partem, quam qua influxerant, effluunt, alia vero per partem eandem. At quædam prorsus circumfluentia, aut semel aut etiam sæpius sese circa terram, instar anguium, circumplectantia, quantum fieri potest infra de-

flexa, iterum infunduntur; quatenus licet in utramque partem, donec ad medium usque defluerint, ultra vero nequaquam. Utrisque enim rivis *terre* pars altera est acclivis.

61. Cætera quidem flumina multa que & magna & varia sunt: inter hæc autem omnia quatuor quædam flumina sunt, quorum quidem maximum, & quod extimum *terram* circumfluit, Oceanus appellatur. Huic vero ex adverso motuque contrario fluit Acheron: qui cum per desertam aliam fluit loca, tum

δι' ἣν ὑπὸ γῆν ῥέων, εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται ἡ Αἰχμησιὰς· ἣ
 αἱ τῆς τελευτηκότων ψυχῆς τῶν πολλῶν ἀφικνεῖται· καὶ πῦρ
 εἰμαρμένους χρόνους μεῖναι, αἱ μὲν μακροτέρους, αἱ δὲ, βρα-
 χυτέρους, πάλιν ἐκπέμπουσι εἰς τὰς τῆς ζώων θμέσεις. τρίτος
 δὲ ποταμὸς τῶν μὲν μέσων ἐκβάλλει, ἡ ἐγγὺς δὲ ἐκβολὴς
 ἐκπίπτει εἰς τόπον μέλαν, περὶ πολλῶν καϊόμενον, ἡ λίμνη
 ποιεῖ μείζω δὲ πρὸς ἡμῶν θαλάττης, ζέουσιν ὕδατος ἡ πηλῆ.
 οἷον δὲ ἡ χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς ἡ πηλώδης· περιελιττόμενος
 δὲ τῇ γῇ, ἄλλοσέ τε ἀφικνεῖται, ἡ πρὸς ἑσθλῇ δὲ Αἰχμησι-
 αδος λίμνης, οὗ συμμιγνύμεθα τὸ ὕδατι περιελιχθεὶς δὲ
 πολλάκις ὑπὸ γῆς, ἐμβάλλει κατωτέρω δὲ Ταρτάρου. ὅπως
 δ' ἐστὶν ὃν ἐπὶ ἐπονομάζουσι Πυριφλεγέθοντα· ἣ δὲ οἱ ῥύακες
 σπασσάσματα ἀναφυσῶσιν, ὅπῃ ἀνὰ τύχῃ δὲ γῆς. τῆς δ'
 αὖ καλαινέχρῳ, ὁ πέταρτος ἐκπίπτει εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τι
 ἡ ἄριστον, ὡς λέγει, χρῶμα δὲ ἔχοντα ὅλον οἶον ὁ κυαῖος· ὅτι

subter terram fluens, in palu-
 dem devenit Acherusiam: quo
 plerorumque omnium defun-
 ctorum animæ deveniunt; ibi-
 que destinata quædam spatia
 commorata, aliæ quidem lon-
 giora, aliæ breviora, rursus in
 generationes animantium e-
 mittuntur. Tertius vero flu-
 vius horum medius effluit; nec
 longe ab exitu suo *progressus*, in
 locum cadit vastum, multo ig-
 ne flagrantem, efficitque palu-
 dem nostro mari majorem, a-
 qua lutoque ferventem. Hinc
 vero turbidus lutulentusque

progreditur; terraque circum-
 data, cum alio tum ad extre-
 ma paludis Acherusiæ perve-
 nit, nec tamen cum illius aqua
 miscetur: sed sub terra sæpius
 revolutus, in Tartari inferio-
 ra influit. Is vero est, quem
 Pyriphlegethontem etiamnum
 nominant; cujus fluentia avul-
 sos etiam rivos emittunt, quo-
 cunque terrarum se obtule-
 rint. Ex adverso autem huic
fluvius quartus primum in lo-
 cum erumpit horridum & a-
 sperum, ut ferunt, totum vero
 colore cyaneo tinctum; quem

δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον· καὶ τὴν λίμνην ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμ-
βάλλων, Στύγα. ὁ δ' ἐμπεσὼν ἐνταῦθα, καὶ θειὰς δυνά-
μεις λαβὼν ἐν τῇ ὕδατι, δις χεῖρ' ἔχει γῆς, ὡριελιπτόμενος χε-
ρεῖ ἐναντίως δὲ Πυριφλεγέθοντι, καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Αἰχρευ-
σιάδι λίμνῃ ἔξ ἐναντίας. καὶ οὐδὲ τὸ τέττε ὕδωρ οὐδενὶ μί-
γνυται, ἀλλὰ καὶ οὗτος κύκλῳ περιελθὼν, ἐμβάλλει εἰς τὸν
Τάρταρον, ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι. ὄνομα δὲ τούτῳ
ἔστιν, ὥς οἱ ποιηταὶ φάσκουσι, Κωκυτός.

ξβ'. Τύτων δὲ οὕτω πεφυκότων, ἐπειδὴν ἀφίκωνται οἱ τε-
πλευνηκότες εἰς τὸν τόπον, οἱ δὲ δαίμων ἕκαστον κομίζει, ὡρῶν
μὲν διεδιχάσαντο οἱ τε καλῶς καὶ ὀσίων καὶ δικαίως βιώσαντες, καὶ
οἱ μὴ. καὶ οἱ μὲν ἀνδρῶσι μέσως βεβιωκέναι, πορευθέντες ὅτι
τὴν Αἰχρεύδα, ἀναβάντες δὲ δὴ αὐτοῖς ὄχηματά ἐστιν, ὅτι τέτων
ἀφικνῶνται εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐκδ' οἰκίσσιν τε, καὶ καθαιρόμενοι, τὴν τε
ἀδικημάτων δίδόντες δίκας, ἀπολύοντες, εἰ τις τί ἡδίκησε· τῶν

quidem Stygium nominant :
atque hic fluvijs influens pa-
ludem efficit Stygem. In hanc
vero incidens, viribusque in-
gentibus in ejus aqua collectis,
sub terra se condit, & circum-
volutus, cursu Pyriphlegethon-
ti adverso incedit, & in Ache-
rusia palude e contraria parte
illi occurrit. Nec ulli hujus a-
qua miscetur, sed & hic revo-
lutus in gyrum ex adverso Py-
riphlegethonti in Tartarum
influit. Ipsius autem nomen,
quemadmodum aiunt poetæ,
Cocytus est.

62. Hisce natura ita con-
stitutis, quando in eum locum
defuncti pervenerint, quo dæ-
mon unumquemque deducit,
primo quidem judicium sube-
unt tum qui honeste, sancte, &
juste, tum qui aliter vixerint.
Ac quicumque mediocriter vi-
xisse comperiantur, ad Ache-
rontem profecti, vehiculis,
quæ ipsis parata sunt, conscen-
sis, his vecti in paludem per-
veniunt *Acherusian*; ibique ha-
bitant, purgatique, & poenas
dantes injuriarum, si quis quid
injuste egerit, absolvuntur; &

τε εὐεργεσιῶν πᾶς φέρωνται, καὶ τὴν ἀξίαν ἔχουσιν. οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν, ἀλλὰ τὰ μέγιστα τῶν ἀμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας, ἢ φόνους ἀδίκους καὶ ὠδυνόμοις πολλοὺς ὑξεργασμένοι, ἢ ἄλλα ὅσα τυγχάνει ὄντα τοιαῦτα, τούτους δὲ ἢ παροήκουσα μοῖρα ρίπτει εἰς τὸν Τάρταρον, ὅθεν οὐποτε ἐκβαίνουσιν. οἱ δ' ἂν ἰάσιμα μὲν, μεγάλα δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἀμαρτήματα, οἷον πατέρα ἢ μητέρα ὑπ' ὀργῆς βιάσασθαι παρὰ ξανθίαν, καὶ μετὰ μίσην αὐτοῖς τὸν ἄλλον βίον βιώσιν, ἢ ἀνδροφόνους τοιούτων πῶς ἄλλω τρόπῳ γένωνται, τούτους δὲ ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη· ἐμπεσόντας δὲ αὐτὰς, καὶ ἐν αὐτῷ ἐκεῖ θρομβήσας, ἐκβάλλει ὁ κύμα· τὰς μὲν ἀνδροφόνους, καὶ τὴν Κωκυτόν· τὰς δὲ πατραλίας καὶ μητραλίας, καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα. ἐπειδὴ δὲ φερόμενοι γένωνται καὶ τὴν λίμνην καὶ Ἀχέρυσιν, ἐνταῦθα βοῶσιν τε καὶ χαλῶσιν, οἱ μὲν, ὅς ἀπέκλειναι,

pro meritis item singuli benefactorum præmia reportant. Qui vero ob scelerum magnitudinem insanabiles videantur, quod sacrilegia multa & magna, vel cædes multas injustas & legibus vetitas, aliave, quæcunque huiusmodi sint, perpetraverint, hosce quidem fors consentanea in Tartarum projicit, unde nunquam egrediuntur. Qui autem sanabilia quidem peccata, sed ingentia commisisse reperiuntur, ut qui adversus patrem vel matrem violentum aliquid præ ira per-

petrarint, sed pœnitentia ducti eos in reliqua vita coluerint, vel qui alio quodam simili modo homicidæ fuerint, eos in Tartarum quidem necesse est incidere; sed postquam inciderint, atque ibi per annum commorati fuerint, eos fluctus inde ejicit; homicidas quidem per Coëtyum, patrum vero & matrum violatores per Pyriphlegethontem. Postquam vero ab his delati fluminibus ad paludem Acherusiam pervenerint, clamant hic vocantque, alii eos, quos interfecerint,

οἱ δὲ, οἱ
σαι σφᾶ
πέσωσι
φέρωνται
ταμούς.
αὐτοῖς
ὅπως β
ἐλευθερ
ἵς τ
τῶν
μάτων
ἐπὶ τῶ
τε ὁ Χ
ἐν

alii eo
rint.
rogant
eos pe
gredi,
si id in
egredi
nem h
runtur
de run
hæc p
eos,
exora
na ill
rat.
tis vi

οἱ δὲ, οὓς ὕβρισαν. καλέσαντες δ' ἰκετεύουσι, καὶ δέον ἔσ-
σαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τιὴν λίμνην καὶ δεξαοθαι. καὶ εἰάν μὲν
πείσωσιν, ὑποδαίνουσί τε καὶ λήγουσι τῶν κακῶν· εἰ δὲ μὴ,
φέρειν αὐτοῖς εἰς τὴν Τάρταρον, καὶ ἐκεῖθεν πάλιν εἰς τοὺς πο-
ταμούς. καὶ ταῦτα πάροντες οὐ πρῶτον παύονται, πρὶν
ἀνὰ πείσωσιν οὓς ἠδίκησαν. αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῆς διαφύσεως
αὐτοῖς ἐπαχθεῖ. οἱ δὲ δὴ ἀνὰ δόξωσι μεταφρεόντως πρὸς τὸ
ὅπως βιώσονται, οὗτοί εἰσιν οἱ τῶνδε μὲν τῶν τόπων τῶν ἐν τῇ γῇ
ἐλευθερέμενοι τε καὶ ἀπαλαττόμενοι, ὥσπερ δεσμωτηρίων, ἄνω
καὶ εἰς τὴν καθαράν οἴκησιν ἀφικνούμενοι, καὶ ὅτι γῆς οἰκίζόμενοι.
τῶν δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφία ἱκανῶς καθηράμενοι, ἄνευ τε σω-
μάτων ζῶσι τοπαρέπαν εἰς τὴν ἑπείτα χρόνον, καὶ εἰς οἰκήσεις
ἐπὶ τῶν καλλίστων ἀφικνουῦται· ὥς οὔτε ῥαδίον δηλώσαι, ὅ-
τι ὁ χρόνος ἱκανὸς ἐν τῇ παρόντι.

ξγ'. Ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα χρὴ ὧν διεληλύθαμεν, ὥ

alii eos, quos injuriis affe-
runt. Vocatosque suppliciter
rogant atque obtestantur, ut
eos permittant in paludem in-
gredi, ipsosque excipiant. Ac,
si id impetraverint, *in paludem*
egrediuntur, & malorum fi-
nem habent: sin minus, refe-
runtur in Tartarum, atque in-
de rursus in flumina. Neque
hæc pati desinunt, priusquam
eos, quos injuriis affecerint,
exoraverint. Hæc enim pœ-
na illis a iudicibus imposita e-
rat. Qui autem pie præ cæte-
ris vixisse reperiuntur, hi sunt,

qui ex his intra terram locis,
tanquam e carceribus, soluti
ac liberati, in puram altius re-
gionem ascendunt, & supra
terram habitant. Horum au-
tem quicumque fatis per phi-
losophiam purgati fuerint, abs-
que corporibus omnino per
omne futurum tempus vivunt,
& in habitationes etiam hisce
pulchriores perveniunt; quas
neque facile est describere, ne-
que præsens tempus ad id a-
gendum sufficeret.

63. Horum itaque, quæ nar-
rata sunt, gratia, omni studio,

Συμμία, πάντα ποιεῖν, ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ὅτι τῷ βίῳ μεταχεῖν. καλὸν γὰρ τὸ ἀθλόν, καὶ ἡ ἐλπίς μεγάλη. τὸ μὲν οὖν ταῦτα διΐσχυρίζασθαι οὕτως ἔχειν, ὡς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ ὁρέπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρὶ. ὅτι μὲντοι ἡ ταῦτ' ὅσιν, ἡ τοιαῦτα ἅττα, περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπεὶ περ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, τοῦτο καὶ ὁρέπειν ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἄξιον κινδυνεύσαι, οἰομένη οὕτως ἔχειν. χαλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος, καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπάδειν ἑαυτῷ. διὸ δὴ ἔγωγε καὶ πάλαι μυκώμενος τὸν μῦθον. ἀλλὰ τῶν δὴ ἕνεκα παρρεῖν χρὴ περὶ τῇ αὐτοῦ ψυχῇ ἀνδρᾶ, ὅστις ὅτι τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὰς κόσμοις εἶασε χαίρειν, ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας, καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι τὰς δὲ περὶ τὸ μορθάνειν ἐσπούδασέ τε, καὶ κοσμήσας τιτὼ ψυχὴν ὅσα ἀλλοτρίῳ ἀλλὰ τῷ αὐτῆς

Simmia, est adnitendum, ut in hac vita virtutem sapientiamque consequamur. Præclarum enim est præmium, & spes ingens. Hæc quidem eo se pacto *prorsus* habere, quo ego exposui, non decet virum sanæ mentis asserere. Esse tamen vel hæc vel huiusmodi quædam, quod ad animas nostras earumque habitationes spectat, quandoquidem animam certe immortalem esse appareret, id & *asserere* decere mihi videtur, & dignum esse, cuius *quasi* discrimen, id ita se habere existimantes, adeamus. Ho-

nestum enim est periculum, oportetque huiuscemodi rebus, quasi incantamenti, nosmet delenire. Quapropter ipse jamdudum fabulam produxi. Horum itaque gratia bonam spem de anima sua habere debet, quicunque, cæteris quidem voluptatibus, *scilicet* iis, quæ ad corpus spectant, ejusque ornamentis neglectis, tanquam alienis, & quod illud alterum efficere pluris esse existimet, voluptates, quæ discendo percipiuntur, studiose sectatus fuerit, cumque animum non alieno, sed proprio decoraverit

κόσμῳ, σωφροσύνῃ τε καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνδρείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ
καὶ ἀληθείᾳ, ὅτῳ περὶ μὲν τὸ εἰς ἄλδ' πορείαν, ὡς πορευο-
μενος ὅταν ἡ εἰμαρμένη καλῇ. ὑμεῖς μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Συμμία
τε καὶ Κέβης καὶ οἱ ἄλλοι, εἰσαὐτῆς ἐν τῇ χερσὶν ἕκαστοι πο-
ρεύεσθε. ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ (φαίη δ' ἀνὴρ τραγικός) ἡ
εἰμαρμένη, καὶ χερδὸν τι μοι ὥρα τραπέζῃ πρὸς τὸ λουτρὸν.
δοκεῖ γὰρ ἤδη βέλτιον εἶναι λυσάμενον πίνειν ὃ φάρμακον, καὶ
μὴ περὶ τὰς ἑταίρας γυναιξὶ πρὸς νεκρὸν λούειν.

Ξδ'. Ταῦτα δὴ εἰπόντος αὐτοῦ, ὁ Κρίτων, Εἴεν, ἔφη, ὦ Σώ-
κρατες. τί γὰρ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιτέλλῃ, ἢ περὶ τῶν παίδων, ἢ περὶ
ἄλλων τε, ὅ, τι ἂν σοι ποιῶντες ἡμεῖς, ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖ-
μεν; Ἀπερ αἰεὶ λέγω, ἔφη, ὦ Κρίτων· ὅσδ' ἐν χαριότερον· ὅτι
ὑμῶν αὐτῶν ὀπιμελούμενοι ὑμεῖς, καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ
ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετέ ἅτ' ἂν ποιῇτε· καὶ μὴ νῦν
ὁμολογήσητε. εἰ δὲ ὑμῶν μὲν αὐτῶν ἀμελήτε, καὶ μὴ γέλητε,

ornatu, temperantia, iustitia, fortitudine, libertate, & veritate, ita demum ad inferos migrationem expectat, tanquam, cum fatum vocaverit, migraturus. Vos quidem, inquit, Simmia & Cebes cæterique, aliquo posthac tempore singuli migrabitis. Me vero jam nunc, (tragicus aliquis dixerit) vocat fatum; ac ferme tempus est, ut ad lavandum divertam. Præstat enim, ut puto, me prius lavari, quam venenum bibam, nec cadaveris lavandi mulieribus nego-

tium facessere.

64. Cum hæc ergo dixisset, Esto, Socrates, inquit Crito: quidnam vero his vel mihi mandas, aut de filiis tuis aut de quavis alia re, quod agendo maxime tibi gratum fecerimus? Nihil novi, Crito, inquit, sed quod semper vobis prædixi; *nimirum* si vestri curam habueritis, & mihi & meis & vobis ipsis grata feceritis, quæcunque feceritis; etiam si nunc non promiseritis. At vero, si vos ipsos neglexeritis, nec volueritis ex iis, quæ

ὥσπερ κατ' ἴχνη, κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημνύα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμ-
προσθεν χρόνῳ, ζῆν, ὅδε ἐὰν πολλὰ ὁμολογήσῃτε ἐν ᾧ παρόν-
τι καὶ σφόδρα, ὅθεν πλεον ποιήσετε. Ταῦτα μὲν τοίνυν
παρορμησόμεθα, ἔφη, ἔγωγε ποιεῖν. θάπτομεν δὲ τίνα σὲ τρέ-
πον; Ὅπως ἂν, ἔφη, βούλησθε· ἐὰν πέρ γε λάβητέ με, καὶ
μὴ ἐκφύγω ὑμῶς. Γελάσας δὲ ἅμα ἡσυχῇ, καὶ πρὸς ἡμᾶς
ἀποβλέψας, εἶπεν, Οὐ πείθω, ἔφη, ὦ ἄνδρες, Κρίτωνα, ὥς
ἐγὼ εἰμι οὗτος ὁ Σωκράτης, ὁ νυνὶ ἀφ' αὐτοῦ ὁμῶς, καὶ ἀφ' αὐ-
τῶν ἕκαστα τῶν λεγομένων· ἀλλ' οἶέται με ἐκείνους εἶ), ὅτι
ἔφελα ὀλίγον ὑπερον νεκρὸν, καὶ ἐρώσῃ πῶς δεῖ με θάπτεν. ὅτι
ἢ ἐγὼ πάλαι πολὺν λόγον πεποίμημι, ὥς ἐπειδὴν πῶς ὁ φάρ-
μακον, ἔκτετι ὑμῖν πῶς μενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπὸν εἰς μα-
κάρων δὴ πῃς εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ ἀπὸ ἄλλως λέ-
γειν, πῶς μὲν ὁμῶς ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἐμαυτὸν. ἐγγύη-
σατε οὖν με πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τ' ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ ἢν ὁρᾷς.

& nunc & superiori tempore
dicta sunt, tanquam vestigiis,
vitam instituere, nihil prorsus
proficietis, etsi multa nunc ac
vehementer mihi promiseritis.
Hæc ergo ita præstare, ait Cri-
to, curæ nobis erit. Sed quem-
admodum te sepeliemus? Ut
vobis, inquit, libet; si modo
me apprehenderitis, ac ego
vos non effugero. Et simul le-
niter subridens, & ad nos con-
versus, Non persuadeo, inquit,
viri, Critoni, me esse hunc So-
cratem, qui nunc disputat, &
singula dicta disponit: sed o-

pinatur me illum esse, quem
paulo post mortuum videbit,
& rogat utique quemadmo-
dum me sepeliri oporteat.
Quod autem jamdudum pluri-
mis verbis contendit, me, post-
quam venenum bibero, haud
ulterius vobiscum remansu-
rum, sed ad quasdam beato-
rum abiturum felicitates, hoc
quidem mihi videor frustra il-
li dixisse, consolans vos simul
atque me ipsum. Vades igitur
vosmet ipsos, inquit, pro me
Critoni date, contraria pror-
sus spondentes, quam quæ ipse

περὶ
μυθεῖ
ἀπο-
ρη, καὶ
ἀγα-
γῇ οὐ
κατα-
λῶς
κατα-
ναί τ
λον
λου
περ
λεγο

judic
le er
rum
iero
spon
rum
rat,
vel
ri, o
quæ
netu
coll
aut
tum
le,
rect

πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγατο· οὗτος μὲν γὰρ ἢ μὴν ᾤ-
 μνεν· ὑμεῖς δὲ, ἢ μὴν μὴ ᾤμνεν ἐγλύσασθε, ἐπειδὴν
 ἀποθάνω, ἀλλὰ οἰχέσασθαι ἀπὸντα· ἵνα Κείτων ῥαὸν φέ-
 ρῃ, καὶ μὴ, ὁρῶν μου ὃ σῶμα ἢ καϊόμενον ἢ καὶ ὀρυττόμενον,
 ἀνανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ, ὡς δεινὰ ἅττα πάχοντο· μηδὲ λέ-
 γῃ ὅτι τῇ ταφῇ, ὡς ἢ πρὸς τὴν Σωκράτη, ἢ ἐκφέρει, ἢ
 κατορύττει. εὖ γὰρ ἴασι, ἢ δ' ὅς, ὦ ἄριστε Κείτων, ὃ μὴ χα-
 λῶς λέγειν, οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς, ἀλλὰ καὶ
 κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. ἀλλὰ θάρρειν τε χρὴ, καὶ φά-
 ναι τὸ μὲν σῶμα θάπτειν, καὶ θάπτειν οὕτως, ὅπως ἂν σοι φί-
 λον ᾖ, καὶ μάλιστα ἠγῇ νόμιμον εἶναι.

Ξε'. Ταῦτ' εἰπὼν, ἐκείνῳ μὲν ἀνίστατο εἰς οἶκον αὐτοῦ ὡς
 λουσομένου, καὶ ὁ Κείτων εἶπετο αὐτῷ· ἡμᾶς δ' ἐκέλευε
 περὶ ἐμὸν σῶμα, περὶ ἐμὸν οἶον, πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγα-
 λεγόμενοι περὶ τῶν εἰρημνῶν, καὶ ἀνασκοποῦντες· τότε

judicibus meis spondit. Il-
 le enim, me certe permanfu-
 rum; vos autem, me, cum ob-
 iero, certe non permanfurum
 spondete, sed omnino abitu-
 rum; ut Crito hoc facilius fe-
 rat, neque, cum meum corpus
 vel cremari cernat vel sepeli-
 ri, casum meum, quasi gravia
 quædam passus fuerim, indig-
 netur; neque dicat in funere,
 collocari Socratem, aut efferri,
 aut sub terram condi. Cer-
 tum enim id habeto, inquit il-
 le, optime Crito, nos minus
 recte loquendo non solum hoc

ipso peccare, verum etiam a-
 nimis nostris damni aliquod
 inferre. At bono animo esse
 oportet, atque corpus meum,
non me, sepeliendum dicere, at-
 que ita sepelire, ut tibi place-
 bit, legibusque maxime con-
 sentaneum esse censebis.

65. His dictis, ille quidem
 surgens discessit in cubiculum
 quoddam ut lavaret, & Crito
 eum secutus est; nos vero ex-
 pectare iussit. Expectabamus
 ergo, de iis, quæ dicta erant,
 inter nos differentes, rursus-
 que ea considerantes; non-

δ' αὖ περὶ τῆς συμφορᾶς διεξιόντες, ὅση ἡμῖν γερονῆα εἴη, ἀτεχνῶς ἡγούμενοι, ὥσπερ πατρὸς σερηθέντες, ἀφ' ἑξῆς ὀρφανοὶ τὸν ἔπειτα βίον. ἐπειδὴ δὲ ἐλούσατο, καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, (δύο γὰρ αὐτῷ ὑεῖς συμκερὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας) καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναικες ἀφίκοντο, ἐκείναις ἐλαιπὸν τοῦ Κρίτωνος ἀγαλεχθεῖς τε καὶ ὀπιείλας ἄττα ἐβούλετο, τὰς μὲν γυναικας καὶ τὰ παιδία ἀπένεαι ἐκέλευσεν, αὐτὸς δὲ ἦκε παρ' ἡμᾶς. καὶ ἦν ἡδὴ ἐγγυὺς ἡλίου δυσμῆς. χεῖνον γὰρ πολλὴν διέτριψεν ἔνδον. ἐλθὼν δ' ἐχαθέζετο λελουμένῳ· καὶ οὐ πολλὰ ἄττα μὲν ταῦτα διελέχθη. καὶ ἦκεν ὁ τῷ ἑνδεκάτῳ ἡμέρης, καὶ εἰς παρ' αὐτὸν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐ καταγνώσκει γέ σου ὑπὲρ ἄλλων καταγνώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνουνσι καὶ καταρῶνται, ἐπειδὴ αὐτοῖς ὡς ἀγέλλω πίνειν τὸ φάρμακον, ἀναγκαζότων τ' ἀρχόντων. σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως ἐγνώκα ἐν τῷ

nunquam vero de calamitate, quanta *scilicet* nobis accidisset, verba facientes, plane existimantes, nos, tanquam patre privatos, reliquam deinceps vitam orbos traducturos esse. Cum vero *Socrates* lavisset, & adducti ad eum essent pueri ejus, (duos enim filios parvulos habuit, unum autem jam grandem) & domesticæ mulieres advenissent, & cum eas coram Critone allocutus esset, iisque, quæ voluit, mandasset, mulieres quidem & pueros abire iussit, ipse vero ad nos rediit.

Jamque solis occasus appropinquabat. Multum enim tempus intus commoratus erat. Ubi autem a lavando advenerat, confedit; nec multa post hæc locutus est. Tunc venit undecimvirum minister, eique adstans, Illud, inquit, in te, *Socrates*, minime animadvertam, quod in aliis animadverti, eos *nempe* mihi succensere, meque execrari, quando, magistratibus *me id agere* cogentibus, iis venenum esse bibendum denuncio. Te vero cognovi & in aliis rebus per hoc

χεῖνον
πώπο
μοι χ
ἦν οὐ
ῤατα
μερος
σύ, ἐ
ἡμᾶς,
χεῖνον
ἦν ὡ
ῤαμέ
εἰ δὲ
μη,
οὐπω
νοῖα

temp
fueti
omn
neru
nunc
succ
res)
enin
ni)
faria
Sim
retr
crat
quit
bim
fus,

χρόνῳ γενναϊότατον καὶ πρᾶτότατον καὶ ἀειτον ἄνδρα ὄντα τῶν
 πάντοτε δεῦρο ἀφικομένων· καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐ-
 μοὶ χαλεπαίνεις, (γινώσκεις γὰρ τὴν αἰτίου) ἀλλὰ ἐκείνοις.
 νῦν οὖν (οἶδα γὰρ ἃ ἤλθον ἀγγελῶν) χαῖρέ τε καὶ πειρῶ ὡς
 ῥᾶστα φέρειν τὰ ἀναλκαῖα. Καὶ ἅμα δακρύσας, μεταστροφό-
 μενος ἀπ' αὐτοῦ. καὶ ὁ Σωκράτης, ἀναβλέψας πρὸς αὐτὸν, Καὶ
 σὺ, ἔφη, χαῖρε· καὶ ἡμεῖς ταῦτα ποιήσομεν. Καὶ ἅμα πρὸς
 ἡμᾶς, Ὡς ἀγεῖος, ἔφη, ὁ ἄνθρωπος· καὶ πᾶσι πάντα μοι τὸν
 χρόνον προσέειπε, καὶ διελέγετο εὖ· καὶ ἦν ἀνδρῶν λῶτος· καὶ
 νῦν ὡς θηναῖός με ἀποδακρύει· ἀλλὰ γε δὴ, ὦ Κρίτων, πει-
 θόμεθα αὐτῷ· καὶ ἐνεγκάτω πρὸς τὸ φάρμακον, εἰ τέλει·
 εἰ δὲ μή, τειφάτω ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Κρίτων, Ἀλλ' οἴ-
 μεθι, ἔφη, ἔγωγε, ὦ Σάκρατες, ἐπὶ ἥλιον εἶ) ὅππῃ τοῖς ὅρεσι, καὶ
 οὕτω δεδυκέναι. καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλος πάντῃ ὅτι πί-
 νονταί, ἐπειδὴν πρᾶγγελθῇ αὐτοῖς, δειπνήσανταί τε καὶ πίνον-
 ται.

tempus generosissimum, man-
 suetissimum, optimumque esse
 omnium, qui huc unquam ve-
 nerunt, virum: ideoque &
 nunc certo scio te mihi haud
 succensere, (nostri enim aucto-
 res) sed illis. Nunc ergo (scis
 enim quid huc nunciaturus ve-
 ni) vale, atque conare neces-
 saria hæc quam facillime ferre.
 Simulque in lacrymas effusus,
 retro conversus abiit. Et So-
 crates illum intuitus, Et tu, in-
 quit, vale; nosque hæc præsta-
 bimus. Et simul ad nos *conver-*
sus, Quam urbanus, inquit, iste

homo est! & ad me is per to-
 tum hoc tempus ventitabat, &
 colloquebatur aliquando; vi-
 rorumque erat optimus; &
 nunc quam generose me de-
 flet. Verum enimvero, Crito,
 illi pareamus; & afferat vene-
 num aliquis, si tritum est; sin
 minus, iste conterat. Hic Cri-
 to, Atqui ego, Socrates, in-
 quit, existimo solem nondum
 montes reliquisse, neque ad-
 huc occidisse. Simulque alios
 novi etiam valde sero bibisse,
 postquam ipsis nunciatum es-
 set, cœnatos atque bene ad-

τας εὖ μάλα, καὶ συγχενομένοις γ' ἐνόησε ὡς ἂν τύχωσιν ἐπιθυμοῦντες. ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγῃ. ἐπὶ γὰρ ἔχωρεῖ. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰκότως γ', ἔφη, ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιοῦσιν, ἀ σὺ λέγεις, (οἷόν) γὰρ κερδανεῖν ταῦτα ποιήσαντες) καὶ ἔγωγε εἰκότως ταῦτα ἔποιήσω. ἔδεν γὰρ οἶμα κερδανεῖν, ὀλίγον ὑπερον πίων, ἄλλο γὰρ ἢ γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἐμαυτοῦ, γλιχόμενος ὅς τις, καὶ φειδόμενος ἑδενός ἐπὶ σόνος. ἀλλ' ἴθι, ἔφη, πείθε, καὶ μὴ ἄλλως ποίει.

Ξε'. Καὶ ὁ Κρίτων ἀκούσας, ἔνδυσε τῷ παιδὶ πλησίον ἐστῶτι. καὶ ὁ παῖς ἔξελθὼν καὶ συχρὼν χεῖρον ἀφαιρέσας, ἤκει ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον, ἐν κύλικι φέροντα τετραμυδρὸν. ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἄνδρα, Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε (σὺ γὰρ τούτων ὀπίσθημα) τί χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πίνοντα περιέιναί, ἕως ἂν σου βάρῃ ὃν τοῖς σκέλεσι γένηται· ἔπειτα κατακείσθαι.

modum potos, & nonnullos etiam amoribus suis potitos. Quamobrem ne festines: adhuc enim *tempus* superest. Tum Socrates, Jure quidem, Crito, inquit, ii ista, quæ tu dicis, faciunt, (existimant enim se ista agendo lucri aliquid percepturos) & ego ista jure merito non faciam. Nihil enim mihi, si paulo tardius venenum bibero, lucri accessurum arbitrator, præterquam quod mihi met ipsi ludibrium debuero, vitæ nimis tenax, ejusque cum nihil jam amplius superest, par-

cus. Age itaque, inquit, obtempera, neque aliter facias.

66. Hoc audito, Crito puer prope adstanti annuit. Et puer egressus & aliquod tempus commoratus, venit, eum, qui venenum daturus erat, adducens, quique id in poculo tritum ferebat. Hunc vero Socrates conspiciens, Cedo, inquit, vir optime, (ut enim harum rerum peritus es) quid faciendum est? Nihil aliud, inquit, quam, ubi biberis, deambulare, donec crura tibi graventur; tum vero decumbere:

ὅς οὐτω
κρίτης
πρῶτος
του, &
ποι, T
αἰῶσαι
δομεν,
ἀλλ' εὖ
τὴν σὺ
καὶ γὰρ
μάλα
μὲν ὅτι
ἰδομεν
καὶ αὐτὸ
ἀπέκλ.

atque
calice
ille e
dem
treme
vultu
taurin
tu ho
inqui
alicu
inqui
rimu
fore
quit
ut m
lix f

ὥς οὕτως αὐτὸ πείσεις. Καὶ ἅμα ὥρεξε τῷ κύλικα τῷ Σω-
κράτει. Ἐὖς λαβὼν, καὶ μάλα ἱλεως, ὦ Εχέκρατες, ἔδεν
πρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε ἔ χρώματος οὔτε ἔ πρυσώ-
που, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθη, ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸ ἄνθρω-
πον, Τί λέγεις, ἔφη, πρὸς τῷδε τοῦ πόματος πρὸς ὃ σὺ πο-
τεῖσαι πῆ; ἔξεστιν, ἢ οὐ; Τοσούτον, ἔφη, ὦ Σόκρατες, πρί-
δομεν, ὅσον οἴομεθα μέτερον εἶναι πίνειν. Μανθάνω, ἢ δ' ὅς;
ἀλλ' εὐχεσθ' γέ πως τοῖς θεοῖς ἔξεστί τε καὶ χρη, τὴν μετοίκησιν
τὴν σὺ γένδε ἐκέισε εὐτυχῇ γενέσθ'. ἂ δὴ καὶ ἐγὼ εὐχομαι τε,
καὶ γένοιτο ταῦτη. Καὶ ἅμα εἰπὼν ταῦτα, Ὀπιγρόμυρος, καὶ
μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἔξεπιε. καὶ ἡμῶν ὁ πολλοὶ πῶς
μὲν ὀπιπρῶς οἶσί τε ἦσαν κατέχεν τὸ μὴ δακρύειν· ὥς δὲ
εἶδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα, ἔχεπε. ἀλλ' ἐμοῦ γε βία
καὶ αὐτοῦ ἀσκητὴ ἐχώρει τὰ δάκρυα· ὥτε ἐγκαλυφάμενος
ἀπέκλαιον ἑμαυτὸν. οὐ γὰρ δὴ σκῆνον γε, ἀλλὰ τὸ ἑμαυτῷ

atque ita id facies. Simulque
calicem Socrati porrexit. Et
ille eo accepto, & valde qui-
dem hilaris, Echecrates, nihil
tremens, neque colore nec
vultu in pejus commutato, sed
taurino, ut solitus erat, aspec-
tu hominem intuitus, Quid ais,
inquit, de hoc poculo? licet
alicui libare, an non? Tantum,
inquit, Socrates, *solummodo* te-
rimus, quantum bibituro satis
fore arbitramur. Intelligo, in-
quit ille: at orare certe deos,
ut mea hinc illuc migratio fe-
lix sit, & licet & decet: quæ

quidem & oro, & utinam ita
fiat. Simulque cum hæc di-
xisset, finem loquendi faciens,
facileque admodum & alacri-
ter ebibit. Ac eousque qui-
dem plerique nostrum satis
quodammodo lachrymas con-
tinere potueramus: ubi vero
eum & bibentem & cum bi-
bisset, vidimus, non amplius
potuimus. Sed mihi certe, me
utcunque renitente, lachrymæ
largiter profluebant: itaque
memet obtegens me ipsum de-
plorabam. Non enim illum
sane *deflebam*, sed meam ipsius

τύχην, οἷου ἀνδρὸς ἐταίρου ἐστερημένος εἶναι. ὁ δὲ Κρίτων ἐπὶ
 πρῶτερος ἐμοῦ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα,
 ἔξανεσθαι. Ἀπολλόδορος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἔδεν
 ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναδρυχοτάμνους, κλαίον
 ἔς ἀνακτῶν, ὁδὲνα ὄντινα οὐ κατέκλωσε τ' παρόντων,
 πλὴν γε αὐτῷ Σωκράτης. ὁ κείνος δὲ, Οἷα, ἔφη, ποιεῖτε, ὡ
 θαυμάσιοι. ἐγὼ μέντοι ἔχ' ἥκιστα τούτῃ ἐνεκα τὰς γυναῖκας
 ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν. καὶ γὰρ ἀκήκοα
 ὅτι ἐν εὐφημία χρὴ τελευτᾶν. ἄλλ' ἡσυχίαν τε ἀγέτε, καὶ
 καρτερεῖτε. Καὶ ἡμεῖς ἀκούσαντες ἡσυχύημεν τε καὶ ἐπέταρ-
 μεν τὰ δακρύων. ὁ δὲ παρελθὼν, ἐπειδὴ οἱ βαρύνεσθ' ἔφη τὰ
 σκέλη, κατεκλίθη ὑπὸ πῶς. ἔπειτα ὃ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος. καὶ
 ἅμα ἐφαπτόμενος αὐτῷ ἔτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον, διαλιπὼν
 χρόνον, ἐπεσκόπῃ τῆς πόδας καὶ τὰ σκέλη. καὶ πείρα σφόδρα

fortunam, quali *nimirum* ami-
 co orbatuſ essem. Crito au-
 tem, quum lachrymas conti-
 nere non posset, etiam me
 prior surrexit. Apollodorus
 vero nec in superiori unquam
 tempore lachrymare define-
 bat; tum vero vociferans, flens
 & acerbè conquerens, nemi-
 nem non *lachrymis suis* frange-
 bat, præterquam ipsum Socra-
 tem. Ille vero, Qualia, in-
 quit, viri egregii, agitis? Ego
 quidem hanc ob causam potis-
 simum mulieres dimisi, ne ta-

lia admitterent. Audiui ete-
 nim cum faustis acclamationi-
 bus decedendum esse. Qui-
 escite ergo, & bono animo
 estote. Et nos, cum hæc au-
 divissemus, erubuimus, & a la-
 chrymis destitimus. Ipse ve-
 ro, quum inter deambulan-
 dum sibi crura gravari dixis-
 set, supinus decubuit. Sic e-
 nim homo jusserat. Et simul
 iste, qui venenum dederat,
 eum tangens, tempore inter-
 jecto, pedes & crura inspi-
 ciebat. Ac deinde cum pe-

πίσας αὐτοῦ τὸν πόδα, ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο. ὁ δ' αὖτε ἔφη.
καὶ μετὰ τῷτο αὖθις ταῖς κνήμας. καὶ ἐπανιών οὕτως ἡμῶν
ἐπεδείκνυτο ὅτι ψυχρότερό τε καὶ ἰσχυρότερόν τε καὶ αὐτὸς ἤπλε-
το, καὶ εἶπεν, ὅτι ἐπειδὴν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ, τό-
τε οἰχίησεται. ἤδη οὖν σχεδὸν τι αὐτοῦ ἦν τὰ πρὸς τὸ ἥττον
ψυχρόμενα· καὶ ἐκκαλυφάμεθα (ἐκκαλύπτω γάρ) εἶ-
πεν, (ὁ δὲ τελευταῖον ἐφθέγγετο) Ω Κρίτων, ἔφη, τὰ Α-
σκληπιδῶν οφείλομεν ἀλεκτρυόνα. Ἀλλὰ σπείδεις, καὶ μὴ ἀ-
μελήσεις. Ἀλλὰ τὰυτα ἔσται, ἔφη ὁ Κρίτων. Ἀλλ' ὅρα εἶ-
π' ἄλλο λέγεις. Τὰυτα ἐρομένου αὐτοῦ, οὐδὲν ἔτι ἀπεκρί-
νατο· Ἀλλ' ὀλίγον χρόνον ἀφελιπὼν, ἐκινήθη τε, καὶ ὁ ἄν-
θρωπος ἐξεκάλυψε αὐτόν. καὶ ὅς τὰ ὄμματα ἔστησεν. ἰδὼν
δὲ ὁ Κρίτων συνέλαβε τὸ σῶμα τε καὶ τὸν ὄφθαλμόν.

dem ejus vehementius com-
presserat, rogabat, an sentiret.
Ille vero negabat. Et post
hoc rursus tibias *compressit*: ac
manu ita ascendens nobis of-
tendit frigere eum atque ri-
gere. Et ipse quoque se te-
tigit & dixit, se, cum vene-
nuni ipsi ad cor pervenerit,
tum decessurum. Jam vero
venter imus ferme frigebar;
cum se ipsum detegens (erat
enim coopertus) dixit, (quæ
quidem ei extrema vox erat)

O Crito, gallum Æsculapio
debemus. Persolvite ergo, ne-
que id negligatis. At hæc
fient, inquit Crito. Sed vi-
de an quid aliud velis. Illi
hæc interroganti nihil amplius
respondit; sed parvo tempo-
ris spatio interjecto, se com-
movit, atque homo eum de-
texit. Atque ipse lumina fi-
xit. Quod cum Crito con-
spexisset, os oculosque ei com-
posuit.

1 Forfan πηγνύειτο Steph.

R 1

ξζ'. Ἡδὲ ἡ τελευταία, ὡς Εὐχέεσσι, ποδ' ἐπαύρου ἡμῶν
ἐγένετο, ἀνδρὸς, ὡς ἡμεῖς φαίμεν αὐτῷ, τῇ τότε ὅν ἐπερᾶθη.
μεν αἰείτου, ἐ ἄλλως φρονηματάτη ἢ δικαιοτάτη.

67. Hic finis fuit amici nostri, Echecrates, viri, nostro quidem iudicio, omnium tunc temporis, quos experti sumus, optimi, & præsertim sapientissimi atque iustissimi.

NOTÆ

ET

VARIÆ LECTIONES.

Libri, unde Variæ quæ sequuntur Lectiones potissimum descriptæ sunt.

- P**latonis Opera Græce apud Aldum, *Venet.* 1513.
 ————— apud Joan. Valderum, *Basil.* 1534.
 ————— apud Henricum Petr. *ibid.* 1556.
 ————— apud Henricum Stephanum, cum Joan. Serrani
 interpretatione Latina, Variisque nonnullorum Codd. MSS. Lectio-
 nibus ad oram adnotatis, *Parif.* 1578.
 * ΕΡΑΣΤΑΙ apud Christian. Wechelum, 4°. *ibid.* 1549.
 ————— apud Gulielm. Morelium, 4°. *ibid.* 1551.
 ————— apud Joan. Bene-natum, 4°. *ibid.* 1573.
 ΕΥΘΥΦΡΩΝ apud Gulielm. Morelium, 4°. *ibid.* 1560.
 ΑΠΟΛΟΓΙΑ apud Jacob. Bogard. 4°. *ibid.* 1544.
 ΚΡΙΤΩΝ apud Mich. Vascofanum, 4°. *ibid.* 1551.
 ————— apud Joan. Bene-natum, 4°. *ibid.* 1571.
 ΦΑΙΔΩΝ apud Adrian. Turnebum, 4°. *ibid.* 1553.
 Platonis Opera e Codd. MSS. a Marfilio Ficino Latine reddita.
 ————— ex Versione Jani Cornarii, cum Variis ipsius e Cod. MS.
 petitis Lectionibus, *Basil.* 1561.
 Vetusta Phædonis Versio MS. Latina, ab Euerico quodam Aristippo
 confecta, in qua verbum ubique fere verbo redditur, in Biblioth.
 Coll. Corp. Christi, *Oxon.*
 Eusebii Præparatio Evangelica Græce MS. in Biblioth. Coll. Divi
 Joannis Baptistæ, *Oxon.*
 ————— apud Rob. Stephanum, *Parif.* 1544.
 ————— Cura Francisci Vigeri, *ibid.* 1628.
 Joannis Stobæi Sententiæ Græce MS. in Biblioth. Coll. Nov. *Oxon.*
 ————— Cura Conradi Gesneri, *Lugd.* 1608.
 Ejusdem Eclogæ apud Christoph. Plantinum, *Antwerp.* 1575.
 Jamblichi Protrepticæ Orationes ad Philosophiam ex Offic. Comme-
 lin. 1598.
 Theodoretæ Græcarum Affectionum Curatio opera Jacob. Sirmondi,
Parif. 1642.
 S. Cyrilli Alexandrini adversus Julian. Imp. Liber quintus, inter Ju-
 liani Opera, *Lipsiæ*, 1696.
 Olympiodori Comm. MS. in Phædonem Græce in Bibl. Bodleiana,
Oxon.

* Varias Dialogi hujusce cæterorumque seorsum in 40. editorum Lectiones
 summæ Viri doctissimi ac præstantissimi MICHAELIS MAITTAIRE humanitati
 acceptas refero.

NOTÆ

ET

VARIÆ LECTIONES.

P. I. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΕΡΑΣΤΑΙ] Thrasyllus, philosophus, imperantibus Augusto & Tiberio, Platonius, a Laertio, L. 9. 37. citatus, videtur dubitare, utrum hic dialogus revera Platonis sit. At hæc Thrasylli suspicio nemini, quod sciam, antiquorum alii, ne ipsi quidem Laertio, probata est, qui elegantissimum hunc dialogum inter genuinos Platonis factus in ejus *Vita* recenset. Pro Platonico item agnoscunt Theodoretus, Proclus, Olympiodorus, & Stobæus, nec in ullis Platonis codicibus ad suspectos relegatur. Ipsa denique dialogi materia eum e schola Socratica prodiisse satis ostendit, & subtile prorsus in eo contexendo artificium, grata personarum dissimilium compositio, sermonumque unicuique perfecte convenientium lepor Atticus auctorem suum non obscure indicant.

Ibid. ΕΡΑΣΤΑΙ] A Diogene Laertio non Εραστή vocatur hic dialogus, sed Αντιραστή. STEPH. — Laertio item adstipulantur Theodoretus v. 4. p. 672. & Proclus in *Euclid.* p. 19. Olympiodorus autem in *Vita Platonis*, Laertio in *Edit. Weist.* v. 2. p. 582. affixa, dialogum hunc nomine vulgato appellat. At alter certe titulus ei potius convenit: quanquam enim plures hic Εραστὴς in initio memorat Plato, duos solummodo, eosque sibi invicem Αντιραστὴς, loquentes inducit. Hinc ergo nomen suum dialogum hunc accepisse verisimillimum est; qui & ΗΘΙΚΟΣ quoque, ob eam quæ in fine philosophiæ asseritur notionem, a veteribus inscribitur.

Ibid. Εἰς Διονυσίῳ] Hic Platoni in re grammatica erat præceptor, teste Laertio, L. 3. 5. aliisque, ac præsertim Olympiodoro in *Vit. Plat.* supra citat. qui eum ideo hujusce dialogi scenam hic loci posuisse dicit, ἵνα μὴτε Διονύσιος ὁ διδάσκαλος ἄμειρος εἴη ἢ παρὰ Πλάτωνι μνήμης.

Ibid. τῷ γραμματικῷ] γραμματιστῷ MS. citat. in *Montesalc. Bibl. Coislinian.* p. 219. Atque ita etiam legisse videtur Olympiodorus in loco supra laudato. Mihi quoque hæc lectio magis placet, quod vox ista, tum alibi apud Platonem, tum apud cæteros scriptores Atticos, grammatices elementa tradentem proprie designat, γραμματικὸς vero, quemlibet in genere hujusce artis peritum.

Ibid. καὶ τῶν ἑταίρων] De Græco hoc pueros affectandi more, quem Athenis sub honesta amicitiae specie liberis duntaxat hominibus concedebat

cedebat Solon, quique, non obstantibus ipsius legibus, impurissimis nonnunquam occasionem dabat flagitiis, vide Petium, *Leg. Attic. L. 6. Tit. 5. Archæol. Græc. L. 4. c. 9.* Menagium ad *Laert. L. 1. 55.* aliosque item a Davisio ad *Tusc. Disp. L. 4. 33.* laudatos.

Ibid. *Ἀναξαγόρου ἢ περὶ Οἰνοπίδου*] Anaxagoram Clazomenium, Ionicæ disciplinæ philosophum, Anaximenis alumnum, Periclis, Euripidis, & secundum nonnullos Socratis etiam, in prima scilicet ipsius juventute, præceptorem, passim celebrant omnes Historiæ Philosophicæ scriptores. Nec desunt etiam de OEnopide (licet se eum nescire fateatur Dacierius) veterum testimonia. Constat enim ex Diodoro Siculo, Æliano, Plutarcho, Sexto Empirico, Stobæo, aliisque, Chium ipsum fuisse, Anaxagoræ fere æqualem, in Ægyptum migrasse, ibique cum sacerdotibus & astronomis versatum esse, & exinde talem tum geometriæ tum astronomiæ scientiam hausisse, ut nonnulla, eaque non exigui momenti, (de quibus vide Ælianum V. H. L. 10. 7. Proclum in *Euclid. p. 19, 75, 87.*) in harum utraque excogitasse aut saltem pro suis venditasse diceretur. Pauca etiam OEnopidis dicta in Maximi Collestaneis leguntur.

P. 2. *ἐγκλίσεις πᾶς ἐμμεντο*] Nonnulla, ni fallor, huc spectantia tam de Anaxagora quam de OEnopide traduntur. Illi a Laertio, L. 2. 9. hæc tribuitur sententia, τὰ δ' ἄρα κατ' ἀρχὰς μὲν ἡλοειδὲς ἐνιχθῆναι, καὶ καὶ κορυφὴν τῆς γῆς τὴν αὐτὴν φαινόμενον εἶναι πάλιν, ὑπερὶ δὲ τὴν ἐγκλίσει λαοῶν. Causamque item inclinationis hujusce assignat apud Plutarch. de *Plac. Philos. L. 2. 8.* eam nempe fieri ἐκ τῆς αὐτομέλει, atque ὥτως καὶ τοῦ νοῦ, ἵνα ἂν μὲν πᾶς ἀοίκηται γένηται, ἂν δὲ οἰκητὰ μίση τὸ κρύμνον, καὶ ψῦξι καὶ ἐκπύρωσιν καὶ εὐκοροσίαν. De OEnopide vero refert *Diod. Sic. L. 1.* sub finem, eum in Ægypto συνδιατείναντα τοῖς ἱερεῦσι ἐς ἀστρολόγους μεταβαίναντα καὶ μάστιγι τὴν ἡλικίαν κύκλον, ὡς λέξην μὲν ἔχει τὴν πορείαν δεξ. Atque hoc, licet Pythagoras idem antea docuisset, is ὡς ἰδίαν ἐπίνοιαν σφισσεῖται, uti notat Plutarchus de *Plac. Philos. L. 2. 12.*

Ibid. *ἐν ἑτέρῳ*] Is, si locum Thrasylli supra memorati apud *Laert. L. 9. 37.* hætenus ab interpretibus male versum, recte intelligam, Democritus celebris iste philosophus Abderites fuisse ab eo conjicitur. Ita enim Thrasyllus, *Εἰπερ οἱ Ἀντιραξὶ Πλάτωνος* εἶσι, οὗτος ἂν ἦν ὁ πρῶτος γινόμενος ἀνώνυμος, τὸ περὶ Οἰνοπίδην καὶ Ἀναξαγόραν ἑτέρος, ἐν τῇ αὐτῇ Συνομιλίᾳ *Ἀναξαγόρου περὶ φιλοσοφίας* ὡς φησὶν ὡς πινυτάδην ὅμοιοι φιλόσοφοι. Siquidem *Ἀντιραξὶ* Platonis sit *dialogus*, hic [nempe Democritus] forsitan fuerit, qui ibi innominatus adfuit, ex iis scilicet qui de OEnopide & Anaxagora disputabant, & qui in colloquio cum Socrate habito de philosophia differit; cui dicit [vide infra p. 10, 11.] philosophum quinquertioni similem esse. Quæ verba huic homini, uti mox patebit, prorsus congruunt.

Ibid. *ἢ ὅσα οἶδα*] ἢ ὅσα οἶδα *Ald. Bas.*

Ibid. *τετρακλιζόμενος ἐν ἐμπιμπλάρῳ καὶ καθεύδων*] Optime huic de vita athletarum observationi suffragatur Galenus, ὅλον γὰρ ἡμεῖς αὐτῶν

τὸ βίον ἐν ταύτῃ τῇ ἀειδῶνι συσφορμῶν, ἢ ἐοιδότων, ἢ πινόντων, ἢ κραιμάλων, ἢ λῶπαταίντων, ἢ κυλινδαρῶν ἐν χρόνῳ τε καὶ πηλῶ. *Lib. ad Thrasyb.*
c. 37. At largam dudum similibus de voracitate, somnolentia, hebetique athletarum ingenio testimoniorum messem collegerunt rei Gymnasticæ scriptores, aliique alibi.

P. 3. αὐτὸν ἀποκρίναι] Forſan ἀποκρίναι. STEPH. — At potius reponendum αὐτὸν AN ἀποκρίναι. M.

Ibid. ἀπὸ μουσικῆ] Musicam nemo hic pro arte duntaxat illa, cui hoc vulgo nomen tribuitur, accipiat. Paſſim apud antiquos ſenſu latiore & auguſtiore uſurpatur, diſciplinæ omnes humaniores & quicquid demum menti excolendæ inſervit, complectens. Sic Ariſtophanes in *Equit.* v. 188, 189,

— ἐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι

Πλὴν ῥημμάτων.

ubi notat *Schol.* ὅτι μουσικὴν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν φησί· ῥημμάτων δὲ τὰ ὁρθὰ τεχνικά. Hinc Plato, L. 2. *De Rep.* Ed. Cant. p. 136. omnem παιδείαν in duas partes dividit, ἑστὶ δὲ πᾶς ἢ μὲν ἐπὶ σώματι, γυμναστική· ἢ δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσική. Et ſimiliter, *De Leg.* Ed. Steph. p. 795. Eodemque ſenſu Lacedæmonii ab Æliano dicuntur μουσικῆς ἀπαίρειν ἔχειν. V. H. L. 12. 50. Vide & quæ nos infra ad *Phæd.* p. 164. annotabimus.

Ibid. τὸν ἐρόμενον] Ita omnes *Edd.* & *Ficini Codd.* qui vertit, *queris prius interrogaveram.* At nuſpiam alibi, quod ſciam, vox iſta ſenſu paſſivo accipitur. — Legendum forſan τὸν ἐρώμενον, quod athletam optime denotet, & rivali ejus τῷ σφωτέρῳ elegantiffime opponatur. M. --- Similiter quoque Dacierius, niſi quod nullam hic, quod miror, emendationem proponat.

Ibid. καλῶν ἂν ἀποκρίναι] Forſan ἀποκρίναι, ut fit ἀποκρίναι ἂν pro ἀποκρίναι. STEPH. --- At huiusmodi mutatione nihil opus eſt. Attici enim particulam ἂν non minus cum præſenti quam cum aoristo conjungunt.

P. 4. ὑπὸ τῶν νῦν τε καὶ παλῶν ἀπλήτομαι] Ex hoc aliisſque ſimilibus apud Platonem locis nonnulli nefandum παιδεραſτίας crimen Socrati intentare conati ſunt. Et fatendum quidem eſt ipſum, quo facilius adoleſcentulos ab iſtorum commercio, qui eos revera ſtudebant corrumpere, ſegregaret, ſuæque diſciplinæ adjungeret, fictam nonnunquam huiusmodi perſonam induiſſe, & verbis tenus procacioribus horum hominum blanditiis pro more gentis & ſæculi ſui plus æquo uſum fuiſſe. At utcunque hac in parte merito ſit reprehendendus, conſtat tum ex luculentiffimis Platonis ac Xenophontis teſtimoniis, tum ex accuſatorum ac præſertim Ariſtophanis (qui, quicquid exiſtiment nonnulli, id ei nuſquam aperte objicit) ſilentio, cum ab impura ſœdiſſimi iſtius vitii labe immunem prorsus fuiſſe. Imo unicus Xenophontis locus ad hoc probandum videtur ſufficere, πολλὰς γὰρ ἔφη μὲν ἂν πινος ἔρῃν, φανερὸς δ' ἦν οὐ τῶν τὰ σῶματα πρὸς ἔρῃν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν

εὖ πεφυκότων ἐφείδμενος. *Mem. Socr. L. 4. c. 1. 2.* Huic addas tamen Socratis ipsius in Platonis *Phædro*, p. 238. de hoc vitio sermonem, insignem Alcibiadis de eo in *Plat. Sympos.* p. 217. narrationem, item quæ notavit *Max. Tyr.* Ed. Davis. *Diff.* 24, 25. aliaque denique veterum hac de re testimonia apud Clerici *Silv. Philolog.* c. 3. 2. & doctissimam Cl. *Fraguier* de Socrate dissertationem in *Mem. Acad. Inscript.* v. 6.

Ibid. μὲν τῇ μοι.] Ita omnes quas vidi *Edd.* præter *Morelianam*, quæ μέντοι μοι, uti Stephanus legendum conjicit, habet.

Ibid. αἰνιττόμενος] εὐδεικνύμενος *Ald. Bas. 1. Wechel. Morel. Bene-nat. & nonnulli Steph. MSS.*

Ibid. τὴν ἀρχὴν] τινὰ ἀρχὴν conjunctim, *Ald. Bas.*

Ibid. ὅ, πῃ ἐστὶ τὸ φιλοσοφῆν] ὅπῃ ἐστὶ τὸ φ. *Ald. Bas.*

Ibid. τὸν Σόλωνα] τῷ Σόλωνα *Bas. 2.* operarum forsan vitio pro τὸ Σόλωνα.

Ibid. Σόλων γὰρ περ ἔπει] Celebris hic Atheniensium Legislator non minus in poesi quam in philosophia scientiaque civili inclaruit. Varia Elegiarum aliorumque ipsius poematum fragmenta conservarunt Plutarchus & Laetius in *Vit.* ejus, Demosthenes, *Orat. de Falsa Legat.* p. 333. Philo de *Mund. Opif.* Ed. Paris. p. 24. aliique. Hoc vero Solonis dictum citat Noster in *Lachet.* p. 189. & in *L. 7. de Rep.* Ed. Steph. p. 536. Cicero in *Dial. de Senect. & Val. Max. L. 8. c. 7. 14.*

P. 6. τὸ λεγόμενον δὲ τέτο] Hoc ipsum ex Hippocrate est, cujus sententia *L. 6. de Morbis Popularibus*, sect. 6. hæc est, πόνοι, στίαι, ποταῖ, ὕπνος, ἀφροδίσια, πάντα μέτσια. CORNARIUS.

Ibid. Πόθεν δὲ; Οὐχὶ ἀνδρα &c.] Varie hæc accipiunt interpretes. Ipsemet Dacierium secutus sum, nisi quod Πόθεν δὲ; a Socrate dictum existimo. Post ἐχὲ subaudi ὁρᾶς aut aliud simile ex orationis serie facile eruendum. Hujusmodi Ellipseus exempla passim obvia. Vide Nostrium infra in *Phæd.* p. 170. l. 9. Eund. *de Rep.* Ed. Cant. v. 1. p. 380. n. 1. *De Leg.* Ed. Steph. p. 751. D. *Æschin. Dialog.* Ed. Amstel. p. 90. l. 4. & *Xen. K. A. 4º.* p. 595. n. 1. Notatu insuper non indignum est singula fere hujusce descriptionis verba iis, quibus hunc hominem gymnasticæ studiosum philosophicus iste ipsius rivalis, supra p. 2. ad imum, perstrinxerat, perfecte respondere.

Ibid. ἀπὸ τὸν τεράχνηλον] Omnes ante Stephanum *Edd.* & nonnulli ipsius *MSS.* legunt ἀπὸ τὸν. Quid vero hic ἀπὸ τὸν τεράχνηλος sibi velit, non video.

Ibid. ὑπὸ μελεμνῶν] curis vel studiis philosophicis. Quo sensu Aristophanes, *Nub.* v. 1406,

Γνώμαις ἢ λεπταῖς ἢ λόγοις ζῶνται ἢ μελεμνῶν.

Similiterque ibidem v. 101. Socrates & Chærepho, utpote philosophi, μελεμνοφρονεῖται dicuntur. Hinc *Hesychius & Phavorinus*, Μελεμνηταί, οἱ φιλόσοφοι.

P. 7. τὰ μέτσια ἀφιλεῖ] ἀφιλεῖν *Ald. Bas.*

P. 8. ὁμολογῶμι μιν] Mallem ὁμολογῶμι, & itidem infra. M.

Ibid. παιδείῳ] Artis nempe athleticæ magistrum. At de pædo-tribæ munere, præter eos qui ex professo rem Gymnasticam tractarunt, speciatim agunt Spanhemius ad *Aristoph. Nub.* v. 969, 973. & Perizonius ad *Ælian.* V. H. L. 2. 6.

Ibid. τίνα δ' αὖ μνηστέων] Deest αὖ in *Ald. Bas.*

Ibid. αἰχμωόμεθα] Stephanus legendum conjicit αἰχμωόμεθα. Ego vero nihil mutarim.

Ibid. τὸς μνηστῆρας Ομηρος] Vide *Odys.* L. 21. v. 285 & seq. DACIER.

Ibid. μὴ ἀξιῶντας] ἀξιῶντων, *Ald. Bas.*

P. 9. τεχνῶν ἑμπείρους εἶναι πασῶν] Hoc Democrito, quem hæc, si Thrasylo fides, (vide supra not. ad p. 2.) loquentem inducit Plato, optime convenit. Is enim secundum Laertium, L. 9. 37, πρὸς τεχνῶν πᾶσαι εἶχεν ἑμπειρίαν. Vide etiam quæ de sua in artibus quibuscunque peritia Hippias Sophista jactitat apud Nostrium in *Hipp. Min.* p. 368.

P. 10. Ἄρα οὐνοῦ] Malo ἄρα interrogativum, quia dixit ἡμφιγυνοῦν. STEPH.

Ibid. οἱ πένταθλοι] Præter eos, qui ad unum aliquod quinque certaminum genus, cursum nempe, disci jactum, saltum, luctationem, aut jaculationem, sese exercebant, alii in omnibus simul eminere studebant, unde πένταθλοι sive quinquertiones dicebantur, quod nomen etiam, licet hisce quinque certaminibus συνεκὴ deinceps accessisset, retinuerunt. Vide *Archæol. Græc.* L. 2. c. 21. *Fabr. in Agonist.* L. 1. 30, 31, 32. aliosque rei Gymnasticæ scriptores, ac præsertim *Burette*, Dissert. de Quinquertio in *Mem. Acad. Inscript.* v. 4.

Ibid. τὸς πηλυστάς] Legendum hic omnino videtur πηλυστῆς non πηλυστῆς. CLERIC. in *Silv. Philolog.* c. 10. 4. Quæ mihi sum. mopere aridet conjectura. Πηλυστῆς enim ubique ad rem militarem pertinent, nusquam vero, quod sciam, ad gymnicos, de quibus hic unice agitur, Græcorum ludos. Id præterea, uti observat Aristoteles, *Rhet.* L. 1. c. 5. in quinquertionibus maxime eminebat, ὅτι πρὸς βίαν καὶ πρὸς τάχους ἅμα πεφύκει, quorum illud ad πάλην, hoc ad δρόμον præcipue videtur respicere.

Ibid. τέτων μὲν λείπονται] Idem observat Pindarus, *Olymp.* 13. v. 42. hæc de Xenophonte Corinthio habens,

— πιντάθλῳ ἅμα

Σταδίῳ νικῶν δρόμον. σὺν

Ἀντιόλῳ τῶν ἀνῆρ

Θιατὸς ἔπει πρὸς πρῶτον.

Hinc suam item Longinus, uti notarunt ipsius editores, Hyperidis cum Demosthene comparisonem descripsisse videtur. Εἰ γὰρ [Hyperides] αὐτῷ πολυφώνητος καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων καὶ χεῖρ ὑπὲρ τοὺς ἐν πῶσιν, ὡς ὁ ΠΕΝΤΑΘΛΟΣ, ὥστε τῷ μὲν πρῶτῳ ἐν ἅπασιν τῷ ἄλλῳ ἀγωνιστῶν λείπομαι, πρῶτον δ' ἢ ἰδιωτῶν. *De Sublim.* Sec. 34.

P. 11. καλῶς — ἀπεικάζουσιν αὐτὸν τῷ Πίνταδῳ] Suam hic secundum Laetium, L. 9. 37. effigiem depinxit Democritus, (vide supra not. ad p. 2.) quippe qui ἦν ὡς ἀληθῆς ἐν φιλοσοφίᾳ Πίνταδος. ἤσκητο γὰρ τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ἡθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ καὶ τὰς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ περὶ πυχρῶν πάντων ἔχεν ἐμπειρίαν. Simili etiam de causa (quicquid contra statuat Cl. Prideauxius, qui eam rem perperam videtur accipere, *Conspic. V. & N. Test.* v. 3. p. 121.) nempe ἀπὸ τὸ διωπευθεῖν ἐν παντὶ ἁδελφὸν παῖδάς τοις ἀκροῖς ἐγγράμμασι, celebris ille Eratosthenes Cyrenæus Βῆτα & Πίνταδος cognominatus erat. Vide *Suid.* in voc. aliosque ibi a Kustero laudatos. Imo hæc Πίνταδων appellatio iis qui τὰ ἐγκύκλια μαθηµατὰ profitebantur, vulgo quidem tribui videtur.

P. 12. πῶς καὶ χρῆσιµοι] ΠΟΥ καὶ ΧΣ. *Ald. Bas.* ubi & sententiæ, uti in iis sæpissime fit, male distinctæ.

Ibid. µεγάλην ἔχεις] Forsan ἔχεις. *STEPH.* — At satis sana videtur lectio vulgata.

P. 13. Τί ἐν; µετὰ τῷτο] Hic desiderari articulum mihi fit verisimile, ut legamus, πῶς ἐν; ΤΟ µὲν τῷτο ἔρωμαι; hoc sensu, *Quid ergo? tene interrogem de eo, quod ea quæ diximus consequitur?* Vel, de eo de quo deinceps nobis statuendum est? *STEPH.*

Ibid. καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι ἔστω] Ficinus vertit, *Et extare philosophos*, similiterque Serranus & Dacierius. At repugnante tum vocum syntaxi, tum loci ipsius sensu. Ne verbum enim antehac de philosophorum existentia dictum erat.

Ibid. ὁμολογῶµεν ὅρα] ὁμολογῶµεν *Bas.*

Ibid. ἔστω ὡς σὺ λίσσεις] ἔστω ὡς σὺ λίσσεις *Ald. Bas. I.* ἔστω δὲ ὡς σὺ λ. *Bas. 2.* Unde hæc forsân erui potest lectio, ἐπισήµονας ἔστω ὡς σὺ λέγεις τὸ πρῶτον &c. *istorum, quorum tu mentionem fecisti, modo scientes esse, nempe ut in singulis artibus ὑπακροῖ tantum sint.*

P. 14. ἔχωσι µὴ δὴ] Pro µὴ δὴ Stephanus legendum censet µηδὲ. At potius ante µὴ ἔχ intelligendum ὅρα, & reponendum ἔχωσι, µηδ' ἢ in modo subiectivo. *M.* — Notissimum hoc apud Platonem aliosque scriptores Atticos loquendi genus. Conf. *Apol. Socr.* p. 114. l. 13. *Criton.* 137. l. 8. *Phæd.* 185. l. 8 & seq.

Ibid. ἰὰν τῷτο ἀποκρίνη] Pro ἰὰν πρὸς τῷτο ἀποκρίνη, *si ad hanc interrogationem responderis.* *STEPH.* — Similem habes ellipsin in *Critone*, p. 138. l. 10. & alibi.

Ibid. οἵπερ βελτίστες] Utrobique βελτίστες exhibet *Bas. 2.*

Ibid. φηµὶ, ἢ δ' ὅς] φαίνεται μοι, ἢ δ' ὅς *Bas. 2.*

Ibid. µοχθηρὺς, ἢ ἀλλή] µ. ἢ ἑτέρω πῶς *Bas. 2.*

Ibid. κατ' ἀνθρώπους] Repono ἀνθρώπων, præsertim quam sequatur itidem κατ' ἵππων καὶ τ' ἄλλων ἀπάντων. *STEPH.*

P. 15. καὶ πονηρὺς ἀνθρώπους] καὶ τὸς µοχθηρὺς *Stob.* & similiter in sequentibus µοχθηρὺς pro πονηρὺς.

Ibid. ἀεὶ ἔχ ἑαυτὸν] ἀεὶ ἐν καὶ αὐτὸν *Stob. MS.*

P. 16. τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα] Decantatissimum hoc præceptum, γῶθι πάντων, quod templo Delphico erat inscriptum, varii passim celebrant auctores. Horum nonnullos, si tanti esse putes, vide apud *Stob. Serm.* 21. Menagium ad *Diog. Laert.* L. 1. 40. & Davisium ad *Tusc. Disp.* L. 1. 22. Notatu interim non indignum est, Socratem ἀπὸ φηγμῶ hoc tanquam unicum veræ philosophiæ principium passim laudasse & exposuisse, præsertim in *Alcib.* 1. & *Xenoph., Mem.* L. 4. 2. Ad hoc itaque non illepide respexit ipsius derisor Aristophanes, *Nub.* v. 840. ubi cum Phidippides patrem suum interrogaverat, Quidnam boni a Socratis disciplina aliquis percipiat, respondet pater,

ὅσα περ εἰς τὸν ἀνθρώπου σοφία

ΓΝΩΣΕΙ ΔΕ ΣΑΥΤΟΝ ὡς ἀμαθής ἢ καὶ παχύς.

Ibid. ἢ δὲ ἀμαθὴς γινώσκῃ] ἢ δὲ γινώσκῃ *Stob. MS.*

Ibid. καὶ ἑαυτὸν καὶ ἄλλον] κ. ε. κ. ἄλλους *Stob.*

Ibid. δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη] σωφροσύνη in casu tertio fine καὶ in *Stob. MS.*

Ibid. ἔτω γε καὶ πόλεις] καὶ Αἱ πόλεις *Stob.*

Ibid. Σωιδόκει] σωιδόκει *Wechel. Morel. Bene-nat.*

P. 18. τὴν αὐτὴ οἰκίαν] τ. αὐτὴ *Ald. Bas.*

Ibid. Σωιχώρει] σωιχώρει *Wechel. Morel. Bene-nat.*

Ibid. ἀγίτας ἐπιτείνωσιν] Duo apud Athenienses arbitrorum erant genera, alii publice annuatim forte capti, quos ideo κληρωτὲς ἀγίτητὰς vocabant, alii, de quibus hic agitur, κατ' ἐπιτροπὴν ἀγίτηταί, ad quos nempe singuli litigaturi controversiarum suarum disceptationem conferebant. De utrisque fusius agunt Budæus, *Comm. in L. G.* p. 150, 151. Petitus de *Leg. Attic.* p. 344. & *Archæol. Græc.* L. 1. 22. Obiter autem hic corruptum, ut videtur, Pollucis locum L. 8. 126. ad διατητὰς spectantem notemus, τῶ δ' ἐν ἱεροῖς πάλαξ οὐδεμία δίκη σὺν ἐπὶ διατητὰς ἐλθὼν ἐσέχεται, ubi pro ἱεροῖς reponendum opinor ἰδίοις. Constat enim tum ex auctoribus supra memoratis, tum ex rei ipsius natura, arbitros ad dirimendas lites *privatas* fuisse constitutos. De peculiari autem ipsorum in *sacris* auctoritate nullibi, quod sciam, fit mentio.

P. 19. ΕΥΘΥΦΡΩΝ] Dialogus hic, cum totus in Euthyphrone tentando falsisque ipsius ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ definitionibus refellendis occupatur, ΠΕΙΡΑΣΤΙΚΟΣ ab antiquis cognominatus est. De vero autem in eo contexendo Platonis consilio, hæc in suo περὶ τῶ παρὰ Πλάτωνι δασυρήτων commentario Numenius, Γράφειν ὑποτεινόμενος ὁ Πλάτων περὶ τῶ Θεολογίας τῆς τῶ Ἀθηναίων, quo eam minori cum periculo reprehenderet, ἔφηκεν ἐν μὲν τῶ χήματι τῶ Ἀθηναίων τῶ Εὐθύφρωνι, ὅτι ἀνδρῶς ἀλαζόνος ἔκχευται — αὐτὸν δ' τῶ Σωκράτη ἐπ' αὐτῶ π. καὶ ἐν τῶ ἰδίῳ χήματι, ἐν ᾧ περὶ εὐδότητος ἤλιγγιν ἐκάτω προσωμιλῶν. *Euseb. Præp. Evang.* L. 13. 5. Nostrum denique hunc, ut id obiter notem, Euthyphronem pro more suo ἑρωνικῶς laudat Socrates in *Cratylō*, p. 396. & alibi.

Ibid. ἐν Λυκίῳ] ἐν τῶ παρὰ Ἀθηναιοῖς γυμνασίῳ, &c. *Harpor. & Suid.* in voc. Ἀπὸ Λυκίᾳ τῶ Πανδίωνος ἔχει τὸ ὄνομα, *Pausan. Attic.* L. 1. p. 33. Socra-

Socrates autem in hoc aliisque gymnasiis versari solitus erat, ut cum juvenibus, quorum bono potissimum studebat, quique huc ad corpora exercenda ventitabant, colloqueretur. Hinc, paupertatem ipsius ridens, eum in *Nub.* v. 179. perstringit Aristophanes, tanquam qui, ut haberet unde cibum emeret,

Εκ τῆ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΣ θοιμάπον ὑφέλιτο.

Ibid. βασιλείας σπᾶν] Novem Athenis Archontes forte annuatim erant lecti. Ex hisce secundus βασιλεὺς dicebatur, qui rebus sacris iudiciisque ad eas pertinentibus præerat. Plura de eo passim omnes Historiæ & Archæologiæ Atticæ scriptores. Porticum etiam quæ ab ipso nomen suum derivabat, describunt Pausanias in *Attic.* L. I. p. 5. & Meursius in *Attic. Lect.* L. 6. c. 17.

Ibid. δίκη — ἀπὸ γραφῆν] Γραφὴ, δημοσίᾳ πρὸς ἐγκλήματος ὄνομα — δίκη ἰδίᾳς λέγεται ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων. *Harpocr.* *Suid.* aliique. Similiter distinguit Lysias, Ed. 4°. p. 23, ἔτι συσφαιτῶν γραφὰς μὲν ἐ-γραψάτο, ἔτι ἰδίᾳς δίκας ἐδικάζετο. & itidem passim Demosthenes. Singulas γραφῶν species diserte enumerat J. Pollux. L. 8. c. 6. Notandum vero denique voces hæc ab optimis auctoribus, ubi minus accurate loquuntur, sæpissime confundi.

P. 20. Μίλιτον] De eo vide nos in not. ad p. 75.

Ibid. Πιττῆς] Δῆμος τῆ Κικεσιπιδος ἢ Πιττῆς, *Harpocr.* & exinde *Suid.* At Stephanus de Urbibus ἔς Populis pagum hunc Πίθον vocat, subditque, τῆ Πίθων αὐτόθι γενομένων, eum nomen suum exinde derivasse. Similiterque Proclus in *Hesiod. Opp.* L. 2. p. 101. scribit, τῆ δὲ τῆ Πίθων δῆμον λέγει τῶτος ὀνομασθαι, διότι τῆ Πίθων ἐπινοήσαντο τὴν πλάσιν. Unde Meursius in *Lib. de Pop. Atticæ*, Valesius in sua *Harpocratonis* editione, aliique corrigenda censent veterum loca, quæ Πιττῆς aut Πιττῆς habent. Quam denique emendationem luculentissime confirmat Marmor antiquum, uti notavit Cl. Taylorus, Not. ad *Demosth. contra Midiam*, sec. 14.

P. 21. μῦ, ὥστε πρὸς μνῆρας] Deest μῦ in *Ald. Bas.* I. Morel.

Ibid. ὁρῶς γὰρ ἐπὶ] Potius ὁρῶς γὰρ ἐπὶ ἔχ. M.

Ibid. ὥστε τὸ εἶδος] I. cge ὥστε. M.

Ibid. ἀφ' ἑσίας ἀρχομένη] ἦγεν δὲ τῆ κρείττονων ἢ δὲ τῶν οἰκείων, *Eu-
stath.* in *Hom.* Ed. Rom. p. 1579. l. 43. Ἐπὶ τῇ παροιμίᾳ, ἀφ' ἑσίας ἀρχο-
ν' μνησθῆναι τῇ δὲ τῶν πρὸς κατὰ μέρη τῇ γὰρ ἑσία τὰς ἀπαρχὰς
ἔσος ἢ ποιῆσθαι, *Schol. in Aristoph. Vesp.* v. 842. ubi plura de hac re.
Eodem omnino, quo hic Plato, sensu, proverbio hoc utitur Philo Ju-
dæus, *Legat. in Caium*, Ed. Pari. p. 995. de Caligulæ in patruelem
& cohæredem suum sævitia dicens, τὸ λεγόμενον δὲ τοῦτο, ἀφ' ἑσίας ἤρ-
ξατο. Conf. autem Zenobium, *Prov. Cent.* I. 40. & not. Erasmus in
hoc Adagio, *Ab ipso Lare*, & Spanhemium in *Dissert. singulari de Vestæ
Græcorum.*

Ibid. ἔτω γ' ἀκῶσαι] ἔτως ἀκῶσαι *Stob.*

P. 22. τὰς δ' ἀρχαίας ἐ νομίζοντο] Quod absurdas nempe vulgi de Jove, Saturno, aliisque diis notiones ex antiquis poetarum fabulis haustas aperte nimis damnaverant, uti eum infra in hoc dialogo, p. 30. in Lib. 2. de Rep. Ed. Cant. p. 140 & seq. alibique agentem exhibet Plauto. Hinc eum Comicus in *Nub.* v. 246, 247. hæc Strepsiadi dicentem inducit,

Ἡμῖν νόμισμα σὺν ἔστι
 ἔ μὴ ληγέσῃς, ἐστὶ Ζεύς.

& v. 366.

eumque ibidem Χάος & αἰνάνης, quas vocat, Νεφέλαις, quasi nova quædam numina deorum vulgo receptorum loco venerantem depingit. Socrates vero, teste Xenophonte, *Mem. Socr.* L. 1. 1. 2. & alibi, diis patriis sæpe sacra palam faciebat, amicisque suis, ut oraculis & divinationi in rebus dubiis fidem haberent, suadebat.

Ibid. τὸ δαιμόνιον] Notior est etiam tironibus celeberrimus iste Socratis Genius, quam ut hic de eo multis agatur. Audi vero quomodo Socrates ipse apud Platonem in *Theage* p. 128. eum describit, ἔστι γὰρ πάλαι μοῖρα περιπεδρωῖ ἡμῖν ἐκ παιδὸς ἀρχαῖον δαιμόνιον. ἔστι ὃ τέτο φωνή, ἢ ὅταν γένηται, ἀέ μοι σημαίνει, ὃ ἂν μίλλω πράττειν, τά τε δόξαται πρὸς τῇ δὲ ἐδύποτι. Horum gemina fere sunt, quæ idem infra in *Apolog.* p. 95, 96. de eo dicit. Cujusnam vero Genius is naturæ fuerit, aut undenam originem duxerit, de hoc alii aliter senserunt. Nonnulli (de quorum opinione vide Plutarchum, Maximum Tyrium & Apuleium, qui hac de re ex professo egerunt) Genios quosdam numero fere infinitos, quique mediam inter Deos hominesque naturam sortiti sunt, singulos, singulis nostrum (vide infra in *Phæd.* p. 287.) adesse statuunt, atque id duntaxat Socrati peculiare fuisse existimant, quod is propter insignem animi morumque puritatem propiori numinis sui consortio frueretur. Patrum interim aliqui, nempe Tertullianus in *Apolog.* c. 22. & Lib. de Anim. c. 1. & 39. Cyprianus de *Idol. Vanitat.* p. 206. Lactantius, *Instit.* L. 2. c. 15. alique, totum hunc *Δαιμόνιον* Ethnicorum cætum, ipsiusque adeo Socratis Genium, ab Orco arcessunt. Clericus vero in *Silv. Philolog.* c. 3. 7. philosopho nostro faventior, aliquem ex cœlesti angelorum choro ipsi, quo feliciter Ethnicos ad quærendam veritatem virtutemque colendam excitaret, a Deo O. M. custodem comitemque additum fuisse existimat. Nec defuerunt denique, teste Origene, *Contra Celsum* p. 280. & Josepho, *Contra Apion.* L. 2. c. 37. qui Socratis *Δαιμόνιον*, merum ipsius esse figmentum & a notissima ejus ἡρώναῳ ortum omnino derivasse contendunt. Quam sententiam acutissime tuetur Cl. *Fraguier* in singulari sua de Socratis Ironia, Genio, & Moribus dissertatione, *Mem. Acad. Inscript.* v. 6. At qualiscunque is Socratis fuerit Genius, eum certe præcipuam ipsius accusationi ansam præbuisse similiter tradit Xenophon, δις τε θύλητο γὰρ, ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν. ὅθεν δὴ καὶ μάλιστα μοι δοκᾷσιν αὐτὸν αἰπάσαι καὶ δαιμόνια ἐσφίρειν, *Mem. Socr.* L. 1. c. 1, 2.

Ibid. κακοῦ μὲντος σὺ] Deest σὺ in *Ald. Bas.* 1.

Ibid,

Ibid. ἀφ' ὧν] ἀφ' ὧν *Bas. I.* male. *STEPH.*

Ibid. οἰονταί εἶναι] οἰονταί *fine εἶναι Stob.*

P. 23. τῆς αὐτῆς σοφίας] αὐτῆς *Ald. Bas. & Stob.*

Ibid. ἄλλες οἰονταί] οἰονταί *Stob. MS.*

Ibid. τότε ἔν πίει] *Deest ἔν in Ald. Bas. I.*

Ibid. ἔ πᾶν ἐπιθυμῶ] Forsan *ΚΑΙ πᾶν.* hoc enim tam Socratis responso apprime convenire, quam Euthyphronis arrogantiam & populi Atheniensis contemptum melius sapere videtur. *M.*

Ibid. ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν] Quidnam hic se περὶ τῶν velle videri dicit Socrates? an μισθόν (quo sensu verbo hoc elliptice utitur Aristoteles, *Etb. Nicom.* p. 198. ὁ δὲ περὶ τῶν καὶ ζημιώμενος δι' ἐπιθυμίας) daturum dicamus? an potius post περὶ τῶν subaudiendum pronomen reciprocum, *me meaque*, uti vertit Ficinus?

Ibid. ἐξέλοι ἀκρίαν] ἐξέλοι *Ald. Bas. I.*

Ibid. πλὴν ὑμῖν τοῖς μόντοις] ὑμῖν *Morel.*

Ibid. οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμὴν] Notat Stephanus lectori post hæc verba ἀλλὰ σὺ τε καὶ ἐγὼ νῦν ἀγωνίῃ τὴν δίκην, hanc in sequentibus mutatae orationis formam σολοιμίζειν videri posse, minime tamen (nisi quod pro σὺ π reponit σὺ γὰρ) hæc suspecta habenda esse. — Imo eandem plane mutationem patitur oratio infra in *Apolog.* p. 80. l. 12.

P. 24. Φόνος, ὃ Σώκρῳ] Laertius de hac re in *Vit. Socrat.* loquens, ξενίας δίκην fuisse dicit, pro quo tamen loci hujusce ope Muretus optime reposuit ξενολογίας.

Ibid. ἀγορεύειν --- ὅπῃ ποτὲ δεῖνός ἐστι] Meursius in *Them. Attic.* L. 1. c. 3. ex Curio Fortunato, *Rhet.* L. 1. legem hanc Atticam eruit, **FILIIS ADVERSUS PATREM NE SIT ACTIO.** Eam vero ex Sopatr. *de Divis. Quæstion.* ita explicat, *Ο νόμος περὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐπὶ γεφυρῶν, ἔ περὶ τῶν δημοσίων κεκυρωμένον, καὶ ἐν τῇ τῶν ἰδιωτῶν ἀλλήν ἔ δίδωσι τοῖς πατρὶν ἢ τὴν πυρονομίας γεφυρῶν.* Notandum itaque est Euthyphronis actionem, nempe φόνος, inter δημοσίας γεφυρῶν numerari.

Ibid. δεῖνός αὐτὸ πᾶσι] *Deest δεῖνός in Morel.*

P. 25. ἔ τῶτο μόνον δεῖ] Cum Stephano δὲν legisse videtur Ficinus.

Ibid. ἴσεν γὰρ τὸ μίσος καὶ γίνεται] Pro polluto eum olim apud omnes fere gentes habitum fuisse, qui cum gravioris alicujus criminis reo ac præsertim cum homicida sub eodem testio degeret cibumve caperet, varia ubique extant testimonia. Conf. auctores citat. apud Meursium in *Them. Attic.* L. 1. 15. Petitum, *Comm. in Leg. Att.* p. 511. Spanhemium, *Not. in Callim.* p. 719, 720. Wolfium, *Cur. Philolog.* in *Matth.* c. 8. v. 8. quibus addas Æschyli *Choeph.* v. 289. Euripidis *Orest.* v. 46. civilem moris hujusce apud Xenophontem in *Hierone* p. 909. rationem, & similia alibi innumera.

Ibid. πλάτης τίς ἢ ἐμὸς] Πλάτης, οἱ ἀπὸ τὴν ἀνακρίαν περὶ τὸν μισθὸν δαλούοντες, λατρεῖς, μισθάρνοι, δὲ τὸ πλάς, ἢ ἡρίμματα. *Hesych.* uti a Salmasio & Palmerio emendatur. Neque hoc, nempe hominem interfectum πλάτην ipsi fuisse, temere observat Euthyphro. Καλίσυς γὰρ ὁ νό-

μος (inquit Demosthenes, *Orat. contra Euerg.* p. 1062.) τὰς παροήκων-
τας ἐπιτίμια μίξεις ἀντιπαθῶν καὶ ἐν τῷ ὅγκῳ διορίζεται ὅτι παροήκων
[lege παροήκων] ἐστὶν, καὶ οἰκὲθ' ἢ τῶν πρὸς ἐπισκήψεις ἐστὶν.
Unde item J. Pollux L. 8. 118. καὶ οἰκίτης ἢ [nempe ὁ πενήτης] ἐπισκή-
πτεον συγκαταλέγεται.

Ibid. τὰ ἐξηγητῶν] ἐξηγητὴς in genere est rei cuiusvis enarrator, inter-
pres. Proprie vero apud Atticos munus publicum denotabat. Εξηγη-
τὰ δὲ ἐκαλεῖτο οἱ τὰ περὶ τῶν διοσμίων, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδασκαλῆς,
Poll. *Onom.* L. 8. 124. Similiterque Harpocr. & Suid. ἐξηγητὴς, ἰδίως
ὁ ἐξηγῆσθαι τὰ ἱερά. ἐπὶ δὲ ἡ παρὰ τὰς κατοικοῦσας νομίζοντα ἐξηγῶντο
τοῖς διοσμοῖς. Et horum ad instar Plato in republica sua ἐξηγητὰς simili
potestate præditos constituit, *De Leg.* p. 759, 958. Notissimum item
est legitimam cædis expiationem interfectore in jus vocando non minus
quam defunctorum funera ad res sacras olim pertinuisse. Hinc qui
non absimili in causa cum Euthyphronis patre erat apud Demosthe-
nem, *Orat. contra Euerg.* p. 1062. dicit, ἐπειδὴ τοῖνυν ἐπελεύτησιν [mul-
lier nempe quam interfectam fuisse existimabat] ἤλθον ὡς τοὺς ἐξηγητὰς,
ἐκ ἀδελφῶν ὁ, πρὸς μὲν ποιεῖν περὶ τῶν. Hæc autem fusius ideo anno-
tavi, quod Doctiss. Hemsterhusius ad verba Pollucis supra memorata,
ἐξηγητὰς in his utrisque tum Platonis tum Demosthenis locis simplices
duntaxat jurisconsultos fuisse contendit, licet apud Demosthenem pau-
lo infra τὸ ἐξηγητῶν, ex officio nempe respondere a τῷ συμβουλῶν, con-
siliū privatim dare aperte distinguitur.

P. 26. ἔτι δὲ κτείναντι --- ἔτι ἔ &c.] At utrumque forsan, iudice Eu-
thyphrone, falsum erat. Ita enim Lex Attica a Demosthene, *Orat.*
contra Aristocrat. Ed. Francof. p. 730. laudata, Εὐν δὲ πρὸς τὸν ΑΝ-
ΔΡΟΦΟΝΟΝ κτείνῃ, ἢ ΑΙΤΙΟΣ Η ΦΟΝΟΥ (modo is a foro
aliisque locis publicis abstinuisset) ὡς περὶ τὸν Αἰθιωκίον κτείναντι ἐν τοῖς
ἐντοῖς ἐνέχοιτο. Euthyphro igitur patrem suum φόνος quodammodo re-
vera αἰτών fuisse, ideoque, licet is quem interfecisset, ἀνδροφόνος esset,
cum tamen huic legi obnoxium esse existimabat.

Ibid. ἢ δὲν φροντίζειν] Pro δὲν auctor fuerim ut scribatur δὲν, ita ut
dicatur positum esse impersonaliter & absolute. STEPH. --- At infini-
tivus nonnunquam absolute pro participio ponitur, ut ex notissimis
istis ἐλπίς δὲν, ποθοῦ δὲν, ἐμυζα δὲν, aliisque similibus satis liquet.
Vide item Lysiam, Ed. 4°. p. 276. l. 4.

Ibid. περὶ τῶν θείων] ἡτῶν male, Stob. ubi & in sequentibus ὅτι ἐχθ' se-
cundum Stephani conjecturam.

Ibid. ἐδὲν γὰρ ἂν μοι ὄφιλος] Putet quispiam desiderari aliquem geni-
tivum cum nomine ὄφιλος. Ego vero nihil deesse arbitror, sed hunc lo-
cum ex iis esse, in quibus aliquid subaudiendum relinquitur, iis quæ
præcedunt nos ad id velut deducantibus, etiamsi nullum sit ex ipsis
quod subaudiri possit. STEPH.

Ibid. ἀφίροι --- ἀδείην] Non video quomodo ferri possit ἀφίροι:
ideoque muto in ἀφίρομαι, ut conveniat cum ἀδείην, hoc sensu, Ne-
que

que quicquam ego Euthyphro antecellerem vulgo hominum, nisi omnia quæ hujusmodi sunt exacte cognita haberem. Alioqui retinendo *Ἀμφίβοι* scribendum esset *ἄδειν*: ut ille de se utrobique loqueretur in tertia persona. Qui tamen subitus a prima (nam dixit *ἔδεν γὰρ ἄν μοι* &c.) transitus ad tertiam duriusculus esset. *STEPH.* --- Verum enimvero nulla, opinor, mutatione opus est. Nequaquam enim infrequens est subita hæc personarum mutatio. Transitus certe a prima loquentis persona ad tertiam exempla passim obvia. Imo elegantiam quandam in se plane habet. Neque reditus hic ad primam subitus magis est aut duriusculus quam Homeri in hac Achillis oratione,

Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος
 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἰσθλὺς
 Ὑΐας ἐξενάελλε;

Iliad. L. 24. v. 519 & seq.

Atque hæc a Platonis stilo minime aliena esse satis ostendunt similia infra, p. 39. l. 1. p. 69. l. 2, 3. p. 167. l. 7. & p. 262 ad imum. Sacros itidem Scriptores ac præsertim D. Paulum subitis hisce personarum mutationibus gaudere passim videre est.

P. 27. *λάχε δίκην*] Loquendi genus a more prisco deductum. Sortes enim a iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur. *Bud. Comm.* in L. G. p. 22, 23.

Ibid. *αὐτὲ πατέρα*] *αὐτὲ Ald. Basf.*

P. 28. *ὁ, π περ ἂν μίλοι*] Aptius fuerit *μίλοι*. Occurrit vero aliis in locis talis error, hujus optativi, ut vocant, modi pro illo vel illius pro hoc positi. *STEPH.* --- Imo hi modi passim adeo apud Nostrum aliofque scriptores confunduntur, ut vix e librariis profectum dixerim.

P. 29. *αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι*] *αὐτοὶ δὲ Euseb.* in Edd.

Ibid. *καὶ τῶν ὁμολογῶν*] Ridiculam hanc Ethnicorum vulgi pessima quæque Jovis exemplo defendendi rationem facetissime perstringit Aristophanes, *Nub.* v. 1075 & seq. Similiterque Terentius in *Eunuch.* v. 585 &c.

Ibid. *ἐκάνον γε αὐτὸν*] *αὐτὸν conjunctum Euseb.* in Edd. Rectius cum Platone ejus MS.

Ibid. *αὐτοὶ ἑαυτοῖς*] *αὐτοὶ αὐτοῖς Euseb.* MS.

P. 30. *δυχερῶς πως ἀποδέχομαι* &c.] Ob hanc aliasque quas paulo infra damnat fabulas, Homerum & Hesiodum e republica sua, ne juventutem corrumpant, ejiciendos censet Socrates, L. 2. *de Rep.* Ed. Cant. v. 1. p. 140. Nec, licet id ipsi hic præ cæteris is vitio datum esse dicat, quod hujusmodi portenta de diis vulgo credi indignabatur, alii etiam eodem tempore Athenis defuerunt, qui absurda hæc Theologiæ Poeticæ commenta non minus aperte insectabantur. Ita enim publice in scena Socratis amicus Euripides, *Herc. Fur.* v. 1341,

Εγὼ δὲ τὰς θεάς, ὅτε λέκτε, ἂ μὴ γέμισ,
 Στέργειν νομίζω, δόσμά τ' ἐξάπτειν χερσίν.
 Οὐτ' ἡζύωσι πάποτ', ὅτε πείσσωμαι

Οὐδ' ἄλλον ἄλλω διασέτην πεφυκέναι.
Δεῖται γδ' ὁ θεὸς, ἅπερ ἐς' ὅτως θεός,
Οὐδένος· ἀοιδῶν οἷδε δυσέλωι λόγῳ.

Et plenius etiam in *Busiride* Isocrates, Ed. Guarin. p. 344. has alias- que quamplurimas ποιητῶν, uti vocat, βλασφημίας nominatim repre- hendit. Quantum vero strenui isti superstitionis Ethnicæ contra Chri- stianos propugnatores, Platonici nempe recentiores, in Homero & He- fiodo mysticis suis interpretationibus ab hac Socratis censura vindican- do laborarunt, tum alibi videre est, tum præsertim in proluxa Procli dissertatione hac de re instituta, *Comm. in Plat. de Rep.* p. 368 & seq.

Ibid. φήσ' τις] φησί τις *Bas.*

Ibid. τί γδ' ἐξ φησμεν] Deest ἐξ in *Euseb.* MS. & itidem in proxime sequentibus.

Ibid. ὡς φίλος] Φίλιος, ὁ τὰ περὶ τὰς φίλας ἐπισκοπῶν. Μένανδρῳ Ἀνδρογυῶν.

Μακρόρομα ἢ Φίλιον, ὡς Κρότων, Δία.

Suid. in voc.

Et ita passim apud Platonem aliosque. Simili ratione Jupiter nonnun- quam Ζηνῶ audit. Fanum quoque teste Pausania in *Arcad.* p. 506. Jovi Φιλίῳ Megalopoli erat.

Ibid. καὶ ἐπ' γε] Deest γε in *Euseb.*

Ibid. ἀ οἱ πολλοί] οἱ λοιποὶ *Ald. Bas. I. Morel.*

Ibid. ἐχθρὰς δεινὰς] ἐχθρὰς Γ Ε δεινὰς *Euseb.*

Ibid. λέγεται ὑπὸ] λέγεται Τ Ε ὑπὸ *Euseb.*

Ibid. καὶ ὑπὸ τῷ ἀρχαῶν &c.] Scribendum puto καὶ οἷς ὑπὸ τῷ ἀρχ. γρ. τὰ τε ἄλλα καὶ τὰ ἰσραὴλ &c. Potest tamen & altera lectio defendi, modo οἷς inter καὶ & ὑπὸ ponatur. *STEPH.* --- Harum emendationum altera certe supervacanea est. Nihil enim opus est ut καὶ τὰ ante ἰσραὴλ addan- tur. Merito etiam quaeri potest, an non fine οἷς (quippe quod post οἷα facile subaudiri dicatur) constet sententia. *M.* --- Ita *Noster* in *Theage* p. 126, οἷς ἐστὶ τὸ ἵπποι καὶ χεῖνται ubi οἱ in præcedenti οἷς eadem pla- ne Ellipsi continetur.

Ibid. καὶ δὴ καὶ τοῖς] καὶ ΕΝ τοῖς *Steph. MSS. & Euseb.* in Edd. at satis commode fine præpositione.

Ibid. Παναθηναίοις ὁ πέπλος] De duplici Παναθηναίων festo, majore quidem quinquenni, minore vero annuatim celebrato, & peplo rebus gestis Minervæ ornato & in festo majore portari solito, vide *Meursium* in *Dissert. de Panathen.* eundem, *Attic. Lect. L. 2. 12.* Petitum, *Comm. in Leg. Attic.* p. 18 & seq. & *Archæol. Græc. L. 2. c. 20.*

P. 31. περὶ τῷ θεῶν] θεῶν *Steph. MSS. & Euseb.*

Ibid. θανμίζοιμι] θανμίζοιμι *Morel.*

Ibid. Μίμνησο ἔν] Ita *Steph. MSS. & Ficinus.* Vulgo μέμνησο.

P. 32. νῦν ἀπικρίνω] ἀπικρίνω *Ald. Bas. Morel.*

P. 35. ὁ δ' ἂν θεοφίλης ἦ] Loci hujus emendationem conjectura me assequutum arbitror: ut videlicet post ἀνέστον legamus, ἐπ' ὃν θεοφίλης
T t ἦ, καὶ

ἢ, καὶ θεομισῆς ἐστίν, ὡς ἔοικεν. *Non respondisti, inquit, ad id quod interrogabam. Non enim de eo interrogabam quod ejusmodi est ut simul sanctum sit & profanum, neque de eo quod si diis gratum sit, simul etiam odiosum est diis, ut quidem videtur.* Has enim duas conclusiones videmus Socratem ex Euthyphronis verbis quæ proxime præcedunt elicere, interrogationis sibi propositæ certos fines (ut ita dicam) egredientis. STEPH. — At revera locum hunc sub correctionis specie plane corrumpit vir doctissimus. Hoc enim solummodo vult Socrates, se talem a Euthyphrone τῷ ὅσῳ notionem quævisisse, quæ a τῷ ἀνόσιῳ, uti par erat, distincta omnino esset; definitionem vero, qua τὸ ὅσιον Euthyphro θεοφιλὲς esse statuerat, id nequaquam præstare; quippe cum idem sæpissime θεομισῆς ideoque ἀνόσιον esset.

Ibid. ὡς ἔοικεν. ὤστ] Quædam hic inter duas hæc sententias, utpote non belle inter se cohærentes, deesse suspicatur Stephanus. At immerito profus. Nec aliunde ipsius oritur suspicio quam ex infelici sua verborum proxime antecedentium immutatione.

P. 36. εἴπερ ἀδικῶσί γε] Pessime omnes ante Stephanum Edd. ὑπεραδικῶσι. Forfan vero olim scriptum ὑπὲρ ὧν ἀδικῶσί γε.

P. 37. δεῖ διδόναι δίκην] Deest δὲ in Ald. Basf.

P. 38. ἐπεὶ πάντῃ γε σαφῶς] Quum respondeat Socrates, *Intelligo me tibi minus docilem videri ipsis judicibus, mihi fit verisimile scriptum fuisse, ἐπεὶ ἐν παντὶ γε σαφῶς &c.* STEPH. — Talem autem emendationem, me iudice, Socratis minime suadere videtur responso.

Ibid. τίδ' ἐστὶν ἐννεόνημα] ἐννεόνημα Ald. Basf. 1. Morel. ἐννεόησι Basf. 2.

P. 39. ἄρα τῷτ' οὖν ἐπανορθώμεθα] Vel ἄρα ἐπανορθώμεθα, vel ἄρα ἐπανορθώμεθα interrogative legendum censuerim. STEPH.

P. 40. πάντες θεοὶ μισῶσιν] πάντες οἱ θεοὶ Basf. 2.

Ibid. σκοπεῖν πὶ λέγει] λέγειν Steph. operarum, opinor, vitio.

Ibid. ἄρα τὸ ὅσιον &c.] Probare jam aggreditur Socrates, Sanctitatis essentiam sive naturam a mero deorum arbitrio pendere non posse: suamque hoc modo demonstrationem instituit: Si Sanctitas per se vel quia Sanctitas est, a diis amatur, fieri ergo omnino nequit ut ideo quoniam a diis amatur, Sanctitas sit, vel ut ipsius Natura ab Affectu divino pendeat, qui istam prius supponit & consequitur Naturam. Hoc alatis tribus exemplis similibus, Socrates fufius ostendit.

P. 42. ὑπὸ τῶν θεῶν πάντων] Abest articulus ab omnibus ante Stephanum editionibus.

P. 44. ὅ, π' ὃν, ἔγωγε εἶπες] Neque Platonem scripsisse puto ὅ, π' ὃν, neque ὃν pro ἐστὶ posse hic accipi existimo, (quamvis & Ficini interpretatio id velle videatur) sed hunc locum ex illorum esse numero, quos suspectos habituri sumus, nisi quid in illis subaudiendum relinquatur, animadvertamus. Hic enim dico, cum ὅ, π' ὃν subaudiri ex præcedentibus φιλέω] ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν. *Videris, inquit, Euthyphro, cum te interrogem, quidnam Sanctum sit, essentiam illius minime velle declarare, sed aliquid dicere quod illi contingit, ut videlicet ab omnibus diis ametur,*

verum

verum quidnam quum sit [ab omnibus diis ametur] nondum dixisti. Est enim accipiendum φιλεῖσθαι non aliter quam si dictum esset τὸ φιλεῖσθαι. Intelligit enim esse πάρος illud ipsum τὸ φιλεῖσθαι πρὸ πάντων τῶν θεῶν. STEPH. — At licet participium hoc verbum præcedens quodammodo possit respicere, nihil tamen obstat, quo minus hic & in-versu sequenti pro præsentis simpliciter positum esse dicamus, quod non solum Nostro (de quo vide infra p. 110. l. 7. p. 234. l. 2. p. 268. l. 2. &c.) aliisque optimis scriptoribus solenne est, sed & hic præsertim ubi de Sancti οὐσία (quæ nullam omnino præsentis aut futuri distinctionem agnoscit) fit sermo, singulare quandam vim & elegantiam in se habet. Eadem, ut id obiter notem, enallage nonnunquam utuntur Scriptores Sacri. Conf. Rom. V. 11. Philip. III. 4.

Ibid. ὃ ἂν ὑποθῶμεθα] ἀποδομένη Ald. Bas. 1. Morel.

Ibid. τὸ ἡμετέρον πρῶτον — Δαίδαλος] Dædalum celeberrimum fuisse statuarium notissimum est. Fabulæ vero, ad quam hic alludit Socrates, originem ita explicat Palæphatus, λέγουσι περὶ Δαίδαλου, ὡς ἀγαλματα κτισκόμενος δι' ἑαυτῶν προενομήσας — τὸ δ' ἀληθὲς τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριάντες πῶς καὶ ἀγαλματοποιὸι κτισκόμενοι ἀνδριάντας συμπεφυκέναι ἔχοντες οὐκ εἶδον ποδας. Δαίδαλος δ' ἐποίησε διακοσμήσας τὰ ἑαυτοῦ ποδας. Ἀπὸ τούτου δὲ οἱ ἀνθρώποι ἔλεγον ὁδοιποροῦν τούτοις τὸ ἀγαλματὶ ἐκράσσειν Δαίδαλος &c. De incred. Hist. Ed. Cant. p. 30. Eademque fere, auctores ad hunc Palæphati locum a Cl. Galeo laudati, quibus addas Diodor. Sic. p. 276. Vulgi item hac de re notionem respiciunt quamplurimi, nempe Noster in Menone p. 97. Aristoteles in Polit. L. 1. c. 4. Euripides, Hecub. v. 838. alii-que ibi a Scholiaste citati. Cur autem hic, uti & in Alcib. 1. p. 121. Socrates Dædalum ipsius πρῶτον vocat, & de sua infra cum eo συγ-γνώμῃ loquitur? Dædalus enim, inquit Dacierius ad locum, ex regum Atticorum stirpe ortum duxit. Socrates vero similem nequaquam jactare poterat originem. Hoc ergo, inquit idem, solummodo vult Socrates, se Dædali ad instar pennis vulgo hominum negatis cælum experiri potuisse, mentemque suam ad rerum divinarum cognitionem attollere. At quam metuo, vir doctissime, ne pennæ tuæ, quibus hic Socratem gratis ornasti, statim colliquecant, philosophusque quem in cælum evexisti, mox in vilem opificis tabernam detrudatur. Huc enim duntaxat Socratem, ubicunque se a Dædalo ortum jactitet, respexisse verisimillimum est, quippe qui, uti vulgo constat, patre statuario natus erat, artemque ipse paternam juvenis exercuerat. Imo Χαρίτων ἀγάλματι ipsius manu facta, teste Pausan. L. 1. p. 40. L. 9. p. 596. Laert. in ejus Vit. aliisque, Athenis in Acropoli collocata erant. Sæpissime quoque & nonnunquam elegantissime Socrates in dictis suis ad hanc artem alludit. Conf. Laert. L. 2. 33. Xen. Mem. L. 3. c. 1. 2. Stob. Serm. p. 4. & 189. Et similiter denique de μαυδοπικῇ matris suæ τέχνης pro more suo ἀρτυ-κῶς loquitur.

Ibid. αἱ ὑποθέσεις] Articulum auctoritate omnium Edd. Vett. reposuimus.

P. 45. τῶν μ' ἄδην] Deest μ' in *Morel*.

Ibid. σὺ πευφᾶν] σὺν πευφᾶν *Basf. 2.* σὺ ἀπιπὼν πευφᾶν *Steph. MSS.*

P. 46. Καὶ μὴν νῶπτερ] Ludit in verbo ἵπομα.

Ibid. ὁ ποιητὴς ἐποίησεν, ὁ ποιήσας] Nonnulli *Steph. MSS.* poetæ etiam, cui versus sequentes debentur, nomen exhibent, alii ὁ ποιητὴς Σπασίνος legentes, alii vocem ποιητὴς omittentes. Stobæus quoque *Serm. 31.* alique gnomologiorum confarcinatores versus hosce Stafino vel, ut male nonnunquam appellatur, Stafimo tribuunt, eosque ad Κύπελα ipsius *Επη* acceptos referunt. Et revera quidem exinde desumpti videntur. At de poematis ipsius auctore æque non constat. Non solum Stafino, sed & nunc Homero, (quod tamen redarguit Herodotus, *L. 2. c. 117.*) nunc Hegesiæ, nunc Halicarnassensi cuidam (ut Dicæogenem, cujus Cypria ab Aristotele in *Poetic. c. 16.* memorata alia ab hisce fuisse videntur, taceam) tribuuntur. Cum igitur hanc ob causam ἀνωρύμως plerumque a veteribus citantur, idem quoque Platonem hic loci fecisse existimo, nomenque auctoris aliunde acceptum in nonnullos *Notri* codices male irrepsisse. De Poematis denique huiusce natura, argumento, & unde nomen suum acceperit, non minor quam de auctore inter eruditos controversia est. Conf. Meursium in *Cypro, L. 1. c. 1.* Salmasii *Exercit. Plinian. ad Solinum p. 852 & seq.* Dacierium, *Not. ad Aristot. Poetic. c. 23.* Ryckium de *primis Italiæ colonis, c. 10.* Hemsterhusium ad *J. Poll. p. 1255.* Fabricium, *Bibl. Græc. V. 1. L. 2. c. 2. p. 283.* & Perizonium ad *Ælian. V. H. L. 9. 15.* Sin meam in re obscura post tot tantosque viros proferre liceat sententiam, hæc ex antiquorum locis, quæ de hoc poemate agunt, elici posse existimo. 1. Κύπελα *Επη* cum Μικρᾷ, uti vocatur, *Ιλιάδῃ* (quacum nonnunquam male confunduntur) hætenus convenire, quod utraque, non integram belli Trojani seriem, sed partes duntaxat ab Homero omissas tractent. Neutiquam enim Homero possent tribui, (quod tamen a nonnullis antiquitus factum fuisse certissimum est) si de rebus iisdem, quas ipse aliter in *Iliade* descripsisset, denuo egissent. 2. Belli Trojani primordia causasque ab Ovo usque Gemino (ad quod respicit Horatius, *Ep. ad Pison. v. 147.*) repetitas in Cyprio Poemate enarrari. Res vero *Iliadi* posteriores & ad classis Agamemnoniæ reditum perductas Μικρῆς *Ιλιάδῃς* auctorem versibus mandasse. Suadent hoc variæ operis utriusque partes ab antiquis laudatæ, quas apud auctores supra memoratos reperies. 3. Κύπελα *Επη* exinde nomen suum sortita videntur, quod *Ledæ* cum Jove concubitum, Cypriæ Deæ cum Junone ac Pallade discidium, *Helenæ* raptum utrumque, casusque alios ad Venerem potissimum spectantes præcipue tractarent.

Ibid. ἡ ἰζῆαντα] ἰζῆαντα *Basf. 2. Steph. MSS. & Stobæus. τῆς ἰζῆαντα Cornarii MS.*

Ibid. ἰθίλεις ἀπᾶν] ἰθίλειν *Basf. 2. Steph. MSS. ἵνα πᾶς ibid.*

Ibid. τοιαῦτα διδόντες] Deest vox ultima in *Stob. MS.*

P. 47. ὡς αἶψα δῖος μῦθος, ἀειπτόν] Utpote una duntaxat ipsius species.

Sæpif.

Sæpissim
dialogis
vocat.
illa sent
numeris
(ut anti
næus li
P. 4
quales
P. 4
zæ πρ
certe il
ne tam
derim
dictum
πρὸς &
Ibid
agnosce
Ibid
P. 5
possit,
me pe
lectio
Ibid
P. 5
Steph.
Ibid
& omi
Ibid
Sancti
bene
busque
L. 10.
P.
Ibid
certe
STEP
P.
nequi
Steph
tingui
non c
Ibid
surp

Sæpissime vero Noster, uti infra in *Phædone*, & passim in aliis ipsius dialogis, ad ideas mathematicas in rebus explicandis probandisque provocat. Et quantus matheſeos cultor erat Plato, patet tum ex celebri illa sententia foribus Academiæ inscripta, tum ex ipsius operibus, & innumeris deinde, qui ex ejus Schola prodierunt, mathematicis. Ex his (ut antiquorum alios taceam, quorum opera interierunt) Theo Smyrnæus librum, qui hodie extat, singularem ex professo conscripsit *περὶ τῆς κατὰ μαθηματικὴν χρησίμης ἐκ τῆς τῷ Πλάτῳ ἀνάγωγος*.

P. 48. *μὴ σκαληνὸς ἢ ἀλλ' ἰσοσκελὲς*] Quippe qui in duos numeros æquales ac quasi latera dividi possit: impar vero non item.

P. 49. *λίζομαι γάρ πᾶσι οἷον φαμὲν*] Nemo non miretur, post *λίζομαι γάρ πᾶσι* addi *οἷον φαμὲν*, & vel illa vel hæc expungenda esse putet. Ego certe illa *λίζομαι γάρ πᾶσι* sine ullo sententiæ damno posse abesse fateor: ne tamen ea expungere necesse sit, (nisi vett. libri assentiantur) crediderim ita posse defendi hanc lectionem, ut dicamus perinde esse ac si dictum foret, *λίζομαι γάρ πᾶσι θεοπραΐας καὶ περὶ τὰ ἄλλα οἷον φαμὲν ἵππῳ &c.* STEPH.

Ibid. *κυνῶν θεοπραΐας*. EYΘ. NAI] Euthyphronis responſionem non agnoscunt *Ald. Basf.*

Ibid. *ἀγαθὸν πρὸς ἑαυτὸν*] *ἔστι Basf. 2. Steph MSS.*

P. 50. *ἢ ἔν καὶ ἡ ὁσιότης*] Videndum annon scribi haud minus apte possit, *ἢ ἔν &c.* ut oratio hæc in duo membra non dividatur, ac minime per interrogationem legatur. STEPH. — At, me iudice, præstat lectio vulgata.

Ibid. *καὶ ἡ ὁσιότης*] Articulus est ex *Basf. 2.* in cæteris deest.

P. 53. *χαίρει ποτε πιστῶτα*] Vulgo deest *ποτε*, quod ex *Basf. 2. & Steph. MSS.* supplevimus.

Ibid. *Αἰετὸν ἢ τὸ γ*] Ita in *Ald. Basf.* legitur. Stephanus particulam *ἢ* omittit.

Ibid. *ἢ τὸ γ ὁρθῶς &c.*] Impiam hanc vulgi Ethnicorum notionem, Sanctitatem non tam in debita animi erga Deos reverentia, vitæque bene & ex ipsorum præscriptis actæ conscientia, quam in votis muneribusque iis offerendis constare, Noster similiter in *Alcib. 2.* p. 149. item *L. 10. de Leg.* p. 905, 906. & alibi, optime perstringit.

P. 54. *Ἀλλο πὶ*] *Ἀλλὰ πὶ Edd. Vett.*

Ibid. *κατὰ τὴν ἐμπροΐαν*] Ante τὴν desiderari πάντῃ credibile est aut certe τήνδῃ. Utitur autem jocosè *ἐμπροΐας* appellatione hoc in loco. STEPH.

P. 55. *ὠφείλομεν οὐδὲ φίλον*] *ὠφ. ἀλλὰ φίλον* in Serrani MS. At cave nequid cum eo in recepta lectione mutes. Hæc enim, ut recte notat Stephanus, Socratis veluti ludentis est subtilitas, qua *καχερισμὸν* distinguit ab eo quod est φίλον. Essentiam ὅσις in eo quod diis φίλον est non constare antea probatum erat.

Ibid. *ἢ οὐκ αἰσθάνη*] *αἰσθάνει Basf. 2.* quod ab Atticis nonnunquam usurpatur.

P. 56. τοῦτο δ' ἄλλο π] Deesse dico negativam voculam ante ἄλλο π, & adjecta illa legendum esse sine interrogatione, τὐτο δ' ἐκ ἄλλο π ἢ θεο-φιλὲς γίγνῃ. ἢ ὧ. Hoc autem, inquit, nihil aliud est quam deo gratum. Nonne? At si dicas, Hoc autem quid aliud est quam deo gratum? non apte subjungetur, Nonne? STEPH. — Sin tamen post ἢ & subaudiamus ἄλλο, (hoc nimirum sensu, An aliud hoc quam diis gratum erit, an non aliud vel idem?) ferri satis poterit recepta lectio.

Ibid. ἀφ' ἑστέος ἀν' ἑστέος] ἀν' ἑστέος Bas. 2.

Ibid. ὡς περὶ ὁ Πρωτεύς] Hom. Odysf. L. 4. v. 455 &c. At hæc fabula cuius notissima.

Ibid. παρακινδυνύειν] παρακινδυνύει Edd. Vett.

P. 57. ὡς ἀπέναν] Non autem, teste Lactio, ad patrem, uti primo instituerat, accusandum. Tradit enim is, L. 2. 29. Socratem sermone suo cum ab hoc agendo abduxisset. At rei hujusce penes auctorem fides sit. Ex Dialogo certe neutiquam patet.

P. 58. ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ] Varios Apologiarum Socratis (quarum omnes præter hanc Nostri, aliam Xenophontis, & recentiore Libanii Sophistæ, interierunt) auctores, enumerant Jonsf. de Scriptor. Hist. Philosf. p. 36, 37. Menag. in Laert. L. 2. 40. Taylorus in Fragm. Lysia p. 651. & Fabric. in Bibl. Græc. L. 3. c. 1. 3. De hac vero Platonis audi rhetorum doctissimum, Dionysium Halicarnassensem, Δικαιολογίᾳ μὲν οὖν λόγος ἐστὶ Πλάτωνι, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ, δικαιοσύνη μὲν ἢ ἀρετῆς ἐστὶ θύρας ἰδὼν, κατ' ἄλλην δὲ πικρὰ βέλῃσι γεγραμμένη. De admirab. vi dicendi in Demosth. p. 289. Idemque fusius hæc de vera Platonis in hac Apologia conscribenda βελήσας notat, Λάτρεϊ καὶ παρὰ Πλάτωνος παραδείγματι ἀγάνων πλειόνων συμπεπλεγμένων, καὶ τῶν πικρὰ πάλιν μερῶν τῇ ρητορικῇ συνωκευμένων. ἢ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ τὴν μὲν ἀρετὴν ἔχει, ὡς τὸ ἐπὶ γεγραμμένον δηλοῖ, ἀπολογία, ἐστὶ δὲ καὶ Ἀθηναίων κατηχηρία, ἐστὶ τὸ εἶναι ἀνδρὰ εἰς δίκην ὑπὸ κρίσεως. καὶ κίρυνται τὰ πικρὰ τῇ κατηχηρίας τῇ ἐπὶ πικρῇ τῆς ἀπολογίας. ἀ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπολογία, Ἀθῶναιων κατηχηρία. δύο μὲν αὐταὶ συμπλοκαί. πρώτη ὅτι, ὁ λόγος ἐστὶ Σωκράτης ἐγκώμιον, ἔστι τὸ ἐπὶ πικρῇ τῇ λόγῳ ἐπιστομῇ τῇ ἀνακρίσει τῇ ἀπολογίᾳ. δεύτερη αὕτη συμπλοκή. καὶ γεγένηται δύο μὲν δικαιοσύνη καὶ ἀρετῆς συνωκευμένα, ἢ ἀπολογία ἔστι κατηχηρία. μία ὅτι ἐγκώμιον, ὁ ἑταῖρος ὁ Σωκράτης. πικρὴ συμπλοκή, ὡς μετὰ τὴν ἀρετὴν τῇ Πλάτωνι. ἔχουσι συμβολικῆς ἰδέας διδάσκον, φιλόσοφον ὅτι θεωρεῖται. ἐστὶ γὰρ τὸ βιβλίον παραγγέλλει ὅποιον ἂν αὐτὸς εἶδεν τὸν φιλόσοφον. τὐτο, ὡς μὲν ἐν τῇ ῥητορικῇ, συμβολικῇ ἰδέᾳ. ὡς δὲ ἐν φιλοσοφίᾳ, δόγμα παραδιδόντων. τοῦτον γὰρ ἂν αὐτὸς τὸν φιλόσοφον, ὅποιος ἐν τῇ ΑΠΟΛΟΓΙΑ φαίνεται Σωκράτης. De Art. Rhet. p. 83.

Ibid. ὡς ἔστι] ἔστι Bas. 2.

Ibid. αἰχμηθῆναι ὁ, π] Ita fide Edd. Bas. & Ficini Codd. edidimus. Vulgo ὅπ.

P. 59. φαίνωμαι δεινός] φαίνομαι Ald. Bas.

Ibid. ἐ μὲν γὰρ τὐτο] Deest μὲν in Ald. Bas. 1.

Ibid. & καὶ τέτρες] Particulam & delendam censet Muretus, verba καὶ τέτρες,

τάτας, ex ipsorum sententia, exponens. *Var. Lect.* L. 3. 16. At tali minime opus esse emendatione cum Dacierio existimò.

Ibid. ἐκὴ λειζυρμα] Genius etenim ipsius defensionem meditari prohibuerat, uti dicit in *Xen. Mem.* L. 4. 8. 5. & in ejusdem *Apolog.* sec. 4. &c.

Ibid. ἐδὲ γὰρ ἂν δῆπερ πείποι &c.] Vide quæ de his Socratis verbis optime differit Epictetus apud *Arrianum* L. 3. c. 23.

Ibid. καὶ παρίεμαι] Si mendo caret παρίεμαι, ita videtur esse dictum ut *Lib. 1. de Rep.* πῶς πῦτι κακὲργει καὶ συνεφάντει, ἐὶ δύνασται οὐδὲν οὐ παρίεμαι, id est παραιτῆμαι. *STEPH.* — Imo ipsemet infra p. 84. l. i. ad hunc locum respiciens, pro παρίεμαι verbum παραιτῆμαι usurpat.

Ibid. καὶ ἐν ἀγορῇ] Εκείνος γὰρ αἰεὶ μὲν ἐν τῷ φανερῷ. πρῶτον γὰρ εἰς τὰς ἐπιπύτους ἐπὶ γυμνασία ἦεν, καὶ πλεονέκτης ἀγορῆς ἐκεῖ φανερός ἦν, & τὸ λοιπὸν αἰετὶς τῆς ἡμέρας ἦν, ὅπου πλεονέκτης μέλλοι συνείσταλ'· καὶ ἔλεγε μὲν ὡς τὸ πολὺ, τοῖς δὲ βυλομένοις ἐξῆν ἀκρίειν. *Xen. Mem.* L. 1. 1. 10.

Ibid. καὶ ἐπὶ τῇ τεταπίζῳ] Ficinus non agnoscit particulam καὶ, uti nec Noster in simili loco, *Hipp. Min.* p. 368. B. ἐν ἀγορῇ ἐπὶ ταῖς τεταπίζῳ. Et certe τεταπίζῳ hæc (sive argentariis secundum Ficinum propriæ sint, sive rerum quarumcunque venalium mensuræ) in foro potissimum fuisse verisimillimum est.

P. 60. ἔτη γεγενηὸς πλείω ἐβδαμήκοντι] Annos nempe jam tum septuaginta (quicquid contra statuerit Allatius, qui in sua ad *Epp.* Pseudo-Socraticas dissertatione ei cum Suida annos fere octoginta tribuit) secundum *Chron. Marmor.* Laert. in ejus *Vita*, aliosque, natus. Nonnulli tamen, uti notat Laertius, eum sexagenarium obiisse tradunt. Quos hic spreta omnium, ut videtur, Codd. auctoritate sequitur *Serranus*.

Ibid. πάλαι ποτὰ ἤδη ἔτη] Anni enim ad minimum viginti quatuor elapsi erant, ex quo eum in *Nubibus* vulgo deridendum primo exhibuerat Aristophanes.

P. 61. μετώρα φροντισῆς] Ita passim apud antiquos appellantur philosophi, ac physici præsertim, quippe qui de cælo & mundo disputare soliti, revera sublimia curabant. Hinc Socrates, licet aliud omnino agebat, de rebus nimirum quæ ad mores spectant, præcipue differens, hoc tamen nomine & nonnunquam simpliciter φροντισῆς dicitur, & schola quam ei comice tribuit Aristophanes, φροντιστήριον appellatur.

Ibid. καὶ τὰ ὑπὸ γῆς &c.] ὑπὸ γῆς *Basf.* 2. — Ita de nonnullis Socratis discipulis Aristophanes,

Ζητῶσιν ἔτοι τὰ κατὰ γῆς —

Nub. v. 188.

& paulo infra,

Οὗτοι δ' ἐρεῖοδιφῶσιν ὑπὸ τῇ Τάρεζον.

Ibid. πὺν ἤτις λόγον κρείττω ποιῶν] Hæc de Socrate & Chærephonte Comicus iste, toties laudatus,

Εἶναγ

Εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὰ λόγων,
Τὸν κρείττο' ὅς τις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥτιονα,
Τούτων δ' ἑπείρου τοῖν λόγοις τ' ἡσέονα
Νικᾶν λίσσονται φασὶ πᾶσι δικάτωρ.

Nub. v. 112 & seq.

ubi vide Not. Spanhem. & conf. Aët. 3. Scen. 3. ut similia alia in hoc dramate omittam.

Ibid. ἀπὶ χῶς ἐξήμην κατηγροῦντες] Omnes editiones priores ἀπὶ χῶς cum præcedentibus connectunt. Perperam, opinor. — ἐξήμην κατηγροῦντες, subaudi δίκην. Leges Atticæ jubebant, ut si quis, cui dies status judicii conditus esset, litem contestatam deseruisset, absens damnaretur. Petit. Comm. in Leg. Attic. p. 317. Hanc se quasi ἐξήμης δίκης poenam subiisse dicit Socrates, quod absens ab inimicis perpetuo accusabatur.

P. 62. καμωδοποιός] Ita male nos, operarum vitio. Lege καμωδοποιός. --- Is nempe, cujus supra toties meminimus.

Ibid. καὶ ἐλέγχειν] Stephano hic in emendatione sua prævisse videtur Ficinus, qui ita vertit ac si ipse ἐλέγχεσθαι legisset.

Ibid. διπλὸς μὲν κατηγροῦς] διπλὸς μὲν ΤΟΥΣ κατ. Bas. 2.

P. 63. τῷτο μ' ἴτω] ἴτω Ald. Bas. 1. Bogard.

Ibid. κατηγροῦς, ἐξ ἧς] κατηγροῦς ΕΣΤΙΝ, ἐξ ἧς Bas. 2.

Ibid. ἀνταμροσίαν] Ἀνταμροσία, γὰρ καὶ κατὰ πνοὴν ἑνορεθῶ, πλεῖς ὡς ἰδική-
σαι φησι. Schol. in Aristoph. Ves/p. v. 1036. ubi plura, uti & in Har-
pocr. & Suid.

Ibid. Αελοφάνης καμωδός] Vide quæ nos supra ad p. 61. ex ea notavimus.

Ibid. Περικλέους, φάσκοντι π' ἀεροοκτεῖν] Vide Nub. Aët. 1. Scen. 3. ubi Socrates in calathio suspensus inducitur, dicenque,

Αεροοκτῶ καὶ Περικλέω τ' ἥλιον.

v. 225.

Αἰεροοκτεῖς similiter dictus erat Abaris Pythagoricus, teste Porphy. in Vit. Pythag. sec. 29.

Ibid. ἄλλην ποδὴν φλυαρίαν] Ridicula nempe quædam de cælo ac nubibus statuentem, ut alia etiam ipsius de pulicis saltu & culice commenta taceam.

P. 64. παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους &c.] Hoc etiam de Socrate & Chærephonte Comicus iste,

Οὔτοι διδάσκουσ', δὲ γέλοιον ἢ τις διδῶ,

Λέγοντα νικᾶν καὶ δικάσαι καὶ δικά.

Nub. v. 98, 99.

ubi recte Schol. καὶ τῷτο ψεύδης, διαβολῆς χάριν. ἔδης γὰρ μισθὸς ἐπὶ λή Σω-
κράτῃ. Falsum nempe hoc omnino fuisse probat Socrates infra p. 95. Similiter idem de se ipso in Xen. Apol. sec. 16. παρ' ἐδενὸς ἔτι δῶρα οὐκ
μισθὸν δέχμαι. Et fusius apud ejusdem Mem. 1. 1. c. 2. sec. 3, 5, 6, 60.
& alibi.

Ibid.

Ibid. Γοργίας ὁ Λεοντῖνος] Rhetoris hujusce Siculi ac sophistarum patris, eloquentiam, fastum, immensam quam a discipulis exigebat mercedem, statuum ipsius inauratam, vel secundum nonnullos auream, Delphis positam, & vitam denique cum integra corporis atque animi valetudine ultra annum centesimum singulari ipsius temperantia productam passim memorant Noster in *Gorgia*, & in *Hipp. Maj.* p. 282. Cic. *de Orat.* L. I. c. 22. L. 3. 32. & alibi. *Diod. Sic.* L. 12. p. 106. *Pausan.* L. 6. p. 376. & L. 10. p. 642. *Plin. Nat. Hist.* L. 33. 4. *Philostat. de Vit. Sophist.* in Procem. & L. I. 9. *Athenæus, Deipnos.* p. 548. aliique quamplurimi.

Ibid. Προδίκος ὁ Κεῖς] Χείρος *Bas. I. Bogard.* codicesque quibus usus erat Ficinus, qui eum ideo ubique Chium vocat. Similiterque errat Schol. *Aristoph.* ad *Nub.* v. 360. necnon varii Ciceronis aliorumque auctorum editores. Cum enim ipsum fuisse satis constat. Is etiam inter sophistas tantopere eminuit, ut Προδίκου σφώτερος in proverbium abierit. Plura de eo Plato, *Hipp. Maj.* p. 282. *Philostat.* in ejus *Vit.* p. 496. *Schol. Aristoph.* ad locum supra memoratum, & *Suid.* in voc.

Ibid. Ἰππίας ὁ Ἡλείος] Vide quæ is de se ipso, Socratesque de eo dicit, *Hipp. Maj. & Min.* ubi non solum varia ingenii elegantioris & memoriæ felicissimæ specimina, sed & suæ in artibus fere omnibus atque etiam in re vestiaria peritiæ, publice in ludis Olympicis exhibuisse fertur. Conf. item *Philostat. Vit. Soph.* p. 495. at cave ne Hippiam nostrum cum Luciano altero, uti ibi fecit doctiss. *Olearius*, male confundas. His adde *Suid.* in voc. *Ælian.* V. H. L. 12. 32. *Ciceronem de Orat.* L. 3. 32. alibique.

P. 65. τέτῳς πείθουσι] Pro πείθουσι, quod hic participium esse non verbum male existimat *Stephanus*, is, uti ad locum notavimus, substituendum censet infinitivum πείθειν, ut cum οἷος τ' ἐστὶν construatur. At ipsius emendationi, utcumque ei vulgaris analogiæ ratio favere videatur, haud omnino lubens concesserim. Imo potius lectio vulgata non inveniuntum τῶν ἐκτὶ λεγμένων, vel subitanei istius dicendi generis, quo se usurum dixerat *Socrates*, exemplum præbet. Attici enim, iique præsertim, qui, uti Noster, in scriptis suis sermocinantes aliquos inducunt, sententiis interruptis, pendentibus ac imperfectis sæpissime utuntur, non eandem semper, qua incœperint, structuram (modo clausula quædam, uti hic fit, sententiæ filum abruperit) continua orationis serie ad finem perducentes, sed ubi ea quæ præcesserint certum aliquem casum vel modum regere videantur, ibi alium nonnunquam quasi de integro repōnentes. Infinita hujusce ἀναγκαστικῆς exempla notarunt *Thucydides*, *Xenophontis*, aliorumque scriptorum editores. Unum vero quod hujusce Nostri loci geminum plane est, suppeditabit Atticæ istius licentiæ cultor studiosissimus *Ælianus*, ΦΑΣΙ γὰρ καὶ Σειμέριον τὴν Αὐγυλίαν, ἐκ εἵποτε εἰλε λείονα — μέγα ΕΦΟΝΕΙ, V. H. L. 12. 39. Non absimili denique pleonasmo Noster in *Theage* p. 128. de sophistis loquens, vocesque τέτῳς πείθουσι repetens, orationis suæ structuram interrupt.

U u

Ibid.

Ibid. *Καλία τῷ Ἱππονίκῳ*] Illustrissimam, & in proverbium usque ditissimam & infamem Calliarum & Hipponicorum (alternatim enim nominibus istis sæpius utebantur) Athenis gentem passim memorant auctores. Varia horum loca collegerunt Perizon. ad *Ælian.* V. H. L. 14. 16. & J. Fr. Gronov. *Obs.* L. 4. 7. uterque in serie ac historia hujusce familiæ contexenda occupatus. Quod ad hunc vero, de quo hic agitur, attinet, is non minori ob opes suas male absumptas ignominia notatur, quam nonnulli ex ipsius majoribus, quod eas turpiter acquisiverant. Hoc nomine æqualis ipsius Aristophanes (ut recentiores Athenæum & Ælianum taceam) eum diserte in *Avibus* v. 285 & seq. alibi que perstringit. Plato item in *Protagora*, ipsum tanquam commune quoddam sophistis quibuscunque hospitium præbentem exhibet. Unde nil mirum, si uti hic & apud *Xen. Sympos.* prope init. dicit Socrates, immensam iste in eos pecuniæ vim impenderat.

Ibid. *ἄχρῃν ἂν αὐτοῖν*] Mallem, uti paulo infra, *ἄχρῃς ἐν νῶ ἂν αὐτοῖν.* M.

Ibid. *αὐτοῖν ἐπιστάτην*] *αὐτῶν Ald. Bas. 1. Bogard. αὐτοῖς Bas. 2.*

P. 66. *Εὐήνος — Πάριος*] *Δύο ἀναγράψουσιν Εὐήνος ἐλπίσαν ποιητὰς, ὁμνύμεντες ἀπὸ ἀλλήλοις, καὶ τῷ περὶ Εὐρατοδίνης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφῶν, ἀμφοτέρους λέγων Πάριος ἔτι καὶ γνωρίζοντες δὲ φησιν τὸν νεώτερον μόνον. μνησθέντα δὲ καὶ τῶν αὐτῶν καὶ Πλάτων. Harpoc.* in voc. Laudat item eundem Noster infra in *Phædone*, & in *Phædr.* Ed. Steph. p. 267. Conf. etiam *Suid.* in voc. aliosque a Kustero ad locum laudatos. Plura denique dabit Fabric. in *Bibl. Græc.* v. I. p. 449.

Ibid. *πέντε μνῶν*] Parvula sane hæc Eueni erat merces, si quæ Protagoras & Gorgias Leontinus a discipulis suis exegerunt, spectes. Horum enim uterque a *Laert.* L. 9. 52. & *Diod. Sic.* L. 12. p. 106. centum minas accepisse dicitur. Socrates quoque in *Cratylō* p. 384. & Aristoteles in *Rhet.* L. 3. 14. Prodicum ob unam duntaxat ἐπιδείξιν quinquaginta nonnunquam drachmas a singulis auditoribus exegisse tradunt.

Ibid. *ἂν ἔν τις ἴσως*] *ἂν ἔν τις ΥΜΩΝ ἴσως Bas. 2.*

P. 67. *ἢ ὅτε ἔχω ὃ, πὶ λέγω*] *Alioqui non habeo, quod de ea dicam.* *STEPH.* — Et simili quidem sensu, nempe pro *ἢ δὲ μὴ*, hoc particula utitur Noster in *Amat.* p. 2. 1. 10. in *Phædr.* p. 249. E. & *Thucyd.* Ed. Hudson. p. 45. 1. 1. Atqui hic omnino mallem *ἢ*. Hoc enim vult Socrates, se qualis quidem istorum hominum sapientia sit & quo potissimum nomine digna, plane nescire; hanc autem generatim solummodo se de iis notionem habuisse, quod *τίχ' ἂν μάζω πῶς ἢ κατ' ἀνθρώπων σοφίαν σοφοὶ εἰσι.*

Ibid. *ἔτος ἐμὸς ἐπαῖρος ἢ ἐκ νέου*] Atque eum ideo tum in *Nubibus* tum alibi ubique exagitat Socratis derisor Aristophanes.

Ibid. *ζυγίζουσα τὴν φύγην ταύτην*] Cum nempe Athenis a Lysandro captis, οἱ τελευτῶντες tyrannidem ibi exercere cœpissent. Horum imperium exosi Atheniensium quamplurimi Thebas & Megara sese contulerunt,

runt, unde brevi postea ad evertendam, duce Thrasybulo, tyrannidem Athenas reverterunt. Vide Xenoph. *Hist. Græc.* L. 2. *Diod. Sic.* L. 14. Corn. Nep. in *Vit. Thrasybul.* aliosque. Hic autem Platonis locus, ut id obiter notem, inter varia de tempore mortis Socraticæ testimonia non immerito numerandus est. Socrates enim hic ista Atheniensium fuga & reditu, tanquam de rebus quæ a judicio suo non longo temporis intervallo aberant, plane loquitur.

P. 68. *ὡς σφοδρὸς &c.*] Non obscura fervidi hujusce ac vehementis ingenii exhibent indicia, quæ frater ipsius Chærecrates de eo dicit, *Xen. Mem.* L. 2. 3. Et quanto quoque ardore philosophiæ studium prosequeretur, hi Aristophanis versus ostendunt,

ΣΤΡ. *Ἦν ἐπιμηλὴς ὧς παρθύμως μανθάνω,*

τῷ τῷ μαθητῶν ἐμφερὲς γνήσιμα;

ΣΩ. *Οὐδὲν διόσεις Χαιρεφῶντες τὴν φύσιν.*

ΣΤΡ. *Οἶμοι κεκοιδίμων, ἡμιδὴς γνήσιμα.*

ubi *Schol.* de Chærephonte, *ἐπεὶ ἰχνὸς καὶ ὄχεος τὴν ἰδίαν ὁ Χαιρεφῶν, ἅπτε φιλοσοφίᾳ σωτητηκῶς· πικρὸν* (inquit idem ad alia Aristophanis de eo loca alludens) *ἐκαλεῖτο Νυκτερίς καὶ Πύξιον.* *Nub.* v. 501 & seq.

Ibid. *ἀνέλεν ἂν ἡ Πυθία*] Hoc, si *Schol.* Aristophanis, *Nub.* v. 144. fides, oraculi erat responsum,

Σοφὸς Σοφοκλῆς· σφάτερος δ' Εὐελπίδης·

Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σφώτατος.

Rem vero hanc paulo aliter narrat Socrates in *Xen. Apol.* c. 14. nempe *ἀνέλεν ὁ Ἀπόλλων, μηδὲνα εἶναι ἀνθρώπων ἐμὲ μῆτε ἐλδύθελάττερον, μῆτε δεικαίτερον, μῆτε σωφρονέστερον.* At infinitus essem, si varia, quæ ad hoc decantatissimum Apollinis de Socrate testimonium spectant, veterum loca recenserem. Id abunde præstiterunt Allat. ad *Epp.* quas vocat *Socraticas*, p. 202. Menag. ad *Laert.* L. 2. 37. Davis. ad *Max. Tyr.* Diff. 9. 1. & ad *Cic. Acad.* L. 1. 4. alique.

P. 69. *σὺ δ' ἐμὲ ἴφηθα*] Nihil mendii subesse huic loco suspicabimur, si hæc verba *ἴφος καὶ &c.* accipiamus tanquam verba *μιμητικῶς* posita; id est, repræsentantia Socratis ipsius sermonem, quo uteretur apud ipsum *χρησμών*, sive *μαντεῖον*. Particulæ autem *ὅτι* pleonasmus præfixæ orationi *μιμητικῇ* (ut quidam vocarunt) frequentissimus est, cum apud alios scriptores, tum vero Xenophontem & hunc. *STEPH.* — Hujusmodi certe exempla apud utrumque passim obvia. At hic potius prima pars sententiæ *δηγματικῶς* ἐδοῦς est, & in secunda repente ad *μιμητικὸν* transit. Similiter D. Lucas, V. 14. De subitis hisce personarum mutationibus agit Longinus, sec. 27.

Ibid. *καλὸν ἢ δὲ ἀγαθόν*] *καλὸν καὶ ἀγαθόν* *Ficinus*, *Bas.* 2. & *Steph.* MSS. Audi interim de hoc loco Jo. Clericum, "Pro *καλὸν bonum* scripsimus "*κακὸν malum*, ut opponatur τῷ ἀγαθῷ bono: nam quamvis Græci passim dicant *καλὸν καὶ ἀγαθόν* & *καλοκαγαθόν*, attamen ita non distinguunt *καλὸν* & *ἀγαθόν*, ut ea, particula *neque* interposita, sibi invicem "opponant. Sed cum Librarii non intelligerent vim phraseos, *neque*

"*malum*

"*malum neque bonum novit*, (quæ loquutio est παροιμιώδης, qua significatur summa ignorantia) mutarunt κακὸν in καλὸν, &c. *Art. Crit.* vol. 2. p. 189. At fallitur omnino vir doctissimus. Ut nihil enim dicam de lectione supra notata, satis sana est vulgata. Et passim Noster voces καλὸν & ἀγαθὸν omnimodis a se invicem distinguit. Sic supra p. 5. quaeritur utrum philosophia non solum καλὸν sit sed & ἀγαθόν. Et ibidem de amore palæstræ dicitur, ὅτι οὐδέντερον, nempe οὐδὲ καλὸν, οὐδὲ ἀγαθόν est. Sic item infra in *Critone*, p. 139, τὸ γὰρ ἀδικεῖν ἔτε ἀγαθὸν ἔτε καλὸν esse conceditur. Et nisi hæc ex hoc ipso libello petita abunde sufficerent exempla, plurima aliunde apponere in promptu esset.

P. 70. πολλοῖς πηχόμεν] Imo tradit Laertius, L. 2. 21. ipsum πολλάκις ἢ βιαιότερον ἐν πῶς ζητήσεσι ἀγλιερόμενον κενδυλίῃαδ ἢ παρυτίλῃαδ, τὸ πλεον τε γαλῶαδ καὶ αὐφρονέμενον, ἢ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνέξικαυῶς.

Ibid. νῆ τὸν κυῖα] Socratem per Canem, & nonnunquam etiam per Anserem & Platanum jurare solitum, passim tradunt veteres. Cur vero id ageret, inter ipsos æque non convenit. Serio hoc alii factum & ex δεισδαιμονίᾳ profectum existimant: alii vero ironiæ Socraticæ numinumque vulgo receptorum contemptui tribuunt. Conf. Liban. in *Apol. Socr.* p. 665, 666. Porph. de *Abst.* L. 3. 16. Philostrat. in *Vit. Apollon.* L. 6. 19 ad finem. Lactant. *Instit.* L. 3. c. 20. aliosque a Menag. ad *Laert.* L. 2. 40. & a Petr. Petit. *Misc. Obs.* L. 4. c. 7. laudatos. Sofias quoque apud Aristoph. in *Vesp.* v. 83. per Canem jurat, ubi Schol. ἔτω ἀγ. δεισδαιμονίαν ὤμνουν. ἢ τάχα μιμῆται τοὺς φιλοσόφους εἰς κύνα ἢ χῆνα ὁμνύοντες.

Ibid. ἵνα μοι ἢ ἀνέλεγκτος] Pro ἵνα μοι ἢ ἀνέλεγκτος non solum scribi posse videtur ἵνα μὴ ἀνέλεγκτος, sed etiam, pronomen μοι retinendo, ἵνα μὴ μοι ἀνέλεγκτος: quinetiam ut particula καὶ simul retineatur, ἵνα μὴ μοι καὶ ἀνέλεγκτος, Operæ pretium est, inquit, vobis ostendere quantum oberraverim, ne comperiretur oraculum esse ejusmodi, quod a me refelli non posset; sicut pagina præcedente dixerat ἐλέξων τὸ μαντεῖον. STEPH. — Cur non autem Socrates hoc, quod præ se fert lectio vulgata, velle dicatur? se nempe labores hosce, tanquam alter Hercules, ad quem alludere videtur, eum in finem sustinuisse, ut oraculum hoc, quod (licet in se nequaquam verisimile) ex Dei tamen unde provenerat natura falsum esse non posse supra conjecerat, propria etiam ipsius experientia adeo constaret, ut ἀνέλεγκτος deinde γένοιτο, ut nulla ipsi postea de eo oriretur suspicio. Certe locus in pag. 69. sub. init. ad quem hic respicit Stephanus, huic interpretationi minime opponi potest.

P. 71. τὸς τε ἔ' παραγυδιῶν] Euripidi enim ac Sophocli, celeberrimis istius ævi scriptoribus tragicis, eum diserte anteposuerat oraculum.

Ibid. ἐν ὀλίῳ] brevi, nempe subaudito χρόνῳ, *Ficinus*. Pro ὅς ἔπος ἀπ᾽ αὐτῶν, uti paulo supra, poni censet Stephanus. Pro ὀλίγῳ, fere prope modum, Blackwallus in *Class. Sacr.* v. 2. p. 84. Itidem quoque de locutionis hujusce significatione ad Act. XXVI. 28. disputant interpretes,

Ibid,

Ibid.
cinus le
dem in
nostram
tendat,
pere vic
Ibid.
pissime
De Leg
olim de
Ibid.
bi tragi
& seq.

ubi Sch
ἢ παρο

P. 7
Ibid
Bos. I
Ibid
Ibid

in reip
pore c
potuer
imper
hæc n
eorum
ex An

P.
τέτον
oracu
Ib
Ib
Ib
P.

lo ita
τῇ οἰ
At li
phan
Vit.
ἀλά
κίαν

Ibid. ποιοῖεν ἢ ποιῶν] Ita Edd. Antiquiss. *Ald.* & *Bas.* idemque Ficinus legisse videtur. Vulgo defunt ἢ ποιοῖεν, quæ propter literas easdem in vocibus præcedentibus facillime excidisse poterant; nisi quis nostram lectionem ex vitiosa hujuscemodi repetitione profectam contendat, quæ mihi tamen Socratis in dicendo simplicitatem potius sapere videtur.

Ibid. καὶ ἐνθυσιαζόντες] Eandem Socrates alibi apud Platonem sæpissime fert sententiam. Vide ipsius *Ion.* p. 533, 534. *Menon.* p. 99. *De Leg.* L. 4. p. 719. ut alia loca similia taceam. Hoc etiam vulgo olim de poetis dictum.

Ibid. τοῖσιν τῇ μὲν ἐφάνησαν πάθος] Poetas dithyrambicos, uti & alibi tragicos, hanc ob causam perstringit Aristophanes in *Avib.* v. 1388 & seq.

Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίνεται

Αἶθρα καὶ σκόπη καὶ κυμαίνεα

Καὶ περισσώδη, &c.

ubi *Schol.* de iis, πλείη γὰρ αὐτῶν ἢ λίγες τοιαύτη· ὁ δὲ νῦν ἐλάττω· ὡς ἐπερομῆα.

Καὶ διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχεις ἐλάττω.

P. 72. ἀειμαζόμενα ὥπερ] ὥπερ Edd. *Vett.*

Ibid. καὶ οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοὶ] Hæc cum sequentibus connectunt *Ald.* *Bas.* I.

Ibid. Ἀλλὰ τὸ τὴν τέχνην] Forsan Ἀλλὰ ΓΑΡ τὸ &c. *STEPH.*

Ibid. πάλαι τὰ μέγιστα] Non solum in aliis artibus & scientiis sed & in reipublicæ præsertim administratione. Athenis enim Socratis tempore ditissimi quique ex artificum grege tantum non omnia in civitate potuerunt. Hinc istorum aliqui classium nonnunquam & exercituum imperia ambiebant, aliaque negotia publica tractabant, qui artes ad hæc munera obeunda necessarias minime callebant. Stultam vero hanc eorum ambitionem frequenter ridet Socrates. Et similiter Comici, uti ex Aristophane, cæterorumque fragmentis satis liquet.

P. 73. φαίνεται τέτα] Ita *Ald.* *Bas.* I. *Steph.* & vulgo, scilicet ἕνεκα τούτου· τέτοιον autem *Bas.* 2. & *Steph.* MSS. ---- Forsan τέτο, id nempe oraculum Socratem nominando velle. M.

Ibid. ἐγὼ μὲν ἐπὶ] ἐγὼ μὲν ΕΧΩΝ ἐπὶ *Bas.* 2. *Steph.* MSS.

Ibid. ἀεὶ δὲ ἐπιζητῶ] ζητῶ *Bas.* 2.

Ibid. ἀνὴρ πικρὸς οἶμαι] οἶμαι *Bas.*

P. 74. πικρὰ μυρία] Suarum Socrates facultatum summam Critobulo ita describit, Εγὼ μὲν οἶμαι, εἰ ἀγαθὸν ὧν τῶν ἐπιτύχοιμι, εὐρεῖν ἀνὴρ σὺν τῇ οἰκίᾳ καὶ τὰ ὄντα πάντα πάνυ ῥαδίως πέντε μνᾶς. *Xen. Oeconom.* p. 822. At licet tum suam ipse hic & alibi paupertatem prædicet, tum Aristophanes aliique ejus meminerint, Demetrius Phalereus, a Plutarcho in *Vit. Aristid.* non longe ab init. citatus, Σωκράτη δὴλὸς ἐστὶ τῆς πενίας ἐξελιδὺς φιλοπαθῶν, ὡς μεγάλα κακὰ. καὶ γὰρ ἐκείνη φησὶν ἐ μόνον τὴν οἰκίαν ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ μνᾶς ἑξοκμήνηται τοκισθῆναι ὑπὸ Κρίτωνος. Libanius

nus interim in *Apol. Socr.* p. 640. Socrati minas octoginta a patre relictas fuisse tradit; hisce vero casu quodam infelici perditis, ipsum tum demum ad inopiam gravissimam reductum fuisse.

Ibid. ἐπιχειροῦσιν ἄλλως ἐξετάζειν] Hunc juvenum morem, malamque exinde vulgi hominum de philosophia opinionem ita elegantissime depingit Socrates, Οἷμαί γάρ σε ἔλεληναι ὅτι οἱ μεροκρίσκοι ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γινώσκωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταγινώσκωνται, αἱ εἰς ἀνυπολόγιστον χεῖρροι· ἔμμελῆροι τὰς ἐξελέγχοντας, αὐτοὶ ἄλλως ἐξελέγχουσι, χαίροντες ὡς παῖδες σκυλάκια, τῷ ἑλκεῖν τε καὶ ἀπαράττειν τῷ λόγῳ τὰς πολλοὺς αἰεὶ — καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοὶ τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι εἰς τὰς ἄλλας ἀγχοῖς ἐκλύνονται. *De Rep.* L. 7. p. 148.

Ibid. ἐργίζονται σὺν αὐτοῖς] αὐτοῖς *Ald. Bas.* Perperam. — Intellige σὺν αὐτοῖς τοῖς ἐξετάζουσι. Imputabant enim Socrati præceptori illum discipulorum ejus ἐξέτασμον. *STEPH.*

Ibid. τὰ καὶ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πείρα] Ita ubique in *Nubibus* Aristophanes, uti supra sæpius monuimus.

P. 75. τὰ ὑπὸ γῆς ζῆναι] Deest ζῆναι in *Edd. Vett.* Ficinus autem verbum hoc agnoscit, & Stephanus quoque idem ex vet. exemplari optime reposuit.

Ibid. καὶ οὖν σφοδρῶς] Particulam οὖν non agnoscunt *Ald. Bas.* I. *Bogard.*

Ibid. Μέλιτος μὲν ὑπὲρ τῶν ποιητῶν] Ipse nempe tragœdiarum & cantilenarum scriptor. Utrique vero infelicitè tentavit, uti videre est ap. *Aristoph. Ran.* v. 1337. & *Schol. Ælian.* V. H. L. 10. 6. & *Suid.* in voc.

Ibid. Αὐτὸς δὲ ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν καὶ πολιτικῶν] Vide quæ nos supra ad p. 72. de Atheniensium artificum ambitione notavimus. Ex istorum numero erat Anytus, qui arte licet solummodo, ut videtur, coriarius, plurimum tamen inter eos, qui res publicas tractabant, opibus ac dignitate eminebat. Hinc tam πολιτικῶν quam δημιουργῶν causam tanquam suam in se suscepit. At privatae etiam ipsi cum philosopho nostro erant inimicitiae. Socrates enim, uti ipse dicit in *Xen. Apol.* sec. 29, 30. eum pro more suo liberius reprehenderat, quod filium suum, cui amplissimum relicturus erat patrimonium, quique ad summa reipublicae munera natus videbatur, sordidi quæstus gratia in vili sua coriarii arte disciplinarum humaniorum loco instituisset. Et hoc præsertim nomine, ut id obiter notem, Socrates artificum lucri studiosorum vulgo juvenes corrumpere videbatur, quod ipsorum filios a quæstu artibus suis faciendo ad otium & desidiam sermonibus ejus abductos putarent. Neque id crimen Athenis habitum fuisse non agnoscet, quicumque varias istius reipublicae leges, quibus civium suorum in operis mechanicis industriae cavebatur, perpenderit. Quod ad Anytum autem spectat, is diserte in *Platon. Menon.* p. 94. Socratem ne sibi, libere nimis de hominibus, civilibus præsertim, loquendo, noceat, monet: & in fine istius dialogi Socrates tetricum ejus ingenium perstringit. Vide item, si tanti est,

quæ

quæ *Plutarch.* v. 2. p. 762. *Libanius* in *Apol. Soc.* p. 643. alibique. & *Epp.* Pseudo-Socraticæ, p. 31, 32. de Anyto dicunt.

Ibid. Λύκαν ὃ, ὑπὲρ τῶν ῥητόρων] Hic, modo idem fit, cum Antiphonte alio rhetore in cœtu παρσίτων ac ὁμοειδῶν ab Aristophane, *Vesp.* v. 1292. conjungitur; idemque a Laertio omnia ad accusationem necessaria præparasse dicitur.

P. 76. ὅτι ἀληθῆ λέγω] ὅτι πάλῃ Bas. 2.

Ibid. περιόρουμαι ἀπολογιστάς] ἀπολογιστάς Bas. 2.

Ibid. Σωκράτη φησὶν &c.] Eadem fere Xenophon in *Mem. Socr.* prope init. & Laertius in ejus *Vit.* L. 2. 40. qui hoc etiam ex Phavorino addit, ἢ δ' ἀνταμύσια &c. ἀνέκειται ἐπὶ καὶ νῦν ἐν τῷ Μητρώῳ, nempe usque ad Trajani vel Adriani ætatem. Metrum templum Athenis erat, ubi δημοσίαι γραμματεῖς custodiebantur.

P. 77. ὑμῖν ἐπιδείξαι] Ita ex Bas. 2. & Steph. MSS. retulimus. Vulgo ἐπαδείξαι. At prius verbum Platoni longe familiarissimum.

P. 78. πότερον ἀπυλῆς] πότερον ἂν πάντες, Ald. Bas. 1.

Ibid. καὶ τὴν Ἡρώ] Viros etiam per deas apud Græcos jurare solitos, recte notavit Ernestus ad *Xen. Mem.* p. 65. & ante eum Menagius ad *Laert.* p. 92. & Olearius ad *Philosfrat.* p. 288. At hinc, ni fallor, immerito Ernestus Cl. Hutchinsonum carpit, quod, cum nullum numen apud Persas habuerit Juno, Cýrum in *Xen.* κ. π. p. 41. per Jovem potius jurasse existimet.

Ibid. ἐκκλησιασται] Concionatores, Ficinus: & ita omnes, quos vidi, interpretes. Perperam. Vox enim ἐκκλησιαστής omnes qui concioni interfuerunt, sæpissime denotat. Nec alio sensu hic accipi posse ex sequentibus, Πάντες ἄρα Ἀθηναῖοι &c. facile patet.

Ibid. κατέργακας ἀτυχίαν] δυστυχίαν Bas. 2. & Steph. MSS.

Ibid. ὁ ἀφ' ὧν] Articulum, unica licet Bas. 2. auctoritate reductum, nemo, opinor, exulare jufferit.

P. 79. Ἐπὶ ἐν ὅσῃ] Simili prorsus ad eandem fere rem probandam interrogationum serie utitur Socrates apud *Æsch. Dial.* 1. p. 8.

P. 80. ὁ νόμος κελεύει ἀπακρίνασθαι] Ipsissima legis, ad quam hic respicit Socrates, verba extant in Demosth. *Contra. Steph. Orat.* 2. p. 983, Τοῖν ἀνελόντων ἐπάνασκας εἶναι ἀπακρίνασθαι ἀλλήλοις τὸ ἐρωτῶμενον, μαρτυρεῖν δὲ μή.

Ibid. τῶν πονηροτέρων] πονηροτάτους Ald. Bas. 1.

P. 81. ὁ ἐγὼ ἔλεγον] Ita Steph. MSS. Bas. 2. Vulgo ἐγώ.

P. 82. ὁ μὲντοι ὡς] ὁ μὲντοι ὡς Ald. Bas. 1.

Ibid. τοπαρχοῦται ἐν νομίμοις θεῶς] Audacter sanè, Melite, de homine qui, si quis Ethnicorum alius, Dei existentiam optime demonstravít. Idem tamen innuere videtur Aristophanes in *Nub.* v. 828. eum Meliura vocans: ubi Schol. ἐπὶ Διωνόμοις Μήλιον ὃν διεσώκετο ὡς ποταρχόν, & τὸ Σωκράτη ὃ ὡς ἄριστον ἀφ' ὧν ἀπαιτεῖται, ἀφ' ὧν τὸ Μήλιον αὐτὸν ἔφη.

Ibid. ἐν ἡλίῳ, ἐν σελήνῃ] Quippe quos non solum ab Atheniensibus sed & communi fere omnium gentium suffragio a primis usque idololatrite temporibus pro diis habitos fuisse constat.

Ibid.

Ibid. *Ἀναξαγόρου οἷον κατηγόρειν*] Hunc Solem μύδρον *Ἀέπυρον* esse docuisse, tradit Laertius, L. 2. 8. alique passim; quod nonnulli *massam ferream ignitam* interpretantur. At μύδρος teste *Suid. & Hesych.* tam de lapide quam de ferro accipi potest. Atque illud voluisse Anaxagoram tum hic locus testatur, tum alius apud *Xen. Mem.* L. 4. 7. 7. quem infra laudabimus. Altera quoque Anaxagoræ, de qua hic agitur, sententia, Lunam nempe terræ nostræ adinstar *οικήσεις ἔχειν, ἀλλὰ καὶ λόφος ἔχει φάραγγας*, a Laertio, ibid. aliisque alibi comprobatur, qui eum ideo a Cleone impietatis accusatum, & non obstante Periclis discipuli sui patrocinio, ab Atheniensibus multa gravi & exilio damnatum fuisse memorat. At de hoc ejus judicio inter auctores a Laertio laudatos non convenit.

Ibid. *Ἀναξαγόρου βιβλία*] Is secundum Laertium, L. 2. 11. & Clem. Alexandr. ibi ab interpretibus laudatum, philosophorum primus *βιβλίον ἐξέδωκε συγγραφήν*, *librum a se scriptum edidit*. Hoc tamen de Anaximandro alii, alii de Pherecyde Syro dicunt.

Ibid. *δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας περιαμφοίς*] Perperam certe hæc ita exponit Dacierius, ac si libri hisce Anaxagoræ dogmatibus referti ex orchestra drachmæ pretio emi possent. Quis enim libros ibi venales proflare unquam audivit? Orchestrā Theatri partem esse notissimum est; & ad ea quæ juvenes ibi ex poetarum dramatibus audiebant, non quæ in libris philosophorum legerant, plane respicit Socrates. Athenis enim tam tragicis quam comicis scriptoribus solemne fuit philosophorum sententias in scenam proferre. Imo tam multus in rebus hisce ac præsertim in Anaxagoræ præceptoris sui dogmatibus exprimendis erat Euripides, ut exinde ὁ *ὀκλικὸς φιλόσοφος*, teste Origene, *Contra Cels.* p. 215. aliisque, diceretur. Et ipse, ni fallor, poetæ hujusce locus, ad quem inter alios hic potissimum forsan respicit Socrates, etiamnum extat. Hæc enim *Electra* in *Oreste*, v. 980 & seq.

Μόλοιμι τὰν ἔργον μισὸν καὶ χθονὸς
 Τετραμῶν αἰωρήματα
 Πέτρων ἀλύσει χρευσταίσι, φερομῶν
 Δίταισι, βῶλον ἐξ Ολύμπου,
 Ἰν' αὖ θηλώοισιν ἀναδοῶσιν
 Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ

ubi sub imagine lapidis Tantalo impendentis Anaxagoræ de Sole dogma expressisse dicitur poeta. Ita enim *Schol.* *Ἀναξαγόρου μαθητῆς γαιόμενος* ὁ *Εὐριπίδης*, μύδρον λέγει τὸν ἥλιον. ἔτι γὰρ δδάζει. μύδρον δὲ καλεῖται τὸν πεπυρεστωμένον σίδηρον. πέτρων δὲ καὶ βῶλον καὶ ταυτὸ ἔρηκει. & paulo infra, εἰ δ' ἄρα πῆναι ἀέπορῃσι πῶς ἐξ ἀλύσεως ἀειρηνημῶς ἀείψουσιν ὁ ἥλιος, γινωσκέτωσαν ὅτι τὰ φυσικὰ τοῖς μυθικαῖς καταιμύγνυσιν ὁ *Εὐριπίδης*. Notat item Laert. in *Vit. Anaxag.* L. 2. 10. *Εὐριπίδην, μαθητὴν ὄντα αὐτοῦ, χρευσταῖν βῶλον ἔπειν τὸν ἥλιον ἐν τῷ Φαίητον*; quæ verba, si Barnefii lectionem marginalem sequaris, inter istius dramatis fragmenta v. 32. videre est. Denique hæc drachmæ ad summum pretio emi posse recte notat

Socras-

Socrates. Duobus enim obolis sedes in theatro a redemptoribus plerumque locabantur. At nonnunquam secundum *Harpocr.* & *Suid.* in voce *Θιωρακὶ*, non nisi drachma emi poterant. Nec aliquid amplius dari leges sinebant.

P. 83. *ἔως ἂν ὄντι*] Atque hoc revera sensisse videtur Socrates. Ita enim is de Anaxagora apud *Xen. Mem.* L. 4. 7. 7. *φάσκων ὅτι ἡλίου λίθον ἀπὸ πυρὸς εἶναι, καὶ τὸτο ἡγνέει, ὅτι λίθος μὴ ἐν πυρὶ ἂν ἔτι λάμπει, ἔτι πολὺν χρόνον ἀντίχρ' &c.* Hæc interim de Luna & Sole dogmata, tacito auctoris nomine, εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν ἀναπαραμυθία esse fatetur Plato, *De Leg.* L. 10. p. 886. at tanquam vulgo hominum pernicioſa reprehendit.

Ibid. *καὶ ταῦτα ὡς ἱμοί]* ταῦτα MENTOI ὡς *Bas.* 2. & *Steph.* MSS.

Ibid. *ἐμπήντι καὶ ἀπειρωμύρῳ]* Deest KAI in *Ald. Bas.* 1.

Ibid. *ἡ μοι φαίνεται]* Mavult vir eruditus ἢ μή.

P. 84. *ὡς ἀνησας]* Ita omnes ante Stephanum editiones, adſtipulantibus quoque *Casaub.* ad *Persium* p. 150. & *Upton.* ad *Arrian.* p. 113. Vulgo ἀνησας. Quam ſi lectionem ſequeris, neceſſe videtur ut pro ὅπ vel cum Stephano legas ἔπ, vel cum Ficino & Cornario κα, vel ὡς denique aut ſimile quiddam.

Ibid. *ὅπ μίλις]* Forſan ὅ, π μίλις.

Ibid. *διωμόσων]* Ita *Edd.* omnes & *Ficinus*, cæterique interpretes Latini. At iis non obſtantibus reponendum videtur *διωμόσων*. Hoc nempe plane dicit Socrates, *Με δαιμόνια νομίζειν* proſus liquet. Hoc enim *Melitus* ipſe non ſolum ſimpliciter aſſeruit, ſed & in ſua accuſationis formula juramento confirmavit. Quippe quod (vide ſupra p. 76.) ejus *αὐτωμοσίας* pars erat. Voces item *διωμόσων* & *ἀντιγραφή* accuſatori non minus quam reo conveniunt. De priore conſuli poteſt *Lyſias* Ed. 4°. p. 70, 71. & alibi. *Demosth.* p. 736. D. 1062. E. Poſtერიorem autem, nempe vocem *ἀντιγραφή*, hic a Platone pro voce *αὐτωμοσία* uſurpatam eſſe diſerte notant *Harpocr.* *Suid.* & *Phavorin.* Nec omittendum eſt, *Dacierium* in verſione ſua hæc, uti nos, de accuſatore intelligere, licet nullam, quod miror, in notis emendationem propoſuerit.

P. 85. *ἡγεῖτο ἢ καὶ ὄνων]* Rectius, opinor, deleta particula ἢ, quam tamen ſiquis retinendam cenſuerit, locum hunc ita interpretetur, *ac ſi quis equorum quidem filios eſſe putaret aut ἔσ' aſinorum ſimul, nempe mulos.*

P. 68. *αἰεήσει]* perimet, *Ficinus*: & ita hic & in ſequentibus omnes uno ore interpretes. Male. Vox enim hæc in ſenſu forenſi arguere, vel efficere ut quis condemnatur, duntaxat ſignificat. Nec de poenæ adhuc genere, ſed de ſimplici condemnatione jam agitur.

Ibid. *ὅτι αἰσχυνή]* ἢ καταισχυνή *Stob.*

P. 87. *ἐκείνο μόνον σκοπεῖν]* Deest μόνον in *Stob.*

Ibid. *ὅταν πρῶτη]* Potius ὅ, π ἂν πρῶτη.

Ibid. *αὐτίκα γάρ τοι]* *Hom.* II. Σ. v. 96. Deest φησὶ in *Euseb.* MS.

Ibid. *φίλοις μὴ πικρῶν]* Rectius forſan πικρῶν. M.

P. 88. *τὴν δίκην ἐπιθείς]* Deest articulus in *Euseb.* τὴν δὲ δίκην *Bogard.*

Ibid. *νηυσὶ κρηναῖσιν]* νηυσὶν ἐτάσιον ἄχθος &c. *Hom.* II. Σ. v. 104.

Ibid. ἐπαύρη δ᾿] *Edd. Vett.* perperam δ᾿. Vocolæ hæ sæpissime confunduntur. Simile, ubi vice versa δ᾿ pro δὴ ponitur, mendum in L. 3. *de Leg.* p. 696. C. ut id obiter notem, latet.

Ibid. ἄλλο π μὴδὲν] Deest π in *Euseb.*

Ibid. ἐν Ποτιδαίᾳ &c.] Varia veterum, quæ tam ad pugnas hæce, quam ad philosophi nostri in iis gesta, spectant, loca affatim collegunt L. Allat. ad *Epp.* quas vocat, *Socratic.* p. 144, 145, 151, 152. Casaub. ad *Athen.* L. 5. c. 15. Menag. aliique ad *Laert.* L. 2. 22, 23. Gatak. ad *Antonin.* p. 287. Schefferus cæterique ad *Ælian.* V. H. L. 3. 17. Upton. ad *Arrian.* p. 239. & Davis. ad *Cic. de Divin.* L. 1. 54. Hocce adeat, qui uberiores harum rerum notitiam desideret.

Ibid. Δηλῶ, τότε μὲν] Δηλῶ καὶ ἄλλοις πῶς ἐκείνοι *Euseb.*

Ibid. ἐπαύρη δ᾿] Potius δ᾿. M.

P. 89. λέπομι τὴν τάξιν] λίπομι *Euseb.*

Ibid. καὶ τὸ πῶς οὐκ] καὶ τοὶ πῶς οὐκ *Euseb.*

Ibid. πῶς οὐκ ἀμφοτέρω] πῶς οὐκ AN ἀμφοτέρω *Stob.*

Ibid. καὶ τὸ ἀπειθεῖν] ἀπειθεῖν *Bas.* Deest articulus in *Euseb.* MS.

P. 90. εἰ ἀγαθὰ ὄντα] Potius εἰ KAI ἀγαθὰ ὄντα cum *Euseb.* & *Stobæo* legendum.

Ibid. Αὐτῶ ἀπειθήσαντες] ἀπειθήσαντες *Ald. Bas.* 1. ἀπισήσαντες *Bas.* 2. *Euseb.*

Ibid. τὸ μὴ δυνάμειναι] τὸ μὴ ΟΥΚ δυνάμειναι, *Euseb.* in *Edd.* Cum Platone consentit ejus MS.

Ibid. ἀφθνήσκοντο] ἀφθνήσκοντα *Euseb.*

Ibid. νῦν μὲν Αὐτῶ] Deest μὲν in *Euseb.* *Edd.* habet vero MS.

Ibid. ἐφ' ᾧτε μνησέιν] Forſan ἐφ' ᾧ γε. VIGER. ad *Euseb.* At nulla omnino mutatione opus est. Vide *Aristoph.* in *Plut.* v. 1001, 1142. ubi, ut & alibi passim, eadem prorsus hujusce locutionis vis est & constructio.

Ibid. πρῶτον, ἀποθανῆ] Mallem ἀποθανῆν. M.

P. 91. τε ἐνδεικνύμεθα] Desunt hæc verba in *Euseb.* MS.

Ibid. ἐλαχίστη ποιῆται] ποιῆσεται *Ald. Bas.* 1. *Bogard.*

Ibid. πῶς καὶ νεώτερον &c.] Optime hanc Socratis in vitas omnium, quibuscum versatur, inquisitionem fufius describit Nicias in *Plat. Lachet.* p. 187.

Ibid. ἐδὲν πῶς ὑμῖν] Ita fide *Ald. Bas.* & *Ficini Codd.* restitui. Vulgo ἡμῖν.

P. 92. δευτῆς χεῖματος] ΤΑ χεῖματα *Stob.*

Ibid. ἀνθρώποις ἀπαντα] Deest ἀπαντα in *Stob.* MS.

Ibid. ταῦτα ἂν εἴη βλαβερά] Similiter fere de eo *Xenophon*, πῶς ἂν ἂν ὁ τοῦτος ἀνὴρ ἀφθνήσκει τὸς νέας, εἰ μὴ ἄρα ἡ τ' δευτῆς ἐπιμίλεια διαφθορὰ ἐστίν; *Mem. Socr.* L. 1. c. 2. 8.

Ibid. μέλλω — τιθάναι] Μίλλω ποιῆν, καὶ μέλλω ποιήσκειν, ἢ μέλλω ποιῆσαι, ἀλλὰ μὲν τῷ AN, ἢ γὰρ μέλλω ποιῆσαι ἂν — εὐρεται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ ὅτι Σωκράτης Απολογία, Οὐδ' εἰ πολλὰς μέλλω τιθάναι, ὅπερ μοι δο-
κῇ

καὶ ἀμφοτέρω τ' χαφίον ἔναγ, ἀλλ' ὅ μὴδ' αὖ ἐπὶ τῷ τῶν αὐτῶ λόγων τῷ-
το εὐελπίστῳ. ὅφειλε γὰρ μὴ τ' ἄν ἔναγ, οἷον οὐδ' ἂν ποδάκις ἄν μίλ-
λων πιδνάναγ. *Thom. Mag. v. μίλλων.* At primo tum Noster in hac *A-*
pologia tum alii alibi verbo πιδνάναγ pro præsenti δαπνίσκειν vel pro ipso
moriendi actu sæpissime utuntur. Imo si cum grammaticis nonnullis id
α πιδνῆμι, quod commodè fieri possit, derives, ipsum præsens erit.
Præterea quicquid *Thom. Mag.* aliique Atticistæ contra dictitaverint,
μίλλων nonnunquam (ut locum *Æschyli* ab ipso *Thom. Mag.* laudatum
omittam) apud optimos scriptores cum utroque aoristo sine particula
ἀν construitur. Sic *Lyfias* p. 412, ἐ φερέον διομόστω μίλλων. *Ælian.*
V. H. L. 5. 20, μιλόντων ἀλάνων λιμῶ, quæ similium denique in *SS.*
Scriptoribus locutionum, nempe *Ep. ad Galat. III. 23. Apoc. III. 16.*
puritatem evincunt. Adde *Bud. Comm. L. G. p. 1101.*

P. 93. ἐμὲ μὲν γὰρ ἔδδεν βλάψει &c.] Nihil in philosophorum ore fre-
quentius quam celeberrimum hoc Socratis dictum. Laudat *Epicætetus*
in *Enchirid. c. 52. in Diff. Arrian. L. 1. 29. &* alibi non semel. *Max.*
Tyr. Diff. 18. 8. Thræseas Stoicus apud Dion. p. 696. & in ejus *Epi-*
tom. per Xiphelin. p. 274. Plutarch. de Tranquill. p. 475. Orig. Con-
tra Cels. p. 383. aliique.

Ibid. ἔδδεν βλάψει] ἔδδεν ἂν βλάψειν Stob.

Ibid. δύναντο] δύναντο Stob. in Edd.

Ibid. ἀτιμώσκειν] contumelia quadam officere, Ficinus & similiter *Dac-*
cierius, cæterique. Pessime. De pœna civili hic agitur, capitis nempe
minutione vel civitatis amissione, quæ Athenis ἀτιμία vocabatur. Hu-
jusce, uti apud Romanos, plura erant genera. De quibus vide *Petit.*
Comm. in Leg. Attic. p. 377. Archæol. Græc. L. 1. 25. Spanhem. ad
Aristoph. Ran. v. 703, 704. Nec omittendum Stobæi MS. ἀτιμώσκειν
legere, quod (licet vox altera itidem nonnunquam usurpatur) verbum
tamen forense, utpote in hoc sensu apud oratores frequentissimum, fuisse
videtur.

Ibid. δδσιν ὑμῖν] δδσιν τῇ ἐν ἐμοὶ Serran. MS.

P. 94. νωθροτέρω] νωθιτέρω *Bas. 2. & Steph. MSS.*

Ibid. μύωπος] Simili ad præcipitem procorum fugam exprimendam
imagine usus erat *Hom. in Odyss. L. 22. v. 300. (ubi vide Schol. de*
μύωπι) & post eum *Virgilius* aliique. *Ficinus & Serranus* locum hunc
de equitis calcaribus, perperam, uti ex sequentibus videtur, accipiunt.

Ibid. λοιπὸν χρόνον] βίον Bas. 2. & Steph. MS.

Ibid. ἀφ' ἑλεοῖτε ἂν] ἀφ' ἑλεῖτε ἂν Ald. Bas.

P. 95. γήγηται φωνή] Vocem hanc posteriorem huc a margine tran-
slatam non immerito suspicatur vir doctissimus.

P. 97. ὑπέκωμι παρὰ τὸ δέον] ὑπεκώγοιμι παρὰ τὸ δέον *Bas. 2. πα-*
ρὰ τὸ δέον Cornar.

Ibid. ἄμω καὶ ἄμ' ἂν] Non video cur repetendum ἄμω fuerit; ideo-
que scribendum puto vel μὴ ὑπέκων δὲ, ἄμω ἂν καὶ δαπλοίμην, vel μὴ
ὑπέκων δὲ, καὶ ἄμ' ἂν δαπλοίμην. *STEPH. — Mihi vero, si prius ἄμω*
cum

cum *ὑπεύκων* connectas, & posterius cum sequentibus, lectio vulgata ferri posse videtur. Particulam enim *ἄμω* nonnunquam *παρίλκειν* notissimum est; & hic forsitan (uti in isto adagio *ἄμω ἵπος, ἄμω ἔργον*) repetitur, ut subitaneus ab una re ad alteram transitus magis elucescat.

Ibid. *ἡ φυλὴ Ἀθηνοῦς πεντακσίεσσα*] Τὸ δίκαιον μέγεθος τῆς βουλῆς τῶν Πεντακσίων, πιντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικῶντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταπεινότητα, Πεντάκτειος ἐκαλήθη· ἐπευταίνοντο δὲ ἐν ἀμειδιότητι ἀλλήλοις αἱ δίκαι φυλαὶ κληρὸν λαχοῦσαι. Harpocr. Conf. item Suid. Petit. Comm. in Leg. Attic. L. 3. Tit. 1. & Archaeol. Græc. L. 1. 18. Perperam hic Dacierius Πεντακτείας cum Senatoribus confundit.

Ibid. *ὅτι ὑμᾶς τὸς &c.*] Hujusce rei, nempe victoriæ ad Arginusas navalis, & ducum Atheniensium, cum in patriam reversi essent, capite damnatorum, historiam vide apud Xen. *Hist. Græc.* L. 1. p. 447 & seq. item apud Diod. Sic. L. 13. p. 217 &c.

Ibid. *δίκαι στρατηγῶς*] Eundem ducum damnatorum numerum memorat Laertius in *Vit. Socr.* Ælianus, V. H. L. 3. 17. & Valer. Maxim. L. 9. 8. At hoc pro vulgari scriptorum more, qui integrum sæpissime collegium, quod Athenis decem στρατηγῶς constabat, pro maxima ipsius parte ponunt, factum fuisse, recte ad Ælianus notavit Perizonius, qui & similiter a D. Paulo 1. Ep. ad Cor. XV. 5. præstitum observat. Itidem quoque, ut id obiter notem, D. Lucas XXIV. 33. cæterum Apostolorum, licet Thomas aberat, τὸς ἑνδεκά vocat. At quis interim ducum ab Atheniensibus capite damnatorum revera erat numerus? Novem obiter memorat Xenophon in *Mem.* L. 1. c. 1. 18. & similiter, secundum Perizonium, (qui tamen hac in parte fallitur) Diodorus. Xenophon vero in *Hist. Græc.* ejus potissimum habenda est ratio, quippe qui illic rem totam ex professo tractat, & quocum Diodorus consentit, nisi quod pro Erasimide Calliadem ponit, octo duntaxat imperatores in navali ad Arginusas prælio enumerat, & ex his duos Athenas nunquam reversos esse, cæteros vero sex a populo morte multatos periisse.

Ibid. *τοὺς δὲ ἀνελορθμούς*] Ut iis nimirum sepulturæ solennis iusta absolverent, cujus quantum apud veteres desiderium, nemini non constat.

Ibid. *ἀδρόους κτείνειν, παρανόμως*] Non enim æquitati solummodo contrarium erat, sed &, uti notat Euryptolemus apud Xenoph. *Hist. Græc.* L. 1. in fine, priori Atheniensium ψηφισμῶν, quod κτείναν διχαῖ ἐκαστον, de quolibet reo seorsum cognosci jubebat. Quantum vero rei hujusce Athenienses deinde pœnituit, videri potest apud auctores supra memoratos.

Ibid. *παρανόμως*] παρανόμιον Ald. unde *παρα νόμον* Basf. 1. Bogard.

Ibid. *μόνος* — *ἐναυκώθη*] Quid Socrates hac in re præstitit, tradit Xenophon in *Hist. Græc.* & in *Mem. Socr.* loc. citat. & ipse quoque Socrates rem narrat in *Æsch. Dial.* p. 102. ubi voces *δὲ ἀνελορθμὸν τὴν γνώμην* i. e. populi sententias non rogabam, vel populum suffragia ferre

non permittebam, Clericus passive interpretando sensum misere corripit. Notandum denique inter auctores supra laudatos hac in re non omni ex parte convenire. Xenophon enim in *Hist. Græc.* duces non obstante Socratis intercessione in eadem concione damnatos fuisse dicit. Hoc autem secundum Æschinem τῇ ὑστεραίᾳ factum erat.

Ibid. ἡναυλώθη] ἡναυλώμην *Ald. Bas. 1.*

Ibid. καὶ ὑπάγειν] ἀπάγειν *Bas. 2. & Steph. MSS.*

P. 98. οἱ τελευτῶντες &c.] Insignem hac in re Socratis fortitudinem celebrat Noster in *Ep. 7.* p. 324, 325. Xenophon in *Mem. L. 4. c. 4.* 3. Laert. in ejus *Vit. Ælian. V. H. L. 3. 17.* Antoninus, *L. 7. 66.* Arrian. *Dissert. Epictet. L. 4. 1.* ut sophistas, Themistium, Dion. Chrysostomum, Libanium, aliosque omittam. Similiter quoque Socratem se Theramenis neci sub eorundem dominatu oppofuisse refert Diod. *Sic. L. 14. p. 237.*

Ibid. εἰς τὴν Θόλον] ὁ τόπος ἐν ᾧ ἔδανον οἱ Πρυτάνεις. *Harpocr. & similiter J. Poll. Suid.* alique. Prope Curiam situs erat. *Pausan. L. 1. p. 8.*

Ibid. Λέοντι] Optimum de eo testimonium fert Theramenes apud Xenoph. *Hist. Græc. L. 2. p. 467.*

Ibid. ὡς πλείους ἀναπλήσας αἰτίων] Imo tot hoc modo criminum suorum participes reddiderunt, ut restituta deinde a Thrasylulo republica, ingens civium pœnis obnoxiorum numerus celebri isti ejus ἀμνηστία occasionem dederit.

Ibid. θανάτου μέλει] Forfan μέλοι. *STEPH.* — At satis sana est recepta lectio.

Ibid. εἰ μὴ ἀρχειότερον ἦν] ὥς μὴ ἀρχειότερον ἐπ' αὐτῷ *Serran. MS.*

P. 100. ἀπὸ πῶς χρηστὸς γίγνεται &c.] Quid hæc dicendo Socrates potissimum respicit, ex Xenophonte optime discas, *Αἰσ.* ἔφη γὰρ ὁ κατηγεγεθὼς, Σωκράτης ὁμιλητὰς ἡγοῦμαι Κερτίας τε καὶ Ἀλκibiάδης, πλείους κακὰ τὴν πόλιν ἐποίησάν τινι &c. *Mem. Socr. L. 1. c. 2. 12.* Quam & is objectionem in sequentibus diluit. Æschines etiam, *Orat. in Timarch. p. 287.* Socratis cum Critia in prima ejus juventute familiaritatem, tanquam præcipuam condemnationis ipsius causam, memorat.

Ibid. ἰδίᾳ ὁ, π μὴ] Ita auctoritate *Bas. 2.* legimus. Vulgo ὅτι μὴ.

Ibid. Ἀλλὰ τί δηποῖς] Ἀλλὰ ΔΙΑ τί *Bas. 2.*

Ibid. ἐξ ἐνυπνίων] Respicit forsan ad insomnium, cujus meminisset infra in *Phædon. p. 163, 164.*

P. 101. Κρίτων ἔτοις] De singulari ejus in Socratem amore, aliisque ad eum pertinentibus, vide Laertium in ejus *Vit. & Suid.* in voc.

Ibid. Αἰσχίνου τούτου πατὴρ] Is tamen Æschines Charini a nonnullis, teste Laertio in ejus *Vita*, filius dicitur. Omnia vero tam de eo quam scriptis ejus veterum testimonia collegit Joan. Clericus, suæque Dialogorum ejus editioni præmisit.

Ibid. ὁ Ζαγίδης] *Edd. Vett.* excepta *Bas. 2. & Ficini Codd. Θεοδωρίδης.*

Ibid. Θεάγης] Extat sub hoc nomine Platonis dialogus, in quo Thea-
gem

gem pater ejus Demodocus Socrati commendat, rogatque ut filium suum instituat.

Ibid. ὅδε δὲ Ἀδείμαντος] ὅδε TE *Bas.* 2.

Ibid. Αἰαντίδης] Αἰαντίδης *Bas.* 2. *Steph.* MSS.

P. 102. ὅτι ξυνίστασι] Ita fide *Bas.* 2. suffragantibus item, ut videtur, Ficini *Codd.* Stephanoque idem ex conjectura statuente, reposuimus. Vulgo ὅν.

Ibid. χιδὸν τι] χιδὸν τοῖ ἐσι *Ald.* χ. τοῖ αὐτοῖ ἐσι. *Bas.* 1. χιδὸν ἐσι *Bas.* 2.

P. 103. δεδῆται] ἐδεῆται *Bas.* 2.

Ibid. παιδία πε αὐτῷ] αὐτῷ *Steph.*

Ibid. καὶ φίλων] Ita *Steph.* MSS. *Bas.* 2. Vulgo φίλων.

Ibid. ἐξὸν ᾧ ἐδὲν ἄρα] Ita etiam de eo Xenophon, *Mem. Socr.* L. 4. c. 4. 4. *Cic. de Orat.* L. 1. 54. & *Tusc. Disp.* L. 1. 29.

Ibid. ὡς ἂν δοξαίμην] In *Ald.* *Bas.* 1. *Bogard.* deest ὡς.

Ibid. τὸ ἔομῆεν] *Odyss.* L. 19. v. 163.

Ibid. ἡῖς — πρὸς] Nempe ex Xanthippe Lamprocleum habuit, ex Myrtone Sophroniscum & Menexenum, quem alii vocant Menedemum, *Laert.* L. 2. 26. & *Suid.* Filios Socratis tanquam indociles & matri quam patri similiores vituperat Seneca, *Ep.* 104. Cum Lamprocle matri irato eum optime differentem exhibet Xenophon in *Mem. Socr.* L. 2. c. 2.

P. 104. ὅλη τῇ πόλει] Ita *Steph.* MSS. *Bas.* 2. cæteræ *Edd.* ὅλως.

P. 105. ἅπε ὅμως χρεῖ] Mallem ἡμῶς. De iisdem enim paulo infra dicitur ἡμεῖς, & hæ voculæ sæpissime a librariis confunduntur. At ferri tamen posse lectionem receptam non inficior.

Ibid. ἐνδείκνυται] Stephani conjecturæ adstipulari videntur Ficini *Codd.*

Ibid. χαλεπῶτα οἷς] χαλεπῶτα τὰ δίκαια οἷς *Bas.* 2.

P. 106. μάλιστα πάντως] Mallem cum *Bogard.* παντός.

Ibid. σιφῶς γδ εἰ] γδ AN & *Bas.* 2.

Ibid. ΤΟ ΜΕΝ] Incipit hic Apologiæ Socraticæ pars secunda. Judices cum primis sententiis, uti loquitur Cicero, *De Orat.* L. 1. 54. quibus tantum statuebant, damnarent an absolverent, damnaverant. Sequabatur deinde, ubi pœna legibus non erat definita, ejus πῆμα vel æstimatione. Interrogabatur enim reus, quam quasi æstimationem commeruisse se maxime confiteretur. De quo vide plura apud Petit. *Comm. in Leg. Attic.* p. 335. & *Archæol. Græc.* L. 1. c. 21.

P. 107. ἐ πρὸς μόνον] Ita in Ficini *Codd.* *Ald.* *Bas.* 1. *Bogard.* & vulgo legitur. πρὸς αὐτῷ vero exhibet *Bas.* 2. cui consentiunt nonnulli *Steph.* MSS. alii autem, quos sequitur Dacierius, utrumque πρὸς αὐτῷ πρὸς conjunctim habent. *Laertius* interim L. 2. 41. ipsum ἀποχρηστικῶς ὀνδρακτοντα μῖα πλείους ψήφοις τῶν ἀπολυουσῶν condemnatum fuisse dicit. De hac autem re vide quæ notarunt Doctiss. Prideauxius in *Not.* ad *Chron. Marm.* p. 113. & Cl. Rollinus, *Hist. Græc.* L. 9. c. 4. 6.

Ibid. καὶ ὅφλῃ] Misere hic *Edd. Vett.* ὅφλῃ.

Ibid,

Ibid. τὸ πέμπτον μίρε] Accusatori, secundum Dacierium, necesse erat, ut judicum pars dimidia & quinta insuper reum condemnarent; alioqui ipse mille drachmis multandus erat. Absit autem ut lex tam absurda & iniqua Atheniensibus tribuatur. Constat insuper tam ex hoc Platonis loco, quam ex Demosth. *Orat. de Corona* Ed. Oxon. p. 64. & ejusdem *Contra Midiam* p. 610. aliisque veterum locis, immunem fuisse accusatorem, si vel quinta duntaxat judicum pars accusationem suffragiis suis comprobasset. Plura de hac re dabit *J. Pollux* Ed. Hemster. L. 8. 41. Meursius in *Them. Att.* L. 2. 21. idemque, *Attic. Lect.* L. 5. 13.

Ibid. Τιμᾶται — θανάτω] Similiter Melitus apud *Laert.* L. 2. 40, τιμᾶται θανάτω. Primum enim accusator, deinde reus, & judices denique litem aestimabant.

Ibid. παθεῖν ἢ δαπάνῃ] Post παθεῖν plenius distinguit *Bas.* utraque, & cætera cum sequentibus connectit.

Ibid. ὅτι μὲν] Locus iste corruptus videtur. Forfan pro ὅτι μὲν ἐν τῷ βίῳ, ex antecedentibus reponendum, τί παθεῖν; ὅτι ἐν τῷ βίῳ &c. M.

Ibid. δημογεγενητῶν] δημογεγενητῶν *Ald. Bas. I. Bogard.* vertitque Ficus potestates; quo sensu δημογεγενητῶν ἰδιώταις opponuntur apud Nostrium in *lone* p. 531. C. Conf. item *Hesych.* in voc. & *Eustath.* in *Hom.* p. 1824.

Ibid. ξυνωμοσιῶν καὶ στάσεων] Harum recte meminit Socrates. Nullo enim tempore tot Athenis aut usquam fere alibi acciderunt conjurationes & seditiones, quot Socratis ætate contigerunt.

P. 108. στάσεων] συστάσεων *Steph.* MSS. Eodem sensu.

Ibid. ὅτι ἐστὶν ὁ, π μῦθος] Vox μῦθος huc ex sequentibus videtur irrepsisse. M. — Stephanus item in *Thesauro* suo, voc. μῦθος, se locum hunc suspectum habere testatur. Et certe utcumque vocula hæc cum alio comparativo juncta nonnunquam apud Atticos περιέχει, vix tamen eam alibi reperiās cum particulis ὅτι, ὅς, connexam. Non ab simili autem structura utitur Noster, *De Rep.* Ed. *Steph.* p. 526. nempe ἄγε ΜΕΙΖΩ πόσον περιέχει — ΩΣ ΤΕΤΟ. idemque ex Theophrasto notavit Constantinus in *Lexic.* v. ὅς. Vide item supra p. 92. l. 3. ubi postquam comparativo ὥστερος usus erat Socrates, in fine sententiæ οὕτω σφόδρα, ὅς &c. habet. An ex hisce & ista, quam ubique in hac Apologia cernere est, τῶν ἐκ τῆς λειψάνου imitatione, defendi possit lectio vulgata, viderit lector. Et siquid denique mutandum, quidni ὁ, π ἄλλο vel ὁ, π μὴ ἄλλο rescripseris.

P. 109. ἐν Περικλέῳ σιτεῖσθαι] Περικλέῳ οἰκίος παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅντι σιτεῖν] δημοσία οἱ τὴν τοιαύτης πλῆθους παρ' αὐτοῖς τυχόντες. ἀπαιτῶντες ὅτι τὴν τοιαύτης δωρεῆς τυχόντες. ἐπὶ γὰρ μεγάλοις καλοῖσιν τὴν τοιαύτην ἀπιδόναι χάριν. *Schol. ad Aristoph. Equit.* v. 167. & *Suid.* Fusius de hoc more agit Petit. in *Leg. Attic.* p. 287. quem vide, uti & *Archæol. Græc.* L. I. c. 25.

Ibid.

Ibid. ἅπς ὑμῶν ἵππῳ &c.] Ad hunc honorem victori in ludis Olympicis tribui solitum facete alludit Antiphanes comicus, de parasitis ut videtur loquens,

Γίγῃ γδ αὐτοῖς πάντα τοῖς τ' Ολύμπια

Νικῶσι δίδεται, χρηστέτης ἐνεκα,

Σίτησις. ἔ γδ μὴ πῖνεται συμφορὰ,

Πρυτανεῖα πάντα πάντα αἰσθαγορεύεται.

ut a Petitio emendatus extat, *Comm. in Leg. Att.* p. 60.

Ibid. τῆς πρῶμας &c.] Hinc sua Cic. *De Orat.* L. 1. 54. & Laert. in *Vit. Socr.* L. 2. 42. ubi ad hoc etiam respexisse Lucianum in *Pro-metheo* sect. 4. recte notat Menagius.

Ibid. νόμος ὅστις] ὅστις *Ald. Basf.*

Ibid. μὴ μίαν μόνον ἡμέραν] Petitus hanc inter leges Atticas recenset, *Sol occasus suprema in judiciis tempestas esto.* Hoc ex fragmento apud Stobæum, quod tamen de judiciis minime agit, probare aggreditur, p. 337. Neque ullam, quod miror, loci hujusce, qui id in causis gravissimis diserte asserit, mentionem facit.

P. 110. εἶναι αὐτὸς, ὡς ἄξιός εἰμι κακῶ] Similiter apud Xenophont. in *Apol.* sect. 23. dicit, ὅτι τὸ ὑποκίμνω δὲ ὁμολογῶντος εἶναι ἀδικεῖν.

Ibid. τοῖς ἑνδεκά] Οἱ ἑνδεκά, ἃς ἀφ' ἐκάστης φυλῆς ἐγένετο, καὶ χρηματεὺς αὐτοῖς συνηραμέντο. *Poll.* L. 8. 102. Hi inter alia ipsorum munera, teste eodem, ἐπιμιλῶντο τῶν ἐν τῷ δισμυτηρίῳ. Vide item Schol. in *Aristoph. Vesp.* v. 1103. *Suid.* & *Etym. Mag.* in voc. & *Archæol. Græc.* L. 1. c. 13.

Ibid. δέδεται ἕως ἂν ἐκτίσῃ] Legibus hoc plerumque cautum fuisse testatur Demosth. *Contra Midiam*, p. 610. aliique *Orat. Græci* passim.

P. 111. εἰάν τ' αὐτῆς λέγω] εἰάν *Basf.* 2.

P. 112. τοσούτῃ ἐν πρῶμας] Varie hæc tradunt alii. Secundum Xenophontem in *Apol.* sect. 23, κελύρομος ὑποκίμνω, ἔπε αὐτὸν [foras αὐτὸς] ὑπεκίμνωτο, ἔπε τὴν φύλιν ἔκαστην. De quo vide Cl. Rollin. *Hist. Græc.* L. 9. c. 4. 6. Laertius interim in ejus *Vit.* eum litem suam viginti quinque drachmis, id est, quarta minæ parte æstimasse tradit. At Eubulides apud eundem, eum centum drachmas, quod cum Platone convenit, se persoluturum dixisse refert.

P. 113. ΟΥ ΠΟΛΛΟΥ] Quæ sequuntur a Socrate capitis jam damnato dicta sunt.

Ibid. ἐμὲ πιδνάτω δὴ] Deest δὴ in *Basf.* 2.

Ibid. ὁσῶτε γὰρ δὴ] Particulam ultimam nesciunt *Ald. Basf.* 1.

P. 114. ἄλλον εἶναι] ἄλλον *Stob.*

P. 115. ἀπειμι, ὑφ' ὑμῶν] Ita *Basf.* 2. quod melius respondet vocibus sequentibus ὑπὸ τ' ἀληθείας quam lectio vulgata ἀφ' ὑμῶν.

Ibid. εἴτοι ἢ ὑπὸ τῆς ἀληθείας] Ad hæc respicere videtur *Max. Tyr. Diff.* 9, Σωκράτης μὲν ἀπίσθησκιν, Ἀθηναῖοι ἢ κατεδικάζοντο, δικαστὴς δὲ ὁ αὐτοῖς ἦτορ ἢ ἀλήθεια.

Ibid.

Ibid. *ὅς δ' αὖ μέλιν' ἀνθρώποι χρησιμώδ' ἐστιν*] *Ἐστὶ δὲ δόγμα παλαιόν, ὡς ὅτι ἀπαχαιοὶ μὲν τὴν σὺν μὲν ἡ ψυχὴ καὶ θάνατος φύσις ἐστὶν ἡμεῖς δὲ, ἔχει τὴν μὲν πικρὴν &c.* *Eustath. in Iliad. p. 1089.* ubi & hunc Platonis locum laudat. Alia veterum loca ad hanc opinionem spectantia vide apud Davif. ad *Cic. de Divin. L. 1. 30.* Socratis denique de Anyti filio vaticinium in iudicio similiter factum memorat Xenophon in *Apol. sec. 30.*

Ibid. *οἱ μὲν ἀπεικτείνονται*] Vulgo *αἱ μὲν ἀπεικτενέονται*. Nostram autem lectionem tuentur *Steph. MSS.* & similiter *Bas. 2.* nisi quod pro *ἀπεικτείνονται* habet *ἀπεικτενέονται*, quod, si sensum spectes, idem sonat.

P. 116. *ἀπεικτενέονται ἀνθρώποις*] *ἀπεικτενέονται Steph. MSS. & Bas. 2.*

Ibid. *ὅς δ' ἐστὶν ἡμεῖς*] Male in *Edd. Vett.* ζητέται.

Ibid. *ἄλλως καλεῖται*] *καλεῖται Bas. 2.* pro more librariorum vocabula notiora in locum aliorum rarioris usus substituentium.

Ibid. *ἀλλ' αὐτὸν*] Scribendum est *αὐτὸν*, (licet *αὐτὸν* sit in præced. edit.) sive dicamus *ἐκαστον* desiderari, sive hac voce nihil opus esse putemus; ut sit transitus a plurali ad singularem; quem certe haberemus etiam legendo *ἐκαστον αὐτὸν περιουσιάζειν*, sed molliorem, quod *ἐκαστον* vocis collectivæ vim habere dicere possimus. *STEPH.* — Voce *ἐκαστον* minime opus est. Similes a numero ad numerum transitus utcumque duriusculi videantur, apud optimos scriptores passim reperiuntur. Vide infra *Ind. 2. in Numer.*

P. 117. *νομίζεσθαι*] Ficinus legisse videtur *νομίζαντο*.

Ibid. *ἔτι ἐξέοντι ἔωθιν &c.*] Laudat hæc *Cic. de Divin. L. 1. 54.*

Ibid. *ὅς τῷ λόγῳ ἐδοκίμησεν*] Ita *Bas. 2. & Steph. MSS.* Vulgo *ἐδεδίκαται*.

P. 118. *ἀγαθὸν καλεῖται*] Quam ob causam is mortem tunc temporis ipsi bonam existimet, fusius exponit Xenophon in *Mem. L. 4. 8.* & item in ejus *Apologia.*

Ibid. *ἐννοήσωμεν &c.*] Maximam sectionis hujusce partem exscripsit Euseb. in *Præp. Evang.* Ed Viger. p. 661. & Stob. in *Serm. 119. p. 606.* Vertit item Cicero in *Tusc. Disp. L. 1. 41.* Initium ejus laudat Theodoret. in *Therap. Serm. 11. p. 651.* & huc denique respicit Plutarch. in *Consolat. ad Apollon. p. 107.*

Ibid. *ὡς πολλὰ ἐλπίς ἐστιν*] Xenophon hoc in Apologiarum Socraticarum scriptoribus reprehendit, quod, quamobrem ἡδὴ ἰαυτῷ [Socrates] ἡγεῖτο αἰετῶταρον εἶναι ἢ βίαν θάνατον, τῷτο ἐδισταφνήσαν. *Apol. Socr. sub. init.* Quam recte vero hoc de Platone dici possit, sequentia ostendunt.

Ibid. *μετοικησὶς τῇ ψυχῇ*] *τῇ ψυχῇ Stobæus & Euseb. MS.*

Ibid. *θαυμάσιον κίεδος*] Ex iisdem principiis aliud omnino colligit Platonis auditor Aristoteles, *φοῦτεράτατον δὲ ὁ θάνατος· πρὸς γὰρ καὶ οὐδὲν, ἐπὶ τῷ θνήσκῃ δοκεῖ, οὔτε ἀγαθόν, ἔτι κακόν εἶναι. Eth. Nicom. L. 3. 6.* Epicurus autem (ut ejus sectatores, aliosque item e Stoicorum numero, qui idem fecerunt, omittam) in *Epist. ad Menæceum*, apud Laert. *L. 10. 125.* Socratico hoc contra mortis metum utitur argumento. Vide etiam *Æsch. Dial. 3. p. 88. & 104.* & Clericum ibid.

Ibid. ἐγὼ γὰρ ἂν οἶμαι] Deest ἂν in *Stobæo*.

Ibid. μηδὲ ὄναρ] μηδὲν *Euseb.* in Edd. & *Stob.* MS.

Ibid. δῖοι πεψάρδρον] Particulam δὲ ante δῖοι repetit *Euseb.*

P. 119. μὴ ὅτι ἰδιώτην] ΟΥΚ ἰδιώτην *Euseb.*

Ibid. ἡμῖρας ἔ νύκτας] ἡμῖρας ΤΕ καὶ νύκτας *Euseb.*

Ibid. ἔδιν πλείων] πλείον *Stob.* πλείον *Euseb.*

Ibid. εἰ δ' αὖ οἶον] εἰ τ' αὖ *Stob.*

Ibid. καὶ ἀληθῆ] καὶ ΓΑΡ ἀλ. *Stob.* MS.

Ibid. εἴη, ὧ ἀνδρες] εἴη ΑΝ ὧ ἀνδρες *Euseb.*

Ibid. ὅσοι ᾗ ἡμῖται] ὅσοι θεῶν *Stob.* MS.

Ibid. Ορφεὺς συγχειρόται] Edd. Vett. & *Euseb.* melius *εὐργανίδαι*.

P. 120. ἐγὼ μὲν γὰρ] μὲν ΚΑΙ *Euseb.* in Edd. ἐγὼ γὰρ ποικίλεις idem in MS.

Ibid. Παλαμήδης] Παλαμήδης *Euseb.* Palamedis causæ tanquam suæ similis meminit item apud Xenophont. in *Apol.* sec. 26. Et ab ista similitudine, nescio quomodo, deducta, etiam olim invaluit opinio, Euripidem tragædiam, quæ *Palamedes* inscribitur, post Socratis mortem conscripsisse, ut sub ficta ista persona Atheniensium in amico suo condemnando injustitiam notaret; cum certissimum tamen sit, tam ex *Chron. Marmor.* quam ex aliis testimoniis, Socratem Euripidi superstitem fuisse. Versus autem qui ad Socratis necem potissimum respicere dicebantur, etiamnum inter Euripidis fragmenta conservantur. Ad hæc denique Platonis & Xenophontis loca alludens Lucianus Palamedem Socrati apud inferos comitem individuum semper adjungit.

Ibid. ἀντιπαροδάλλοντι] Particula καὶ vocem hanc cum præcedentibus connectendam censet Vigerus. Stephanus autem ἀντιπαροδάλλοντα legendum. Ego vero nihil mutarim.

Ibid. ἢ Οδυσσεύς] Si loci hujusce meminisset Cl. Hemsterhusius, non esset cur miraretur Ulysses apud Lucianum in *Necyomant.* c. 18. cum Socrate familiariter versari.

Ibid. μολύβδῳ ἂν τις] Forſan μολύβδῳ ἔς ἂν τις. STEPH. ---- Idemque legiſſe videtur Ficinus. Vulgatæ tamen lectioni gemina habes infra in *Phæd.* p. 252. l. 5. *De Rep.* v. 2. p. 274. l. 1. alibique.

P. 121. ὅσα ἔστιν ἀνδρὶ &c.] Similia prorsus idem, *De Rep.* Ed. Cant. L. 10. p. 334.

Ibid. ταῦτά ταῦτα λυπῶντας] Ita Edd. omnes. At optime ex conjectura in *Var. Lect.* L. 8. 4. λυπῶντες reposuit Muretus; cui adſtipulatur etiam parvulum MS. in Bibl. Bodl. hujusce *Apologiæ* partis fragmentum. Mirari interim ſatis nequeo inſulſam iſtam, quam contra hanc emendationem affert Dacierius, rationem, nempe Socratem tale quiddam ab hujuscemodi hominibus minime ſerio ſperare potuiſſe. At quis unquam, cui inſignis iſta Socratis ἐρωδία ſatis innotuerat, hæc ſerio dicta exiſtimaverit? Elegantiffimum ſane, ſi quid aliud, farcaſmum ſapiant.

P. 122. ἀλλὰ γὰρ &c.] Laudat hæc, (ut Stobæum aliosque taceam) Cicero in *Tusc. Disp.* L. I. 41. & subjungit, *Næ ego haud paulo hunc animum malim, quam eorum omnium fortunas qui de hoc judicaverunt. Et si quod præter deos negat scire quemquam, id scit ipse utrum sit melius: nam dixit ante: sed suum illud, nihil ut adfirmet, tenet ad extremum.*

P. 123. ΚΡΙΤΩΝ] Quæ in hoc dialogo de Socrate traduntur, cum nempe, ἡ ἰταίρων ἐκκλίψαι βαλομένων αὐτὸν, iis obsequi noluisse, confirmat Xenophon, *Apol. Socr.* sec. 23. Personam vero quam hic Noster Κρίτωνι περὶθεῖσκειν, ἐν τῇ δεσμωντηρίᾳ περὶ τῆς φυγῆς συμβουλευόντι, φησὶν Ἰδμπεύς εἶναι Αἰσχίνῃ· ἡ δὲ ἐκείνου περὶθεῖσθαι ἀπὸ τῆς παθὸς τῶτον δύσμεισαν, nempe ὅτ' ἦν [Æschines] Αἰσχύνη, Platonis inimico, μέγαν φίλον. *Laert.* L. 3. 35. & L. 2. 60.

Ibid. Η ΠΕΡΙ ΠΡΑΚΤΟΥ] Η ΠΕΡΙ ΔΟΞΗΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ inscribitur in *Bas.* 2.

Ibid. καὶ τι καὶ] καὶ ΤΟΙ καὶ *Ald.* *Bas.* 1. deest posterior καὶ in *Bas.* 2.

P. 124. τοπῶντι ἀρεπνία] τοπῶντι ΤΕ ἀγ. *Bas.* 2.

Ibid. τὸ μὴ ἐχέει ἀνακτείν] Vide annon Ἔ μὴ aptius legetur. *STEPH.*

Ibid. Εἰ ταῦτα] Mallem ἔσαι ταῦτα. *M.*

P. 125. ἐν τοῖς βαρύνει] Quod ego, si quicquam aliud, graviter &c. Ficinus: & cæteri similiter interpretes. At potius post βαρύνει ἂν nobiscum subaudi participium φέρουσιν.

Ibid. τὸ πλοῖον] De navigio hoc in Delum quotannis misso, cæterisque huc spectantibus fusius Noster infra in *Phæd.* p. 156, 157. alique, quos ibi indigitabimus.

Ibid. τύχη ἀγαθῇ] Notissimus est formulæ hujusce, tum in decretis publicis, tum in privatorum sermonibus, usus. Similes item boni omnis sententiæ apud Romanos occurrunt.

Ibid. εἰ παύτη τις θοῖς &c.] Passim hoc Socratis effatum, tanquam philosopho dignissimum, laudat & usurpat Epictetus.

Ibid. Φασὶ — κύριοι] Vulgo hæc tanquam a Socrate dicta exhibentur. Ficini autem *Codd.* ea Critoni tribuunt; idemque se in vetere quodam exemplari vidisse testatur Stephanus: & res ipsa denique satis loquitur.

P. 126. ὀλίγον περὶτερον] Ita loquitur, quod somnia post mediam noctem visa verissima vulgo existimabantur. *DACIER.*

Ibid. Ημετί κεν &c.] Hanc rem memorat Chalcid. in *Timæum*, sec. 252. & ante eum Cic. de *Divin.* L. 1. 25. ubi hæc Lambinus, *Versus est apud Hom. Il. 1. v. 363. Ἔ profertur ab Achille hoc modo,*

Ημετί κεν τεῖτάτω Φθίην ἐλθῶλον ἰνὸν μιν.

Phthia autem urbs in Thessalia, Achillis patria; quæ quid commune habeat cum morte, Ἔ qua ratione Socrates hoc versu præmoneatur, se tertio die moriturum, quæsitum est. Quæ de re cum ego Ἔ Simeo Bosius loqueremur, dixit, quod Ἔ mihi venerat in mentem, per Phthiam mortem Ἔ

Ἔ interitum significari, spectatâ vi nominis, quod videtur ortum a φθίω vel φθίω, quod valet intereo, consumo, corrompo. Huic interpretationi assentiunt Nannius in *Miscell.* Carpentarius, & Menagius. At eos jure merito reprehendit Dacierius. Aliud enim omnino Socrates in animo habuit. Mors illi ideo sub Achillis in Phthiam ipsius patriam redeuntis imagine obversabatur, quod ad notissimum illud respiciebat, τὸ κρινόν δὴ που τοῦτο (ut ipse apud Æschinem, *Dial. de Morte*, sec. 3. ait) καὶ αὐτὸς ἀπάντων ἡρωοῦντων, ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΙΑ τις ἐστὶν ὁ βίος. Is itaque, ut Ciceronis *de Divin.* in re non absimili verbis utar, ita illud somnium interpretatus est, ut qui, cum animus e corpore excesserit, tum sibimet DOMUM revertisse videretur.

Ibid. οὐδὲ μὲν συμφορὰ ἐστὶν ἄλλα] *Non una tantum calamitas imminet*, Ficinus. Unde cum non uti vulgo describitur, sed οὐ μὲν συμφορὰ ἐστὶν, exulante vocabulo ἄλλα, legisse, verisimile videtur; atque revera id voluisse Critonem, calamitatem hanc *nequaquam simplicem* fore, sed ex pluribus diversorum generum, quæ infra enumerat, malis constatam. Neque aliter legitur in MS. *Reg. Paris.* a Cl. *Sallier* in nupera sua hujusce dialogi versione, *Hist. Acad.* Ed. 4°. vol. 14. laudato. Vox ἄλλα ex vitiosa vocis sequentis repetitione facile oriri potuit.

Ibid. εἰ ἤθελον &c.] Pessime hic omnes ante Steph. *Edd.* εἰ ἀναλίσκειν χρήματα ἀμελήσεται, ἤθελον, vel addita εἰ ante ἤθελον, uti habet *Basf.* 2.

Ibid. ἀμελήσεται] ἀμελήσται MS. *Reg.* probante Cl. *Sallier*. Quamobrem vero, minime video.

P. 128. ἐξαγαγεῖν] ἐξαγαῖν *Basf.* 2.

P. 129. Συμμίαις — Κίσσης] Ambo Thebani & Socrati familiarissimi, quique infra in *Phædone* cum eo disputant. De iis paucula quædam in ipsorum *Vitis* habet Laertius & exinde Suidas. Meminit quoque eorum Noster in *Ep.* 13. p. 363. Nonnulla scripsit uterque. Nihil autem extat præter Ceбетis *Tabulam*, quam ei, immerito tamen, ni fallor, abjudicant nonnulli.

Ibid. ὁ εἰς τις ἐν τῷ δικαστηρίῳ] Vide supra in *Apol.* p. 110, 111.

Ibid. κατὰ Θεσσαλίαν] Imo nonnulli in Thessalia principes, testibus Laertio, & Libanio in *Apol. Socr.* ejus familiaritatem olim expectiverant.

Ibid. τοιαῦτα ἀπεύδεις] ἀπεύδεις MS. *Reg. Ald. Basf.*

P. 130. ἔσσης τῆς δίκης] Verba τῆς δίκης non agnoscunt Ficini *Codd.* mihi que etiam a sequentibus ὁ ἀγὼν τῆς δίκης orta videntur.

Ibid. ἐξὸν μὴ ἀπειθεῖν] Respicit forsan ad legem a *Lyfia* Ed. Taylor. p. 178. laudatam, nempe διδόντα δίκης ἐνέχεσθαι δρασκέζειν, (de qua tamen vide quæ Cl. Editor sentit in *Let. Lys.* p. 715.) nisi malis hoc ad Anytum referre, qui, teste Libanio in *Apol.* postquam accusationem contra Socratem instituisset, in gratiam cum eo, pactis quibusdam conditionibus, redire volebat.

Ibid.

Ibid. ὥστε κατὰ γέλωτος τῆς πρᾶξιως] *tanquam ridicula dramatis catastrophe.* SALLIERIUS.

Ibid. ἡμῶς δοκεῖν] Forſan δοκῇ. M.

Ibid. οἷόν τε ὃν ἐ διωαλὸν] Σύνητες Ἀπικῆς παρόξνηλα πῆναι πὲ ἰσθδου-
καμῆνται. *Schol. ad Aristoph. Plut. v. 25.* Et hujusce quidem rei varia
passim extant exempla, quæ dudum collegerunt ii, qui exinde similibus
in SS. Scriptoris pleonasmis patrocinati sunt. Observandum vero,
hasce vocum geminarum compositiones non semper otiosas esse, sed
(uti hic & paulo infra p. 131. l. 5. videre est) rei de qua agitur gradum
eminenter denotare.

P. 131. Ω φίλε Κρίτων] Hæc & quæ sequuntur quamplurima ex hoc
dialogo descripsit Euseb. *Præp. Evang. p. 651 & seq.*

Ibid. νῦν ἐκθαλεῖν] ἐκθαλῆν Euseb.

P. 132. δις μὲς καὶ] δις μὲς ΤΕ καὶ Euseb.

Ibid. Πῶς — αὐτῷ] Critoni hæc auctoritate *Edd. Bas.* tribuo. Idem
faciunt ex interpretibus Serranus & Sallierius. Nequaquam tamen ne-
gaverim ea a Socrate dici posse.

Ibid. λέγεις πρὸς τὸ δέξω] λ. ΤΟΝ πρὸς τὸ Euseb.

Ibid. πρὶν μὲν ἐμὲ] πρὶν μὲ Euseb.

Ibid. ἐπειδὴ γε ὦδε] Deest γε in Euseb.

P. 133. παρακρούει] παρακρούει *Bas. Vasc.*

Ibid. Φίρε δὴ, πῶς αὖ] πῶς ἔν Euseb. MS.

P. 134. ὅς ἂν τυγχάνοι] τυγχάνη Euseb. in *Edd.* τυγχάνει idem in MS.

Ibid. ἰατρὸς ἢ παιδοτρίτης] Corpora enim alii roboris, alii sanitatis
acquirendæ gratia, exercebant. Horum erat medico præsertim obtem-
perare, illorum prædotoribæ. DACIER.

Ibid. μᾶλλον ἢ ἡ] Deest ἡ in Euseb.

Ibid. Δηλονότι] Δῆλον ὅτι Euseb. MS.

P. 135. ἔστι διεφθαρμένος] ἔστι διεφθαρμένος Euseb. MS.

Ibid. ὃ τὸ ἄδικο] ὃ τὸ ἄδικο Euseb. uti Stephanus recte legendum
censuit.

P. 136. φρονεῖς τίς ὁ, π] φρ. τί Euseb. & itidem paulo infra.

Ibid. Δηλαδὴ καὶ ταῦτα] Δῆλα δὴ καὶ ταῦτα *Edd. Vett. & Ficini Codd.*
qui & verba hæc Socrati omnes tribuunt. Critonis responſionem ita ex-
primunt *Ald. & Bas.* Φαίη γὰρ ἂν ὃ Σάκρατες.

Ibid. ἀνόμενος εἶναι καὶ ἀσπύρε] Ita *Bas. 2.* Editiones vero priores
habent ὁμοῖο εἶναι τῷ ἀσπύρε. *Fic. Cornar. & Steph.* ὁμοῖο εἶναι τῷ
ἀσπύρε. *Serran.* ὁμοῖος εἶναι καὶ ἀσπύρε. Mihi autem hoc fortasse velle
videtur Plato, Sermonem illum quem habuerant, & in quo statutum
erat, vitam corrupto recti pravique sensu non esse vitalem, & de quo
paulo infra quaerit, εἰ ἐπὶ μῖναι ἢ οὐ; istam, inquam, conclusionem tam
diversæ prorsus naturæ & vi sua tanto priorem potioreque esse, ut ob-
jectio ista proxime memorata, quæ mortis solummodo periculum in-
tentabat, ubi vita non erat vitalis, nihil ad rem esset, nec ei legitime
opponi posset.

Ibid.

Ibid. τὸ ἢ εἰ καὶ καλῶς &c.] Necessariæ huic honesti ac utilis conjunctioni ubique propugnat Socrates. Vide *Alcib.* 1. p. 116. *Gorg.* p. 470. &c. ut similia multa in *Libb. de Rep.* alibique apud Nostrum ac Xenophontem loca omittam.

P. 137. ἀναδουσκῶντων] Passive nullo cum sensu accipit Ficinus. Et mallet quidem ἀναδουσκῶντων, quod in significatione activa frequentius usurpatur.

Ibid. λόγος ἔτω αἰρεῖ] ἔτος *Bas.* 2. *Steph.* MS.

P. 138. πείσῃ σε ταῦτα] Sallierius hic pro πείσῃ legi vult παῦσαι. At perperam, ni fallor, omnino.

Ibid. πῶς μὲν ἀδικεῖον τῶπα] Ita omnes *Edd. Vett. & Euseb.* a quibus tamen discedit Stephanus, legitque τοὺς μὲν ἀδικεῖον τῶπα, πῶς δὲ οὐ; & post vocem τῶπα aliud τινι inferendum conjicit. Cui accedit quodammodo MS. *Reg.* τοὺς μὲν ἀδικεῖον τῶπα τινι μὲν, πῶς δὲ ἔ, habens.

P. 139. πῶσαι ἡμῖν] πῶσαι *MEN Euseb.* MS.

Ibid. αἱ ἐκείναι] Rectius certe ἐκείναι αἱ, quem verborum ordinem exhibet *Euseb.*

Ibid. ἀφ' ἑρῶν] ἀφ' ἑρῶν *Euseb.* MS.

Ibid. το γὰρ ἀδικεῖν — κακόν] Imo hoc malum adeo ei videbatur ut in *Gorgia*, p. 469. rogatus, Σὺ ἄρα βέλοιο ἂν ἀδικεῖς κακόν ἢ ἀδικεῖν, optime respondet, Βουλοίμην μ' ἂν ἔγωγε οὐδέτερον· εἰ δ' ἀναγκασίον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μάλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν.

Ibid. τυχάνειν δ'] Rectius forsā, apposita distinctionis nota, τυχάνει δ' uti habent *Ald. Bas. Stob. & Euseb.* in *Edd. Steph. & MS.*

P. 140. Αληθῆ λέγεις] Καλῶς λέγεις *Euseb.*

Ibid. ὁτιοῦν πάχῃ] πάχῃ *ΤΙΣ Euseb.* in *Edd.* πάχει *ps* idem in *MS.*

Ibid. ταῦτα ὁμολογῶν] τ. κατ' ὁμολογῶν *Euseb. & Stob. & infra κατ' ὁμολογῶν Euseb.* MS.

Ibid. οἷς δ' ἔτω δίδοται] οἷς ἔν' ἔτω *Euseb. & Stob.* MS.

Ibid. ἔτι κακῶς πάχον] ἔτι *ΤΟΥ* κακῶς *Euseb.*

Ibid. ἀνδρόντα κακῶς] Omnes, quas contuli, Platonis *Edd.* unica *Bas.* 1. excepta, ἀνδρῶντας exhibent, omnesque exinde interpretes, de iis qui primo injuriam inferunt, vocem accipiunt. At perperam omnino. Verbum enim hoc ad alterum illud de quo ἀνδρῶντα dicitur, proculdubio spectat. Nostram denique lectionem habet *Euseb.* in *Edd. & MS.* ejus ἀνδρόντα.

P. 142. τέτοις τῷ νόμῳ] Legem, ad quam forsā hic respicit, laudat Demosthenes, Τὰς δίκας καὶ τὰς διατάξας, ὅσαι ἐγένοντο ἐπὶ τοῖς νόμοις ἐν δημοκρατικῇ πόλει, κυρίας εἶναι. *Orat. adv. Timocrat.* p. 782.

Ibid. ἢ καὶ ταῦτα] Forsā ἢ *ΟΥ* καὶ & sine ἢ ante ἐμμένειν. *STEPH.* — At utrobique satis sana videtur recepta lectio. Certe particula ἢ ante ἐμμένειν (uti & eadem infra p. 153. l. 2. quam similiter expungendam censet Stephanus) conjunctionis, ut dicitur, explanativæ vice fungī potest.

P. 143.

P. 143. ἐν μουσικῇ καὶ γυμνασικῇ] De Græcorum ac præsertim Atheniensium in rebus hisce moribus ac institutis consulendi sunt Aristot. in *Polit.* L. 8. 3. Demosth. *contra Timarch.* p. 261. Petit. in *Leg. Attic.* p. 162. & Spanhem. in *Aristoph.* *Nub.* v. 361. & 969.

P. 144. ἡ πατέρα] καὶ μητέρα addit Stob.

Ibid. ποιεῖν ἂν κελύει] κελύει Stob.

P. 145. ὅχ' ὑπεικτίον] Cum verbo ὑπάκειν paulo ante in sensu bono usus esset, mallet hic ὑπακτίον. M.

Ibid. ἂν κελύει] ὃ ἂν κελύει Stob. MS. κελύει idem in Ed. Gesner.

Ibid. ἡ πείθειν αὐτὴν ἢ τὸ δίκαιον πέφυκε] Aliter omnino Stob. in MS. ἡ καὶ πείθειν αὐτὴν δίκαιον πέφυκε. Idem vero in *Edd.* pronomen ἡ ante δίκαιον retinet. Vertit Serranus, *aut quidem illi esse persuadendum, quantum justī patitur natura.* Similiterque Dacierius.

Ibid. φαῖν ἂν ἴσως] ἄλλο τι φαῖν ἂν &c. Steph. MSS.

Ibid. ἂ ἐπιχειρεῖς] ἂ NYN ἐπ. Bas. 2.

Ibid. παρὰ τὸν νόμον] Hoc lege particulari sancitum fuisse male existimat Petitus, *Comm. in Leg. Att.* p. 137. cum revera nihil hinc colligi potest, præterquam quod legibus non erat vetitum.

P. 146. τὸ ἐξουσίαν ποιηκέναι] Nescio sane quid hic sibi velit Stephanus, qui pro τὸ accusativum τὸ rescribendum conjicit. Sententia, uti in vulgata lectione extat, satis clara esse videtur, & Platonis in hoc loco mentem optime exprimere.

P. 147. ἀφαιρόντως — ἐπιδήμις] Hinc Phædrus hæc illi in cognomine dialogo, ἔτως ἐκ τῶ ἄσπερος ἔτ' εἰς τὴν ὑπερολίαν δόπιδιμεις, ἔτ' ἔξω τὰ χυρὸς ἔμριζε δοκῆς τοπυρόπαν ἐξέναι. Cui Socrates hanc rationem assignat, Συγγίνωσκε δὴ μοι, ὃ ἄριστε. φιλομαγῆς γὰρ εἰμι. πῶς μὲν ἐν χωρίῳ καὶ τὰ δένδρεα ἔδεν με γέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄσπερ ἄνθρωποι. Phædr. p. 230. Archelai eum in Macedoniam invitantis aliorumque itidem principum promissa ipsum neglexisse referunt Seneca, Laertius, Libanius, alique.

Ibid. ἔτι ἄλλοι ἐδαμύοι] Ex hoc loco Athenæus in L. 5. c. 15. Platonem, ob ea quæ de Socratis in militiam professionibus scripserat, mendacii arguere conatur, licet earum hic ipsarum diserte meminit.

Ibid. ὡσπερ οἱ ἄλλοι] philosophi præsertim.

P. 148. καὶ ἡμᾶς πολιτεύεσθαι] πολιτεύεσθαι Ald. Bas. & Euseb. in Ed. Steph. & MS. atque itidem infra ξυνίδη πολιτεύεσθαι.

Ibid. ἐξῆν σοι φυγῆς πηγάδα] licebat multari. Ita Ficinus. At potius vertendum, *tibi ipsi pœnam exilii statuere.* Vide supra p. 110. & conf. Cl. Taylor. in *Leet. Lyfiac.* p. 716.

Ibid. ἐπιχειρεῖν ἀφαιρεῖν] ἡμᾶς διαφθ. Euseb. At pronomen, uti notat Stephanus, commode satis subaudiri potest.

Ibid. ἅπερ ἂν δέλας] ὅπερ Euseb.

Ibid. τὰς ὁμιλίαις] Sine articulo Euseb.

P. 149. ἄλλο π ὅν] Ita *Bas.* 2. Cæteræ *Edd.* vocula π caret. Ἀλλά π *Euseb.* unde Stephanus ἄλλο π reponendum conjicit.

Ibid. ἦν σοι ἀπέναν] ἐξῆν σοι *Bas.* 2. & *Euseb.*

Ibid. ὡς δὴ ἐκάστωτε &c.] Utriusque civitatis instituta magnopere laudat Socrates in *Minor.* p. 318, 320. Cretenſium item leges ſummis ornati encomiis Hoſpes Athenienſis in *L. I. de Leg.* p. 631. Lacedæmoniorum & Cretenſium ἀδελφους fuiſſe νόμους, uti eos vocat Plato, (quippe cum ſuos e Creta magnam partem mutuatus eſſet Lycurgus) notiſſimum eſt.

Ibid. βαρεῶραν] βαρεῶρικῶν *Euseb.* qua voce Platonem alibi uſum eſſe notat Stephanus.

Ibid. καὶ τυφλοὶ] καὶ οἱ τυφλοὶ *Euseb.* MS.

Ibid. οἱ νόμοι δηλονότι] Vereor ne hæc verba ex ſcholio irreperſerint, ſive ex glosſemate, ut vulgo loquuntur. *STEPH.*

Ibid. γδ' ἂν πόλεις] ἡ πόλις *Euseb.* MS.

Ibid. ἐμμερεῖς δὲ] Voces hæc non agnoſcunt Ficini *Codd. Ald. Bas.* aut *Euseb.* in *Ed. Steph.* vel. MS. At nemo certe delendas dixerit. ἐμμερεῖς ὅ *Euseb.* *Ed. Viger.*

P. 150. νέων γε καὶ] νέων τε καὶ *Euseb.*

Ibid. ἔτι σοι ζῆν] σοὶ ζῆν ἔτι *Euseb.* quod recte mavult Stephanus.

P. 151. ἡ ὕστερ ἐνθάδε] οἰάσσετε ſine ἡ *Euseb.* in *Edd.* quam lectiōnem vulgatæ ſubſtituendam cenſet Stephanus. At potius, ſervata lectiōne vulgata, poſt vocem ἀλλοτρίους interpungendum, atque ita legendum, Τίνας λόγους &c. Quosnam vero ſermones habebis, an quos hic &c.

Ibid. τέτων ὅ πόλειον] Pro πόλειον lubenter ſubſtituerim τόπων, quod apud *Eusebium* legitur. Alioqui non itidem plurale πόλειον ſcripturus fuiſſe videtur, ſed numero ſingulari uſurus, hoc modo, ἐν ταύτης τῆς πόλεως ἀπαρχῆς. Neque enim ita defendi poteſt lectiō illa πόλειον, ut dicatur Socrates ſolitus vicinas urbes frequentare; quum illi ſupra contrarium obijciatur. *STEPH.* — At nodum hic in ſcirpo quærit Stephanus. Non enim Socrates urbes hæc frequentaviſſe ſupponitur, ſed ſolummodo earum aliquas in ſua ad Theſſaliam fuga pertransire. Et vulgata omnino retinenda eſt lectiō. Megara enim & Thebæ, utpote πολιτείαν legitimam habentes, proprie πόλεις dicuntur, & Theſſaliæ, ubi omnia confuſa erant ac perturbata, optimè opponuntur.

Ibid. ἐκᾷ — ἀπαρχία] Theſſalos ob effrænā ipſorum licentiam luxuriamque, quam paulo infra tangit Noſter, & perſidiam item atque omne fere nequitiae genus male olim audiviſſe, ubique teſtantur auctores. Varia comitorum loca huc ſpectantia congeſſit Athenæus p. 137. & 418. quibus adde quæ de iis reſert p. 527. & 663. Conf. etiam Xenoph. *Mem.* *L. I. c. 2.* 24. Euripid. *Phaniff.* v. 1416 & *Schol.* Dion. Halicarnaff. *Ed. Oxon.* v. 2. p. 117. & Philoſtrat. in *Vit. Soph.* p. 501.

Ibid. οὐδᾷς ὡς ἐρεῖ] ἐδοῖς σε ἐρεῖ *Euseb.* in *Ed. Steph.* & MS. Potius autem σοὶ quam σε convenire huic loco videtur. *STEPH.*

Ibid.

Ibid. ἀν μὴ πῶς λυπῆς] λυπῆς *Euseb.*

Ibid. εἰ ᾗ μὴ, ἀκούσῃ] Non immerito (meo quidem iudicio) suspecta fuerit hæc scriptura. Repugnat enim hujus loci sententiæ εἰ δὲ μὴ λυπῆς. Videndum igitur an μὴ mutari in δὲ & possit & debeat: an potius cum εἰ ᾗ μὴ aliud subaudiendum sit, non tam ex præcedentibus verbis quam ex eorum sensu petitum. *STEPH.* — Nequeo autem satis mirari cur vel minima de hac lectione Stephano occurreret suspicio. Vix enim unus afferri potest scriptor Atticus, qui non plura locutionis hujusce, ubi εἰ δὲ μὴ post negativum elliptice pro simplice *alioquin* ponitur, præbeat exempla. Vide Nostrium infra in *Pbæd.* p. 171. l. 8. & in cæteris ejus Opp. passim, Aristoph. in *Nub.* v. 1435. Demosth. p. 783. C. Xenoph. K. A. Ed. Oxon. p. 285. ubi ex *Thucyd.* aliisque similia congeffit Cl. Editor. His adde Marc. II. 22. Luc. V. 36, 37. 2. Ep. ad Cor. XI. 16.

P. 152. ἀποδεδιμηκώς] ἐπιδεδιμηκώς *Euseb.* MS.

P. 153. καὶ φίλος] καὶ τοῖς φίλοις *Euseb.*

Ibid. ὡς περ οἱ κερυθαῖοι ὄντες τῇ αὐλῇ] Idææ Matris cultores ita describit Lucretius,

*Tympana tenta tonant palmis, & Cymbala circum
Concava, raucifonoque minantur Cornua cantu,
Et Phrygio stimulat numero cava TIBIA mentes.*

L. 2. v. 617 &c.

Similiterque de κερυθαῖωνων cæstro Philostratus, ἐκεῖνα μὲν κυμβαλῶν καὶ ΑΥΛΟΥ ἕρμα. *Ep.* 15. p. 920.

P. 155. ΦΑΙΔΩΝ] Hunc, si veteris in *Antholog. Græca*, L. I. 44. epigrammatis auctori habenda sit fides, dialogum spurium esse contendebat Panætius. Istam autem opinionem eo plane indignam ex male intellecto Laertii, L. 2. 64. loco, illi perperam tributam esse non immerito existimat Cl. Fabricius, *Bibl. Græc.* L. 3. 1. 3. quem vide. De hoc vero dialogo optime notat Albinus, philosophus Platonicius, eum inter primos a philosophiæ Platoniciæ studio legendum esse; λέγει γὰρ [Plato] ἐν τῷ τῷ, πῶς ἐστὶ φιλόσοφος, καὶ πῶς ἐστὶν ἡ αὐτῇ ἐπιστήδευσις, καὶ ἐπὶ τῷ τῷ τῷ ἁγνίσκον ἐῖναι τὴν ψυχὴν, δίδωσι τὸν περὶ αὐτῆς λόγον. *Introduc.* in *Plat. Dial.* apud. Fabric. *Bibl. Græc.* L. 3. c. 2.

Ibid. ὃ Φαίδων] Is gente erat Eleus, disciplinæque Eliacæ exinde dictæ auctor. Plura de ejus vita ac scriptis vide apud *Laert.* L. 2. 105. *A. Gell.* L. 2. 18. *Hesych.* *Illust.* in *Vitt. Philosoph.* *Suid.* aliosque.

Ibid. ὃ Εἰρακρῆς] Inter Pythagoricos, præter Locrum quendam Echekratē, quem Platonem audivisse dicit Cicero *de Fin.* L. 5. 29. ac Tarentinum alterum, Phliasius quidam Echekrates a *Laert.* L. 8. 46. & Jamblichō in *Vit. Pythag.* c. 267. numeratur. Is, utpote Platoni συγγενὴς, idem cum eo de quo hic agitur, (quippe qui Phliasius fuisse videtur) forsitan erat. Echeratis cujusdam meminit Noster *Ep.* 9.

Ibid. Φλιασίαν] Phlius, urbs Peloponnesi non longe ab Isthmo sita, quam Strabo L. 8. Pausan. in *Corinth.* & Steph. de *Urb. Græc. Pop.* fufius describunt.

P. 156. ἐπύθοντο] Plutarchus hunc locum citans legit ἐπύθοντο. STEPH. — Locus est in *Lib. de Fato* p. 572.

Ibid. πολλὰ ὑστερον] Contrarium prorsus, nempe μετ' ἑποχὰς ἡμέρας, statuit Laertius, cujus tamen particulam negativam delet Menagius. Utroque interim accuratius tempus definit Xenophon, qui refert eum μὲν τὴν κρίσιν τετρακόντα ἡμέρας βιώσας. *Mem. Socr.* L. 4. 8. 2.

Ibid. ἂς Δῶλον] Quanto honore Apollinis hoc ac Dianæ natale solum prosequerentur non solum Græci, sed & ex Barbaris gentibus nonnullæ, cuius fere tironi constat. Quod ad Athenienses attinet, notandum est, duplex eos ibi festum celebrare solitos, alterum quidem non nisi quarto quovis anno, de quo vide omnino eruditissimum Cl. Taylori in *Marmor Sandvicense* Commentarium, alterum de quo hic agitur, & quod cum priore nonnunquam confunditur, annuatim habitum. Qui plura velit, adeat (præter eos qui de festis Græcorum ex professo egerunt) Meursium in *Thesoro*, c. 16. Petit. *Comm. in Leg. Att.* p. 50. Reinesii *Var. Leæ.* L. 3. 5. Carpentar. in *Vit. Socr. Dorvill. Misc. Obs.* vol. 7. & quæ congeffit Spanhemius in suo ad *Callimach. Hymn. in Delum* Commentario.

P. 157. κατὰ γένειον] κατὰ γένειον Turneb. quod & legendum conjicit Stephanus.

P. 158. ἀντιθέας μοίρας] Audacius adhuc de eodem Cicero, *Cum pene in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in cælum videretur ascendere.* Tusc. Disp. L. 1. 29.

P. 159. οἶδ' αὖ γὰρ πῦρ ἔχει ἄνθρωπος] Ita eum depingit Xenophon, ἐπιθυμίας μὲν ἰσχυρῶς αὐτῷ, [Socratis] ἀλκῶς δὲ εὐνήτης. *Apol. sec.* 28. Idem hic non obscure innuit Plato; nec abhorrent, quæ de eo is in fine dialogi, & Ælianus V. H. L. 1. 16. tradunt.

Ibid. Ερμούγενης] Inter Critonis filios a Laertio in ejus *Vit.* præter Critobulum numerantur Hermogenes, Epigenes & Ctesippus. At ab his diversos fuisse, quos hic recenset Plato, nullus dubito. Hermogenis cujusdam Hipponici filii meminit Xenophon in *Apol. Socr. sec.* 2. Epigenis autem patrem Antiphontem vocat Plato supra in *Apol.* p. 101.

Ibid. Ἀντιθέας] Is (utpote Socratis tolerantiam & voluptatis contemptum præcipue imitatus) sectæ Cynicæ erat auctor, & Diogenis præceptor. De eo plura Laertius L. 6. Ælianus V. H. L. 9. 35. & alibi, Stanleius in *Vitt. Philosoph.* aliique.

Ibid. Κτήσιππος] Ejus indolem ita describit Noster in *Euthydemo*, μέλας καλὸς τε καὶ γαῖος, τὴν φύσιν ὅσον μὲν, ὑστερὸς δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν αἰῶνος. P. 273.

Ibid.

[Ibid. Πλάτων --- ἡοδῶν] Suum forsan hoc modo ob imminentem præceptoris sui mortem incerorem innuere vult Plato.

P. 160. Εὐκλείδης] Is disputandi artem, quam a Socrate acceperat, tantopere exercuit, ut discipuli ejus, qui a patria ipsius Megarici nuncupabantur, Eristicorum etiam ac Dialecticorum nomen acquisiverint. Vide Laertium, Suidam, A. Gellium L. 6. 10. Stanleium, aliosque.

[Ibid. Ἀρίστας] Cyrenaicorum princeps. Vitam & dogmata descripserunt, quotquot historiam philosophicam tractarunt. Quæ autem hic de Aristippi & Cleombroti absentia dicuntur, optime explicat libelli περὶ Εὐμηνίας auctor (quisquis ille fuerit) Demetrius, ὁ Πλάτων Ἀρίσταν καὶ Κλειόμοστον λοιδορεῖται θελήσας, ἐν Αἰγίνῃ ὁψοφάγεσσι, δεδιδωκὼς Σωκράτους Ἀδελφῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καὶ μὴ ἀπαλεύσοντας ὡς τῶν ἰατρῶν καὶ διδασκαλῶν, (καὶ τοὶ οὐχ ὅλας ἀπέχοντας ἀφαιρούσας τοὺς τῶν Ἀδελφῶν) ταῦτα πάντα ἀφ' ἑρμῆδιν μὲν οὐκ εἶπεν· (λοιδορεῖται γὰρ ἢ ὁ λόγος) εὐπειπῶς δὲ πως τὸνδε τὸν τρεῖσι· ἐρωτηθεὶς γὰρ ὁ Φαίδων τὸς παρόντας Σωκράτει, καὶ καταλείβας ἑκαστον, ἐπανερωτηθεὶς εἰ ἔστιν Ἀρίστας καὶ Κλειόμοστος παρόντων, οὐ φησιν· ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἦσαν. πάντα γὰρ τὰ περὶ Σωκράτους ἐμφαίνονται τῷ, ἐν Αἰγίνῃ ἦσαν· καὶ πολλὸν δεινότερος ὁ λόγος δοκεῖ, τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐμφαίνοντος τὸ δεινόν, ἐχὼ τὴν λίσαντο. sec. 306, 307.

[Ibid. Σχῶν — τὰς παρελθούσας] Hoc inter alia malevoli Platonis erga Xenophontem animi indicia notat egregius iste ejus censor Athenæus, quod ἐν τῷ περὶ ψυχῆς ἢ ὁ Πλάτων καὶ λαζάρῳ· ἑκαστον τῶν παρὰ τυχάντων, ἐδὲ καὶ μικρὸν τῷ Ξενοφῶντος μέμνηται, *Deipnosoph.* p. 504. At quicquid demum de Xenophontis ac Platonis inimicitii statuatur, nihil certe ad eas confirmandas hinc erui potest. Xenophon enim non solum a patria aberat, sed & tunc temporis a civibus suis exilio multatus fuisse videtur.

P. 161. ἐς τὴν κλίσιν] ἐπὶ τὴν κλίσιν *Bas.* 2.

P. 162. ὁκάνῃ δὴ] Male in *Ald.* *Bas.* ἔκειν δὴ. & *Stob. Ecl.* ἔκειν δὴ. quod ἔκειν δὴ legit *Aristip.* Lege ὁκάνῃ ΔΕ.

[Ibid. ἐπὶ τὰς τῷ Αἰσίου λόγους] Hoc eum ἐπὶ πάντι ἐπιπαιδευμένως fecisse refert Laertius in ejus *Vita*, ubi duo primi versus operis ipsius extant.

P. 163. ποιῶν] ὕμνος τὰ ποιῶν ἐκάλει. *Schol. ad Theocyd.* Ed. Oxon. p. 207. & similiter *Schol. ad Æschyl. Sept. contra Thebas*, v. 7. Vide item Spanhem. in *Callimach.* p. 3. & Menag. ad *Laert.* L. 8. 57. Hinc alii opusculum hoc *ποιῶν* vocant. Extat sub hoc nomine apud Laertium in *Vit. Socr.* primus ejus versiculus, qui tamen hymnum, unde desumptus est, Dionysiodorum Socrati abjudicasse testatur.

[Ibid. ἀπὸ καὶ Εὐηνός] ὡς περὶ ἐν *Aristip.*

[Ibid. Εὐηνός] Idem qui supra in *Apol.* p. 66. memoratur.

[Ibid. αὐθις ἔργα] ἔργα *Bas.* 2.

P. 164. φιλοσοφίας — μεγίστης μουσικῆς] Quot & quanta in se continebat etiam vulgaris apud veteres Musices notio, supra in not. ad p. 3. monuimus. At altior hic diviniorque ipsius philosopho nostro occurrit

rit imago, veræ, ut verbis Horatianis utar, numerosque modosque vitæ complexa. Hanc Noster in *Lachete* p. 188. ita elegantissime depingit, Όταν ἀκὼν ἀνδρὸς παρὶ δρετῆς ἀγλαϊζομένου, ἢ παρὶ τινὸς σοφίας, ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῶν λόγων ὃν λέγει, χαίρων ὑπερφυῶς, θεῶν μὲν αἶμα τὸν τε λείποντα καὶ τὰ λειζόμενα ὅτι πρέποντα ἀλλήλοις καὶ ἀρμότιοντα ἐστὶ καὶ χρυμίδῃ μοι δοκεῖ μουσικῆς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἀρμονίαν χαλδίτην ἡρμωμένον· οὐ λυραῖαν, ἐδὲ παιδίας οργαίαν, ἀλλὰ τῶν ὅντι ζῆν ἡρμωσμένο· ὃ αὐτὸς αὐτῷ τὸ βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις παρὸς τὰ ἔργα, ἀπὸ τῆς Διαιρέσεως, ἀλλ' ὅσα ἰασί· οἶμαι ὃ οὐδὲ Φρυγισί, ἐδὲ Λυδισί, ἀλλ' ἡ περ μόνῃ Ἑλληνικῇ ἐστὶν ἁρμονία. Conf. item eundem in *Protag* p. 326. & in *L. 9. de Rep.* v. 2. p. 280. Hinc denique hæc de philosopho, Platonis studiosissimus Max. Tyrius, μέλει αὐτῷ μέτεα ψυχῆς καὶ ῥυθμῆ καὶ μέλους καὶ χάμματος τῷ παρὶ τὰς πράξεις καὶ τὸ ἄλλον βίον. *Diff.* 18. 1.

Ibid. αὐτὸς ἐκ τῆς μυθολογικῆς] αὐτὸς μὲν [Socrates] ἀπὸ δὲ μαζανὸς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἀπαιτῶν βίον, ὃ πιθανὸς ἦν ἐστὶ εὐφυὲς ψευδῶν δημιουργῶς· inquit Plutarchus ad hunc locum respiciens, *Lib. de Aud. Poet.* p. 7. Ed. Oxon.

P. 165. ὃ μὲν ἴσως] ὃ μὲν Turneb. ὃ μὲντοι autem legendum conjicit Stephanus, quam quidem lectionem exhibet Olympiodorus in *Comm.* & *Aristip.* ubi etiam pro βιάσεται male habetur βιάζεται.

Ibid. ὃ γὰρ φασι θεμετὸν εἶναι] Dogma hoc tam civilis veterum theologiæ, de qua infra, quam Pythagoricæ & Platoniciæ disciplinæ. Vide Cic. *de Senect.* sec. 20. Athen. *Deipn.* p. 157. Plotin. *Enn.* 1. L. 9. p. 85. Apul. *de Philosoph.* p. 86. & Macrob. in *Somn. Scip.* L. 1. c. 13. Stoicorum hac de re sententias collegerunt Lipsius in *Manuduct.* ad *Philos. Stoic.* L. 3. *Diff.* 22. Gatakerus ad *Antonin.* p. 83, 84. Uptonus ad *Arrian.* p. 34, 35. & alii alibi.

Ibid. Φιλολάφ] Ortus is Crotoniates, secta Pythagoricus, Archytæ Tarentini discipulus. Libros ejus, quos de rerum Natura conscripisse dicitur, maximo pretio Platonem emisse, & pleraque exinde in Timæum, Phædonem, aliaque ipsius opera derivasse tradunt veteres. Hæc & plura de eo vide apud Laert. in ejus *Vita*, auctoresque ibi & a Fabric. in *Bibl. Græc.* v. 1. p. 513, 514. laudatos.

Ibid. Οὐδὲν γὰρ σαφές] Εἶδος ἦν τοῖς Πυθαγρείοις δι' αἰνιγματῶν λίσαν. OLYMP.

P. 166. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐγὼ] Deest μὴν in *Olymp.*

Ibid. ἡλικύ δυσμῶν] Νόμος δὲ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθλουαίοις τὸ μηδὲνα φρονεῖν ἐν ἡμέρᾳ. OLYMP.

Ibid. τίχα γὰρ ἂν καὶ ἀκύναιο] ἀκύναιο Turneb. & τίχα MEN ἂν *Olymp.*

Ibid. ὡς περ καὶ τὰλλα ἐστὶν, ὅτι] Mihi hic aliquid deesse videbatur. Reposui itaque ὡς περ καὶ τὰλλα· Ἀλλ' ἐστὶν ὅτι &c. Et certe nequaquam id vult Socrates, homini, uti vertit Serranus, nunquam evenire posse, ut ei sit melius mori quam vivere, (aliter enim de philosopho modo statuebat, idemque sæpius infra dicit) sed hoc quidem nonnunquam accidere posse

posse concedit, at hoc tamen concessio, hominibus nihilominus sibi ip-
sis vim inferre nefas esse contendit. Alioqui nullus ἐνεργῆται daretur lo-
cus, neque cur nosmet interficere non liceat, cuius ἡμῶν aut ἄλλο-
θεν videri posset. Et hunc quidem sensum lectio forsan vulgata quo-
dammodo ferre queat; at melius, opinor, procedet oratio, si particu-
lam ἀλλὰ (quæ propter vocem antecedentem facile excidisse poterat)
mecum addideris.

P. 167. Ἰπὼ ζῆς] Τὸ δὲ ἴπῳ ἐπιχειροῦντες ἐστίν, ἀντὶ τοῦ ἴπῳ, τῇ βοιω-
τείᾳ ἀγλίκτῳ. Ἐκ τούτου ἐν γὰρ γλῶττῃ ἐκρήσατο, ἐνδείκνυμεν τὸ φυσί-
χον καὶ ἐν γλῶττῃ ἡμῶν δὲ ἔχει παρὰ τὸν Σωκράτην. OLYMP. — Similiter
exclamat hœotus in *Aristoph. Acharn.* v. 860, & 911. Vide item *Plat.*
Ep. 7. p. 347. ἴπῳ perperam *Aristip. Ald. Bas. Fic. & Serr.*

Ibid. δὲ μὲν οὖν &c.] Καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δεικνύσι ἀλλὰ δύο ἐπιχειρημάτων,
ὡς μὲν μυθικῶν καὶ ὀρθικῶν, ἐπὶ τῷ δὲ ἀγλίκτῳ καὶ φιλοσόφῳ. OLYMP.

Ibid. ἐν ἀπορήτοις] in mysteriorum arcanis. Ita suadente Proclo,
Comm. in Lib. de Rep. p. 372. & Olympiodoro, qui hoc μυθικῶν & ὀρ-
θικῶν ἐπιχειρήματα vocat, ac suffragante demum Dacierio, vertendum cen-
sui. Barbeyracium, qui locum hunc ad secretam Pythagoricorum do-
ctrinam respicere contendit, optime refellit Cl. Warburtonus, *Div. Leg.*
L. 2. sec. 4. p. 205.

Ibid. ὡς ἐν πνι φερεῖ ἱσμεν] Hinc Cicero in *Somn. Scip.* sec. 3. *Nisi*
Deus is, cuius hoc templum est omne quod conspicias, istis te corporis cu-
stodiis liberaverit, huc [nempe in cœlum] tibi aditus patere non po-
test — Quare ἔσ' tibi, Publi, ἔσ' piis omnibus retinendus est animus in
CUSTODIA corporis; nec injussu ejus a quo ille est vobis datus, ex ho-
minum vita migrandum est, ne munus humanum adsignatum a Deo desu-
gisse videamini. Adde Lactantium, *Div. Inst.* L. 3. c. 18.

Ibid. ἐν τῷ κτηματῶν] Similiter L. 10. *De Leg.* p. 906, ἡμῶν κτήμα-
τα θῶν καὶ δαυμόνων.

Ibid. μὴ σημῆσαι τὸν σου] Simili modo ab Epicteto causa justa a vita
recedendi exprimitur, nempe θῆς σημαίνοντες τὸ ἀνακλητικόν, Deo recep-
tui canente.

P. 168. ταύτην οὐκ ἄλλοθεν] Nullo modo ferri potest ταύτην, quod ta-
men habent & præced. editiones: at ταύτην & ferri potest, & Fic. quo-
que ita legisse videtur. Quinetiam talem usum habet, cum alibi, tum
vero p. 193, ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτη. item p. 195, ὥστε καὶ ταύτη
ἀδυνατοὶ πῶς οἶμαι ἢ ψυχῇ εἶναι. STEPH.

Ibid. ἀνάγκη πναι] Hoc nomine eum qui vel περὶ ἀνδρῶν ἀφύκτων πρὸς
πῶς τῇ τύχῃ ἀναγκασθεῖς, vel αἰσχύνῃς πρὸς δότι καὶ αἰσίου μετὰ λαχόν, si-
bi vim intulerit, venia dignum censere videtur Noster *de Leg.* L. 9.
p. 873.

Ibid. ἐπιμαλῆσθαι] ἐπιμαλῆσθαι Olymp.

P. 169. αὐτῷ βελποῖ] Ita *Ald. Bas.* Vulgo αὐτῷ.

Ibid. πραγματοῖα] τὴν πραγματοῦ δὲ ἀπείαν πραγματοῖαν ἐκάλειν ὁ
Πλάτων. OLYMP.

Ibid.

Ibid. ἡδὲ λῦαί τί μοι] ἡδὲ λῦαί μοι πως *Olymp.*

Ibid. ἀπαλαττοῖσι αὐτῶν] Vulgo αὐτῶν. Male. *Edd. Vett.* αὐτῶν, quod sensus plane postulat.

P. 170. οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ] μὴ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ *Olymp.*

Ibid. ὅτι μῦθοι] τὸ μῦθοι *Stob. in Ecl.*

Ibid. ἀγαθὸς ἔχει] Forſan ἔχοιμι. M. — Videndum autem annon aut ἐλπίζω ex præcedentibus subaudiri possit, (de quo conf. loca citat. in not. ad p. 6. l. 12.) aut supra cum Stobæo legendum τὸ μέντοι, quod cum ἔχειν construatur.

P. 171. θερμαίντοχ μῆλλον] Ἰνα μὴ ἐν τῇς κινήσεως θερμάνθῃς καὶ πίψῃς τὸ κῶνειον. *OLYMP.* — De hoc autem ministri publici sermone fuisse agit Petr. Petitus, *Misc. Obs.* L. 1. c. 17. ubi & nonnulla de cicutæ natura ejusque Athenis pretio habet, de quibus adi item Menag. ad *Laert.* L. 2. 24.

Ibid. ἀλλὰ — ἥδειν] Φησὶ ὃ Κράτων εἰδέναι ὅτι τῷτο μέλλει [adde λίγην] ὁ Σωκράτης· διότι πείραν αὐτὸ ἔχεν ἐν ὁμωνύμῳ ἀλγολῶ, ὡς καὶ αὐτοῦ ἡλικῶς ἔχοντο παρὰ τὴν γένεσιν. *OLYMP.*

Ibid. βάλομαι τὴν λόγῳ] βέλομαι *ΗΔΗ* τὴν λόγῳ *Olymp.*

P. 172. Κινδυνεύουσι γὰρ &c.] Ὅτι ἀδελῶς ἔχει παρὰ τὴν γένεσιν ἐ μελιτήσῃ, οὖν δέικνυσι. δύο γὰρ ὄντων τῶν ἐπιτηδύειν ἀποθνήσκει καὶ τὸ ἐξέλκει ἀποθνήσκει, τὸ μὲν πτωχευτικὸν γένεσιν καὶ τὸ χωρετικὸν τὴν πᾶν καὶ ἐπιτηδύει καὶ ἐξέλκει· τὸν δὲ συμμετρικὸν ἐξέλκει μὲν, καὶ μὴν ἐπιτηδύει. *OLYMP.*

Ibid. εἰδὲν ἄλλο — ἢ ἀποθνήσκειν] Hinc Cicero ad hoc Platonis dictum respiciens, *Tota*, inquit, *philosophorum vita commentatio mortis est.* Tusc. Disp. L. 1. 30. ubi largam auctorum messem, qui hanc philosophiæ notionem mutuati sunt, collegit Cl. Davisius.

Ibid. ἀποθνήσκειν τε καὶ πεθάναι] Τὸ πεθάναι τέλος ἐστὶ διὸ καὶ ἀφαιρεῖ τὸ ἀποθνήσκειν τὴν πεθάναι. ἀποθνήσκει μὲν γὰρ γένεσιν μελιτῶν ὁ κρηνηνῆς, κρηνηνῶν ἑαυτὸν τῶν πᾶν πεθάνει δὲ ἡδὴ ὁ θεωρητικὸς καὶ χωρετικὸν γὰρ τῶν πᾶν. *OLYMP.*

P. 174. καὶ ὑποδημάτων] Ne quis miretur, cur hic calceorum speciatim meminerit Socrates, observandum est summum in iis non mulierum solummodo sed & delicatulorum hominum luxum olim fuisse. Sic ab Athenæo p. 534. Alcibiadis notantur calcei. Idemque in alio vituperat *Ælianus* V. H. L. 9. 3. (ubi vide auctores a Perizonio laudatos) qui etiam L. 3. c. 19. παύσεσθαι Aristotelis philosophi memorat ὑπὸ δέσσει. Varias calceorum pretioforum species enumerat J. Pollax. L. 7. 22. Socrates vero ipse, uti ex *Xen. Mem.* L. 1. 6. 2. & *Aristoph. Nub.* v. 103. liquet, ἀνυπόδηλος semper erat, quod & aliis vitæ severioris hominibus solenne fuit. Conf. Meurs. ad *Lycophr. Alexand.* v. 635. Casaub. ad *Theophrast. Charact.* c. 10. p. 97. Bochart. *Hieroz.* Part. 1. L. 2. p. 599. & Kust. ad *Aristoph. Nub.* loc. citat.

Ibid. πολλοῖς ἀνθρώποις] ἀνθρώποις *Basf.* 2.

Ibid.

[Ibid. οὐκ ἄξιον εἶναι] Forſan ἄξιον ut cum particula ὁ conſtruatur, nempe is minime dignus ſit, qui vivere dicatur. M.

P. 175. ἐγγὺς ---- τιθάναι ὁ μηδὲν φροντίζων τῶν ἡδονῶν] Similiter Sophocles,

— τὰς γὰρ ἡδονὰς
Ὅταν παθεῶσιν ἄνδρες, ἔτι μ' ἐγὼ
Ζῆν' ἔειπον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγάμας νεκρόν.

Antig. v. 1179 &c.

Hæc autem & ſimilia in poetis ideo præſertim notanda ſunt, quoniam Noſter ubique fere ad eos alludit.

Ibid. αὐτὴν τ' φρονήσεως] αὐτὴν ΤΗΝ τ' φρ. Olymp.

Ibid. ἀληθείαν πῶς ὅψις] ἀληθείαν πῶς ἡ ὅψις Olymp.

Ibid. καὶ οἱ ποιηταὶ ---- ἡρώδῃσιν] Ποιητὰς λέγει Παερμίδην, Εμπεδοκλῆα, Επὶχαρμον. ἔτοι γὰρ ἔδδεν ἀκροῖς λέγειν εἰδέναι τὴν αἰσθησιν, καὶ ἀπὸ Επὶχαρμῶς φησι, Νεὺς οὐκ καὶ νεὺς ἀκούει· τὰ δὲ ἄλλα πάντα κοφὰ καὶ πηλά. καὶ οἱ ποιηταὶ δὲ φασι περὶ τῷ Διομόδῳ ὅτι ἀχλὺν εἰ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλκεν, ἢ περὶ ἐπὶ τῷ, ὅφρα εὖ γινώσκαι. εἰ μὴ γὰρ ἔτυχε τ' Αθηναῖς, ἐκ αὐτῶν τι ἀκροῖς. OLYMP.

P. 176. ἡ δὲ δὴ τὰ τοιαῦτα] Deſunt τὰ τοιαῦτα in Olymp.

Ibid. δίκαιοι αὐτοὶ] Αὐτὸ δίκαιοι καλὰ τὴν ιδίαν. OLYMP.

Ibid. Φαμέν π, γὰρ Δία] Ὁ Σιμμίας ἐτοίμως συνκατατίθεται τῷ περὶ τῶν ιδίων λόγῳ, ὡς συνήθης Πυθαγρείοις. OLYMP.

Ibid. ἀπάντων τῆς οὐσίας] Επὶ ὧν δὴ (inquit Noſter in Timæo p. 27, 28.) κατ' ἐμὴν διζαν παρὰ τὸν διαιρετικὸν πᾶσι· πὶ τὸ ὃν μὲν αἰ, γίνεσιν ὃ οὐκ ἔστι καὶ πὶ τὸ γιγνόμενον μ, ὃν δὲ ἐδίποτε. τὸ μ δὴ νοήσας μὲν λόγῳ περιληπτὴν, αἰ καὶ τωτὰ ὃν· τὸ δὲ αὐτὸ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγῳ, δόξαν, γιγνόμενον καὶ ἀπὸ τῶν μόνων, ὅπως δὲ ἐδίποτε ὃν. Unde vero hanc rerum distributionem hauserat Plato, hæc discipulus ipſius Ariſtoteles, Εκ νῦν πὶ γὰρ [Plato] συγγιγνόμενος παρὰ τὸν Κρατύλῳ καὶ ταῖς Ηρακλειτείοις διζαῖς, ὡς ἀπάντων τῶν αἰσθητῶν αἰεὶ ἐπίσταν, καὶ ἐπιστήμης περὶ αὐτῶν οὐκ ἔστι, πῶς μὲν ἔστι ὅπως ὑπελάθει. Σωκράτης ὃ περὶ μὲν πᾶσι ἡδονῇ περὶ αἰσθητῶν, περὶ δὲ τῆς ὅλης φύσεως ἔστιν, ἐν ῥήτορι τῆς τοῦ καὶ τῆς ζήτησεως καὶ περὶ ὁρισμῶν ἐπιστήματος παρὰ τὴν ἀλήθειαν· ἔκαστον ἀποδείκνυται, ἀλλὰ τὸ ζητῶνται περὶ τῶν καὶ τῶν, τοιαῦτον ὑπελάθει, ὡς περὶ ἰστέον τὸς ὁρισμὸς τέως γιγνόμενος, καὶ ὃ περὶ αἰσθητῶν πῶς. ἀδύνατον γὰρ εἶναι τὸ χρὴν ὅροι τῶν αἰσθητῶν πῶς, αἰεὶ γὰρ μεταβαλλόντων. ἔτος ὧν τὰ μὲν τοιαῦτα [forſan τὰ μὲν νοητὰ] τῶν ὅτων ιδίαις παρὰ τῶν, τὰ δὲ αἰσθητὰ παρὰ ταῦτα καὶ καὶ πῶς λέγει πάντα. κατὰ μίτην γὰρ [de qua vide Noſtrum p. 267. & ſeq.] εἶναι τὰ πολλὰ τῶν σωανύμων ὁμάνυμα τοῖς αἰσθητοῖς. Metaphys. L. i. 6. idemque ibid. L. ii. c. 4. quibus adde Eth. Nicom. L. i. c. 6. Hæc vero νοητὰ εἶδη (ut alia ipſorum nomina, quæ non ſunt huiusce loci, o-mittam) quod eorum natura certa eſſet ac definita, αἰεὶ καὶ τωτὰ οὐτα, (cum ea interim, quæ ſenſibus ſubjecta ſunt, ita continenter laberentur ac fluerent, ut nihil unquam eorum unum eſſet, conſtans, & idem) ὡς ἰδίας ideo ſive eſſentiae nomine appellavit Plato. At de ideis Platoniciſ multa

multa multi. Ex antiquis, qui de iis egerunt, nonnullos enumerat Cl. Davifius ad Cic. *Tusc. Disp.* L. I. 24. idemque ad ejus *Academic.* L. I. 9, 10.

P. 177. αὐτὸ ἐκαστον] Unumquodque αἰδῶν νοητῶν ipsum per se spectatum.

Ibid. ἐπιχειρεῖ θερεῖν] ἐπιχειροῖ Turneb. *Olymp.* vero ἐπιχειρεῖ.

Ibid. θερεῖν] Οἰκῆον τὸ θερεῖν ἐπὶ τῷ νοητῶν, διὸν ἀφανῆ δυνάμει τῆς ψυχῆς γινώσκεται ταῦτα, καὶ γὰρ καὶ οἱ θεοὶ αἰσθάνονται ἀφανῆς ἀπὸ τοῦ αἰσθάνοντος. *OLYMP.*

Ibid. ἢ πῆρ πῆρ ἄλλοι] ἢ πῆρ πῆρ καὶ ἄλλοι *Aristip.*

Ibid. δόξαν] Οὐ τὴν κατὰ τὴν δόξαν [f. ἐκκαρμένην] ἀλλὰ τὴν ἀληθείαν ὅσον ἀποτελειύται. διττὴ γὰρ ἡ δόξα. *OLYMP.*

P. 178. γνησίως φιλοσόφους] Γνησίως φιλοσόφους ἔπειτα ἀπὸ τῶν σοφιστῶν. *OLYMP.*

Ibid. ὡς περὶ ἀτρεπὸς] Φησὶν ὅτι παύσῃ τὴν ἀτρεπὸν ἰτίον, οὐ τὴν λεωφύρον. τὸ ἐπὶ κατὰ τὴν δόξαν ἰτίον ἀτρεπὸς γὰρ ἡ δόξα, τοῦτ' ἐστίν, ἡ κατὰ τὴν δόξαν, ἢ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἀγνοῦν. ἢ τὴν λεωφύρον ἢ δὲ ἰόντα, τὸ ἐπὶ τὴν τῶν σοφῶν καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παρὰ μέλητα, φεύγειν τὰς λεωφύρας. *OLYMP.*

Ibid. μυρίας μὲν γὰρ &c.] Τοῦτο ἐν αὐτῷ ἀπὸ παλαιῶν ἀντιφάσεων κατὰ τὴν ἀληθείαν καὶ τὴν δόξαν. τὰ συμβαίνειν ἐμπόδια τῇ ψυχῇ ἀπὸ τῆς σωματικῆς, καὶ κατὰ φύσιν ἐχόντες ἐν ταῖς ἀντικειμέναις τροφαῖς, καὶ παρὰ φύσιν ἐν ταῖς νόστοις. *OLYMP.*

Ibid. φλυαρίας] Φλυαρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ ἀσέπτον, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις. *OLYMP.*

P. 180. ἴσως τὸ ἀληθές] Ἐπάγει δὲ τὸ ἴσως τὸ ἀληθές δι' ἐνυλάσειαν. *OLYMP.*

Ibid. μὴ κατὰ τὴν δόξαν &c.] Nobilissimum hoc effatum laudat Synesius in *Dione* p. 50. Hierocles in *Aur. Carm.* Ed. Nov. p. 6. & 304. alii- que alibi.

Ibid. Παντός γε μᾶλλον] Ita *Ald. Basf. & Aristip.* Vulgo male πάν- τως.

P. 181. παρελθόντων] παρελθόντων *Basf. 2.* quam scripturam Ficinus quo- que agnoscit: & ferri potest, uti recte notat Stephanus, utraque lectio, ut hæc respiciat ad eos qui jam ex hac vita migrarunt, illa ad eos qui nondum.

Ibid. ἀφάνειαν ὡς περὶ κατὰ τὴν δόξαν] Οἰκῆα ἡ διάνοια τῇ κατὰ τὴν δόξαν ζωῇ, ὡς περὶ ὅτις τῇ θεωρητικῇ. τὸ δὲ ΩΣΠΕΡ ἔπειτα ἀπὸ τῆς θεωρητικῆς βίον ἐκεί- νος γὰρ κατὰ ἀλήθειαν ἐστὶ κατὰ τὴν δόξαν. *OLYMP.*

Ibid. σωματικῶς τε καὶ ἀσπῶς] Τί βούλεται ὁ ἐκκαρμένης ἀπὸ τῆς ἀσπῶς ζωῆς; οὐ γὰρ μόνον ἐκκαρμένης, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν ἀσπῶν ζωῆς νῦν σκοποῦν ἐκκαρμένης ὡς περὶ Πλάτων. ἀλλὰ ἀπὸ τῆς μὲν σωματικῶς ζωῆς, κατὰ τὴν δόξαν, ἀπὸ τῆς ἀσπῶς ζωῆς, κατὰ τὴν ἀλήθειαν. *OLYMP.*

Ibid. μελέτημα — φιλοσόφων] Vide supra p. 172. & not.

P. 183. ταῦτα δόξει] δόξειν *Ald. Basf. & Ficinus.*

P. 184.

P. 184. μεγάλων κραῶν] μεγάλων Stob. & Jamblich.

Ibid. υπομένουσιν αὐτῶν] αὐτὸν Stob.

Ibid. καίτοι ἄλοπον] ἄλοπον Stob. & Jamblich.

Ibid. πτόνθουσιν; ἀγκλασία] Stephani conjecturam prius exhibuerat Turneb.

P. 185. σεσωφρονίῳ] σεσωφρονῆῳ Ald. Basf.

Ibid. μὴ ἔχ' αὐτὴ ἡ] Aliquid hic desiderari putet quispiam: quum tamen nihil desideretur, sed ellipsis sit illi similis, quæ occurrit paulo post, nimirum p. 186. l. 4, μὴ σκιαγραφία τις ἡ ἢ τοιαύτη ἀρετή. Occurrunt certe & alibi frequenter: pro loco autem exponere oportet, *Videndum ne*, vel *Animadvertendum ne*, aut *Cavendum ne*. STEPH. ---- Vide quæ notavimus ad p. 14. l. 1.

Ibid. ἀλλ' ἡ ἐκείνη] Nostram emendationem confirmat Stobæus, qui ἡ habet.

P. 186. ἀληθὴς δρετὴ μὲν φρονήσεως] Prudentiam quasi virtutum omnium summam & fundamentum in se continere similiter in *Menone* p. 88. statuit Socrates. Qua de re ita Aristoteles, Σωκράτης τῇ μὲν ἰσθῶς ἱκίτῃ, τῇ δ' ἡμέλειαν. ὅτι μὲν γὰρ φρονήσεως ἄετο ἕνα πάσας τὰς δρετὰς, ἡμέλειαν ὅτι δ' ὅσα ἀνευ φρονήσεως, καλῶς ἔλεγε. *Etb. Nicom. L. 6. 13.*

Ibid. κάθαρσις τις] Cum summa olim apud Græcos civilis ipsorum theologiæ ac præsertim mysteriorum erat reverentia, philosophi veteres, ac speciatim Pythagorici, Platonici ac Stoici, dogmata ipsorum imaginibus exinde petitis frequentissime ornabant, eaque tanquam eundem prorsus cum religione finem & effectum habentia exhibebant. Idem quoque (diverso licet consilio, nempe ut ruentem Ethnicæ superstitionis cultum philosophiæ ope sustentarent) Pythagorici ac Platonici recentiores præstiterunt. Hujusce rei apud Porphyrium, Jamblichum, Hieroclem, Proclum, Olympiodorum, aliosque exempla passim obvia. Quod ad Nostrum vero, is, ni fallor, non solum ob causas supra memoratas, quas cum cæteris philosophis communes habuit, Socratem (cui, si Luciano in *Demonast.* Ed. Paris. p. 549. fides, hoc inter cætera vitio verti solitum, quod ὅσα ἐμνήθη μόνῃ ἀπάντων τῶν Ελευσινίων) hic & alibi in hoc dialogo mysteria laudantem inducit, sed ut omnem prorsus, quæ exinde orta esset, ab eo impietatis suspicionem amoliretur.

Ibid. καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις] Omnino, fide *Fic. codd. Aristip. Stob. & Jamblich.* reponendum αὐτὴ.

Ibid. καθαρμός] Μύησεως μίση πίντε. τὸ μὲν πρὸς ἑμῶν, καθαρμός &c. *Theo Smyrn. de Math. Platonic.* p. 18. ubi cum singulis mysteriorum & initiatorum gradibus varias philosophiæ partes comparat. De καθαρμῷ sive solenni purificationis ritu ante μύησιν adhibito, vide Meurs. in *E-leusin.* c. 7. & Marsham. in *Chron. Can.* p. 252, 253.

Ibid. καὶ κινδυνύουσι] ὡς κινδυνύουσι Stob.

Ibid. ἀμύητος — ἐν βορῶρα] Varia antiquorum loca, tam ad felicem eorum qui mysteriis initiati erant, quam ad miseram ἀμύητων apud in-

feros conditionem, spectantia, collegerunt Meurs. in *Eleusin.* c. 17, 18. Martham. in *Chron. Can.* p. 254, 255. & nuperrime demum Cl. Warburtonus in elegantissimo suo de Mysteriis Commentario, *Div. Leg.* L. 2. sec. 4. quibus addas insigne Pindari de Mysteriis fragmentum, quod conservavit *Clem. Alexand.* p. 433.

Ibid. φασὶν οἱ περὶ τὰς πελειὰς] Ficinus verba οἱ περὶ τὰς πελειὰς cum voce ιαεθηνοφόροι conjungit. Nos vero Stephanum secuti sumus.

Ibid. ιαεθηνοφόροι] Παρωδεὶ πανταχῶς τὰ τῆς Ορφέως, διὸ καὶ εἶχον αὐτῶ φησὶν, — Πολλοὶ μὲν ιαεθηνοφόροι, πῦρ δὲ τι βάκχοι. OLYMP. --- ιαεθηνοφόρος ita depingit Euripides in *Bacchis*, v. 145 &c.

Ο βακχὰς δ' ἔχον
Πυρσὺν φλόγα πύκας
Εκ ιαεθνος αἰῶσαι &c.

ubi de ιαεθνοκῆ vide not. *Barnes.* Βάκχον δ', inquit Schol. in *Aristoph. Equit.* v. 406, ἔ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τὸς πελειὰς τὰ ἔργα βάκχους ἐκάλουν. Dictum hoc παροιμιῶδες laudat *Clem. Alexandr.* in *Strom.* p. 315, & 554. & cum simili Christi sententia, πολλοὶ γὰρ κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοὶ, comparat.

Ibid. βάκχοι δὲ γε] διὰ τε *Bas.* 2. & *Stob.*

P. 187. ἀπίλιπον ἐν τῇ βίῳ] Nescio annon potius legendum ἀπιλιπόμεν, i. e. a quibus nibilo, quantum in me fuit, prout reliquus aberam.

Ibid. ἐκείσε --- τὸ σαφὲς ἐσόμεν] Οὐχ ὅτι ἡγήσει ὁ Σωκράτης, καὶ διαστῶν ταῦτα λίσσι, ἀλλὰ τὸτο ἀφ' ἐφελόστοφον εὐλαΐσαι. φοβήσθαι γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἱπαινεῖν. ἔτω δὲ καὶ ἀντιπρὶν εἰλεγει, ὅτι παρὰ διαπύτας ἀγαθούς ἀπειμι, ἀκροῶς οἶδα· εἰ δὲ παρὰ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἔπω δῆλον. τινὲς δὲ φησὶν ὅτι ἀμφιστάξει ὁ Πλάτων εἰ ἀθανάτος ἡ ψυχὴ· διὸ ταῦτα λίσσι ὁ Σωκράτης. ὁ δὲ φιλόσοφος Ἀμμάνιος μονότολμος ἔρεκεν εἰς τὸ χωρίον, ἀπλολογώμενος ὑπὲρ αὐτῶ. πῶς δὲ ἀμφιστάξειν ἔχει ὁ ἐφεξῆς ἀφ' ἀργῶν [ἐναργῶν] λόγων δεικνύς τὴν ψυχὴν αἰδῶν; OLYMP.

Ibid. ὅμως τε ἀπιδάπων] Ita optime *Aristip. Ficin. Ald. & Bas. Vulgo* ἀπιδάπων.

P. 188. εἴτε ψυχῇ] εἴτε ἡ ψυχὴ *Stob. Ecl.*

Ibid. δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν] Τινὰ ζωὴν ἔχει ὁ γνωστικὴν ἐπιστήμην. ἡ μὲν γὰρ δύναμις τὴν ζωτικὴν ἐνεργεῖαν δηλοῖ, ἡ δὲ φρόνησις τὴν ἐπιστημονικὴν OLYMP.

Ibid. ἀφ' μυθολογῶμεν] Τί οὖν μῦθος τὰ λεγόμενα ὑπὸ Σωκράτους; ἢ τὴν ἐξ ἐπορῶν πρὶν μυθολογίαν ἐκάλεισιν ὁ Σωκράτης, οἷός ἐστιν ὁ παλαιότατος λόγος; καθ' ὅσον ἀφ' ἧς τὴν μὲν ἀθανασίαν τῇ ψυχῇ, σὺν ἧς τὴν ἐσθλὴν ἀρετήν, ἀλλ' ἐκ τινος ἐπορῶν δὲ μετὰ ἀφ' ἧς τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωὴν εἰς ἀλλήλας ταύτην ἐν μυθολογίαν ἔπειν. OLYMP.

Ibid. κωμωδοποιὸς] Τί βέλτερον ἐν ταῦτα τῷ Πλάτωνα ἢ μνήμη τῆς κωμωδοποιῶν; ἢ τὸ λεγόμενον τοῦτο ἐστίν, ὅτι οὐ δύναντο χωρεῖν τοῖς κωμωδοποιῶσι ἀφ' οὐδὲν ἐξ ἑαυτῶν. ὁ γὰρ Εὐπολὶς φησὶ περὶ τοῦ Σωκράτους, τί δὴτα ἐκείνοι τὴν αἰδομένην καὶ πτωχὴν, ὅς τ' ἄλλα μὲν πεφρόνισαν· ὅπου καὶ καταφάσκειν ἔχει, τὴν δὲ κωμωδοποιῶν. οὖν οὖν σὺν ἐρεῖ ταῦτα περὶ ἐμῶ, ζητῶντος εἰ εἰσὶν αἱ ψυχῆς ἡμῶν

ἡμῶν ἐν αὐτοῖς, ἢ μὴ. χρεώδης γὰρ ἡ τοιαύτη ζήτησις. OLYMP. --- Aristophanes item in *Nub.* v. 1487. Socratem ejusque socios ἀδολέχας diserte appellat, eumque in toto isto dramate perpetuo ἀδολέχωντα exhibet.

P. 189. σκεψάμεθα ---- ἔπειτα ἄρα οὐ αὖθις &c.] Ο σκοπὸς τῶ ἀποκειμένου λόγου δὲ αὐτῶν, ὥς ἀφάνιστον τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἐπιδιαιμένυσαν χρόνον τινὰ μὴ τ' ἡμετέριον τῷ σώματι, καὶ οὐ κατὰ περὶ ἰαμβολίχου οἰεται ἔχειν λόγον δεικνύον τὴν ἀφάνιστον τῆς ψυχῆς. --- οὐδὲ γὰρ ὁ ἐρωτῶν τὸτο ἠρώτησε τὸ ἀπολλέμενον, ἔπειτα ὁ ἀποκρισάμενος εἰδείξει τὴν ψυχὴν ἀφάνιστον. ὁ μὲν γὰρ Κρίων ἠρώτησεν, εἰ δυνατὸν τὴν ψυχὴν χωροθεῖσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπιδιαιμένῃ, καὶ μὴ δίκην πνύμενος ἀποσκορπίζεσθαι. καὶ ὁ Σωκράτης δεικνύσιν ὅτι ἐπιδιαιμένη χρόνον τινὰ μὴ τ' ἡμετέριον τῷ σώματι, ἔστι μὴ ὅτι ἐστὶ αἰὲν, εἰδείξει. OLYMP.

Ibid. ἔπειτα καὶ εἰ] ἔπειτα καὶ ΠΟΥ *Aristip.*

Ibid. Παλαιὸς μὲν ἐν &c.] Οπ τὸ ζῶον καὶ τὸ πτόνις ἐξ ἀλλήλων, καὶ ἀποσπάζει ἡ λείξις ἐκ τῆς μετρητέας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, τῶν ἀπὸ Ορφείας, φημί, λείποντες,

Οὐδ' αὐτοὶ πατέρες τε καὶ ἡμέτεροι ἐν μεγάλῃσιν

Ἡδ' ἄλλοι σερμαί, κιδναί τε θυγατέρες ----

Παλαιὰ γὰρ ὁ Πλάτων παραδίδεται [παραδίδει τὰ τῶ] Ορφείας --- ἀλλὰ μὴν ἐν ὁ Εμπειροκλῆς ἔφη,

Ἡδὲ γὰρ ποτ' ἐγὼ χροόμενῃ κέρως τε κέρῃ τε

Θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἐξ ἀλὸς ἀμφορος [lege ἡμπερος] ἰχθύς.

OLYMP. --- Πρῶτοι δὲ (inquit Herodotus L. 2. c. 123.) ἐπὶ τῶν τ' λόγων Αἰσχύνησι εἰσι ἀπόρις, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατος ἐστὶ. τῷ σώματι δὲ καταφθίσκοντα, ἐς ἄλλο ζῶον αἰὲν γινόμενοι ἐσθύνονται. ἐπὶ αὐτῶν δὲ ἀφελθὴ πάντα τὰ χροόμενα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πτηνὰ, αὐτοὶ ἐς ἀνθρώπου σώματι γινόμενοι ἐσθύνονται. --- τὰτα τὰ λόγια εἰσι οἱ Ἕλλησι χρησάμενοι, οἱ μὲν ἀποφθεῖν, οἱ δὲ ὑπερθεῖν, ὡς ἰδὼν ἰωνῶν ἰόντων τῶν ἐγὼ εἰδὼς τὰ ἐνόμενα, ἔγραψα. Pythagoricos vero hic potissimum respicere Herodotum, cuius facile patet. Et quam arcte præexistentia animæ apud antiquos philosophos cum ejus post mortem existentia erat connexa, notavit Cl. Cudworthus in *Syst. Intell. Univ.* p. 38 & seq. Quid denique de hac re sentit Aristoteles, videre est in ejus L. I. *de Anim.* c. 3. in fine.

Ibid. τῶ παύτ' αἰῶν] τῷ αὐτῶν αἰῶν *Aristip.*

Ibid. κατ' ἀνθρώπων] ἀνθρώπων *Olymp.*

Ibid. καὶ ζῶον πάντων καὶ φυτῶν] Τινὲς ἐκ τῶν τῶν ἰσοπέδων [ἰσοπέδων] ἀπαθῆναι, ἀφῆκον τὸν Πλάτωνα πᾶσαν ψυχὴν ἀφαιρῶντα ---- ἀμείνονι δὲ ὁ φιλόσοφος Ἀμμόνιος ἐξηγήσατο τὸ χωρίον τοῦτο, λέγων ὅτι τοῦτο φησι περὶ τὸ ἐφίξις ἐπιχρησάμενος, τὸ κατασκευάζον ὅτι τὰ ἐναντία μεταβάλλει ἐς ἄλλα. OLYMP.

Ibid. περὶ πάντων ἐσθύνει] ἰδῶμεν *Olymp.*

Ibid. ἐκ τῶ ἐναντίων τὰ ἐναντία] Οπ γὰρ τὰ ἐναντία μεταβάλλει ἐς ἄλλα, δεικνύσιν ἡ λείξις τελευτῆς. ἀφῆκον μὲν ἐκ τῶ ἐπιχρησάμενος. παρατίθεται γὰρ πολλὰ ἐναντία, ἃ δεικνύσι μεταβάλλονται ἐς ἄλλα. διότερον, ἐκ τῶ μεταστροφῶν αὐτῶν καὶ τῶν ὁδῶν. ἃ γὰρ αἱ ὁδοὶ μεταβάλλουσιν ἐς ἄλλα, οἷον ἡ λευκωνος ἐς τὴν μέλαν, πολλὰ μάλιστα καὶ τὰ τέλη μεταβάλλουσιν ἐς ἄλλα, οἷον τὸ λευκὸν

λόγον ἐ τὸ μέλαν. τρίτον, ὅτι χυλεῖται ἡ φύσις, αἱ ἐν μὲν τῷ ἐναντίον μετα-
βάλλει εἰς τὸ ἄλλο, ἐν δὲ ἑ μὲταβάλλει. καὶ τοῦ χροῦ ἐπιλείπει θάτερον τῷ ἐναν-
τίον, καὶ ὁδὸν ἐναντίον ἔσται, τὸ λοιπὸν μηδὲν ἔχει εἰς ὃ μεταβάλλει. OLYMP.
--- Hæc autem de rerum contrariarum ex contrariis generatione do-
ctrina, teste in *Physicis*, L. I. c. 6. Aristotele, omnium quodammodo
philosophorum communis erat.

P. 190. σκεψάμεθα ἄρα ἀναγκαῖον] Forſan ἄρα αἱ ἀναγκαῖον. M. ---
Idemque legiſſe videntur *Aristip.* & *Cornar.*

Ibid. τί δ' αὖ; ἐστὶ πὶ &c.] Ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῶν
ὁδῶν, ὅτι αἱ ὁδοὶ ἐναντίας εἰσὶ καὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλας, πολλὰ μᾶλλον καὶ
τὰ τέλη. OLYMP.

P. 191. γίγνεται --- γένεσιν τι εἶναι] Οὐκ ἀδυνατεῖ ὁ Πλάτων, ἀλλὰ τὸ μὴ
γίγνεται αὐτὰς εἰς ἀλλήλων περὶ τῶν ὁδῶν ἔρχεται, τὸ δὲ γένεσιν εἶναι ἰσχυτέρως,
ὡς τῶν τελῶν. OLYMP.

Ibid. ἰσχυτέρως] ἰσχυτέρως *Olymp.* quæ quidem optima videtur lectio.

Ibid. συζυγίαν, ὡς νῦν] συζυγίαν Ω Σ νῦν *Olymp.*

P. 193. ἰκανὸν περὶ πενήτην] ἰκανὸν περὶ ἑδόκει πενήτην *Stob. Ecl.*

Ibid. εἰ γὰρ μὴ αἰεὶ &c.] Eadem fere, qua hic Plato, ratiocinatione
utitur Aristoteles de *Generat. & Corrupt.* L. I. c. 3. & L. 2. c. 10, 11.

Ibid. κύκλῳ περιέχοντι] Similiter Noſter in *Timæo*, τὸτο ἄμα πᾶν οἶον
περὶ τοῦ περιέχοντος γίγνεται. Heracliti aliorumque philosophorum de per-
petua rerum quasi in orbem revolutione sententias vide apud *Gatak. in*
Antonin. p. 167, 301. & alibi.

Ibid. ἀνακάμπτη] ἀνακάμπτοι *Baf.* 2. quod melius cum εἶη & ποιῶν
construatur.

P. 194. τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου &c.] Hoc, teste Laertio L. 2. 6. & Plu-
tarch. de *Plac. Philos.* L. 1. 3. libri ab Anaxagora conscripti, ipsius-
que dogmata complexi, erat initium, Πάντα χεῖματ' αἵ ὁμοῦ, ἔπειτα Νοῦς
ἔλθων αὐτὰ διορίσθησιν. Is etenim minimas rei cujuscvis particulas ejus-
dem prorsus formæ ac naturæ esse cum ipsa, quæ ex iis componitur, re
existimabat, καθάπερ γὰρ ἐκ τῶν ψηφιδίων λεγόμενων τὸ χρυσὸν συνίσταται,
ὥτως ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν μικρῶν σωματῶν τὸ πᾶν συσχεῖσθαι. *Laert.* L. 2.
8. Hæc autem varias atomorum diversorum species primo ὁμοῦ fuisse
docebat, donec Mente rudem istam indigestamque molem agitante, sin-
gulæ ejus particulæ, prout graviore erant aut leviores, sedes proprias
occuparant, & deinde, ut discipuli ipsius Euripidis in *Fragm. Melanip-
res*, v. 15 & seq. verbis utar,

Ἐπεὶ δ' ἐχειρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,

Τίτῃσι πάντα, κενέδωκαν εἰς φάος.

Τὰ δινδρα, πτίνω, θῆρας, ὅς δ' ἄλλημ τεύφει,

Γένος τι θνητῶν —

Ibid. τὰ ζῶντα γίγνεται] Locum hunc emendavi legendo μὴ γίγνεται.
Particulam istam sensus postulat. DACIER. --- Imo si ipsum turbare
velis. Alioqui satis ex ipsa argumentationis serie, me judice, se recepta
tuetur lectio.

P. 195. ἐστὶ --- τὸ ἀναβιβάζεσθαι &c.] Argumenti supra allati, uti & cæterorum in hoc dialogo, summam brevissime descripsit Alcinoüs de Doctr. Plat. c. 25.

Ibid. Καὶ μὴν, ἔφη ὁ Κρίτης &c.] Δείξας ὁ Σωκράτης ἐκ τῶ ζῶντος καὶ τῆ πθινώτος ὅτι ἐπιδιαβύει ἡ ψυχὴ καὶ τὸ χειρομὲν τῷ σώματι, τοῦτ' ἐστίν, ὅτι μισυπάρεχ', δέκνυσσι Διὰ τῶ περικείμενου λόγου ὅτι ἐπευπάρεχ' τῷ σώματι, ἐκ τοῦ τὰς μεθόδων ἀναμνήσεως ἔχειν, ὡς [forſan ὥς] ἐξ ἀμφοτέρων τῶ λόγων συνάγεσθαι ὅτι πολυχρονιώτερος ἡ ψυχὴ τῷ σώματι, ἢ καὶ ἐπευπάρεχ' αὐτοῦ ἐ μισυπάρεχ'. ἐ τῶς ἐνδοχῆς φέροι] τῶ δύο τέτων λόγων. ὁ μὲν γὰρ Ἰάμβλικος οἷς) ἐκάτεροι λόγοι καὶ αὐτὸν δεικνύειν τὴν ἀθανασίαν τῆ ψυχῆς. εἰ γὰρ, φησὶ, τὸ ζῶν ἐ τὸ τιθιὸς ἐξ ἀκλήλων, αἰδιος ἄρα ἡ ψυχὴ· ἀλλὰ μὲν αἱ μεθόδοι ἀναμνήσεως, αἰδιος ἄρα καὶ καὶ τῶ τέτοιον τὸν λόγον ἡ ψυχὴ. ἀλλοὶ δὲ δι' ἄμφω τῶ λόγων ἐραρίζον) τὴν ἀθανασίαν τῆ ψυχῆς. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος λόγος, ὁ δεικνύς ὅτι ἡμῶν εἰσὶν αἱ ψυχῆς ἐν αἰδῶ, δέκνυσσι αὐτὴν ἀφθαρτοῦ· ὁ δὲ καὶ παρὸν λόγος, ὁ ἐκ τῶ ἀναμνήσεως, ἀβλήνεται· ὥς ἐι συνδῆς ἄμφω τὰς λόγους, ἀγίνητοι συνάξει τὴν ψυχὴν καὶ ἀφθαρτον. ταῦτα δὲ φησὶ ὁ φιλόσοφος ὅτι οἰκῆα τῇ λείξει. οἰομεθα γὰρ μηδὲνα τῶ λόγων μηδὲ ἄμφω δεικνύειν αὐτὴν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ ἐπευπάρεχ' αὐτὴν χροῖον πρὸς καὶ μισυπάρεχ' αὐτὴν. διὸ καὶ ὁ Πλάτων αἰδομένης ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμεῖς τὸ περικείμενον ἀπιδείξειν, ἐπ' αὐτῇ καὶ ἄλλους λόγους τὰς [forſan τῶ] αὐτῇ κατασκευαστικῆς. καὶ μόνον ὁ πέμπτος, ὁ ἐκ τῶ ὕψους τῆς ψυχῆς, κυρίως τὴν ἀθανασίαν αὐτῆς δέκνυσσι. OLYMP.

Ibid. μεθόδοις --- ἀναμνήσεως] Hoc de ἀναμνήσεως dogma, licet ipsum a Pythagoricis potius defumpſiſſe videatur, Socrati non solum hic sed & in Menone, itemque in Phædro p. 249. tribuit Plato. De eo ex professo agit Max. Tyr. Diff. 16. Meminit item Cic. de Senect. c. 21. & in Tuscul. Disp. L. I. 24. ubi Patrum nonnullos qui contra hanc opinionem disputarunt, recenset Davisius, quibus addas quos Tertulliani ad Lib. de Anim. c. 24. enumerant editores. Primum denique, ut id obiter notem, quo in Menone p. 80, 81. hanc notionem Socrates confirmat, argumentum breviter perstringit Aristoteles in Poster. Analyt. L. 1. c. 1. & fusius adhuc Themistiſſius, Comm. ad loc. sub init.

Ibid. ἀθάνατον π] Ἰδὲ, τὴν ἀθάνατον ἐκ ἑκ ἀπλῶς. OLYMP.

Ibid. ποῖα εἰσι] ποῖα σοι Bas. utraque, & cum interrogatione in ipsarum prima, & Ficini versione. Ald. perperam ποιῶσαι.

Ibid. σφόδρα ἐν τῷ παρόντι] σφόδρα GE &c. Olymp.

P. 196. εἰς πῶς καλῶς ἐρωτᾷ] Hoc in Platonis Menone p. 82 &c. præstat Socrates, pusionem quendam geometrica quædam de dimensione quadrati interrogans, ad quæ (uti rem narrat Cicero in Tuscul. Disp. L. I. 24.) sic ille respondet, ut puer: & tamen ita faciles interrogationes sunt, ut gradatim respondens eo demum perveniat, quo si geometrica didicisset. Ex quo effici vult Socrates, ut discere nihil aliud sit nisi recordari.

Ibid. εἰ μὴ ἐτύχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη &c.] Τίς ἂν ἦν (inquit. Max. Tyr. Diff. 16. 8.) ἀποκρίνηται, ἢ μήπω οἶδῃ; πλὴν εἰ μὴ καὶ τὸ βαδίζοντα χειρὶ μαχρῶν) ἰτέρου φησὶ πῶς μὴ βαδίζειν αὐτὸν. τί τῶν Διὰ φέροι ὁ χειρὶ μαχρῶν
ζῶν

ῶν τῶ ἀνερωτῶντες, καὶ πῶς ἀφαιρεῖ ὁ βαδίζων τὸ ἀποκρινόμενον; ὁ μὲν γὰρ ἑαυτοῦ παρέχει τὴν εὐρείαν, ὁ δὲ σκεῖναι τὴν ἀσφάλειαν. ἀλλ' ὅτι ὁ χειροῦ ἀνερωτῶντος βαδίζειν, ὅτι ὁ ἀνερωτῶντος ἀποκρίνομαι μαυδαίνει· ἢ καὶ ἑκάτεροι, ὁ μὲν βαδίζει, διώκεται γὰρ· ὁ δὲ ἀποκρίνεται, οἶδε γὰρ· ξυμπιπασμένοι δὲ ὥς ἀσφάλειαν ἑκάτερον ἑκάτερος.

Ibid. *ῥομαι μαθῶν*] Serranus hic verbum *μαθῶν* scioli cujusdam opera in contextum irrepsisse autumans, ita rescribit, αὐτὸ δὲ τὸ *ῥομαι* αὐτὸ ὁ λόγος, ἀναμνηστικῶς; vertitque, *illud vero de quo institutus est sermo velim mihi in memoriam revocari*. At quisquis hic aliquid mutandum statuerit, ex leviori mutatione sensum, ni fallor, elegantiore eliciat. Quidni enim Simmias in verbo ἀναμνηστικῶς ad eam de qua hic agitur, ἀναμνησιν alludens, dixerit, αὐτὸ δὲ τὸ (vel αὐτῷ δὲ τῷ, quem casum *ῥομαι* frequentius regit) *ῥομαι* ΜΑΛΛΟΝ, αὐτὸ οὐ λόγος, ἀναμνηστικῶς, ejus potius ipsius, de quo loquimur, indigeo, τὸ ἀναμνηστικῶς.

Ibid. *ἐδὲν μὲν*] Forfan *ἐδὲν* ῥητοί.

P. 197. *τὸν τῶν*] F. *τῶν τοῦτον*.

P. 198. *τὸ δὲ ἀσπασάμεν, εὐνοῖαν*] Forfan *ΤΟ* εὐνοῖαν. STEPH. — At articulus iste, qui verbo infinito adjungi solet, nonnunquam abest. Sic in *Euthyphr.* p. 43 ad im. *φιλοῦσθαι* pro *τὸ φιλοῦσθαι*. p. 55, *αἰπάσθαι* ἰμὶ ποιεῖν. in *Criton.* p. 147, 148, *ἐπιθυμῶν* ἐδίδου. in *Phæd.* infra p. 259, *αἰτία* γινώσκει. p. 305, *πράγματι* παρέχειν, νεκρὸν λαβεῖν. Similiter *Thucyd.* Ed. Oxon. p. 10. *κωλύμεθα* μὴ ἀνελθῶμεν. Adde Sophocl. in *Antig.* v. 239, & 1187.

Ibid. *ἐξ ὅλων ἐξ ὅλων λόγος &c.*] Τὸ ἐνταῦθα ἴσον ὅτι ἀκριβοῦς ἐστὶ. ὡς γὰρ ἀκριβοῦς ἴσον τὸ καὶ ψαμμίς μεγάλους ἀφαιρέσειν ἢ ἀποσπῆναι ἴσον μῆναι. ἐδὲ γὰρ ὁρῶμεν ἐδὲν ἀκριβοῦς, ἐδὲ ἀκροῦμαι καὶ τὸ αὐτῷ λόγῳ. ἀπὸ ὧν τὸ παχυμερὲς ἴσον ἐπὶ τὸ ἀκριβοῦς ἴσον ἔρχεται. OLYMP.

Ibid. *παρὰ πάντα ταῦτα ἐπεὶ π*] Vide quæ nos supra in not. ad p. 176. de ideis Platoniciis fusius observavimus. Notandum insuper est, idem, quod hic Noster ἐπεὶ π *παρὰ πάντα ταῦτα* vocat, hoc Aristotelem, *Anal. Poster.* L. I. c. 11. *τὸ καὶ ὅλου* five ἐν καὶ *πολλῶν* nominare; qui & se ipsum hac in re cum Socrate convenire contendit: is enim π *καὶ ὅλου* οὐ χωριστὰ ἐποίει, οἱ δὲ [nempe Platonici] *ἐχωριστοῦ*, καὶ π *πολλῶν* τῶν ὄντων ἰδίως ἀποσπῆναι. *Metaph.* L. 11. c. 4. & similiter ibid. c. 12.

P. 199. *τὸ ἴσον φῶμεν*] Post ἴσον interpungunt *Edd. Bas.*

Ibid. *Φῶμεν τοῖνον ἢ Δί', ἔφη*] Ο δὲ *Σιμμία* ἐπιμῶς [adde ἔχει] τὴν εἶναι τὰ ἐδὲ. διὸ ἐ ὅρῳ ἐπέχει καὶ φησιν ὅτι *ἡμεῖς* πίπτεσθαι, ὡς συνήθης τῷ *Σωκρατικῶν* δόγματι. OLYMP.

P. 200. *εἶναι ἴσον, οἱ οὐκ αἶνο*] Delenda videtur vox ἴσον, quam male huc ex antecedentibus irrepsisse verisimile est. Non enim hic speciatim de τῷ ἴσῳ, sed de omnibus hujuscemodi rebus univérse agit. M.

Ibid. *ἀνακαῖον --- τυχῶν ἀποσπῆναι οὐκ αἶνο &c.*] Οτι γὰρ *ἀποσπῆναι* ἐπὶ γινώσκεις, δηλοῖ αὐτὴ ἢ μεταστροφῆς. ἐ γὰρ *πρώτη* ἢ, ἐδὲν ἀποσπῆναι ὅλως ἡδυνάμην, ἢ.

ἦν, ἐδὲ μεταίεσσις ἐγένετο. ὁ γὰρ τὴν ἐκείνην Σακράτους θιασώμενος, μὴ πρό-
προν ἢ τὴν Σακράτην θιασώμενος, ἵσταται μέλει τ' εἰσὶν. OLYMP.

P. 201. ὁρίζεται μὴ πάντα ταῦτα] πάντα ταῦτα reponendum conjicit
Stephanus. Sed male.

Ibid. ὁρίζεται τῷδ' ὅτι ἐστὶν ἴσον] Vox τῷδ', uti notavit Stephanus, certe
delenda est. At cum suo etiam comitatu exulet. Totum enim illud,
τῷδ' ὅτι ἐστὶν ἴσον, glossam plane sapere & in contextum simul irrepfisse vi-
detur.

P. 204. Ἀλλὰ βίη πάντες] Ἀλλὰ βίη πάντος *Aristip.*

Ibid. τί δὲ ἔχεις ἐλπίδας] τί δὲ; ΤΟΥΤΟ ἔχεις ἐλπίδας *Aristip.*

Ibid. ὃ Σιμμία, πάντες αὐτὰ] Suspicio addendam voculam τὰ ante
αὐτὰ: quæ voculæ adjectio aliam sententiam, & quidem aptiorem, meo
judicio, affert: ut dicat Simmiæ Socrates, *Non igitur tibi eadem omnes
scire videntur.* Nam & sine interrogatione legendum esse puto hunc
locum. STEPH. --- Posteriori Stephani emendationi lubens concesserim:
minime vero priori. Ad ea enim quæ supra in hac ipsa pagina,
ἦτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ μαθήσασιν &c. dixerat, respicit; & per αὐτὰ ὑ-
trobinque intelligit hæc de quibus locutus erat, nempe αὐτὸ τὸ ἴσον, τὸ
μᾶλλον, & similia.

P. 205. ἢ ἔχεις ἄλλον] Ita *Bas.* 2. Vulgo ἢ ἔχεις. Male.

Ibid. ἡμιπέραν ἔσται] ἔσται *Bas.* 2. Perperam.

P. 209. ἐπαθεῖν --- ἕως ἂν ἐξέλθῃ] Ἰστέον ὅτι δὲ χαίρει ἐστὶν ἢ διὰ τ' ἐπαι-
δῆς θρασυπείας. Ομηρ., Παῦν δ' ἐπαιδοῖ αἶμα κελαινόν· καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τῷ
Ἀσκληπιῷ, Τὰς μὲν μαλακαῖς ἐπαιδοῦσιν. *Etym. Magn.* in v. ἐπαιδοῖ. Vide
Homer. *Odys.* L. 19. v. 457. & Pindar. *Pyth.* 3. Stroph. 3. v. 9, 10.
De incantationibus autem veterum multa multi, ubi alia auctorum loca
isthuc spectantia passim videre est. De Pythagora vero tradit Porphyrius
quod κατεκάλει ἢ ῥυθμοῖς καὶ μέλισσι καὶ ἐκωδαῖς τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὰ σω-
ματικὰ. *Vit. Pythag.* c. 30. Ad ἐκωδαῖς demum hæc similiter alludit
Noster in *Charmide* sub finem, & Horat. in L. I. *Epist.* I. v. 33, 34.

Ibid. εὐκαιρότερον] ἀναγκασιότερον *Bas.* 2.

P. 210. καὶ τὰ ποῖον πνί] Φαίνεται ὁ Σακράτης τρίτον τὸ αὐτὸ λέγων --- ἢ
ἐπὶ αὐτὸ σημαίνει ἐκείνην τέχνην. τὸ μὲν γὰρ πρὸ τ' ἀπαγωγῆς αὐτῶν λέγεται.
ὅτι ποῖον μένει ἀσφαλέστατον, οἷον ὅτι τῇ ἐμφυσίᾳ, ἢ μὴ τῇ
ψυχῇ, καὶ ὑπὲρ ποῖον πρὸς διδόναι, τῷτ' ἐστὶν, πρὸς δὲ ἡμῶς κρείσσιν ἔχειν
ὡς τῷτο πιστοτέρου, καὶ πῶς διδόναι ὡς τῷτο πάροντας. διό φησιν, Τῷ ποῖον
πνί. τὸ μὲν ἔν λέγει πρὸ τ' ἀπαγωγῆς, τὸ δὲ πρὸ τ' ἐκείνης, τὸ δὲ πρὸ τῶν
ἀσφαλέων. OLYMP. --- Hæc tamen verba καὶ τὰ ποῖον πνί, secundum
Cornarium, redundant, ex præcedente linea repetita.

Ibid. συντηγνῆναι καὶ συνδέσθαι] συντηγνῆναι ἢ, ἵνα ἔπη πρὸς τῶν μερῶν.
πῶτα γὰρ συντηγνῆται. συνδέσθαι ἢ, ἵνα ἔπη τὸ ὅλον. τοῦτο γὰρ ἐστὶν συνήγειν.
OLYMP.

Ibid. πάρονται τὰ αὐτὰ] Rectius forsan ταῦτα, uti habetur in *Stob. Ecl.*
& *Aristip.* Ficinus legisse videtur τὰ αὐτὰ, ἀπὸ τῶν ἄλλων.

Ibid. λόγον δίδωμι τῷ εἶναι] Mallet cum articulo ΤΟΝ τῷ εἶναι. M.

P. 211. τί δὲ τῶν πολλῶν] Forſan cum præpoſitione τοῦ τῶν πολλῶν. STEPH. — Elliptice autem abeſſe veriſimilius eſt, uti & in gemino plane loco, *De Rep.* L. 5. p. 378. ubi tamen præpoſitionem hanc idem ſimiliter adſcribendam cenſet. Sic & ſupra in *Apolog.* p. 81, οὐ γὰρ νῦν ὁ λόγος ἐστίν, pro περὶ αὐτοῦ. Et in *Phæd.* p. 156, τῶν ὅτι αἱ δὲ ἐν αὐτῷ φερέσθαι. At revera tamen huiuſce præpoſitionis dari ellipſin, ſatis confirmavit Stephanus ipſe in *Append. ad Lib. de Dial. Attic.* p. 90, 93.

Ibid. οἷον ἀνθρώπων &c.] Epicharmus item, unde Plato nonnulla ſumpiſſe dicitur, de eadem re differens, eodem utitur exemplo

νῦν ὅρα

Καὶ τὰς ἀνθρώπων. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸς, ὁ δὲ γὰρ μὲν φθίνει·
 Ἐνὶ μεταλλάξει δὲ πάντες ἐντὶ πάντων τὸ χεῖρον.
 Οὐδὲν μεταλλάσσει καὶ φύσιν, καὶ ἔπος ἐν ταῦτά μιν·
 Ἀλλὰ δὲ ἔπειτα ἢ καὶ αὐτὸς τὸ παρεξιστακτό.
 Καὶ τὸ δὲ καὶ ἐχθρὸς αἱμοί, καὶ νῦν αἱμοί πελίστομας,
 Κ' αὐτὸς αἱμοί, καὶ ἔπος αὐτοῦ κατὰ λόγον.

Laert. L. 3. 11.

P. 212. Ὡς μὲν ἐν βύλῃ &c.] Διαφέρει καὶ τὴν ἡμετέραν σύστασιν εἰς ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ ζητᾷ τί μᾶλλον ἵσκει τοῖς ἀδιάλυτοις, πότερον ἢ ψυχὴ ἢ τὸ σῶμα, ὅτι καὶ ἀποκρινάμενος ὅτι ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἵσκει τοῖς ἀδιάλυτοις ἀφ' ὧν ἐπιχειρημάτων, ἐν τῷ ἀποκρίναι αὐτῆς, καὶ ἐκ τῷ διακρίναι τὸ σῶμα — ἐφ' οἷς συζητοῦμεν τὸ ἀποκρίναι ἔστω· ἡ ψυχὴ καὶ πάντες μᾶλλον τοῦ σώματος ἵσκει τοῖς ἀδιάλυτοις· τὸ καὶ πάντες ἵσκει μᾶλλον ἀδιάλυτον ἐστίν· ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἀδιάλυτος ἐστίν· τὸ μᾶλλον ἀδιάλυτον πολυχρονιωτέρον ἐστίν τῷ σώματι· ἡ ψυχὴ ἄρα πολυχρονιωτέρα τῷ σώματι· τὸ πολυχρονιωτέρον ἐπιμένει καὶ μᾶλλον τὸ χρονομῶν· ἔτι καὶ αὐτὰ τὰ σώματα εὐδὲως φέρεται, ἀλλ' ἐπιδιαρρέει, καὶ μάλιστα ἀνὰ τύχην περὶ αὐτὴν, ὡς τὰ περὶ Αἰνιππίους σώματα. ἡ ψυχὴ ἄρα ἐπιδιαμένει μᾶλλον τὸ χρονομῶν, ὅπερ ἐζητοῦν ἐν νουίᾳ, μήποτε σκεδάννυνται εὐθὺς καὶ ἀφ' αὐτῶν ἐξελθῶσι τὸ σῶμα. OLYMP.

Ibid. Καὶ τὸτο, ἔφη, ἴσμεν] καὶ ταῦτα Theodoret.

Ibid. φαμὲν αὖ] Stephani conjecturam firmat Turneb. Euseb. & Olympiod.

Ibid. φύσιν ἐλέγμεν] φύσιν λέγομεν Aristip.

Ibid. περὶ ψυχῆς ἐλέγμεν] λέγμεν Euseb. MS. Theod. & Stob. Ecl.

P. 213. ἢ ἔχον ὁρατὸν;] ἢ ἀόρατον εἶναι Euseb. & Theod.

Ibid. Οὐκοῦν καὶ τόδε &c.] Τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, ὅτι μᾶλλον ἵσκει ἡ ψυχὴ τῷ σώματι τοῖς ἀδιάλυτοις, [lege ἀδιάλυτοις] τὸς τὸ γινώσκων [forſan τὸ ἐκ τῷ ἐκλύσεως] εἰς τὰ εὐδὲποτε καὶ τὰ αὐτὰ ἔχοντα. διττὴ γὰρ ἡ ἐνέργεια τῇ ψυχῆς, ἢ καὶ φύσιν, ἢ καὶ ἔπος, ἢ καὶ ἔπος, ἀλλὰ διακρίναι αὐτὸς τὸ παρεξιστακτό, ὡς ἐν ταῖς συμπεθείαις ταῖς αὐτῶν τὸ σῶμα. OLYMP.

Ibid. καὶ ταῦτα ἀποκρίνεται] καὶ ταῦτα καὶ ἀποκρίνεται Euseb.

P. 214. Ὡς δὲ καὶ τῇδε &c.] Τὸ τρίτον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῷ ζῶντι, ὅτι ἡ ψυχὴ διακρίνεται τῷ σώματι. τὸ γὰρ χρονομῶν τὸ ὁρατὸν διακρίνεται. OLYMP.

Ibid.

Ibid. Θῆον οἶον ἄρχειν] Deum te igitur scito esse; siquidem Deus est, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet, qui tam regit & moderatur & movet id corpus cui præpositus est, quam hunc mundum ille princeps Deus: & ut mundum ex quadam parte mortalem ipse Deus æternus, sic fragile corpus animus sempiternus movet. Somnium Scip. c. 8.

Ibid. Δηλαδὴ] Cum Stephano, qui Δῦλα δὴ divisim legendum conjicit, consentit Ficinus.

P. 215. νοητῶ] Οὐκ ὡς νοούμενον· ἀλλὰ γὰρ νοεῶν ἐσδῶν ὁ λόγος ἐστὶ --- ὅτι γὰρ νοητὸν λέγει ἐνταῦθα ὁ Πλάτων τὸ νοῦν, & μὴν [τὸ] νοεῦμενον, δηλὸς ἐστὶν ἀν-
πλάζας αὐτῷ τὸ ἀνόητον. ἀνόητον γὰρ λέγει, & τὸ μὴ νοεῦμενον, ἀλλὰ τὸ μὴ νοεῖν.
OLYMP. — Eodem sensu vocem hanc accepisse videtur Tertullianus, *Lib. de Anim.* c. 24. ubi locum hunc plane respicit. Ficinus autem aliique Platonis interpretes vocem νοητῶ objective sumunt.

Ibid. ἀδιάλυτον] Ἀδιάλυτον ἐστὶν, ὡς μὴ ἐν μερῶν συσκέμενον. τὸ γὰρ ἀ-
λυόμενον ἔς οἰκῆα μέρη ἀγλύει. OLYMP. — Similiterque Cicero, *Cum simplex animi natura esset, neque haberet in se quidquam admistum dispar sui atque dissimile, non posse eum dividi: quod si non possit, non posse in-
terire.* De Senect. c. 21.

Ibid. ἔχοντι ἰαυτῶ] ἰαυτῶ utrobique Euseb.

Ibid. ἔτω ἔχει] Potius ἔτως ἔχει, ut in Euseb.

P. 216. ἐν τοιαύτῃ ἡμέρῃ] Nostram hic conjecturam firmat Euseb. & ni fallor, Ficini Codd. quippe qui in ea ipsa venustate permanere vertit. Dacierius interim verba τοιαύτῃ ἡμέρῃ de anni tempore accipiens, miros quosdam de iis, qui Socratem summa æstate interiisse contenderunt, (Carpentarium in *Vit. Socrat.* Gallice conscripta potissimum innuens) agit triumphos. Recte autem an secus, viderint eruditi.

Ibid. αἰεδῇ, ἔς ἔδου ὡς ἀληθῶς] Vide quæ de connexionione inter αἰδῇ & vocem αἰεδῇ, ad quam hic videtur alludere, habet Noster in *Cratylō*, p. 403.

Ibid. ὡς φίλις κρίσις] Vocem φίλις, suffragante *Ficin. Bas. 2. Stob. in Ecl. & Steph.* in MSS. reposuimus.

P. 217. τὸ θῆον ἀπέρχεται] τὸ αἰεδῇς ἀπ. Euseb. & Stob. *Ecl.*

Ibid. οἱ ἀφικόμενοι] Ita *Ald. & Bas.* Vulgo in casu tertio: at mihi magis hic placet nominativus absolute positus.

Ibid. καὶ ἀγνοίας] & ἀνοίας Euseb. & Stob. *Ecl.*

Ibid. ἀγρίων ἐρώτων] Ἀγρίως δὲ — ἐνάλκων τὰς τὰς ἀπηγορευμένας πα-
θεῖς ποιῶντας, τὰς παιδεραστές. *Schol. ad Aristoph. Nub.* v. 347. ubi vide etiam Kusterum & Spanhemium.

Ibid. καὶ τῇ μεμνημένῳ] Vide quæ supra ad p. 186. de felici initia-
torum post mortem forte notavimus.

Ibid. καὶ θῶν ἀγύου] De hac animæ cum diis societate vide Hie-
roclēm in duo ultima *Aur. Carm.* & alibi in isto opere passim. *Max. Tyr. Diff.* 15. 6. *Sallust. de Mundo.* c. 21. *Plotin. Enn.* 4. L. 3. p. 390. *Apuleium de Philos.* p. 82. aliosque sectæ Pythagoricæ ac Plato-

nica philosophos, quorum omnes hanc spem tanquam summum veræ philosophiæ præmium ubique commemorant.

P. 218. μηδὲν — ἀληθές, ἀλλ' ἢ τὸ σωματικόν] Huiuscemodi homines eleganter perstringit Noster in *Sophist.* p. 246.

Ibid. ὁ αὐτὴ ἡ ὁμιλία] ὁ αὐτῇ in dandi casu *Turneb. & Aristip.* Potius ὁ αὐτῇ.

Ibid. περὶ τὰ μνήματα &c.] De hac veterum notione varia auctorum loca congefferunt Hieron. Magius in *Miscell.* L. 4. c. 12. & Elfnerus in *Observ. Sacr.* p. 47. Similem etiam Judæorum fuisse opinionem notavit Lightfoot. ad *Joan.* c. 11. v. 39. & Vitranga in *Synagog. Vet.* L. 1. p. 222.

P. 219. σκιοειδῆ φαντάσματα] Hinc Sallust. *de Diis & Mundo*, c. 19. πάντως ὅ μιν τ' ἀλόγως ὑπαινέουσιν, μὲν ἡσυχίᾳ ἐν ἡμέραις δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίστανται, ὁ δὲ περὶ τὰς ψυχὰς καὶ μέγιστα τ' ἡλικίᾳς ζῴοντων ὀρεῖται. Conf. item Isaac. Casaub. in *Persium*, p. 465.

Ibid. εἰδωλα] Hæc apud inferos εἰδωλα ponit Homerus,

ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ ἐν αἰδῷ δόμοισι

Ψυχὴ καὶ Εἰδωλον, ἅτερος φρένας ὅσα ἐνὶ πλάτῃ.

Iliad. L. 23. v. 103, 104. & similiter in *Odyss.* L. 11. v. 600, 601.

Τὸν ὁ μὲν εἰσενόησεν βίην Ἡρακλεῆην,

Εἰδωλον —

quod ab ipso Hercule, quem inter superos collocat, distinguit; quibus addas eundem ibid. L. 24. v. 15. Hinc apud Lucretium L. 1. v. 121 &c.

— esse Acherusia templa

Ennius æternis exponit versibus edens;

Quo neque permanent animæ, neque corpora nostra;

Sed quædam SIMULACRA modis pallentia miris.

& in *Æneide* L. 4. v. 654. Dido moritura,

Et nunc magna mei sub terras ibit IMAGO.

ubi vide Servium ad locum. Conf. item Nostrium *de Leg.* L. 12. p. 959. *Plutarch.* v. 2. p. 944, 945. & Porphyry. *de Styge* apud *Stob. Ecl.* p. 129.

Ibid. ἅτι καὶ πᾶς τῶν] Ita *Edd. Bas. & Stob. Ecl.* Vulgo τὰ τῶν.

Ibid. ἐνδύνται ὅ &c.] Similia de animæ humanæ in aliorum animalium corpora migratione fingit Noster in *Timæo* p. 42, 91 & seq. *De Rep.* L. 10. sub finem, itemque in *Phædro* p. 249. Pythagoricorum, unde sua Plato, hac de re commenta vide apud Timæum Locrum *de Anim. Mundi* in fine. Quid autem senserunt recentiores disciplinarum harum sectatores, docebit Plotinus, *Enn.* 3. L. 4. p. 284. Hierocles, *Comm. in Aur. Carm.* ad v. 53. idemque apud Photium, *Codd.* 214. & 251. & Proclus ad *Timæum* L. 5. p. 329. Ægyptiorum de metempsychosif doctrinam supra ex Herodoto in not. ad p. 189. exhibuimus.

Ibid. κατημύχεται π] κατημύχεται π *Theodoret.*

Ibid.

Ibid. φιλοποσίας] φιλοποσίας Euseb. Theod. & Stob. Ecl. Perperam vero.

Ibid. ἢ σὺν οἷσι;] ἢ ἐχί; Theod.

P. 220. ἢ ποῖ ἀν' ἄλλοι;] Ita Ald. & Bas. Vulgo ἢ ποῖ.

Ibid. ἄλλοι φαμέν] φαῖμεν Turneb. Euseb. & Theod. quod etiam, uti notavimus, legi vult Stephanus.

Ibid. πολὺν ἀρετὴν] De virtutum civilium & philosophicarum discrimine multa passim Olympiodorus in Comm. MS. quæ nimis longum esset excerpere, præsertim quum eadem fere videre licet, cum alibi, tum apud Porphyry. Sent. 34. ubi hac de re fuse differit.

Ibid. τῶν ἐκείνων] τῶν Euseb. in Ed. Steph. & Stob. Ecl.

P. 221. ἐδὲ αὖ ἀπὸ τῆς αἰτίας &c.] Similia prorsus Noster in elegantissima sua philosophi descriptione, Theætet. p. 176.

Ibid. τῆς αὐτῶν ψυχῆς] αὐτῶν Ald. Bas.

Ibid. σὺν ἐκείνῳ ὅπῃ ἐρχεται] Hinc sua forsitan Plotinus, γινώσκων ἀπὸ τῆς ἀφ' ὧν κελεύεται καὶ διέκινῃ, ἢ σὺν ἐπὶ φυγῇ ἐδένει· ἢ ἐπαίει μὲν ὁ φαῖλος ἐδένει· ἀλλὰ ὅτι σὺν ἐκείνῳ οἱ δὲ ἐν τῇ παντὶ φέρεται. ὁ δ' ἀγαθὸς καὶ οἷός, καὶ ὁ δὲ ἀπείσι· ὁ γινώσκει πρὶν ἀπένει· ὁ ἀνάγκη αὐτῷ ἐλθόντι οἰκῆν· καὶ εὐελπίς ἐστιν ὡς μὲν γινώσκων ἐστὶν. Enn. 4. L. 4. p. 440.

P. 222. αὐτῶν δὲ αὐτῆς] Vulgo αὐτῶν δὲ αὐτῆς. Ald. & Bas. vero αὐτῶν δὲ αὐτῆς. Nostra partim ex utraque componitur lectio.

Ibid. ἀμαθία καὶ ἀνιδρυμένη] καὶ ἀνιδρυμένη Bas. 2. & Jamblich.

P. 223. ὅτι ἡ ψυχὴ &c.] Non obscure hic, ni fallor, ad Aristippum ejusque sequaces respicit, eorumque dogmata perstringit Plato.

P. 224. ἐπὶ τῷ, καὶ ἡγεῖσθαι] ἐπὶ τῷ pro πρὶ, atque ita Ald. Bas. & Ficini Codd. ἐπὶ τούτῳ Jamblich. & Aristip. Vulgo ἐπὶ τῷ καὶ cum verbo ἡγεῖσθαι constructum.

Ibid. ὡς αὐτὸς ἦλον ἐχουσι] Hinc hæc de philosopho Porphyrius, πίπτει γὰρ καὶ τὸ ἀπένει, ὡς ἦλος ψυχῆς πρὸς τὰ σώματα ἐτόχων ἢ αἰσθησις, αὐτῇ τῷ πρὸς τῆς αὐτῆς συνηκῶσαι καὶ οἷον καὶ ἡγεῖσθαι τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν αἰσθησὶν σώματος δόξασι. De Abstin. L. I. 38.

P. 225. Πηελόπης — ἵσθι μεταχειρομένην] Ἡ ὅτι ἡ μὲν φιλοσοφία ἐν τῷ ἀφανεί συνφαίνει αὐτὴν καὶ συνκαρτερίζει, ἡ δὲ ἀμαθία κατελύει & ἀφαιρᾷ ἐκ τῆς ἀφανεί, τῷ ἵσθι ἐστιν ἐν τῇ γνῶσει· ἡ καὶ αὐτὴν, λύειν μὲν τὴν φιλοσοφίαν, συνφαίνειν δὲ τὴν ἀμαθίαν ζῶν τὸ σώματι. OLYMP.

Ibid. τὸ ἀδύνατον] De δόξης & ἐπιστήμης discrimine vide omnino Nostrium, De Rep. L. 5. sub finem, & Ep. 7. p. 342, 343. ac Aristot. Analyt. Poster. L. I. 33.

Ibid. ταῦτα δ' ἐπισηδεύουσι] Potius ταῦτα γ' ἐπισηδεύουσι, uti rescribendum censet Stephanus.

P. 226. τί; ἐφ' ὧν αὐτὸν λέχθη] Aliter paulo, nempe τί, ἐφ' ὧν, αὐτὸν τὰ λέχθη; Quidnam vobis, inquit, de his quæ dicta sunt videtur? distinguunt Ald. Bas. & Ficinus.

P. 227. ὅτι καὶ μὴ ὅτι] Rectius forsitan ὅτι καὶ secundum Stob. MS.

Ibid.

Ibid. ἄδοντες — τότε δὲ &c.] Notissima est, ad quam hic alludit Socrates, veterum opinio. Vide, si tanti est, quæ collegit Davivius ad *Cic. Tusc. Disp.* L. 1. 30. quibus alia ejusmodi multa facile possent adjici.

P. 228. λύπη λυπῆται] λυπεῖται *Ald. Basf.*

Ibid. ἀ δὲ φασί] Ita fide *Basf. 2. & Stob.* MS. reposui. Vulgo δὲ δὲ. At certum est fabulam, ad quam hic alludit Socrates, non de upupa tantum, sed & de cæteris hic memoratis similiter tradi. Subaudi vocem ὄρεα.

Ibid. ὁμῶδελός γε] ὁμῶδελός *TE Basf. 2. & Stob.*

Ibid. διαώτε, ἐδὲ] διαώτε αὐτῶ, ἐδὲ *Stob.*

P. 229. ἀδύνατον εἶναι, ἢ πα[ρχά]λιπον] Ἀδύνατον μὲ τοῖς πολλοῖς, πα[ρχά]λιπον ἢ τοῖς ἐλαχίστοις. *OLYMP.*

Ibid. καὶ θεωρεῖται] καὶ ΜΗ θεωρεῖται *Ald. Basf. Aristip. & Ficinus.* Perperam omnino.

Ibid. ὥστε ἐπὶ χεῖρας] Huc forsitan respicit Cicero, qui de rebus iisdem differens, hæc habet, *Itaque dubitans, circumspiciens, hesitans, multa adversa reverens, tanquam RATIS in mari immenso, nostra videtur oratio.* *Tusc. Disp.* L. 1. 30.

Ibid. λόγος γίγνεται] Quidni hoc (nisi id cum nonnullis magni nominis theologis pro felici futuræ cujusdam revelationis augurio accipere malimus) in mysteriorum honorem, quæ summa alibi in hoc dialogo Socrates prosequitur reverentia, dictum esse statuamus? Eorum nempe doctrina ΛΟΓΟΥ ΘΕΙΟΥ titulo proprie insignita fuisse videtur: quo nomine ὁ αὐτὸς Ορφεύς, si Clem. Alexandrino & Eusebio fides, certe poeta antiquissimus, ita de iis loquitur,

Εἰς τὸ ΛΟΓΟΝ ΘΕΙΟΝ βλέψας, τέτταρ' ἀποσπέρσει,
Ἰδύων καρδίας νοερόν κύττω· εὖ δ' ἐπίστανται
Ἀτσαπιτὲ &c.

Clem. Alex. in Admon. ad Gent. p. 48. & *Euseb. Præp. Evang.* L. 13. p. 685.

P. 230. σώματι π] Ita *Ficin. & Basf.* utraque. Vulgo σώματι.

Ibid. γὰρ δὲ ἐπὶ τῷ] *Steph. MS. & Basf. 2.* secutus sum. Vulgo γὰρ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ turbato vocum ordine legitur.

Ibid. ὥστε σ] *F. ἤπερ.*

Ibid. ἐδεμία γδ' μηχανή] Forsan ἐδεμία *ΓΕ μηχανή.* *STEPH.* — At tali mutatione mihi minime opus videtur.

P. 231. κράσις εἶναι καὶ ἀερινία] De hac sententia similiter Aristoteles, (*αἰνιττοῦμενος μὲ ἴσως καὶ τὰς ἐν Φαίδωνι λόγους*, uti de eo notat *Simplicius in Comm.*) Καὶ ἄλλη δὲ τις δόξα παραδίδεται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν πολλοῖς, ἐπὶ δὲ μεῖστος ἦσαν τῶν λεγομένων λόγους ἢ ὥστε εὐθύνας διδωκῆναι καὶ ἐν τοῖς ἐν κρητῶν γινόμενοις λόγοις. ἀερινίαν γάρ πνα αὐτῇ πνις λίγασσι καὶ γδ' τὴν ἀερινίαν κράσις καὶ σιωῆσιν πνα ἐναπῶν εἶναι· ἐπὶ τὸ σῶμα συγκεισθῆναι ἐκ ἐναπῶν. *De Anim.* L. 1. 4. Cuinam vero philosophorum Platone antiquiorum hæc potissimum tribuenda sit sententia, minime liquet. Empedoclis enim, quem paulo infra in capite eodem reprehendit Aristoteles,

teles,
ex sc
μῆξ
stotel
nemp
se vi
Ploti
ulli p
ristox
invic
Cicer
expri

L. 3.
ejusd
Ib
P.
Arist
Ib
phan
π ἢ
P.
διμα
script
in G
σι δ
& Fi
tra
confi
quod
Ib
Ib
Ib
P.
MSS
P.
P.
χωρεῖ

teles, alia, uti & Cl. Cudwortho videtur, erat harmonia, quippe quæ ex schola Pythagorica profecta, ἀσώματον & ἀμέριστον ἔσται τῇ τ' σιχάνων μίξει conjungebat. Imo hæc de qua hic agitur notio, Platonis ac Aristotelis ætate, vulgo potius hominum qui de anima disputabant, τοῖς nempe, uti loquitur Aristoteles, ἐν κοινῷ γινόμενοις λόγοις, communis fuisse videtur, & a male intellecta Pythagoræ sententia (quod existimat Plotinus ap. Euseb. Præp. Evang. p. 834.) ortum forsan duxisse, quam ulli philosophorum disciplinæ propria fuisse. Dicæarchus nempe & Aristoxenus Musicus, Aristotelis auditores, (hi enim non multum a se invicem dissensisse videntur) tanquam ipsius propemodum auctores a Cicerone, Plutarcho, aliisque celebrantur. Ipsam autem opinionem ita exprimit Lucretius,

— Multa quidem sapientum turba putarunt
Sensum animi certa non esse in parte locatum;
Verum Habitum quendam vitalem corporis esse,
Harmoniam Graii quam dicunt; quod faciat nos
Vivere cum sensu, nulla cum in parte fiet Mens:
Ut bona sæpe Valetudo cum dicitur esse
Corporis, & non est tamen hæc pars ulla valentis:
Sic Animi sensum non certa parte reponunt.

L. 3. v. 98 — 105. Vide item Ciceronem in Tusc. Disp. L. I. 10. & ejusdem Academ. L. 2. 39. auctoresque ibi a Cl. Davisio laudatos.

Ibid. δῆλον ὅτι] δηλονότι Ald. Bas. & Ficinus.

P. 232. ἀλλὰ γὰρ δὴ] Potius, ni fallor, ἀλλ' ἄρα δὴ, uti legisse videntur Aristip. & Ficinus.

Ibid. τί ἢ τὸ σὲ αὐτῷ θράπτον] Omnino cum Turneb. probante item Stephano, lege τί ἢ τὸ σὲ αὐτῷ θράπτον &c. nisi alteram Stephani conjecturam, τί ἢ τὸ σὲ αὐτῷ θράπτον δ' &c. malis.

P. 233. σὺν ἀντιπαραστάσει] Vide annon potius scribendum sit ἐκ ἀντιπαραστάσει: cui verbo significationem huic loco valde aptam tribuit hic scriptor, (sicut & alii quidam ex quibus est Xenophon) cum alibi, tum in Gorgia, alia tamen constructione, καὶ ἐγὼ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀπολογημάτων, ἃ πρὸς τοὺς δικάζοντες καὶ ἀντιπαραστάσει, ἀναγέσθαι οἶμαι, ἐν τῇ βέλῃ. Videtur certe & Ficinus hanc lectionem sequi, quippe qui vertit, Haud equidem retracto quin bellissime dictum fuerit. STEPH. — Hanc emendationem confirmat Turneb. & Olympiod. Notat item Suidas de verbo ἀναγέσθαι quod πολὺ ἐστὶ (in simili nimirum sensu) παρὰ Πλάτωνα τῷ φιλοσόφῳ.

Ibid. ὡς μὲν σὺν ἰσχυρότερον] Forsan ὡς ΜΕΝΤΟΙ σὺν. STEPH.

Ibid. φαίη ὁ λόγος] ratio scilicet a Socrate supra usurpata.

Ibid. ἐστὶ περὶ ἰσως] Potius ἐστὶ περὶ σὺν.

P. 234. ἀνερωτῶν πότπον] Ita Bas. 2. & Aristippi, Ficini ac Stephani MSS, Vulgo ἀνερωτῶ.

P. 235. ἀλλὰ γὰρ ἀν' φαίην] φαίην Aristip. Ficin. & Cornar.

P. 236. μηκέτι ἐκείνο συλχεοί] μηδὲν π pro μηκέτι Steph. MSS. συλχεοί Bas. 2.

Ibid.

Ibid. *μη δὲ ποτεῖν μένον* — ἀλλὰ καὶ] Voces *μένον* & ἀλλὰ, quæ vulgo defunt, ex *Steph.* MSS. apposuimus.

Ibid. *ἐδενὶ παρήκει*] Forte *παρήκειν*. *STEPH.*

P. 237. *εἰς ἀπίσταν καὶ ἀσάλευν*] *μετασάλευν* *Steph.* MSS. & *Bas.* 2.

Ibid. *καὶ αὐτῇ μῦθ*] Ita *Aristip.* *Steph.* MSS. & *Bas.* 2. Particula *καὶ* vulgo perperam deest.

P. 238. *ἢ ἐῖς ἱκανῶς*] Cum *Stephano* καὶ ἐῖς *ικανῶς* mallet.

P. 239. *Αὔριον* — *κῆμας ἀπικερῆ*] Non solum Græcos sed & alios quosque quamplurimos in funeribus amicorum, vel etiam in luctu qualicunque, comam detondere solitos, dudum notarunt qui de iustis antiquorum funebribus egerunt. Hisce addi possunt *Hadr. Junius de Coma* apud *Gruterum*, v. 4. p. 522. *Kuhn.* & *Perizon.* ad *Ælian.* V. H. L. 7. 8. ut interpretes ad *Job.* I. 20. aliaque S. Scripturæ loca omittam.

Ibid. *ἰάν περ γὰρ ἡμῶν*] *ἡμῖν* *Steph.* MSS. & *Bas.* 2.

Ibid. *ὡς περ Ἀργεῖοι*] Respicit, uti notat *Dacierius*, ad hæc *Herodoti*, *Ἀργεῖοι μένουσι δὲ τῶν τῶν χρόνῳ* (infelici nempe cum *Lacedæmoniiis* prælio) *κατακέραιον τοῖς κεφαλῇς, πότερον ἐπὶ ἀναγκῇς κεραιῶντες, ἐπιήσασθαι νόμον τε καὶ κατάρτην, μηδὲ πότερον ἡρέσει κέρμη Ἀργεῖων μηδὲνα, μηδὲ τοῖς γυναικῶς σφίς χρύσοφορήσειν, πρὶν ἂν Θυρίας ἀνασώσωνται.* L. I. 82.

Ibid. *πῶς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς*] De hujusce *παροιμίας* origine hæc *Suidas*, *φασὶν Ἡρακλείᾳ γένεσθαι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἄρωνα, πιστεύσαντά τι τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, τῇ ἀσπερταίᾳ πενταετηρίδι συνεκτεῦσθαι πῶς δύο, Τέκτον καὶ Εὐρυπύ, τὸς Ποσειδῶν καὶ Μολιόνης παῖδας, καὶ ἀνελθεῖν αὐτὸς τῇ δούτρᾳ δὲ πάλιν ὁμοίως πῶς τινος δύο συνεκτεῦσθαι, ἡτήδη λῶμα.* Aliunde autem id, nempe ex fabulosa ejus cum monstris quibusdam pugna, derivat *Noster* in *Euthydem.* p. 297. ubi etiam ad *Iolai* in iis interficiendis auxilium, uti & hic, alludit.

Ibid. *πρῶτον εὐλασθήτωμεν*] *πρῶτον* *MEN* *Stob.*

P. 240. *Οὐκοῦν, ἢ εἴ ὅς, αἰχρὲν;*] Pro *αἰχρὲν* verbum *αἰσθαινή* legunt *Steph.* MSS. & *Cornarius.*

Ibid. *τοῖς ἀνθρώποις*] *ἀνθρωπείοις* *Steph.* MSS.

Ibid. *πονηρὸς σφόδρα*] *σφόδρα* cum sequente *ἐλίγους* male connectunt *Edd.* *Bas.* & *Stobæus.*

P. 241. *μεταξὺ, πλάσας*] *ΤΟΥΣ πλάσας* *Stob.* in *Edd.*

P. 242. *ἀντιλογικὸς*] Vulgo *αἰτιολόγους*. *Nostram* autem lectionem tuentur *Aristippi*, *Ficini* & *Steph.* MSS. *Edd.* *Ald.* *Bas.* 1. *Turneb.* & rei denique ipsius de qua agitur natura. Quid enim *αἰολόγος* cum hac *σκιπτικῇ* habent commune, quæ tamen ex frequenti nimis *ἀντιλογικῆς* τέχνης exercitio sæpissime oriri deprehendatur?

Ibid. *ὡς περ ἐν Εὐρίπῳ*] Ad proverbium usque notissima est freti hujusce fluxus ac refluxus inconstantia. Hinc de *Callia Eubæo* *Æschines*, *πλάσας τεσπάρδρος τεσπῶς* & *Εὐρίπῳ περὶ ὃν ἄκει.* *Orat. contra Ctesiph.* p. 57. At alia hujusmodi infinita passim obvia.

Ibid. *ὅτις δὲ τις*] *ὅντος* *ΓΕ* *Bas.* 2.

Ibid.

Ibid. τέταρτων ἀπορῆ] Desunt hæ voces in *Ald.* & *Bas.* neque eas agnoscit *Aristippus*, *Ficinus*, aut *Cornarius*.

Ibid. μὴ ἰαυτὸν τις] Ante μὴ deesse videtur particula καί. *M.*

Ibid. τῶν τε ὄντων] Scribendum potius τῶν ὄντων: pro quibus mendose in præced. editionibus scriptum est τῶν δυνάμεων. *STEPH.* --- Similiter legisse videtur *Aristippus*.

P. 224. ἡ δὲ ἀγνοία] ἀνοία *Ald.* *Bas.* ἀγνοία *Cornar.* & *Steph.* *MSS.*

Ibid. συναμειβόμενοι] Ita *Ald.* & *Bas.* Vulgo perperam συναμειβόμενοι.

Ibid. τὸ κέντρον ἐγκυπτείνον] Noster, quem non solum poetica sæpissime adhibere ornamenta, sed & ad poetas ipsos perpetuo respicere norunt quotquot in eorum scriptis hospites prorsus non sunt, hic, ni fallor, insignem Eupolidis locum ob oculos habuit. Is enim ita de Pericle,

Πειρὸς τις ἐπεκράτει ἐπὶ τοῖς χείλεσιν

Οὕτως ἀήλει· καὶ μὲν τῶν ῥητόρων

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΓΚΑΤΕΛΙΠΕ τοῖς ἀκροατοῖς.

At quanto hoc Nostri de Socrate jamjam morituro verius simul & elegantius? Quantum is iis similior, quæ

— spicula cæca relinquunt,

Affixæ venis, animasque in vulnere ponunt?

P. 245. Πότερον ἔν &c.] Argumenta, quibus Socrates animam non esse harmoniam evincit, adjecto item uno alteroque, breviter descripsit *Plotinus* apud *Euseb. Præp. Evan.* p. 835.

P. 246. ὅτι ἐ ταῦτα] ταῦτα nobiscum legisse videntur *Ficinus* & *Cornarius*.

Ibid. σοὶ θυμὸς αἰνέει] θυμὸς αἰνέει *Ald.* *Bas.*

Ibid. ὅταν φῆς μὲν] Vulgo φῆς. Nos autem *Edd. Vett.* secuti sumus.

P. 248. ὡς αὐτῆς ἐστὶν] Ita *Aristip.* *Ficin.* *Edd. Turneb. Steph.* aliaque. αὐτοῖς vero habent *Ald.* *Bas.* & *Steph.* *MSS.* *Cornarius* interim legit αὐτῆς. ---- Nos, suadente loco ad quem hic respicit *Simmias*, nempe p. 205, 206. αὐτῇ potius reponendum censemus. *M.*

Ibid. ἄλλως πως ἔχει &c.] Hoc argumento utitur (dicam? an abutitur, quippe qui non minus absurde de anima statuit?) *Lucretius*,

Sæpe utique in promptu Corpus, quod cernitur, ægrit,

Cum tamen ex alia lætamur parte latenti;

Et retro fit, uti contra fit sæpe vicissim,

Cum miser ex animo lætatur corpore toto.

L. 3. v. 107.

P. 249. ἀεργία ἢ ἐ πλείων] πλείων *Bas.*

Ibid. δόξαν --- πότερον ἀεργίας] Ita statuit *Pythagoras*, teste *Laert.*

L. 8. 33. & similiter ejus discipuli in ipsorum *Fragment.* *Ed. Gale.* p. 30, 33, 45. *Platonis* hac de re dicta vide supra ad p. 164. & not. ad locum.

P. 250. ἔστιν ὅτι πλείον] ἔστιν ὁ, π πλείον *Basf. 2. Turneb.* Idem quoque, nisi cum Serrano ἔστιν ὅτι malis, legendum conjicit Stephanus. At satis sana est lectio vulgata.

P. 251. πάχειν ταῦτα] πάχειν AN ταῦτα *Stob. Ecl.* uti nos legendum conjecimus.

P. 252. ὡς ἐκ χειρὸς] οἷον ἐκ *Steph. MSS. & Basf. 2.* At potius, præeunte *Stob. Ecl. & Aristip.* legendum οἷον — ἔλκεν. Certe nisi particulam ἐκ deleas, necesse erit ut cum Stephano ἔλκεν reponendum statuas.

Ibid. καὶ πάντοτε] καὶ ψάλλοιτο Stob. Ecl.

P. 253. Στήθος ᾗ &c.] Locum hunc ex *Odyss. L. 20. v. 17, 18.* petitum affert item Noster de *Rep. L. 4. p. 306. Ed. Cant. &* exinde similiter fere de animo ratiocinatur, ἐνταῦθα γὰρ δὴ σαφὲς ὡς ἔπρεον ἵππων ἐπιπλήθον ποιήσκειν Ομηροῦ, τὸ ἀναλογιστέον ἀλλ' ὅτι βελτίονός τε καὶ χείρονος, καὶ ἀλογίστως θυμαμένον. Laudat etiam *ibid. L. 3. p. 172.*

Ibid. σώματος παῖν] παῖν καὶ τῶν Basf. 2. & Stob. Ecl.

Ibid. ἀρμονίαν πνῆ] Excepta duntaxat harmonia Pythagorica, quam in Timæo p. 37. probat, & quæ toto cælo ab hac, uti supra ad p. 231. notavimus, discrepabat. Vide Proclum in Timæum L. 3. p. 178.

Ibid. ἔπει — Ομήρου θίω ποιητῇ] Hinc quantum semper Homeri apud Platonem valuit auctoritas, colligit Proclus in Comm. ad Lib. de Rep. p. 392.

P. 254. Ἀρμονίας --- Θῆοδῶκε] Respicit ad Amphionis, qui lyrae suæ harmonia muros Thebarum condidit, fabulam. Simmias itidem fides sua harmonia corpus humanum constituebat. DACIERIUS. --- At aliud omnino secundum Olympiodorum, & uti ex verbis proxime sequentibus satis patet, in animo habuit Socrates, ad Harmoniam nempe Veneris filiam & Cadmi uxorem, (de qua Hesiod. in *Theog. v. 937, 975.* Euripid. in *Phæniss. v. 839.* Apollod. *Mytholog. p. 137.* alique) ob ipsius cum re de qua agebatur nominis similitudinem, alludens. Tam Cebetis, quam Simmiae objectiones cum imaginibus a communi ipsorum patria petitis comparat.

Ibid. καὶ Κάδμου] Cebetem quasi Cadmum alterum exhibet, quod ex ipsius sententia homines postquam humo conditi essent, tanquam dentes serpentis a Cadmo interfecti, alia quidem forma reviviscerent, at brevi tamen, Cadmæorum instar hominum, omnino perirent.

Ibid. πάννυχοι ἔν ἀτόπῳ] πάννυχοι μέντοι ἀτόπῳ Steph. MSS. πάννυχοι ἔν ἀτόπῳ Basf. 2.

Ibid. μὴ μίχα λέγε &c.] Similiter Homerus,

Ω Πόλυτρεσδά φιλοκέρτομε, μὴ ποτὶ πάννυχοι

Εἰκὼν ἀφραδίας μίχα ἐπείν, ἀλλὰ θεοῖσι

Μῦθον ἐπιτρέψα, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσι.

Odyss. L. 22. v. 287 &c. φιλέει γὰρ, ex vulgi veterum opinione, ὁ θεὸς καὶ ὑπερέχοντι πάντῃ καλέειν, uti dicit Artabanus apud Herodot. L. 7. 11. qui & notat maximum exercitum a minori nonnunquam superari, ἐπείν σφι ὁ θεὸς ΦΘΟΝΗΣΑΣ φόβον ἐμβάλλει. Hanc autem de θεῶν βασιλείᾳ

notio-

notionem damnat Aristoteles in *Metaph.* L. 1. c. 2. p. 267. Vide item Plutarch. *de Herodot. Malignitate*, p. 857. De Nemefi, quam huic superba quæque frangendi provinciæ præfecerunt veteres, poetarum aliorumque dicta passim obvia.

P. 257. *μισέσασθον*] *μισέσασθον* Cyrillus.

Ibid. *σηπιδόνα πινά λαβῶν*] Ne quis miretur, cur animalia *σηπιδόνι* nutrirī dicantur. Κατὰ *σηψιν* enim, secundum medicos, uti notat Athenæus, L. 7. c. 1. p. 276. ἡ *πίψις*, putredine nempe cibi fit concoctio: ideoque, inquit Galenus in *Hippocr. Aphorism.* L. 6. 1, παλαιὰ τις ἢ συνήθεια τέτοις τοῖς ἀνδράσιν ἀσηπία καλεῖν, ὅπερ ἡμεῖς ἀπεπτε λέγομεν.

Ibid. ὡς τινες ἐλίσθον] Inter alios medicorum princeps Hippocrates, qui semper, teste Galeno *de Hippocr. & Platon. Placit.* L. 8. c. 7. dicere solebat, τὸ σύμφυτον θερμὸν, μίχλον δὲ, uti idem paulo infra, ἐκ θερμότητος τε καὶ ψυχρότητος, αἰτιώτατον εἶναι πάντων τῶν φυσικῶν ἐργῶν. Vide item Hippocratem ipsum, *de Dieta* L. 1. 11. ubi alimenti in ventre concoctionem διεξόδω πνύματι ψυχρῷ καὶ θερμῷ potissimum tribuit, & ex calore de quo supra Galenus, τὰ φυσικὰ animalium ἐρεῖα derivat. Neque aliter Pythagoræi secundum Platonem in ipsius *Timæo* p. 77, 78, 79.

Ibid. τὸ αἷμα ἐστὶν ὃ φρονῶμεν] Hoc Empedocli placuisse tradit Cicero in *Tusc. Disp.* L. 1. 9. & recentiores alii. Eum tamen sanguinem, non ipsum esse animum, sed animi duntaxat sedem existimasse recte notavit Cl. Davisius; qui & hanc, de qua hic agitur, sententiam Critiæ, famoso isti atheo ac triginta tyrannorum primipilo, auctore Aristotele *de Anim.* L. 1. 2. & suffragantibus veterum aliis, adjudicat.

Ibid. ἢ ὁ ἀήρ] Anaximeni dogma hoc tribuit Plutarch. *de Placit. Philosoph.* p. 876. itemque τοῖς ἀπὸ Αναξαγόρου, p. 898. Anaximandro autem, Anaximeni, Anaxagoræ & Archelao, Theodoret. *Therapeut.* p. 545. Idem denique Diogeni (nempe Apolloniatae,) uti & aliis quibusdam, placuisse tradit Aristot. *de Anim.* L. 1. c. 2.

Ibid. ἢ τὸ πῦρ] Ex Heracliti ejusque discipulorum sententia. Hujusmodi enim ipsius ἀναθυμίασιν apud Aristot. *de Anim.* L. 1. c. 2. fuisse constanter tradunt veteres. Leucippus quoque & Democritus, teste ibidem Aristotele, πῦρ τε καὶ θερμὸν φασὶν αὐτὴν εἶναι, animamque & ignem ex atomis similibus constituunt. Nec prætereundus est Hippocrates, qui, utpote & ipse Heracliticus, de eo qui homini inest calore, ἐν τέτῳ (inquit) ψυχῇ, νόος, φρόνησις, αὐξήσις &c. --- τῷτο πάντα ἀπὸ παντός κυβερνᾶ. *De Diet.* L. 1. 11. Stoicos denique Heraclitum hac in re, uti & in physicis plerisque ejus dogmatibus, secutos esse notissimum est.

Ibid. Καὶ αὖ τέτων] αὐτῶν τοιούτων Cyrill.

P. 258. ὡς δὲ ἐμαυτῷ] ὡς ΓΕ Euseb. & Cyrill.

Ibid. ἐδοκεν] τότε] ἐδοκεν ποτὲ Cyrill.

Ibid. ἀ πρὸ τῶ] ἀ πρὸ τέτων Cyrill. Ed. Spanhem. ἀν πρῶτον idem, Ed. Aubert.

Ibid. πᾶ ἀντῶν οἰκῶν ἐκείνῃς] Hæc a Socrate secundum vulgarem istam Anaxagoræ doctrinam dicta videntur. Ita enim de ejus hac in re sententia Plutarchus, Εἰδοκεῖ γὰρ αὐτῷ δ' ἀπορώτατον εἶναι, πῶς ἐκ τῆ μὴ ὄν-
 τῃ δύναται τι γίνεσθαι, ἢ φθίρεισθαι εἰς τὸ μὴ οἶν. τῷ φησὶ γὰρ ἀποφαινομένη
 ἀπλὴν ἐ μνοειδῆ, οἷον τὸ Δημήτριον ἄλῃον, τὸ ὕδωρ πίονις· καὶ ἐκ ταύτης τῆ
 τῷ φησὶ τῆ φησὶ. θάλασσα, φλὺξ, ἀρτηρία, νεύρα, ὀστέα, καὶ τὰ λοιπὰ μέλη. τῶ-
 ντων ὅν γινώσκων, ὁμολογητέον εἶναι ὅτι ἐν τῇ τῷ φησὶ τῇ ἀποφαινομένη πάντῃ ἐστὶ
 πᾶ ὄντα, καὶ ἐκ τῶ ὄντων πάντα αὐξάνει, καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐστὶ τῇ τῷ φησὶ μέλη ἀ-
 ρατῶν θνητῶν, καὶ νεύρων καὶ ὀστέων, &c. *De Placit. Philos.* L. I. c. 3.
 Similiterque de Anaxagora Lucretius,

*Ossa videlicet e paucillis atque minutis
 Ossibu' : sic & de paucillis atque minutis
 Visceribus Viscus gigni ; Sanguenque creari,
 Sanguinis inter se multis coeuntibu' guttis.*

L. I. v. 835 &c.

Idemque, obscurius licet, Aristot. in *Phys.* L. 3. c. 4. & in L. I. *de Gen. & Corrupt.* prope init. Vide etiam quæ nos supra ad p. 194. de Anaxagora notavimus.

P. 259. αὐτὴ αὐ αἰτία] αὐτὴ αὐ αἰτία *Aristip.*

Ibid. ἐναντία γὰρ γίγνεται] &c.] Εἰ πᾶντα εἶδη αἰτία τῷ αὐτῷ ὅτι αἱ γί-
 νοῖτο, πῶς ἢ τε σωώδες ἐ ἢ ὁρίσας ἐναντίας ὅτι αὐτὸ ποιοῖσι ; *OLYMP.*

Ibid. γίγνεται ἢ τότε αἰτία] γίγνεται τότε ἢ τότε *Bas.* 2.

P. 260. ἄλλο οὐδὲν, ἐνὶ λόγῳ] ἐν ὀλίγῳ *Ald. Bas.* ἄλλο οὐδὲ ἐν ὀλίγῳ
Turneb.

Ibid. λέγοντος ὡς ἄρα νῦν &c.] Hoc in initio operis sui ab Anaxagora dictum fuisse supra in not. ad p. 194. monuimus. Tantamque is exinde famam consequabatur, ut Nῦν ideo ipsemet, teste Laertio in ejus *Vita*, aliisque, cognominatus esset ; & cum cæteris Ionicæ disciplinæ philosophis comparatus, οἷον νήφων (uti loquitur Aristoteles in *Metaph.* L. I. c. 3.) ἐφάνη παρ' ἐκῇ λέγοντας τὸς ἀσπίτερον. Hujusce autem sententiæ Hermotimum Clazomenium auctorem secundum nonnullos fuisse tradit idem ibid. An vero Thales etiam idem antea dixisset, vide *Cudworth.* p. 123, 124. auctoresque a Davisio ad *Cic. de Nat. Deor.* L. I. II. laudatos.

Ibid. ἐκαστον πᾶντα ταύτη] Non πᾶντα apud *Euseb.* legitur, sed πᾶν-
 τα, quod participium tamen ut recipi posset, expungenda esset copu-
 lativa particula ante ἐκαστον. *STEPH.* — At tali minime opus est muta-
 tione.

Ibid. ὅπῃ γίγνεται] ὅπῃ ἢ γίγνεται *Euseb.*

P. 261. πλατῆναι ἐστὶν ἢ σφαιρῶν] Hac enim in re duo isti qui Anaxa-
 goram in Schola Ionica proxime antecesserant, Anaximander & Ana-
 ximenes, dissentiebant, hic terram πλατῆναι sive τεταπλομένην esse sta-
 tuens, ille κύλινδρον sive cylindro, quam figuram vox σφαιρῶν potest deno-
 tare, eam assimilians. Vide Plutarch. *de Plac. Philos.* L. 3. c. 10. *Euseb. Præp. Evang.* L. I. 8. & *Hist. Philos.* Galeno falso ascriptam.
 Laer.

Laertius tamen Thaletis opinionem, terram scilicet σφαιροειδῆ esse, quæ & hoc sensu προγγύλη recte dicatur, Anaximandro tribuit. Anaximenis notionem, uti infra videbimus, sequēbatur Anaxagoras.

Ibid. ἐὶς ὃν μέσῳ] Secundum vulgo receptam in Schola Ionica, & ab aliis etiam quibusdam philosophis, doctrinam.

Ibid. περισκευασμένη ὡς ἐκείν' ὑποσησόμενος] περισκευασμένη ὡς οὐκ ἐπὶ ποθέων, *Eustath. in Odyss.* L. 2. p. 1450. ubi hunc locum, ex memoria, ut videtur, laudat, ut ποθέων pro ποθήων Atticum esse ostendat.

P. 262. ἐκείνῳ ἢ αὐτὸν] αὐτῶν *Euseb.* in Edd. Deest vero pronomen hoc in ejus MS.

Ibid. Ἀπὸ δὲ θαυμάσις] Ὑπὸ δὲ mavult Stephanus, atque ita locum hunc interpretatur, *A mirifica illa spe ducebar, quum ecce in illo legendo progrediens &c.* Similiterque Ficinus. At potius cum Serrano & Dacierio vulgatam lectionem, quæ alium prorsus sensum exhibet, sequendam judico. Verba enim ἀρχόμεν φερόμεν hominem qui votis suis ex- cidit, & a cursu instituto deturbatur, magis proprie denotant, quam cum qui spe aliqua in eo prosequendo ducitur.

Ibid. ἐπεὶ δὲ περὶ αὐτῶν] ἐπὶ ᾧ *Euseb.*

Ibid. τῷ μὲν γὰρ ἔδεν χρώμενοι] Eandem prorsus de eo sententiam fert Aristoteles, Ἀναξαγόρας μηχανὴν χρῆται τῷ Νῷ ὥς τὴν χρυσοποιίαν καὶ ὅταν ἀπορήσῃ ἀπὸ πῦρ αἰτίαν ἐξ Ἀνάγκης ἐστὶ, τότε ἔλκει αὐτὸν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις πάντα μέλλον αἰετᾷται τῷ γνομένῳ ἢ Νῷ. *Metaphys.* L. 1. 4. Et itidem, ut recentiores alios omittam, Clem. Alexandrinus, Καὶ Ἀναξαγόρας ὡς ὁ Νῦν ἐπίστησεν τὸν Νῦν τοῖς πρῶτοις ἀρχαῖς· ἀλλ' ἐδὲ οὗτος ἐπὶ τῇ ἀξίᾳ τὴν ποιητικὴν, δίδως τινὰς ἀνοήτους ἀναλωτὰς σὺν τῇ τοῦ Νῦ ἀπερρίπτῃ καὶ ἀνοίᾳ. *Strom.* L. 2. p. 364. Vide item Nostrium *de Leg.* L. 12. p. 967.

Ibid. ὡς περὶ ἂν τις λέγων] ὡς περὶ ἂν *EI* τις *Euseb.*

P. 263. ὡς περὶ αὐτῶν] περὶ αὐτῶν *Euseb.* MS. περὶ αὐτῶν idem, Ed. Steph.

Ibid. φωνὰς τε καὶ αἰρέας] Varias hujuscemodi de Vocis causa opiniones, quales hic ridet Socrates, vide apud Plutarchum *de Plac. Philos.* p. 902. alibique.

P. 264. ταύτῃ γὰρ περὶ αὐτῶν] ταῦτ' ἂν γὰρ *Euseb.* in Ed. ταῦτα ἂν γὰρ idem in MS. Perperam utrumque.

Ibid. τὸ γὰρ μὴ διελίδαι] Inferendum hic videtur verbum aliquod. Forfan reponendum τὸ γὰρ ἂν *EI* H μὴ διελίδαι &c. M.

Ibid. τὸ γὰρ μὴ διελίδαι οἷόν τ' &c.] Smiliter prorsus Noster in *Timæo*, ubi postquam ignem aliasque physicas quasdam & secundas, quas vocant, causas enumerasset, hæc summo dignissima philosopho habet, Ταῦτ' ἂν πάντα ἐστὶ τῶν ζωνταίων, οἷς θεὸς ὑπερηγεῖται χρῆται, πῶς δὲ αἱ καὶ τὸ διωκτὸν ἰδίαν ἀποτελῶν. δεξιᾶται δὲ ὑπὸ τῶν πλείων οὐ ζωνταίων ἀλλ' αἰτιαται ἅπαν τῶν πάντων, φύσιν καὶ θεμαίνοντα, πηγύνεται τε καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπερραζόμενα. λόγον δὲ ὑδὲν ἐδὲ γὰρ εἰς ὑδὲν διωκτὰ ἔχειν ἐστὶ. *Tim.* p. 46.

Ibid.

Ibid. ἀποτίει ὁμῶς] ὁμῶς, uti nos legendum coniecimus, habent Ficini Codd. & Stob. in *Ecl.*

Ibid. ὁ μὲν τις δίνη &c.] Non incelebris hæc inter Ionicæ disciplinæ philosophos, aliosque quotquot Terram in mundi medio ponebant, erat quæstio, quanam vi sede sua maneat; cujus rei duas, quæ tunc temporis potissimum assignabantur, causas hic perstringit Socrates. Primam Empedocli tribuit Aristoteles, Οἱ δὲ, ὥσπερ Εμπεδοκλῆς, τὴν τῷ οὐρανῷ φορὰν κύκλῳ περιέχουσιν καὶ θάττοι φερομένην, τὴν δὲ γῆς φορὰν καλύειν· καὶ ἀπὲρ τὸ ἐν τοῖς κυάτοις ὕδαρ. καὶ γὰρ τῶτο, κύκλῳ ὁ κυάθῃ φερομένη, ποικίλεις κῆτω ὁ χαλκῷ γινόμενον, ὅμως ἔχει φέρεσθαι, καὶ τὴν αὐτὴν αἰτῶν. *De Caelo* L. 2. 13. De ea vero, quæ hic proxime sequitur, altera, idem ibid. Αναξίμεινός δὲ καὶ Αναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἰῶνι εἶναι φασὶ τῷ μένειν αὐτῇ. ἔστι δὲ τίμνειν ἀλλ' ἐπιπωμαπίζειν τὴν αἶρα τὴν κῆτωσιν ὥσπερ φαίνεται τὴν πλάτος ἔχοντα τὴν σωματικὴν ποιῶν. ταῦτα γὰρ καὶ πῶς τὰς ἀνέμους ἔχει δυσκινήτως ἀλλ' ἐπὶ ἀντίρροισιν. ταῦτα δὲ τοῦτο ποιῶν τὴν πλάτος φασὶ τὴν γῆν πῶς τὴν ὑποκείμενον αἶρα· τὴν δ' ὅσα ἐχέτω μεταστῆναι τοπον ἰσχυρὸν, ἀπὸ τοῦ κῆτωσιν ἡρεμῶν, &c. Secundum Thaletem vero, ut id obiter notem, infinitæ aquarum congeriei (unde isti omnia) ligni instar, innatat Terra.

P. 265. ὥσπερ κρηδῶν πλάττει] Recte hic ad istorum de Terræ forma opinionem exprimendam latæ cujusdam κρηδῶν five matræ imagine utitur Socrates. Anaxagoras enim (neque hac in re a cæteris supra memoratis dissentire videtur) teste auctore *Lib. de Philosoph.* Origeni falso adscripti, statuebat εἶναι αὐτὴν κυλῆν, καὶ ἔχειν ὕδαρ ἐν τοῖς κυλῶμασι, vel, uti tradit Laert. in ejus *Vita*, ἐπὶ τῇ γῆς πλατείᾳ οὐσῃ τὴν θάλασσαν ὑπερῆναι. Et similiter, secundum auctorem primo memoratum, Archelaus ejus discipulus & Socratis in Physicis præceptor eam tanquam κύκλῳ μὲν ὅσον ὑψηλὴν, μέσσην δὲ κυλῆν exhibebat.

Ibid. αἶρα ὑπερέδει] Quidni ad hanc præceptoris sui opinionem Euripidem, Scenicum illum, uti vulgo audit, Philosophum, in *Troad.* v. 884 &c. occulte respicere dicamus?

Ὡ γῆς ὄχημα, καὶ πῇ γῆς ἔχων ἔδραν,
Ὅπως ποτ' εἴ σὺ δυσόπαστος εἰδέναι,
Ζεὺς, &c.

Ibid. βίλυσται αὐτὰ τεθῆναι] Ita, suffragante *Aristip. Bas.* 2. & *Euseb.* edidi. Ficinus legisse videtur αὐτῇ. Utrovis forsan modo recte satis. Vulgatæ certe lectioni, quæ αὐτῇ exhibet, præstat utraque.

Ibid. ἐγὼ μὲν ἔν ταιαύτης] *THE* ταιαύτης *Bas.* 2.

Ibid. ὅπη ποτ' ἔχει] ἔχει *Ald. Bas.*

Ibid. τὸν δεύτερον πλῆν] De dicto hoc περιμεινόμενι ita in *Thrasyleonte* Menander, *Ed. Cler.* p. 86.

Ὁ δεύτερος πλῆν ἐστὶ δὴ περὶ λεγόμενον,

Ἀν δ' ἐπὶ τῇ πῇ πῶς, ἐν κωπασί πλῆν.

ubi, si ab omnibus doctorum ad locum conjecturis liceat recedere, verum secundum ita emendandum censeo.

Αν δ' αὖτις πῆς ΟΥΡΙΟΥ, κόπαισι πλέει.

Quod suadet hoc Eustath. in *Odyss.* L. 2. ad finem p. 1453, διὐτις πλέει λέγει, ὅτε δ' αὖτις πῆς ΟΥΡΙΟΥ κόπαισι πλέει. Hinc autem facili translatione generatim, nti notat Phavorinus, dicitur ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τε πρᾶττοντων· κηρύσσον οἱ ἀλγυμερόντες κατὰ τὸ πρῶτον πλέει ἀσφαλῶς παρεσκαδάζονται καὶ τὸ διῦτιρον.

Ibid. ἢν περὶ ἀλγυμερόντων] Corruptus videtur hic locus. Ficus pro-nomen ἢν non agnoscit, & post περὶ ἀλγυμερόντων plenius distinguit. At melius, opinor, procedet oratio, si mecum pro ἢν rescribas ἢ, cui suf-fragari videtur *Aristip.*

P. 267. καὶ ἔτι πάλιν &c.] Vide quæ supra in not. ad pagg. 176. & 198. observavimus.

Ibid. διὐτις μετέχει] Εν τῷ Φαίδωνι ἔτω λέγει, ὡς καὶ τὸ εἶναι καὶ τὸ γίγνε-σθαι αἴτια τὰ εἶδη ἐστί. καίτοι τὸ εἶδός ἐστιν ὄντων, ὅμως ἔστι γίγνεσθαι τὰ μετεχόντα, ἢν μὴ ἢ τὸ κινῆσθαι καὶ πολλαὶ γίγνεσθαι ἑτέροι, οἷον οἰκία καὶ δακτύλιος, ὧν οὐ φά-μεν εἶδη εἶναι, &c. *Aristot.* in *Metaph.* L. I. c. 7. idemque ibid. τὸ δὲ λέγειν παρεδύνματι αὐτὰ [nempe τὰ εἶδη] εἶναι, uti Noster in *Timæo*) καὶ μετέχειν αὐτῶν τὰ καὶ, κενολογεῖν ἐστὶ, ἔστι μετεχόντος λέγειν ποιητικῶς. Ea-demque infra L. II. c. 5. occurrunt. Hujusce vero μεταχῆς suæ me-minit Noster in *Phædro* p. 211. Laudant item passim ejus discipuli.

P. 268. καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ διὰ χειρὸς ζῶματι] Hinc notat Aristoteles, τὴν μίμνησιν, — ἥτις ἂν εἴη, τὸ εἶδός, ἀφ᾽ ὧν ἐν κρινῶ ζῆται. *Metaph.* L. I. c. 6. p. 272.

P. 270. τὴν πρὸς θεοῖς αἰτίαν &c.] Conf. Nost. supra p. 258, 259. & vide quæ de hac re fusius disputat Aristoteles, *Metaphys.* L. II. c. 6, 7 & seq.

Ibid. ἢ χαλεπότερος, τὴν χάριν] ἢ ἀχαλεπότερος *Bas.* 2.

Ibid. ὅτι σὺ οἶδας] ὅτι σὺ οἰόμεθα *Bas.* 2.

P. 272. Αλλὰ γὰρ &c.] Stephanum hic secuti sumus. At potius cum *Ficino* & *Edd. Vett.* hæc affirmative sine interrogatione accipienda sunt.

P. 273. σμικρότητα περιέχων] σμικρότητα ὑπερέχων *Edd. Vett. Aristip.* & *Ficinus*.

P. 275. Οὐδ', ἔφη ὁ Κρίων] Οὐδ' αὖ, ἔφη *Bas.* 2.

Ibid. Εἰ δὲ καὶ τὸδε &c.] Καὶ εἶδη περιέλασθαι καὶ τὰ σπουδαίοντα εἶ-δειν, ἵνα μὴ διαφύγῃ τὰς ὑποθέσεις ἢ ψυχὴν, ἥτις ἀπλὴν ζωὴν ὑποφύειτο, κα-τὰ τὰ ἀπλᾶ εἶδη, τὸ αὐτὸ θεμελίον καὶ τὸ αὐτὸ ψυχρὸν, οὐτε εἶσαν μὲν ζωῆς ἐσιωμήνην, κατὰ τὰ πῦρ μὲν θεμελίος ἐσιώπων. *OLYMP.*

P. 276. θεμελίον τι καλεῖται] Ita *Ald. Bas. Aristip.* & *Ficini Codd.* Vulgo autem καλεῖται & cum verbo σπουδαίοντα constructum.

Ibid. ἐν τοῖς δὲ ἴσως] ἐν τῷδε *Ficini Codd.* & *Bas.* 2.

P. 277. τῷ τε αὐτῷ ὀνόματι] Scribendum αὐτῷ, quum intelligendum sit τῷ ἰαυτῷ ὀνόματι. *STEPH.* — Ita etiam *Aristip.* & *Ficinus*, cujus hic versionem secuti sumus.

P. 278. τὴν αὐτὴν ἰδέαν] Ita *Ald. Bas.* Vulgo αὐτῇ.

Ibid. ἐν αὐτῇ αὐτῇ δὲ καὶ] Misere hic in *Edd. Vett.* turbata omnia. ἐν αὐτῇ

ἐναντίος αὐτῷ δῖνος, *Ald. Bas. 1.* similiterque *Turneb. & Bas. 2.* nisi quod illa pro δῖνος habet δῖνος, hæc vero ἀντὶνός. *Ficinus* denique, *sed etiam contrario illi sit opus.*

P. 279. ἢ ἂν τὸ αὐτὸ ἀπερραῖζῃ] Ita *Ald. Bas. & Aristip.* Vulgo ἢ ἂν &c. Ibid. ἐργάζετο δὲ γὰρ ἡ ψυχὴ;] Mallem hic, deleto articulo ἡ, verbum ἐργάζετο passively accipere. *M.* — Similiterque in versione sua *Aristippus.*

Ibid. ἐπὶ τῇ τῆς ἀρετῆς] Ita *Ald. Bas.* Vulgo ἀρετῆς.

Ibid. ἐλεῖν ὡς] *Edd. Vett. Aristip. & Ficinus* ὁλοκαύσαι.

P. 280. ἐφ' ὃ, πᾶν αὐτὸ ἴη] ἐφ' ὃ, τὸ ἂν αὐτῷ ἢ *Steph. MSS. & similiter Aristip. & Cornar.* nisi quod αὐτὸ habent.

Ibid. τὸ ἐπιφερόμενον] Τὸ ἐστὶν, τὸ συμπεφυκὸς αὐτῷ εἶδος. *OLYMP.*

Ibid. τὸ διπλάσιον] sit licet quinarum duplum; vel quippe quod duplum est. Duplum enim numeri cujusque integri necessario ἀρῶν est.

Ibid. ἀλλὰ ἐναντίον] nempe τῇ ἡμίσει.

Ibid. ἀλλὰ ἀλλο, μιμνήσκος ἐμὲ] ἀλλὰ μιμνήσκος ἐμὲ *Aristip. & Cornar.*

P. 281. ὃ ἂν πᾶν ἐν τῷ σώματι] Videndum annon scribendum sit, ὃ ἂν πᾶν σώματι ἐγγένηται, aut certe ὃ ἂν σώματι πᾶν ἐγγένηται, ut paulo post legitur: qua etiam forma postea ὃ ἂν δεξιμῶν πᾶν ἐγγένηται. Mutato autem duntaxat accentu, si scribamus ὃ ἂν πᾶν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, videndum an ita defendi possit, ut dicamus implicitas esse has particulas; & dictum esse ὃ ἂν πᾶν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, pro ὃ, πᾶν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται. Sed enim potius scripsisset, ut opinor, πᾶν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, (id est, πᾶν ἐστὶν ἐκείνο ὃ ἐν ἐγγένηται σώματι) ideo vel hanc lectionem vel primam illam genuinam esse arbitror. *STEPH.* — ὃ ἂν πᾶν *Edd. Vett. & itidem infra,* ubi pro ὃ sæpius occurrit ὃ. Primam autem ipse *Stephani* conjecturam verissimam arbitror. Voculas enim ἐν τῷ ex vitiosa præcedentium ἂν πᾶν repetitione ortas verisimile est.

Ibid. Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ &c.] Ἡ ἀπείριστος ἀρετὴ ἐστὶν ἐν τῷ ὑποτίστον τοῦ αὐτοῦ συλλογισμῶν. ἡ ψυχὴ ὃ ἂν παρὰ τῶν τούτων ἐπιφέρει. πᾶν δὲ ὃ ἐπιφέρει πᾶν, ἀδελφὸν ἐστὶν ἐναντίος αὐτῷ. ἡ ψυχὴ ἀρετὴ ἀδελφὸς ἐστὶν ἐναντίος ὃ ἐπιφέρει. τὸ ἐναντίον ἐστὶν ἐναντίος, γινώσκω. ἡ ψυχὴ ἀρετὴ ἀδελφὸς γινώσκω. *OLYMP.* Conf. item *Xenoph. K. Π. Ed. 4° p. 655. Max. Tyr. Ed. Nov. Diff. 15. 5. & Alcibiades de Doctr. Plat. c. 25. sub init.*

P. 284. καὶ αἰδίου ὄν] Particulam καὶ non agnoscunt *Ald. Bas. 1. Stob. in Ecl. aut Ficinus.* In *Bas. 2.* deest ὄν.

Ibid. ἀνθρώπων γὰρ ἀνθρώπων ΤΕ γὰρ *Ald. Bas. & Stob. in Ecl.*

P. 285. Αλλὰ μὲν, ἢ δὲ ὅς &c.] Hujusce *Simmia* responsionis gemina fere est illa, quam de hac ipsa re a disputantium altero in *Tusc. Diss. L. I. II,* prolatam fingit *Cicero.* Postquam enim ab illo altero, qui animi immortalitatem tuebatur, dictum esset, *Quid tibi ergo opera nostra opus est? num eloquentia Platonem superare possumus? Evolve diligenter ejus cum librum qui est de Animo: amplius quod desideres, nihil erit:* Is, nostri instar *Simmia*, respondet; *Feci mehercule, & quidem sæpius, sed nescio quomodo, dum lego, adsentior: cum posui librum, & mecum ipse*

se de immortalitate animorum cœpi cogitare, adfensio illa omnis elabatur. Quod cum ita sit, atque hunc Nostri locum ob oculos habuisse videatur Cicero, minus forsitan necesse est, ut cum Viro Eruditissimo (*Diog. Leg. Mos. L. 3. f. 3.*) hæc ab eo ideo dici existimemus, quoniam sincere nihil de animorum immortalitate, si Platonis ipsius sententiam spectes, in hoc dialogo continetur, sed ficta hic ac fucata omnia, & ad fidem τῶν ἑξῶ duntaxat captandam speciose composita. Alia nempe hic diferte indicatur ratio, cur discipuli Ciceroniani, cum librum posuisset, & secum ipse de immortalitate animorum cœpisset cogitare, adfensio illa omnis elabatur. Quidni enim is cum Simmia nostro, utcumque, dum Phædonem legit, ἐκ ἑξῆς ὅτι ἀπαιτῇ, ideoque adfentiri cogatur; cum tamen, libro amoto, τὸ πλεῖν ὧν οἱ λόγοι εἰσι μέγιστος, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη αὐτοῦ ἐνέργεια ipsius obversetur animo, totus in hisce cogitationibus hæreat, omnemque demum rei supra ipsius, ut videtur, captum positæ fidem paulatim derogat?

P. 286. καὶ ἐκ πηγῶν ἡμῶν] ὑμῶν *Aristip. & Ficin.*

Ibid. Αλλὰ τόσ', ἔφη, &c.] Οἱ τριῶν μερῶν τὸ ἀγαθόν, τὸ τρίτον ἐστὶν ἡ νεκυία. ὅπ' σκοπὸς τῆς διαλύσεως τὴν χωρεῖσθαι ἀποδύναμι διαγωγὴν ψυχῶν ἀπὸ τῆς δι' εὐνοίας, ἥ ἢ καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὴν βίον, καὶ τὸ [lege ἦ] καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ τελευτήσαν. ἡ [lege ὅπ'] ἐπὶ νεκρῶν μυστικῶς λέγει, ἀλλ' ἔναι καὶ πρὸς μακροῦς. ὅτι τριμερὲς καὶ ὁ μῦθος· τὸ μὲν πρῶτον, ἔννοια λόγων πρὸς τὸς ἀνθρώπους· τὸ δὲ δεύτερον, ἀντιλήψεις τῆς γῆς ὅσας καὶ οἱ αὐτοὶ τυγχάνουσιν· τὸ δὲ τρίτον, διακομὴ τῆς ψυχῶν εἰς τὰς πεσοχημέσας λίξεις. [L. λίξεις.] ὅπ' ἐκ τριῶν ἡ νεκυία συνείσκει, [supple ἐκ τῆς διανοουμένης,] ἐκ τῆς διανοουμένης, ἐκ τῆς τόπων ἐν οἷς ταῦτα. τριῶν δὲ ὅσων νεκυῶν εἰς ἐκείνης τῆς ἐρημίας τριῶν μεμενημένης, ἡ μὲν ἀπὸ τοῦ κακοῦ ποιῶν τὸ λόγον, ἡ δὲ ἐν Γοργίᾳ ἀπὸ τῆς διανοουμένης, ἡ δὲ ἐν Πολυιδίᾳ ἀπὸ τῆς διανοουμένης. OLYMP. — Similes de inferis fabulæ, quarum hic meminit Olympiodorus, extant in *Gorgia* p. 523. & seq. itemque in L. 10. de *Rep.* Ed. Cant. a p. 337. usque ad finem.

P. 287. ὁ ἰγέρου δαίμων] De Geniis hīc secūndum veterum theologia m ita luculentissimū ipsius auctor Hesiodus,

Τοι ρὲ δαίμνες ἐῖσι, Δίος μεγάλα κ' βυλάς,
 Εὐθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας κ' αἰτίλας ἔργα,
 Ἥρω ἱσαήμεροι, πάντα φοιτῶνιες ἐπ' αἶαν.

Opp. & Dies, v. 122 & seq. & similiter *ibid.* v. 252. *Notissimum est*
etiam illud *Menandri*,

Ἀπαντῇ Δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστῇ
 Εὐδὸς ἡσυχία, μεταγωγὸς τῷ βίῃ
 Ἀγαθός.

Hicce addas *Cebetem* in *Tabula*, & *Nostrum* in *Cratylō* p. 397. in *Symposio* p. 202. & in *Timæo* p. 40. At infinitum esset varia auctorum hac de re loca recensere. Dudum etiam id præstiterunt quamplurimi.

Ibid. *ἄντι τῆς δέξ* | *ἄντι τῆς δέξ Aristip. Steph. MSS. & Bas. 2.*

Ibid. ὁ Αἰχύλου Τήλεφος]. De hoc dramate & loco hinc a Platone alii-
liisq[ue]

liisque laudato, adi Meurfium in *Æschylo* p. 27. & Stanleium in *Not. ad ejus Fragm.* p. 644.

Ibid. ἡ δ' οὐτε ἀπλῆ] Ο Σακράτης διχῶ δέκνυσι, φιλοσόφως μὲν, ἀπὸ τοῦ δειδοῦς τῆς ψυχῆς τῇ ἡμετέραν· μίᾳς γὰρ ἔσθ' ὁδὸς, μὴ ἂν διηγήται τῇ ἀγρίᾳ τῇ ἐκείνῃς, ἀπὸ τῇ ἐν τοιοῦτοis πρῶν τῇ ἐκείνῃς. OLYMP.

Ibid. οἷων τε καὶ νομίων] Ita *Steph.* MSS. *Ald.* autem *Bas.* 1. & *Aristip.* θυσίων τε καὶ νομίων. *Bas.* 2. vero θυσίων τε καὶ οἷων exhibet.

P. 288. ὅπερ ἐν τῷ παλαιῷ] Vide supra p. 218.

Ibid. ὑπὸ ἀνάγκης φέρεται] Eandem apud inferos *Ἀνάγκην* cum ipfius ἀπελάττω, in *L. 10. de Rep.* p. 344 &c. collocat Plato. Poetarum ac philosophorum quorundam de summo ejus imperio dicta collegit Stobæus in *Ecl. Phys.* L. 1. p. 10. Platonem interim, qui in *Timæo* p. 68. duas hasce causas τὸ ἀναγκάσιον & τὸ θείον distinguit, per *Ἀνάγκην* nihil aliud voluisse quam τὴν φυσικὴν rerum ποίησιν notat Proclus in *Theol. Plat.* L. 5. p. 314.

P. 289. ὅση δὲξάσεται] Geographos hic reprehendit, quod eam æquo minorem exhibebant. Paulo infra enim *παμμειγὰ πᾶσαι αὐτὸ* contendit. Primus autem, secundum Laertium *L. 2. 2.* qui certi aliquid de Terræ magnitudine statuere ausus erat, fuit Anaximander. Et ex ipfius, ut videtur, ætate tabulæ geographicæ Terræ ambitum complexæ vulgo describi solitæ. *Herod.* L. 5. 49. *Ælian.* V. H. L. 3. 28. Socratis discipulum, cæterorum instar philosophorum, γῆς ἀπάσης παλαιῶν mentionem exhibet Aristophanes, *Nub.* v. 206. De hac denique Platonis notione vide Proclum in *Timæum* p. 56.

Ibid. ὑπὸ πνοῆς πίπυσμα] πίπυσμα *Aristip.* & *Ficin.*

Ibid. οὐκ ἡ Γλαύκῃ τέχῃ] Contraria prorsus & absurda de hoc dicto statuerunt Suidas, Phavorinus, & omnes, quos vidi, adagiorum interpretes, quippe qui Γλαύκου τέχῃ & Οὐκ ἡ Γλαύκῃ τέχῃ misere inter se confuderunt. Notandum ergo est, hoc vulgare aliquod & quod nullo prorsus negotio conficitur, significare, illud contra pro re quavis difficili & artificiosa poni solitum. Hoc confirmant omnes, quas Marcellus apud *Euseb.* in *Lib. contra eum* p. 15, 16. affert, ipsius origines, quarum nulla Glaucum istum, quisquis demum fuerit, artificem tamen eximium fuisse non supponit. Idem etiam tam ex hoc ipso Platonis loco, quam ex simili altero in *Julian. Imp. Orat.* 2. Ed. Spanh. p. 67. satis liquet.

Ibid. οἷον πίπυσμα] πίπυσμα *Euseb.* *Aristip.* & *Ficin.*

P. 290. εἰ ἐστὶν ἐν μέσῳ] Ita eam collocari statuit Socrates apud *Æschinem* Ed. Clerc. p. 112. & Plato in *Timæo* p. 40. An vero ibi secundum hunc circa centrum suum volvatur, an prorsus quiescat, inter *Aristot.* *de Cælo*, L. 2. c. 13. & Proclum, *Comm. in Timæum* p. 280 &c. nequaquam convenit.

Ibid. μηδὲν αὐτῇ δεῖν &c.] Vide supra not. ad p. 264, 265.

Ibid. ἰκανὴν — τὴν ὁμοιότητά &c.] Εἰσὶ δὲ τινες οἱ ἀπὸ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μίμνειν, ὥσπερ τῇ δὲ χαίρειν *Ἀναξίμανδρος*· μὲλλον γὰρ οὐδὲν ἄνω ἢ κατωτέρω

τω ἢ εἰς τὰ πλάγια φέρεται, ἀποστέλλει τὸ ἐπὶ τῷ μέσῳ ἰδρυμένον, καὶ ὁμοίως πρὸς τὰ ἑξάκτα ἔχει· ἅμα δ' ἀδύνατον εἰς πανταπῶς ποιεῖν τὴν κίνησιν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. *Aristot. de Caelo* L. 2. c. 13. Eandem opinionem Parmenidi ac Democrito tribuit Plutarchus *de Plac. Philos.* L. 3. 15. Conf. item Simplicium ad hunc *Aristot.* locum fol. 129. & *Lib. de Philosoph.* Origeni falso tributum, in *Anaximandro*.

Ibid. ἀκλινὲς μένει] Forſan μένει in futuro. *STEPH.* — At ſæpiſſime pro futuro, etiam cum aliud, uti hic, aderit futurum, præſenti utuntur Attici. Sic in *Libb. de Rep.* Ed. Cant. v. 2. tria huiusmodi occurrunt loca, nempe p. 120. n. 1. 302. n. 4. 308. n. 2. quæ omnia, immerito, ni fallor, mendi poſtulata ſunt. His addas locum ſupra in *Apollog.* p. 91. l. 8. & in hoc dialogo p. 183. l. 3. Similia tam in cæteris ſcriptoribus Atticis, quam in SS. literis dudum notarunt alii.

Ibid. πρῶτον μὲν, ἢ δ' ὅς] πρῶτον μὲν ΔΗ &c. *Euseb.*

Ibid. αὐτὴν δὲ τὴν γῆν &c.] De hac Platonis notione agit Proclus in *Timæum* p. 282, 283. Et ridicule omnino, uti notat Origines, ὑπολαμβάνει ὁ Κέλσος τὰ πρὸς τὴν ἄλλης γῆς κρείττονος, καὶ ποτὶ τούτης διαφερέσης, ἀληφείναι ἡμῶς [nempe Chriſtianός] ἀπὸ πινῶν νομιζομένων αὐτῶν θείων παλαιῶν ἀνδρῶν, ὧς μέγιστα Πλάτων, ὅς ἐν τῷ Φαίδρῳ πρὸς τὸν Κριτῆα κειμένης ἔρεως φιλοſοφίῃς. *Orig. contra Celſ.* L. 7. p. 350.

P. 291. ὑποσέθεν] Nos itidem in craſſiſſima mundi regione collocatos eſſe dicit Balbus apud Cic. *de Nat. Deor.* L. 2. 6. Similia quoque Zenonis, Porphyrii, & Syneſii dicta notavit Gatakerus ad *Anton.* p. 344.

Ibid. τὰ ἄστρα χωρῶνται] ὁρῶντας i. e. ὁρῶντας *Turneb.* Ficinus vero utrumque, nempe χωρῶνται ὁρῶντας, legiſſe videtur.

P. 292. ἔχ' οἷς ἀναγ] οἷς ΤΕ ἀναγ *Euseb.* MS. & *Stob. Ecl.*

Ibid. καλῶς ἀνακύνεται] Non dubito quin ſcribendum ſit καλῶς ἀν ἀνακύνεται: ut καλῶς ἀν fit pro κατόψεσθαι. Incipiens autem participium a ſyllaba ἀν fecit ut omitteretur illa vocula ἀν. *STEPH.* — Hoc quodammodo confirmat *Euseb.* qui καλῶς ΔΗ ἀνακύνεται habet. ΔΗ enim cum ΑΝ propter fimiles literarum ductus facile confundatur.

Ibid. ἀναχίομαι] ἀνιχίομαι *Euseb.*

Ibid. γινῶναι ἀν ὅτι ἐκείνος &c.] Quid hic ſibi velit Plato, eſſe ἐκ παντὸς γινῶναι ῥάδιον, notat Celſus apud Origenem L. 7. p. 352.

Ibid. ἀληθινὸς ἕρως] ἀληθῆς *Euseb.* in Edd. ἀληθῶς idem in MS. & *Stob. Ecl.*

Ibid. τὰ παρ' ἡμῖν κείνη] κατὰ *Euseb.*

P. 293. μῦθον λίſειν καλὸν] μῦθον λίſειν, καλὸν ΚΑΙ ἄξιον *Ald. Baſ. & Ariſtip.* Longius autem abeſt *Euseb.* ἐπεὶ δὲ ἐκ μυθολογίῃν καλὸν, ἄξιον &c.

Ibid. ὡς περ εἰς διωδικῶς περιτοί σφαῖρας] Haſce eleganter deſcripſit Apollonius in *Argonautic.* L. 3. v. 135 &c. ubi Venus filio ſuo ſe daturam promittit

Σφαῖραν εὐτερέχαλον, τὴν ἐκ σὺν γε μέλιον ἄλλο

Χειρῶν Ἡφαῖſτιο καλῶς καταπύσσει ἄρειον.

Χρῆστα μὲν οἱ κύκλοι πτερόεντες, ἀμφὶ δ' ἐκείνῃ

D d d

Διπλόαι

Διπλόαυ ἀψίδες φειγνύεις εἰλίαντον].

Κρυπταὶ δ' ἰαφαὶ εἰσιν· ἐλὶξ δ' ἐπιδέδρομι πύσσας

Κυανίη. ἀπὲρ εἰ μιν ἐκὼς ἐνὶ χερσὶ βάλοις,

Ἀστὴρ ὧς, φλεγάθοντα δι' ἡέρος ὀλκὸν ἴησιν.

Ibid. ἐκλαμπροτέρων] Ita Edd. Vett. Aristip. & Stob. Ecl. Vulgo ἐκλαμπροτέρων.

P. 294. ἐν τῇ τ' ἄλλων χρωμάτων] Mallem τ' ἄνω χρωμάτων. M.

Ibid. ξυνηχὲς ποικίλον] ξυνηχὲς ΚΑΙ ποικίλον Euseb.

Ibid. ἀνάλογον τὰ φύσιν] ἀνάλογον τὰ τοιαῦτα φύσεως Euseb.

Ibid. ἀνθὴ καὶ τὰς κῆρυες] ἀνθὴ ἔχοντα τὰς κῆρυες Euseb.

Ibid. καὶ τὰς λίθους] βύβλος Euseb. in Edd.

Ibid. τὴν τελειότητα] τὴν τε λειότητά μανvult Stephanus: cujus conjecturæ non invitatus accessissem, nisi vox τέλειαν supra p. 292. vulgatæ lectioni adstipulari videretur.

Ibid. τέτων χαλκίω] Ficinus legisse videtur κάλλιον.

P. 295. ὄντα πολλαὶ πληθεῖ] ὦν τὰ πολλαὶ πληθὴ Euseb. ubi & πολλαχῶ pro πανταχῶ.

Ibid. αὐτὴν ἰδεῖν, εἶναι] αὐτὴν ΔΕΙΝ εἶναι Euseb. in Edd. idem in MS. δεῖ.

Ibid. τῷτο ἐκείνους τ' αἰθέρα] Ita Bas. 2. & Ficini Codd. quibus adfentiunt Steph. MSS. Aristip. & Stob. Ecl. nisi quod τῷτο omittant. Vulgo τῷτο ἐκεῖ τ' αἰθέρα.

Ibid. πῶς δ' ὥρας &c.] Vide Homeri Odyss. L. 4. v. 565 & seq.

P. 296. ὄντας, τὸ χάσμα αὐτοῦς] Forfan ὄντας, ΚΑΙ τὸ χάσμα &c. STEPH. — Sed ferri possit lectio vulgata, si αὐτὸς pleonastice usurpari dicamus.

P. 297. πάντα δὲ πάντα κινεῖν &c.] De hac præceptoris sui sententia ita Aristoteles, cujus locum hic ob oculos habere lectori, opinor, non ingratum erit, Τὸ δ' ἐν τῷ Φαίδωνι μαχαραμύρον περὶ τι τῶν ποικίλων ἐκ τῆς θάλαττης ἀδύνατον ἐστὶ. λέγει δ' ὡς ἀπαντα μὲν εἰς ἄλλα συντέτρηται ὑπὸ τῇ δόρῃ δὲ πάντων εἷναι καὶ πηγὴ τῶν ὑδάτων ὁ χαλκόμενος Τάρταρος, περὶ τὸ μέσον ὑδάτος π. πολλῶς, ἐξ ἧς καὶ τὰ ρέοντα καὶ τὰ μὴ ρέοντα ἀναδιδωσι πάντα. τὴν δ' ἐπὶ ῥύσιν ποιεῖν ἐφ' ἑκάστῳ τ' ῥόμματα δὲ τὸ σπλινεῖν αὐτὰ τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀρχὴν. ἕκ' ἔχειν δ' ἑδραν, ἀλλ' αὐτὰ περὶ τὸ μέσον εἰσεῖσθαι κινεῖται δ' αὐτὰ αὐτὰ καὶ κάτω ποιεῖν τὴν ἐπίχυσιν τοῖς ρεύμασι· πᾶσι δὲ πολλαχῶ μὲν λιμνάζειν, οἷον ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν εἶναι θάλασσαν. πάντα δὲ πάλιν κύκλῳ περιάγειν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἤρξατο ρεῖν· πολλαὶ μὲν καὶ καὶ τ' αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ κατεσπινεῖν τῇ θύσει τ' ἐκροῆς· οἷον εἰ ρεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἀνωθεν εἰσεσάξειν. εἶναι δὲ μέχρι τῶ μέσου τὴν κάθεισιν· τὸ δ' λοιπὸν ὥστε ἀνωτὴς ἤδη πᾶσι εἶναι τὴν φερόν. τὸς δὲ κυμαῖς ἐκ τὰς χεῖρας ἴχθιν τὸ ὕδωρ, δι' οἷας ἀνὰ τυχῶσι ρέοντα γῆς. συμβαίνει δὲ τὸς ποταμῶς ρεῖν ἕκ' ἐπὶ ταυτὸν αὐτὰ καὶ τ' ἄλλοις τῶν. ἐπεὶ δ' εἰς τὸ μέσον εἰσερεῖσιν, ἀφ' ἧς ἐκρέουσιν, ἐπὶ μᾶλλον ρέουσιν· κάτωθεν ἢ ἀνωθεν, ἀλλ' ἐφ' ὅπῃ περὶ ἀνὰ ρεῖν καυαίνων ὁ Τάρταρος. καίτοι τῷτο συμβαίνοντες, γίνονται δὲ τὸ λεγόμενον, Ἀνω ποικίλων, ὅπερ ἀδύνατον, &c. Meteorolog. L. 2. c. 2.

Ibid. ὡς αἰθέρα] Τῆς τῶν ὑπογίων ῥομμάτων ἀντιθέσεως αἰθῆραν εἶναι φησὶ

φαι τὴν αἰῶρα, ἣ ἐστὶν ἀντικαλάντως. OLYMP. — Hinc etiam Platonis de fluxu ac refluxu maris opinionem ita exprimit Stobæus, Πλάτων ἐπὶ τῶν αἰῶρα φερεῖ τὴν ὑδάτων. ἀναγ γάρ πινε φυσικὴν αἰῶρα ἀφ' ἧος ἐγγὰς πρὸς τὸν ἀντικαλάντως τὴν παλίστροφον, ὅφ' ἧς ἀντικαλάντως τὰ πλάγη. *Ecl. Phys.* p. 70.

Ibid. Τῆλε μέλ' &c.] *Iliad.* L. 8. v. 14.

Ibid. ἄλλοι πολλοὶ τὴν ποιητῶν] *Hesiodus,*

Τὰς τὰς τ' ἡρώωντα μυχῶ χροὺς εὐρυοδείας,

Theog. v. 119. ἀπείραντον Τάρταρον, *Æschylus, Prometh. Vinct.* v. 154. ὑπὸ γῆς Τάρταρον, *Euripides, Hippol.* v. 1290. & passim alii.

P. 298. τὸ πνεῦμα τὸ ἐπὶ αὐτὸν] Ὅτι ὅλος πνεῦμα ἐν μέσῳ τ' γῆς, ὅ ἐστιν αἰῶρα, εἰκότως γινέται πολὺ πνεῦμα ἐκεῖ. ὅ μὲν πνεῦμα ἐξατμιδένει τὸ ὕδωρ, ὅ δ' ὕδωρ εἰς πνεῦμα ἀναλυομένη. OLYMP.

Ibid. εἰς οὗς ἐκείνους] *Steph. MSS. & Basf.* 2. ἐκείνους. *Stob. Ecl.* ἐκείνους. --- Potius legendum videtur ἐκείνους. M.

P. 299. ἐνὶ μέν κατωτέρῳ] Hoc male omnino accepisse videtur Aristoteles in loco supra laudato. Nequaquam enim hic superiora Tartari inferioribus opponit Plato, οἷον εἰ ῥεῖν ἤρξαι κατωτέρῳ, ἀνωτέρῳ εἰσελάλει. Omnia enim secundum ipsum κατωτέρῳ εἰσερεῖ τὸ ἐκείνους. Vox itaque κατωτέρῳ non hoc, sed oppositam Tartari, si transversum ipsius diametrum spectes, partem denotat.

Ibid. κατὰ κατωτέρῳ] κατωτέρῳ *Aristip. & Cornar.*

Ibid. ἣ δυνατὸν ἐστίν] δυνατὸν δ' ἐστίν absque ἣ *Stob. Ecl.* eandemque lectionem sequitur *Aristip. & Cornar.*

Ibid. ἀναλίσ τ' &c.] Utrunque enim ad centrum terræ tenditur; id-
eque ultra ipsum aut ex hac aut ex illa parte ferri præter naturam erit.

Ibid. ἀναλίσ τ' ἀμφοτέρους] ἀναλίσ τ' ΠΡΟΣ ἀμφοτέρους *Steph. MSS. & Basf.* 2.

Ibid. τίτλαρ' ἄτλα ῥύματα] Ὅτι καὶ οἱ δ' ποταμοὶ τὰ δ' ποταμῶν ἐστίν. — ὁ μὲν Ὀκεανὸς, φησὶ, τὸ ὕδωρ. ὁ δ' Ὀκεανὸς ἦτοι Στόμα, ἡ γῆ. ὁ δ' Πυρραφλεγέτων, τὸ πῦρ. ὁ δ' Ἀχέρον, ὁ ἀήρ. ἀντικαλάντως δ' τὰ μὲν Πυρραφλεγέτων τὸ Στόμα, ὡς θερμὸν ψυχρὸν. τὰ δὲ Ὀκεανῶν τὸ Ἀχέρον, ὡς ὑδατὶ ἀέριον. διὸ καὶ Ὀρεφίδης τὴν Ἀχερυσίαν λίμνην αἰετὶν καλεῖ. ταῦτα μὲν ὁ ἐξηγητὴς. — ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὸς καὶ τὸ πῦρ αἰετὶν ψυχῶν πτερυγῶν καὶ βάθος διηρημένον. OLYMP. --- Rectius vero monet Clem. Alexandrinus, οὐδ' οἱ μῦθοι οἱ Πυρραφλεγέται, ἀλλ' οἱ οἱ παρὰ Πλάτωνι, ἐν Πολιτείᾳ πρὸς [lege Ἡρόδ] τῷ Αἰσχύλῳ, ὅ ἐστιν Ὀρεφίδης καὶ Πυρραφλεγέτων, καὶ ἐν ΦΑΙΔΡΩΝΙ Ο ΤΟΥ ΤΑΡΤΑΡΟΥ &c. — ὅχι ἀπλῶς καὶ πάντας τὰς ἐνὸς ἀλληγορητικοί, ἀλλ' ὅσα τ' διανοίας τ' καὶ ὅλα σημεῖα. *Strom.* L. 5. p. 575. Audi etiam de fluviis hisce Proclum, *Comm. in Rep.* p. 396. Καὶ τὸ πνεῦμα ἐκεῖθεν [nempe ex Homero] τὴν ἰστέραν παρέλαβεν. ὅ δ' ὅτι πάλιν ἐστὶν Ὀκεανὸς ἐκωπῶν τὸ ῥύματα, Ὀκεανὸς μὲν πρῶτον, τὸ ὕδωρ ἐπὶ πρῶτον.

καὶ πρὸ τ' ἄλλων ὡσπερ,

Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυρραφλεγέτων τε ῥέουσι,

Κωκυτὸς δ', ὅς δὲ Στόμα ὕδατος ἐστὶν ἀπὸ ῥώης.

ὅθεν

ὅην οἶμαι καὶ ὁ Σωκράτης [vide infra p. 301. l. 1.] Στόιον αὐτὸν ἀποδείξει. κιν. Loca Homeri hic laudata extant in *Odyss.* L. 10. v. 513. & L. 11. v. 157. Et revera quæ de fluviis hic apud inferos aliisque ibidem sequuntur, partim ex fabulosa veterum theologia deprompta, partim, ut rem totam philosophico donaret ornatu, pro libitu conficta esse, nemo, opinor, non agnoscet.

P. 300. εἰς τὰς τ' ζώνων γήσεις] Vide supra p. 189.

Ibid. καὶ μέσον ἐκβάλλει] ἐκβάλλει, ἐκβάλλει, & ἐμπέπτει *Theodoret.*

Ibid. ἀεὶ ἐπιπύρρον & τῇ γῇ] Desunt duæ voces postremæ in *Theod.* & *Euseb.* MS.

Ibid. ἄχρειον, ὡς λέγεται] ἄχρειον. λέγει & χεῖμα ἔχειν *Theod.*

Ibid. οἷον ὁ κυανὸς] κυανεὶ *Stob. Ecl.* Colorem hunc ita componit Noster in *Timæo* p. 68, λαμπρὸν ὃ λευκῷ ἐμιχθὼν, & εἰς μέλαν κρῖται. εἰς ἐμπύρρον κυανὸν χεῖμα ἀποπλεῖται.

P. 301. λίμνην ποιεῖ] λίμνην ἢ ποιεῖ *Theod.*

Ibid. δεινὰς διωάμεις] vires ingentes, Serr. & similiter Fic. At *Da-* *cierius, qualitates quasdam horrendas.*

Ibid. ἀπαντὰ ἐν τῇ Ἀχρεσίᾳ λίμνῃ] Ita Homerus supra in not. ad p. 299. ex Proclo laudatus.

Ibid. Κωνυτὸς] Qui & ab Homero loco supra citato, Στυγρὸς ἀπὸρρῶς dicitur.

Ibid. & δικαίως] Voces hæc non agnoscunt *Aristip. Ficin. Ald. Bas.* aut *Stob. Ecl.*

Ibid. ὀχμήλα] De hisce fuscæ agit Proclus, *Comm. in Timæum*, L. 5. p. 321.

Ibid. καὶ καθαυρόμενοι &c.] De hac apud inferos purgatione vide Virg. *Æneid.* L. 6. v. 735 & seq.

P. 302. ἀνιάτως ἔχειν] Similiter inter diversa ἀνιάτως ἐχθρῶν & ἰάσιμῃ ἡμαρτηκῶται supplicia distinguit Noster in *Gorg.* p. 525. & in L. 10. *de Rep.* p. 342.

Ibid. ἔπει ἐκδάνουσιν] Ταῦτα πῶς ἂν (inquit Eusebius de hoc & simili apud *Gorgiam* loco) δύναται συναρᾶν τοῖς ἀπὸ ἀμειβοῦς συμμέταν, ἀπὸ τῆς ψυχῆς μετῆσαν αἰρεῖσθαι φάσκουσι, λόγοις; πῶς γὰρ ἡ αὐτὴ πικρῆ καὶ δυσμνήσια καὶ τοσούτη δίκη εἰς τὸ ΑΕΙ ΧΡΟΝΟΝ μετὰ τὴν ἐνθύνει πλῆσθαι ὁφείλει, καὶ πάλιν οἷα πῶς ἀνερῶν καὶ δυσμῶν ἐλευθέρῃ βίῃς ἂν ἵκοιτο, ὡς ἂν ἐχέλη; *Præp. Evæng.* L. 13. c. 16. p. 700. Idemque inter Platonicos vulgo quærebatur, cui triplicem apud Olympiodorum solutionem invenias; nempe ἡ πολιτικῶς ἔψυχται, ἢ ἐκδάνουσιν] αἱ ψυχὰς τὰ ἀνήκεται τῇ ἡμαρτηκῶται ἢ πρὸς μίαν ἀφίσταν, τὸ ὑδίοποι. Συρίαν αὐτὴ ἡ ἐπιβολή. — δύναται δὲ πῶς εἰπεῖν καὶ ὅτι ὅσων ἐφ' ἑαυταῖς ἔπει ἐκδάνουσιν ἐκείνῃ γὰρ ἑαυταῖς δύναται βοηθεῖν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τῇ ἐκδάνουσιν, καὶ ἡ ἐκδάνουσιν λέγειν] εἰς τὸ Τάρατον, ἀλλ' ἐκ ἀπίστας, ὅτι δὲ τὸ ἐκδάνουσιν τὸ αὐτοκίνητον. Harum autem solutionum prima vero simillima videtur, tum ex summo Platonis in tota hac inferiorum descriptione cum theologia vulgari consensu, tum ex notatu digno Celsi apud *Origenem* L. 8. p. 408. loco, ubi hanc notionem τοῖς

πλε-

πλεῖστές καὶ μυσεωγραφίαι, nulla philosophorum mentione facta, unice tribuit. Similiterque Lucretius vates ideo ac religiones vituperat,
ÆTERNAS quoniam pœnas in morte timendum.

L. I. v. 109.

Ibid. βίον βιώσιν] βιώσων *Theod.*

Ibid. ἀνδροφόνου τοῦτο τινὶ] ἀνδροφόνου ἢ τοῦτο fine τινὶ *Euseb.*

Ibid. τύτεις ὃ ἐμπιστύν] τύτοις ὃ *Bas. 2.*

Ibid. καὶ μητρεαλοίας] Desunt hæ voces in *Euseb. MS. & Theod.*

Ibid. ἐπειδὴν ὃ φερόμενοι] φεζόμενοι *Euseb.*

Ibid. καλῶσιν, οἱ μὲν &c.] Πῶς δέον] οἱ ἡδικοηγῆτες τῶν ἡδικοημένων ἐν τῇ Α-
 λερυσίᾳ λίμνῃ. ἅτε γὰρ πάντες οἱ ἡδικοημένοι, ἀλλ' ἐνταῦθα ἢ ἀλλὰχρῶ ἀνημέ-
 νοι, ἢ καὶ ἐν τῷ πελάγῳ [forte Ταρτάρῳ] ἵνιοι μεγάλα τύπον ἴσως ἔτι καὶ
 αὐτοὶ ἡδικοηγῆτες, ἅτε τοῖνυν οὐκ εἰ πάντως. [I. πάντες.] καὶ μέντοι οἱ [lege εἰ]
 οὐκ εἰ, ἔτι τέττα ἀτοπώτερον, τὸ ἐπὶ τοῖς πύρρῃσι ἐκάνων κρείσας τὴν ἀξίαν τῶν
 ἡμετερομένων, ἢ ἀφειδίστερον καὶ ἀμέτερον ἐχούων, ἢ χαυνότερον ἢ ἐλαυνότερον ἢ
 γήνῃα πάντα τὸν δαίμονιον τρόπον, φασμάτων ὁμολίαν τοῖς ἡδικοημένοις προ-
 τεινομένων καὶ δίκῃ. OLYMP.

P. 303. οἱ ὃ δὴ ἀν δόξωσι] Οὐκ ἀναμάρτητοι καὶ ὁσίως βεβιωκῶσιν, αἱ μὲν ἀνευ
 φιλοσοφίας ἐπὶ τῷ ἄκρῳ οἰκίζον] τῷ γῆς καὶ σωματικῶν πνευματικῶν λιποτάτων,
 αἱ ὃ πολιτικῶς φιλοσοφῶσιν καὶ τῷ αὐγρεῖδῳ ἐν ἔρανῳ διάβασιν] αἱ δὲ κατὰ
 θεῖον τελείως εἰς τὸ ὑπερκόσμιον τόπον ἀπικαθίσταν] ἀνευ σωματικῶν. OLYMP.

Ibid. διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιώνειν] ἀφαιρῶσιν, addito quoque post
 διαφερόντως verbo προεκκρίσας, *Theod.* Et revera ibi deesse verbum ἰσχυ-
 ραίνων aut aliud hujusmodi infinitivum suspicatur Stephanus. Mihi ve-
 ro nihil deesse videtur, sed solummodo. pro ἀφαιρῶσιν rescribendum
 ἀφαιρόντες.

Ibid. ἀνευ τε σωματικῶν] ἀνευ τε σωματικῶν *Euseb. & Theod.* quibuscum
 consentire videtur *Aristip.*

P. 304. πάντα ποιεῖν] πάντα ποιεῖν *Euseb. Jamblich. & Stob. Ecl. πάμ-
 παν Theod.*

Ibid. ἢ τοιαῦτα ἄτλα] Vulgo πάντα ἄτλα. Nostram autem lectionem
 exhibent *Olymp. in Comm. Aristip. & Turneb.* ut Stephanum, qui idem
 ex conjectura reponi vult, omittam. τοιαῦτα τὰ *Stob. Ecl.*

Ibid. πλείον θάπτερον ἡγεσιμότητος] πλείον ΘΑΝΑΤΟΝ ἡγ. ex conjectu-
 ra male reponit Cornarius.

Ibid. ἀλλὰ τὰ αὐτῆς] Mallem, quod habet *Aristip. αὐτῆς*, vel cum
Jamblich. αὐτῆς.

P. 305. νεκρὸν λέγειν] Moris hujusce frequens apud auctores, tragicos
 præsertim, fit mentio. De eo vide *Meurs. de Funere. c. 4. Kirchman.
 de Fun. Roman. L. I. 7. & Archæol. Græc. L. 4. 3.* ubi idem ab aliis
 ante mortem ipsorum factum fuisse notatur, quod hic de Socrate narrat
 Plato. Hæc autem in hunc locum Olympiodorus, Διὰ τί ἐκ ἐμμερῆ τοῖς
 πατρίοις; ἢ ἴσως οὐκ ἔλκειν τὴν βίαν ἀνάγκης. ἀμείνον ὃ λίσσιν, ὡς οὐδ' ἀνύλαγ
 χεῖν καὶ τὰ πᾶσι τὸ σῶμα καταναεῖν αὐτοκινήτως, καὶ πᾶσι θανάτου.

Ibid. Ταῦτα δὲ εἰπὼν &c.] Sequitur jam Socratis morientis de-
 scriptio,

scriptio, in qua non solum constantia ipsius omnisque etiam virtutis studium elucet, sed & summa patriæ religionis reverentia. Hanc enim in eo temporis articulo, unde ficta quæque ac fucata plerumque exulant, accuratius apprime exprimendam censuit Plato, ut omnem prorsus a præceptore suo impietatis suspicionem amoliretur.

P. 306. *ῥαπτομένῳ ὃ πῖνα σέ &c.*] Hanc Critonis interrogationem Socraticisque responsum exhibet Cicero in *Tusc. Disp.* L. I. 43. Respicit item Ælianus in *V. H.* L. I. 16.

Ibid. *ἰὼ ἄμι — ὁ νυνὶ διαλεγόμενος*] Idem statuit Socrates in *Alcib.* I. p. 129, 130. & in Æschinis *Axiucho* p. 88. Similia aliorum dicta collegit Gatakerus ad *Antonin.* p. 382.

Ibid. *ὃν ὁψεται*] *ὁψαδε Aristip.*

P. 307. *καὶ ὁρῶν ἢ κατορτυλιόμενον*] Tam hoc enim quam illud apud Græcos usitatum erat. *Archæol. Græc.* L. 4. 6.

Ibid. *ἀπὸ τῆς*] — *ἢ ἐμφίγει*] Vide *Archæol. Græc.* L. 4. c. 3, 4. aliosque supra in not. ad p. 305. de ritibus funebribus laudatos.

Ibid. *τὸ μὴ καλῶς λέγειν &c.*] Socrati nempe, uti observat Epictetus in *Diff. Arrian.* Ed. Upton. L. I. c. 17. p. 93, *ἔχῃ παιδείας, ἢ τῶν ὀνομαζέων ἐπίσκεψις*, ubi vide quæ notavit Cl. Editor.

P. 308. *τὰ παιδία*] Vide supra not. ad p. 103.

Ibid. *ἐν τούτῳ χρόνῳ*] Potius *ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ* vel *ἐν τούτῳ χρόνῳ*. STEPH. --- Prior mihi optima videtur lectio.

P. 309. *Ἀλλὰ γε δὴ*] Potius *Ἀλλ' ἄγε δὴ*.

Ibid. *φάρμακον ἢ πτέρυν*] Ad hanc venenum hoc parandi methodum alludens, ita de eo Aristophanes,

HP. *Ἀλλ' εἰσι ἀτρεπὲς συντομὸς ΤΕΤΡΙΜΜΕΝΗ,*

ἢ ἄλ' ὁυκίας. ΔΙ. Ἀρὰ κἀναιον λέγεις;

HP. *Μάλιστα γε.*

Ran. v. 123 &c.

Ibid. *ἐπὶ τοῖς ὅρεσι*] Vulgo *ἐν τοῖς ὅρεσι*. Nos autem Steph. MSS. & *Bas.* 2. sequimur.

P. 310. *ἔτι γὰρ ἐσχωρεῖ*] Imo, teste anonymo quodam apud Stobæum *Serm.* I. p. 19. etiam in diem tertiam mortem suam distulisse poterat. Τριῶν enim ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν, τῇ ἑσπέρῃ ἔπειν. At cum aliud in *Critone* p. 125. suadeat Plato, fides hujusce rei penes auctorem sit.

Ibid. *ποιῶσιν ἂν σὺ λέγεις*] ὅς σὺ Steph. MSS. *Aristip.* & *Bas.* 2.

Ibid. *οὐδὲν γὰρ οἶμαι κερδαίνειν*] Vulgo *κερδαίνειν*. At *κερδαίνειν* exhibet Turneb. idemque legendum censet Stephanus. Præsens tamen *κερδαίνειν* ferri potest.

Ibid. *ὅλῳ ὑπερον πῶν*] *ἰὼν Aristip.*

Ibid. *παρ' ἐμαυτῷ*] Verba hæc non agnoscit Serrani MS. ideoque ista perperam expungenda statuit.

Ibid. *φειδόμενος ἐδενὸς ἐτι ἐνόντι*] Ad notissimum illud Hesiodi,

— *δειλὴ δ' ἐνὶ πυτρίῳ φειδὼ,*

Opp. & Di. v. 367. alludere videtur. DACIER. — *ἐδενὸς ἐπ' ὅλος Steph.* MSS. & *Bas.* 2. Ibid.

Ibid. μέλλοντι δώσειν] διδόναι *Bas.* 2.

P. 311. ἕως αὐτὸ ποιήσεις] ποιήσῃ *Aristip.*

Ibid. ὡσαύτε εἰσὶν ταυρηδόν] Eundem semper in omni vita Socratis fuisse vultum eandemque frontem passim notarunt veteres. Vide *Cic. de Offic. L. 1. 26.* eundemque in *Tusc. Disp. L. 3. 15.* *Arrian. in Diff. Epiet. L. 1. p. 132.* aliosque alibi.

Ibid. εὐχεσθαι --- ἔξῃ] Hæ preces ἐξήλθον εὐχαί, teste *Etymol. Magn.* auctore, dicebantur.

Ibid. μάλα εὐχερῶς --- ἐξέπτε] Παροξιάζωμεν τὴν Σωκράτους κύλιχα ἐκείνην τῇ Αλκιονιάδῃ (de qua *Plato in Sympos. p. 213, 214.*) πότιρος αὐτῶν ἔπινεν ἀλυπότερον, Αλκιονιάδης τὸν οἶνον, ἢ τὸ φάρμακον Σωκράτης; *Max. Tyr. Diff. 31.* sub finem.

Ibid. ἰμοῦ γε βία καὶ αὐτοῦ ἀτακτῇ] ἰμοῦ γε καὶ αὐτοῦ βία καὶ ἀτακτῇ *Bas.* 2.

P. 312. Αποδόδωρος δὲ] Vide quæ de eo ad p. 159. notavimus.

Ibid. ὄντινα ἢ κατέκλαυσε] neminem reliquit, cujus vicem non deploraret, *Ficinus.* At *Budæus* verbum κατέκλαυσε, lacrymando affecit, ad lacrymas concitavit, reddi posse existimat. Et hoc certe modo verba nonnunquam, tam apud Græcos quam Latinos, (uti observavit *Barnesius* passim in *Euripide*, *Davis.* ad *Tusc. Disp. L. 3. 31.* & alii alibi) tertiæ quasi Hebræorum conjugationis vim obtinentia, non solum aliquid agere significant, sed & ut alius id agat efficere. An vero ita defendi possit lectio vulgata, an cum *Stephano* in *Tbesauro*, v. κατακλαίω, legendum κατέκλαυσε, judicent eruditi. *Ficini* certe interpretatio cum sequentibus ἐκείνος ὃ &c. male videtur convenire.

Ibid. ὅτε ἐν εὐφημίᾳ καὶ πολλοῖσιν] Ὅτε ἐν εὐφημίᾳ πολλοῖσιν ἤξειν οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς ἀγαθὸν τε & ἱερὸν ἔσται μέγας ὄμιλος. *OLYMP.* — At ex theatro hoc, non ex philosophorum scholis, petitum. Et ipsissimus amici sui *Euripidis* locus, ad quem hic, & similiter in *Æschini* *Asiacho* p. 86. potissimum alludere videtur, etiamnum inter ejus *Fragmenta* extat,

Εἰρήνην γὰρ ἡμᾶς σύμπασιν ποιεῖμεν

Τὸν φύλιν ἡρώων εἰς ὅσ' ἔρχεται κακόν

Τὸν δ' αὖθις γινώσκω καὶ πόνων πιπταμένων

Χαίροντας, ΕΥΦΗΜΟΥΝΤΑΣ ἐκπύμπιν δόμεν.

Fragm. Crespbont. v. 30 & seq.

Quem locum vertit *Cicero*, *Tusc. Disp. L. 1. 48.* Similia alia ex poetis collegerunt *Plutarchus* in *Consol. ad Apollon.* & *Stobæus* in *Serm. 119.*

Ibid. ἕτος, ὃ δὲ τὸ φάρμακον] Verba hæc glossam omnino sapere judicat *Cl. Uptonus*, *Not. ad Arrian.* p. 177.

P. 313. ὅπ' ὑψέτο &c.] Hinc cicutam ita describit *Aristophanes* in *Ran.* v. 125,

— Ψυχρὴν γε καὶ δυσχαίμερον

Εὐθὺς γὰρ δόσπηγνυσι πάντην ἡμῶν.

& itidem *Ælianus* in *Hist. Anim. L. 4. 23*, Κωνίαν ἀνθρώπος πῶν καὶ τῇ ἑσπέρῳ πῶν καὶ τῇ ψυχῇ δόσπηγνυσι. Vide etiam supra p. 171.

Ibid.

Ibid. καὶ πῆγνός] πῆγνός Turneb. quem hic, uti & sæpissime alibi, sequendum conjicit Stephanus.

Ibid. καὶ αὐτὸς ἤπλετο] Potius, uti Ficinus legisse videtur, καὶ αὐτὸς ἤπλετο.

Ibid. τὸ ἦτορ] Τὸ μέγεθος τοῦ ὀμφαλὸν, καὶ τὸ κράσμμα τῆς μητρὸς, Schol. in Aristoph. Thesm. v. 516. Οὗτοί τινι παρὰ τὸν ὀμφαλὸν, Hesych. Conf. item J. Poll. Onom. L. 2. 170. & Eustath. in Iliad. p. 854.

Ibid. Ασκληπιῶ ὀφείλομεν ἀλεκτρυόνα] De hac re hæc Origines, Τηλικαὐτὴ καὶ φιλοσοφῶντες περὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τῶν ἀφαιρώσεων τῆς καλῶς βίωσι-
κῆς διεξιλλούσιν, καὶ τὸν μέγαν ὡς αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐφανίσαντι, ἐπι-
λῇ φρονέει καὶ μικρὰ, ἀλεκτρυόνα τῷ Ασκληπιῶ δαπιδίδουσι &c. Contra Cels. L. 6. p. 277. ubi similem Lactantii ac Tertulliani (quibus addi possit Euseb. in Præp. Evang. p. 692.) censuram apposuit Cl. Spencerus. Hisce item veram cur hoc Socrates præstiterit, aut saltem cur ipsum id præstitisse finxerit Plato, ex Theodoretī Therapeut. Serm. 7. sub finem, causam addidit, nempe eum τὸν ἀλεκτρυόνα θύσαι κελεύσαι, ἵνα τὴν κατ' αὐ-
τοῦ γένησθαι διελίγῃ γραφήν. Annon etiam θύματα (secundum Æschylum aliosque, quos vide in Stob. Serm. 119.) ipsi omnium vitæ malōrum ἰατρὸν fuisse, hic obscure innuat, viderit lector. Pseudo-Socratic. autem Err. auctor, Ep. 14. in fine, hoc ex voto olim, cum e Delica pugna rediret, facto deberi narrat.

Ibid. σπείλας τὸ σῆμα &c.] Extremi hujusce, quod mortuis ab amicis vel propinquis persolvebatur, muneris varia passim exempla notarunt, qui de ritibus antiquorum funebribus egerunt. Vide Kirchmann. de Fun. Roman. L. 1. c. 6. & Archæol. Græc. L. 4. c. 3.

P. 314. ἀνδρὸς &c.] Simili prorsus præceptoris sui elogio tam Apologiam suam quam elegantes ipsius de Memorab. Socr. Commentarios claudit Xenophon.

I N D E X

I. Vocum & Locutionum præcipuarum, II. Insigniorum quorundam in oratio- nis structura Idiotismorum.

I.

A.

Α Γαθῇ τύχῃ, 125. Vide not.
αἰετοὶ ἐρώτες, 217. Vide not.
ἀγροικότερον ἐπέειν, 98.
ἀγωνιᾶν, 4. in angore esse, trepidare.
ἀδελφός --- ἀδελφὰ ἔρξα --- ἀδελ-
φῶν ψυχῶν, 288. ἀδελφὰ, ὄμοια, οἰ-
κεία &c. Phavorin.
ἀδελείων, 2, 188. φλυαρίων, μακρο-
λογίῳ. Hesych. Ταῦτα ὃ παρὰ τὸ
αἶδος, ὃ τὸν κέρον καὶ πλεονεξίαν ση-
μαίνει καὶ τὴν λίσαν. Λίσας δὲ
πάλαμ ἔλεγον δημοσίως πινᾶς τύπας,
ἐν οἷς οἱ ὁλοὴν ἀγροῖες ἐκαστίζοντο,
&c. Schol. ad Aristoph. Nub.
v. 1482. Vide item Duport. in
Theophrast. p. 237.
ἀδελφός, 225. vox philosophica,
puræ intelligentiæ & ἐπιστήμης,
quatenus δόξῃ opponuntur, ob-
jectum significans.
ἀεροκράτης, 63. Vide Schol. ad A-
ristoph. Nub. v. 225.
ἀήρ(α) ἐξ ψυχῆς ἐκ τῆς σάμψλης, 181.
αὐτὴν ἐς αὐτὴν, 223.
αἰνιττόμενος εἰς τὸ αἰνιττεῖσθαι, 4.
αἰετὸν φιλοσοφία, 218. item quod
in Timæo dicitur λόγῳ καὶ φρονή-
σῃ περικλητὸν. p. 29. A.
αἰεῖω, 86. in sensu forensi. Vide not.
αἰετὸς λόγος, 137. locutio apud phi-
losophos usitatissima.
αἰδομένης θεῶν, 295.

αἰετός, 297. Vide not.
αἰετοκτοῦ --- εὐδαιμονίαν ἀνέλαστον ἔ-
ναμ, 296.
ἀληθινὸν φῶς, 292. quod tale vere
dici meretur, quod cæteris, qui-
bus hoc nomen tribuitur, longe
antecellit. Hoc sensu Christus
dicitur φῶς ἀληθινόν, Joan. I. 9.
Conf. item Cl. Hutchins. not.
ad K. A. p. 96.
ἀλλὰ, quoniam, itaque. ἀλλὰ μὴ,
153. ἀλλὰ ἴδι, 154. ἀλλὰ πικρῶ,
158. & similiter passim. Sic &
in Marc. IX. 22. Act. X. 20.
ἀλλοπῆ, passim pro πῦρ, ἀπνοή.
ἀμύχανος εὐδαιμονία, 120. ἀμύχανον
ὅσον χρόνον, 216.
ἀνάγκη, 288. Vide not.
ἀναίρειω --- ἀνέλειν, 68. divinum re-
sponsum reddidit.
ἀνελόμενος, 97. qui mortuos ad sepe-
liendum tollit. Vide Bud. Comm.
L. Gr. p. 223.
ἀναπλήσσει αἰπῶν, 98.
ἀνέλπιστον, 106. καὶ μόνον ἐπ' αἰσθῆ, ἀλλ'
ἐπὶ τῇ τῇ μέλλοντι. εὐδοκίᾳ
λέγει παρὰ Ἀπικῆς. Phavorin.
in voc. ἐλπίσας. Sic & spero non-
nunquam apud Latinos.
ἀνυφήμεσε, 161. ἀντὶ τοῦ ἐρήνησε,
πλάτων. Suid. in voc. Eodem
sensu utitur Ælian. in V. H. p.
714.
ἀνὴρ, 6, 155, 165. pronominis loco.
E c c Vide

I N D E X.

Vide Xen. K. A. p. 27. & Cl. Hutchinson. not.

ἄνθρωπος, 309. & alibi in Phædone de carnifice, vox vilitatem ejus de quo usurpatur, denotans. Quo sensu nonnulli eam in Joan. XIX. 5. interpretantur.

ἀντιδόλησις, 109.

ἀντηραφῆ, 84. Vide not.

ἀνπλασθῆ, 226. proprie, uti apud Thucyd. p. 452. *quod quis manu prehendat*, hinc pro reprehensionis ansa, vel objectione ponitur.

ἀντιμῦσθα, 107.

ἀνιωμοσία, 63. & alibi. Vide not.

ἄνω & κάτω, 242. Vide Erasmi in Adag.

ἀπαισιχυσίω, 95.

ἀπαυδαίζομαι, 109.

ἄπιστος σικαντῶ, 83. *non creditus*. Sic & Tryphiodorus, v. 409. de Casandra --- μάστιγι τ' ἀγασθὲν ἢ ἄπιστον ἔθηκεν.

ἀπιδείξει λῆρον τὸν Εὐδυμίωνα, 194. Sic Xenophon de Agesilao, παῖδα ἀπιδείξει τὴν Τισσαφέρνην p. 11. Lyfias, p. 57. *μίσγῃ ἀπιδείξαν τὴν ἑαυτῶν πατρίδα*.

ἀπικία, 146. colonia.

ἀπικάμης σῶσαι σικαντῶν, 129.

ἀπλασθόντες --- ἀνεμοὶ αὐτὸς, 157.

ἀποπειρώμενος ἐν νηὶ τινῶν τί λείποι, 163.

ἀπύρρητα, 167. *mysteriorum arcana*. Vide not.

ἀπερώτατοι, 62. *infiniti*, Ficinus. *li nusquam comparent*, Serranus. Perperam utrumque. Potius *expugnatu difficiles*.

ἀργυρεῖον, 129. πᾶν νόμισμα &c. ἐώμασιν ἀργυρεοὶ καλεῖν, &c. Phavorin. in voc.

ἀρετὴν προσήκουσαν ἀγαθῶς, 65. ἀρετὴ nempe generatim est *bonitas* & *præstantia rei cujusvis propria*.

Ita in Gorg. p. 506. Alcib. I. p.

124. & alibi. Adde Xen. K. Π.

p. 316. Ælian. V. H. L. 9. 16.

p. 603. & Viger. Ed. Nov. p. 57.

ἀσπάζομαι, 90, 134. *colo, diligo, amplector*. Ita passim apud Atticos.

ἀσπίς, 309. *honestus, probus*.

ἀσπασθῆς πρῶτος, 6.

ἀμύζειν, 63. & alibi, *parvi facere, contemnere*. 93. in sensu juridicali. Vide not.

ἄτοπον, 126, 162. *mirum, insolens*. παραδόξον, Phavorin. Vide item Thom. Mag. in voc.

αὐθαδέστερον ἢ ὡς με χροῖν, 103.

αὐθαδέζομαι, 104.

αὐτὸ ἐχρῆτον, 211. Ita Noster rei cuiusque formam five ideam appellat.

αὐτομέλις --- ἀπὸ τοῦ αὐτομέλου ἐγένετο, 113, 121.

αὐτὸν pro σικαντῶν, 12. Sic ἑαυτὸν, 167, 244. & ἑαυτὸς, 210. in prima persona. Atque ita passim Attici, quos & hac in parte secuti sunt SS. Scriptores. Conf. Matth. XXIII. 37. Rom. XIII. 9. 2. Cor. IV. 5. & alibi. Vide item an non hoc modo defendi possit *ipsum sibi displicere*, in Cic. de Nat. Deor. L. I. 30. ubi contra omnium Codd. fidem Cl. Davifius alique reponunt *tibi*.

αὐτὸς, *solus*. αὐτὸς ἔχων, 170. Sic Aristoph. Acharn. v. 503. & alibi. αὐτοὶ ἴσμεν, *solī sumus*. Hom. Il. 8. v. 99,

Τυδείδης δ' αὐτὸς αἶψ' ἔδον ---

Adde Theocr. Id. 10. v. 19. 11. v. 12. Xenoph. item sæpius, Ælianum, aliofque. Unde miror, quamobrem Cl. Davif. in not. ad Cic. Nat. Deor. L. 3. c. 36. pro αὐτοῖσιν αὐτὸν in Jambl. Vit. Pythag. c. 25. ΜΟΝΟΝ reponit.

αὐτὸς & ἐναῖος de eadem persona,

INDEX.

53, 54. De eadem re, 270. Sic Xen. in K. A. p. 23. de eodem. ἀντοφάρεος, 57, 66. ἀντοφάρεος -- ἐπ' αὐτοφάρεα, 71. manifestio. forensis locutio, proprie in ipso furto deprehendi significans. ἀφίσταμαι, 141. dissentio. ἀφοσιώμενος, 163.

B.

Βάκχοι, 186. Vide not. βαυαντος, 14 κυρίως πῶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· βαυῖνος γὰρ ἡ κημιονος --- ἀρη) ὅ πυρὸς τὸ πᾶς βαυῖνος αὖτις, τὸ πᾶς κημιονος κημιονος. κημιονος ὅ ἡ λίξις εἰς πᾶσι χειρολίχνην. Etym. Magn. & similiter Hesych. Suid. alique. Vide item quæ de hac voce congefferunt Æliani interpretes ad V. H. p. 451. βασιλεύς, 19. Vide not. βασιλεύς πα, ibid. βασιλεύς ὁ μέγας, 119. Ita, & nonnunquam, quasi ὁ κατ' ἐξοχὴν, simpliciter βασιλεύς, apud Atticos audit Persarum rex. Similiter imperatorem Romanum τὸ βασιλεῖα appellat D. Petrus I. Ep. II. 13, 17. βασκανία, 254. Vide not. βιάζομαι αὐτὸν, 165. βίον βιώναι αὐτοῖς, 302. illis in omni vita placere studere, ex illorum præscriptis vitam agere. Sic Lucian. de mercede conduct. τίνα ἄλλον ὁ ματαῖος ἐμαυτὸν βιάσσομαι βίον, τὸ παρόντα τῷτον ἄλλω βεβιωκώς; Ita quoque in SS. Literis sæpius ζῆν Θεῷ, ζῆν Κυρίῳ, ζῆν ἑαυτοῖς. βέρβερος, 186, 292. βολούτης, 78. ἐβούλευσα, 97. Vide Archæol. Gr. de Senatu Attico.

Γ.

Γὰρ, abundat. Vide infra Ind. 2.

in Pleonasm.

γὰρ pro δὲ vel δὴ. ταῦτα γὰρ, 105. ἀπὸ μιν γὰρ, 173. & alibi, uti in Aët. VIII. 39. γατεμμερίας, 219. γλαστίον, 172. Γλαύκος τέχνη, 289. Vide not. γλίχρως ἐπιθυμεῖν, 151. γραφή, 19. Quomodo a δίκη differt, vide not.

Δ.

Δαιδάλεος σοφία, 45. δαιμόνια καινά, 76. δαιμόνιον, de Socratis Genio, 22. Vide not. δαίμων --- ὁ ἐκείνου δαίμων, 287. Vide not. δὲ pro δὴ vel quodammodo pleonastice, ἐνταῦθα δὲ, 88. Ἐπειγέως δὲ, 96. τέρας δὲ, 302. Vide Steph. de Dial. Att. p. 188. δεινὸν --- οὐδὲν δεινὸν μὴ, 86. 225. metuendum non est ne &c. δούπερος πλῆς, 265. Vide not. δέχμα --- ἐπὶ πόσει ἂν τις διέξαιτο, 119, 120. quanti quis faceret. δημηκὴ δρετὴ, 220. Διδομένηται τὸ σώματι, 182. Διδομένη ἐπιτέπειν, 18. Vide not. Διδομένηλογία, 117. & alibi, colloquor. Διδομένη, 98. alibi sæpius διὰ τέχνης divifim, scilicet, Διδομένη τέχνης. Διδομένη, 19. colloquia philosophica, disputationes. διδομένη, 22. διειλημμένη ὑπὸ τῶ σωματιδῶς, 218. διδομένη, 219. δικάζει τὸν πατέρα, 26. patrem criminis alicujus postulare, in jus vocare. Simili fere sensu voce κείνῳ utitur D. Paulus, 1. Ep. ad Cor. VI. 1. δικαίος ἐμὶ ἀπολογία, 60. δικαιοῖσιν

INDEX.

ἴσμεν κινδυνεύειν, 128. *pro æquum est ut*, passim apud Atticos.

δικανικά, 97. proprie *forensia*, *judicialia*. Et translatione exinde petita, *prolixam* aliquam aut *inceptam* orationem denotat, quo sensu a Luciano dicitur, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον ἐ δικανικόν. Somn. c. 17.

δικὴν δάκειν ---- φύσειν, 24. Vide Archæol. Græc. — ὥκ ἐν δικῇ, 29. *injusse*.

διομῶν, 84. Vide not.

διφθέρα, 151. ποιμνικὴν παρ' οὐλαίου — ἐστὶ ἢ ἐκ δέμας. Schol. ad Aristoph. Nub. v. 72.

δάκειν. Vide δικήν.

δωδεκάσχυτοι σφαῖραι, 193. Vide not.

E.

ἑαυτὸν & ἑαυτὸς in prima persona.

Vide supra αὐτόν.

ἐγγὸς πὶ πίνειν ἔ πιθάναι, 175.

ἐκκλημα, 24. *crimen*, *libellus actoris*.

Vide Bud. Comm. L. G. p. 65.

ἐγκλίσεις, 2. Vide not.

ἐ pro ὅτι — ἐ δὲ ἤδη τελευτῶν, 124.

ἔσοσθε ποδῆξαι ἐ, 207. Sic in Act. XXVI. 8. & 23. Conf. item Bud. Comm. L. G. p. 978.

ἐ ἢ μὴ, præcedente negativo, 151. Vide not.

ἔδωκα, 178, 219.

εἰμακρὴν, 305.

εἰμὶ — ἦν σὺ ἀπίναι pro ἔξην, 149.

ἔστι ἀναμνησθῆναι, 198. *fieri potest ut*, *contingit ut reminiscatur*. Vide item Præp. ἐν.

ἐναγ, pleonastice. Vide Ind. 2. in Pleonasm.

ἔπειν ἱπμίνειν, 161. *expectare jussit*. Quem usum verbi ἔπειν, licet Atticis familiarissimum, nonnulli in SS. Scriptores critici Hebraismum unice sapere contenderunt.

Similiter φράζειν διαλίξαι, 171.

ἔπει pro ἐπεί — ἔπει ἐνδύχῃ, 249.

Similiter D. Paulus in 2. Theff. I. 6.

εἰς pro καί, vel *quantum attinet ad*.

εἰς φιλοσοφίαν, 9. εἰς ζύνεισιν, 10.

εἰς σφίαν, 91. εἰς ἀρετὴν, 105.

Vide infra ὡς.

εἰσάγειν, 80, 81. verbum forense.

εἰσῆει ἐδὸν ἐλεεινόν, 158.

ἐκῆ pro ἐκείσε, 166.

ἐκείνος. Vide αὐτός.

ἐκκλησιαστής, 78. Vide not.

ἐκφέρειν, 307. de re funerea.

ἐλαύνειν — πόρρω που σφίος ἐλαύνον-

τος, 24. Sic & in Gorg. p. 486,

πόρρω αἰ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας.

Et in Xen. K. Π. p. 93, πᾶσι

πάνυ ἐλάσσει τὴν πλειονεξίαν.

ἐμμελῶς διδάσκειν, 66. Sic Ælian.

ἀποκρίνασθαι ἐμμελῶς, V. H. 14. 23.

ἐμμένειν ταῖς δίκαις, 142. -- τῆς ὁ-

μολογημῶν, 149. *to stand to*, *to*

abide by.

ἐν — ἐν τῷ ἑσσι, 225. ἐν φιλοσοφίᾳ

ὄντων, 158. quibus geminum est

illud D. Pauli, 1. Ep. ad Ti-

moth. IV. 15. ἐν ταῖς ἰδίαι.

ἐν χάριτι ποιοῦμεν, 305. Sic Thucyd.

Ed Hudf. p. 323, οἷς ἦν ἐν βλά-

τῇ τελεχθῆναι.

ἐν ἀντιτάξει μοι πρᾶττειν, 96.

ἐνδεικνύειν, in sensu forensi, 97.

ἐνδύχαι --- τοῖς ἐνδύχαι, 110. & alibi.

Vide not.

ἐνδύχῃ, 249. *fieri potest*. Vide Lamb.

Bos de Ellipfi Græca p. 228. qui

in hac locutione subaudiri vult

vocem χεῖμα, ut sit, *res admittit*

vel capit. Sic Luc. XIII. 33.

ἐνέχεσθαι αἰτίας, 147.

ἐνπίναις Αἰσώπαι λόγους, 162.

ἐξηγητής, 25. Vide not.

ἐξίσου ἔναγ τὸ δίκαιον, 143, 144.

ἐπαίδειν αὐτὰ, 209. Vide not.

ἐπαλιώμενος αἰτίας, 262.

ἐπειτα,

I N D E X.

ἔπειτα, 242. & alibi, *tamen, nihilominus*. Quo sensu passim ab Atticis accipitur. Vide Aristoph. Acharn. v. 126. & not. Kusteri, & Eustath. Ed. Rom. p. 947. 64. & 1158. 37.
ἐπιείκεια φόνος, 26. & similiter alibi.
ἐπιείκεια π λείζειν, 237.
ἐπὶ πλείον δέος αἰδώς, 47.
ἐπίρρυπος, 20.
ἐπεικὴς -- ἐπεικιστάτης τὴν ἰδίαν, 1. *modestiam vultu præ se ferentes*. Steph. At potius cum Ficino & Serrano vocem ἐπεικὴς pro specie *bonesta, ingenua, aut liberali* positam existimo. Quo sensu passim a Platone usurpatur.
ἐπεικιστὸς πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν, 70.
ἐπεικὴς πάλαι, 124. ἐπεικὴς συχρὸν χρόνον, 216.
ἐπισκήπτεω φόνου, 38. *verbum forense, reum agere*.
ἐπιστάτης, 134. *gymnasiorum præses*.
ἐπισφραγίζομεθα τὸτο, ὅ ἐστι, 202.
ἐπιτηδεύειν ἀποδίδωκεν καὶ πιδνάται, 172.
ἐπιδδῶς, 209.
ἐπιπυμῖαν τὴν ὧ ἐστὶ, 248.
ἐρεσὴς, 1.
ἐρήμην κατηγεῖν, 61. Vide not.
ἐρμαιον, 286. *lucrum quodvis inopinatum*. Vide Duport. Prælect. in Theophrast. Charact. p. 389.
ἐστὶ -- ἀφ' ἐστὸς ἀρχοῦται, 21. Vide not.
εὐρύειος, 20.
εὐδαμνίζειν ὧ τρέπον, 124. *subaudi ἐνικα*. & similiter εὐδαίμων τοῦ τρέπον, 158.
εὐξέλεικτα, 100. *Quæ nullo negotio probari possunt*, Serranus. *Facile arguenda*, Ficinus. *Quæ facile redargui possint, vel mendacii convinci, si non vera sint*, Stèph. Εὐρεπος, ὡς ἐστὶ ἐν Εὐρείῳ, 242. Vide not.

εὐφημία, 312. *fausta acclamatio, verba bene ominata*.
ἐφίλκων αἰδοῦσιν μὲν ὧ λοῖσμός, 177.
ἐφ' ὅτε μήκειν ἀγροῦται, 90. Vide not.
ἔχω --- ἔχειν λόγον, 102, 167. ἔχειν τέχνην, 10. ἔχει ξυμίστως, 9. *ab intelligentia pendet*. ἐχόμενη ἐν ἀπορίᾳ, 288. ἐχμεῖν ἀν λασοῖν, 65. ἐξεί κληθῆναι, 290. ἔχειν ξένως τ' λείξω, 60. ἔχειν αὐθιγδίστρον, 103.

Z.

Ζεύς, 109. pro *quadrigis*. οὐ μόνον τὸ ἐκ δυοῖν πινῶν ζευγνύμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλείονων. Phavorin. Vide item Pollucem in Onom. L. 10. c. 12.

H.

Ἡ μὴν, 70, 307. formula in jurejurando & spondendo passim adhibita. Sic & in Ep. ad Hebr. VI. 14.

ἡττον, 313. Vide not.

Θ.

Θανάτων, 172. *mori cupere*. θανάτων, θανάτω ἐπιθυμῶν. Suid. Sic Æsch. in Dial. 3. p. 92, θανάτω μου ὁ ψυχῇ, & Synes. in Ep. 4. p. 162, ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτω.

θάττερον σῆπιος, Attice pro τὸ ἔτερον. θεία μῦθος, 100, 158.

θεωρεῖα εἰς Δῆλον, 156. Vide not.

θῆρα ὧ ὄντω, 178.

θηρεύειν ἐκαστον ὧ ὄντων, 177.

θῆς -- ἀνδρὸς θῆτος, 56. ἐθήττειν, 25. θῆς, δῆλος μειδῶδες, &c. Hesych. Vide item Meurf. Att. Lect. 5. 20. eundemque in Solone c. 14. & Archæol. Gr. L. 1. c. 10.

θουμώπον, 234. Attice pro τὸ ἰμώπον.

Θόλῳ, 98. Vide not.

ΙΔΕΑ,

I N D E X.

I.

Ἰδία, I. vultus, aspectus. At ἐδίδετο τὸ δοκιμωτάτων ἰδίαν ἐπὶ ἀνθρώπων λέγει, ἀλλὰ ἀδὲ καὶ ὅσον. Thom. Mag. in voce. Quidquid vero iste dicitur Atticista, hoc tamen sensu non solum hic sed in Char- mide, p. 175. D. vocem hanc adhibet Plato. Hinc itaque satis defendi potest similibus verbi usus in Matt. XXVIII. 3. Vide item Cl. Alberti Obf. Philolog. ad N. T. p. 163.

ἰλίσως, 311. bilaris. τὸ αὐτὸν ἰλίσων καὶ ἰλίσρον ἰλίσων, Athen. L. 8. p. 363. ubi vide not. Casaub. Simili sensu vocem *propitius* usurpat Apuleius in Lib. de Philosoph. *Diem mortis suae PROPITIUS, nec in- vitus expectat.*

ἰλιγγῆν, 213. De hac voce vide Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 581.

ἴνα cum imperfecto indicativi con- structum, 127. Vide Steph. de Dial. Att. p. 137. Xen. K. Π. Ed. Oxon. p. 94. & Markland. in Lyfiam, not. ad p. 22. l. 9.

ἰστέλα πρὸς φύσεως, 257. commenta- tio, inquisitio.

ἴπῳ ζῶς, 167. Vide not.

K.

Καθαρεύειν τὴν πόλιν, 157.

καθαρεύς, 186. Vide not.

καὶ pro sed vel at. — καὶ μοι λέγε, 21.

Quo sensu sæpissime apud SS. Scriptores occurrit.

καινοτομαῖν πρὸς τὴν θῆκην, 22, 57.

καλινδομένη ἐν πύσῃ ἀμβλία, 222.

κακωπύμα — κακωπυμένους λό- γους, 59.

κακωπύμα, 66.

κακωπύζομαι, 148.

κακωπύς, 174. cultus quilibet vel ornatus superfluus.

κακωπύς πλατῆμα, 265. Vide, si tan- ti est, quæ de voce κακωπύς ludit Aristoph. in Nub. v. 670 & seq.

κακωπύτης πρὸς τὸ ἀπιστεῖν, 206.
κατὰ cum genitivo, de — κατ' ἰππῶν &c. 15. Similiter ἐμμετρεῖσθαι κατ' τὴν θεοῦ, 1. Ep. ad Cor. XV. 15.

κατὰ cum accusativo — μέζω ἢ κατ' ἀνθρώπων, 67. θειοτέρου ἢ κατ' αἰσθημάτων, 253. Sic D. Paulus de doctrina sua, ὅτι ἔκ' ἐστὶ κατ' ἀνθρώπων. Ep. ad Gal. I. 11. -- *talis non est quæ a mero homine profiscitur.* Et non ab simili sensu, si Cl. Bengelii interpunctionem sequaris, verba KATA ἀνθρώπων in 1. Ep. ad Cor. XV. 32. (nempe pro *tantum merus homo*, quatenus Christiano & Apostolo opponitur) accipienda sunt. Ita denique Noster in Philebo, p. 12.

τὸ ἐμὸν δῖος ἔκ' ἐστὶ κατ' ἀνθρώπων. κατὰ δὲ αἰσθημάτων εἰς ἀπίστην, 237.

κατὰ γὰρ τὴν πρῶτον, 130. Vide not.

καταδραχμῆν, 192. & alibi.

κατακλαίω, 312. Vide not.

κατακλίπαι φῶς πρὸς φῶς, 185.

κατακλωθῆναι εἰς τὸ πεινάειν, 194.

καταπίνειν, devorare — ὡς καταπίνειν, 29. Sic Hesiod. eandem rem narrans, Theog. v. 497. --- πύματον κατὰπίνων. & διάβολος describitur tanquam ζῴων πῖμα καταπίν. 1. Petr. V. 8. Similique translatione Terentius in Eunuch. prope finem, *Hunc comedendum vobis PROPINO.*

καταπίπτει εἰς ἀπίστην, 237.

κατὰ χεῖρας pro simplici χεῖρας, 293. uti & in 1. Cor. VII. 31. & ibid. IX. 18.

κατὰ -

I N D E X.

καταψήσεις τὴν κεφαλὴν, 238.
καταψήφισται μέν τις ἐμὲ θάνατον, 113.
καταρύπτειν, 307. de re funerea.
κινδυνεύει, videtur. passim.
κρυόσαντιώτης, 153.
κρυπτήρας, 296.
κρίνειν, 97. secundum Ficini & Serr.
versiones pro κατακρίνειν, uti a-
libi passim significat. At hic sim-
pliciter pro *judicare* poni possit.
κρίνομαι ὡς τὰ παρ' ἡμῖν, 292.
κωανός, 300. Vide not.
κυπταζόντα, 14. obstipo capite curio-
sius & attentius insipientem. Si-
mili sensu voce παρακύψαι utun-
tur D. Petrus, 1. Ep. I. 12. &
Jacob. 1. 25.

A.

Ααγχαίνειν δίκην, 27. Vide not.
λήροι ἀποδείξει, 194.
λήροι δίδωμι & ἄνω, 210.

M.

Μακαρίζω, 66. *beatum judico vel*
pronuncio.
μακρὰ ραθυμία, 264. idem quod
μεγάλη. Ita Aelian. V. H. L. 1.
23, μακρὰ τῇ δοξῇ, ubi vide
not.
μαυταίνειν, 249, 266, 311. *intelli-*
gere, uti notat Aristot. Eth. Ni-
com. L. 6. c. 10, τὸ μαυταίνειν,
συνιέναι πολλαίς. Conf. Joan. VI.
45. & 1. Ep. Cor. XIV. 31.
μέγας βασιλεύς. Vide βασιλεύς.
μελετᾶν ἀποθνήσκειν, 182. Verbum
μελετᾶν a rhetorum & agonista-
rum more deductum præviam
quamvis exercitationem proprie
denotat.
μελίτημα, 181.
μίσω τιθάναι, 92. Vide not.
μὴν & ὃ fine ulla oppositione, pas-
sim,

μεριμνά, 6. *studia philosophica.* Vi-
de not.

μέσως βεβαιόκιναι, 301.

μιτίωρα, 2. & alibi. μιτίωρα φρον-
τισῆς, 61. Vide not.

μετοικεῖν, 146.

μίτῃσι λέγειν, 234.

μετῶς ἔχειν, 115.

μίσσμε, 25.

μῆρα θεία, 100, 158. ἐν μέζονι μολ-
ρα, 144.

μερμελύκεια, 209. proprie τὰ τῶν
τελευτῶν ὡς σωματικὰ ἢ τὰ τῶν ὑπο-
κειμένων. Suid. in voc.

μερμελύθηται, 132.

μεσιχή, 3, 143, 163. pro *literis bu-*
manioribus. Vide not.

μερία πνία, 74. *extrema paupertas.*

μύωψ, 94. Vide not. & Suid. in
voce.

N.

Ναρκηγοφόροι, 186. Vide not.

νεότης, 83. *juvenilis temeritas.*

νυσταζόντες, 94.

Ξ.

Ξυλήπτωρ τῷ διδόντα, 222.

Ξυνοίς, 109. τὸ μὴ πλεῖς ἔρμα, ἀλλ'
ἐκ δύο ἵππων συνεισῶς. Suid.

O.

Οἰχομαι, 244. proprie *abire, disce-*
dere, atque inde δυσφημίας vi-
tandæ causâ, *mori.*

οἶχαδ' αἰκαλιπών, 129. — φερόμενος,
262. Vide not.

ὀλίγη, 71. pro ὀλίγη δὲν, *ferè.* ἐὶ
ὀλίγη ibid. Vide not.

ὅπως cum futuro indicativi, 21, 91.
& alibi sæpius. Atque ita passim
Attici. Vide Blackwall. Class.
Sacr. v. 2. part. I. c. 2.

ὄρερος βαθὺς, 123. ἐπὶ ὃ ὄρερος ὁ πρὸς
τῷ

I N D E X.

ἡ λυκαυγὴς καιρὸς, ἐν ᾧ ἐπὶ λύχνῳ
 δύναται τις χρῆσθαι. Thom. Mag.
 τὸ ποτὶ ἀρχαρχὸς ἡμέρας. Phry-
 nich. Hinc dies adveniens a So-
 crate p. 125. dicitur ἐπιούσα ἡ-
 μέρα, quæ proprie semper de fu-
 turo, non de præsentī temporis
 puncto usurpatur. Ideoque, ut
 id obiter notem, quod ὁρῶν βα-
 ρύς factum fuisse dicit D. Lu-
 cas, XXIV. 1. hoc σκοτίας ἐπὶ
 οὐραῖς accidisse refert D. Joan.
 XX. 1.
 ὁρῶν δὲ, 21. De hac voce vide Suid.
 Phavorin. & Spanh. not. ad A-
 ristoph. Plut. v. 122.
 ὅς pro ἕως — ἡ δὲ ὅς passim.
 οὐσα καὶ νόμισμα, 287.
 ἔδεν ἐστὶ, 7. nullius pretii est. Sic D.
 Paulus, 1. Cor. XIII. 2, ἔδεν ἐ-
 μί.
 ἔδεν λέγει, 92. veri nihil vel nihil
 ad rem dicit.
 ἔδεν πᾶν γὰρ, 22. leve est. ἔδεν ἱ-
 σταί πᾶν γὰρ, 23. nihil incommodi
 vel periculi sequetur.
 ἔν, nempe, etenim --- ἀδολοχῶσιν ἔν,
 2.
 ἔσις, 176. & alibi.
 ἔτω, 16, 232. tum demum. Vide Aët.
 XX. II. 1. Ep. ad Cor. XI. 28.
 ἔτως ἀπέχεται, 223. ideo, hanc ob
 causam abstinet. Vide Blackwall.
 Class. Sacr. v. I. part. I. c. 2.
 sec. 7.
 ἔτω, nude, simpliciter. ὡς ἔτω γὰρ ἁ-
 κῶσαι, 21. ipso auditu. Sic De-
 mosth. de falsa Leg. Ed. Brooke
 p. 47. ἀκῶσαι μὲν γὰρ ἔτωσιν, παγ-
 κάλως ἔχ. & Max. Tyr. Diff.
 28. 2. τῷ ἔτωσιν ἀκούσιν, sim-
 pliciter audiendi.
 ἔχ ἡκιστα, 312. pro μέλιστα, potissi-
 mum, præsertim.
 ὁφθαλμοὶ δὲ κεν — μοχθηρίαν. 115.

II.

Πάθος — τὰ γὰρ ἐμὰ πάθη, 256. quæ
 mihi evenerunt.
 παιδικῶν, 4. cum significatione sin-
 gulari secundum Stephanum. Et
 ita quidem sæpissime usurpari
 varia passim ostendunt exempla,
 quorum nonnulla vide apud Bud.
 Comm. L. G. p. 177. At hic,
 uti recte notat Serranus, non de
 uno sed de duobus agi videtur.
 παιδικῶν, 182. pro rebus amatis
 quibuscunque. Vide Bud. loc.
 citat.
 παιδοποιῶν, 8. & alibi. Vide not.
 Παιδαγωγία, 30. Vide not.
 παρακινδυνεύειν, 56. periculo alicui
 se exponere, periculosum aliquid
 tentare. Quo sensu utitur Noster
 in Theætet. p. 204. B. & alibi.
 ac Thucyd. Ed. Hudf. p. 165.
 Vide item Bud. Comm. L. G.
 p. 759. & Kuster. not. in Ari-
 stoph. Ran. v. 99.
 παρακρέω, 133.
 παραμυθία, 188. Verbum hoc sim-
 pliciter pro argumento vel pro-
 batione in sensu ipsi quodammo-
 do alieno hic loci positum esse
 censet Cl. Blackwall. Class. Sacr.
 v. 2. part. I. c. 2. At mihi po-
 tius vox hæc proprie eam artis
 oratoriae vim exprimere vide-
 tur, quæ affectus hominum com-
 ponendo, ipsorum animos sen-
 sim flectit, regitque. Hinc p.
 222. philosophia monitis & ad-
 hortationibus ejus alumni sui a-
 nimum ἡρέμα παραμυθῶν δι-
 citur. Similiterque de Rep. v. 2.
 p. 46, μὴ φιλονεικῶν ἀλλὰ παρα-
 μυθῶν, & in Theage p. 122,
 καλεῖσθαι παραμυθῶν. Hinc e-
 tiam (uti ex Nostri Timæo no-

I N D E X.

πλῆος ποιῆν, 62. & alibi, *promove-
re, proficere.*

πλειονεκτεῖν, 54.

πλειονεκτικῶς, 244.

πλῆς διούτερος, 265. Vide not.

πλῆτος σοφίας, 46. Simili transla-
tione, πλῆτες τ' χρηστέτης &c. Ep.
ad Rom. II. 4. ut innumera hu-
jusmodi alia in D. Pauli Epp.
omittam.

ποιεῖν, 71, 164. *versus facere.*

ποιητὴς ἥων, 21.

πολυπνεύμονιν, 14, 95.

πολὺς — ἢ πᾶν πολλῶς, 82. πολλοὶ
δὲ, 93. πολλῶς δὲ, 113.

πῶρῳ ἐπὶ τῷ βίῳ, 113. *procul est a
vita*, Fic. & similiter Serr. Per-
peram. πῶρῳ enim non solum
ab aliqua re *procul abesse*, sed &
in ea *longe provectum esse* signi-
ficat. Exempla passim obvia.
Vide voc. ἐλαύνω.

πῶμα — τὸ σὸν ἢ ἐπὶ πῶμα, 66.
ἐδὲν πῶμα. Vide ἐδὲν.

πῶματά, 18, 169, 174.

πῶται, 117, 118, 130. pro πά-
χειν, nempe *sorte aliqua uti,
fortunam aliquam experiri*. De
quo verbi hujusce sensu vide quæ
congefferunt Kuff. ad Aristoph.
Plut. v. 341. & Spanhem. ibid.
v. 486.

πῶταμαι μισθόν, 95. χρέμαλα πῶ-
ταμαι, 64. πῶτα, οὐ μόνον τὸ
ποιῶ καὶ πάχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαλῶ,
inquit Thom. Mag. in voce,
hunc locum Platonis laudans.

πῶτων τέτο, 133. *aliquid studiose
agens.*

πῶσις, 132. πῶσις, τὸ πῶν
παρὰ Πλάτωνι, Poll. Onom. L.
2. 12. Nec apud Nostrum so-
lum, sed & in Æsch. Choeph.
v. 480. & Eumen. v. 1. Euri-
pid. Hippol. v. 5. Alcest. v.
282. & passim alibi.

πῶσις, 163. Vide not.

πῶς — ἢ πῶς σοῦ γε, 2. *non officii
tui est, vel personæ tuæ consen-
taneum*. Sic πῶς ἀνδρὸς, Ari-
stoph. Plut. v. 355. ubi Schol.
Πρὸς τὸ κρηδῆσθαι σημαίνει. Vide
item Bud. Comm. L. G. p. 985.
& Viger. Ed. Nov. p. 476.

πῶς τὸ ἐρηρῶν λόγῳ ἦν, 226. Vi-
de Bud. Comm. L. G. p. 987.
& Viger. p. 178. & 478.

πῶς cum accusativo pro κατὰ ---

πῶς ἰαλίδι, 256. πῶς κρηρῶν-
τα, 295. πῶς τὸ οὐτως βιώναι,

303. ---- pro πῶς ---- ἢ λέγεις

πῶς τὸ ἀπατῆσαι, 311. Angli-
ce, *What say You to the making
a libation*. Similiter Auctor Ep.
ad Hebr. I. 7. πῶς μὲν τὰς ἀγγε-
λὺς λέγει, *de Angelis, quod ad
Angelos spectat*.

πῶς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς, 239. Vide
not.

πῶσις, 23. elliptice. Vide not.

πῶσις in re funerea, 307.

πῶσις φυλῆ, 97. Vide not.

πῶσις — πῶς τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐ-
πιτῶσαι, 184.

P.

Ραθυμία τὸ λόγος, 264.

ρήμασι τε καὶ ὀνόμασι, 59. *verborum
nominumque*, Ficinus. Et ita
quidem voces hæc passim pleo-
nastice conjungi recte notavit
Cl. Davif. ad Max. Tyr. Diss.
17. 1. At cum ῥῆμα sæpissime,
tam apud Nostrum, quam alios
scriptores Atticos, *sententiam
vel dictum* significet, an ad ta-
lem hic pleonasmum recurren-
dum sit, judicet lector. De vo-
ce ῥῆμα vide Cl. Hutchinson. ad
Xen. K. II. p. 618. & Raphel.
Not. Xenophont. p. 85.

ῥύμαξ

I N D E X.

ῥύαξ — αὐτὸς ὁ ῥύαξ, 297. de igneo Ætnæ torrente.

Σ.

σηπιδόνα λαμβάνειν, 257.

σῆραγες, 292.

σιβόδαμ ἐν Πρυτανείῳ, 109. Vide not.

σιὰ — διδὼς τὴν σωτῆ σιὰν, 270. Vide Erasmi. Adag.

σικαγοφία, 186. inanis & imperfecta rei adumbratio. Bud. Comm. L. G. p. 841.

σικαμοχαῖν, 62. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων τῇ σικᾷ μέχμα, Suid. Perperam itaque Ficinus, in tenebris rugnare. Et Serranus, in umbra dimicare. Vide autem Phav. in voce, & Bud. p. 839.

σικιοειδὴ φαντάσμα, 219.

σοφία & σοφὸς de insigni in arte quavis peritia, 45, 72. & alibi, uti notat Aristot. τὴν σοφίαν ἐν ταῖς τέχναις τοῖς ἀκρίτοις τὰς τέχνας διδιδόμεν — οὐδὲν ἄλλο σιμαίνοντες τὴν σοφίαν, ἢ ὅτι δεξιὰ τέχνης εἰσιν, Eth. Nicom. L. 6. c. 7. Hujuscemodi exempla passim obvia. Vide Suid. in voc. & Eustath. in Hom. p. 1023. 12. Adde 1. Ep. ad Cor. III. 10.

σοφιστῆς, 65.

σπύδων, 129. omni studio contendere ut aliquid fiat vel eveniat. Quo sensu hoc verbo sæpissime, uti notavit Stephanus in Thesaur. utuntur Attici. Similiter etiam D. Petrus in 2. Ep. III. 12.

σπογγύλη, 261. Vide not.

συγγραφικῶς εἶναι, 273.

συμπίπτειν, 216. *constringi, contrahi*. Quo sensu utitur Erasistratus medicus apud A. Gel-

lium, Noct. Att. L. 16. 3.

χεθία, 229. subaudi ναῦς. ἢ ἐκ παλαιῶς πεποιημένη ναῦς, Suid. μικρὰ ναῦς, Hefych.

Τ.

Τανταλὸς χεῖμα, 45. Vide Erasmi. Adag.

ταρχεύεσθαι, 216.

ταυρηδὸν ὑπερέψας, 311.

τένειν λόγον εἰς σέ, 169. — ἐγγύς τι πιδνάω, 175.

πλεταί, 186.

προς ---- τῷτο δὲ πρὸς εἶναι, 269. *res incredibilis*.

πλανότροχα, 20. Vide Poll. Onom. Ed. Nov. L. 2. 22. & not.

πληκός, de juvenili ætate, 80. de provecta, 104.

πὶ εἶναι --- ἐὰν δεκάσι τι εἶναι, μηδὲν ὄντες, 122. Sic Ep. ad Galat. VI. 3, εἰ γὰρ δεκά τις εἰναι τι, μηδὲν ὄν, &c.

πμῶδ, 107. & seq. verbum forense. Vide not.

πολμῶ --- εἰάν τις πολμῶ πᾶν ποιῇν & λέγειν, 114. *si quis sustinet, si quæ non pudeat* &c. ἐτόλμησας ἐπιδυμῆν ζῆν, 151. Similiter nonnulli verba ἐκ ἐτόλμησε, Ep. Jud. v. 9. accipiunt.

τσαπιζών, 60.

τσαχηλιζόμενος, 2. De variis verbi hujusce significationibus vide, præter Steph. in Thes. & lexica vulgata, Fabr. Agonist. L. 1. 11. Perizon. ad Ælian. V. H. L. 12. 58. & interpret. denique ad Hebr. IV. 13.

τύχη ἀγαθῇ, 125. Vide not.

Υ.

Υῶεις, 219. de turpi συνουσίᾳ & lascivia. Simili sensu σῶφρονι opponitur

I N D E X.

ponitur ὑβριστεῖς in Xen. Mem. L. I. c. 2. 19. Vide item Hammond. ad Rom. I. 30. & Kust. in Aristoph. Nub. v. 1064.
 ὑπάειν, 97. ὑπὸ δίκην ἄγειν, Hefych. & similiter Suid.
 ὑπακρος, 12. qui secundas obtinet.
 ὑπερ ὧν χρησμεῖς, 72. loco, vice, nomine oraculi, comme parlant pour l'oracle, Dacier.
 ὑπερδιδέειν ὧν λόγῳ, 232.
 ὑπερῆφανοι, 257. μέγαν καὶ θαυμαστον, Thom. Mag. in voc.
 ὑπερχόμενος πάντας, 151. omnibus obnoxius & subjectus, omnes obsequiose colens. ὑπερχομαι, τὸ ὑποκῶτα πρὸς ἕρχομαι, καὶ δὲ τὰ τὰ τὸ χολακισμῶν, Moscop. in voc. Vide Bud. p. 389, 390.
 ὑπερδιδάσκων ἀφ' αὐτοῦ, 174. Vide not.
 ὑπερορῶν, 87. & alibi.
 ὑπερσύντη, 291. faeces, sedimentum. Vide autem de hac voce Gatak. ad Antonin. p. 344.

Φ.

Φεύγει δίκην, 24. reum agi.
 Φῆμαι, 295. deorum responsa.
 Φθάνω --- ὅτι ἂν φθάνοις πρᾶναι, 267. secundum Dacierium aliosque, non est cur cesses concludere, nimis cito concludere non potes, vous ne scauriez achever trop promptement, vel fortius adhuc & magis ad verbum Anglice, you can't prevent bringing matters to a conclusion. Utrouque enim sensu locutio hæc passim apud Atticos occurrit.
 Φθόνος ἐδὲς λείπειν, 166. pro ἢ φθόνῳ λείπειν.
 Φίλοι, 30. Jovis cognomentum. Vide not.
 Φιλοτησία, 219. ἀσέπτος πρὸς μὲν τὸ

δεῖπνον, Hefych. ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις φιλοφρονέμενοι ἀλλήλοις ἐπιδίδωσιν οἶνον κύλικα, ἢ φιλοτησίαν ἐκάλουν, Schol. ad Aristoph. Lysist. v. 203. Hinc in plurali φιλοτησίας, propinationes, compotationes.

Φλυαρίαν φλυαρεῖν, 63. De origine vocis φλυαρεῖν vide Phavorin. Eustath. in Hom. p. 1240. aliosque.

Φρεσικῶς, 97. odiosa, importuna, invidiosa, insolentia.

Χ.

Χαμαί --- ἢ χαμαὶ πότι πιεῖται, 53. χαμαιζήλη, 238. humile aliquid aut depressum, & speciatim διφρεῖ καὶ καὶ ἐντελής, Phavorin.

χαλεπὴν τῆς, 76. ἐντροπικεύεται, σκώπτει, Phav.

χαλεπίως ἔχειν τὸ σῶμα, 216.

χαλεπώτερος, 10. elegantissimus, politissimus, acutissimus. Sic a Nostro in Theage p. 130. iidem χαλεπώτεροι qui & paulo infra πικρὰ δέχονται vocantur; & ab Aristotele οἱ πολλοὶ & οἱ χαλεπότεροι sibi invicem opponuntur. Eth. Nicom. L. I. c. 4.

χεῖμα --- ἀφ' οὗ ὡς ἂν χεῖμα, 257.

χεῖμα --- ἔχειν τὸ χεῖμα τὸ λόγον αὐτῷ, 254. habere quod sermone ejus respondeas. Sic Noster in Hipp. Maj. 299. ἔχει τὸ χεῖμα τὸ λόγον.

χεῖμα --- ἔχειν ὅ, π χεῖμα σπανίως, 129.

Ψ.

Ψηλαφῶντες ὡς περ ἐν σκώτῃ, 264.

Ψηλαφῶ, λίξις αὐτῇ μεσική' ἐπὶ κυρίως ἐπὶ χεῖρῶν τὸ ψηλαφῶν λέγεται παρὰ τὸ ψαλτήριον ἀφ' ἧν, Pha-

I N D E X.

Phavorin. in voc. Hinc autem metaphorice *palpando aliquid quærere* significat. Quo sensu, uti hic Noster de philosophorum scientia naturali, ita etiam elegantissime D. Paulus de errante ipsorum in totius orbis ethnici theologia utitur, Act. XVII. 27.

ψηφῶ, 107. & alibi.

Ω.

Ως pleonastice. Vide Ind. 2. in Pleonasm.

ὡς pro ὅτι, passim --- Διανοούμενον ὡς ἀρεμίας αὐτῆς οὐσης, 253. ἡδονή, ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων, 158.

tanquam si essemus. ἄκχε ὡς ἐρῶν-
τῶ, 256. ὡς πύχιστα οἷός τ' ἦν,
262. ὡς ἐγὼ, 130. *quare ego*
ὡς ἐγὼ, 131. *quippe.* ὡς κινδυνεύω,
243. ὡς ἔπος ἐπέειν, 58. & alibi.
ὡς αἶπον αὐτὸ πρῶτα γινέσθαι, 264.
pro ὥστε. Vide Steph. de Dial.
Att. p. 100. & Barnes. ad Eu-
rip. Ion. v. 40. ὡς ῥαδίως αὐτὴν
φίρεις, 124. ὡς ἀδελφῶς ἐπιλεύει,
158. pro adeo facile, adeo in-
trepide. ὡς θρονάως, 309. *quam*
generose. ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ,
246. *in hac plus quam in ulla*
alia re.

ὥστε — μηχαναὶ ὥστε Διὰφύσειν, 114.
πάντα ποιεῖν ὥστε μὴ χάριν, 304.

II.

ARTICULUS.

NUMERUS.

Τὸ θῆς ἄναι &c. 167.

Τὸς ἀμφὶ Ἀντων, 61. non solum *Anytum*, sed & *ipsius so-*
cios. Similique sensu, οἱ πρὸς τὸν
Παῦλον, Act. XIII. 13.

— cum adverbio elliptice, ἐν τοῖς
βαρύνετα, 125. ἐν τοῖς μάλιστα,
147. πρὸς ἐνθάδε, 294. & similia
passim.

Δυσὶν ἡτέροισι pro ἡτέρον, 147. πρὸς
ἑτέρῳ pro ἑτέρῳ, 183.

Subitus a numero plurali ad singu-
larem transitus, ἐσμέν οἱ ἄνθρω-
ποι, καὶ ἐστὶ δὴ ἑαυτοῖς &c. 167.
ἀνακαλεῖν τὸς φρονιμωπέτας — ἐ-
γὼ περ αὐτὸς, 168. Vide item
p. 116. l. 6, 7, 8. & 278. l. 3.
4. Sic D. Paulus, Ep. ad Ga-
lat. VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε ---
σκοπῶν σεαυτῶν &c. D. Joan. Ep.
II. v. 7. οἱ μὲν ὁμολογοῦντες ---
ἐπὶ ἐστίν. Adde I. Cor. IV. 2.
Galat. IV. 6, 7. Cic. de Nat.
Deor. L. I. 19. & not. Davis.

— a singulari ad pluralem, ἐστὶ ὁ-
θῶς πρῶτον μὴν, καὶ πᾶσι ἡνῶται,
ἐκείσε ἐλθόντες &c. 187. Ita I.
Cor. VII. 36, ὁ θέλει ποιεῖν ---
καταλείψει. I. Tim. II. 15, σω-
θήσεσθαι --- ἐὰν μένωσιν &c. Simi-
lia denique passim notarunt alii.

NOMINATIVUS.

Καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι ἄναι, 13. ἐλά-
θον ἡμεῖς αὐτοὺς παῖδων οὐδέν
Διὰφύοντες, 139.

Nominativus pendens vel absolu-
tus, καὶ Διὰφύοντος αὐτῶν, ἐδδξέ-
μοι, 69. οἱ ἀφικόμενοι, ὑπάρχει
αὐτῶν, 217. Idem Lysiae, Xeno-
phonti, Euripidi, aliisque fami-
liarissimum: similiaque apud SS.
Scriptores frequentia, quæ ta-
men Hebraismus unice sapere
contenderunt nonnulli. Conf.
Joan. VII. 38. Act. VII. 40. A-
poc. II. 26. III. 12. Ita quoque
Cicero

I N D E X.

Cicero de Fin. L. 3. 3. *Cætera philosophorum disciplina --- eas non modo nihil adjuvare arbitror*: ubi vide not. Davis. Hisce addas denique illud Terentianum,

Nam nos omnes, quibus est ali- cunde aliquis objectus labos,

Omne quod est interea tempus, priusquam id rescitum est, lu- cro est.

Hecyr. v. 286, 287.

Nominativus cum alio casu ante- cedente constructus, ὑπέρχει αὐ- τῇ εὐδαίμονι ἔναι --- ἀπηλαγμένη --- μὲν θῶν διάγουσι, 217. οὐδὲ πῦρτα ἰοικε δεχομένοισι --- ἀλλ' ἐπίσης αὐτῆς, ἥτοι ἀποκλύμενα, ἢ ὑπεκχωρεῖν, 278. Ita Homer. Iliad. L. 2. v. 350 --- 353, ubi post φημί ὑπερμερία Κρονίωνα &c. sequitur,

Ἀσράπτων ἐπιδίξ', ἐναίσμη σή- μωπι φαίνων.

de quo vide Eustath. ad locum.

Sic Thucyd. L. 7. 42, Συρακ- σίοις ἐ ξυμμάχοις --- ὀρεῖς. Ly- fias, p. 193, ἰδοῦν ἐν αὐτοῖς --- ὥστε πιπιοκότες. Hinc itaque ab omni prorsus solæcismi sus- picione vindicantur similia apud 2. Ep. ad Cor. I. 6, 7. Ephef. III. 16, 17, 18. Coloff. III. 16. ut alia ibidem hujuscemodi o- mittam.

GENITIVUS.

Οἰομένω καὶ πᾶσα σεφωτάτων ἔναι, 71.

Τὸ ἀσφαλὲς τῆς ὑποτίσεως, 270. εἰς τοῦτον ἀμβλίας, 80. οἱ πολλοὶ ἀν- θρώπων, 174. αὐτῶν τῶν αἰσθήσεων, 175.

— cum antecedente accusativo constructus, ὡς οἰομένοισι --- ὥστε

ἀθανάτων ἐσμεν, 104. Et cum dativo similiter, De Rep. L. 5. v. 1. p. 348, μὴ διορδοῖς --- ἀλλ' ἐγείλονται, ubi ἐγείλουσι cum Ste- phano imperite reponit editor.

DATIVUS.

Εν τῇ κλημάτων τοῖς θεοῖς ἔναι, 167.

τὰς δ' ὥρας αὐτοῖς ἔχειν, 295.

Κράτσει μαθητῇ σὺ χροιάς, 27. Sic & in Gorgia obiter reponen- dum, ἀσθήκη --- πωρομένη βελίονι γίγνεται καὶ ὀνιάδα, ἢ πωρομένη [vulgo male πωρο- δειμένη] τοῖς ἀλλοῖς γίγνεται, p. 525. πείπει λόγῳ ξυμμάχῳ ἔναι, 247. πισύση λόγῳ πνὶ ἀληθεί- ναι, 241. οἰομένοισι ἔναι σοφοῖς, 100. λόγοις ξυνοῖδα ἔστιν ἀλαζή, 247. ἐμαυτῷ ξυηδεῖν ἐπισαμί- νω, 72.

ACCUSATIVUS.

Ἡμφιγόνον τὸ λόγον, ὃ, π ἐθέλει, 10. ὅρες τὰς συκοφάντας, ὡς ὑπὸ τῶν, 128. πῦρτα δὲ ἐκ ἀν θυμώσαντι καὶ τὸν τῷ Κάμω λόγον εἰ πᾶν, 254. Similia innumera notarunt Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 55. Taylorus ad Lyfiam in Ind. Attic. Gronovius ad Arrianum L. 3. 1. Hutchinson. ad Xen. K. A. p. 86, & 136. aliique ali- bi. Adde D. Joan. V. 42. Co- loff. IV. 17.

Accusativus cum verbo cognate significationis constructus, φλυα- εῖαν φλυαροῦν, 63. ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύσας, 86. πᾶσιν πᾶσι, 96. ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, 103. κινδυνεύειν κινδυνεῖν, 128. πᾶς πᾶσιν, 210. λύπη λυπῶ- ται, 228. αἰτίας ἐπαιτιάμενοι, 262. βίον βιώσιν, 302. ἐγγυη- σῶν

INDEX.

δε ἐργόην, 306. Sic Aristoph. in Pluto v. 517. λῆρον ληρεῖς, ubi vide Schol. & Kusteri not. Conf. item Cl. Taylorum in Lyfiae Ind. Attico, Pfochenium, Diatrib. de N. T. puritate, sec. 125. aliosque qui similia in SS. Scriptoribus notarunt.

Accusativus pendens, sequente constructionis mutatione, πᾶς γε ὑποθέσεις --- ὅμως ἐπισκεπτεύει σαρπίστρον, 286. & si vulgatam lectionem retineas, τὸ δεύτερον πλῆν &c. 265. Vide item p. 137. l. 6. qui tamen locus ad aliam antiprosopoeas ex relativo ortae speciem potest referri. Quod ad hanc vero, adi Hom. Odyss. L. I. v. 275, 276. Xen. K. Π. p. 102. & Cl. Hutchinson. not. Euripid. Troad. v. 1209. & seq. Ælian. V. H. p. 101. n. 14. Act. X. 36. I. Cor. X. 16.

Accusativus absolutus cum antecedente genitivo absoluto copulatus, ὡς ἀνδροφόνου, & ἐδὲν ὃν παῖς ἦν, 25. Similiter Noster de Rep. L. 10. p. 310, ὡς ἔτε δὲ τοῦ ὄντος --- ἔπε ἐδὲν προσοῦνον, Thucyd. p. 426, ὡς Ἀθηναίων προσδοκίμων ὄντων --- καὶ τὸ παρὸν φράσεσθαι αὐτῶν ἀφ' ἀπολεμιστομένων. Conf. item Steph. de Dial. Att. p. 131.

Accusativus cum dativo antecedente constructus, τῷ βασιλεὺς --- ἐξέιναι λαοὺς, 146. & similiter cum minori distinctione construi potest ἀντιπαρονομαζόντων cum sequentibus τὰς ἐκείνους ἐξετάζονται καὶ ἐρδυνῶνται, 120. Sic Sophocles in Electra, v. 480 & seq.

Υπερὶ μοι θράσος

Ἀδυνάτων κλύουσιν

Ἀρτίως οὐνεράτων.

Dinarch. item, Orat. contra De-

mosth. prope finem, ὡς ἐκτελείον ὑμῖν --- ἐδόξα. Lyfias in Epitaph. p. 28, ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις --- ὑμνεῖν. Atque ita denique D. Paulus, Ephes. I. 17, 18, δὴ ὑμῖν --- πεφωτισμένους.

ADJECTIVUS.

Τὸ ἰδίαν ἔχον, 108. αὐτὸ δίκαιον, καλὸν, ἀγαθόν, 176. & similia passim. τὸ ἀσφαλές τὸ ὑποθέτως, aliaque, quæ vide supra in Genitivo. — pro adverbio, ξυνεχῆς ποικίλον, 294.

Comparativus vice positivi, τί νεώτερον, 19. Hoc tum in aliis nonnunquam vocibus, tum in hisce præsertim νεώτερος & καινότερος, apud Atticos invaluit. Sic & γὰρ γέρον, 280. ἐδὲν καινότερον, 305. & Demosth. Philip. 4. prope init. ἀκούοντες ἢν παροτρυνθέντες τι νεώτερον, alibique similiter. Theophrast. Charact. Ed. Oxon. p. 45, λέγειν τι καινότερον, & D. Lucas in Act. XVII. 21. λέγειν τι καὶ ἀκρίβειν καινότερον.

PRONOMEN.

Otiosum. Vide infra in Pleonasm. Pronom.

Αὐτός, solus. αὐτός & ἐκείνος de eadem persona vel re. Vide Ind. I. in voc. αὐτός.

Αὐτὸν, ἑαυτὸν, & ἑαυτὸς de prima & secunda persona. Vide Ind. I. in v. αὐτὸν.

Τῆς γὰρ ἐμῆς, εἰ δὲ πρὸς σοφίαν, 67. τὴν ἐμὴν πλάνην, ὡς ποιεῖν, pro τὴν ἐμὴν, 70. Sic Æschin. de falsa Leg. Ed. Oxon. p. 22, τὴν ὑμετέρων ἡδονῶν φιλαυτοπία. Aristoph. Nub. v. 1204, ἡμέτερον κέρδη ἢ σοφῶν. I. Cor. XVI.

I N D E X.

XVI. 21, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χει-
ρὶ Παυλῆ. Horat. Serm. L. I.
4. v. 22, 23,

— cum mea nemo

*Scripta legat vulgo recitare ti-
mentis.* Ovid. Ep. 5.

— nostros vidisti flentis ocellos.

Relativum antecedenti suo præeuns

& ipsi casum suum tribuens, πι-
θανὸς ὢν, ὃν ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον

--- καὶ ἀπὶ πτωκεῖ, 237. ἡμῖν ἔστι
οὗ ἐπιθυμῶμεν --- φρονήσεως, 179.

ubi tamen relativo & vox ταῦτο
proxime antecedere supponen-

dum est. ὡς ὃ σὺ λέγεις τὰς σκί-
ψεις &c. 137. nisi hoc accusa-

tivi absoluti aut a verbo ὅρα sub-
intellecto pendentis exemplum

malis dicere. Similiter ὃν ἐγὼ ἀνε-
κεφάλισται Ἰωάννην, ὅτός ἐστιν, Marc.

VI. 16. Adde Act. XXI. 16.

Rom. VI. 17. 1. Ep. Joan. II.
25. aliaque ibidem similia. Ita

denique Terent. in Prolog. ad
Andriam, v. 3,

*Populo ut placerent quas fe-
cisset fabulas.*

V E R B U M.

Nomen ipsi cognatum regens,
φλυαρεῖαν φλυαρεῖν, &c. Vide su-
pra in Accusativo.

— activum cum significatione pas-
siva, ἐκλωκίνα, ἐκλωκε, 113. ἀν-
ταποδίδει, 193. διωκατοῦ κατε-
νόησα, 242.

— cum significatione media vel
reciproca, subaudito pronomine
reciproco, προσιδέας ἀν, 23. Vide
not. καὶ θαυμάζωμεν ἀπ' αὐτῶ, 180.

— passivum cum vi activa, ποιη-
σάμενος ἐσθλόν, 2. ποιήματα, 306. γέ-
γραπται, 20. & similia alibi.

Modus indicativus post ἵνα pro op-
tativo, ἵνα οἱ τοῖ τε ἦσαν, 127. Vi-

de Ind. I. in voc. ἵνα, pro sub-
junctivo cum particula ὅπως. Vi-
de supra Ind. I. voc. ὅπως.

--- optativus pro indicativo, ἐπιθυ-
μῶμαι ὅπ' τὸ πλοῖον ἀφικηθῶμαι ἐν,
160. Similia plura notavit Steph.
de Dial. Attic. p. 136, 137.

--- infinitivus activus, ubi Latini
passivum adhibent, ὡς ἔτα γ' ἀ-
κῶσαι, 21. παρῆχαι ἑμαυτὸν ἐρωτῶν,
99. ὡς ἰδεῖν ἑφαινεῖτο, 226. alia-
que similia.

--- infinitivus absolute positus, ὡς
δεῖν φροντίζειν, 26. Vide not.

--- pro indicativo, subaudito λέγε-
ται, ἔφη, aut simili alio verbo,
passim. Vide p. 293 & seq.

--- cum aliis modis antecedentibus
copulatus, 130. l. 14. 257. l. 11.

Præsens pro præterito imperfecto,
πάλαυ θαυμάζω, 124. πάλαυ μα-
κύνω, 304. ἀπὲρ ἀεὶ λέγω, 305.

--- pro futuro, ἐγὼ παραχωρῶ, 102.
θάπτομεν δὲ &c. 306. cum alio

item futuro conjunctum, ἀφῆκε
αὐτὸν ἐδὲ ἄπειμι, 91. ἀθανάτη

τε ἀποθνήσκων καὶ ἐκ ἀσθμῶς ἔστι,
183. ἔχ' ἔχει κληθῆναι, ὁμοίως δ'

ἔχον ἀκλινὲς ῥῆμαι, 290. ubi vide
not. Adde Steph. de Dial. At-

tic. p. 139, 140. Kuster. in Ari-
stoph. Plut. v. 65, & 70. Hur-

chinson. ad Xen. K. Π. p. 220.
eundemque ad K. A. p. 26, 123,

alibique. & Duker. ad Thucyd.
p. 124.

Aoristus pro actu, ut loquuntur
scholastici, continuo, pro *facere*

solet vel debet, ἔκρησε τ' αὐτῇ ἰσθ-
μῇ τόποι προσήκησιν, 289. ἔνια κα-

τανέκρυν ἐξέπισιν, 289. παρῶντι μ'

διεδίκησαντο, 301. Et hæc qui-
dem quodammodo propria utri-

usque aoristi vis fuisse videtur,
licet rarius in secundo occurrat.

Huc itaque referendum est cele-
bre

INDEX.

bre illud Matth. III. 17, ὅς μὲν
ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησας, in quo
nempe semper & ab æterno ac-
quiescere solitus sum. Et hoc
Matth. XIII. 24. & alibi, ὡ-
μοιωθή ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, reg-
num cælorum assimilandum est
vel comparari potest. Simili de-
nique sensu nonnunquam usur-
patur præteritum, ἡπερ ἀήρ τε ὑ-
δάτος ἀφείηκε, 295. Sic Homer.
Iliad. L. I. v. 37,

— ὅς Χρύσην ἀμφιόδοικας.
& illud Hesiodi, Opp. & Di. v.
331, 332,

— ἐς τὴν τελευτήν
Ἐρῶν ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέη-
κεν ἀμφοτέρω.

Subita personarum Enallage, ὅθεν
μοι ὄφελος --- ὅθεν τὰν ἂν ἀλγίζουσι
Εὐρύφρων --- εἰ μὴ ἀδείην, 26. Vi-
de not. & conf. Aët. I. 4. XVII.
3. Rom. VIII. 15. 1. Cor. X.
6, 7 & seq.

Tertia persona pluralis, subaudita
voce ἀνθρώποι αὐτὴν alia confimili,
ὅποι ἂν ἀφίκη, ἀγαπήσασί σε, 129.
Sic Thucyd. Ed. Oxon. p. 455,
ἡπερ πάχουσιν &c. ubi Schol. οἱ
ἀνθρώποι δηλονότι. Ælian. V. H.
p. 211, πολλὰς γὰρ καὶ ἐκ τούτων
ἐγνωμάζοντο &c. scilicet ἀνθρώποι.
Hinc similia a Matth. V. 11. &
15. VII. 16. Joan. III. 23. a-
liisq. SS. Scriptoribus Attice
satis usurpari constabit.

PARTICIPIUM.

Pro præsentī, ὅ, τι τὸ ὄν, οὕτω εἶπες,
44. Vide not.

--- pro infinitivo, ἐμαυτὸν ζυγῆδεν
ἐπιστάμενος, 72. μετὰ μέλει ὥτως ἀ-
πολογησαμένω, 114. ἐλάθου μὲν ἡ-
μᾶς αὐτὸς παίδων ὅθεν ἀλγίζουσι
τίς, 139. ἐλάθον ἐμαυτὸν ὅθεν ἐ-

πὼν, 205. φαίνεται ἐπαυγλασθῶν,
162. φαίνεται ἀλλήλων ἐδεχόμενος,
278. ἵοικεν ἀπὸ μὲν, 232. ἵοικε
δεχόμενος, 278. & similia passim.
--- cum verbo substantivo periphras-
tice, εἰ σοι ἡδόμενος εἶναι, 209. Si-
militer in Cratylo, p. 384, εἰ σοι
βυλομένης εἶναι. & in Sophist. p.
254. B. Sic Homer. Iliad. L.
14. v. 108,

--- ἐμοὶ δὲ κεν ἀσπόμενος εἶναι.

Thucyd. p. 262, βυλομένης ἵστο-
α, quam Scholiastes ipsius συν-
ταξιν Thucydidi propriam esse
perperam existimat. Demosth.
pro Coron. p. 14, ἂν βυλομένης
ἡ τούτοις ἀκούειν. & similiter Æ-
lian. in V. H. p. 723. & alibi.

--- pro adverbio, ἐκὼν ἀλγίζουσα,
ἐκὼν ποιῶ, 80. ἀσπόμενος εὐρηκέναι
ἡμῶν, 261.

Participia plura ἀσυνδύτως posita,
πολυπλάσμασιν, κυπτεῖσιν αὐτῶν ζῆν,
14. συνδύσας, καὶ αὐτῶν &c. 25.
ἐγχεύοντες, κρύπτουσιν, ποιῶντες,
94. ἐλθόντες οἱ νόμοι, ἐπιστάντες,
141. λαόν, δὲ, πρὸς αὐτὸν ἰσχυρόν,
301. & similia sæpius.

HYPERBATON.

Μὴ ἀξιῶντας εἶναι, 8. pro ἀξιῶντας μὴ
εἶναι. μὴ φῶτε, 79. negetis. ἐκ εἶπες,
313. & alibi, negabit. & φαίνεται,
(subaudi δὲ) 139. pro φαίνεται &
δὲ. Sic. Hebr. XI. 3. εἰς τὸ μὴ
ἐν φαινομένων τὰ βλεπόμενα γε-
νῆναι, pro εἰς τὸ ἐκ μὴ φαινομένων
&c. ἄλλος πᾶσις, καὶ ὁ Μίλωνος ἄ-
τος, 28. ἄλλοι πινές, ἀτὰρ καὶ Εὐνήδος
ωρεῶν, 163. φύσιν τῆς ἀδυναμίας,
235. naturæ suæ imbecillitatem.
Sic Thucyd. p. 19. καὶ τὸ ζυμ-
μαχίας τὴν αἰτήσεως, ubi Schol.
καὶ τὴν αἰτήσεως συμμαχίας.

Hyperbaton in compositione plu-
G g g rium

I N D E X.

rium vocum, ἔδεν ὅπ' οὐκ ἀληθὲς ἔρηκε, ὡν παρ' ἑπὶ, 22. διαβολὴν ἢ ὑμεῖς -- ταύτην &c. 62. de quo optime Vigerus, *Credo, Socrates μέλα ἀφελῶς, χυδῆν, ἔως ἔτυγεν, dicere videri cupiebat.* De Idiotism. L. G. c. 4. 15. τοῖσ' τοῖς ἴσονται, αἰχρὸν ἂν ἔη, οἶους παρ' &c. 104. ἀληθῆ, ἔφη, λίσεις, ὁ Σωκράτης, ὦ Κίης, 188, 224. μὴ φιλοσφίσεαι --- ἀλλὰ ἢ τῷ φιλομαθῆ, 221. Conf. Matth. XII. 22. Aët. I. 21, 22. Ep. ad Philem. v. 5. Hebr. X. 1. 1. Petr. V. 10. Hyperbaton ellipticum, ὃ ἂν σώματι π' ἐγμένῃ, νοσήσει, 281. & similia sæpius ibid. Aliud item hujusce γήματα exemplum videre est in Alcib. I. p. 106. C. ubi cum Stephano pro enclitico legendum interrogativum πίνθ.

PLEONASMUS.

Vocum vel locutionum ἰσθδωμικῶν, atque ἐκ παρὰλλήλων, ut loquuntur grammatici, positarum geminatio, τάχ' ἂν ἴσως, 10. αὐθις δ' αὖ, 13. πάλιν αὖ, 225. ἔπειτα μετὰ τῆτο, 21. πένυ σφόδρα, 78. & alibi. μὴ πρότερον πρὶν, 168. συγκεκρωμένη ὁμῶς, 159. οἶόν τε ὃν ἔδωκεν, 130. Vide not. ἀδύνατον καὶ ἐκίτι οἶόν τε, 131. πείθεμαι καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιεῖ, ibid. ἰδιωτεύειν, ἐλλὰ μὴ δημοσιεύειν, 96. & similia alibi, uti & apud elegantissimos quosque scriptores. Conf. Schol. ad Aristoph. Ran. v. 1190. Ep. ad Philip. II. 2. 1. Ep. Joan. II. 4.

Pleonasmus pronominis, ταῦτά ἐστιν ὑμῖν πάλῃ, 75. ἐμμένειν αὖτις οἷς ἐδέχην, 92. τέως πίδουσι, 65. τῆτο ἢ ἐθισμένη, 218. τὸ χάσμα αὐτῶς, 296. Conf. Matth. IV.

16. V. 40. Aët. VII. 35. --- verbi ἔφη, -- Ὁ δ' ἔπει, Ποῖον, ἔφη, &c. 2. verbi εἶναι post ἐκόν, ἐκόν εἶναι ἐκ ἀποδειλιάσει, 56. ἐκόν εἶναι πείσεται, 165. ἐκῶτα εἶναι, 217.

--- particularum quarundam, αὐτῶν -- ἢ παρ' ἑπὶ τῶν ἀποφωρῶν ἔχρησεν AN &c. 33. ξυμμιγνύσκειτε δὴ πε AN, 60. & sæpius alibi. νῦν ἢ ΓΑΡ ἐπὶ, 112. ἡδίκηει ΓΑΡ ἡμᾶς, 142. de quo conf. Aët. XIX. 35. πολλὰ καὶ καλὰ, 51, 71, 72. pro πολλὰ καλὰ. Sic & πολλὰ καὶ ἀνάξια, 114, 151. πολλὰ καὶ ἀποπαι, 262. Similiter πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, Ep. ad Tit. I. 10. & Horat. Ep. L. 1. 8.

— multa et pulchra minantem. Καὶ item in interrogatione nonnunquam vacat, καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγει; 249. uti in Marc. X. 26. quod Grotius Hebraismum sapere contendit. λέγων ὍΤΙ Εμῶι &c. 103. & alibi, atque ita passim SS. Scriptores. κινήσεις ΟΥΝ, 2. & similiter alibi, uti & apud Latinos itaque. ἐδέξα ὡς ἐάν --- ΩΣ, αὐτὴ &c. 259. ὑπερφύως ΩΣ, ἡμεμῶς ΩΣ & similia passim.

Locutio pleonastica, ἔδεν ἔτι μίαν ἔτι σμικρὸν, 63. pro *nihil omnino*. Quæ quidem φράσις Nostro aliisque Atticis familiarissima est. Et omnibus quidem scriptoribus solemne est universam aliquam rem per duas ipsius species contrarias nonnunquam exprimere. Sic Aristoph. in Plut. v. 233, καὶ δικαίως καὶ δίκως, id est, uti notat Schol. παντὶ τρόπον. Sic item Telemachus in Odyss. L. 20. v. 309, 310,

— οἶδα ἔχεται
Εὐθλά τε καὶ τὰ χεῖρα —

Ita

INDEX.

Ita quoque Matth. XII. 32, ἔτε
 ἐν τῷ αἰῶνι, ἔτε ἐν τῷ μέλ-
 λοντι. Et D. Paulus, μεγάλῃ
 μικρῷ τε & μεγάλῃ, Act. XXVI.
 22. Conf. item Apoc. XXII. 13.

Figura quam ἐν 2^ῃ δυοῖν vocant
 grammatici, θανάτου καὶ κινδύνου,
 87. de mortis periculo. Sic Thu-
 cyd. p. 129, ἀνὲν δαπάνης καὶ πο-
 λιρκίας, sine obsidionis sumptu.
 & Act. XXIII. 6, πρὸς ἐλπίδος &
 ἀναστάσεως, de resurrectionis spe.

Pleonasmus integri sententiæ mem-
 bri, & γὰρ δὴ πού σὺ γὰρ εἶδεν &c.
 66. ἐγὼ γὰρ ἂν καὶ πρὸς τὸν σαφῶς
 ἠπιστάμεν &c. 257, 258.

ELLIPSIS.

Articuli, ἐμὲ αἰπίαση ποιεῖν, 55. pro
 ἔ ποιεῖν. ἐπικυμῶσαν σμικρὸς εἶναι,
 273. & similia alibi. Vide not.
 ad p. 198.

--- ἀμύσσει, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικοι, 282,
 pro TO MEN ἀμύσσει &c. Sic
 & in Theætet. p. 181. D. Phil-
 leb. p. 36. E. & p. 56. D. De
 Rep. Ed. Cant. v. 1. p. 328. u-
 bi Stephanus articulum cum par-
 ticula μὲν, quæ, uti hic, elliptice
 defunt, contextui inferenda per-
 peram judicat. Similiter, τότε
 [scilicet οἱ μὲν] ἐνέπυσαν — οἱ δὲ
 ἐβράβυσαν, Matth. XXVI. 67.

--- vocis οἶκος vel διδασκαλείου ---
 Εἰς Διονυσίαν ἔ γραμματικῶν, 1.

--- vocis χρόνος — ἐν ὁλίῳ, 71. bre-
 vi, si cum Ficino ita accipias. ἐν
 ᾧ οἱ ἀρχόντες, 116. ἐξ ἐκείνου, 156.

--- voculæ πῆς — θανάσιον ἡγῶν τῶν
 μεγάλων χακῶν εἶναι, 184. ἐπεὶ εἰ
 ἔ φιλοσόφον, 271. Eodem modo
 dicitur, ἐξ αὐτῶν ἀποκρίνεσθαι, nem-
 pe πῆς, Luc. XI. 49. & alia
 ibidem alibique.

--- pronominis, ἂν ἵ παρ' ἡμῶν λαμ-

βάνεσι, πὶ ἀφελῆνται, subaudi τῶ-
 τοις, 54. ὅπη μὲν ἔχει πρὸς ὧν, sci-
 licet ταῦτα, 243. ἐναντία εἶδεν
 οἷς ἐπιείκοις, 252. ἐπὶ δὴ τὸ κεφάλ-
 λαιον, 254. μεγάλους πρὸς ὧν, 285.
 --- πρὸς τοὺς ἄν, scilicet ἱμαυτῶν, 23.
 καὶ παρ' αὐτῶν, subaudi ἡ-
 μῶν αὐτῶν, 180.

--- καὶ πρὸς τὸ ἀγαθὸν &c. pro & οἷς
 ὑπὸ, 30. Vide not. οἷον παρ' αὐ-
 λούη τῷτο, pro οἷον ἐπὶ τῷτο ὁ πα-
 ρακελεύη, 165. πὶ ἀλλοῖα ἢ πάλα
 λέγει, nempe ἢ ὁ πάλα λέγει,
 171. Similiter Luc. XVI. 2, πὶ
 τῷτο ἀκούω, quidnam est hoc quod
 audio? & Terentius in Andria,
 v. 241,

Miseram me, quod verbum
 audio?

--- verbi, ἐχὶ ἄνδρα ἀρεσκον, 6 &c.
 Vide not. ἀλλὰ μὴ ἐχ ἔως &c.
 13. Vide not. ἀλλὰ μὴ ἀκροῦς,
 ubi ex antecedentibus supple
 πρῶτον vel πρῶτον, 138. ἐνὶ μὲν
 λόγῳ &c. nempe διδιδέχεται,
 196. τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι &c. scili-
 cet τὸ γὰρ ἂν εἴη vel simile quid-
 dam, 264. At de hoc vide not.

--- verbi ex verbo contrariæ signi-
 ficationis antecedente eruendi,
 ἀμειλίσας ὧν περ οἱ πολλοί, quæ
 nempe vulgus hominum curat,
 107. Atque hinc forsan defendi
 potest illorum sententia, qui ad
 hoc D. Pauli, κωλύοντων χαμεῖν,
 ἀπὶ τοῦ βρωμάτων &c. I. Ep. ad
 Tim. IV. 3. statuunt verbum
 κελύουσιν ante ἀπὶ τοῦ in con-
 traria voce præcedente κωλύοντων
 elliptice latere.

--- particularum, ἂν &c. ἐδ' ἐ μέλ-
 λω πολλὰς πιδνάμεν, 92. Vide
 not. ἐ ἐνένοησεν αὐτῶν, pro ἐ ἐν-
 ενόησεν AN, 162. οἷς) ἐπιμειλῶ-
 σιν, 168. ἐ πη ὑμῶν φαίνε) βίλ-
 λον λεχθῆναι, 226. καὶ ἔδεν ἀνα-
 κύψαντα,

I N D E X.

κὺψατο, 292. ubi tamen vide not. ἄλλα τί μοι ποτὶ ἐνυμνάσειται, καὶ ἐκ ἀνέλπισιν &c. pro καὶ ΟΤΙ ἐκ, 106. Similiter Thucyd. Ed. Hudson. p. 328. l. 2. quem vide. αὐτῇ παραδείγματι, nempe ΩΣ παραδείγματι, 32. ὑμῖν δὲ τοῖς δικασταῖς, vobis tanquam *judicibus*, 171. ἐμὲ τ' ἰόλων, 239. Durius adhuc Thucyd. p. 39, τοῖς μὲ σώμασιν ἄλλοτελευταίοις χρεών, corporibus tanquam *alienissimis* utuntur. Adde 1. Ep. Petr. II. 4. πρὸς ὃν πρὸς ἐχθροί, λίθον ζῶντα. & notissimum illud Horatii,

--- qui recte vivendi prorogat
horam

Rusticus expectat &c. ---

L. I. Ep. 2. v. 41, 42.

--- præpositionis, πᾶντι δὲ οὖν καὶ ἀνανακτῇ, pro ΔΙΑ ταῦτα, 26.

καὶ ὅ μὴ ἐθέλειν &c. nempe ΔΙΑ ὅ, 113. φαίνεται τῷτε λίσσιν, 73. ἐνδοκίμοισι ὅ τρέπον, 124. & similia fubaudito ENEKA. ἀληθὲς λίσσιν, τὸ γὰρ κεφάλαιον, scilicet ΚΑΤΑ τὸ γὰρ κεφάλαιον, 37. ὅρων ὃν τρέπον, 146. ἢ πᾶν ἄλλο ἐναυλιώσιν, 248. ὁμοίως πεφύκεσιν αὐτὸ τῷτο τὸ ψυχρὸν εἶναι, 251. ὃ δὲ μοι φαίνεται ψηλαφῶντες, quo quidem modo videntur &c. 264. τὸ δὲ εἶναι ταῦτον, id est, ΚΑΤΑ ταῦτον, 291. πᾶν δὲ τὸ πολλὸν χαλῶν, nempe ΠΕΡΙ τῶν, 211. Vide not. εἰν τῷτο ἀπακρίνη, id est, ΠΡΟΣ τῷτο, 14. Vide not.

Ellipsis integri sententiæ membri, εἰς διὰ χειρὸς ὁλοῦ &c. 230. Simile χῆμα ἀναυλιώσιν ποδῶν videre est in L. 3. de Leg. p. 683. B. Conf. item Marc. XI. 32. Rom. IX. 22. 1. Tim. I. 3. 2. Ep. Petr. II. 4.

F I N I S.

E Typographeo Clarendoniano, Impensis Jacobi Fletcher Bibliopolæ Oxoniensis nuper prodierunt isti Libri.

Xenophontis de Cyri Expeditione Libri Septem. Græca recognovit, cum Codibus MStis & omnibus ferè libris editis contulit, plurimis in locis emendavit, Versionem latinam reformavit, observationibus suis Tabula Geographica & Indice Geographico auxit & illustravit: Notas Hen. Stephani, Leunclavii, Æ. Porti & Mureti, recensitas & castigatas & Variantium Lectionum delectum, adjunxit Thomas Hutchinson, Edit. Secund.

Xenophontis Memorabilium Socratis Dictorum Libri IV. cum Notis Hen. Stephani, Leunclavii, Æ. Porti & Ernesti, recensuit, suisque Annotationibus auxit Bolton Simpson A. M. & Coll. Reg. Oxon. Edit. Secund.

Thucydidis, Platonis, Lyfiæ Orationes Funebres, Gr. & Lat. with Notes and Observations in English.

Famiani Stradæ Prolusiones Academicæ.

Les Chef D'Oeuvres de P. Corniele, savoir *Le Cid*, *Horace*, *Cinna*, *Polyeucte*, *Pompee*, *Rodogune*, avec le jugement des savans a la suete de chaque Piece, Nouvelle Edition.